

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİTAP: 1

EV SAHİBİ

OYUNCU

DEPLASMAN

TANRILARIN OYUNU

FORVET

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ANA HUANG

O, İSTEDİĞİ AMA ASLA SAHİP OLAMAYACAĞI TEK KADINDI.

Asher Donovan yaşayan bir efsane, Premier Lig'in gözbebeği ve -belki de- dünyanın en büyük futbolcusuydu. Ancak pervasız hareketleri ve yakın zamanda başka bir takıma transfer oluşuyla medyada büyük yankı uyandırmıştı. Ezeli rakibiyle takım arkadaşı olduktan sonra büyük bir kavgaya etmiş, bu yüzden de takımı şampiyonluğu elinden kaçırmıştı. Şimdiyse onunla bağ kurmak için yan yana antrenman yapmak zorundaydı.

Yaz boyunca bu antrenmanlara katılmak o kadar da zor olmamalıydı... Ta ki Asher yeni antrenörüyle tanışana kadar. Scarlett DuBois hem çok güzel hem de çok yetenekli bir kadındı ve Asher ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu aklından çıkarmayı başaramıyordu. Fakat ortada bir problem vardı, o ezeli rakibinin kız kardeşiydi ve Asher'a tamamen yasaktı.

Scarlett DuBois, kariyeri trajik bir kazayla son bulan eski bir baş balerindi. Şimdi prestijli bir dans akademisinde eğitimlik yapıyor olsa da hâlâ geçmişinin hayaletleriyle boğuşmaya devam ediyordu. Üstelik isteyeceği en son şey, bütün yazını Asher Donovan'la çapraz antrenman yaparak geçirmektir. Ancak ağabeyi acil bir durum nedeniyle Londra'dan ayrılınca, Scarlett kendini yakışıklı ve çekici forvet oyuncusuyla tehlikeli derecede yakın bir mesafede bulmuştu.

İşin antrenman tarafıyla baş edebilirdi. Peki ya aşk tarafı ne olacaktı? Bu kesinlikle söz konusu dahi olamazdı, özellikle de kalbini kırabilme gücünü elinde tutan tek kişi o olduğunda...

ISBN: 978-625-366-248-6

9 786253 662486

FORVET

Özgün Adı: The Striker

Ana Huang

Çeviren : Mehir Kalmış Zikzilan
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Doğa Bayındır
Düzeltili : Öznur İlder
Son Okuma : İrem Şimşek
Kapak Tasarım : © Cat at TRC Designs
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2808

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-248-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2024 by Ana Huang
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ.
San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı
yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu *
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

ANA HUANG

FORVET

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren:
Mehir Kalmış Zikzilan

Ninova

*Her halinizi sevin,
arkanızda bırakmak istediklerinizi bile.*

İÇERİK UYARISI

Bu hikâye cinsel içerik, küfür ve bazı okurlar için hassas olabilecek konular içermektedir.

ÇALMA LİSTESİ

- ♥ **So High School**
Taylor Swift
- ♥ **Applause**
Lady Gaga
- ♥ **Smooth Operator**
Sade
- ♥ **London Boy**
Taylor Swift
- ♥ **Who Do You Think You Are**
Spice Girls
- ♥ **Piece of Me**
Britney Spears
- ♥ **Paparazzi**
Lady Gaga
- ♥ **Delicate**
Taylor Swift
- ♥ **Can't Get You Out of My Head**
Glimmer of Blooms
- ♥ **It's Gonna Be Me**
*NSYNC
- ♥ **Into You**
Ariana Grande
- ♥ **Love Letter to Japan**
The Bird and the Bee
- ♥ **Unstoppable**
Sia
- ♥ **Iris**
The Goo Goo Dolls
- ♥ **Let Me Down Slowly**
Alec Benjamin
- ♥ **Sweet Caroline**
Neil Diamond

1

ASHER

Performans kaygım yoktu ama yetmiş bin kişinin sıçıp battırđımı izlemesi insanı gerçekten geren bir durumdu.

Sol kanat oyuncusundan topu aldđđm sırada gözlerime ter damlıyordu. Taraftarın tezahüratları doruk noktasına ulaşırken içimde ufak bir endişe hissettim.

Genelde taraftarın coşkusu beni gaza getirirdi. Sonuçta çocukluğumdan beri böyle anların *hayalini kurmuştum*. Profesyonel bir sahada oynamak, binlerce kişinin adımı haykırması, takımımı zafere götüren kişi olmak...

Böyle anlar bana başardđđmı ve eleştirmenleri haksız çıkardđđmı kanıtlıyordu, üstelik beni eleştiren çok fazla insan vardı.

Ne de olsa, ben Asher Lanet Olası Donovan'dım.

Ancak bugün, Premier Lig sezonunun final maçının son dakikasında yalnızca Asher gibi hissediyordum. Blackcastle'ın en yeni ve tartışma yaratan transferiydim.

Bu takımdaki ilk sezonumdu, maç berabereydi ve lig sıralamasında Holchester United'ın hemen arkasında ikinci sıradaydık.

Kupayı eve götürebilmek için bu galibiyete *ihtiyacımız* vardı ama şu ana kadar maç zincirleme felaketlerden ibaretti.

FORVET

Bir pasımızın önü kesiliyor, bir penaltı kaçıırıyorduk. Dar-madağın olmuştuk ve galibiyetin parmaklarımın arasından ka-yıp gittiğini görebiliyordum.

Holchester savunma hattından sıyrılmak için manevra ya-parken hayal kırıklığım giderek büyüyordu. Bocci, Lyle, Kanu; onların taktiklerini çok iyi biliyordum ama aynı şekilde onlar da benimkileri biliyordu.

Eski takımınıza karşı oynamanın zor yanı da buydu, sakla-nacak bir yeriniz olmuyordu.

Çıkış yolu kalmayınca başka bir forvet oyuncusuna pas at-tım ve hızla azalan süreye aldırış etmemeye çalıştım.

Kırk saniye.

Otuz dokuz.

Otuz sekiz.

Top oyuncular arasında gidip gelirken, Vincent hem iyi hem de kötü şans sayılabilecek şekilde kontra atakla topu kazandı.

Tezahüratlar, beklentimin ağırlığı altında alçak sesli bir uğultuya dönüştü.

On yedi.

On altı.

On beş.

Pas atabileceği mükemmel bir konumdaydım. Buradan kaleye tertemiz bir şut atabilirdim ama Vincent'ın gözlerinin sahada gezindiğini, pas atabileceği *herhangi birini* aradığını görebiliyordum.

Nabzım, akıp giden saniyelere uyum sağlıyordu.

At artık, piç herif.

Başka *kimse* yoktu. Bu noktada takımımızdan gol atma ih-timali olan tek oyuncu bendim. Vincent da aynı sonuca ulaş-mış olmalıydı ki, bariz bir şekilde çenesini sıkarak topu nihayet bana yolladı.

Kalabalığın coşkusu zirveye ulaşmıştı ama artık çok geçti.

Vincent'm tereddüt ederek harcadığı saniyeler Holchester'a bir fırsat yarattı ve ben ulaşamadan topu kaptılar.

Sahadan topluca bir homurtu yükseldi.

Gözlerimi kırptıştırarak ter damlalarından kurtulup odaklanmaya çalıştım ama eski takımımın alaycı bakışları ve parlak ışıkların yarattığı karmaşa, yıllar önceki o maçtan beri yaşamadığım şekilde yönümü şaşırtmıştı.

Beş.

Topu geri almaya çalıştım ama başaramadım.

Dört.

Zihnimde haber başlıkları ve televizyon kesitleri yankılanıyordu. *Hain. Yehuda. Satılık.* İki yüz elli milyon poundluk transferim buna değmiş miydi, yoksa Premier Lig tarihindeki en pahalı hata mıydım?

Üç.

Mucize eseri, ikinci denememde topu kazandım.

İki.

Düşünecek vaktim yoktu.

Bir.

Şut çektim.

Bitiş düdüğü çaldığı anda top auta çıktı ve stadyum öyle bir sessizliğe gömüldü ki, kulaklarımda kanımın uğuldadığını duyabiliyordum.

Takımım etrafımda afallamış bir halde dururken, Holchester oyuncularını sevinçle kutlama yapıyorlardı.

Buraya kadardı.

Kaybetmiştik.

Blackcastle'daki ilk sezonum, herkesin benden bir kupa beklediği sezon bitmişti ve *kaybetmiştik.*

Etrafımdaki her şey boğuk bir gürültü ve bulanık hareketlere dönüştü. Ne kaslarımın ağrısını ne de takım arkadaşımın teselli etmek için sırtıma vurduğunu hissedebiliyordum.

Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Soyunma odasına giderken hiç kimseden çıt çıkmıyordu ama ortamdaki gerginlik hissedilebiliyordu.

Maçı kaybetmekten daha kötü tek şey, sonrasında koçla yüzleşmekti ve bize daha oturma fırsatı vermeden patlamaya başlamıştı.

Frank Armstrong futbol dünyasında bir efsaneydi. Futbolcu olarak, doksanlı yıllarda yaptığı *hat-trick*’lerle tanınırdı. Teknik direktör olarak ise yenilikçi liderlik tarzı, ani parlamalarıyla meşhurdu ve şu anda bu öfke tüm şiddetiyle bize yönelmişti.

“Bu mu sizin oynadığınız oyun?” diye bağırdı. “Lanet olası seviyeniz bu mu? Çünkü ben size söyleyeyim, Premier Lig seviyesinin *yakınından* bile geçemez. Sahada bok gibi bir oyun çıkardınız!”

Dikkat dağınıklığı, berbat takım oyunu, sıfır uyum... Sezon ortasında takıma transfer olduğumdan beri yakamızı bırakmayan her soruna tek tek değindi ve tüm bu sorunların nedenini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Koç bizi azarlamaya devam ederken bile herkesin bakışları benimle, odanın diğer köşesinde oturan Vincent arasında gidip geliyordu.

Ben geldiğimden beri takım dinamiği yok olmuştu. Bunun birazı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kulübe yeni bir oyuncuyu entegre etmeye çalışmaktan kaynaklanıyordu. Fakat daha çok, ligin gol kralının, yani benimle kulübün yıldız defans oyuncusu ve kaptanı Vincent’ın birbirimize olan nefretinden kaynaklanıyordu.

Farklı pozisyonlarda oynamamıza rağmen aramızdaki rekabet herkesin dikkatini çekmişti. Bizim dünyamızda önemli olan basın, statü ve sponsorluklar gibi konularda tek rakibim oydu. Ancak aramızdaki gerginliğin asıl kaynağı, son Dünya Kupası’nda yaşananlardı.

Kendini yere atışı. Kavga. Kırmızı kart.

Bu konuyu düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem suratına

* Bir oyuncunun aynı maçta üç kez aynı başarıyı göstermesi anlamına gelir. Futbolda üç gol atmak için kullanılsa da, buz hokeyi vb. diğer sporlarda da geçerlidir. (ç.n.)

yumruğumu geçirebilirdim ve koçun takım çalışması nutku sırasında bunu yapmamı hoş karşılayacağını pek sanmıyordum.

“DuBois! Donovan!”

İsimlerimizin söylenmesi üzerine Vincent’la aynı anda başımızı çevirdik.

Koç konuşmasını bitirmiş olmalıydı ki, takımın geri kalanı üstünü değiştirmek için dağılırken o durmuş, ters ters bize bakıyordu.

“Ofisime. *Derhal.*”

Karşı çıkmadan bize söyleneni yaptık. İkimiz de aptal değildik.

“Neden özellikle ikinizi buraya çağırdığım hakkında tahmin yürütmek ister misiniz?” Koç daha kapı tam kapanmadan nutkunun ikinci bölümüne başlamıştı.

Vincent da ben de sessiz kaldık.

“Size bir soru sordum.”

“Kaybettiğimiz için,” diye yanıtladım. *Kaybettiğimizi* söylerken midem kasılmıştı.

Herkes kaybetmekten nefret ederdi ama bugünkü mağlubiyet benim için daha ağırdı çünkü Blackcastle’da rezil olmamı dört gözle bekleyen insanlar olduğunu biliyordum. Mesela en büyük rakiplerine transfer olduğum için benden nefret eden Holchester United taraftarları vardı.

Küçüklüğümden beri beni küçümseyen çok insan olmuştu. Benden hiçbir şey olmayacağım düşünen öğretmenler, bir anda parlayıp sönecek bir yıldız olduğumu sanan taraftarlar, hayatımın her köşesini arayıp bir pislik bulmaya çalışan muhabirler... Bu yüzden, beni eleştiren insanları haklı çıkarmaya katlanamıyordum.

“Hayır. Kaybettiğimiz için çağırmadım,” diye çıkıştı koç. “Sizi çağırdım çünkü bütün takım ikinizi örnek alıyor ama siz aranızdaki aptalca rekabetin oyununuzu etkilemesine izin veriyorsunuz. Daha da kötüsü, takımın motivasyonunu etkiliyor.”

Koçun ters bakışları altında koltuklarımıza iyice gömüldük.

“Bir geçiş süreci olacağını biliyordum ama birer yetişkin gibi bunu açıp işleri yoluna sokacağımızı düşünmüştüm. Ancak karşımda ocuk var sanki. Sezon bitti ve elimizdeki tek şey, *siz iki lanet olası birlikte çalışmayı ğrenebilseydiniz* kolayca önlenebilecek hatalar yumağı!” Koçun her kelimeyle birlikte yükselen sesi en sonunda duvarları aşabilecek seviyeye ulaşmıştı.

Soyunma odasındaki sohbet bir anda kesildiğinde utançtan yüzüm kızardı.

Koçun hayal kırıklığı, neredeyse lig kupasını kazanamamak kadar dayanılmazdı. Kklğmnden beri ona hayrandım ve transfer talebimi vermemdeki en büyük etkenlerden biri onunla çalışma firsatıydı.

Birlikte geçireceğimiz ilk sezonu *asla* böyle bitireceğimizi hayal etmezdim.

Vincent yanımda kıpırdandı. “Koç, ben...”

“Sen hiç konuşma,” diye sözünü kesti ko. “Son yirmi saniyede yaşanan şey de neydi yle? Donovan *tam karşındaydı*. şansın varken lanet olası topu ona atman gerekiyordu. Boşluğu görür, pas verirsin. Bu futbolun temel kuralıdır!”

Vincent dudaklarını birbirine bastırdı. Hepimizin bildiği şeyi söyleyemezdi, galibiyet golünü benim atmamı istemediği için pası anında bana atmamıştı. Spor spikerleri o pası tekrar tekrar yayınlayacak, tüm övgüyü ben alacaktım. Vincent bunu hazmedemezdi.

Bencil pislik. Onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapıp yapmayacağım konusunda pek durmak istemiyordum.

Koçun bakışları sertleşti. Vincent dile getirmese bile, koçun bunca yıllık kulüp yöneticiliği deneyimi onun motivasyonunu anlamasına yetmişti.

“ocuk gibi davranmak istiyorsanız, ocuk gibi muamele görürsünüz,” dedi ko. “Normalde sezon dışı dönem antrenmanlarını oyuncuların kendi inisiyatifine bırakırım ama bu yaz öyle olmayacak. Bu yaz, ikiniz de Kraliyet Bale Akademisi’nde çapraz antrenman yapacaksınız. Birlikte.”

“Ne?”

Vincent’la aynı anda haykırdık.

Hayatta kalma içgüdüm bile koçun bu kararı karşısındaki şaşkınlığımı bastıramamıştı. Genelde kulüpler, sezon dışında zamanımızı nasıl geçirdiğimize *hiç* karışmazdı. Futbolcular dünyanın dört bir yanından geldiği için yaz aylarında kendi ülkelerine dönüp aileleriyle görüşme ve kendi yöntemlerine göre antrenman yapma fırsatı buluyorlardı.

“Akademinin müdiresiyle çoktan görüştüm. O da bu konuda benimle hemfikir,” dedi koç. “Bunu size daha önce söylemedim çünkü son maça kadar kendinize gelip şu lanet maçı kazanabilecek misiniz diye görmek istedim. Kazanamadınız, o yüzden yaz boyunca *aynı* eğitmenen özel ders alacaksınız. Akademini en iyi eğitmenlerinden biri ve futbola da oldukça hâkim. Emin ellerdesiniz.”

Kendi ellerim hariç kimsenin lanet ellerinde olmak istemiyordum. Baleyle hiçbir sorunum yoktu. Bale teknikleri kullanarak çapraz antrenman yapmamış olsam da yapan futbolcular tanıyordum ve hepsi kuvvet, esneklik ve ayak hâkimiyetini geliştirmesi açısından oldukça memnundu.

Ne var ki, ben antrenman planımı çoktan çıkarmıştım. Tanımadığım birinin çıkıp bana ne yapacağımı söylemesine gerek yoktu.

Vincent doğruldu, beti benzi atmıştı. “Sakın bana onun...”

“Antrenörünüz Scarlett DuBois olacak.” Koç samimiyetsiz bir gülümseme takındı. “Rica ederim.”

DuBois mi? Şey gibi mi yani...

“Vincent’ın kız kardeşi mi?” diye homurdandım. “Şaka yapıyorsunuz. Buna çıkar çatışması denir!”

Vincent’ın kız kardeşini ne görmüş ne de onunla tanışmıştım ama sık sık ondan bahsettiğini duyuyordum. Birbirlerine çok yakınlardı ve bu durumda şanssız kişi ben oluyordum. DuBois kardeşlerin bir olup bana karşı entrika çevirmesine hiç ihtiyacım yoktu.

“Kız kardeşimle antrenman yapmak istemiyorum,” dedi Vincent. “Bu olmaz... *hayır*.”

“Bu konuda ikinize de söz hakkı düşmemesi iyi bir şey.” Koçun sesi normal seviyeye düşmüş olsa da sertliğini kaybetmemişti. “Müdire onun bu iş için uygun olduğu ve şahsi ilişkilerinin işini etkilemesine izin vermeyeceği konusunda bana güvence verdi. Ona inanıyorum. Bu da demek oluyor ki, siz ikiniz Scarlett’la *antrenman yapacak* ve bu işi *ciddiye alacaksınız*. Bu arada, beyler?” Bize uyarı dolu bir bakış attı. “Geri döndüğünüzde bana birbirinize karşı değil, birlikte çalışabileceğinizi gösterseniz iyi ederseniz. Aksi takdirde, ikiniz de yedek kulübesinde oturursunuz. Kaptan ya da takımın golcüsü olmanız umurumda değil. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, efendim,” diye mırıldandık.

Koç çoktan kararını vermişti. Bundan kurtulmak için yapabileceğimiz ya da söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yani lanet olası yazın tamamını DuBois kardeşlerle geçirmek zorundaydım.

Dişlerimi birbirine kenetledim.

Scarlett DuBois hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Vincent’la kan bağı olduğuna göre ondan hoşlanmayacağıma emindim.

Hem de hiç.

2

SCARLETT

“Bu kez biraz daha hızlı. Geri, yan, geri, yan.”

Bale stüdyosunun içinde ilerlerken öğrencilerin duruşlarını ve hizalanmalarını düzeltiyordum. “Fazla geriye gitmeyin. Şimdi demi-plié*...”

Bacağım ağrıyordu ama bunu önemsemedim. Aniden şiddetlenen ağrılarla kıyaslandığında daha katlanılabildi. O ağrılar günler, haftalar, hatta aylar sürebiliyordu. Üstelik dersin bitmesine sadece on dakika kalmıştı. O zamana kadar idare edecektim.

Stüdyoda yalnızca benim sesim ve hareketlere eşlik eden piyano melodisi yankılanıyordu. İleri seviye ve ustalık sınıflarına ders veriyordum. Bu seviyedeki öğrenciler o kadar odaklanmış oluyorlardı ki, nükleer bomba patlasa bile haberleri olmazdı.

Eskiden ben de o öğrencilerden biriydim ve öğretmeyi ne kadar seversem seveyim, derslerde diğer tarafta olabilmek için zamanı geriye almayı dilerdim. O zamanlar her şey çok farklıydı ve...

Kes şunu. Artık kendine acımak yok, unuttun mu?

* Dizlerin hafifçe bükülmesiyle yapılan bir bale hareketidir. (ç.n.)

Başımı iki yana sallayarak tekrar görevime odaklandım.

“Ritimle birlikte daha hızlı hareket et, Jenna. Yukarı kalk ve bekle...” Ağrılarım şiddetlenince bocaladım ama hemen toparlandım. “Güzel. Destek tarafını biraz daha aç.”

Son beş yıldır hemen hemen her zaman ağrı ve yorgunlukla yaşıyordum, bu yüzden herhangi bir kaza yaşanmadan dersin sonuna kadar dayandım.

Ne var ki, dersten sonra ayaklarımı dinlendirmek ve sessizce oturabilmek için öğrencilerimi apar topar göndermemek adına tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Sadece bir dakika. Sadece nefes alacağım.

“Affedersiniz, Bayan DuBois?”

Başımı kaldırıp ona baktım. Emma karşımda duruyordu ve elleri önce eteğiyle, sonra da bale mayosunun yakasıyla oynuyordu.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama size bir haberim var.” Heyecanı, her zamanki çekingenliğini bastırıyordu. “Geçen hafta *Fındıkkaran* seçmelerine katılmıştım, hatırlıyor musunuz? Bugün kadro açıklandı. Şeker Perisi’ni oynayacağım!”

“Aman Tanrım.” Elimi ağzıma kapattım. “Tebrik ederim! Emma, bu harika.”

Pek profesyonel bir yanıt sayılmazdı ama Emma yıllardır öğrencimdi. Her ne kadar ayırım yapmamamız gerekse de o gizliden gizliye benim favorimdi. Çok sıkı çalışırdı, harika bir duruşu vardı ve akranlarına karşı sinsi ya da rekabetçi değildi.

Fındıkkaran onun en sevdiği bale oyunuydu. Bu oyunun en prestijli rolünü hak eden biri varsa, bu oydu.

Seçmelerde jüri üyelerinden biriydim ama yönetmen açıklama kadar hiç kimse son kadroyu bilmiyordu. Henüz e-postalarımı kontrol etmediğim için görmemiştim.

“Teşekkür ederim. Hâlâ inanamıyorum,” dedi Emma nefes nefese. “Hayallerim gerçek oluyor ve siz olmasanız bunu yapamazdım. Ben istiyorum ki... Yani, eğer müsaitseniz, açılış gecesine sizin de gelmenizi çok isterim. Mayıs ayındayız ve

açılış gecesi Aralık'ta, ayrıca genelde okul gösterilerine katılmadığınızı biliyorum ama yine de sormak istedim." Yanakları pembeleşmişti. "Yine Westbury Tiyatrosu'nda olacak."

Westbury Tiyatrosu.

O ismin mideme bir yumruk gibi oturmasıyla, hissettiğim heyecan süzgeçten sızan su gibi akıp gitti. Emma haklıydı. Okul gösterilerine hiç katılmazdım çünkü *hepsi* Westbury Tiyatrosu'nda yapılıyordu.

Öğrencilerime destek olmak istiyordum ama o tiyatro salonunun yakınından geçme düşüncesi bile paniklememe neden oluyordu.

Ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalıydı ki, "Gelmek zorunda değilsiniz," dedi Emma. Altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Tatil zamanına denk geliyor, o yüzden anlıyorum..."

"Hayır, o yüzden değil." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Katılmayı çok isterdim ama kasabada olmama ihtimalim var. Henüz kesin değil. Ben sana haber veririm."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum fakat Westbury'ye adım atmaktansa kendi bacağıma bir bıçak saplamayı yeğleyeceğimi söylemekten iyiydi.

Orada çok fazla hatıra saklıydı. Sevdiğim ve kaybettiğim çok fazla hayalet gizliydi.

"Pekâlâ." Emma'nın yüzü bir nebze eski parlaklığına ulaşmıştı. "O halde önümüzdeki derste görüşürüz?"

"Elbette. Tekrar tebrik ederim." Bu kez gülümsemem daha içtendi. "Şeker Perisi çok büyük bir rol. Kendinle gurur duymalısın."

Emma'nın çıkmasını ve kapının kapanmasını bekledikten sonra titrek bir nefes verip kendimi yere bıraktım.

Bacağımdaki sızı, Westbury'nin adının anılması en kötü semptomlarımı uyandırmış gibi keskin, yakıcı bir ağrıya dönüşmüştü.

Nefes al, bir, iki, üç.

Nefes ver, bir, iki, üç.

İlaç kullanmaktan nefret ettiğim için çantama sakladığım acil durum paketine uzanmak yerine rahatsızlığımı nefes egzersizleriyle dindirmeye çalıştım.

Neyse ki, yaşam tarzımı değiştirmem ve dikkatli stres yönetimim sayesinde semptomlarım yıllar içinde epey iyileşmişti. Artık kazadan sonraki ilk aylarda olduğu gibi yataktan bile çıkamayacak durumda değildim ama hâlâ çocuk oyuncağı sayılmazdı.

Ağrının ya da yorgunluğun ne zaman vuracağını asla bilemiyordum. Her an tetikte olmam gerekiyordu ancak onunla yaşamayı da az çok öğrenmiştim. Ya uyum sağlayacak ya da debelenecektim, zaten bir ömür yetecek kadar debelenmiştim.

Telefonum çaldı. Kimin aradığına bakmadan açtım, rehberimde bu zil sesine sahip tek bir kişi kayıtlıydı.

Direkt konuya girerek, “Lavinia seni ofisine bekliyor,” dedi Carina. “Merak etme, kötü bir şey yok.” Duraksadı. “Sanırım.”

Bir an için şaşkınlıktan bacağımdaki acıyı unutmuştum. “Bir dakika. Cidden mi?”

Lavinia, Kraliyet Balo Akademisi’nin müdiresi ve muhtemelen hayatımda tanıdığım en korkutucu insandı. Dört yıldır akademide çalışıyor olmama rağmen, daha önce hiç randevusuz bir toplantı istediğini duymamıştım.

Bu iyiye işaret olamazdı.

“Evet.” Carina’nın sesi alçalarak fısıltıya dönüştü. “Daha fazla şey öğrenmeye çalıştım ama bu konuda *aşırı* ketum davranıyor. Benden sadece, ders biter bitmez yanına gitmeni söylememi istedi.”

“Tabii.” Yutkundum. “Aman Tanrım, kovulacağım.”

Okul gösterilerine katılmak istemediğim için miydi? Kötü bir takım oyuncusu olduğumu mu düşünüyordu? Yani, *harika* bir takım oyuncusu sayılmazdım ama bunun sebebi insanların çok...

“Hayır! Tabii ki kovulmayacaksın. Seni kovarsa, beni de kovmak zorunda kalır,” dedi Carina. “Biz bir paketiz ve ikimiz

de biliyoruz ki *hem* en iyi eğitmenini *hem de* güvenilir asistanını kaybetmeyi göze alamaz. Tüm PDF'lerinin anahtarı bende."

Minik bir kahkaha anksiyetemi hafifletti. O her zaman keyfimi nasıl yerine getireceğini bilirdi.

Kazadan sonra birçok "arkadaşımı" kaybetmiştim ama Carina'yla üç yıl önce, Lavinia'nın yönetici asistanı olarak Akademi'ye katıldığında tanışmıştık. Tanıştığımız gün, kalitesiz televizyon programlarıyla yapbozlara olan sevgimiz üzerinden bir bağ kurmuş ve o günden beri birbirimizin en yakın arkadaşı olmuştuk.

"Geliyorum," diye yanıtladım. "Birazdan görüşürüz."

Ayağa kalktığımda acıdan hafifçe yüzümü buruşturdum ama ağrı yavaş yavaş katlanılabilir bir sızıya dönüşmüştü. Ya da belki de her şeyi kafamda kuruyordum ve beklenmedik toplantı yüzünden tavan yapan anksiyeteme göre katlanılabilir bir sızıydı.

İçeri girdiğimde Carina telefonla konuşuyordu, ben müdirenin kapısını tıklatırken başparmaklarını kaldırıp dudaklarını oynatarak bana şans diledi.

"Girin."

Kızgın bir çingiraklı yılanı yaklaşıp gibi temkinli adımlarla içeri girdim.

Lavinia'nın ofisi, kendisi kadar düzenli ve şıktı. Devasa pencereler akademinin bahçesini görüyordu, kapının karşısındaki duvarda ustaca düzenlenmiş bir fotoğraf galerisi yer alıyordu. Ünlü eski baş balerinin genç yetenekten uluslararası yıldız ve ardından emekliliğe ayrılarak efsaneye dönüştüğü zamana kadar kariyerinin her aşaması fotoğraflanmıştı.

"Lütfen, geç otur." Karşısındaki koltuğu işaret etti.

Söylediğini yaparken gerginliğimi dizginlemeye çalışıyor ama fena halde çuvalliyordum.

"İkimiz de meşgulüz, bu yüzden lafı dolandırmayacağım." Lavinia asla lafı dolandıran biri olmamıştı. "Bu yaz Blackcastle futbol kulübüyle özel bir antrenman programı için işbirliği yapacağız. Bu programı senin yürütmeni istiyorum."

Ağzım açık kalmıştı. Söyleyeceğini düşündüğüm şeyler arasında, futbol çapraz antrenman programı listenin son beşine bile girmezdi.

Tabii ki daha önce benzer programlar yürütmüştüm ama genellikle birinci ya da ikinci lig takımları ile olurdu. Lanet olası Premier Lig için değil...

“Programı yürütmek derken...”

“Onları sen eğiteceksin. En iyi eğitmenlerimden birisin ve futbola yabancı değilsin,” dedi Lavinia. “İyi iş çıkaracağına inanıyorum.”

Teklifi direkt reddetme dürtümü bastırdım. *Futbola yabancı değilsin* derken tam olarak ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Sonuçta, ağabeyim Blackcastle’ın kaptanıydı.

Ancak onu ve kulübünü ne kadar sevsem de ona ya da takım arkadaşlarına ders vermek *istemiyordum*. Futbolcuların çoğu kibirli, çekilmez ve bencil olurdu.

Biliyordum çünkü eskiden onlardan biriyle birlikteydim.

Vincent ailemden biri olduğu için futbolculara karşı beslediğim negatif duyguların tek istisnasıydı.

“Onur duyduğum,” dedim dikkatlice. “Ama bu yaz programım çok dolu ve bence bu görev için daha uygun eğitmenler var. Böylece çıkar çatışması daha az olur.”

Lavinia kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Kişisel hislerini bir kenara bırakıp profesyonel davranamayacağını mı söylüyorsun?”

Kahretsin. Tahmin etmem gereken tuzığa balıklama atlamıştım.

“Hayır, tabii ki öyle söylemiyorum. Sadece diğer insanların olası algılarına bağlı sorun çıkmasını önlemeye çalışıyorum.” Aklıma gelen ilk bahaneyi söylemiştim. “Kayırılmakla suçlanmak istemem.”

“Ortaya çıkabilecek sorunlarla ben ilgilenirim.” Lavinia yaptığım açıklamadan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, tüm kulübe değil, sadece iki oyuncuya ders vereceksin.”

Gözlerimi kırıştırdım, beş dakika içinde ikinci kez gafil avlanmışım. Bu bir rekor olmalıydı.

Blackcastle'ın, futbolcularından sezon dışı dönemde Londra'da kalmalarını istemesi garip gelmişti ama dün gösterdikleri performans düşünülünce bunun bir istisna olduğunu anladım.

İki oyuncuya ders verecek olmak beni hem rahatlatmış hem de endişelendirmişti.

“Ağabeyimin o iki futbolcudan biri olduğunu varsayıyorum.” Aksi takdirde Lavinia çıkar çatışması konusunu reddederdi. “Diğeri kim?”

Cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı. “Asher Donovan.”

Midem altüst oldu. “*Asher Donovan mı?*” İstesem de verdiğim ani tepkiye engel olamazdım. “Benden bütün yaz Vincent ve Asher'a özel ders vermemi mi istiyorsunuz? Birbirlerini öldürürler!”

Kaç kez Vincent'ın Asher hakkında söylenmelerini dinlemek zorunda kaldığımı saymayı bırakmışım ve internette sürekli hangisinin daha iyi bir futbolcu olduğu tartışılıyordu. Farklı pozisyonlarda oynadıkları için karşılaştırmaların adil olmadığını düşünüyordum ama insanlar bu ikisini karşı karşıya getirmeye bayılıyordu.

Her şey yıllar önce, masum bir *Match* anketinin yıldızı parlayan futbolcuyu seçmesiyle başlamıştı. Asher, Vincent'ı bir puan farkla geçmişti ve bu da ağabeyimi çileden çıkarmıştı. O zamandan beri aralarındaki rekabet, kimin daha çok para kazandığı -Asher- ve kimin daha fazla markayla sponsorluk anlaşması olduğu -Vincent- ile kimin daha çok *Ballon d'Or** kazandığı -Asher ama eşit sayıda adaylık almışlardı- gibi konuları kapsayacak şekilde giderek büyümüştü. Son Dünya Kupası'nda Asher'ın kırmızı kart görmesiyle düşmanlıkları daha da ciddileşmişti.

Yüz ifadesi biraz yumuşarken, “İşinin bir kısmı da birbir-

* *France Football* dergisi tarafından her yıl, dünyanın en iyi erkek futbolcusuna verilen prestijli bireysel ödüdür. (ç.n.)

lerini *öldürmediklerinden* emin olmak,” dedi Lavinia. “Bunu sana bu kadar az zaman kalmışken bildiriyor olmam haksızlık, farkındayım ama Frank beni aradığında, bilgi sızıntılarını önlemek için anlaşmayı mümkün olduğunca gizli tutmaya karar verdik.” Frank, Blackcastle’ın teknik direktörüydü. “Ayrıca, kararını dün maçtan sonra netleştirdi.”

Gerekçelerini anlıyordum ama bu hoşuma gideceği anlamına gelmiyordu. Hatta düşündükçe midem daha da bulanıyordu.

Frank Armstrong’un neden özellikle ağabeyim ve Asher’ı seçtiğini anlamak kolaydı. Aralarındaki düşmanlık birçok soruna yol açmış ve Blackcastle’ın bu yıl ligi kaybetmesine neden olmuştu. Normal zamanlarda bile aralarındaki gerginlik hissedilebiliyordu, belli ki Frank onları birlikte antrenman yapmaya zorlayarak aralarını düzeltmek istiyordu.

Hepsi iyiydi, hoştu ama ne yazık ki ben tüm bunların ortasında kalmıştım.

Asher Donovan. Dünyadaki o kadar insanın arasında, diğer futbolcu o olmak *zorundaydı*. Çoğu kadın ona hayrandı. Vincent’a olan sadakatim, “futbolcularla asla” kuralım ve onun şaibeli şöhreti olmasaydı, ben de o kadınlardan biri olabilirdim.

Asher genel olarak dünyanın en iyi futbolcusu olarak görülüyordu. Sahadaki performansı görünüşü kadar etkileyici olan bir forvet, gollerıyla sayısız kez takımını yenilginin eşiğinden döndüren bir kurtarıcıydı. Ancak sahadaki tüm yeteneğine rağmen, saha dışında sürekli tartışmaların merkezindeydi. Trafik kazaları, partiler, sürekli değişen kadınlar... Hepsi magazin malzemesi ve halkın, çocuk partilerindeki şekerlemeler gibi tükettiği türden haberlerdi.

Bu adamla hiç tanışmamıştım ama diğer futbolcuların bile tanrı kompleksi olduğuna göre, onunkinin ne boyutta olduğunu tahmin dahi edemiyordum.

“Bu işten paçayı sıyırmak için söyleyebileceğim bir şey var mı?” diye sordum umutla.

Lavinia’nın kaşları biraz daha kalktı.

İç çekmemek için kendimi zor tutuyordum. *Tahmin etmiş-tim.*

“Dersler önümüzdeki pazartesi başlıyor,” dedi Lavinia. “Daha önce de futbolculara çapraz antrenman yaptırdığın için eski programlarında birkaç küçük düzenleme yapman yeterli olacaktır. Yaz programına da göz attım ve buna göre ayarlamalar yaptım. Başka sorun var mı?”

Nazıkçe gitme vaktimin geldiğini söylüyordu.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Pazartesiye kadar son antrenman programını hazırlarım.”

“Güzel.” Lavinia belgelerine döndü. “Teşekkürler, Scarlett.”

Pekâlâ, artık *açık açık* kovuyordu.

Lavinia’nın ofisinden çıktığımda Carina elinde çantasıyla beni bekliyordu. Saat altı otuz beşti, yani mesaimiz resmi olarak bitmişti.

Beni görünce yüzünü buruşturdu. “O kadar mı kötüydü?” Yüz ifademi herkesten daha iyi okurdu.

“İçki içerken anlatırım,” diye cevap verdim. “Bir içkiye ihtiyacım var. Hem de fena halde.”

3

·ASHER

“Yüz pounda bahse varım, ay sonuna kadar DuBois ile birbirinizi yumruklayacaksınız,” dedi Adil. “Wilson, iddiaya var mısın?”

“Kesinlikle yokum,” dedi Noah kayıtsız bir ses tonuyla. “Beni iddialarınıza karıştırmayın. Sonu hiçbir zaman iyi bitmiyor.”

“Ne demek istediğini hiç anlamadım. Ayrıca, beni yaz tatiline bu şekilde uğurladığın için çok kırıldım.” Adil elini göğsüne götürdü. “Uçağa binip eve dönerken bu sözlerin aklımdan çıkmayacak. Canımı acıtacaklar.”

“Güzel. Belki gelecek sezon ortalığı karıştırmayı bırakırsın.”

“Takım arkadaşınla böyle mi konuşuyorsun? Kızma nasıl örnek olduğunun farkında mısın?”

“Evet, böyle konuşuyorum ve kızım burada değil,” dedi Noah.

Başımı iki yana salladım.

Noah, Adil ve ben, biri ABD’ye diğeri Fas’a dönmeden önce son bir kez favori barımız Angry Boar’da buluşmuştuk. Holc-

hester'a karşı aldığımız korkunç mağlubiyetin ertesi günüydü ama koçun, Vincent ve beni yaz boyunca birlikte antrenman yapmaya zorladığını çoktan duymuşlardı.

Onları biraz dertleşip kafa dağıtırim umuduyla çağırmıştım fakat böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi. Adil içinde bulunduğum durumun çok komik olduğunu düşünüyordu, Noah ise taş gibi ifadesizdi.

Şerefsizler.

"Hepimize birer içki daha alacağım," dedim onlara. "Hemen dönerim."

Adil, Noah'nın var olmayan aşk hayatıyla ilgili laf sokmaya devam ediyordu ve Noah onu umursamamakla o kadar meşguldü ki, sözlerime başını sallamakla yetinmişti.

Bara doğru ilerlerken birkaç kişinin ters bakışlarıyla küçümseyici mırıldanmalarına maruz kaldım ama benimle açık açık tartışmak isteyen kimse olmadı.

Futbolcuların Angry Boar'ı sevmesinin bir nedeni vardı. Sert içkiler, ucuz yemek ve hiçbir saçmalığa yer olmayan bir ortama sahipti. Dağ gibi üç iri korumaya sahip olmasının yanı sıra, Thames Nehri'nin bu yakasındaki en acımasız işletme sahibi tarafından titizlikle uygulanan katı bir fotoğraf çekme, imza isteme ve kavga çıkarma yasağı uygulanıyordu.

Kuralları ihlal eden son kişi -kelimenin tam anlamıyla- kışına tekme yemiş ve mekâna girişi ömür boyu yasaklanmıştı.

Siparişimi verip bara göz gezdirdim. Bir grup kadın köşede hiç çekinmeden bana bakıp elleriyle ağızlarını kapatmış birbirlerine kıkırdarken, yanımdan geçen bir çift tekrar tekrar dönüp bana bakıyordu. Kız ağzını açtı ama erkek arkadaşı omzunun üzerinden bana ters ters bakarak kızını yanımdan uzaklaştırmak için konuşma fırsatı olmadı.

Her şeyi soğukkanlılıkla karşılıyordum. Dik dik bakmalar ve fısıldaşmalar bu işin doğasında vardı, en azından burada beni tuzağa düşürmeyi planlayan paparazziler yoktu.

"Al bakalım." Mekânın sahibi Mac, Noah ve benim için iki

bira ve Adil için bir kolayı tezgâhın diğer tarafına doğru uzattı. “Lanet olsun, bu sefer sakın dökeyim deme.”

“Hadi ama, Mac. Geçen hafta için hâlâ kızgın mısın? Gerçekten müzik kutusunu biz kırmadık.”

Angry Boar müzik kutusu olan birkaç bardan biriymi ve Mac bununla çok gurur duyuyordu.

Bana ters ters baktı, buruşuk yüzünü yine asmıştı. Ünlüler umurunda bile değildi, sıradan bir insanı nasıl azarlıyorsa bir film yıldızını da öyle azarlayabilirdi. Onu bu yüzden seviyorduk.

Sırıttım. “Dökmek yok. Anlaşıldı.”

Üç bardağı iki elimle tutup sabitleyerek arkamı döndüm ve bir tanesi hemen arkamdaki kişinin üzerine döküldü.

Kendimi savunmam gerekirse, daha biraz önce arkamda değildi ve o kadar yakınımda duruyordu ki, kafamın arkasında gözlerim olmadığı sürece onu fark edebilmem mümkün değildi.

Kız bir denizcinin yüzünü kızartacak kadar ağır küfürler savururken, “Aman Tanrım!” diye haykırdı Mac.

Bu kadar zarif görünen birinin bu kadar spesifik kelimeleri bu kadar spesifik şekillerde bir araya getirebileceğini asla tahmin edemezdim. Etkileyiciydi.

“Lanet olsun, özür dilerim.” Elimdekileri tezgâha bıraktım, bir avuç peçete alıp tişörtünü temizlemesine yardım etmeye çalıştım. “Arkamda olduğunu görmedim.”

“Fark ettim. Ben...” Başını kaldırdı ve yüzünde beliren ifade bana yönelik olmasaydı oldukça komik bulabilirdim. “*Sen.*”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Karşı cinsten farklı tepkiler almaya alıştım ama korku, bu tepkilerden biri değildi.

“Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordum. *Sen* derken sanki aramızda bir samimiyet varmış gibi söylemişti.

Daha önce tanışmadığımıza emindim. Eğer daha önce karşılaşmış olsaydık, bu kadını kesinlikle hatırlardım.

Nesnel ve tartışmasız bir şekilde büyüleyiciydi. Parlak siyah saçları, süt beyazı teni, kalın kirpiklerle çevrili açık gri gözle-

riyle Ava Gardner ve Hedy Lamarr karışımı klasik bir Hollywood yıldızını andırıyordu.

Ancak mesele sadece dış görünüşü değildi. İşim gereği pek çok güzel kadınla tanışmıştım ama bu kızda farklı bir şey vardı... Bira dökülmüş tişörtü ve kot pantolonuyla bile satın alınamayacak ya da sonradan öğrenilemeyecek bir zarafet taşıyordu. Bu zarafet doğuştan gelen bir şeydi.

“Hayır, tanışmadık,” dedi kız. “Ama ben senin kim olduğunu biliyorum.” Ses tonundan beni pek de iyi anlamda bilmediğini anlamıştım.

İlginç. Belki de Holchester taraftarıydı.

Umarım değildir.

“O halde sen benim adımı bilirken, benim senin adını bilmem çok da adil değil gibi görünüyor,” diye takıldım.

Kimseyle sevgili olmuyordum. Eğer dünyanın en iyi futbolcusu olmak istiyorsam, zamanımı ya da enerjimi ciddi bir ilişkiye harcayamazdım. Birçok kişi *çoktan* en iyisi olduğumu iddia edebilirdi ama henüz bir Dünya Kupası kazanmamıştım ve kazanana kadar da bu unvanı kendime yakıştıramazdım.

Bununla birlikte, biraz flört etmekte ya da bu gizemli kız söz konusuysa, *bol bol* flört etmekte yanlış bir şey yoktu.

“Hayat her zaman adil değildir,” dedi çok eğleniyormuş gibi.

Yanındaki kadın sessizce bir şeyler mırıldandı. “*Yakında anlar,*” gibi bir şey demişti ama emin olamadım.

Açıkçası, o ana kadar karşımdaki kadının yanında bir arkadaş olduğu bile fark edemeyecek kadar büyülenmişim.

“Bu durumda, numaranı almakla yetinebilirim.” Başımla tişörtünü işaret ettim. “Sana yeni bir tişört borçluyum.”

“Ah, demek numaramı almakla *yetineceksin?*” Gözlerindeki keyif parıltısı daha da belirginleşti.

“Evet. Adını söylemesen de olur. İsimsiz, sadece bir numara. Böylece sana yeni bir tişört alabilirim ya da kuru temizleme ücretini karşılayabilirim.”

“Elbette. Eminim numaramı sadece bunun için kullanacaksındır.”

Hafifçe sırtarak omuz silktim. Dünkü maçtan beri kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Her şeye rağmen bara gelmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

“Gelecekte hiçbir şeyin değişmeyeceğini garanti edemem ama şimdilik niyetim tamamen saf.” Bir elimi havaya kaldırdım. “Söz veriyorum.”

Gerçekten ona yeni bir tişört almak gibi bir niyetim vardı, yani yalan söylemiyordum. *Teknik olarak.*

“*Oyuncuların* verdiği sözlerle ne kadar inansam da...” İlk kelimeye yaptığı vurgu, futbolcu olmamdan bahsetmediğini açıkça ortaya koyuyordu. “Kusura bakma ama seni kibarca reddetmek zorundayım. Kendi kuru temizlememin parasını kendim ödeyebilirim ve kişisel bilgilerimi yabancılarla paylaşmaktan hoşlanmam.” Bir kaşını kaldırdı. “Bir daha yoldan geçen masum insanların üzerine bira dökmemeye çalış. Güzelim biraya yazık oluyor.”

O uzaklaşırken şaşkınlıkla bakakaldım. Arkadaşı da güldü ve gözücuyla beni süzerek peşinden çıkışa doğru ilerledi.

Az önce ne olmuştu öyle?

En son ne zaman reddedildiğimi hatırlayamıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu duruma sinirlenmemiştim. Aksine... ilgimi çekmişti.

Tanrım. İsteddiği her kızı elde edebilen adam, kendisinden etkilenmeyen tek kız tarafından büyülenmişti. Yürüyen bir klişeydim.

“Off. *Fena* ret yedin.” Adil’in sesi beni uyuşukluk halimden çıkarmıştı. Onun ve Noah’nın buraya geldiğini fark etmemiştim bile. Tezgâhtan kolasını alıp bana sırttı. “Kadın dünkü maçı izlemiş ve senin de bok gibi oynadığımı düşünmüş olmalı.”

“Kapa çenenı.” Fakat Adil’e dikkatimi veremiyordum.

O kadın kapıdan çıkıp giderken parlak siyah saçlarına ve mavi kot pantolonuna bakakalmıştım.

Gizemli Kız'la daha önce hiç karşılaşmamıştım ama nedense içimden bir ses bunun son karşılaşmamız olmayacağını söylüyordu.

Sonraki haftayı nispeten özgür olmanın tadını çıkararak geçirdim. Arkadaşlarımla takıldım, eski dizilerin tekrarlarını izledim ve en sevdiğim spor arabalarımla bir iki tur attım. Futbol beni gaza getiriyordu ama araba kullanmak beni sakinleştiriyordu. Günlük işlerim ya da yarışlar için kullandığım lüks araçlardan oluşan kıskanılacak bir koleksiyonum vardı.

Ancak Kraliyet Bale Akademisi'ndeki ilk seansım için göze çarpmayan bir araba seçmiştim. Paparazziler sorun yaratıyordu ve her adımımı belli edecek parlak kırmızı bir *Ferrari*'ye hiç gerek yoktu.

Akademi'ye ulaştığımda, Vincent'm *Lamborghini*'sini görememek beni biraz olsun memnun etmişti. Kimliğini saklamak için sahte araba kullanmazdı, bu yüzden henüz gelmediğini anlamıştım.

Girişe yakın bir yere park ettim, düşüncelerim korkunç çarpaz antrenman seansı ve geçen hafta karşılaştığım kadın arasında gidip geliyordu.

Neden hâlâ o kadını düşündüğümü bilmiyordum. Sadece birkaç kelime konuşmuştuk ve onun hakkında kendi kuru temizlemesinin parasını ödeyebilecek olmasıyla "yabancılarla kişisel bilgilerini paylaşmaktan" hoşlanmaması dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Bunları hatırlayınca istemsizce sııttım.

Dilek haklarımı futbol dışında pek bir şey için kullanmazdım ama onu tekrar görebilmek için arabalarımından birinden vazgeçebilirdim.

Belki.

Muhtemelen.

Kesinlikle.

Belki de bana adını ve numarasını söylememiş olması iyi bir şeydi. Hayatımda bu kadar dikkat dağıtıcı bir unsura ihtiyacım yoktu.

Akademi'ye girdim, resepsiyondaki gözleri parlayan görevliye kaydımı yaptırdıktan sonra onun talimatlarını izleyerek bale stüdyosuna ulaştım.

Bir *Regency* filminin setinden fırlamış gibi görünen bir malikânede yer alan Kraliyet Bale Akademisi'yle, Blackcastle'ın ter kokan, işlev odaklı antrenman tesisi arasında dünyalar kadar fark vardı. Balerinlerin resimleri, balerinlerin fotoğrafları, balerinlerin bronz heykelleri... Kısacası her yerde balerinler vardı.

Sanırım alçakgönüllülük konusunda pek iyi değillerdi.

Gerçi takımımızın logosu Blackcastle tesislerinin mümkün olan her yerine basılmıştı, bu yüzden onları yargılayamazdım.

Stüdyoya girdiğim sırada bir önceki dersin öğrencilerinin dışarı çıktığını gördüm.

Erken geldiğim için içeri girmeden önce son kişinin de köşeyi dönmesini bekledim. Şansıma DuBois kardeşlerin ikisi de henüz gelmemişti ve ben de bu fırsatı etrafı incelemek için kullandım.

Daha önce bale stüdyosuna girmek bir yana, hiç bale gösterisine bile gitmemiştim ama tam da hayal ettiğim gibiydi.

Bir duvarı tamamen kaplayan aynalar, akademinin bakımlı bahçesine bakan devasa kemerli pencereleri yansıtıyordu. Ahşap bir bar odanın bir ucundan diğerine uzanıyordu ve zemin o kadar parlaktı ki, neredeyse yansımamı görebiliyordum.

Buraya ait gibi görünmeyen tek obje, köşedeki masanın kenarında sallanan dev bez çantaydı. İçine bir kazak, bir kitap ve... İnsanların devasa bez çantalarına koydukları diğer şeyler tikiştirilmişti.

İçindekilerin ağırlığı zaten yeterince yorulmuş çantaya fazla gelmiş olmalıydı ki, dik durmak için gösterdiği kahramanca bir çabanın ardından devrildi ve içindekilerin yarısı gürültüyle yere saçıldı.

Kitap güm diye yere düştü. Kalemle sağa sola yuvarlanırken, bir fular küçük bir kutunun üzerine usulca süzöldü.

Birinin koşarak içeri girip bu kargaşayı kontrol etmesini bekledim ama kimse gelmedi.

Yere saçılan eşyaları toplamalı mıydım, yoksa sahibinin gelmesini mi beklemeliydim? İlk seçeneği seçersem özel hayatın gizliliğini ihlal etmiş olur muydum?

Sikerler. Çantanın sahibi içeri girdiğinde hiçbir şey yapmadan dağılmış eşyalarına baktığımı görürse bu daha da garip olurdu.

Oraya doğru yürüyüp eşyaları çantaya geri koymaya başladım.

Kazak, kitap, kalemler, makyaj malzemeleri, anahtarlar, su şişesi, tayt, saç spreyi, bez bale ayakkabısı, ilaçlar, havlu, ısı pedi, dikiş seti, *başka* bir kitap daha... Tanrım, Mary Poppins'in sihirli çantası gibiydi. Bu kadın her kimse, bu kadar eşyayı tek bir çantaya sığdırmayı nasıl başarmıştı?

Güneş gözlüğü ve direnç bantlarının arasma bir protein barı sıkıştırmıştım. Nasıl sığdıracağımı bile bilmiyordum ki...

"Ne yapıyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda vereceğim cevap dudaklarımda solup gitti.

Hayır. Olamaz.

Saçlarını açık bırakmak yerine toplamıştı. Tişörtle kot pantolon yerine bir bale mayosu, tayt üzerine bacak ısıtıcıları ve bağlamalı etek giymişti ama bu kesinlikle *oydu*.

Bardaki kız.

Aynı gece siyahı saçlar, aynı kırmızı dudaklar ve şu anda yüzümde bir oyuk açan aynı delici gri gözler...

Bakışlarından yayılan hissedilebilir sıcaklık olmasaydı, onu sadece düşüncelerimin gücüyle çağırıldığımı düşünebilirdim.

"Çantanı karıştırmıyordum." Yaşadığım şoktan kurtulup ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım. "Çanta yere düştü, ben sadece eşyalarını topluyordum."

Bana doğru -daha doğrusu çantasına doğru- yürürken temkinli bir ifadeyle bana baktı.

Dansçı olduğunu anlamam gerekirdi. Barda bile bir dansçı zarafetiyle dolaşıyordu. Duruşu mükemmel, hareketleri kusursuz ve kıvraktı. Ancak Angry Boar'da onda hafif bir tedirginlik sezmişken burada tam tersine, tamamen kendi alanındaymışçasına bir rahatlıkla hareket ediyordu.

“Sen de mi bu akademidesin?” diye sordum.

Yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ediyordum, bu da Akademi'nin hedef yaş aralığının dışındaydı ama profesyonel eğitim için burada olabilirdi.

Hafifçe sırttı. “Öyle de denebilir.”

“O halde bu bir işaret. İkinci kez karşılaşma olasılığımız yüzde kaç olabilir ki?” Bu yaz programlarımızın çakışmasını umuyordum. Onu görmek zorunlu antrenmanlarımı biraz daha katlanılır hale getirebilirdi. “Şimdi bana adını söylemek zorundasın. Nezaketten.”

“Ah, eminim yakında öğrenirsin,” dedi kayıtsızca.

O fularını almak için eğilirken ben de yerde duran kitabı aldım. Kitabın yıpranmış sarı-yeşil kapağı tanıdık gelmişti.

“*Leo Agnelli*,” dedim takdir ederek. “Zevklisin.”

Uzattığım kitaba uzandığında ellerimizin temas etmesiyle kolumda bir elektrik çarpması hissettim. O kadar keskin ve aniydi ki, neredeyse elimdeki kitabı düşürecektim.

Bu da neydi şimdi?

Kaskatı kesilmişti, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “*Leo Agnelli* okuyorsun demek.” Ses tonundan buna hiç inanmadığı belli oluyordu.

“Ara sıra.” O küçük elektriklenme, giysilerimizdeki statik elektrikten kaynaklanmış olmalıydı. Tek mantıklı açıklaması buydu. “Bu kadar şaşırmış gibi davranma, Chloe. Söz veriyorum, hakkımdaki ‘aptal sporcu’ önyargını başka şekillerde haki çıkaracağım.”

Ağzından minik bir kahkaha kaçtı. Hızla gizlemeye çalıştı ama artık çok geçti. Duymuştum, o da duyduğumu biliyordu ve onu gülümsetebilmek bu boktan haftanın en önemli olayı olabilirdi.

“Adım Chloe değil.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bana adını söylemediğine göre doğrusunu bulana kadar tahmin etmeye devam etmem gerekiyor, Alice.”

“Çok *çabuk* sıkılacaksın.”

“Neyse ki bu sorunun kolay bir çözüm var.”

Normalde olduğumdan daha ısrarcı davranıyordum fakat rahatsız olduğuna dair bir işaret görürsem geri adım atacaktım.

Ancak gözlerindeki ışıltı, bana görüldüğü kadar rahatsız olmadığını söylüyordu... *Üstelik* henüz elini çekmemişti.

Aynı şeyi fark etmiş olmalıydık ki, aynı anda ikimiz de ellerimize baktık.

Havada aniden hissedilen bir gerginlikle bir kez daha elektrik çarpar gibi oldu.

İlki bulutsuz gökyüzündeki bir şimşek gibi parlak ve kısaydı. Bu ise daha yavaş, daha güçlü ve öyle sıcaktı ki, klimalı bir dans stüdyosunda değil de Markovic Stadyumu'nda koşuyumuşum gibi hissettiriyordu.

Gizemli Kız yutkundu, klimanın kesintisiz uğultusu bile güçlü kalp atışlarımın sesini bastırmaya yetmiyordu.

Konuşacak başka bir konu bulmaya çalıştım ama biraz önce ne hakkında konuştuğumuzu ya da neden burada olduğumu hatırlayamıyordum.

Hailey Brompton'a olan talihsiz çocukluk aşkımdan beri -beşinci sınıfta Brighton'a taşınmış ve kalbimi kırmıştı- hiçbir kızın yanında bu kadar garip hissetmemiştim.

Gizemli Kız'ı tekrar görmenin heyecanı yerini yavaş yavaş endişeye bıraktı.

Onu neredeyse hiç tanımamama rağmen üzerimde nasıl bu kadar güçlü bir etkisi olabilirdi? Belki de bu kadar yakın olma-

mız pek iyi bir şey değildi. Aklım yerindeyse ondan uzak durur ve hedeflerime odaklanırdım. Blackcastle ile lig şampiyonluğu, ardından Avrupa Kupası ve Dünya Kupası.

Bu kıza karşı hissettiğim tarifsiz hayranlığım bu denklemin *hiçbir noktasında* yer almıyordu.

Flört etmek bir şeydi, konsantrasyonumu kaybetmek başka bir şeydi.

“Hadi şu işi halledelim.” Aşına olduğum, hoşlanmadığım bir ses ortamdaki gerilimi böldü.

Vincent tam bir ukala gibi gözünde güneş gözlüğüyle içeri girdi.

Kız sonunda elini çekip kitabını çantasına attı.

Ben de kolumu indirdim ama içimdeki karıncalanma hissi hâlâ devam ediyordu.

“Nihayet gelebildin,” dedi kız. Yanakları biraz öncesine göre daha da kızarmıştı. “Seni arayıp bugünkü seansı hatırlatmam gerekeceğini düşünüyordum.”

“Trafik vardı ve aslında ben tam zamanında geldim. Senin her yere erken gitmen benim suçum değil.” Vincent beni görmezlikten gelip tamamen ona odaklanmıştı. “Başlamaya hazır mısın?”

Kız ve konsantrasyonumu kaybetmekle ilgili çekincelerime rağmen, aralarındaki rahat sohbete karşı içimde bir kıskançlık uyandı.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde, “Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordum.

Bu kadın, Vincent’la birlikte olacak bir tipe benzemiyordu ama insanın başına daha garip şeyler de gelebilirdi. *Cehennemde*.

Tam ağzını açmıştı ki Vincent ondan önce davrandı.

“Tabii ki.” Aptalmışım gibi bana baktı. “O benim kız kardeşim.”

4

SCARLETT

Vincent kız kardeşi olduğumu söylediğinde keşke Asher'ın yüz ifadesinin fotoğrafını çekebilseydim. Ağzını biraz daha açsaydı, tekrar yerine takması gerekecekti.

Adımı saklayarak onu kendime çekmemeliydim ama bir yanım, *meşhur* Asher Donovan'ın dünyadaki diğer kadınların aksine ayaklarına kapanmayı reddetmem karşısında şaşkına döndüğünü görmekten keyif almıştı.

Ben de ünlülere hayranlık duymak ya da fanlık yapmaktan utanmazdım. Mesela, en sevdiğim oyuncu Nate Reynolds'la karşılaşsam muhtemelen çılgık atar ve bayılırdım. Sadece futbolculara hayranlık beslemiyordum. Onlardan biriyle kardeş olmak, ihtişamlarını gölgeliyordu.

“Kız kardeşin mi?” Asher sonunda konuşabilmişti. Bakışları benimle Vincent arasında gidip geliyordu.

Neden bu kadar şaşırdığını anlayabiliyordum. Ebeveynlerimiz doğal yoldan çocuk sahibi olamadıkları için bebekken bizi evlat edinmişlerdi. Vincent'ın koyu renk gözleriyle açık kahverengi teni, benim gri gözlerimin ve soluk tenimin tam zıttıydı.

Her ne kadar kan bağıımız olmasa da o her anlamda benim kardeşimdi.

Aslında pek çok kişi evlatlık olduğumuzu bilmiyordu ve kardeş olduğumuzu öğrendiklerinde verdikleri tepkileri izlemek her zaman eğlenceliydi.

“Scarlett DuBois.” Bunu biraz da özür dilercesine söylemiştim. Ona bunu daha önce söylemem gerekirdi. “Yeni antrenörünüz.”

Asher bana bir bakış attığında tenimde huzursuz edici bir elektriklenme hissettim.

Futbolcu önyargılarımı bir kenara bırakırsak, bu adam muhteşemdi. Yani, Nate Reynolds’a rakip olabilecek, film yıldızı derecesinde muhteşemdi.

Gür koyu renkli saçları alına dökülmüş, belirgin elmacık kemiklerini ve etkileyici dudaklarını çerçeveliyordu. Aşırı uzun kirpikleri hayatımda gördüğüm en yeşil gözleri çevrelemişti ve vücudunun her santimi kusursuz bir biçimde şekillenmişti.

Ne kadar kusursuz olursa olsun, beni etkileyen şey dış görünüşü değildi. Gözlerimi ondan ayırmayı imkânsız hale getiren şey, spot ışıkları altında gösterdiği karizma ve olağanüstü rahatlıktı. Asher dünyanın en ünlü sporcularından biriydi ama yine de komşu çocuğunda olan türden doğal bir çekiciliği vardı.

Saf erkeklik, kendinden emin bir duruşla bütünleşmişti. Bu kombinasyon o kadar çekiciydi ki, futbolculara olan önyargım bile onu bastırmaya yetmiyordu. Eğer ağabeyimin takım arkadaşı ve rakibi olmasaydı, muhtemelen çoktan kendimi kaptırmıştım.

Ama öyle olduğu için kendini toparlaman gerekiyor.

“Neyse.” Boğazımı temizledim, biraz önceki ufak temasımız yüzünden tenim hâlâ karıncalanıyordu. Giysilerimdeki statik elektrikten kaynaklanıyor olmalıydı, Mayıs ayında yün giyersem olacağı buydu. “Hadi başlayalım. Antrenmanımızın merkezinde güç, dayanıklılık ve esneklik olacak. Isınma hareketleriyle başlayacağız, sonra ayak hareketlerine geçeceğiz.”

Seans başladığında yavaş yavaş rahatladım ve Asher'in bu kadar yakınımda olmasından duyduğum endişe, iyi bir iş çıkarma arzusunun altında solup gitti. Bu rolü ben istememiştim ama artık üstlendiğime göre, lanet olsun ki en iyisini yapmak zorundaydım.

Temel ısınma hareketlerini tamamladıktan sonra, "Şimdi derin esneme hareketlerine geçelim," diye belirttim. "Sağ bacağımızı barın üzerine doğru kaldırıyoruz, nefes alıyoruz ve göğsümüzü bacağımıza doğru indiriyoruz. Yavaş olun, acele etmeyin..."

Esneme hareketinin ve arka planda çalan hafif müziğin keyfini çıkararak onlara hareketi gösterdim. Bu en sakinleştirici kısımdı...

"Sikeyim!"

Vincent'in ettiği küfrü duymamla başımı kaldırdım. Bacağımı indirip arkamı döndüğümde ayağım bara koymaya çalıştığını gördüm. Futbol, dans ve jimnastik gibi esnekliği geliştiren bir spor olmadığından bazı esneme hareketleri futbolcular için zor oluyordu.

Diğer yandan, Asher çoktan doğru pozisyona geçmişti ve ağabeyimin zorlandığını görmekten bariz bir şekilde keyif alıyordu.

"Bu basit bir esneme hareketi, DuBois," dedi Asher sözcükleri uzatarak. "Ama yapamıyorsan da sorun değil. Hepimiz doğuştan yetenekli olacak değiliz ya."

Vincent'in yüzü kıpkırmızı oldu. Herhangi bir şeyde ikinci olmaktan *nefret ederdi*, özellikle de Asher birinciyse. Bunu ona hiç söylememiştim ama son Dünya Kupası'nda yaptıklarının nedeninin bu olduğunu düşünüyordum.

Karşısında başka biri olsaydı, o sakatlık numarasını yapmazdı. Kendini yere atmaktan nefret ederdi fakat Asher'la olan rekabeti ona sürekli aptalca şeyler yaptırıyordu.

"Yetenek konusunda bu kadar düşük bir çıtan olmasına şaşırmadım," diye çıkıştı Vincent. "Son dakika haberi, Donovan.

Attığın çalımlar ve gösterişli goller diğer herkesten üstün olduğun anlamına gelmez.”

“Geçen yıl dördüncü ödülümü verirken *Ballon d’Or* jürisi pek öyle düşünmüyordu.” Asher sezonun en iyi oyuncusuna verilen bu önemli ödülü dört kez kazanmıştı, Vincent ise iki kez. “Ayrıca, görünüşe göre *çita* senin için yeterince alçak değil.” Asher, Vincent’in duruşuna bakarak sırttı.

Ağabeyim barı sıkıca tutarken eklem yerleri beyazlaştı. “Seni...”

“Yeter!” dedim sertçe. “İşimize geri dönelim. Eğer tartışmak istiyorsanız, bunu boş vaktinizde yaparsınız.”

İkisi de derin bir sessizliğe gömüldü ama seans boyunca bir daha birbirleriyle kavga etmeye kalkışmadıkları için onları tebrik etmem gerekirdi.

Vincent için bazı esneme hareketlerini biraz değiştirdim ve sonraki bir saat boyunca futbolla balenin en büyük kesişim noktası olan çeşitli ayak hareketleri üzerinde çalıştık.

İkisi de daha önce dansla birlikte çapraz antrenman yapmadığı için ilk gün biraz ağırdan aldım. Yine de seansımız sona erdiğinde ikisi de yorgunluktan bitap düşmüş ve terden sıılsıklam olmuştu.

“Futbolun baleden daha yorucu olduğu konusunda söyledim her şeyi geri alıyorum.” Vincent bir şişe suyu tek nefeste içti. Yüzü terden parlıyordu. “Hayatının yarısını bunu zevk için yaparak geçirdiğine inanamıyorum.”

“Sadece zevk için yapmadım. Bu benim işimdi,” diye hatırlattım. *İşimdi* kelimesini söylerken içim sızladı. Eskiden öyleydi, artık işim bu değildi. En azından profesyonel dans kısmı değildi.

Evet, küçükken baleyi *gerçekten* eğlenceli buluyordum. Disiplini, koreografiyi ve kostümleri severdim ama en çok da doğuştan yetenekli olduğum bir şeyi keşfetmeyi sevmiştim. Yaşıtlarım mezun olduktan sonra ne yapacakları konusunda strese girerken, ben geleceğim konusunda çoktan kararımı vermiştim.

Sonrasında yağmurlu bir yaz gecesi bu geleceği benden çalmıştı ve ben ihtimallerin kırıntılarıyla baş başa kalmıştım.

Tüylerim diken diken oldu. Dönüp barı sildim ve Vincent'ın ruh halimdeki değişimi fark etmemesini diledim.

Anne ve babamızın yaptığı gibi yaşadıklarımın bahsederken lafı dolandırmamasını seviyordum ama bazen bu konuyu konuşmak için doğru ruh halinde olmuyordum.

"Eğer seanslar sana zor geliyorsa bırakabilirsin," dedi Asher. Barı temizlememe yardım etmek için bir ıslak havlu aldı ve bu kez vücudumu saran karıncalanmanın geçmişimden gelen hayaletlerle hiçbir ilgisi yoktu. "Eminim koç bunu anlayışla karşılayacaktır."

Vincent'm bakışları sertleşti. "Ah, bana bir şey olmaz. Ben daha çok senin için endişeleniyordum." Elindeki boş şişeyi spor çantasına attı. "Ne de olsa bu odada sadece bir kişinin Dünya Kupası var ve o kişi sen değilsin."

Odanın sıcaklığı bir anda sıfırın altına düştü.

Ben yüzümü buruşturmamaya çalışırken, Asher'in yüz ifadesi sertleşti. Bu adamı çok az tanımama rağmen, ben bile onun yanında Dünya Kupası'ndan bahsetmenin yanlış olduğunu biliyordum.

"Olabilir ama en azından ben kazanmak için hile yapmak zorunda kalmadım."

"Kime göre hile? Hakeme göre değil. Başkalarına göre değil..."

"Kesin şunu!" O gün ikinci kez araya girerek tartışmalarını kestim. "Daha önceki atışmanızı görmezlikten geldim ama bunu bir daha yapmayacağım. Bu bir antrenman, kafes dövüşü değil. Futbol kulübünde nasıl çalışıyorsunuz bilmiyorum ancak benim stüdyomda yetişkin gibi *davranacak* ve profesyonel gibi *hareket edeceksiniz*. Bunu yapamıyorsanız veya yapmayacaksanız, bu kararınızı seve seve teknik direktörünüze iletebilirim çünkü ben sizin bebek bakıcınız, arabulucunuz veya terapistiniz olmayı kabul etmedim. Anlaşıldı mı?"

Asher ve Vincent kavga ettikleri konuyu unutmuş, şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

Çok nadiren sesimi yükseltirdim ama Asher'a verdiğim istemsiz tepkiler ve koca bir yaz onların didişmeleriyle uğraşma ihtimalim yüzünden sabrım tükenmişti.

“Anlaşıldı mı?” diye tekrar ettim.

“Çok iyi anlaşıldı,” diye cevap verdi Asher. Biraz önceki asık suratının yerini, beni incelerken takdire benzer bir şey almıştı.

Sanırım asık suratını tercih ederdim.

“Anlaşıldı, kardeşim.” Vincent, ona ters ters baktığımda küstah bir gülümsemeyle karşılık verse de Asher'ı tekrar sinirlendirmeye çalışmadı. Aslında önce Asher onu sinirlendirmişti ama o konuyu Dünya Kupası'na getirerek işi iyice kızıştırmıştı. “Perşembe akşamı yemekte görüşüyor muyuz?”

Beni kandıramazdı. Asher'ı bu üçlünün dışında bırakmak istiyordu ama sırf ağabeyim olduğu için ona ayrımcılık yapacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

Yine de başımı sallayarak onayladım. “Unutma, seçme sırası sende.”

Vincent ve ben, seyahat ve kulüp yükümlülükleri dışında istisnasız her hafta perşembe akşamı iki kardeş yemek yemeye çıkardık. Ebeveynlerimiz boşandıktan sonra Vincent Paris'e babamın yanına taşınırken, ben Londra'da annemin yanında kalmıştım. Bu yüzden çocukken birbirimizi sadece tatillerde görürdük.

Birkaç yıl önce Blackcastle'a transfer olduktan sonra kaybettığımız zamanı telafi etmeye başlamıştık. Hiçbir şey, özellikle de etrafınız Vincent'ın etrafında olduğu gibi bir sürü özentî ve şöhret düşkünü insanlarla çevriliyken ailenin yerini tutamazdı.

“Bir saat içinde *Match* ile röportajım var, sonra görüşürüz.” Çıkarken Asher'a ters ters baktı.

Başımı iki yana salladım. *Match*'den bahsederken amacı açıkça Asher'a laf sokmaktı. İkisi de saha içinde olduğu kadar

saha *dışında* da medya ve sponsorluk konularında birbirleriyle rekabet ediyorlardı. Onlar için her şey bir ego yarışından ibaretti, sürekli birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı.

Ben de eşyalarımı toplayıp gitmeye hazırlanırken, “Eee,” dedi Asher. Bugün onların antrenmanından sonra işim bitiyordu ve eve gidip güzel, uzun bir banyo yapmak için sabırsızlanıyordum. Ağrılarımı, acımı hafifletiyordu. Ayrıca köpükleri de seviyordum. “Sonunda adım öğrendim.”

Şakayla karışık bir şekilde, “Beklentini karşıladı mı?” diye sordum.

“Bir kısmım karşıladı. Sende tam bir Scarlett tipi var.” Bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydıığında bütün bedenimi ateş bastı.

“Ah, tabii soyadımın DuBois olmasını beklemiyordun.”

“Öyle de denebilir.” Bana bakarak umursamazca sırtması kalbimi hızlandırmamalıydı ama hızlandırmıştı. “Yine de imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başardığın için seni tebrik etmem gerekiyor.”

“Neymiş o?”

“DuBois soyadlı birinden *hoşlanmama* neden olmak.”

Gözlerimi devirdim ama boğuk kahkahamı bastırmakta zorlanıyordum. “Sen akıllanmaz bir flörtözsün.”

“Flörtöz? Evet. Akıllanmaz? Tartışılır.” Asher koridora kadar peşimden geldi, uzun bacaklarıyla benim hızlı adımlarıma ayak uyduruyordu. “Ayrıca, Vincent’ın kız kardeşi olduğunu öğrendiğime göre sana karşı daha nazik olmalıyım. Yeterince acı çekiyorsun zaten.”

Kahkahamı daha fazla tutamadım ve onun gülümseyerek karşılık vermesi, Vincent’la alay ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu biraz olsun yatıştırdı.

Asher’ın yüz yüzeiken bu kadar karizmatik olmasına hiç hazırlıklı değildim. Geçen hafta barda kısa bir an için karizmasına şahit olmuştum ama üzerime dökülen bira ve kalabalık ortam yüzünden bu kadar etkili değildi.

Antrenman sırasında onu izledikten sonra onunla yalnız kalmak ve etrafta başka kimse yokken tüm dikkatini bana vermesi... Bu bambaşka bir olaydı.

Başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde dikkat çekiyordu. Bu çok tehlikeliydi.

Ben cevap vermeyince, "Siz ikiniz üvey kardeş misiniz?" diye sordu Asher.

"Evlat edinildik." Bu bir sır değildi ama yine de her yerde bu konuyu konuşmuyorduk. "Başka bir şey söylemeden önce, bu..." Parmağımla ikimizi işaret ettim. "Şu andan itibaren bitiyor."

Sinir bozucu derecede kusursuz yüzünde bir gülümseme belirdi. "Neymiş *bu*?"

"Flörtleşmekten bahsediyorum. Hiç profesyonel değil."

"Korkarım flört etmek benim doğamın bir parçası, hayatım."

Ahh. Hayatım kelimesinin, Asher'in o derin ve kadifemsi sesiyle bu kadar baştan çıkarıcı tınlaması yasadışı olmalıydı.

"Pekâlâ, doğanın bu parçasını ya değiştirirsin ya da bastırırsın."

"İnsanın doğasını kontrol altına alamazsın."

"Akademi'de almak zorundasın." Koridorun sonunda kurtarıcımı gördüm. "Carina! Demek buradasın." Adımlarımı hızlandırdım. Nihayet tampon görevi görebilecek birini bulmuştum. "Ben de seni arıyordum."

Elindeki bir tomar kâğıttan başını kaldırdı. "Beni mi arıyordun? Yani, tabii ki arıyordun." Gözleri Asher'a kaydı ve hülyalı bir şekilde iç geçirdiğini duyduğuma yemin edebilirdim. *Ah, hayır. Sen de mi?* "Selam."

"Selam." Gülümsemesi, insanın dizlerini titretecek kadar baştan çıkarıcıydı. "Seni geçen hafta Scarlett'la barda görmüştüm, değil mi? Ben Asher."

Asher elini uzatınca Carina da büyük bir hevesle elini tuttu. "Carina. Tanıştığımıza çok memnun oldum. *Büyük* bir hayranımım."

Asher'ın yüzündeki gülümserne daha da genişledi. "Teşekkür ederim. Belki Scarlett'ı şeytan olmadığımı ikna etmeme yardım edebilirsin?" Sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. "Beni pek sevdiğini sanmıyorum."

"Ah, o kimseyi pek sevmez ama merak etme. Zamanla düzelir. Eninde sonunda."

"Pardon." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben *tam buradayım.*"

"Evet, biliyorum," dedi hain arkadaşım. Kâğıtlardan birini ilan panosuna astı. "Şunları asmayı bitireyim, sonra gidebiliriz."

Asher kâğıdı inceledi. "Personel gösterisi seçmeleri," diye yüksek sesle okudu. "Bu yılın özel gösterisi, *Lorena.*' Bu bale oyununu hiç duymamıştım."

"Daha yeni bir oyun," diye açıkladı Carina. "Klasik değil, çağdaş."

"Hangi rol için seçmelere katılacaksın?" diye sordu bana. "Seni sahnede izlemeyi çok isterim. Bana bu işi profesyonellerin nasıl yaptığını gösterirsin."

Bu kez gülümsemesi bile içimdeki düğümü çözmeye yetmemişti.

"Hiçbiri," diye yanıtladım. "Ben gösterilere katılmıyorum."

"Neden?"

"Öyle istiyorum." Carina'nın anlayış dolu bakışlarından gözlerimi kaçırdım. Vincent dışında, sahneye çıkmama engel olan takıntılarımı bilen tek kişi oydu. "Zamanım yok."

"Gösterilere katılmak çok zahmetli bir iş," diye beni destekledi Carina. "Personelin gösteriye katılması zorunlu değil."

"Kötü olmuş." Asher gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan tek kişi o değildi. Parmaklarımı şıklatıp bir dilek dileyebilseydim, tekrar sahnede dans edebilmeyi dilerdim ama hayat böyle işlemiyordu.

"Artık gitmemiz lazım, yoksa metroyu kaçıracacağız." Kolu-

mu Carina'nın koluna doladım ve Asher bizi daha derin konulara çekmeden önce onu koridorda çekiştirdim. Omzumun üzerinden arkama bakarak, "Çarşamba günü bir sonraki antrenmanda görüşürüz," diye ekledim.

Neden aceleyle kaçtığımı çok iyi biliyormuş gibi sırtıttı. "Dört gözle bekliyorum, Scarlett."

Nefesim kesen bir ürperti sırtımdan aşağı süzüldü.

Eğer *hayatım* deyişi yasadışıysa, ismimi o kadifemsi samimiyetle söylemesi düpedüz günah olmalıydı.

Arkama dönmedim ama bakışlarının sıcaklığını köşeyi döndükten sonra bile uzun süre hissettim.

Asher'ın bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, "Vay canına," dedi Carina.

Devamını getirmesine gerek yoktu.

Öyle ya da böyle, neyi kastettiğini çok iyi biliyordum.

S

ASHER

Gizemli Kız, Scarlett'tı.

Scarlett, Vincent'ın kız kardeşiydi.

Vincent'ın kız kardeşi yeni antrenörümüzdü.

Aklımı başıma toplamak için iki günüm olmuştu ama hâlâ bu konuda ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum.

Scarlett, Vincent'ın kardeşi olarak hayal ettiğim kişiden tamamen farklıydı. Daha sessiz, daha zeki ve etkileyici şekilde ters biriydi. Pazartesi günü Akademi'ye gittiğimde onun en fazla *katlanılır* biri olacağını düşünüyordum. Şimdiyse aklımdan çıkaramadığım kızın en büyük rakibimin kardeşi olduğunu öğrenmiştim.

Evrenin tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

Stüdyonun kapısında duraksadım. Scarlett çoktan içeride hazırlanmaya başlamıştı ama bir şey beni doğruca içeri girmekten alıkoyuyordu.

Tam olarak nasıl biri olduğunu öğrenmeden önce kendime ondan uzak duracağıma dair söz vermiştim. Açıkçası, artık böyle bir seçeneğim yoktu.

Ama o kadınla daha fazla baş başa vakit geçirmek için er-

kenden gelmeme gibi bir seçeneğin var, dedi içimden sinir bozucu bir ses.

Dişlerimi sıktım. *Of, kapa çeneni.*

Kendimle tartışıyordum. Bu asla iyiye işaret olamazdı.

Scarlett döndü. Göz göze geldiğimiz anda omurgamdan aşağıya doğru bir farkındalık dalgası süzüldü.

“Erkencisin.” Ne o barın yanındaki yerinden kımıldamıştı ne de ben kapı eşiğinden.

“Ben tam da o tip bir öğrenciyim.”

“Öğretmenin gözdesi olanlardan mısın?”

“Hayatım, bana gözden olduğumu söylemek istiyorsan sana engel olmam.”

Boynuna ve yüzüne yayılan kızarıklığa usulca sııttım.

Çok kolay kızarıyordu. Bu çok sevimliyd, özellikle de ağzından çıkan sözlerle çeliştiği zaman.

“İki yeni kural,” dedi Scarlett. “Bir, benimle flört etmek yok. Sonsuza kadar.”

“Ah, yine başladık. Sonsuzluk çok uzun bir süre.” Sonunda kapı eşiğinden geçip stüdyoya girdim. “Ayrıca, flört etmiyordum. Doğruyu söylüyordum.”

Beni hiç umursamadan, “İki,” diye devam etti. “Bana hayatım demek yok.”

“Tatlım, nasıl?”

“Hayır.”

“Madam?”

“Hayır.”

“Tinkerbelle?”

“Eğer bacaklarının arasındaki Tinkerbelle’i tekmelememi istiyorsan.”

Bir kahkaha patlattım. “Ben de hep balerinlerin uysal ve zarif olduklarını sanırdım.”

“Ah, aslında öyleyiz.” Scarlett tek kaşını kaldırdı. “Aynı za-

manda kilomuza göre dünyanın en güçlü sporcularındanız. O yüzden sana *gerçekten* tekme atacağımı ve canının yanacağını söylediğimde bana inansan iyi edersin.”

“Sana inanıyorum.” Gülümsememe engel olamıyordum. “Flört etmek yok, hayatım demek yok. Anlaşıldı.”

Bir dakika sonra Vincent geldiğinde atışmamız sona erdi. *Klasik*. O her zaman, her şeyi mahvederdi.

Fakat Scarlett’ın son antrenmanımızdaki uyarısı hâlâ aklımdaydı, bu yüzden çenemi kapalı tutup elimden geldiğince Vincent’ı görmezlikten geldim.

Muhtemelen bizi birlikte antrenman yapmaya zorlarken koçun aklımdan geçen bu değildi fakat o burada olmadığına göre, bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Zaten “bağ kurmak” için fazla zamanımız yoktu. Bale, dışarıdan çok zarif ve etkileyici görüldüğü için insanlar zorluğunu hafife alıyorlardı ama aslında antrenman çok *sertti*, üstelik biz daha başlangıç seviyesindeydik.

Scarlett’ın dışarıdan narin görünüşü bir aldatmacaydı, stüdyoda disiplinli bir askere dönüşüyordu. Koç bile bundan etkilendirirdi.

“Bir, iki, üç, dört. Tekrar, iki, üç, dört. Güzel. Tekrar. Ben...” Scarlett bir anda durdu, beti benzi atmıştı.

Vincent da ben de duraksadık.

“İyi misin?” diye sorduk aynı anda. “Bir şey mi...”

“Hayır. Ben iyiyim.” Zoraki bir şekilde gülümsedi. “Sadece... Tuvalete gitmem gerekiyor. Siz devam edin. Hemen dönerim.”

Odadan çıkarken gözlerimi üzerinden ayırmadım. Yürüyüşü tuhaftı, sanki ağırlığını tek bacağına veriyor gibiydi ama bu bir göz yanılması da olabilirdi.

O gayet iyi. Yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu ve kendini iyi hissetmese bile başının çaresine bakabilirdi.

Öyleyse neden onun için endişeleniyordum?

“Aklından bile geçirme.” Vincent’ın sert sesini duyduğum-

da dikkatimi tekrar ona çevirdim. Soru sorar gibi tek kaşımı kaldırıncı, “Ona nasıl baktığımı gördüm,” diye açıkladı. “Kız kardeşime dokunursan ölürsün.”

“Aşırı korumacı ağabey ayaklarımı bırak, DuBois. Çok klişe.”

“Sadece dostane bir uyarı.” Yüz ifadesinde zerre kadar dostane bir tavır yoktu. “Scarlett yasak bölge.”

“Scarlett kendi adına konuşabilir.”

“Evet ama o, kendisinden faydalanmak isteyen ucubelere karşı çok nazik davranır.”

Aynı Scarlett’tan bahsedip bahsetmediğimizden emin değildim çünkü benim tanıdığım Scarlett bana haddimi bildirmekten gayet memnun görünüyordu.

Sözlerinin *ondan faydalanmak isteyen ucubeler* kısmına alınmadım. Ben niyetimi ve sınırlarımı biliyordum, Vincent istediği gibi düşünebilirdi.

“Denesen de başaramazsın zaten. Bir daha asla bir futbolcuyla sevgili olacağını sanmıyorum.” Vincent omuz silktili. “Şansına küs.”

Bir daha mı? Daha önce hangi futbolcuyla sevgili olmuştu ki? Ne kadar süre sevgili kalmışlardı? Geçmişte kalmış bir ilişki miydi, yoksa yeni bir ayrılık mıydı?

Scarlett’ın eski sevgilisi hakkında onu sorguya çekmek için duyduğum yersiz isteği bastırdım. Vincent’a bu hazzı yaşatmayacaktım.

Scarlett döndüğünde konuşmamız yarım kaldı. Yanaklarına biraz renk gelmişti ama sesi antrenmanın ilk yarısındaki kadar güçlü değildi.

Vincent, Fransızca bir şeyler söyledi. Scarlett da aynı şekilde karşılık vererek ona anlamlı bir bakış attı. Scarlett, Vincent her ne söylediyse, başka bir dilde bile olsa, benim yanımda söylemesini istemiyordu.

Vincent’ın telefonu çaldığında antrenman bitmek üzereydi.

“Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim.” Köşedeki spor çantasına doğru koştu. “Ama bu babamın özel acil durum zil sesi.”

Vincent telefonu açarken, Scarlett'ın yüzündeki çatık ifade yerini gözle görülür bir endişeye bıraktı. Vincent sadece dinledi ve telefonu kapatmadan önce Fransızca bir şeyler söyledi.

“Ne olmuş?” diye sordu Scarlett.

“Babam kaza geçirmiş.” Scarlett'ın başını sallaması ve Vincent'in yan gözle bana bakmasının ardından Fransızca bir şeyler daha konuştular.

Ben ne yapmıştım ki?

Vincent çantasını omzuna atarken, “Ders bölündüğü için özür dilerim,” dedi Scarlett. “Bu oldukça anormal bir durum ama...”

“Sorun değil. Anlıyorum.” Zaten antrenmanın bitmesine on dakika kalmıştı ve biraz erken mola vermek kaslarıma iyi gelebilirdi. “Babanız iyi mi?”

“Sanırım iyi. Vincent o konuyu halledecek. Babam... kişisel meseleleriyle ilgilenecek insanlar konusunda biraz seçicidir.”

“Seni arayıp son gelişmeleri anlatırım.” Vincent çıkarken bana sert bir bakış attı. “Daha önce söylediklerimi unutma.”

Nobel Barış Ödülü komitesi, alttan almayı tercih edip ona alaycı bir karşılık vermememi dikkate almalıydı. Sonuçta babası bir kaza geçirmişti. Ben canavar değildim.

“Tekrar özür dilerim.” Scarlett titreyen eliyle topuzunu düzeltti. “Bu daha ikinci seansımız, o yüzden yanlış bir izlenime kapılmanı istemiyorum. Genelde antrenmanlarda bu kadar çok aksaklık yaşanmaz.”

“Aksaklık derken, tuvalete gitmenden ve acil bir aile sorunu çıkmasından mı bahsediyorsun?” Bara yaslanıp kollarımı kavuşturdum. “Hiç profesyonel değilsin. Derhal istifa etmen gerekiyor.”

Dudakları seğirdi. “Böyle söyleyince, kulağa o kadar da kötü değilmiş gibi geldi.”

“Hiç değil.”

Uzaklardan bir gök gürültüsü duyulduğunda ikimiz de irkilerek pencereye baktık. Kendimi stüdyoda olanlara çok fazla

kaptırmış, güzel bir ilkbahar akşamından şiddetli bir fırtınaya dönüşen havayı fark etmemiştim.

“Sakın bana bu havada metroya bineceğini söyleme,” dedim Scarlett eşyalarını toplarken.

En yakın metro istasyonu on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi.

“İnsanlar yağmur yağarken de metroya biniyor.”

“Başka seçenekleri olmadığında biniyorlar. Seni evine bırakmama izin ver.” Koridora çıkarken peşine takıldım. “Carina erken çıktı, o yüzden onu beklemek zorunda değilsin.”

Scarlett bana ters ters baktı. “Gizlice Carina’yı takip mi ediyorsun?”

“Stüdyoya gelirken onunla karşılaştım. Öğleden sonra bir doktor randevusu olduğunu söyledi.”

“Neden bunu... boş versene.” Scarlett başını iki yana salladı. “Hayatında olup biten şeyleri herkesle paylaşmaya bayılır.”

Çıkış kapısına yaklaşırken, “Biraz düşün,” diye ısrar ettim. “Bir sürü ıslanmış, huysuz insanla birlikte metroya binmeyi mi tercih edersin, yoksa yepyeni bir *Mercedes*’in ön yolcu koltuğunda keyfine bakmayı mı?”

“Metroyu tercih ederim. Nasıl araba kullandığınla ilgili birkaç şey duydum ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

Peşini bırakmam gerekiyordu. Antrenmanlar dışında onunla konuşmamalıydım bile, hayatımda dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmamalıydı ama bu kadın aklımı başımdan alıyordu.

“Bu bir sedan, spor araba değil.” *Mercedes*, paparazzileri atlatmak için kullandığım tuzaktı. “Hız sınırını bir kilometre bile geçmeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Hayır, teşekkürler.” Scarlett kapıyı açtı. “Şansımı metroyla...”

“Asher! Asher, bu yeni sevgilin mi?”

“Blackcastle’daki ilk sezonunda lig kupasını kaybetmek sana nasıl hissettiriyor?”

“Bu yaz Vincent’la birlikte antrenman yapacağınız doğru mu?”

Sorular ve flaşlar, Akademi'nin huzurlu ortamına bomba gibi düşmüştü.

Yağmurlukları su içinde kalmış paparazziler etrafımızı sardı, fotoğraf makinelerini yüzümüze kadar sokarken bir an için nutkum tutuldu.

Beni bulmayı nasıl başarmışlardı? Akademi'deki herkese gizlilik sözleşmesi imzalatılmıştı ve ben de evden buraya gelirken hep dikkatli davranıyordum. En önemlisi, *lanet olası* güvenlik görevlilerini nasıl geçmişlerdi?

"Holchester'da insanların senin formam yaktıklarını gördün mü?"

"Eskiden seni seven taraftarların şimdi senden nefret etmesi nasıl bir duygu?"

Gürültü giderek artıyordu. Kapüşonları ve yüzlerini gizleyen dev siyah kameralarla, leşin üzerine üşüşen bir akbaba sürüsüne benziyorlardı.

Kalp atışlarım hızlandı. Bağırışlar ve flaşlar birbirine girip bulanıklaşırken, içimde aşına olduğum bir sıkıntı hissettim.

Basından nefret ettiğim söylenemezdi. Karşılıklı olduğu sürece aramızda müşterek bir ilişki vardı.

Bundan; pusu kurmalarından, özel hayatımı ihlal etmelerinden, tepkilerim üzerinden para kazanabilmek için beni tahrik etmeye yönelik iğrenç çabalarından nefret ediyordum. İşte bu yüzden onlara istediklerini vermiyordum.

Yağmur iri ve şiddetli damlalar halinde yağıyor, iliklerime kadar ıslanıyordum. Kendimi toplayıp kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken gök gürlüyor, kaos giderek büyüyordu.

Beni nasıl bulduklarıyla daha sonra ilgilenecektim. Şu anda arabama ulaşmam ve bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Bizi. Scarlett.

Arkama döndüğümde onu merdivenlerin başında donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve beti benzi atmış bir halde

görünce kalbim panik içinde güm güm atmaya başladı. Hemen arkamda olduğunu sanıyordum ama şok geçiriyor gibiydi.

Paparazzilerden biri Scarlett'ın kolunu tutarak fırtınanın gü-rültüsünde duyamadığım bir şey söyledi.

Bir anda gözüm döndü ve çenemi kapalı tutma kararlılığım, ani öfke patlamasının altında eriyip gitti.

“Hey!” Geri dönüp adamı Scarlett'ın yanından uzaklaştırdım. “Dokunma ona!”

Flaşlar ardı ardına patlamaya başladı.

“Birlikte mi yaşıyorsunuz?”

“O antrenörün mü?”

“Aranızdaki ilişki nedir?”

“Asher?”

“*Asher!*”

Benim sesim ve yeniden yükselen bağışmalar Scarlett'ı donakalmış halinden koparmıştı. Uzattığım elimi tutup benimle birlikte arabama doğru koşmaya başladı.

Paparazzilerin arasından hızla geçtim ve bir şekilde başka bir olay yaşanmadan arabama ulaştık.

Bana evinin adresini verdi ama Akademi arazisinden çıkıp, fotoğraf makineleri uzakta bir karaltıya dönüşene kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

“İyi misin?” diye sordum. Anlaşılan, günün sorusu buydu.

“Evet. Ben sadece...” Scarlett gözlerini kırptırdı, sesinin titremesinden yaşadığı şokun izleri belli oluyordu. “Sürekli bunu mu yaşıyorsun?”

“Her zaman değil ama çoğu zaman, evet.”

Biriyle sevgili olmamamın pek çok nedeninden biri de buydu. Birlikte olduğum kişi futbol sorumluluklarımın, halkın gözü önünde olmanın ve tacizci paparazzilerin ağırlığı altında ezilirdi. Herkes ünlü biriyle çıkmak isterdi, ta ki bir gün eve geldiklerinde insanların çöplerini karıştırıp para edecek şeyler aradığını görene kadar.

“Tanrım.” Scarlett yolcu koltuğuna kendini bıraktı. “Seni nasıl bulmuş olabilirler?”

“Ya biri gizlilik anlaşmasını bozdu ya da evimden beri beni takip ediyorlardı ve ben bunu fark etmedim.”

Basın danışmanımı arayıp fotoğraflar yayınlanmadan önce icabına bakıp bakamayacağını sormam gerekiyordu. Paparaz-ziler genellikle kuralları hiçe sayardı ama Sloane kuralları kendi isteğine göre esnetme konusunda uzmandı. Scarlett’ın, fotoğrafları magazin sayfalarına yayılırsa ortaya çıkacak rezaletle uğraşmasını istemiyordum.

“Orada bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi alçak sesle. “Bunu yapmana gerek yoktu. Muhtemelen o adamı ittiğin anın fotoğrafını çekmişlerdir.”

“Bunu hak etmişti.” O pisliğin ellerinin Scarlett’ın üzerinde olduğunu hatırlayınca tüm vücudum tekrar kaskatı kesildi. “Sana dokunmamalıydı.”

Scarlett güçlükle yutkundu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Daha önce bu tür şeyler yaşamamış olmana şaşırdım,” diye belirttim. “Abin yüzünden.”

“Beni bu tür şeylerden uzak tutuyor. Ayrıca sezon bittiğinde Paris’te yaşıyor ve o buradayken ya onun ya da benim evimde takılıyor, toplum içinde değil.”

“Yani birbirinize yakınsınız.”

“Evet. Farklı şehirlerde büyümemize rağmen sık sık konuşurduk. Çocukken bale eğitimim yüzünden pek arkadaşım yoktu, o da futbol yüzünden aynı sorunu yaşıyordu. Birbirimizin sırdaşıydık.”

Bu çok garipti. Vincent’in adının geçtiği konular genellikle beni rahatsız ederdi ama Scarlett’ın anlattıklarını bütün gün dinlesem bile sıkılmazdım.

Yine de bunun konuyla değil, daha çok *onunla* ilgisi vardı. O kadar içine kapanıktı ki, özel hayatına dair her şey beni büyülüyordu.

Kırmızı ışıktaki durduğumda ona döndüm. Scarlett dümdüz

karşıya bakarken düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Normalde insanları okumakta iyiydim ama o an söylediklerimi mi, hayatını mı, yoksa akşam yemeğinde ne yemek istediğini mi düşündüğünü anlayamamıştım. Hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarım, adını koyamadığım bir şeyi arayarak yüzünün zarif hatlarını takip etti. Su damlaları kirpiklerine tutunmuş ve dansçı topuzu halinde sıkıca toplanmış saç tellerini ıslatmıştı. Burnunun zarif kıvrımı, her ikisi de inatçı bir ifadeyle gerilmiş dolgun dudaklarıyla narin çenesine uzanıyordu.

“Şunu yapmayı kes,” dedi bana bakmadan.

“Ne yapmayı?”

“Bana bakmayı.”

“Sana bakmama izin vermezsen antrenmanlar çok zor geçer.”

“Antrenmanlarda bana bakman sorun değil. Ama beni *bu şekilde* gözünü kırpmadan izlemen bir sorun.” Sonunda gözlerini yoldan ayırıp ikimizi işaret etti.

“Peki tam olarak nasıl bakıyormuşum sana?” diye keyifle sordum.

“Şey gibi...” Scarlett duraksadı ve arabanın içindeki hava birdenbire yoğunlaşarak adeta elle tutulur bir şeye dönüştü.

Gözlerimin içine bakmıyordu ama camlara çarpan damlaların *tık, tık, tık* sesleri kalp ritmimle eşleşmişti.

“Ne gibi?”

Som aramızda asılı kaldı, arabanın içini kaplayan gerilimi dağıtamayacak kadar yumuşaktı.

Nefes vermek için dudaklarını araladıktan sonra çenesini kaldırdı ve yüz ifadesi sertleşti. “Benimle flört ediyormuşsun gibi. Buna izin yok, unuttun mu? Kurallardan biri buydu.”

“Onlardan çok var mı?”

“Nelerden?”

“Kurallardan.”

“Ben bir balerinim. Kurallara göre yaşarım.”

“Çok yazık.” Sonunda trafik ışığı yeşile dönünce yola bak-

mak için önüme döndüm. “Kurallar olmadan daha çok eğlen-
bilirsin.”

Scarlett’in bakışlarını bir an için yanağımda hissettim ama
sonra o da tekrar önüne döndü.

Ortaya çıkan sessizlikle birlikte aramızdaki gerilim kay-
bolmadı, aksine biçim değiştirerek ortamdaki havayı sabit bir
uğultuyla doldurdu. Doğrudan ona bakmadığım zamanlarda
bile varlığım her hücremde hissedebiliyordum.

Bacağını hafifçe hareket ettirmesi, çenesini öne eğişi, göğ-
sünün hafifçe inip kalkışı...

Siktir. Parmaklarımla direksiyonu sıkıca kavradım.

Scarlett’in dairesine giden yirmi dakikalık yol bana hem çok
uzun hem de çok kısa gelmişti. Oraya ulaştığımızda *teşekkür-*
ler, diye mırıldanarak arabadan inerken, başımı sallamak dışın-
da bir şey yapamamıştım.

Oradan uzaklaşmadan önce onun sağ salım evine girmesini
bekledim ama kokusu hâlâ burnumdaydı.

Scarlett yasak bölge. Vincent’in uyarısı kafamın içinde yan-
kılanıyordu.

Öyle yapmayı planlıyordum. Vincent’tan korktuğum için
değil, Scarlett’a yaklaşmanın yol açabileceklerinden korktu-
ğum içindi.

6

SCARLETT

“Seni eve kim bıraktı?”

“Birinin beni eve bıraktığını da nereden çıkardın?” Sipariş ettiğimiz Çin yemeklerini paketinden çıkarırken ağabeyimin gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyordum. “Her zaman metroyla geliyorum.”

Bugün günlerden perşembe değildi ama bir saat önce, babamızın durumuyla ilgilenip evime gelmişti. Yüzündeki ifadeyi görünce onu eve alıp yemek sipariş verdim.

Bazen kardeş sezgileri kelimelerin önüne geçiyordu.

“Metro istasyonu buraya uzak ve koridorda kuruması için bırakılmış bir şemsiye görmedim. Demek ki metroya binmemişsin.” Vincent omuz silkti. Mutfak masamda her zamanki yerlerimize oturmuştuk. Ben pencerenin yanında, o buzdolabının yanındaydı. “Çok basit, sevgili Watson.”

“Vay canına, Sherlock Holmes mutfağında. Biri *BBC One*’ı arasın ve yeni bir seri çekmeleri gerektiğini söylesin.”

“Ha ha.” Vincent yemek paketinden bir Çin böreği kaptı. “Seni eve bırakan Carina değildi, değil mi? Çünkü *Lambo*’mu kaldırıma çarptığı zamanı unutmadım.”

“Bunun için senden defalarca özür diledi.” Vincent’in kıymetli arabasındaki çizdiği gördüğünde suratının aldığı hali hatırlayınca kahkahamı bastırmakta zorlandım. Carina’nın direksiyonun başına geçmesine izin vermesinin tek nedeni onu ikinci kız kardeşi gibi görmesiydi. “Ve hayır, Carina bırakmadı. Akademiden başka biri bıraktı.”

Asher orada antrenman yapıyordu ve dolayısıyla akademinin geçici bir üyesiydi, yani yalan söylemiyordum. *Teknik olarak.*

Asher’in arabasına binmek *istememiştim*. Kazadan sonra tanımadığım insanların arabasına binmeyi pek sevmiyordum, bu yüzden nadiren taksiye binerdim ama paparazzilerin pususu bana başka seçenek bırakmamıştı.

“O zaman başka bir çalışan.” Nedense Vincent’in içi rahatlamış gibi görünüyordu. Belki de paranoyak yanı, beni eve bırakanın Asher olmasından korkuyordu. “Güzel.”

Onu düzeltip paranoyasında haklı olduğunu kanıtlamadım.

Şöyle bir düşününce, Asher’in dikkatsiz araba kullanma konusundaki şöhreti göz önüne alındığında dehşete kapılmam gerekirdi. Yine de arabayı dikkatli ve yavaş sürmüştü, sohbetimiz de kendimi kaybetmemi engellemişti.

Sadece varlığıyla bile beni altüst eden biri olarak, aynı zamanda endişelerimi hafifletmenin de bir yolunu bulmuştu. Daha doğrusu dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, başka bir şey düşünecek zamanım olmamıştı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Asher’a karşı gösterdiğim çelişkili tepkiler hoşuma gitmiyordu. Duygularımı siyah ve beyaz, iyi ve kötü, alfabetik ve renklere göre kodlanmış farklı kutulara ayırmayı tercih ederdim. Fakat ona baktığımda griye bulanmış bir tuval gibiydim.

Griden *nefret* ederdim.

Konuyu değiştirerek, “Peki neler olduğu hakkında konuşacak mıyız?” diye sordum. Asher ve ben yanlış bir şey yapmamıştık ama Vincent’in çıldırmasını, düşmanıyla işbirliği yap-

tığım ile ilgili bir şeyler düşünmesini istemiyordum. “Babam nasıl?”

Tek bildiğim kaza geçirdiğiydi. Artık emekli olduğu ve sürekli gezip tozduğu için bu tür kazaları çok oluyordu ama genellikle kafasını çarpması ya da elini kapıya sıkıştırması gibi şeyler oluyordu. Ancak her seferinde bundan sanki ölüyormuş gibi bahsediyordu.

Ailedeki tek ilgi manyağı Vincent değildi.

Yine de o bizim babamızdı ve ona göz kulak olmak bizim görevimizdi, bu yüzden Vincent ona özel bir acil durum zil sesi ayarlamıştı.

“Düşüp kalçasını kırmış. Durumu iyi,” dedi ben ağzımı açtığımda. “Ameliyata girmesi gerekmiyor. Ama şey, sezon başlana ya da tamamen iyileşene kadar eve dönüp onunla kalmamı istedi.”

Vincent Çin böreğini yerken gözlerimi kıstım. “Evde ona bakacak bir hemşire tutamaz mısın? Özellikle sen mi olmak zorundasın?”

“*Zaten* bir hemşire tutmuştum, babam bu yüzden onunla kalmamı istiyor. Yabancılarla yalnız kalmaktan nefret ettiğini biliyorsun.”

Haklıydı ama yine de... “Vince, sen doğru düzgün bir kâse çorba bile yapamazsın. Onun yanında ne yapacaksın?”

Benim harika, sportif ama bir o kadar da hayattan kopuk ağabeyimin futbol, video oyunu ya da parti dışında bir şeyle uğraştığını hayal bile edemiyordum.

“Neyse ki çorbanın bu işle bir ilgisi yok,” diye karşılık verdi. “Sadece babamın yanında olmak ve yedi gün yirmi dört saat etrafında bir hemşire olması konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak zorundayım. Eğer ben orada olmazsam, kadını cinayete sürükleyebilir.”

“İyileşmesi ne kadar sürecekmış?”

“Belli değil. Doktorlar üç ila dört ay arasında bir sürede iyileşeceğini düşünüyor.”

“Hmm.” Ona biraz şüpheyile baktım. “Bunu Asher’la antrenman yapmaktan kurtulmak için yapmıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır,” diye çıkıştı. “İnan bana, Lettie, Londra’da kalmayı tercih ederim. Asher’la tek başına kalmanı istemiyorum, özellikle de o...”

Kaskatı kesildim. “Özellikle de o, ne?”

Asher’in seni eve bıraktığını biliyor. Seninle flört ettiğini biliyor ve ne söylersen söyle, senin de bundan hoşlandığını biliyor.

Bir an için duraksadıktan sonra, “Özellikle de o pislik herifin tekiyken,” dedi Vincent. “Kızlara karşı yaptığı o etkileyici numaralara kanma. Sadece rol yapıyor. Bunu milyonlarca kez gördüm. Kulüp onunla asla sözleşme imzalamamalıydı,” diye homurdandı. “Nasıl biri olduğunu görüyorsun. Faydası zararını karşılamıyor.”

Göğsümdeki düğüm biraz olsun gevşemişti. *Vincent bilmiyordu.*

“Ben aptal değilim. Ayrıca, futbolcularla sevgili olmamak gibi katı bir kuralım var. Asher Donovan aşk hayatımda yer almıyor ve asla da almayacak.”

Aramızdaki çekim, aşk sayılmazdı. Bu istemsiz, hormonal bir şeydi. Bedenim aynı fikirde olmayabilirdi ama beynim bu fikre sıkı sıkıya bağlıydı ve kalbim güvenli bir şekilde kapılarını kapatmıştı.

Yine de göğsümde bir suçluluk hissediyordum. Araba yolculuğumuzu ne kadar mazur göstermeye çalışırsam çalışayım, ihanet etmiş gibi *hissediyordum* ve Vincent’la ilişkiyi tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yapmaktan nefret ediyordum. Carina hariç, tamamen güvendiğim tek kişi Vincent’tı.

“Güzel.” Verdiği yanıtı rağmen Vincent’ın kaşları daha fazla çatılmıştı. “Şimdi bir daha düşününce, belki babamla konuşup hemşiresinin, ne bileyim, ben yokken onu uykusunda bıçaklamayacağına ikna edebilirim. Hafta içi burada antrenmanlara katılırım ve hafta sonları da trene atlayıp Paris’e giderim.

Bu konuda ne kadar çok düşünürsem, Donovan'a daha da az güveniyorum."

"Bu çok saçma. *Her* hafta sonu Paris'e mi gideceksin?" Başımı iki yana salladım. "Babamı ikna edemezsin. Küplere binecek ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama..."

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak." Çatalımı ona doğrulttum. "Ben gayet iyiyim. Hem Patron, birlikte çalışmanızı istediği için sizi benimle antrenman yapmaya zorlamadım? Burada olmazsan, bu amacına ters düşmüş olur. Büyük ihtimalle programı tamamen iptal eder ve Asher da kendi başına antrenman yapmaya geri döner."

Vincent uzun bir süre bana baktıktan sonra omuzları gevşedi.

"Haklısın." Sözlerinden rahatladığı belli oluyordu. "Patron iznimi onaylarsa, ki onaylamak zorunda, Donovan'ın seninle çalışmasına gerek kalmadığım düşünür. Bu çok saçma olur."

Ben de öyle umuyordum. Aksi takdirde, Asher'a özel ders vermek zorunda kalacaktım. Yazın geri kalanı boyunca her hafta, haftada üç kez.

Midemde ani bir kıpırtı hissettim. *Hayal kırıklığı mıydı, yoksa umut mıydı?* Ne olduğunu kestiremiyordum, bu da zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oluyordu.

"Aynen öyle." Sesimin kendimi ikna etmeye çalışıyordum gibi değil de gerçekten kararlı çıkmış olmasını umuyordum. "Bunu yapmasma imkân yok."

"Antrenmanlar devam edecek. Frank'le çoktan konuştum. Vincent'in olmaması sen ve Asher için hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi Lavinia. Benim şaşkınlıkla kıvrınmamdan bihaberdi ya da umurunda değildi.

Vincent yarın Patron'un izniyle Paris'e gidiyordu. Frank

muhtemelen bu acil aile meselesinin tam da zamanında ortaya çıkmasından şüphelenmişti ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Ağabeyim resmi olarak antrenmanlara katılamayacaktı.

Vincent'ın gidişinin yaz aylarındaki işlerimi etkileyip etkilemeyeceğini öğrenmek için o sabah Lavinia'dan toplantı talep etmiştim.

Görünüşe göre etkilemiyordu.

“Anlamıyorum.” Endişe içimi kemirmeye başlamıştı. “Antrenmanların amacı Vincent ve Asher'in birlikte çalışmayı öğrenmeleriydi. Eğer Vincent antrenmanlara gelmeyecekse, o zaman...”

“Söylediğin şey, amaçlardan *biriydi*. Ancak yine de normal sporcular gibi antrenman yapmaları gerekiyor. Blackcastle ile çoktan bir sözleşme imzaladık ve tüm yaz için ödeme yaptılar. Sadece Vincent gittiği için tüm bunları iptal edemeyiz.”

“Doğru.” Kendimi gülümsemeye zorladım. *Lanet olası sözleşmeler.*

“Bu da demek oluyor ki, Asher'la birebir çalışacaksın.” Lavinia gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Senin için sorun olur mu?”

“Ben... hayır. Elbette sorun olmaz.”

Asher'la özel dersler. Sorun yoktu.

Gerçekten. Hiç sorun değildi.

Vincent biliyor muydu? Dünkü akşam yemeğimizden ayrılırken Patron'un antrenmanları yarıda keseceğine inanıyordu. Eğer bunu bilmiyorsa, öğrendiğinde çok öfkelenenecekti ama bu noktada hiçbir şey yapamazdı. Hemşire evinden çıkana kadar babamızın onun geri dönmesine izin vermesinin imkânı yoktu.

İstesem de istemesem de yazın geri kalanında Asher'la birlikte çalışmak zorundaydım.

“Konuşmak istediğin başka bir konu var mı?” diye sordu Lavinia.

Tam *hayır* diyecekken gözlerim Lavinia'mn arkasındaki fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta geçen yılki personel gösterisinin

kadro su vardı. Balayında olan Barden ve benim dışımızda tüm eğitmenler oradaydı.

Hangi rol için seçmelere katılacaksın? Seni sahnede izlemeyi çok isterim.

Karnıma keskin bir buz parçası saplandı.

Gösteri için çok meşgul olduğum konusunda yalan söylemiştim. Aslında sahneye çıkmayı çok özlemiştim. Ayaklarımın altındaki pürüzsüz ahşabın kayışını, önemli sahnelerde giderek hızlanan kalp atışlarımı, yalnızca ben ve müziğin var olduğu o yücelme hissini...

Sahnedeyken fazla düşünmezdim, sadece hareket ederdim.

Fakat yeniden sahneye çıkma arzum, korkularımı bastırarak kadar güçlü değildi. Beş yıldır sahnede dans etmemiştim. Eğer denersem eski yaralarımı yeniden açar mıydım ya da daha kötüsü tamamen başarısız mı olurdu?

Scarlett DuBois. Bir zamanlar geleceğin büyük yıldızı olarak görülürdü, bir de şimdiki haline bakın. Bir okul gösterisinin seçmelerine bile katılamıyor.

Buz parçası göğüs kafesimin altında daha da derinlere saplandı.

“Hayır,” diye cevapladım Lavinia’nın sorusunu. “Başka bir konu yok.”

Ofisinden çıkıp Carina’nın sorgulayan bakışlarına karşılık olarak başımı iki yana salladım. Her şeyi ona daha sonra açıklayacaktım.

Günün geri kalanında Asher’ı ya da gösteriyi düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, Emma’nın büyük bir gösteriye nasıl hazırlanılacağıyla ilgili sorularını cevapladım, Carina’nın öğle yemeğinde öğrencilerin aileleri hakkında anlattığı acayip hikâyeleri -dansçı anneler çok korkutucu bir türdü- dinledim, molada babamla konuştum ve annemin bana kör randevu ayarlamakla ilgili sesli mesajım görmezlikten geldim.

“Scarlett, tatlım, ilk fırsatta beni ara,” demişti annem. “Senin için fevkalade bir adayım var. Kendisi bir...”

“Üstünü değiştirmişsin.”

Telefonum elimden kayıp stüdyonun zeminine düştü. “Tanrım! Böyle sessiz sessiz yaklaşma.”

Asher kapının pervazına yaslanmıştı. Kot pantolon ve gri gömleğinin içindeki bu doğal görüntüsü insanı mahvediyordu.

Off. Bir insan bu kadar basit bir kıyafetle nasıl *bu kadar* iyi görünebilirdi?

Kaşlarımı çattım, sebepsizce sinirlenmiştim.

Tanrı’nın favorileri olduğu kesindi ve Asher da onlardan biri idi.

Sesinde neşeli bir tonla, “Sessiz sessiz yaklaşmadım,” dedi Asher. “Sadece beni fark edemeyecek kadar meşguldün.”

Telefonumu yerden aldım. En azından annemin sesli mesajı bitmişti, yani annemin *trajik bir şekilde var olmayan* aşk hayatımı *hareketlendirmek* için kurduğu planı duymamıştı.

“Hem burada ne işin var ki senin?” diye sordum. “Bugün bir programımız yok.”

Günlerden perşembeydi. Biz pazartesi, çarşamba ve cuma günleri antrenman yapıyorduk.

Asher gelişigüzel bir şekilde omuz silktilti. “Bu civardaydım ve bir uğrayayım dedim.”

“Ne için?”

“Bir nedeni yok. İçimden geldi işte.”

“Bana *meşhur* Asher Donovan’ın bir bale akademisine uğramak dışında yapacak daha iyi bir işi olmadığını mı söylüyorsun?”

Kristal yeşili gözlerinde bir gölge belirdi. “Buraya gelmek yerine yapabileceğim başka işler de vardı,” dedi Asher. “Daha iyi olduklarını söyleyemem.”

Açık pencerelerden içeri süzülen sıcak hava enseme okşuyordu. Omurgamı adım adım dolaşarak ayak parmaklarıma kadar indi ve tüylerimi diken diken etti.

O sırada Asher gözlerini kırptırdı ve o an, güneşin altında parlayan bir okyanusta eriyen bal gibi dağılıp gitti.

“Aslında sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Asher. “Basın danışmanımla konuştum. Dünkü paparazzilerin icabına bakmış. Özel mülke izinsiz girdikleri için onları korkutarak fotoğrafların hiçbirini yayınlamamayı kabul ettirmiş.”

“Ah.” Asher’in yeni ve ciddi ses tonuna alışmaya çalıştım. Sanki şakacı ses tonundan profesyonel bir ses tonuna geçmişti. “Bu çok iyi. Seni nasıl bulduklarını öğrendin mi?”

“Vincent’ı takip etmişler.” Yüz hatları gerildi. “O saçma tuncu *Lamborghini*’sini fark etmemek oldukça zor.”

Onun da kendi çapında “saçma” spor arabaları olduğu düşüncesini kendime sakladım. *Football World* milyonlarca dolarlık koleksiyonu hakkında koca bir haber yapmıştı.

“Dün konuştuğumuzda bundan hiç bahsetmedi.” Babamın geçirdiği kaza o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, Vincent’a dışarı çıkarken paparazzilerle karşılaşp karşılaşmadığını sormamıştım. “Onları fark etseydi bize haber verirdi.”

“Sanırım o çıkarken hâlâ saklanıyorlarmış ama daha sonra içeri sızmanın bir yolunu bulmuşlar.” Asher bana baktı, gözleri az önceki sıcaklığıyla kıyaslandığında daha gizemliydi. “Yaz sonuna kadar Paris’e döndüğünü duydum.”

“Evet. Babamızla ilgilenmek için döndü.” Diz eklemlerime bir sancı saplandı.

“Yani antrenmanlara bundan sonra ikimiz devam edeceğiz.”

Dizlerimdeki baskıyı hafifletmek umuduyla yerimde kıpırdandım. İşe yaramamıştı. “Lavinia öyle söyledi. Blackcastle bu yaz eğitimin ücretini ödemişken işleri zorlaştırmanın bir anlamı yok.”

“Sanırım haklısın.” Asher kapı eşiğindeki yerinden kıpırdamadı. Tepkisi beklediğimden daha soğuktu ve bu iyi bir şeydi. Flört etmeme kuralını koyan bendim, bu kurala uyduğu için ona sinirlenemezdim.

Sancı uyluğumdan kalçama kadar yayıldı.

Derin bir nefes alıp verdim, Asher’in tavırlarındaki tuhaf değişikliği tamamen unutmuştum. Aylardır hiç şiddetli ağrım

olmamıştı ama geçen hafta tam bir kâbustu. Stres, hormonlar, hava değişimleri... Ağrılarımın her zaman belirli bir sebebi olmazdı.

Ben daha cevap veremedi aniden doğrulup başını sola doğru eğdi.

“Hey!” Ses tonuna keskin bir şüphe yerleşmişti. “Sen burada mı çalışıyorsun?”

Birinin cevap verdiğini duymadım ama bir saniye sonra gürültülü ayak sesleri koridorda yankılandı.

Asher peşlerinden koşmaya başladı ve ben de vücudumun itiraz çığlıklarına rağmen içgüdüsel olarak Asher’ı takip ettim. Endişe kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Yine mi paparazziler gelmişti? Verdiği tepkiye bakılırsa aklıma gelen tek sebep buydu. Eğer öyleyse, ilk olay yüzünden güvenlik ekibi alarma geçmişken Akademi’nin *içine* nasıl girmişlerdi?

Koridora doğru aceleyle koştuğum için kalçamı kapının pervazına çarptım. Çoğu insan bu darbeyi kolayca atlatabilirdi ama benim için o anki durumumla, içimde patlayan bir bomba-ya eşdeğerti.

Acı dolu bir çığlık, ben kendimi tutamadan dudaklarımdan fırr etti.

Asher kovalamayı bırakıp arkasını döndü. Yüzüne endişeli bir ifade yayılmıştı.

“Scarlett?” Sesi uzaklardan geliyordu, sanki ben suyun altında batıyormuşum da o kıyıda beni izliyormuş gibiydi.

Kulaklarım uğulduyordu. Tüm dikkatim bacaklarımdan etrafında toplanırken koridor etrafımda dönüyor ve ağrı, duvarı delip geçen bir balyozun gücüyle zonkluyordu.

Nefes al.

Al, bir, iki, üç. Ver, bir...

Aynı anda içimi parçalayan bir ağrı daha saplandı, o kadar şiddetli ve dayanılmazdı ki, sanki biri beni ortadan ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordum.

FORVET

Biraz önceki ağrım bir çekiçse, bu vücudumun en hassas noktalarını delen binlerce çiviymiş.

Gözlerim kararmaya başlamıştı, bilincimi kaybetmeden hemen önce Asher'ın bana doğru koştuğunu gördüm ve sonra yer hızla yarılarak her şeyi karanlığa gömdü.

7

SCARLETT

Her yerim ağrıyordu.

Kemiklerim, eklemlerim sızlıyordu ve nefes almak gibi basit bir hareket bile canımı acıtıyordu. Aldığım her nefes, ciğerlerime saplanan çelik bir pençe gibiydi, tekrar bilincimi kaybetmek istememe neden oluyordu.

Gözlerimi açıp nerede olduğuma bakmam *gerektiğinin* farkındaydım. Odanın kokusu doğru gelmiyordu. Limon kokulu temizlik malzemeleri ya da lavanta esansı yerine antiseptik ve... *Tıraş losyonu mu?* Baharatımsı, hatta biraz da turunçgile benzer bir koku vardı.

O halde stüdyoda ya da kendi yatak odamda değildim.

Hangi cehennemdeydim ben? Tek gecelik ilişki yaşadığım bir adamın evinde olmadığımı umuyordum. Tek gecelik ilişkiler hiçbir zaman iyi sonuçlanmıyordu, kokusu ne kadar güzel olursa olsun.

“Başka bir şeye ihtiyaç var mı...”

“O kendine geldiğinde...”

Fısıltılar, zihnimi o gizemli tıraş losyonundan uzaklaştırıp tekrar içinde bulunduğum duruma çekti.

Yabancı bir oda. Acı. Doğru.

En azından eklemelerim, ilk uyandığım zamanki kadar ağrımıyordu. Hâlâ bir top gibi kıvrılıp uyumak için dua etmek istiyordum ama buna dayanabilirdim.

Her zaman yaptığım gibi.

Gözlerimi hafifçe araladım, kendimi haftalar öncesinden kalma paket servislerin ve duvarlara asılmış yarı çıplak posterlerin olduğu pis bir erkek mağarasında bulmaktan korkuyordum.

Onun yerine, çatık kaşların altından bana bakan bir çift yeşil gözle karşılaştım.

Çıkık elmacıkkemikleri. Biçimli dudakları. Son derece çekici koyu renk saçları.

Asher.

“Uyanmışsın.” Gözleri hâlâ endişeyle baksa da çatık kaşları düzeldi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki kamyon çarpmış da geri geri gelip tekrar üstümden geçmiş gibi.” Konuşurken boğazım ağrıyordu. “Yani harika hissediyorum.”

Asher kıs kıs güldü. “İğneleyici tavrında bir problem yok, yani durumun o kadar da kötü olamaz.”

İyi hissettiğimden emin olması gerekiyormuş ancak bunu abartılı bir gösteriye dönüştürmek istemiyormuş gibi hızlı ve dikkatli bir şekilde beni tepeden tırnağa süzdü.

Bunun cinsellikle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu ama yine de bunu fark etmek tüylerimi diken diken etmişti.

Dikkatimi onun üzerinden çekmek için odaya göz gezdirdim. Biraz önce konuştuğu kişi gitmiş, bizi revirde yalnız bırakmıştı. Burayı kokusundan tanıyamamış olmama şaşırمام gerekirdi. Ağrılarım la kendi kendime mücadele etmeyi tercih ettiğim için revire pek gelmezdim.

“Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?” Asher tekrar gözlerimin içine baktı. “Çok kötü düştün.”

Sesinde hem endişeli hem de buyurgan bir ton vardı, nadir rastlanan bu karışım içimi ısıtmıştı.

Yine de gerçeği söylemek yerine bir bahaneye sığındım. “Öğle yemeği yemeyi unuttuğum için başım döndü ve yere yığıldım.”

Kronik ağrılarımdan bahsetmeyi sevmiyordum. Bu genellikle insanları rahatsız ederdi ve bu da *beni* rahatsız ederdi. Tabii ki anlayışla yaklaşıyorlardı ama her zaman dilimi ısırmama neden olan bir acıma duygusu, dile getirmedikleri bir *çok yazık* saklıydı.

“Baş dönmesi gibi bir şey değildi. Canın yanıyordu.” Asher’in gözleri karardı. “*Hâlâ* canın yanıyor mu?”

Ses tonu o kadar sertti ki, aniden kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkunmak zorunda kaldım.

“Biraz.” *Çok fazla*. Tekrar bayılacak kadar değildi ama ayağa kalkmamın Everest Dağı’na tırmanmaktan daha zor görünmesine yetiyordu.

Sessizce küfretti. “Hemşireyi çağırayım...”

“Hayır!” Uzaklaşmadan önce kolunu yakaladım. “Hemşirenin yapabileceği bir şey yok. Sadece geçmesini beklemem gerekiyor.”

Başkalarından yardım istemek zorunda kalmak beni huzursuz ederdi, bu yüzden kazadan sonra toparlanmak benim için bu kadar zor olmuştu. Tamamen kendi kendime yetebilen biriymişken, bir anda başkalarına bağımlı olmak, katlanılması zor bir durumdu.

Asher’in yüz ifadesi sertleşti. “Neyin geçmesini bekleyeceksin?”

“Kronik ağrılarımın. Artık pek sık olmuyor ama olduğu zaman da... güçten düşürebiliyor.”

Teslimiyet duygusu gerçekleri içimden söküp çıkarmıştı. Bu yazı birlikte geçireceksek, özellikle de ağrılarımın sıklığı artmışken bu durumu Asher’a söyleyebilirdim.

Bunu diğer, genç öğrencilerimden saklamak başka, vücudumun ne söylediğini en az benim kadar kolayca anlayabilen profesyonel bir sporcudan saklamaya çalışmak başka bir şeydi.

“Beş yıl önce bir araba kazası geçirdim,” diye açıkladım. Ben hikâyeme devam ederken Asher ölüm sessizliğine büründü, tek yaşam belirtisi alıp verdiği nefeslerdi. “Bir gösteriye giderken karşıdan gelen araç kırmızı ışıktaki geçti ve içinde bulunduğum taksiye çarptı. Akciğerim zedelenmiş, kalçam yerinden çıkmış ve bir düzine başka sağlık sorunuyla hastanede gözümü açmıştım. Bu benim kariyerimin sonu ve tüm bunların başlangıcıydı.” Vücudumu işaret ettim. “Doktorlar kronik ağrılarımın sinir hasarından kaynaklandığını söylediler.”

Şiddetli ağrı hafifleyerek yerini sıradan bir hassasiyete bırakmıştı ama kazanın olduğu o geceyi anlatmak farklı bir acının filizlenmesine neden olmuştu.

Carina’dan sonra başka kimseye kazadan bahsetmemiştim. Kaza olduğunda büyük ses getirmişti ama bu, bale dünyası dışında kimsenin hatırlamayacağı kadar uzun zaman önceydi. Her gün araba kazaları oluyordu ve kazaya karışan birini bizzat tanımadığınız sürece pek hatırlanmazlardı.

Bir insanın hayatını tamamen değiştiren bir anın, bir başkası için haberlerde yer alan bir görüntüden ibaret olması çok tuhaftı.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” Asher bana ne kadar üzülüğünü söylememiş ya da daha fazla ayrıntı öğrenmek için ısrar etmemişti. O sakın, anlayışlı gözleriyle bana odaklandığında göğüs kafesimin içindeki sızı tanımlayamadığım bir duyguya dönüştü.

“Aslında evet.” Dudaklarım güçsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni buraya nasıl getirdiğini anlatabilirsin.”

Stüdyom birinci kattaydı, revir dördüncü kattaydı ve asansör şu anda bakımdaydı.

“Kucağımda taşıdım.” O kadar net cevap vermişti ki, söylediklerini kavramam biraz zaman almıştı.

“Beni üç kat yukarı *kucağında* mı taşıdın?”

Geniş omuzlarını silkti. “Benim için de günün zorlu antrenmanı oldu.”

Güçlü kollarının ve gümbür gümbür ayak seslerinin belli belirsiz hatırası zihnimde dolaştı ama aynı hızla tekrar kayboldu. Bunun gerçek bir hatıra mı, yoksa onun söylediklerinin yarattığı bir hayal mi olduğunu anlayamamıştım.

Her halükârda, bu odanın ısınısını biraz artırmıştı.

“Vay canına, gerçekten işimde iyiymişim,” dedim hafifçe gülerek. “Bilincim yerinde değilken bile sana antrenman yaptırmışım.”

“Zor bir antrenörsün.” Asher’in dudakları hafifçe kıvrıldı ama sonra ifadesi tekrar yumuşadı. “Hâlâ canın yanıyorsa hemşireden sıcak kompres ya da ağrı kesici isteyebilirim.”

Karnımdan bacaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılan sıcaklık dalgası geri dönmüştü.

Başımı iki yana salladım. “Sadece eve gitmek istiyorum.” Pilates, uyku ve ılık bir duş da istiyordum. Kronik ağrılarımın başa çıkmak için pilates, uyku ve ılık bir duşa sığınırımdım fakat revirdeki hasta yatağı bunların hiçbirisi için uygun yer değildi.

Normalde, bu kadar hassas bir konuyu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. Başımı dik tutup acımı yutmayı tercih ederdim ama yorgunluk bastırmış, çekimserliğimi zayıflatmıştı ve Asher’in varlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

“Bunu halledebiliriz.” Asher’in bakışları aşağı kaydı ve bunca zamandır ona tutunduğumu dehşet içinde fark ettim.

Hemen kolunu bıraktım, içimi yakan ateş ensemden yukarı tırmanıyordu. *Neden daha önce hiçbir şey söylememişti?*

Avucum, onun sıcaklığı olmayınca karıncalanmaya başladı, bunun yardımcı olacağını düşünerek avuç içimi bacağımanın yan tarafına sildim.

İşe yaramadı. Sadece kaslarımdaki hassasiyeti arttırmıştı.

Yüzümü buruşturdum. *Çok akıllıca bir hareket, Scarlett. Gerçekten üstün zekâlısın.*

Asher kısa bir an için kaşlarını çattıktan sonra gözlerini kaçırdı. “Bu arada bir uyarıda bulunmam gerekiyor,” dedi Asher. “Paparazziler geri döndü. Sen bayılmadan önce kovaladığım

adam var ya? Öğrenci kılığına giren genç bir paparazziymiş. İçeri bu şekilde girmiş.”

Şaşkınlıktan göğsüm sıkışmıştı. “Ciddi misin?” Bu *akıllamaz* bir şeydi. Asher’in Akademi’deki fotoğraflarını kullanarak nasıl bir hikâye çıkarabilirlerdi ki? Bir dans stüdyosunda çapraz antrenman yapmasının skandal yaratacak hiçbir tarafı yoktu.

İnsanların geçimlerini nasıl sağladıklarıyla ilgilenmezdim ama paparazzilerin cehennemde tele pazarlamacılar ve yozlaşmış politikacıların yanında özel bir yeri hak ettiğine inanıyordum.

“Bu ciddi bir sorun olacak.”

İşe her geldiğimde gizlice çekilmiş fotoğraflarımın aşağılık bir magazin dergisinde yer alması konusunda endişelenmek istemiyordum. Onların hedefi Asher’dı ancak antrenörü olarak benim de çapraz ateşe tutulma ihtimalim yüksekti.

“Katılıyorum ama onlarla ilk karşılaşmamızdan beri bu konuyu düşünüyordum ve bir çözüm yolu bulmuş olabilirim,” dedi Asher. “Bana antrenman için ihtiyacımız olan her şeyin listesini gönderebilir misin? Ekipmanlar, malzemeler, odanın boyutları. Her şeyi.”

“Neden?”

“Güven bana.”

Ona şüpheyile bakıyor olmalıydım ki, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Sürpriz. Her gün nerede olduğumu *bildikleri* sürece paparazziler sorun çıkarmaya devam edecek. İzimizi kaybettirmezliyoruz. Güven bana,” diye tekrarlardı. “Ne yaptığımı biliyorum.”

Tartışacak halim yoktu.

Ailem ve Carina dışında kimseye güvenmek gibi bir alışkanlığım da yoktu ama o anda Asher’la arama neden mesafe koymam gerektiğini kendime hatırlatmak çok zordu.

Ağabeyimin düşmanı ya da öğrencim değildi. Beni merdivenlerden üç kat yukarı taşıyan, kendime gelene kadar yanımda bekleyen ve ona geçirdiğim kazayı anlattığımda acınacak biriymişim gibi hissettirmeyen kişiydi.

İşte tam da bu yüzden tehlikeliydi.

8

ASHER

Sonraki iki hafta boyunca yeni bir *motto* edinmiştim. *Profesyonel davran ve onu düşünmeyi bırak.*

Bir *motto*'ya göre biraz uzundu ama zekice, anlaşılır ve uygulanabilirdi. *Motto*'mla oldukça gurur duyuyordum.

Ne yazık ki, bu da *motto*'ların koca bir saçmalık olduğunu kanıtlamış oldu çünkü on dört gün sonra bile Scarlett hâlâ ukala ve aşırı güzel bir hayalet gibi düşüncelerime musallat oluyordu.

Uyandığımda, birlikte yapacağımız bir sonraki antrenmanı düşünüyordum.

Araba sürerken, onu yağmurda eve bıraktığım gece aklıma geliyordu.

Stüdyosuna girdiğimde, onun fenalaştığını görünce yaşadığım paniği ve kendine geldiğinde hissettiğim rahatlamayı yeniden yaşıyordum.

Scarlett'a söylediğimin aksine, o gün Akademi'ye sadece Lavinia ile paparazzi meselesini konuşmak için uğramıştım. Hepsi bu kadardı. Fakat ayaklarım beni müdirenin ofisi yerine Scarlett'ın stüdyosuna götürmüştü ve onu acı içinde gördüğüm anda uzak durma konusundaki kararlılığım kırılmıştı.

Bu noktada evrensel bir komployla karşı karşıya olduğumuza ikna olmuşum. Sadece bunu kanıtlayamıyordum.

“Beni dinliyor musun?” Babamın öfkeli sesi kafamdaki yersiz düşünceleri dağıttı.

Sandalyede arkama yaslanıp tekrar asık suratına odaklandım. Çocukluğumdan beri değişmeyen yemek masasında karşılıklı oturuyorduk. Üzerinde hâlâ çocukken keçeli kalemle karaladığım ünlü futbolcuların çöp adam çizimleri duruyordu. Annemle babamı daha yeni ve büyük bir eve yerleştirmek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen, Holchester’in güneybatısındaki eski iki katlı evlerinde kalmakta ısrar etmişlerdi.

Neyse ki, basınla yaşadıkları birkaç tatsız olaydan sonra yeni bir güvenlik sistemi kurdurmayı kabul etmişlerdi ama internet bağlantısı ve en ufak bir dedektiflik becerisi olan herhangi birinin onlara ne kadar kolay ulaşabileceği konusunda hâlâ tedirgindim.

Yirmi dakikadır onu dinlemediğim halde, “Dinliyorum,” diye yanıtladım.

Hep aynı şeyleri konuşurduk. Son maçımda neyi yanlış yaptığımı ve bir sonraki maç için kendimi nasıl geliştirebileceğimi. Babam maçlarımın tekrarlarını koçtan daha çok izlerdi ki bu da yeterince şey anlatıyordu.

“Sezon boyunca yeterince odaklanamadın,” dedi babam. “Takım oyununa ne oldu? *Mücadeleci ruhun* neredeydi?”

“Ah, yeter artık, Ron,” dedi annem tezgâhın yanından. İki fincan çay alıp masaya koyarken bir yandan da babama ters ters bakıyordu. “Bence harika oynadı. Bu sezon ligin gol kralı sendin, değil mi, hayatım?”

Ben cevap veremedim babam sözümü kesti. “Gol kralı ama kupası yok.” Yüzündeki kırışıklıklar, kaşlarını çatığında daha da derinleşti. “Sana söylediğim gibi Holchester’da kalmalıydın. Bugünlerde bara bile gidemiyorum, biliyor musun? Bizim ailemiz her zaman kırmızı-beyazdı. Sonra sen gittin ve *bunu* yaptın.”

Masanın üzerinde açık duran gazeteyi işaret etti. Holchester maçından sonra harap halde görüldüğüm bir fotoğrafım, gazetedeki spor bölümünün ilk sayfasının yarısını kaplıyordu.

Sadece kaybetmekle kalmamıştım, aynı zamanda üzerimde Blackcastle'ın o meşhur mor ve beyaz forması vardı.

Babam Holchester Birleşik Kilisesi'nin baş rahibiye, ben de onun en büyük kafiriydim.

“Bunu neden yaptığımı biliyorsun.” Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmaktan sıkılmıştım. Her geldiğimde babam mutlaka Holchester'ın en büyük rakibine yaptığım *hain transfer* konusunu açıyordu, bu yüzden artık evlerine pek sık gelmiyordum. Bu hafta sonu yalnızca Teddy'nin doğum günü için buradaydım.

“Para, Frank Armstrong ve kayıtlara geçen lanet bir yenilgi. Sana ne kattı *bunlar*?” Babam tiksiniyormuş gibi bir ses çıkardı.

Para ve Frank Armstrong'la çalışmak. Ona bu kadarını söylemiştim ama *tek* sebep bunlar değildi. Gerçi üçüncüsünün ne olduğunu ona asla söylemeyecektim.

Ben cevap vermeyince sandalyesini geriye itti ve çayım masada unutup hışım la uzaklaştı.

“Babanın söylediklerini ciddiye alma.” Annem omzumu okşadı. “Takım konusunda ne kadar fanatik olduğunu biliyorsun. Zaman alacak ama sonunda unutacak.”

Altı ay geçmesine rağmen hâlâ unutamamıştı. Üstelik, transferi öğrendikten sonra bir ay boyunca benimle konuşmamıştı. Bu yüzden şu an konuşuyor olmamız bile bir gelişmeydi.

“Teddy'yi görmeye gideceğim.” Ayağa kalkıp yarısı boş fincanımı lavaboya bıraktım. “Akşam yemeğine yetişirim.”

Annemin yüz ifadesi yumuşadı. “Tamam. Kendine bu kadar yüklenme, tamam mı? Tüm bunlar -maçlar, basın, baskı- hepsi geçici. Bunlar senin kim olduğunu tanımlamıyor.”

Midem kasıldı ama yine de gülümsemeye devam ettim.

Bunları beni rahatlatmak için söylemesine rağmen kariyerimin geçici olması, kendimi bu kadar zorlamamın asıl nedeniydi. İstedğim her şeyi elde etmek için önümde kısıtlı bir süre

vardı, tabii bu süreyi daha da kısaltacak bir sakatlık geçirmediğimi varsayarsak.

Ayrıca, annem yanıliyordu. Futbol, kim olduğumu tanımlıyordu. Mükemmel olduğum tek şey buydu. Futbolsuz ben ne olabilirdim ki?

Bir hiç.

Yine de annemi yanağından öpüp evden çıkarken bu düşüncelerimin hiçbirini dile getirmedim.

Annem öğretmenlik hayatında yeterince sorunla uğraşıyordu. Kendi sorunlarımı da bu yığına eklemek istemedim.

Ailem Holchester'ın sakin bir bölgesinde yaşıyordu, çok trafik olmadığı için Teddy'nin yanına ulaşmam on dakika bile sürmemişti.

Etraf nemli toprak ve yosun gibi kokuyordu. Güneş ışığı ince dalların arasından süzülüyor, çiçek kümeleri bu durgun manzaraya renk serpiştiriyordu. Görevliler burayla iyi ilgileniyordu ama bir insan bir mezarlıktan ancak bu kadar canlılık bekleyebilirdi.

Teddy'nin mezarına doğru uzanan tanıdık patikadan yürüdüm. Mezarının ne kadar boş görüldüğünü fark ettiğimde suçluluk duygusu içimi kemirdi.

Annesi yıllar önce ölmüş, babası da yeniden evlenip ülkenin diğer ucuna taşınmıştı. Artık mezarını düzenli olarak ziyaret eden tek kişi bendim ama Londra'ya taşındığımdan beri ziyaretlerim seyrekleşmişti.

En iyi arkadaşımın mezarına bir doğum günü kartı koydum ve güneş batana kadar orada oturdum.

Annem dışında beni, Asher Donovan olmadan önceki Asher olarak hatırlayan tek kişi Teddy'ydi.

Bazen benim de bu hatırlatmaya ihtiyacım oluyordu.

“Eğer beni parçalara ayırmak için gizli inine götürüyorsan çok üzülürüm,” dedim Asher’a. “Bu gece bir West End gösterisine gitmeyi planlıyordum.”

“Aklma gelen ilk düşüncenin bu olması tedirgin edici bir durum ama hayır, seni gizli inime götürmüyorum. Bütün inleirim herkese açık.”

“Ne hoş.” Şoförümüze bir bakış atarak hızlanırsa, yavaşlarsa ya da yanlış yola saparsa ölebileceğimiz milyonlarca farklı yolu hesaplamamaya çalıştım. *Sorun yok. Bir şey olmayacak.* “Cidden, nereye gidiyoruz? Yeni stüdyo nerede?”

“Birazdan öğreneceksin.” Asher arka koltukta yanımda otururken, sıkıttığım yumruklarımınla kaskatı kesilmiş sırtımın aksine duruşu gayet sakin ve rahattı.

Bugün onunla Akademi’nin aşağısındaki yolda buluşmamı istemişti, böylece her gün Asher’ın fotoğrafını çekebilmek için okulun yakınlarında kamp kuran paparazzilere yakalanmamış olacaktık.

Bulduğu “paparazzi çözümünü” ondan uzak duramayacak kadar merak ettiğim için söylediği yere gittim ve beni bekleyen zırlı bir *Range Rover*, *Hulk* büyüklüğünde siyah takım elbiseli bir adam ve Asher ile karşılaştım.

Hulk 2.0’ı başıyla işaret ederek, “Bugün arabayı ben kullanmayacağım. Earl kullanacak,” demişti Asher. “Yeni stüdyomuza gidiyoruz.”

Arabaya istemeye istemeye binmeden önce bana stüdyonun nerede olduğunu söylemesi için direktmem gerekirdi ama yine merakıma yenik düşmüştüm.

Bir de tabii, Earl’ün Londra ve çevresindeki en güvenilir, en yetenekli şoför olduğuna dair Asher’ın verdiği güvence vardı. Söylediğine göre yirmi yıl boyunca Downing Sokağı’nda şoförlük yapmış, ardından son derece zengin ve mahremiyete oldukça önem veren bir milyarderin yanında çalışmıştı.

Tanımadığım insanların arabasına binmekten hâlâ nefret etsem de Asher'a inanıyordum ve o haklıydı. Earl şu ana kadar harika araba kullanmıştı.

“Bu gece hangi West End gösterisine gideceksin?” diye sordu Asher.

Eleştirmenlerden övgüler alan yeni bir müzikalin ismini söyledim.

“Cuma gecesi randevusu ha? Eğlenceli olacak gibi.”

Ona sert bir ifadeyle baktım. Gün ışığında camdan yansıyan altın sarısı silüetiyle umursamazlığın vücut bulmuş hali gibiydi ama o rahat ses tonunun altında gizli bir gerginlik hissediliyordu.

Son üç haftadır aramızdaki ilişki son derece dostaneydi. Stüdyoya geliyordu, antrenman yapıyorduk ve gidiyordu. Hâlâ çok etkileyiciydi ama ilk karşılaşmamızdaki flörtöz tavrı yoktu.

Kolaydı. Sıradandı. Profesyoneldi. Tam olarak istediğim şey buydu.

“Evet.” Nedense cuma gecesi randevumun Carina'yla olduğunu söylemek istememiştim. “Sanırım eğlenceli olacak.”

Asher'm çenesindeki bir kas seğirdi, sonra ifadesi düzeldi. “Güzel.”

Güzel.

Verdiği yanıtm sertliği omurgamdan aşağı süzüldü ve ardından garip bir heyecana kapıldım.

Ağızından tek bir kelime çıkmıştı ve zihnim bu kelimeyi parçalara ayırıyor, var olmayan gizli anlamlar arıyor, ardında kıskançlık mı, yoksa samimiyet mi olduğunu sorguluyordu.

Sessizlik giderek derinleşirken, huzursuz bir şekilde bacak bacak üstüne atıp sonra tekrar indirdim. Asher kısa bir an için aşağı baktıktan sonra gözlerini tekrar pencereye çevirdi.

Onun “randevum” hakkında ne düşündüğü konusunda endişelendiğime göre bugün aniden değişen planlar beynimi allak bullak etmiş olmalıydı.

Neden ona, çok popüler bir flört uygulamasında tanıştığım farazi bir adam yerine Carina ile gideceğimi söylememiştim?

Çünkü bu onu hiç ilgilendirmiyor.

Tabii. Kesin öyledir.

Kapa çeneni.

Earl köşeyi döndü ve kendi kendime yaptığım o keyifli sohbet çabucak sona erdi.

Lüks hayata yabancı değildim. Vincent, bir zamanlar ünlü bir rock yıldızına ait olan milyonlarca sterlinlik bir malikânede yaşıyordu ve kariyerimin zirvesindeyken, herkesin ağzım açık bıraktıracak mekânlarda partilere katılmışım.

Fakat önümdeki malikâne... *Vay canına.*

Londra'nın dışındaki en sosyetik semtlerden birinde bulunan bir evden beklenebilecek klasik özelliklere sahipti. Heybetli demir kapılar, mermer süs havuzları, uçsuz bucaksız yeşil çimenler...

Evi sıra dışı yapan bu değildi. Onu sıra dışı yapan şey, tamamen *beklenmedik* bir ev olmasıydı.

Asher'in evini -buranın Asher'in evi olduğundan emin sayılırdım- cam, beton ve ruhsuzluktan ibaret, standart bekâr evi tasarımına uygun modern bir yapı olarak hayal etmişim.

Fakat bunun yerine, açık renkli taştan yapılmış üç katlı yapı oldukça bakımlı arazinin üzerinde yükseliyordu. Duvarları sarmaşıklarla kaplıydı ve kemerli pencerelerinden güneş ışığı yansıyor. Daire biçimindeki giriş yolunun ortasında yer alan süs havuzunu mermerden bir kuğu süslüyor, nereye baksam çiçekler yazın tüm ihtişamıyla serpiliyordu. Şakayıklar, güller, sardunyalılar...

İki çalılığın futbol topu ve şampiyonluk kupası şeklinde budandığını fark ettiğimde istemsizce kahkaha attım. O kadar bariz bir hiciv vardı ki, sadece başımı iki yana sallayabildim.

"Ne kadar mütevazımsın," dedim Asher'a. Earl arabayı park ettiğinde arabadan indik. "Eğer forma numaranı da eklersen, çimlerindeki üçlemeyi tamamlamış olursun."

"Bu harika bir öneri," dedi Asher tüm ciddiyetiyle. "Bahçıvanımı arayıp haber vereceğim."

“Bu fikir için bana danışmanlık ücreti ödeyecek misin?”

“Ödemeyi pizza ve dondurma şeklinde kabul edersen olabilir.”

“Sebzeli ve fıstıklı mı?”

“*Pepperoni*’li ve *Rocky Road**.”

“Anlaştık.”

Asher’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Biraz önce yaşadığımız tuhaf an dağılmış ve yerini baş döndürücü bir gerilime bırakmıştı. Tenimin altında sürünüyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Her zaman sağlıklı düşünebilme yeteneğimle gurur duyardım.

Annemle babam boşandığında, evimizin dört üyesi için otuz maddelik bir taşınma eylem planı hazırlamıştım.

Geçen yıl boru patladığı için dairemi su basarak eşyalarımın yarısını mahvettiğinde, sakince ana su kaynağını kapatıp kalan soğuk suyu boşaltmak için su giderlerini açmış ve tesisatçıyı aramıştım.

Bir daha asla profesyonel olarak dans edemeyeceğimi öğrendiğimde tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Yaşadığım yıkım, zihnimin ve ruhumun duvarları arasına hapsetmem gereken özel bir şeydi.

Yani hayır, duygularına göre karar veren biri değildim. Düşüncelerimin mümkün olduğunca mantıklı olmasına özen gösterirdim.

Ancak bazen, Asher’in yanındayken, düşünmekte bile zorlanıyordum.

Zihnim bulanıklaşıyordu. Bale mayom ve taytımın içinde kavruluyordum. Bunun havadan mı, yoksa...

Earl boğazını temizledi. Bu ses, kükreyen alevlerin üzerine buzlu su dökmekle aynı etkiyi yaratmıştı.

Zihnimdeki bulanıklık kayboldu ve Asher’la aynı anda birbirimizden bir adım uzaklaştık.

* Genellikle çikolatalı dondurma üzerine marshmelov parçaları ve kavrulmuş badem veya ceviz eklenerek yapılan klasik dondurma çeşididir. (ç.n.)

Earl tek kelime etmedi ama kısa bir an için de olsa sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirdim.

“Hadi içeri girelim.” Asher bana arkasını dönüp ön kapının kilidini açtı. “Dışarısı çok sıcak.”

Evine doğru ilerlerken etrafımıza yine bir sessizlik çökmüştü.

“Pizza ve dondurma. Bu kadar iyi bir futbolcunun böyle beslenmesini beklemezdim,” diye takıldım. Boşa uğraşıyordum ama sessizliği doldurmam gerekiyordu.

“Normalde böyle beslenmiyorum.” Köşeyi dönerken Asher’in kolu benimkine sürtündü. “Ama bazen canım tatlı bir şeyler istiyor.”

Sözlerinin altında belli belirsiz bir sertlik vardı ve masum olması gereken bir yanıtı bambaşka bir şeye dönüştürüyordu.

Sıcaklık ensemden yukarı tırmandı. Asher’in *tatlı bir şeyler* yerken aldığı keyfin anlık bir görüntüsü aklımda belirse de bunu kararlı bir tavırla bastırdım.

Evin derinliklerine doğru ilerleyerek kasıtlı olarak ondan bir adım uzaklaştım. Bu, kanımda dolaşan hisse engel olamamıştı ama en azından hormonlarıma karşı mücadele ediyordum.

Hain hormonlarım. Onlara asla güvenemezdim.

Asher bana dışarıdan görüldüğünden daha da büyük olan malikâneyi hızlı bir şekilde gezdirdi.

Emekli futbol efsaneleri tarafından imzalanmış formaların çerçevelerinin yanında orijinal *Picasso* tabloları asılıydı. Son teknoloji ses ve TV sistemlerini içeren bir duvar ünitesinin karşısında kupalar, madalyalar ve ilk Premier Lig maçında giydiği krampon gibi manevi değeri olan eşyalarla dolu bir vitrin duruyordu. Kırk kişilik bir sinema salonu ve gerçek bir büfe, kapalı bir *bowling* salonuyla aynı koridorda yer alıyordu. Araziye bakan düzinelerce dev pencereden içeri doğal ışık süzülüyordu.

Rahat ve lüks arasındaki o mükemmel çizgiyi yakaladığı için malikâneye bayılmışım.

“Bodrum kat tamamen spor için ayrılmış durumda. Aslında arka bahçenin alt bölümüyle aynı seviyede -evin birinci katı

ana bölüme açılıyor- bu yüzden bol miktarda ışık alıyor,” dedi Asher ve beni merdivenlerden aşağı yönlendirdi. “Sauna, buhar odası ve kapalı havuz sol tarafta. Spor salonuyla masaj odası sağda.”

“Yani resmen evinde sana özel bir spa var.” Kızılötesi saunayı daha iyi görebilmek için başımı öne doğru uzattım. Kişisel bir saunam olmasını *gerçekten* isterdim. Ağrılarıma çok iyi geliyordu.

“Öyle de denebilir.” Kapalı bir kapının önünde durduk. “Donovan Spa Merkezi’ne yapılan son eklemeyi görmeye hazır mısın?”

“Sanırım.” Merakımı bastırmak için esneme numarası yaptım. “Umarım içerisi verdiği isimden daha yaratıcıdır.”

Asher sırtarak karşılık verdi. “Hey, işte bu yüzden turizm kralı değil de futbolcu oldum. Ama yine de...” Kapıyı abartılı bir hareketle açtı. “Yeni antrenman salonumuza hoş geldin.”

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki aynalarla kaplı sıradan bir oda, gri beton duvarlar ve bir bar.

Tahmin etmem gerekirdi. Asher Donovan hiçbir işi eksik yapmazdı.

Basit bir antrenman bölümü yerine tam teşekküllü bir profesyonel bale stüdyosuna adım attım.

Düzelتيyorum. Burası sıradan *bir* bale stüdyosu değildi, hayallerimdeki ve hatta daha da iyisi olan *o* bale stüdyosuydu.

Akademi, tesisleri yapılırken hiçbir masraftan kaçınmamıştı ama bu... Hayal ettiğim her şey karşımda duruyordu.

Parlak parkeler geniş alan boyunca uzanıyordu. Yüzeyi öyle cilalıydı ki, güneş ışığıyla dalgalanıyormuş gibi görünüyordu. Darbe emilimini en üst düzeye çıkarıp, kemiklere ve eklemlere binen stresi en aza indirmek için özel olarak tasarlanmış yaylı bir zemindi.

Altın rengi ışık, hemen dışarıdaki spor alanına bakan camla kaplı duvardan içeri süzülüyordu ve odanın etrafına çift sıra halinde bar çekilmişti. Benim ve Asher’ın farklı boy ölçülerine

uyumlu olacak şekilde özel olarak üretilmiş gibi görünüyorlardı. Siyah bir *Steinway* piyano ve son teknoloji ses sistemi köşede dururken, saksı bitkileri stüdyonun her tarafını yeşillığe boğuyordu.

Tavana uzanan aynalar yaşadığım şaşkınlığı yansıtıyordu.

“Burayı bana verdiğin antrenman için ihtiyacımız olan şeyler listesine göre inşa ettirdim ama birkaç ekleme de ben yaptım.” Asher başıyla dışarıdaki spor salonunu işaret etti. “Eğer atladığım bir şey varsa söyleyebilirsiniz.”

“Bunu nasıl...” Yavaşça kendi etrafımda dönerek stüdyoyu profesyonellikten kusursuzluğa ulaştıran detayları inceledim. Ünlü ressam *Marina Escrol*’ün dansçı çizimleri, seanslarımızı kaydedip zaman içindeki gelişimimizi takip etmemize olanak tanıyan ama göze batmayan kamera sistemi, uyarlanabilir akıllı ev direnç antrenmanı ekipmanı... Tek bir şeyi bile atlamamıştı. “Sadece üç hafta oldu!”

“Para harika bir motivasyon kaynağı.” Asher’in gözlerinde muzip bir parıltı belirmişti. “Ayrıca bir aydan kısa sürede bitirirlerse tüm ekibe teşvik olarak VIP kombine bilet vereceğimi söyledim.”

Elbette, burayı yapan kişiler futbol taraftarıydı.

Yine de stüdyoyu ve burada sağlanan özel alanı ne kadar sevsem de bir sorun vardı.

“Buraya arabayla gelmemiz yaklaşık bir saat sürdü,” diye belirttim. “Metro buradan geçmiyor, bu da taksiye binmem gerektiği anlamına geliyor ve haftada üç seansımız var. Bu sürdürülebilir bir şey değil.”

Çalışma programımda bu kadar uzun bir yolculuk için vakit yoktu. Başka derslerim de vardı.

“Metroya binmek zorunda değilsin. Earl senin şoförün olacak,” dedi Asher. “Sürüş tarzını görmen için bugün bizi onun getirmesini istedim. Eğer onunla arabada rahat hissedersen, bu zor duruma düşmemizin sebebi ben olduğum için masrafları ben karşılayacağım.” Omuz silktili. “Araba resmen tank gibi,

yani güvenlik konusunda da endişelenmeni gerektirecek bir durum yok.”

Hislerim boğazımda düğümlenmişti.

Bugün karşılaştığım en beklenmedik şey, Asher’ın evine yaptığımız spontane gezi ya da yeni stüdyonun içindekiler değildi. Onun bu kadar düşünceli biri olmasıydı.

Dikkatli ol. En son yakışıklı bir yüz ve “düşünceli” bir adama kendini kaptırdığında neler olduğunu hatırla.

“Peki ya çalışma programım?” diye sordum. “Seanslarımızdan hemen önce dersim var.”

“Seanslarımızı biraz ileri almamızın benim için sakıncası yok ve eminim Lavinia da programdaki değişikliğe itiraz etmeyecektir.”

Seanslarımızı zaten öğleden sonra geç saatlerde yapıyorduk. Eğer biraz daha geç saatlere alırsak, akşam saatlerine tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olacaktık.

Güneş battıktan sonra Asher ile güzel ve özel bir stüdyoda yalnız olmak?

Heyecan, vücudumda binlerce minik kelebek gibi uçuşuyordu.

Hayatta olmaz.

“Peki.” Rafından bir direnç bandı almak için arkamı döndüm. Asher’ın bakışlarının sıcaklığı kürekkemiklerimin arasını yakıp kavururken kelebekler de kontrolden çıkan asi bir sürüye dönüşmüştü. “Artık başlayalım, olur mu? Yeterince boşa vakit harcadık.”

9

ASHER

ADIL: *Canım sıkıldı.*

ADIL: *Yeni bir iddia. Donovan'ın yaz sonuna kadar başka bir skandala daha bulaşacağına 100 sterlin koyuyorum.*

BEN: *Ne demek BAŞKA bir skandal daha?*

BEN: *Bana laf sokuyormuşsun gibi hissediyorum.*

ADIL: *Lambo'na ne olduğunu unuttun mu?*

BEN: *O skandal değildi. Trajedydi.*

ADIL: *Trajik bir skandal.*

ADIL: *Sanırım sonunda o yıktığın duvarı yeniden inşa etmişler.*

BEN: *O duvarın yenilenme zamanı çoktan gelmişti. Onlara iyilik yaptım.*

ADIL: *Ulusal Tarih Derneği'ne aynı fikirde olup olmadıklarını sor*

NOAH: *Bana mesaj atmayı kesin.*

NOAH: *Spor salonundaydım ve telefonu elime aldığımda 86 yeni mesaj vardı.*

ADIL: *Bu bir grup sohbeti. Asıl amaç mesajlaşmak.*

****Noah Wilson konuşmadan ayrıldı.***

****Adil Chakır, Noah Wilson'ı sohbeta ekledi.***

NOAH: *Seni engelleyeceğim.*

ADIL: *Bu hiç de hoş bir bekâr baba davranışı değil. Sonuçta koruman gereken bir imajın var, biliyorsun.*

ADIL: *Noah*

ADIL: *Orada mısın?*

ADIL: *Beni gerçekten engellemedin, değil mi?*

ADIL: *Wilson!*

Başımı iki yana salladım. Noah'ya kalsa işe gelip işini yapar, sonra da hemen evine, kızının yanına dönerdi ama Adil onu bir şekilde *Blackcastle Belahlıları* grup sohbetimize -evet, adı gerçekten buydu ve hayır, Adil bunu değiştirmeyecekti- dahil etmişti.

Tüm takımın olduğu bir grubumuz daha vardı ama o gruba pek yazmıyordum. Diğer çocuklar bana karşı yalnızken gayet iyiydi fakat Vincent varken, Adil ve Noah dışındaki herkes farklı davranıyordu.

Telefonum çaldığında Adil'in engellendiği için yaşadığı şaşkınlık yarım kaldı.

"Selam, patron." Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp gelen kargoları karıştırdım. Her hafta, resmi hayran kulübüm için imzalamam gereken çantalar dolusu ürün geliyordu. Bazı futbolcular hayranlarının gönderdiği kargoları tamamen görmezlikten gelirdi ama ben zamanım oldukça imzalamaya çalışırdım. Fazla çaba gerektirmiyor ve insanları mutlu ediyordu. "Henüz hiçbir kazaya karışmadım ama bunun üzerinde çalışıyorum, söz."

"Bunu yaparsan, Londra'ya bizzat gelip seni tokatlayarak aklını başına getiririm," dedi Sloane çok ciddi bir şekilde.

Kahkahalarımı bastırdım.

Sahada patron koçtu ama basın danışmanım olarak Sloane

Kensington, kendisi bu durumdan pek memnun olmasa da imajıyla ilgili her şeyden sorumluydu. Benimle çalıştığı için ona bir servet ödüyordum fakat açıkçası henüz pes etmemiş olmasına şaşıırıyordum.

Gerçi Sloane ve “pes etmek” kelimeleri aynı cümle içinde kullanılamazdı. Gerekirse fırsatçı paparazziler ve internetteki trollerle dolu bir siperden geçerci.

“Eğer komik olmayan şakaların bittiyse, sana perşembe günü olan *Sports UK* röportajını hatırlatmak istedim,” dedi Sloane. “Seni tam öğlen on ikide muhabire bağlayacağım. Ayrıca Leon ile *Aoki Watches* hakkında konuştum. Marka elçiliği sözleşmeni yeniliyorlar. Japonya basın turunun detayları kesinleştğinde sana göndereceğim.”

“Mükemmel.” Leon benim iş menajerimdi ve *Aoki Watches* en kârlı marka sponsorluğumdu. “Sen paha biçilmez birisin.”

“Bana paha biçmene gerek yok, beladan uzak durarak borcunu ödeyebilirsin. Ciddiyim, Asher. Çıkan manşetlerle uğraşmak zorunda kalmamam için internet ve basın tamamen çökmediği sürece seni sokak yarışlarının *yakınında* dahi görmek istemiyorum.”

“Yani kurallara uyarsam, sana her ay ödediğim danışmanlık ücretini ödemek zorunda kalmayacak mıyım? Yeni bir *Bugatti* aldım. Biraz paraya sıkıştığım.” Bu doğru değildi ama Sloane’un nasıl cevap vereceğini merak ediyordum.

Telefonu yüzüme kapattı.

Peki o halde. Cevabımı almıştım.

Acil bir postam yoktu, bu yüzden onları şimdilik bir kenara bırakıp garajıma doğru yürüdüm. Özel olarak inşa ettirdiğim bu uçak hangarı büyüklüğündeki garajda, en sevdiğim üstü açık klasik *Jaguar*’ım ve bahsettiğim *Bugatti* de dahil olmak üzere toplamda on beş arabam duruyordu.

Bu göz alıcı simsiyah model o kadar nadirdi ki, dünyada

FORVET

sadece üç tane vardı. Dört turbolu 8.0 litrelik W16 motoru, altı egzoz ucu, yedi vitesli çift kavramalı şanzımanı ve özel tasarım farlarıyla tam bir güzellik abidesiydi.

Elimi hayranlıkla kaputun üzerinde gezdirdikten sonra arabaya binip kontağı açtım. Motor kükreyerek canlandığında omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası yayıldı.

Futbol dışında, bana gerçekten yaşadığımı hissettiren tek şey araba sürmektir. Gecenin bir yarısı, sokaklar daha sessiz ve müzik son ses çalarken kafamı boşaltabiliyor, *düşünebiliyordum*.

Garajdan çıkıp sonraki birkaç saat boyunca yeni arabamla turlarken yaptığım şey tam olarak buydu.

Ancak müziğin ritmine kapılıp gelecek sezon için yeni stratejiler geliştirmek yerine, aklımda sadece siyah saçlar ve gri gözler belirliyordu.

Bu görüntüleri bir kenara attım.

Tekrar belirdiler.

Tanrım.

Yüzümü ovalayarak düşüncelerimi başka bir şeye, o eski balerin dışında herhangi bir şeye yönlendirmeye çalıştım.

Sports UK röportajına odaklan. Nasıl sorular soracaklar?

Kesinlikle Blackcastle'daki ilk sezonum, eski takımıma karşı kaybettiğimizde nasıl hissettiğim ve belki de yaz antrenman programım hakkında bir şeyler soracaklardı.

Yaz.

Antrenman.

Scarlett.

Hayal kırıklığıyla çıkardığım inilti müziği yarıp geçti. *Neden* her şey dönüp dolaşıp ona geliyordu? Daha bir ay önce tanışmıştık ve beni nasıl bu kadar etkisi altına aldığını hâlâ çözemediyordum.

Güzel olduğu için miydi? Film yıldızları, süper modeller ve iki Kâinat Güzeli de dahil olmak üzere pek çok güzel kadınla tanışmıştım. Onları pek umursamamıştım.

Esprili ve yetenekli olduğu için miydi? Bunlar harika özelliklerdi ama beni nasıl bu kadar etkisi altına aldığını açıklamaya yetmiyordu.

Bana yasak olduğu ve benimle ilgilenmiyormuş gibi yaptığı için miydi? Meydan okumaları severdim ama Vincent'la olan bağı beni her şeyden çok rahatsız ediyordu.

Peki beni ona çeken şey bunlardan herhangi biri değilse, neydi?

Kaşlarımı daha da çattım.

Scarlett'in büyüünün neyden kaynaklandığını çözmem gerekiyordu. Böylece büyüü etkisiz hale getirebilir ve önemli olan şeye, yani maçlara tekrar odaklanabilirdim. Yazın dikkatimin dağılmasında bir sorun yoktu ama önümüzdeki sezon başladığında zihnimin bulanmasına izin veremezdim.

Bu yıl sezon ortasında transfer olduğum için performans konusunda biraz daha rahattım fakat Blackcastle'daki ilk *full* sezonumda berbat oynarsam bunun geri dönüşü olmazdı. Bu her zaman kariyerimde kara bir leke olarak kalırdı.

Müziğin sesini açıp Londra şehir merkezine girdim. Parlamento Meydanı ve Buckingham Sarayı'nın ışıklandırılmış binalarını geçtikten sonra kendimi West End'in karşısında buldum.

Parmaklarımla orta konsolda hafifçe ritim tutturdum.

Scarlett iki gece önce burada bir randevuya çıkmıştı. Detaylarını sormamıştım çünkü *umurumda değildi* ama ya sevgilisini düşünmekten stüdyoda işine odaklanamazsa?

Bu soru, yeni soruların ortaya çıkmasına neden oldu.

Kiminle randevuya çıkmıştı? Nasıl tanışmışlardı? Sporcu muydu, muhasebeci miydi ya da ne bileyim, uzay mühendisi falan mıydı?

Bir daha asla bir futbolcuyla sevgili olacağını sanmıyorum. Vincent'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Eski sevgilisinin kim olduğunu henüz öğrenememiştim ama dürüst olmak gerekirse o kadar da kurcalamamıştım. Scarlett'in aşk hayatının derinlerine inmemem daha doğru olurdu.

Ne yazık ki, bu kararım gizemli randevusu hakkındaki sorulara engel olamamıştı.

Cuma gecesi ilk randevularına mı çıkmışlardı, yoksa bir süredir görüşüyorlar mıydı? Öpüşmüşler miydi? Gösteriden sonra ikisinden birinin evine geçmişler miydi?

Kolumda ani bir rahatsızlık hissettim. Başımı eğdiğimde parmaklarımla direksiyonu sıkığımı fark ettim.

Hemen elimi gevşettim ama damarlarımda hoş olmayan bir his dolaşmaya devam ediyordu.

Bugatti çok sayıda insanın bakışlarını üstüne çekiyordu ama saat ilerledikçe sokaklar yavaş yavaş boşalmaya başladı. Reklam panolarıyla ışıklar yerlerini tuğla ve betona bıraktı, Londra'nın merkezindeki karmaşanın yerini sessizlik aldı.

Uzakta tanıdık, pastel renkli bir bina belirdiğinde nerede olduğumu fark ettim ve neredeyse frene asılacaktım.

Farkında bile olmadan, düşünmeden, istemeden Scarlett'ın evine gelmişim.

Bravo. Hiç de ürktücü değilsin.

Orada oyalanmadım. Kendimi zaten yeterince sapık gibi hissediyordum. Scarlett uyanıp penceresinden dışarı bakarsa arabamı fark etmemesi imkânsızdı.

Yine de küçük bir parçam, kontağı kapatıp evine doğru yürüsem ve kapıyı çalsam ne olacağını merak ediyordu.

Hiçbir şey olmayacak çünkü ikiniz de bunu yapmayacak kadar akıllısınız ve Scarlett, Yasak Bölge. Büyük Y, büyük B.

Bunu kendime o kadar sık hatırlatmışım ki, bir daha asla "yasak bölge" ifadesini duymak istemiyordum ama yine de aklıma kazınması için binlerce kez tekrarlıyordum.

Vincent'la şu anda sorunlarımız olsa bile, Scarlett'la aramızda bir şeyler olursa patlak verecek savaşın yanında bu sorunlar hiçbir şeydi. Koç küplere binerdi, ben de lig kupasını kazanma şansıma ve muhtemelen takımdaki yerime veda ederdim.

Hiçbir kadın, kariyerimden vazgeçmeye değmezdi.

Gözlerimi onun evinden ayırdım ve müziğin tam aksini yapmamı söyleyen düşünceleri bastırmasına izin vererek eve doğru yola çıktım.

10

SCARLETT

İtiraf etmekten nefret etsem de antrenmanlarımızı Asher'in evinde yapmak dâhiyane bir fıkirdi. İmkânlar daha iyiydi, daha özel bir ortamdaydık ve her gün sıcak, tıka basa dolu metroyla eve dönmek zorunda kalmıyordum.

Zırlı araç endişelerimi hafifletmişti ve Earl mükemmel bir şofördü. Birlikte geçirdiğimiz üçüncü günde, koltuğa canım pahasına tutunmayı bırakacak kadar kendimi rahat hissediyordum.

O gün aynı zamanda Asher'la ilk kez açık havada antrenman yapmayı denediğimiz gündü. Dışarıdaki spor salonunda bir süre antrenman yaptıktan sonra mola verdiğimizde bana araziye gezdirmeyi teklif etmişti.

Kısa süreceğini düşünerek teklifini kabul etmiştim. Yanılmışım.

Malikânesinin büyük olduğunu biliyordum ama güneybatı köşesine ulaşana kadar ne kadar *devasa* olduğunu fark etmemiştim.

“Arka bahçene futbol sahası mı yaptırdın?” Kusursuz şekilde biçilmiş çimenlere baktım. Beyaz çizgiler önemli oyun alan-

larını işaretliyor ve sahanın her iki ucunda iki kale duruyordu. “Bu *delilik*.”

“Bu gerçek boyutlarda bir saha değil.” Asher tişörtünü kaldırıp yüzündeki teri sildi. “Mini saha.”

“Saha sahadır.” Gözlerimi arka bahçesindeki sahadan ayırmadım, belirgin karın kasları ve bronz tenine *bakmamaya* çalışıyordum.

Kuşkusuz, buraya arka bahçe demek Versailles Sarayı’na ev demek gibi bir şeydi. Futbol sahasının -pardon, mini sahanın- yanı sıra şelaleli ve jakuzili olimpik bir havuz, ısıtmalı kulübe-ler, iki toprak tenis kortu, morsalkımlarla kaplı bir yürüyüş yolu ve açık hava yemek alanı vardı.

Asher’in her yıl peyzaj masrafları için ne kadar para harcadığını hayal bile edemiyordum. Sadece çiçekler bile on binlerce sterline mal olmuş olmalıydı.

“Öyle olsun. Sen futbol oynuyor musun?” Asher yerden bir futbol topu alıp yavaşça havaya fırlattı. Ayak parmaklarıyla kontrol edip sağ diziyle sol dizi arasında sektiriyordu.

“Hayır.” Topu yakalayarak onun doğaçlama gösterisini durdurdum. “Gösterişçi.”

Gözleri keyifle parlıyordu. “Biraz bile mi? Bir iki kez topa vurmuşsundur.”

“Topa vurmakla futbol oynamak aynı şey değil.”

“Göreceğiz.” Topu benden alıp sahada sürmeye başladı. “İlk golü atan övünme hakkını ve bir kutu dondurmayı kazanır.”

“Bu çok aptalca. Kalede kaleci yok ki!” diye bağırdım. Kale o kadar büyüktü ki, kalede kaleci olmadığı sürece küçük bir çocuk bile yeterince yaklaşırsa gol atabilirdi. Bu da zor olanın topu kapmak ve kaleye yeterince yaklaşmak olduğu anlamına geliyordu.

Asher’in kahkahası sahada yankılandı.

Ah, sikerler. Rekabet dürtüm tavan yapınca peşinden koşmaya başladım.

Kaslarım buna anında reaksiyon göstermişti. Kazadan beri

koşmak gibi yüksek tempolu aktivitelerden uzak duruyordum ama dişlerimi sıkarak Asher’a karşı gol atmanın vereceği zevke odaklandım.

Ona şaşırtıcı derecede çabuk yetişmiştim. Benim için yavaşladığından şüpheleniyordum. Yine de topu ondan kapmak sinir bozucu derecede zordu. İki kez topu almayı başarmıştım ama neredeyse kaybettiği anda topu tekrar çalmıştı.

“Sandığından daha iyisin.” Piç kurusu, nefes nefese bile kalmamıştı. “Hadi ama. O havalı ayak hareketlerini dene.”

Sessizce hırladığımda bana bakarak kahkaha attı. Sonra tekrar koşmaya başladık ve zihnimde gol atma arzusu haricinde hiçbir şey kalmadı.

Sandığımdan daha iyi olabilirdim ama Asher’ın bu dünyadaki en çok para kazanan futbolcu olmasının bir nedeni vardı. Ona karşı oynamak, ciddi olmayan iki kişilik bir maçta bile *Davut ile Golyat*’ı* -tabii Davut’un kaybettiği versiyonu- karşı karşıya getirmek gibiydi. Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Elbette daha önce onu futbol oynarken izlemiştim. İngiltere’de, Liverpool’a attığı efsanevi orta saha golünü ya da son Dünya Kupası’nda çeyrek finaldeki muhteşem kafa vuruşunu bilmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Asher televizyonda muhteşem görünüyordu ama onu yakından, bizzat görmek? Büyüleyiciydi.

Her dönüşümü, her çalımımı karşılıyordu. Hamlelerimi daha ben yapmadan seziyor ve neredeyse hiç efor harcamıyordu.

Yüzümden ve boynumdan ter damlaları süzülse de inadım beni ayakta tutuyordu.

Bir gol. Sadece bir gole ihtiyacım vardı.

Ciğerlerimden hırıltılı bir öksürük yükseldi. Koşmaya başlamadan önce ısınmam ya da daha fazla su içmem gerekirdi.

Asher yavaşladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Fırsatı değerlendirip topu ondan çalmaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı.

* İncil’den bir öyküde, genç ve güçsüz görünen Davut’un, dev savaşçı Golyat’ı yenerek imkânsızı başarmasına atıfta bulunulmuştur. (e.n.)

Ancak elde ettiğim zafer kısa sürmüştü. Asher o kadar hızlı davrandı ki, az daha topun kontrolünü yeniden ele geçiriyordu ama bu sefer öyle kolayca bırakmayacaktım.

Bir ileri bir geri, bir sağa bir sola... Mücadelemiz sırasında bir noktada bacaklarımız birbirine dolandı.

Çimlere sertçe yapıştım ve çekilecek zamanım kalmadan Asher da düştü. Beni ezmek için ellerini yere koyarak kendini destekledi ama hâlâ orada, tam üstümde duruyordu.

İkimiz de şok içinde donup kalmıştık. O anda bizi bir gören olsaydı, Medusa'nın bahçesinde birbirine dolanmış ve kıpırdamadan duran taş heykellerden farksız olduğumuzu düşünürdü.

Kalp atışlarım yavaşladı. Yerden destek almasına rağmen, vücudu her bir çıkıntısını ve kıvrımını hissedebileceğim kadar benimkine baskı yapıyordu.

Tüm o kasların beni yere sabitlemesi rahatsız edici bir şey olmalıydı. Fakat aksine, dış dünyaya karşı bir kalkan gibi beni tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu.

Son derece sağlam, biçimli bir kalkan.

Boğazımdaki kuruluğun geçmesi için yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. *Gerçekten koşmaya başlamadan önce biraz daha su içmem gerekirdi.*

İstemsizce dilimi çıkarıp dudaklarımı yaladım. Asher'ın gözleri dudağıma kaydığında havadaki son oksijen de neredeyse duyulabilir bir *puf* sesiyle yok oldu.

Hareket et. Nefes al. Asher'ı üstünden kaldır. Bir şeyler yap.

Beynim bana komutlar yazdırıyor ama ben hiçbirini dikkate alamıyordum. Yapamıyordum. Sıkışmıştım, vücudunun sıcaklığı ve hafifçe benimkine çarpan göğsü arasında kapana kısılmıştım.

Tüm bedenim karıncalanıyordu. Ya kaslarım aşırı yorgunluktan iflas ediyordu ya da Asher'ın yakınlığına karşı istemsiz bir tepkiydi. *Ya da her ikisi de.* Her halükârda, tekrar göz göze geldiğimizde göğsümde oluşan kasılma sağlıklı olamazdı.

Gözlerindeki o altın ışıltılar hep var mıydı? Saçma bir şekilde güzel, yemyeşil bir tepedeki güneş ışığı yansımaları gibiydi.

Tıraş losyonu ve ter kokusu burun deliklerime doldu. İğrenç bir koku beklerken topraksı, erkeksi ve tamamen bağımlılık yapıcı bir kokuyla karşılaşmıştım.

Terlemeyi bile çekici hale getirmek, tam Asher Donovan'ın yapabileceği bir işti.

Çenesini aşağı indirdi. Eğer ben de çenemi yukarı kaldırırsam...

Tam o an, deklanşörün sessiz ama belirgin sesi bir yıkım topunun zarafetiyle o anı paramparça etti.

Başlarımızı sese doğru çevirdik ve ağaçların arasından bize bakan bir adam gördüğümde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Bu da *ne*?”

Asher'ın öfkesi tam olarak benim hislerimi yansıtıyordu. Kameraman bir şekilde araziye çevreleyen üç buçuk metrelik çitin üzerine tırmanmış ve süper zoom lensiyle yakınlaşmamızın fotoğrafım çekiyordu.

Fark edildiğini anlayınca hiç vakit kaybetmedi. Kamerasını indirip kaçmaya başladığında, Asher üzerimden kalkarak adamın peşinden koşmaya başladı.

Hemen ardından ben de onu takip ettim.

Biraz önceki spontane futbol maçımız -eğer buna maç denebilirse- enerjimin çoğunu tüketmişti. Bütün vücudum, özellikle de attığım her adımda sızlayan bacaklarım ağrıyordu. Beni ayakta tutan tek şey bu yeni adrenalindi.

Neyse ki, çitlerin arasından garaj yerine çıkan kestirme bir yol vardı ve böylece tüm malikâneyi dolaşmak zorunda kalmamıştım.

Köşeyi döndüğümde Asher çoktan adamı yakalamış ve kollarını arkasına kısıtırarak etkisiz hale getirmişti. Pahalı bir *Nikon* fotoğraf makinesi yanlarında paramparça halde duruyordu.

“Fotoğraf makinemi kırdın!” diye bağırdı adam. Şiş burnu kızarmıştı. “O lens sekiz bin pound!”

“Lens mi?” Asher adamın kollarını daha sert bükünce adam acı dolu bir çığlık attı. “Mülküme izinsiz girdin. Özel haya-

tımın fotoğraflarını çektin.” Gözleri zümrüt bıçaklar gibi parlıyordu. “İnsanların içindeyken saçmalıklarınıza katlanıyorum ama hiç şüphen olmasın, seni bir daha ikimizden birinin yakınında görürsem fotoğraf makinenden daha fazlasını kırarım. Anladın mı?”

Adamın dudakları inatçı bir tavırla gerildi.

Onu tanıyamamıştım. Akademi’de antrenman yaptığımız zamanlarda etrafta dolaşan muhabirlerden biri değildi ve Asher’in onu bu kadar kolay yakalamış olması işe yeni başladığını gösteriyordu. Eğer öyleyse, kendine korkunç bir düşman edinmişti.

“Sana anladın mı dedim?” Asher kollarını tekrar bükünce adamın inadı çaresiz bir çığlığa dönüştü.

“*Evet.*”

“Güzel. Şimdi fikrimi değiştirmeden önce mülkümden defol git.”

“Onu yakaladığına inanamıyorum,” dedim adam gittikten sonra. Paparazzi, Asher’dan en az bir dakika önce koşmaya başlamıştı. “Ayrıca fotoğraf makinesini kırdığına da inanamıyorum.”

“Fotoğraf makinesinin kırılmasıyla ucuz kurtuldu.” Asher’in boynundaki damarlar sinirden belirginleşmişti.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bu kadar öfkelenmesinin *mümkün* olduğunu bile bilmiyordum. Hep neşeli biriydi ama şu anda vücudu gergin, kaşları çatık, saf ve katıksız bir öfkenin timsali gibiydi.

Ancak paparazzi gidip de ortam yeniden sessizleştğinde, öfkesi yavaş yavaş dindi ve ardında gözle görülebilir bir hayal kırıklığı bıraktı.

“Güvenlik önlemlerimi artırmam gerekiyor.” Asher bir eliyle yüzünü ovaladı. Sesi o kadar yorgun geliyordu ki, içimde ona karşı bir anlayış hissettim. “Burayı lanet olası güvenlik kame-

raları ve önlemleriyle doldurmak istemiyordum ama insanların bu şekilde gizlice içeri girmesine izin veremem. Eğer o adamı zamanında yakalayamasaydık...”

Tüylerim diken diken oldu. Bir ay içinde paparazzilerle iki kez burun buruna gelmiştik. Şansımız ne zaman tükenecekti?

“İçeriye nasıl girmiş?”

Bir okulun arazisine gizlice girmek başkaydı, birinin özel mülküne gizlice girmek ise bambaşka bir şeydi.

“Biz antrenman yaparken peyzaj ekibim içeri girip çıkıyordu. Onlarla birlikte içeri sızmış olmalı.” Asher’in çenesi kasıldı. “Onun gibiler lanet olası akbabalara benzer, bulabilecekleri en ufak bir kırıntının peşinde dolaşırlar.”

İçimdeki anlayış daha da güçlendi. “Bu kadar göz önünde olmak berbat bir şey olmalı.”

Vincent da belli ölçüde aynı şeylerle uğraşıyordu ama hiçbir sporcu Asher gibi manşetlere çıkmıyordu. Onun karşı karşıya kaldığı denetim ve gizlilik ihlalleri başka bir seviyedeydi.

“Sadece benim peşimde olsalardı idare edebilirdim. Nasıl bir işe girdiğimi biliyorum,” dedi Asher. “Ama seni bu karmaşanın içine çekiyorlar ve bu lanet şeyi kabul etmiyorum.”

Sözleri damarlarımda dolaşıyor, onları rahatsız edici bir sıcaklıkla sarıyordu. “Şey. Ben...” Kısa bir süre kekeledikten sonra kendimi toparladım. “Benim için endişelenmene gerek yok. Ben yetişkin bir kadıyım. Formdan düşmüş bir paparazziyle başa çıkabilirim.”

Bunu söylediğimde hafifçe gülümsedi. “Bunu sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalan kişi söylüyor.”

“Beni rahat bırak. Yıllardır böyle koşmuyorum.” Jöle kıvamına gelmiş bacaklarım uzun zamandır kardiyo yapmadığımı kanıtlıyordu.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Kahretsin. Koşunun ne kadar yüksek etkisi olduğunu unutmuşum. Kronik ağrılara iyi gelmiyor, değil mi?”

Damarlarımdaki sıcaklık eriyip bala dönüştü. Lanet olsun, *tüm vücudum* eriyordu. Böyle giderse beni garaj yolundan ısıpatulayla kazımaları gerekecekti. “Kronik ağrıları mı araştırdın?”

Elmacıkkemikleri hafifçe kızarmıştı. “Merak ettiğim için araştırmıştım, o kadar,” dedi Asher. “Bu konu hakkında pek bir şey bilmiyordum, o yüzden biraz temel bilgileri öğrenmem gerektiğini düşündüm, tabii ki.”

“Tabii ki.”

Bir insanın kalbinin bu kadar hızlı çarpması normal miydi? Birkaç hafta önce yıllık muayenemi olmuştum. Doktor her şeyin normal görüldüğünü söylemişti ama belki de ikinci bir muayeneye ihtiyacım vardı. Göğsümün içinde tuhaf *bir şeyler* oluyordu.

Asher’in gözlerinde çözemediğim farklı duygular dolaşıyordu. “Duş almak ister misin?”

Konu o kadar ani değişmişti ki sarsılarak normal hayata geri döndüm. “Pardon?”

“Duş. Kas ağrısı için. Özellikle yoğun bir antrenmandan sonra duşa girerim. Toparlanmama yardımcı oluyor.”

“Kas ağrısı. Doğru ya.” *Tabii ki onunla birlikte duş almak isteyip istemediğini sormuyordu, aptal.* “Sorun değil. Evde duş alırım.”

Ancak duş fikri kulağa *gerçekten* harika geliyordu ve öğleden sonraki trafiği de hesaba katarsam eve gitmem bir saatten fazla sürecekti.

Vücudumda kalan adrenalin uzuvlarımdan boşalıyordu. Garaj yoluna uzanmak, güneşte ısınmış taşın yorgunluğumu alıp götürmesine izin vermek istedim.

“Emin misin? Evde bir sürü misafir banyosu var. Büyütülecek bir mesele değil.” Asher’in kaşlarını çatması enerjimin azaldığını anladığım gösteriyordu. “Günün bu saatinde trafiğe kalmak tam bir kâbus. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, *Piccadilly*’de sıkışıp kalmışken durumunun daha da kötüleşmesini istemem.”

ANA HUANG

Hayır. Bir öğrencimin evinde, özellikle de söz konusu öğrencim Asher Donovan ise duşa girmem çok tuhaf olurdu.

Bu teklifi kesinlikle ama kesinlikle, yüzde yüz kabul *etmemeliydim*.

Fakat çok yorgundum, tüm vücudum ağrıyordu. Eğer hemen oturmazsam, onun önünde ikinci kez bayılabilirdim ve *bu utanç verici olmaz mıydı?*

“Ben...” *Kabul etme. Biraz daha dayan. Eve gidince duş alırsın.* “Olur. Eğer senin için sakıncası yoksa.”

Düzenleme
Ny.ozlem

11

SCARLETT

Bu hayatımın hem en iyi hem de en kötü kararıydı.

Mermer küvetin içine iyice gömüldüm, buradaki suyun sihirli olduğuna emindim. Sıcak bir banyo her zaman ağrılarımı dindirirdi ama evdekiler hiç bu kadar çabuk ve etkili olmamıştı.

Daha küvete gireli -telefonuma baktım- yedi dakika olmuştu ve şimdiden kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum.

Belki de Asher, banyo suyunu gizli bir Fransız dağ köyünden getiriyor, musluklardan akmadan önce bakire rahibelere kutsatıyordu. Ya da sadece kullandığı *Epsom** tuzu benimkinden daha kaliteliydi.

Her neyse, halimden hiç şikâyetçi değildim.

Başımı yastıklı başlığa yaslayıp gözlerimi kapattım. Basıncılı su, gizli hoparlörlerden yükselen klasik müzik, lavanta ve papatya kokusu... Evimdeki küçük küvetten ya da yan dairedeki bir ayrılıp bir barışan çiftin bağırışlarından dünyalar kadar uzaktım.

* Adını İngiltere'deki Epsom Kasabası'ndan alan ve geleneksel olarak rahatlatıcı, kas gevşetici, toprak düzenleyici banyo tuzudur. (ç.n.)

Asher'in evinde duşa girmemin tuhaf olup olmaması umurumda bile değildi. Sonsuza kadar bu küvetin içinde kalabiliydim.

Scarlett DuBois: Epsom tuzu ve jakuzili küvet uğruna prensiplerini satan kadın.

Aynen öyle yapmıştım ve buna değerci.

Şu anki durumumun tek dezavantajı, dikkatimi dağıtacak bir şey olmamasıydı. Dikkatimi dağıtacak bir şey olmaması demek, düşünmek için daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu. Düşünmek için daha fazla zamanım olması da düşüncelerimin kaçınılmaz şekilde o futbolcuya doğru kayması demekti. Düşüncelerimi dizginlemeye çalışmak acemi birinin vahşi bir aygırı dizginlemeye çalışması gibiydi, yani nafileydi.

"Kronik ağrıları mı araştırdın?"

"Merak ettiğim için araştırmıştım, o kadar."

Minik kelebekler, tüm bedenimde yeniden can bulmaya başlamıştı.

Asher'in bir ayda benim için, artık *eski* sevgilim olan adamın kazadan sonraki bir yıl içinde yaptıklarından daha fazlasını yapmış olması ne kadar üzücüydü?

Lanet olsun, epey üzücüydü.

Su soğuyana kadar küvetten çıkmadım. Ardından yumuşak misafir bornozunu ve terliklerimi giyip koridora çıktım. Asher ben banyodayken çimen lekeli kıyafetlerimi çamaşır makinesinde yıkattırabileceğini söylemişti, o yüzden gitmeden önce kıyafetlerimi almam gerekiyordu.

Saat geç olmuştu ve misafirlik süremi çoktan aşmıştım.

Yine de evinin bu özel bölümünde yavaş yavaş gezinmeye başladım. Etrafı kurcalıyor gibi görünmek istemiyordum ama Asher'in özel hayatına dair küçük ayrıntılar beni büyülemişti.

Ana yatak odasının önündeki fotoğraf duvarının yanında durdum. Aralık kapıdan buranın misafir odası değil de Asher'in yatak odası olduğunu belli edecek kadar kişisel eşyası görünüyordu. Asher'in sevimli bebekliğinden yetişkin süper starlığına

kadar hayatını gösteren fotoğraflar kronolojik sıraya göre düzenlenmişti.

Yeni yeni yürümeye başlayan Asher'ın doğum günü şapkası taktığı ve yüzünde çikolata lekeleriyle sırttığı fotoğrafına bakarken hafifçe gülümsedim. Birkaç sıra aşağıda, biraz daha büyük bir versiyonu Holchester United forması giymiş ve aynı şekilde -yüzünde çikolata lekeleri olmadan- sırtıyordu. Yanında ise ciddi görünen yaşlı bir adam duruyordu, bir elini Asher'ın omzuna koymuştu. Asher'ın babası olmalıydı, gözleriyle yüz yapısı tıpatıp aynıydı.

“Beşinci doğum günüm.” Asher'm sesi dikkatimi sevimli fotoğraflardan uzaklaştırdı. Yatak odasından çıkarken başıyla fotoğrafları işaret etti. “Babam bana ilk Holchester formamı hediye ettiğinde o kadar heyecanlanmışım ki hemen üstüme geçirmiştım. Annem ne kadar kızarsa kızsın, tüm öğleden sonrayı futbol oynayarak geçirmiştık.”

Sıcaklık boynuma ve kulaklarıma yayıldı. “Özür dilerim. Özel hayatına burnumu sokmak gibi bir amacım yoktu.”

“Sorun değil. İnsanların fotoğrafları görmesini istemeseydim, onları buraya koymazdım.” Asher omuz silkti. Ben küvet-
teyken o da düş almış olmalıydı. Saçları nemliydi, antrenman kıyafetlerini çıkarıp gri bir tişört ve şort giymişti.

“Çok tatlı fotoğraflar. Sanırım baban büyük bir Holchester taraftarı?”

“Hem de fanatik,” diye onayladı. “Holchester'da büyüdüm ve çocukken beni Holchester'ın ev sahibi olduğu her maça götürürdü. Bazı deplasman maçlarına da. Holchester'la sözleşme imzaladığımda havalara uçmuştu. Hatta ondan önce Man U* da oynadığım için beni affetti.”

“Peki ya Blackcastle? Bu konuda ne düşünüyor?” diye sordum. Holchester taraftarları Man U'yu sevmezdi ama asıl Blackcastle'dan nefret ederlerdi. Holchester'ın en büyük rakibiydi.

“Pek memnun olmadı.” Asher'm ses tonunda duygusuz bir

* Manchester United Futbol Kulübü'nün kısaltmasıdır. (ç.n.)

ifade vardı ancak yüz ifadesindeki donukluğa bakınca hikâyenin devamı olduğunu anlayabiliyordum.

Merakımı dizginledim. Detaylı anlatmak isteseydi, anlatırdı.

Bunun yerine, bir süredir kafamı kurcalayan başka bir soruyu sordum. “Neden transfer oldun? Holchester’da çok iyi gidiyordun.”

“İki yüz elli milyon pound çok büyük bir para.”

“Öyle ama tek nedenin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Bana sadece para için bir şeyler yapacak biri gibi gelmedin.” Tüm havasına ve gösterişine rağmen, Asher bu spora dürüst ve içten bir saygı duyuyordu. Antrenmanlarında, röportajlarında, sadece kendisinin değil, diğer futbol büyüklerinin de yer aldığı koleksiyonunda bu açıkça görülüyordu.

Böyle futbolcular sadece paraya bakarak büyük kararlar vermezlerdi. Ayrıca, transfer olmadan önce de zaten akılalmaz derecede zengindi.

Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “DuBois ailesinden biri karakterim hakkında güzel bir şey mi söylüyor? Biri cehennemın ısısını kontrol etsin.”

“Ben ağabeyim değilim.” Vincent’la ilgisi olmayan nedenlerden dolayı Asher’a karşı önyargılıydım ama birlikte zaman geçirdikçe, başlangıçtaki düşmanca hislere tutunmak giderek zorlaşıyordu.

“Hayır.” Asher gözlerime uzun uzun baktı. “Kesinlikle değilsin.”

Sözleri aramızda usulca süzüldü. Tenimde hafif bir karıncalanma oldu ve birdenbire bir saatten kısa bir süre önce aynı evde -onun evinde- çıplak olduğumuz gerçeğinin farkına vardım. Ben banyodaydım, o da duştaydı.

Bu o kadar da samimi hissettirmemeliydi. Fakat hissettiriyordu.

Asher’m dudakları aralandı. Göğsüm beklentiyle çarpıyordu ama o daha konuşmadan gök gürültüsü evi sarstı. Ardından

gelen sağanak yağmurun sesi, dikkatimi koridorun sonundaki pencereye çekti.

Bunun -*aramızdaki şey* her neyse- o kadar içine çekilmiştim ki, güzel bir yaz akşamında aniden sağanak yağmurun bastırdığını fark etmemiştim.

“Kahretsin,” dedi Asher. Az önce yaşadığımız an, yağmurun dikkatimizi dağıtması ve yavaş yavaş aklımızı başımıza toplamamızla birlikte uçup gitmişti. En azından benim için böyle olmuştu, onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Yağmur iyice bastırmadan seni evine götürmeliyiz. Earl’ü arayıp kıyafetlerine bakacağım. Makine bitmiş olmalı.”

Üzerimde sadece bir bornoz olduğunu unutmuştum.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Yine de onu çamaşır odasına kadar takip ettim, kıyafetlerim hâlâ kurutucuda dönüyordu.

“Dört dakika kalmış,” dedi Asher. Gözlerini benden kaçırıyormuş gibi görünüyordu ama bu benim paranoyaklığımdan kaynaklanıyor olabilirdi. “Çok uzun sürmez. Seni hemen evine bıraktıracam...”

Her ikimizin telefonundan da tiz bir uyarı sesi yükseldi.

Aramızdaki samimi anlar sürekli bölünüyor gibiydi. Önce paparazzi, sonra gök gürültüsü, şimdi de bu. Ancak, uyarı sesiyle beraber acil durum mesajını okuduğumda sinirim kısa sürede paniğe dönüştü.

Bulunduğunuz bölge için sabah 08.00’e kadar ani sel uyarısı yapılmaktadır. Bu tehlikeli ve ölümle sonuçlanabilecek bir doğa olayıdır. Sel riski altındaki bir bölgeden kaçmıyorsanız ya da tahliye emri almadıysanız dışarı çıkmayın.

Sabah 08.00. Bu yarın sabahı, yani...

Asher ve ben, başımızı kaldırıp dehşet içinde birbirimize baktık.

Yani geceyi burada geçirecektim.

12

ASHER

Bu tam bir kâbustu.

Meteoroloji bugün şiddetli fırtına olabileceği konusunda uyarılmıştı ama hem sabah hem de öğleden sonra hava o kadar güzeldi ki uyarılarını dikkate almamıştım.

Şimdi birdenbire, geceyi birlikte geçirmek istemediğim -ya da *istememem gereken*- tek kişiyle birlikte mahsur kalmıştım.

Sonunda bornozunu çıkarıp yeni kuruyan giysilerini giymiş olan Scarlett'a baktım.

Tanrı'ya şükür. Bornoz, en hafif tabiriyle dikkat dağıtıcıydı ve bu da sinir bozucuydu çünkü o *benim* lanet olası misafir bornozumdu.

Kendime not: Gelecekte benzer olayların yaşanması ihtimaline karşı insan vücudunu daha fazla kapatan bornozlar al. Tercihen uzun, boğazlı ve içinde insan vücudu mu, yoksa beton blok mu olduğunu anlayamayacağın kadar kalın bornozlardan.

Kesinlikle uzun dansçı bacaklarını ya da hafif göğüs dekoltesini göstermeyecek bir bornoz almalıydım. Pürüzsüz tenini açığa çıkaran ya da hayal gücünü harekete geçirebilecek türden bir bornoz olmamalıydı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Kesinlikle olmaz. Kabul etmiyorum,” dedi Scarlett. “Mümkün değil.”

Bir şekilde yüzümden okuduğunu sandığımı haince düşüncelerden değil de seçtiğim filminden bahsettiğini fark edene kadar kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

“Bu bir film. Gerçek değil.” İçimin rahatladığını gizlemek için alaycı bir tavırla sııttım.

Acil hava durumu uyarısını almamızın üzerinden saatler geçmişti ve fırtına dıecek gibi görünmüyordu. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığımız için patlamış mısırlarımızı alıp, izleyeceğimiz filmleri sırayla seçeceğimiz konusunda anlaşarak evdeki sinema salonuna kurulmuşuk.

İlk filmi Scarlett seçmişti. Vegas’taki bir mafya babasıyla başları belaya giren kız kardeşlerin nadir bulunan bir elmas kol yeyi çalmak zorunda kaldığı bir soygun komedisiydi. Normalde izlediğim türden bir film değildi ama şikâyet etmemiştim ve beklediğimden iyi çıkmıştı.

Anlaşmanın kendi payına düşen kısmına uymaması adaletsiz bir hareketti.

“Bu bir korku filmi,” dedi Scarlett. “Ben korku filmi izlemem.”

“Çok mu korkarsın?”

“Aynen öyle, evet. Korku filmleri yüzünden genelde kâbus görürüm ve gecenin üçünde evi inletmemi istemiyorsan, başka bir film seçmeni öneririm.”

“Ah, hadi ama. O kadar da kötü değil. Bu orijinal Japon versiyonu bile değil.”

Japon versiyonları daima Amerikan uyarlamalarından on kat daha korkunç olurdu. Bu evrensel bir gerçektir.

“Ben *Çılgılık* filmini bile izleyemedim, üstelik o mizah içerikliydi.” Scarlett yüzünü buruşturdu. “Hayır, ben almayayım. Başka bir film seç, lütfen.”

“Anlaşmamızda böyle bir madde yok.”

“Lütfen lütfen lütfen?”

“Bana gözlerini kırpıştırma. Bu numara işe yaramaz.” Tek kaşımı kaldırdım. “Hadi ama. Korkularınla yüzleşmeye ve onları yenmeye ne oldu?”

“Böyle bir şey yapacağımı hiç söylemedim. Korkularımı bir dolaba kilitleyip yoklarmış gibi davranmaktan gayet memnunuz.”

“Ah, inkâr ediyorsun. Hayatla başa çıkmanın en iyi yolu.”

“Bunu bir tişörtün üzerine bastır ve bana Mısır* de.”

Beklemediğim kelime oyunu karşısında birden kahkaha attım. Bunu daha önce de duymuştum ama onun ağzından duymak daha güzeldi.

O yaptığında *her şey* daha güzel oluyordu.

Koltuğunda kıpırdanırken dizi dizime sürtündü. Yüzümdeki gülümseme uçup gitti ve bacağımı çekmemek için tüm irademi kullandım.

Son birkaç haftadır, pazar günü plansız bir şekilde onun evinin önüne gitmem hariç aramızdaki ilişkiyi profesyonel sınırlar içinde tutma konusunda iyi bir iş çıkarmıştım. Arada sırada ağzımdan flörtöz sözler kaçıyordu ama bunlar zararsız şeylerdi.

Yine de stüdyodayken profesyonel kalmak daha kolaydı. Karanlık, özel bir sinema salonunda yan yana otururken bu çok daha zor oluyordu.

Her hareket ettiğimizde birbirimize sürtünme riskiyle karşı karşıya kalıyorduk. Bu hafif dokunuşları beklemek, korku filmindeki ani korku sahnelerinden daha stresliydi. Ayrıca, şampuanının -*benim* misafirler için aldığım şampuanın- hafif hindistancevizi kokusunu saatler sonra bile alabiliyordum. Yüzümü ve ellerimi saçlarına gömmek istememe neden oluyordu, üstelik bu hiç de profesyonelce bir davranış *olmazdı*.

Kendime ikinci not: Misafir banyosundaki ürünlerin hepsi kokusuz olsun. Ya da daha iyisi, sadece Lynx olsun. Babam ben doğduğumdan beri sadece Lynx kullanırdı ve bu tüm cazibesini öldürüyordu.

* Inkâr anlamına gelen “*denial*” kelimesi ve “*the Nile*” yani Mısır’daki Nil Nehri’nin telaffuzları arasındaki benzerlikten doğan yaygın bir espridir. (ç.n.)

Kim babası gibi kokan birini öpmek isterdi ki? *Hiç kimse.*

“Bir anlaşma yapalım,” diye başladım. “Şimdi bu filmi beraber izleyelim ve ben de bu geceki diğer film seçme haklarımdan feragat edeyim. İstedğin kadar soygun komedisi izleyebiliriz.”

“İyi deneme. Film bittiğinde uyku saatimiz gelmiş olacak.” Scarlett başını iki yana salladı. “Kabul etmiyorum.”

Kahretsin. Bunu fark etmeyeceğini umuyordum.

“Pekâlâ. Sana mutfaktan antepfıstıklı dondurma getireyim.”

“Dolapta antepfıstıklı dondurma yok. Ben gidip bakmıştım.”

“Sen ne zaman...? Boş versene.” Diğer seçenekleri düşündüm. “Tamam. Bu gece benimle filmin *tamamını* izlersen, ileride benden ne dilersen yapacağım. İstedğin herhangi bir şeyi.” Elimi uzattım. “Serçeparmak sözü veriyorum.”

Scarlett gözlerini devirdi. “Sekiz yaşında mıyız?”

Yine de yaptığım teklifi değerlendiriyordu. Başını kaldırıp sol tarafına bakarken kaşlarının çatılmasından bunu anlamıştım.

Sola bakması bir şey hakkında düşündüğünü gösteriyordu. Sağa bakması ise yalan söylediği anlamına geliyordu.

Sadece bir ay içinde onu bu kadar iyi tanımış olmam korkutucuydu.

“Herhangi bir şey mi?”

Zafer kazanmış bir şekilde sırtıtmamak için kendimi tuttum. “Yasadışı olmadığı sürece ne istersen.” Duraksadım. “Şey, istediğin şeye bağlı olarak, yasadışı olsa bile ikna olabilirim.”

“Ahlaki değerlerini bildiğim iyi oldu, Donovan.” Scarlett parmaklarıyla kolçakta ritim tuttuktan sonra serçeparmağını benimkine doladı. “Anlaştık.”

Gelecekte yapmam gereken şey ne olursa olsun, önümüzdeki doksan beş dakika boyunca onun her şeye aşırı tepki vermesini izlemekten alacağım keyif için değerdı.

“Aman Tanrım.” Scarlett parmaklarının arasından bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ekranda, korkmuş ama karar-

lı görünen ev hanımı, ayaklarının altındaki ahşap basamaklar korkutucu bir şekilde gıcırdarken üst kata çıkıyordu. “Kadın *neden* tavan arasına çıkıyor? Bu hiç mantıklı değil! Evimden garip sesler geldiğini duysam, yapacağım son şey tek başıma etrafı kontrol etmek olurdu.”

“Belki senden daha cesurdur.”

“Yani daha aptal.”

“Başarana kadar her cesur hareket aptalcadır.”

“Sen... *aaa!*”

Sahnedeki tedirgin edici müzik gittikçe yükseliyordu. Scarlett çığlık atarak bana doğru atıldı, yüzünü omzuma gömdü ve kolumu öyle sıkı kavradı ki, kan dolaşımımın durduğuna yemin edebilirdim.

“Ne oldu? Kadın öldü mü? *Neler oluyor?*”

Boğuk, paniklemiş sesi kahkahalarım arasında kayboldu. Elimde değildi. Scarlett normalde o kadar ağırbaşlı ve kendine hâkim olan biriydi ki, uyduruk bir korku filmi yüzünden kendini kaybettiğini görmek neredeyse bir futbol maçını kazanmaktan daha iyiydi.

Neredeyse.

Müzik yavaşladı, tavan arasında yalnızca eski ve ürkütücü bir sandık olduğunu görünce Scarlett başını kaldırıp bana ters ters baktı.

“Gülmeyi kes.”

Kahkahalarım omuzlarımı sarsarken, “Çılgılığın,” dedim nefes nefese. “Videoya çekmeliydim. Gerçekten paha biçilemez.”

İntikam almak ister gibi kolumu dürttü ama ben hissetmemiştim bile. Görünüşe göre, eğlenmek acıya karşı en büyük kalkandı.

“Berbat bir ev sahibisin,” diye homurdandı. “Kibar ev sahipleri... *aaahhhhhh!*”

Bu kez ekranda aniden korkunç bir sahne belirmişti. Scarlett yüzünü tekrar omzuma gömerken adeta gülme krizine girmiştim.

Filmin geri kalanını bana yapışmış halde izledi. Filmden gelen sesler sakinleştğinde arada bir başını kaldırıp bakıyor, sakin olmadığında ise gövdemi kalkan olarak kullanıyordu.

“Bu şekilde filmi izlemiş olmuyorsun,” diye karşı çıktım. “Bunun yerine sesli kitap da dinleyebilirdin.”

Söylediğimin aksine, filmi izlememesini hiç sorun etmiyordum. Sıcacık ellerini tenimde hissediyordum ve bana doğru kıvrılması hoşuma gidiyordu.

Kapanış jeneriği akmaya başladığında, “Bitti mi?” diye sordu.

“Evet, korkak şey. Artık saklandığın yerden çıkabilirsin. Saklandığın yer derken, koltukla sırtım arasındaki bölgeyi kast ediyorum.”

Scarlett büyük bir asaletle ya da karmakarışık saçlar ve kırmızı yanaklarla ne kadar olabilirse o kadar asaletle benden uzaklaştı.

“Harika.” Üstünü düzeltti ve yeniden tam bir zarafet timsali haline geldi. “Bundan birine bahsedersen, ben de...”

“Biraz daha mı çılgılık atarsın?” dedim sırtarak. Artık onun ters bakışlarına karşı bağışıklık kazanmıştım. “Korku filmleri söz konusu olduğunda korkağın teki olduğunu söylerken ciddiymişsin. Sanırım hiç korku temalı bir bale gösterisinde oynamadın.”

“Aslında bir sezon *The Cage*’de oynadım ama o farklı.”

The Cage’in ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama kulağa oldukça ürkütücü geliyordu.

“En sevdiğin bale oyunu hangisiydi?” diye sordum.

Geç olmuştu, film bitmişti ve artık ayrı odalara gitmemiz *gerekiyordu*. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ne yazık ki, Scarlett söz konusu olduğunda kararlarım ve *akıl* aynı cümle içinde yer almıyordu. Beynim aptalca bir şey yapmadan önce uyumaya gitmem için bağıırıyordu ama henüz iyi geceler demeye hazır değildim.

Ayrıca, onu tutup öpecek değildim sonuçta. Onunla dostça sohbet ediyordum. Ne zararı olabilirdi ki?

“En sevdiğim bale...” Yine kaşlarını çatmıştı. “Bunu seçmek oldukça zor. Koreografi için, muhtemelen *Petite Mort**. Klasiklerden *Giselle***. Annemin beni götürdüğü ilk gösteriydi, o yüzden sanırım bunun manevi bir değeri var.”

“Profesyonel olarak dans etmek istediğini küçüklüğünden beri biliyor muydun?”

“Evet.” Scarlett’ın yüz ifadesi yumuşadı. “Annem beni dört yaşmdayken bale hazırlık kursuna yazdırmıştı. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları sadece mecbur oldukları için oradaydılar ama ben her hafta dersleri iple çekiyordum. Bu... bilmiyorum. Bu kadar iyi planlanmış bir şeyin parçası olmak güzeldi. Çok fazla belirsizliğin olduğu durumlarda tedirgin olurum. Ayrıca...” Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Kostümler çok güzeldi.”

Bu gülümseme, gece yarısı kasa açmaya çalışan bir hırsız gibi kalbime sızmamalıydı.

Tehlike, diye fısıldadı bir ses. *Uzak dur.*

“Ayrıca balede iyiydim, bunun da yardımı oldu. Sanırım beni sevmeyen bir şeyi sevmek için fazla gururluyum.” Scarlett hafifçe kahkaha attı.

Eğer gülümsemesi bir hırsızsa, kahkahası lanet bir yankesiciydi çünkü az önce kalbimin bir parçasını çalıp götürdüğüne emindim.

Abartmayı kes. Kimsenin bir şey çaldığı yok. Sadece bir kahkaha. Büyütme bu kadar.

Ancak sebep sadece kahkahası değildi. Bana ilk defa içini açıyordu. Elbette, çocukluk dans dersleri tam olarak derin, gizli sırlar sayılmazdı ama yine de *bir anlamı vardı*.

Gardını indiriyordu ve bunu bozacak bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Futbolcu olmak istediğini ne zaman fark ettin?”

* Ünlü Çek koreograf Jiří Kylián tarafından 1991 yılında yaratılmış çağdaş bir bale eseridir. (ç.n.)

** 1841 yılında Paris’te prömiyeri yapılan, romantik dönemin en önemli bale eserlerinden biridir. (ç.n.)

“Muhtemelen senin balerin olmak istediğini fark ettiğin zamanlarda.” Koltuğuma biraz daha yerleştim. “Daha önce de söylediğim gibi, babam bana ilk Holchester formamı beş yaşındayken almıştı ama beni daha annemin karnındayken hazırlamaya başlamıştı. Annem, müzik yerine benim için maç sonrası en sevdiği analizleri dinlettiğini söylerdi. Sanırım Fetüs Asher’ın tüm bu taktikleri öğrenip Premier Lig’e hazır bir şekilde karnından çıkacağını umuyordu.”

Scarlett tekrar kahkaha attı. “Eminim annenin çok hoşuna gitmiştir.”

“Ah, annem hamileliği sırasında babamın bir daha onun yanında “futbol” kelimesini ağzına alırsa Holchester’la ilgili bütün hatıra eşyalarını çöpe atmakla tehdit etmeden önce, bir hafta boyunca bunu yapmasına izin vermiş.” Annemin öfkelerini ve babamın itirazlarını hayal ederek gülümsedim. “Babam, annemin blöfünü görecektense kadar aptal değildi ama topa vuracak yaşa geldiğim an her şey bitmişti. Geleceğim benim yerime çizilmişti.”

Biraz abartıyordum tabii. Hiç kimsenin garanti bir profesyonel futbol kariyeri olamazdı. Benim kadar sıkı çalışan ama büyük liglere çıkamamış azimli futbolcular vardı. Şans ve zamanlama önemliydi.

Ben her ikisinden de yararlanabilmiştim. Teddy yararlanamamıştı.

Boğazıma bir taş oturdu. Zorla yutmaya çalıştım. Şimdi geçmişe dalmanın zamanı değildi.

“Futbolcu olmasaydın ne olmak isterdin?” diye sordu Scarlett. Farkında olmadan, *keşkeler* denizinde boğulmadan önce bana bir can simidi fırlatmıştı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladım. “Futbol dışında iyi olduğum bir şey hiç olmadı.”

Okuldan nefret ederdim. Derslerde futbolla ilgili hayaller kurardım, muhtemelen notlarımın berbat olmasının nedeni de buydu. Öğretmenler benimle ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Çoğu sonunda pes etmiş, bazıları da geleceğin *Beckham*'ı ya da *Armstrong*'u olacağımı söylediğimde bana gülmüştü.

Haksız olduklarını kanıtlamıştım ama ufak bir parçam söylediklerine fazlasıyla takılmıştı. Küçümseyici sözleri ruhumun derinliklerine kazınmıştı. Beni hem hırsla beslemiş hem de haklı olabilecekleri korkusuyla içimi kemirmişti.

Ya sadece şansım yaver gittiği için buradaysam ve bu şans her an elimden alınabilirse?

“Belki bir yarış pilotu olurdum,” dedim ardından. “Ya da başka bir sporla ilgilenirdim.”

Yalan söylüyordum. Benim için başka bir spor *yoktu*. Sadece futbol vardı. Ancak bunu itiraf etmek çok üzücü olduğu için bir şeyler uydurmuştum.

“O da olmazsa tamamen aklımı kaçıır ve köpeklere sörf eğitmeni ya da sarılma uzmanı gibi bir şey olurdum.”

“Sarılma uzmanı diye bir şey yok.”

“Olduğuna eminim. *Google*'da ara.” Telefonumu kaldırıp salladım. “Övünmek gibi olmasın ama sarılma konusunda çok iyiyimdir. Sana gösterebilirim.”

Scarlett gözlerini devirse de hafifçe gülümsüyordu. “Ben almayayım, teşekkürler. Söylediklerine inanmakla yetineceğim.”

Huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Gizlemeye çalıştığı esnemesine rağmen, Scarlett da benim kadar burada oturmak istiyor gibiydi.

Suçluluk duygusu omuzlarıma baskı yapıyordu. Onu bu sabah futbol oynamaya zorlamamalıydım. Yoğun egzersizlerin kronik ağrı belirtilerini şiddetlendirebileceğini okumuştum ama hava o kadar güzeldi ki, aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun kendini bırakıp eğlendiğini görmenin keyfini çıkarıyordum ve bu konuda eğitimsiz bir insanın bile fark edebileceği bir dansçı zarafetiyle hareket ediyordu.

“Tekrar dans etmeyi ister miydin?” diye sordum. “Eğer fırsatın olsaydı.”

Scarlett bir süre duraksadıktan sonra başını iki yana salladı.

“Ne istediğimin bir önemi yok.” Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “*Yapamam*. Ameliyatlara geçirdim, fizik tedavi gördüm, aklıma ne gelirse. Şimdi çok daha iyiyim ama kalça sakatlığım yüzünden hareket kabiliyetimi ve esnekliğimi büyük ölçüde kaybettim. Asla eskiden olduğu düzeyde performans sergileyemeyeceğim.”

“Yine de dans etmeyi özlüyorsun,” dedim sessizce.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Evet.” Bu sözcük bir dünya dolusu özlemi barındırıyordu. “Özlüyorum.”

Göğsümde anlayış dolu bir duygu yumağı düğümlendi. Bir gün uyandığımda futbol yeteneğimi kaybettiğimi hayal bile edemiyordum. Kariyeri bu kadar beklenmedik şekilde sona erdiği için bu durum daha da üzücü olmuştu. Bana kazadan bahsettikten sonra internette araştırmıştım. Diğer araba onun bulunduğu arabaya çarptığı sırada bir gösteriye gidiyormuş.

Evren çok zalim olabiliyordu ve onun gözlerindeki hüznü görmekten nefret ediyordum.

“Tüm danslar Kraliyet Opera Binası’nda ya da Westbury’de olmak zorunda değil.” Westbury’den bahsedince irkilir gibi oldu ama yanlış görmüş de olabilirdim. “Sadece eğlencesine yapamaz mısın? Belki fiziksel olarak daha az efor gerektiren roller vardır.”

“Bilmiyorum. Hiç denemedim.” Scarlett’ın verdiği bu sert cevap, konuşmayı bir an önce bitirmek istediğini gösteriyordu.

Onu fazla zorlamak istemiyordum, yargılamak da istemiyordum ama kazadan beri dans etmeyi denememesine şok olmuştum.

O dünyayı geride bırakmış olsaydı anlardım fakat hâlâ bale öğretiyordu ve bunu özlediğini kendi ağzıyla söylüyordu.

“Akademi’de düzenlenecek olan personel gösterisi denemek için iyi bir fırsat gibi görünüyor.” Konuyu dikkatli bir şekilde açmaya çalışıyordum. “Düşük riskli, tanıdık seyirciler karşısında.”

“Olmaz.”

Tek bir kelime. Bütün kapıların kapanması için yeterliydi.

Scarlett'ın yüz ifadesi donuklaştı, gözlerine bir perde indi ve dudakları inatçı bir tavırla gerildi. Biraz önce konuşmamızı aydınlatan samimiyeti kaybolmuş, arkasında garip bir gerginlik bırakmıştı.

Her ne kadar ona ilk sorduğumda söylediği “çok meşgulüm” bahanesine inanmamış olsam da gösteriye katılmama nedenleri beni hiç ilgilendirmiyordu. Sonuçta Akademi'deki herkes meşguldü. Kazadan sonra yaşadıkları son derece hassas bir konuydu ve onun yerinde olsaydım, bu konuyu kurcaladığım için kendime çok sinirlenirdim.

Yine de tekrar dans etmekten bahsettiğimde gözlerindeki özlem bilincime kazınmıştı, bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Korkularımı bir dolaba kilitleyip yoklarmış gibi davranmaktan gayet memnunum.

Sessiz ama kararlı bir tavırla, “Neden korkuyorsun, Scarlett?” diye sordum.

Önündeki en büyük engel fiziksel yetersizlikleri değil, korkularıydı.

Bir zamanlar korkularının kendisini kontrol etmesine izin veren birini tanıyordum. Ona ulaşamamıştım ve o da bu korkularını mezara götürmüştü.

Bazı geceler gözüme uyku girmeyince onu daha fazla zorlasaydım ne olurdu diye merak ediyordum. Kendi başarım için hayallere kapılmak yerine onun için daha çok çabalasaydım ne olacağını düşünüyordum. Bu bir fark yaratır mıydı? O hâlâ hayatta olur muydu?

İşte bu pişmanlıklar, Scarlett kaskatı kesilmiş olsa bile beni geri adım atmaktan alıkoyuyordu.

Bana kızıp kızmaması umurumda değildi. Değer verdiğim birini bir kez yarı yolda bırakmıştım, bunu bir daha yapmayacaktım.

Scarlett benim en iyi arkadaşım, sevgilim ya da ailemden biri değildi ama ona *değer verdiğimi* anlamak için bir sığata ihtiyacım yoktu.

Sorduğum sorudan sonra öfkelenmesini bekledim. Ancak bunun yerine, yüzündeki taş gibi ifade yavaş yavaş kayboldu ve omuzları bir iç çekişle çöktü.

“En son sahneye çıktığımda zirvedeydim,” dedi Scarlett. “Gelecek neslin en büyük baş balerini. Basında böyle anılıyordum. Westbury’de *Kuşu Gölü Balesi*’nin açılışını yaptım ve ortalığı kasıp kavurdum. Ayakta alkışlandım, harika övgüler aldım. Ama artık o dansçı değilim ve insanların beni önceki halimle hatırlamasını istiyorum. Sağlıklı. Yetenekli.” Bir sonraki kelimeyi söylerken sesi çatladı. “Sağlam.”

“Saçmalık.” Verdiğim cevap havada bir kırbaç gibi şakladı. Scarlett irkildi, yüzü şaşkınlık ve kırgınlıkla buruşmuştu.

“Sen kırık dökük değilsin, o yüzden bana ‘sağlam’ saçmalığından bahsetme,” diye karşı çıktım. “Ayrıca bale konusunda hâlâ çoğu insana taş çıkaracağına eminim, o yüzden bana yeteneksizim hikâyesini de anlatmaya kalkma.” Durup zihnimde sözlerimi tekrar ettim. “Tamam, belki ‘taş çıkarmak’ doğru ifade değildi ama ne demek istediğimi anladın.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Mesele şu ki, sakatlıkların senin kim olduğunu tanımlamıyor. Belki artık aynı dansçı değilsin ama aynı olmak zorunda olduğunu kim söylüyor ki? Gelişim her zaman doğrusal bir çizgide ilerlemez ve seni stüdyoda izledim. Bence hâlâ inanılmazsın, hem de çok.”

Scarlett’ın dudakları aralandı. Ufak motivasyon konuşmamı sindirirken gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu.

Motivasyon konuşmaları yapmayı pek seven biri değildim ama bunları söylemem gerekiyordu. Bazen gözümüzün önündekileri gösterecek birine ihtiyaç duyardık.

“Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordu. Sesinde tuhaf bir ton vardı ama ne olduğunu tam çözmemiştim.

“Gerçekleri söyledim. Fazla düşünmeme gerek olmadı.”

Scarlett ağzını kapattı, açtı, sonra tekrar kapattı. Konuşmadan önce tam bir dakika geçmişti. “Ya başaramazsam? Aradan beş yıl geçti. Antrenmanlı değilim ve *Lorena* gösterisinde daha önce hiç rol almadım. Personel gösterisinin Kraliyet Opera Binası’nda bale yapmakla aynı şey olmadığını biliyorum ama onlar benim meslektaşlarım. Öğrencilerim. Eğer başarısız olursam, sonrasında her gün onların yüzüne bakacağım ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

Sözlerini tamamladığında kelimeleri neredeyse duyulmuyordu.

Göğsüme sert, alışkın olmadığım bir acı yerleşti. Bu kadar umutsuz olmasından nefret ediyordum ama hislerini anlayabiliyordum.

Bale, futbol. Önceden belirlenmiş son kullanma tarihleri olan kariyerler.

Biz, ölünceye kadar kâğıt üzerinde işlerine devam edebilen yazarlar ya da avukatlar gibi değildik. Kariyerimize, ne kadar çabalarsak çabalayalım, bir gün bedenlerimizin hayallerimizi sürdürebilecek düzeyde performans gösteremeyeceğini bilerek başlamıştık.

Kariyerlerimiz hızla parlayıp hızla sönerdi ve kaderin cilvesine bağlıydı. Tek bir kaza, tek bir şanssızlık her şeyi beklediğimizden daha erken bitirebilirdi.

Ben bunun farkındaydım, Scarlett ise bunu yaşamıştı.

Bu sebeple, belki şimdi söyleyeceklerimle haddimi aşıyordum ama bunu söylemezsem iyi bir arkadaş sayılmazdım ve duygularıma karşılık vermese bile onu arkadaş olarak görüyordum.

“Bence kendinden beklediğinden daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin,” diye yanıtladım. “Ama eninde sonunda kendine hangisinden daha çok pişman olacağını sormalısın. Deneyip başarısız olmaktan mı, yoksa hiç denememekten mi?”

13

SCARLETT

Dışarıda fırtına şiddetini hâlâ sürdürüyordu. Yağmur pencerelere çarpıyor ve şimşekler iki dakikada bir tavandaki gölgeleri kovalıyordu.

Beyaz gürültüyle dolu bir rüya gibiydi. İnsanlar böyle bir ortamda uyuyabilmek için para ödüyorlardı ama benim gözüme uyku girmemişti.

Aksine, iki saattir yatakta yatmış ve kafamın içinde bugün olan şeyleri sonsuz bir döngüde tekrarlıyordum.

Asher'ın bedeninin ağırlığının üzerimde olması...

Muhabiri kovalamamız...

Geceyi burada geçirmek zorunda olduğumu anladığımız an...

En önemlisi de sinema salonundaki konuşmamız, saklamayı tercih ettiğim özgüven sorunlarımı gün yüzüne çıkarmıştı.

Asher'a içimi dökmek gibi bir amacım yoktu. En derin ve en sığ korkularımı hep içimde tutmuş, Vincent'la Carina'dan bile saklamıştım. Sonuçta aptal ve eski ihtişamına tutunmaya çalışan biri gibi görünme ihtimalime karşı sahneye çıkmayı reddetmekten daha sığ ne olabilirdi ki?

Yine de Asher'da, ona içimi dökmek *istememe* neden olan bir şey vardı. Beni hiç yargılamadan dinlemişti ve bir sporcu olarak, içinde bulunduğum çıkmazı muhtemelen dansçı olmayan birinin anlayabileceği kadar iyi anlamıştı.

Beni bu kadar zorlamasına kızmış olmam gerekirdi ama belki de haklıydı. Denemek ve başarısız olmak, hiç denememekten daha mı iyiydi? Bundan yirmi, kırk, altmış yıl sonra, ikinci bir şansı değerlendirmediyim için pişman mı olacaktım?

Off. Gece geç saatlerde yaşanan varoluşsal bunalımlar en kötüsüydü.

Gözlerimi kapatıp gök gürültüsünün odanın içinde yankılanmasını dinledim. Bedenim tüm günün yorgunluğuyla bitap düşmüştü ama zihnim tamamen uyanıktı.

Asher, arada bir sürü boş misafir yatak odası olmasına rağmen beni koridorun sonuna, odasından olabildiğince uzağa yerleştirmişti.

Bu içimi mi rahatlatmıştı, yoksa onurumu mu kırmıştı bilmiyordum. Odasına gizlice girip ona sarkıntılık edeceğimi falan mı düşünüyordu? Ya böyle düşünmüştü ya da ona çok yakın olursam *kendisinin* ne yapacağı konusunda endişeleniyordu.

Ya daaa... Dur bir saniye... Belki de bu tesadüfi bir şeydi ve sen her şeyi fazla düşünüyorsun. Her şey seninle alakalı değil, Scarlett.

Öyle olsun. İç sesim beni yakalamıştı. Asher Donovan'm benden çok etkilendiğini, karşılıklı odalarda uyursak kontrolünü kaybedeceğini düşünmek kibrin doruk noktasıydı.

Yine de onu yatakta hayal edince içimde bir kıvılcım tutuştu. Uyanık mıydı? Eğer uyanıksa, ne düşünüyordu? *Boxer*'la mı, tişört ve eşofmanla mı, yoksa hiçbir şey giymeden mi uyuyordu?

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm. Neden birdenbire onu çıplak hayal etmeye başlamıştım? Benim *sorunum* neydi?

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ne yazık ki, aklıma gelen diğer şey ne kadar aç olduğumdu.

Karnım öfkeyle gurulduyordu.

“Kapa çeneni.”

İkinci guruldama gök gürültüsünü bastırmıştı. Anlaşılan kısık sesle verdiğim emir, aç canavarları daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ah, sikerler.

Üzerimdeki örtüyü kenara atıp sessizce koridora çıktım.

Saat üçe gelmek üzereydi, yani şeytanın saatiydi ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Ev geceleri farklı bir kimliğe bürünüyor, iç içe geçmiş gölgeler duvarlarda dans ediyor ve sessizlik ürkütücü bir hal alıyordu.

Bir korku filminin, güvenli ve sıcacık yatağında yatması gerekirken farkında olmadan korkunç ölümüne yürüyen masum başrol oyuncusu olduğum hissini üstümden atamıyordum.

Aptal Asher. Paranoyaklığımın suçlusu oydu. Kırsal bir bölgedeki, şeytani ruhların musallat olduğu bir malikâneyle ilgili bir filmin yatmadan önce izlenecek en iyi film olduğunu mu düşünüyordu cidden?

Belki de *bu* yüzden uyuyamıyordum. Bilinçaltım beni muhtemel kâbuslardan koruyordu. İsminin ve soy isminin baş harfleri A.D. olan biriyle hiç ilgisi yoktu.

Güven veren mantramın yardımıyla alt kata inip oturma odasına ulaştım.

Hayalet diye bir şey yok. Hayalet diye bir şey yok. Hayalet diye bir şey...

Köşeyi döndüm ve olduğum yerde donup kaldım. Mutfak kapısının aralığından süzülen soluk ışık, oraya benden önce birinin -ya da bir şeyin- girdiğini gösteriyordu.

Sonunda korku filmlerindeki karakterlerin nasıl hissettiğini anlayabilmişim çünkü içgüdülerim kendimi korumak için kaçmam gerektiğini haykırırken, hastalıklı merakım beni ilerlemeye zorluyordu.

Kötü kararlar verdikleri için eleştirdiğim tüm aptal karakterlerden özür dilerim. Görünüşe göre ben de kötü kararlar veren aptal bir karakterim.

Aralık kapıdan içeri bakarken kalbim küt küt atıyordu. Uzun boylu, karanlık bir beden açık buzdolabının yanında elinde bir bıçakla duruyordu.

Kendime engel olamadım.

Çığlık attım.

“Ahhhhhh!”

“Ahhhhhh!”

Karşımdaki kişi arkasını döndü. Aynı anda attığımız çığlıklar sessizliği parçalarken bıçağı yere düştü.

Durup düşünmedim. Hemen öne atıldım, yakındaki bir kı-zartma tavasını kaptığım gibi adam şaşkınlığını üzerinden atamadan kafasına doğru savurdum.

Tam zamanında eğildi. Tavayı tekrar savururken kolumu yaladı ve ikimiz de yere yuvarlandık.

Önce o büyük bir iniltiyle fayansa çarptı. Üstüne çıkıp tavanın sapını kavrayarak havaya kaldırdım.

Artık tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Hareket etmeyi bırakırsam korku kontrolü ele geçirecekti ve bunun olmasına izin veremezdim. Birinin canı yanacaktı ve o kişi ben olmayacaktım. *Bugün değil, Şeytan.*

Tam tavayı kafasma geçirecekken, tanıdık bir ses adrenalini bulutumu dağıttı.

“Scarlett, dur!”

Bir dakika. Bu...

Gözlerimi kırıştırdım, zihnimi kaplayan sis dağılırken keskin bir çene ve zümrüt yeşili gözler ortaya çıktı. “Asher?”

“Tabii ki benim,” diye homurdandı. “Kim olduğumu sanı-yordun?”

“İçeri gizlice giren biri olduğumu sandım.” Kalbim bu yeni gelişmeye ayak uydurmaya çalışırken hızla çarpmaya devam ediyordu.

“Neden böyle bir şey düşündün ki?” Asher tavayı sıkıca kavrayan elime endişeyle baktı.

Aman Tanrım. Az kalsın Asher Donovan’ın suratına tavayı geçirecektim.

Tavayı hızla yere bırakırken yüzüm kızardı. “Bir şeyler atıştırmak için aşağı indiğimde mutfaktan gelen ışığı gördüm. Senin de...”

Düz bir ses tonuyla, “Benim de aynı şeyi yapacağım aklına mı gelmedi?” diye sözlerimi tamamladı.

Yüzümdeki kızarıklık boynuma ve göğsüme yayılıyordu.

Zihnim bir anda mantıklı cevabı kenara fırlatıp en kötü senaryoya odaklanmıştı.

Yer yarılısın ve içine gireyim istiyordum. Cehennemi boylamak, evinde misafir olduğum insana ameliyatlık edecek kadar paslanmaz çelikte saldırmaktan daha kötü olamazdı.

“Dikkatli olmaya çalışıyordum. Eğer gerçekten eve gizlice giren biri olsaydın...” Sustum. *Durumu daha da kötüleştirme.* “Her neyse, özür dilerim.” Yüzüm utançtan domates gibi olmadan önce bunu söylemem gerekiyordu. “Seni, şey, öldürmeye çalışmıyordum.”

“Özrün kabul edildi.”

Eğlendiğini belli eden ses tonu içimi rahatlatmıştı.

Güzel. Çok da kızmamıştı.

Cinayete teşebbüsten gözaltına alınmak hafta sonumu ciddi şekilde mahvedebilirdi.

Buzdolabının sesi aramıza girdi. Ben ona saldırmadan önce buzdolabının kapağını kapatmamıştı ve içinden yayılan soğuk hava kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Asher’in vücudu tek ısı kaynağımdı.

Gözlerim istemsizce aşağıya doğru kaydı. Yumuşak tonlarda yeşil bir tişört omuzlarını ve göğsünü sarıyordu, çok dar değildi ama altındaki biçimli karın kaslarını göstermeye yetiyordu. Gözlerinin canlı, keskin tonunun aksine tişört o kadar soluktu ki gri gibi görünüyordu. Boğuşmamız sırasında yukarı

kalkmış ve eşofmanının belinin üzerinden bronzlaşmış tenini ortaya çıkarmıştı.

Demek uyurken üzerine bunları giyiyordu.

Çok sıradan ama aynı zamanda samimiydi, sanki farkında olmadan bana en özel halinden bir kesit sunmuş gibiydi...

“Scarlett.”

“Hmm?”

“Hayran hayran bana bakmana engel olmak istemem ama lütfen ayağa kalkar mısın? Üstümde olman ne kadar hoşuma gitse de bu fayanslar pek de rahat sayılmaz.”

O gece ikinci kez bunu fark ettiğimde bakışlarım gözlerine kaydı.

Hâlâ üzerindeydim.

Göğsünü iterek ayağa fırladığımda Asher gözlerini neşeyle kıstı.

Kötü ruhları unutun gitsin. Bu gece ölürsem, bunun tek suçlusu bendim.

İşte Scarlett DuBois ’nın mezarı, kendi kendini küçük düşürerek ölen kurban.

Kalan son gurur kırıntılarımla bir kalkan örmeye çalışarak, “Sana hayran hayran bakmıyordum,” diye yalan söyledim.

Asher ayağa kalktı, üçü çeyrek geçiyor olmasına rağmen oldukça bakımlı görünüyordu. Bu da evrenin adil oynamadığının bir başka kanıtıydı. “Sorun değil, hayatım. Bunu sana karşı kullanmayacağım.”

“Bana ‘hayatım’ demen konusunda ne söylemiştim?”

“Az kalsın kendi tavamla suratımı dağıtacağını düşünürsek, bu konuda bana izin vermen gerektiğini söyleyebilirim.”

Pekâlâ, tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. “Bu konuyu asla kapatmayacaksın, değil mi?”

“Asla, çok uzun bir süre.” Yüzüne hınzır bir sırıtiş yerleşti. “Yine de önümüzdeki elli yıl boyunca bu geceden sık sık bahsedeceğimizi düşünüyorum.”

“Elli yıl sonra hâlâ konuşuyor olacağımızı düşünmen oldukça cesur ve yanlış.”

“Başımıza gelen en garip şey olmaz. Eğer şanslıysan yetmiş yıl bile olabilir.”

Huzurevinde tartışan buruşuk, beyaz saçlı hallerimizi hayal ettim.

Bu tablo beni olması gerektiği kadar rahatsız etmemişti.

Açık buzdolabının kapağından bir soğuk hava dalgası daha süzüldü.

Asher’ın gözleri yüzümden boynuma ve göğsüme doğru kaydı. Gülümsemesi solduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

İkimiz de kapağı kapatmak için hamle yapmıyorduk.

Aramızdaki gerilim biraz önceki neşemizi yok etmişti ve ben aniden üzerimde ne kadar az kıyafet olduğunun farkına vardım.

Antrenman kıyafetlerimle uyumak istemediğim için Asher bana tişörtlerinden birini vermişti. Eski siyah tişört baldırlarımın ortasına kadar uzanıyordu. Altına en sevdiğim dantelli külotumu giymiştim ve hepsi bu kadardı.

Sutyenim yoktu.

Asher’ın bakışları meme uçlarımı acı verici derecede sertleştirdi. Gözleri karardı ve kasıklarımnda buna cevap niteliğinde bir zonklama hissettim.

Ben tek gecelik ilişki insanı değildim. Denemiştim. Pek hoşuma gitmediği için vibratörüm ile yıllar içinde yakın bir ilişki kurmuştuk. Çoğu zaman yeterli oluyordu ama şu anda vücudumu ateşler içinde bırakan şey *Maximus 3000 Ultra*’nın düşüncesi değildi.

Vücudumu ateşler içinde bırakan, Asher’ın sadece bakışları bile beni tahrik ederken elleri ve ağzıyla neler yapabileceğini düşünmekti.

Tekrar üzerinde oturduğum ama bu kez ikimizin de çırlıçırılak olduğu anın hayaliydi.

Tanıştığımızdan beri aramızda giderek artan, yok etmek için elimden gelen her şeyi yaptığım ama küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi tekrar tekrar canlanan bir tutkuydu.

Onunla sevgili olmak ya da evlenmek istediğimi söylemiyordum ama onu *istiyordum* ve nefes alış verişinin yavaşlamasına bakılırsa o da beni istiyordu.

Bana doğru bir adım attı. “Scarlett...”

Boğuk bir sesle söylediği ismim, beni gerçekliğe döndürdü.
Ne yapıyordum ben böyle?

“Seni öldürmeye çalıştığım için tekrar özür dilerim ama... be-benim gidip uyumam gerekiyor,” dedim aniden. “Yarın sabah erken kalkacağım. Sonra görüşürüz.”

Arkam döndüm ve o beni durduramadan mutfaktan çıktım.

Odanın kapısını iyice kilitleyip örtünün altına girdiğimde yiyecek tek bir şey bile almadan döndüğümü fark ettim.

İyi haber şuydu, artık aç değildim.

Kötü haber şuydu, yemek için duyduğum arzuyu artık başka bir şey için duyuyordum.

Beş dakika boyunca dönüp durdum ve sonunda pes edip örtüyü kenara ittim. Kasıklarımın arasındaki zonklama artarak şiddetli bir ağrıya dönüşmüş ve elimi iç çamaşırlarıma attığım anda sırlıklam olmuştu.

Gözlerimi kapattım, kendimi hazza ve zihnimde canlanan sahnelere kaptırmıştım.

Zihnimde Asher kapıyı açıp beni bu halde, bacaklarım iki yana açık ve parmaklarım hiç utanmadan klitorisimin üzerinde gezinirken buluyordu.

Üstüme çıkıyor, yüzünün yarısı acımasız fırtına yüzünden gölgede kalıyordu.

Beni altına hapseden ağırlığı, içime ilk girdiği andaki o muhteşem kasılma, benimle yavaş ve sert hareketlerle sevişirken kalçamı sıkıca kavraması...

Aman Tanrım. Nefesim kesilmişti. Daha hızlı okşadım, benim terden sırlıklam olmuştu ama bu yeterli değildi.

Diğer elimi göğüs ucuma götürüp oynadım ve iki parmağımı içime sokarken başparmağımı klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ettim.

Yüksek sesle inledim. *Siktir*, bu iyi hissettirmişti.

Kendimi elimle tatmin etmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunu burada, düşmanım olması gereken kişinin evinde yapıyor olmam durumu daha da ateşli hale getiriyordu.

Parmaklarımı içime sokup çıkarırken çıkan ıslak sesler gök gürültüsüne karışıyordu.

Nefes alış verişim gitgide hızlanıyordu.

Çok yaklaştım.

Dilimde resmen onun tadını alabiliyordum, başımı döndüren tatlı ve toprak karışımı bir koku. Elinin göğsümü kavradığını, parmaklarının içimi doldurduğunu hayal ettim. Gök gürültüsü yatak başlığının duvara çarpması ve esen soğuk hava onun tenime değen nefesleri gibiydi.

Böyle şeyleri hayal etmem yanlıştı ama gecenin karanlığında fanteziler çığırından çıkıyordu ve bir kez özgür kaldıklarında onları durdurmak mümkün olmuyordu.

Kör edici bir şiddetle orgazm oldum. Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar patladı ve düşmeye başladım. Sadece sıcaklığın, hazzın ve dayanılmaz bir hafiflik hissinin olduğu boşluğa düşüyordum.

Terli ve nefes nefese kalmış bir halde, yavaş yavaş kendime gelene kadar orada yattım.

Biraz olsun rahatlamıştım ama nihayet uykuya daldığımda, rüyalarımı siyah saçlar ve yeşil gözlerin görüntüleriyle dolduran, dinmeyen bir arzunun sızısı devam ediyordu.

14

SCARLETT

Ertesi sabah evinden bir korkak gibi gizlice çıktım.

Uyandığımda fırtına dinmişti ve Asher muhtemelen hâlâ uyuyordu. Üzerimi değiştirip tişörtünü çamaşır makinesine koydum, ona bir *teşekkür* mesajı attıktan sonra oradan çıktım.

Daha birkaç saat önce onu hayal ederek kendimi tatmin ettiğimi bilirken onunla yüz yüze gelemedim. Şansıma, muhtemelen onun doğrudan ya da dolaylı yoldan katkıda bulunduğu her orgazmı sezmesini sağlayan bir süper gücü falan olurdu.

Riske giremezdim. Kendimi toparlamak ve bu durumla ilgili ne yapacağıma karar vermek için zamana ihtiyacım vardı çünkü böyle devam edemezdi.

Eve dönmem neredeyse bir saatimi almıştı. Tekrar duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra Carina'ya benimle her zamanki kafemizde buluşması için mesaj attım.

“Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim,” dedim Carina'ya. “Evden dışarı çıkmam gerekiyordu. Yine o malum günlerden biri.”

“Hiç sorun değil. Çay içip bir şeyler atıştırma teklifini asla geri çevirmem.” Carina yağlı çöreğinden bir parça kopardı.

“Ayrıca, evden çıkmak için de bir bahaneye ihtiyacım vardı. Annem ve babam beni ziyarete geldi.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Buradalar mı? Daha geçenlerde Paskalya için gelmişlerdi.”

“Evet. Sürpriz bir ziyaret oldu. Onları seviyorum ama anlarsın ya.”

Gerçekten anlayabiliyordum.

Carina’nın ailesi Liverpool’da yaşıyordu. Babasının başarılı bir *pho** restoranı vardı, annesi de yerel bir üniversitede kimya dersleri veriyordu. Çok tatlı insanlardı ama Carina onların tek kızıydı ve işine, kıyafetlerine, sevgililerine, arkadaşlıklarına, hobileriyle hayatının her yönüne dair katı fikirleri vardı. Londra’ya taşınıp bir daha arkasına dönüp bakmamasının nedeni de buydu.

“Teyzem muhasebecisiyle kaçtığı ve Vietnam’daki atalarımızdan kalma evimizi herkesten habersiz sattığı için bir aile faciasının ortasındayız,” dedi Carina. “Annem kendini kaybetmiş durumda.”

“Aslında muhasebecinin atalarınızdan kalma evin satılmasına karşı çıkması gerekirdi.”

“Bence işinde pek iyi değildi.” Carina omuz silkti, yanından geçen bir grup erkeğin beğeni dolu bakışlarının farkında değildi.

Parlak siyah saçları ve kusursuz kemik yapısıyla model olarak kolayca köşeyi dönebilirdi ama fotoğraf çekilmekten nefret ederdi. Üç senedir arkadaşlık ve toplamda beş fotoğrafımız falan vardı.

“Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter,” diye konuyu değiştirdi. “Senin neyin var? Yüzün tuhaf bir şekilde kıpkırmızı olmuş.”

Dün yaşananları, mastürbasyon kısmını es geçerek anlattım. Bazı şeylerin gizli kalması daha iyiydi.

* Vietnam mutfağına ait geleneksel bir çorbadır. (ç.n.)

“Bir dakika, Asher Donovan’ın evinde uyudun ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum?” Ağzı açık kalmıştı. “Ayrıca korku filmi mi izlediniz? *Sonra da* ona kızartma tavaıyla mı saldırdın? Scarlett DuBois, kimsin sen? Artık seni tanıyamıyorum.”

“Ona *saldırmadım*,” diye homurdandım. “Nefsi müdafaaydı. Evine gizlice giren biri olduğunu sandım.”

“Adamın kendi evine gizlice girdiğini mi sandın?”

“Sana söyledim, savaş ya da kaç içgüdüm devreye girdiğinde yüzünü görememiştim.” Verdiğim tepki dün geceyle kıyaslandığında şimdi daha da saçma görünüyordu ama en iyi arkadaşların ne olursa olsun arkanızı kollaması gerekmez miydi? “Hem sen kimin tarafındasın?”

Gülme krizinin arasında, “Ortada bir taraf olduğunu fark etmemiştim,” dedi Carina. “Ama eğer varsa, tabii ki senin tarafındayım. Bununla birlikte, yaşananlar açıkça bir şeyi işaret ediyor.”

“Daha iyi bir muhakeme yetisine ihtiyacım olduğunu mu?”

“Hayır, onunla yatman gerektiğini işaret ediyor.” Carina itirazımı duymazlıktan geldi ve parmaklarıyla nedenleri saymaya başladı. “Asher yanlışlıkla senin üstüne düştü. Sen de yanlışlıkla onun üstüne düştün. Korkunç bir fırtına yüzünden geceyi beraber geçirmek zorunda kaldınız. Aynı anda bir şeyler atıştırmak için aşağı indiniz. Evrenin ne zaman çöpçatanlık yaptığını bilirim ve şu anda kesinlikle aranızı yapmaya çalışıyor.”

Fotoğraflardan ne kadar nefret ediyorsa, evrenle ilgili abuk sabuk şeyleri de o kadar severdi. Doğrudan benimle alakalı olmadığında çok etkileyiciydi.

Tanrı’ya şükür, odama döndüğümde yaptıklarımın ona bahsetmemiştim.

“Onunla yatamam,” diye fısıldadım. Etrafımızdakilerin kulak misafiri olma ihtimaline karşılık gözucuyla etrafa bakındım. “Bu nasıl görünür sence?”

“Harika vakit geçiriyormuşsunuz gibi görünür. Birkaç yıl önce onunla birlikte olan pembe dizi oyuncusunun haberini

görmedin mi? Kadın, Asher'm diliyle inanılmaz bir şey yaptığını söylemişti..."

"Carina."

"Tek söylemek istediğim, adamın yatakta bir tanrı olduğuna dair belgelenmiş kanıtlar var."

"Bu da onunla asla yatmayacak olmamın başka bir nedeni. Onun eğitmeni olmasaydım ve Vincent'in düşmanı olmasaydı bile, asla başka bir futbolcuyla birlikte olamam. Hepsi zampara ve öyle olmayan birkaç futbolcu da çoktan kapıldı."

Eski sevgilim beni aldatmamıştı ama uzun süreli ilişkimizden sonra hayatına kaldığı yerden devam etmesi bir ay bile sürmemişti ve bu sorunlardan yalnızca biriydi.

Carina kaşlarını çatı. Bir süre fincanının üzerinden beni izledikten sonra hafif bir iç çekişle bardağını bıraktı.

"Kötü bir eski sevgili, karşı cinse bakış açım sonsuza dek etkilememeli," dedi şefkatle. "Senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin verme."

"Mesele karşı cins değil. Asıl mesele aynı mesleğe sahip olmaları."

O kendine özgü "*sakin bana bu masalları anlatma*" bakışını takınmıştı. Ben de ona "*bunu daha önce konuşmuştuk, sakın beni zorlama*" bakışımla karşılık verdim.

Pisliğin biri kalbini kırdığı için "bir daha asla âşık olamayan" klişe karakterlere eskiden göz devirirdim. Herkesin hayatta en az bir kez kalbi kırılırdı, değil mi? Üstesinden gelip hayata devam etmek gerekiyordu.

Bunu bizzat deneyimleyene kadar nasıl hissettiklerini anlamamıştım. Tamamen güvendiğiniz biri tarafından ihanete uğradıktan sonra, gardınızı tekrar indirmek oldukça zordu.

Artık her yerde yaşanabilecek potansiyel bir kalp kırıklığı görüyordum ve daha sonra pişman olmaktansa baştan önünü kesmeyi tercih ediyordum.

Asher'a karşı hislerim karışık. Karışıklık *asla* iyi bir şey olmazdı.

Yine de dün gece söylediği bir şey aklımı kurcalıyordu.

Carina ile bakışmamız sessiz bir ateşkesle sona erdikten sonra, “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum.

“Her zaman.”

“Sence bu yıl personel gösterisine katılmalı mıyım?”

Yüz ifadesi bir anda nötr bir hal aldı. Biraz düşündükten sonra, “Duruma göre değişir,” dedi Carina. “Katılmak istiyor musun?”

Kızarmış ekmeğimi elime aldım. “Belki.”

“Doktorunla tekrar dans etme konusunu konuştun mu?”

“Hayır.” Zavallı kızarmış ekmeğimi daha fazla parçaya böldüm. “Sence konuşmalı mıyım?”

Carina bunca yıldır gösterilerden uzak durma kararımı desteklemişti ama bu konuda kişisel fikrini hiç belirtmemişti.

Fincanını tekrar dudaklarına götürdü. “Bence katılmayı düşünüyor olman bile buna bir cevap.”

Carina ve Asher’in sözleri bütün hafta sonu boyunca aklımdan hiç çıkmadı.

Pazar gecesi doktorumla online bir randevu ayarladım.

Pazartesi sabahı, Lavinia ile çalışma saatleri içinde görüşüp cesaretimi kaybetmeden önce personel gösterisine katılma olasılığımı dile getirdim.

Anlaşılan, hiç zahmet etmeme gerek yoktu.

“Seçmeler geçen hafta sona erdi.”

Aldığım keskin nefes, şaşkınlığımı ele vermişti.

Doktorumdan henüz onay almamıştım. Yeni bulduğum motivasyonumun sönüp gitme ihtimali de vardı ve gösteri zamanı geldiğinde kararımdan pişman olabilirdim.

Peki ama durum böyleyse, neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

Lavinia gözlüğünün arkasından sert ve dikkatli bakışlarıyla

beni süzdü. “Bu gösteriyle bu kadar çok ilgilenmenin bir nedeni var mı? Geçtiğimiz senelerde katılmak istememiştin.”

“*Lorena*’nın koreografisini beğendiğim için?” Bu bir cevaptan çok soru gibi çıkmıştı.

Lavinia’nın kaşlarını hafifçe çatması da şüphelendiğini gösteriyordu.

Ondan hiçbir şeyi gizleyemeyeceğimi bildiğimden, içime oturan o ağır kayaya rağmen gerekçelerimi açıkladım ve bir geceliğine de olsa tekrar sahneye çıkma arzuma odaklandım. Neyse ki, gösteriden bahsederken aniden yükselen anksiyetemi fark etmemişti.

Lavinia’yla konuşmadan önce bunu iyice düşünmeliydim ama artık geri adım atamayacak kadar batmıştım.

İçimden geldiği gibi davranınca başıma bu geliyordu. İsteyip istemediğimden bile emin olmadığım bir şey için yalvarıyordum.

Fakat konuştukça söylediklerime daha çok inanmaya başlamıştım.

Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Dans etmenin verdiği o coşkuyu tekrar hissetmek istiyordum.

Evrenin değil, *benim* belirlediğim koşullarla son gösterimi yapmak istiyordum. Kabul etmesi en zor şeylerden biri de buydu. Kariyerimin bir araba kazası gibi öngörülemez bir şey yüzünden sona ermesiydi.

Böyle olacağını bilebilseydim, sahnedeki son anlarımın daha çok kıymetini bilirdim. Daha iyi bir veda edebilirdim.

“Anlıyorum.” Lavinia arkasına yaslanıp parmaklarını birbirine kenetledi. Porselen tenine tezat oluşturan kırmızı ruj sürülmüş dudakları düz bir çizgi halini aldı. Altmış yaşında olmasına rağmen yaşıtlım çoğu kadından daha güzel bir cilde sahipti. “Dört yıldır burada çalışıyorsun, Scarlett. Kuralların bir nedeni olduğuna ve bu kurallara kasten uymamanın düzensizliğe yol açtığına inandığımı biliyorsun. Düzensizlikten nefret ederim.”

İçimdeki kaya daha da dibe battı, kalbimi ve umutlarımı yerle bir etti. “Anlıyorum.”

Lavinia’nın zamanını boşa harcamadan önce seçmelerin son tarihini kontrol etmem gerekirdi. Beklersem cesaretimi kaybedeceğimden o kadar korkmuştum ki, odasına dalıp aptal durumuna düşmüştüm.

Koltuğumda aşağı kayarak saklanma dürtüme karşı direndim.

“Bununla birlikte, senin özel bir durumun olduğunun farkındayım,” dedi Lavinia. “Bir süredir Akademi ailesinin değerli bir parçasısın. Aramızdan biri için kuralları esnetemezsek, karşılığında nasıl sadakat bekleyebilirim?”

Şüphelerimin arasından ufak bir umut filizlendi.

“Gösteride yer alacağıma söz veremem. Tüm rolleri çoktan belirledik,” diye açıkladı. Umut filizi tekrar soldu. “Ancak...” Sonra yeniden canlandı. “*Lorena* rolündeki Yvette için hâlâ bir yedek dansçıya ihtiyacımız var. Eğer istersen, rol senin. İstediğin şey bu değil ama önerebileceğim tek şey bu, elbette doktorunun vereceği onaydan sonra.”

“Elbette.” *Umarım Dr. Stein iyi haberler verirdi.* “Yardımcı oyuncu olmayı çok isterim. Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.”

“Henüz bana teşekkür etme,” dedi Lavinia düz bir sesle. “Bakalım birkaç ay sonra yine aynı şekilde düşünecek misin?”

Yedek dansçılık baledeki en zor işlerden biriydi. Koreografiyi, müzikaliteyi ve gösterinin her adımını, mecazi anlamda baş balerinin ayağına basmadan öğrenmek zorundaydılar ve tüm bunları sahne ışığına çıkma garantisi *olmadan* yapmaları beklenirdi.

Gösteri sadece bir gece olduğu için sahneye çıkma şansım oldukça düşüktü ama tekrar *bir şeyler yapmak* iyi hissettirmişti.

İçimde iğne ucu kadar bir heyecan hissettim. Bale dünyasına yeniden girme konusundaki endişelerimden henüz kurtulamamış olsam da tekrar her şeyin mümkün olduğu ve hiçbir şeyin beni durduramayacağı bir kafa yapısına girmek güzel olacaktı.

Bu artık pek mümkün değildi fakat insan hayal kurmaktan vazgeçmezdi. Bazen sahip olduğumuz tek şey hayallerimizdi.

Günün geri kalanı uçup gitmişti. Öğrencilerim enerjimi fark etmiş olmalıydı ki, birkaçı meraklı bakışlarla beni süzüyordu.

Emma bunu açıkça soracak kadar cesur olan birkaç kişiden biriydi. “Hafta sonunuz iyi mi geçti, Bayan DuBois?” Gözleri parlıyordu. “Mutlu görünüyorsunuz.”

“Eğitmenler özel hayatlarını öğrencileriyle paylaşmamalı. Bu uygunsuz olur,” dedim sert bir şekilde. Yüzü düştü. “Ama madem sordun...” Dudaklarım seğirdi. “Bu sabah iyi bir haber aldım.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Onunla *Fındıkkıran* provaları hakkında kısa bir sohbet ettikten sonra toparlandım ve Earl’le okulun önünde buluştuk.

Asher’in evine giderken midemde kelebekler uçuşuyordu. Teşekkür mesajıma basit bir *rica ederim* ile cevap vermişti. Bunun dışında, cumartesi sabahı evinden gizlice kaçtığımdan beri hiç konuşmamıştık.

Kendi kendime yaptığım... Şey, bakım seansım hiç olmamış gibi davranabilmem için yeterince zaman geçmişti. Gözlerinin içine bakabilmemin tek yolu buydu.

Ayrıca ona yedek dansçı rolünden bahsedecektim, bu yüzden garip bir şekilde heyecanlıydım. Konfor alanımı terk etmem için beni cesaretlendiren oydu, bunu ilk öğrenen kişi olmayı hak ediyordu.

Earl arabayı dairesel şekildeki garaj yoluna çekip kapımı açtı. “İyi antrenmanlar, Bayan DuBois.”

“Teşekkür ederim, Earl.”

Merdivenlerden çıkıp kapı kolunu çevirdim. Kapı kilitli değildi ama Asher ortalıkta yoktu.

Tuhaf. Genelde beni kapıda karşılardı, böylece stüdyoya birlikte yürürdük. Belki de bir röportaj ya da başka bir iş yüzünden geç kalmıştı.

Kapıdan içeri girdim ve stüdyoya doğru giden tanıdık yol-

ANA HUANG

dan yürüdüm. Buraya o kadar çok gelmişim ki, artık orijinal *Rembrandt* tablolarına ya da son teknoloji aletlere dönüp bakmıyordum bile.

Oturma odasının yanından geçtim. Durdum. Sonra geri geri geldim.

Yoksa o...?

Evet, öyleydi.

Neşem güneşin altındaki bir su birikintisi gibi buharlaşıp gitti. Kulaklarımı tuhaf bir çınlama doldurdu.

Artık Asher'in neden beni kapıda karşılamaya gelmediğini biliyordum. Misafiri vardı. Kadın oldukça sarışın ve epey uzun boyluydu. Muhtemelen evimin kirasından daha pahalı bir elbise giymişti ve öpüşüyorlardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

15

ASHER

Öpücük hiç beklemediğim bir anda gelmişti.

Daha bir saniye önce Polina'yı nazikçe evden çıkarmanın yolunu ararken, bir anda kollarını boynuma dolayıp dudaklarıma yapışmıştı.

"Tanrım!" Onu itip kolumla ağzımı sildim. "Ne halt ediyorsun, Pol?"

"Ne?" Onu dünyanın en büyük süper modellerinden biri yapan ceylan gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Alt tarafı bir öpücük. Bundan *çok* daha fazlasını yaptık."

"Bir yıldır aramızda hiçbir şey olmadı."

Eskiden bir öpücük bizi doğruca yatak odasına, jakuziye ya da en yakındaki kimsenin görmeyeceği özel bir yere götürürdü. O zamanlar geçeli çok olmuştu çünkü *Şimdiki Ben* tek bir zevk ya da uyarılma belirtisi bile hissetmiyordu.

"Bunu telafi etmeliyiz." Polina kalçasını kanepeye yasladı. "Seni özledim. Artık beni hiç aramıyorsun."

"Çünkü artık sevgili değiliz." Sabrım her geçen saniye biraz daha azalıyordu.

Geçen bahar birkaç kez yemeğe çıkmıştık. O ışıltının kay-

bolması bir randevuyu, ortak hiçbir yanımızın olmadığını anlamam iki randevuyu, resmi olarak ayrılık kararı almam ise üç randevuyu bulmuştu.

Ondan nefret etmiyordum. Sürpriz öpücükleri saymazsak oldukça hoş biriydi. Sadece benlik biri değildi ve ilişkimizi dostane bir şekilde sonlandırmıştık. O sıralarda ona kur yapan bir petrol zengini vardı, bu yüzden ayrılığımız yüzünden kalbi kırılmamıştı.

Petrol zenginiyle işler kötüye gitmiş olmalıydı çünkü bir yıl boyunca benimle hiç konuşmadıktan sonra, yarım saat önce “arayı kapatmak” istediğini iddia ederek kapımda belirmişti.

“Ama sevgili olabiliriz.” Polina söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Hayır, olamayız.” Gözucuyla saate baktım. *Kahretsin*. Antrenmana geç kalmıştım, bu yüzden Polina’yı hemen evden çıkarmam gerekiyordu.

Teşekkür mesajından beri Scarlett’la konuşmamıştım ve tek istediğim... Bilmiyordum. Sanırım tek istediğim onu görmektir.

Düşüncesi bile kulağa acınası geliyordu. *İyi ki düşüncelerini kimse duyamıyordu.*

“Dinle, Pol...”

“Neden?” Başım eğdi. “Biriyle mi çıkıyorsun?”

“Hayır. Şu anda *kimseyle* çıkmıyorum.”

Yalancı, diye fısıldadı bir ses.

Duymazlıktan geldim.

“Her ne kadar sohbetimizden keyif almış olsam da şu anda antrenmanım var,” diye devam ettim. “Zaten geç kaldım, o yüzden...”

“Antrenman, mantrenman.” Polina gözlerini devirdi. “*Antrenman* konusunda her zaman çok hassassın ama tamam, gideceğim. Gitmeden önce senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Neymiş o?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Vuk Markovic yaz sonunda bir moda galası düzenliyor. Benimle birlikte gelirsın diye düşünüyordum.”

Kaşlarımı kaldırdım. Vuk Markovic, Blackcastle futbol kulübünün ve kendi sahamız olan Markovic Stadyumu'nun sahibi idi. Sırp asıllı Amerikalı milyarder içine kapanıklığıyla tanınırdı ve herhangi bir gala düzenlemesi fikri gülünç derecede absürt geliyordu.

Ancak Polina'nın bekâr ve güçlü erkekler konusundaki kaynaklarını, MI6* bile kıskanabilirdi. Eğer Polina, Vuk'un bir gala düzenleyeceğini söylüyorsa, Vuk bir gala düzenleyecek demektir.

Birdenbire, benden ne istediğini fark ettim.

“Dur tahmin edeyim,” dedim Polina'ya. “Oraya benimle gidip onu kıskandırmak istiyorsun.”

Polina genç, ünlü ve yakışıklı olduğum için bana yönelmişti ama asıl amacı bir milyarderi tavlamaktı. Çevremizdeki herkes bunu bilirdi.

Omuz silkti, inkâr etme zahmetine bile girmemişti. “Evet ama bunu yapmadan önce biraz eğlenebiliriz, değil mi? Birlikteyken çok iyiydik.”

“Sana yardımcı olmayı çok isterdim ama yapamam. Antrenmanlar yüzünden çok yoğunum.” Onu oturma odasından çıkarıp kapıya doğru götürdüm. Reddedişimi biraz yumuşatmak için, “Ama eminim benden çok daha iyi birini bulabilirsin. Senin kadar güzel biri için pek de zor değil,” diye ekledim.

İşe yaramıştı.

Polina'nın büzülen dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Elbette, doğru söylüyorsun. Blackcastle'da oynadığın için senin mükemmel bir eş olacağını düşünmüştüm ama belki de... Xavier Castillo müsait midir?”

Bu isim kulağa neden bu kadar tanıdık geliyordu? *Doğru ya.* O da Sloane'un müşterisiydi. Sloane'u benden daha çok kızdırdığına emindim ve bu da övgüye değer bir başarıydı.

“Onu arayıp bir sormalısın.” Polina'yı resmen iterek kapıdan çıkardım. “İyi şanslar!”

* Birleşik Krallık'ın dış istihbarat teşkilatıdır. (ç.n.)

Neyse ki daha fazla itiraz etmeden gitmişti.

O gittikten sonra Earl arabayı temizlemeyi bırakıp tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bana öyle bakma,” dedim ona. “Onun neden burada... Biliyor musun? Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Scarlett nerede?”

“İçeride.” İşini yapmaya döndü. “Geleli biraz oldu.”

Onu ve gereksiz yargılamasını orada bırakıp koşarak stüdyoya gittim.

İlk kez evimin bu kadar büyük olmasına lanet okuyordum. Bir uçtan diğer uca gitmek neden bu kadar uzun sürüyordu?

Stüdyoya ulaştığımda Scarlett çapraz antrenman ekipmanlarımızı çoktan hazırlamış ve telefonunda bir şeylere bakıyordu.

“Selam, geciktiğim için özür dilerim,” dedim nefes nefese. “Şey... Bir arkadaşım uğradı ve konuşmamız biraz uzun sürdü.”

“Sorun değil.”

Mesafeli ses tonu yüzünden kaşlarımı çattım. İlk seanslarımızdan beri hiç bu kadar mesafeli davranmamıştı ve bu soğukluk özellikle cuma günü yaptığımız film gecesi düşünüldüğünde çok mantıksız gözüküyordu.

Gerçi ertesi sabah veda bile etmeden gitmişti ama ben geç uyanmıştım. Uyanmamı beklemesini isteyemezdim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Telefonunu çantasına bırakıp bana bir kez olsun bakmadan ses sistemine doğru yürüdü.

Bundan hoşlanmamıştım. Hiç hoşuma gitmemişti.

“Evet. Neden olmasın ki?” Kumandayla oynadı. “Isınma hareketleriyle başlayalım. Biz...”

“Siktir et ısınma hareketlerini. Bana neden bu kadar garip davrandığını söyleyene kadar hiçbir şeye başlamayacağız.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Cuma gecesiyle mi ilgili?”

Scarlett’in sırtı kaskatı kesildi.

Tam olarak neyi kastettiğimi belli etmemiştim ama ikimiz de tava olayından söz etmediğimi biliyorduk.

Üç gün geçmişti ama mutfakta yaşadığımız o an aklımdan çıkmıyordu.

Üzerimde oturan Scarlett.

Gözlerindeki ateş.

Tişörtümün altından görünen o lanet muhteşem meme uçları.

Kıyafetlerimi giymesi, hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biriydi. Neredeyse yüzüme yiyeceğim darbeye değerdı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde buz gibi bir duş almam ve sağ elimle takılmam gerekmişti. Şu an bile, o anı düşününce rahatsız edici derecede bir ateş basıyordu.

Scarlett da en az benim kadar gergin görünüyordu. “Hayır,” diye yanıtladı. “Bunun cuma gecesiyle bir ilgisi yok. Ama mademki konu açıldı, kız arkadaşından bana daha önce, yani sinema salonundayken bahsedebilirdin.”

Kaşlarımı biraz daha çattım. “Benim kız arkadaşım falan yok.”

“İyi. Tek gecelik ilişkin, flörtün, buna her ne diyorsan.”

Bu kız neden bahsediyordu?

“Ben...” *Earl'ün yargılayan bakışları. Scarlett'ın stüdyoda beklemesi. Cuma gününden beri beni birlikte görebileceği tek kadın.* Yapbozun parçaları kusursuz bir berraklıkla birleşmişti. “Polina'dan bahsediyorsun.”

“Eğer Polina bacakları bir zürafadan daha uzun olan sarışınsa, evet.” Scarlett sonunda dönüp yüzüme baktı. “Oturma odasında bir öpüşme seansının ortasındaydınız. Sizi bölmek istemedim, bu yüzden aşağı inip işinizin bitmesini bekledim.”

“Öpüşme seansı falan değildi,” diye homurdandım. “O, beni öptü.”

“Eminim öyledir.”

Damarlarımda mantıksız bir öfke dolaşmaya başladı. “Sanırım onu ittiğimi göreceğ kadar uzun kalmamışsın,” diye açıkladım. “Geçen yıl Polina'yla birkaç kez randevuya çıkmıştık. Hepsi bu kadar. Buraya sadece birini kışkandırmasına yardım

etmemi istemek için gelmiş ve bunu istemeden önce beni baştan çıkarmaya çalışırsa işinin daha kolay olacağını düşünmüş.” Başımı sallayarak çantasını işaret ettim. “Eğer bana inanmıyorsan, sana numarasını vereyim ve kendisine sor.”

Scarlett duraksadı. “Ah.”

“Evet, ah.” Gözlerimi onunkilerden ayırmadan kelimelerimi dikkatle seçtim. “*Diyelim ki gerçekten öpüşüyorduk, bu seni neden kızdırsın ki?*”

“Kızmadım. Sadece geç kalmadan rahatsız oldum.”

“Kulağa pek rahatsız olmuşsun gibi gelmiyordu.”

“O halde gaipen şeyler duyuyorsun.”

“Belki öyledir. Belki de değildir.” Kaskatı kesilen vücudunu ve yanaklarındaki kızarıklığı inceledim. Dudaklarımda usul usul bir gülümseme belirdi. “Bir dakika. Scarlett, hayatım... Yoksa sen beni kışkandın mı?”

“Rüyanda görürsün.”

Aslında ona takılıyordum ama o kadar hızlı ve agresif bir cevap vermişti ki haklı olduğumu kanıtlıyordu.

Gülümsemem, kalp çarpıntımın altında solup gitti. “Belki de görüyorumdur.”

İtirafım, rüzgârda savrulan konfetiler gibi aramızda süzülüyor, oraya buraya sürüklenirken nereye konacağını bilemiyordu.

Bu, aramızdaki çekimi kabullenmeye en çok yaklaştığımız andı ve bu çekim *gerçekten* vardı. Sessiz, için için yanan, karşılıklı bir çekimdi. İşte bundan emindim.

Geçen gece mutfakta biraz daha kalsaydı, onu öpecektim ve o da izin verecekti.

Scarlett yutkundığında boğazı yavaşça hareket etti. “Görmemelisin.”

Derin bir nefes alıp verdim. Görünmez konfeti havada süzüldü ve sonunda odanın diğer ucuna kondu. Elle tutulabilir ama aynı zamanda da dokunulmazdı.

“Yine senin şu kuralların, ha?”

FORVET

“Evet,” dedi usulca. “Benim şu kurallarım.”

Seansın geri kalanında ne Polina’dan ne de cuma gecesinden bahsettik. Asıl mesele ikisi de değildi.

Hayır, *asıl* mesele orada, patlamaya hazır bir bomba gibi sessizce bekliyordu.

Patlaması an meselesiydi.

16

SCARLETT

“Provalar ne zaman başlıyor?” diye sordu Carina.

“Salı günü. Haftada bir gün prova olacak, yani o kadar da kötü olamaz.”

Bu sadece tek gecelik bir okul gösterisi olduğundan ve personel, tecrübeli profesyonel dansçılardan oluştuğu için prova programı normal bir dans topluluğu gösterisi kadar yorucu değildi.

Midem altüst olmuştu. Cumartesi günüydü, Lavinia’nın beni yedek dansçı olarak seçmesinin üzerinden beş gün geçmişti ve heyecanım giderek yerini gerginliğe bırakıyordu.

Neyse ki, *Lorena*’nın koreografisinde eski sakatlığımı nüks ettirecek fazla hareket yoktu. Doktorum kapsamlı bir fiziksel muayene -son kontrolümüzden bu yana hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için- ve sadece bir gösteriye katılacağıma dair söz vermem şartıyla katılmama onay vermişti.

“Kendini aşırı zorlama,” demişti dün. “Vücudun tekrar sahnede olmayı bir noktaya kadar kaldırabilir ama o noktayı aşarsan kaydettiğin ilerleme boşa gitmiş olur. Eğer herhangi bir rahatsızlık hissedersen, hemen beni ve fizyoterapistini ara.”

Bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu, onu ve fizyoterapistimi hızlı arama listeme eklemiştim.

Carina dikkatimi tekrar kendisine çekerek, “Mükemmel. Böylece alışveriş yapmak ve düzenli bir işi, düzgün bir karakteri olan ve hayatında biri olmayan yakışıklı erkekler bulmak için hâlâ vaktimiz olacak,” diye takıldı.

Angry Boar’da bir şeyler içiyorduk, içerisi indirimli içki saati müşterileri ve yolunu kaybetmiş gibi görünen bir grup turistle doluydu. Genellikle bu bardan uzak dururdum çünkü burası futbolcuları bir mıknatıs gibi çekerdi ama hafta sonuna özel içki kampanyaları harikaydı. Üstelik sezon bittiğinde gelen futbolcu sayısı azalırdı.

“Yakışıklı, bekâr, iş sahibi ve embesil olmayan biri mi? Hem de *Londra*’da? Çok şey istiyorsun.”

Carina sırtarak karşılık verdi. “Hayal kurmak serbest. Hayallerden bahsetmişken...” Kadehini kaldırdı. “*Lorena*’nın, Akademi’deki en iyi yedek dansçısına içelim.”

“Akademi’deki herhangi bir rolün *tek* yedek dansçısı benim.”

“Aynen öyle.”

Kahkaha atarak kadehimi onunkiyle tokuşturdum. “Ek iş arayışın nasıl gidiyor?” diye sordum. “Herhangi bir gelişme var mı?”

“Hayır.” Omuzları çöktü. “Striptiz ya da barmenlik yapmak istemediğim sürece yok, zaten ikisini de beceremem. Eğer finansla uğraşan sarhoş biri, isteyken popomu avuçlamaya kalkarsa beni hapse atmaları gerekir.”

“Sorun değil. Daha zamanın var,” dedim iyimser bir şekilde. “Daha yirmi altı yaşmdasın ve Antarktika her zaman orada olacak.”

Şey, küresel ısınma hepimizi mahvetmediği sürece tabii ama bu ihtimali ona söylemedim.

“Umarım öyle olur.” Carina başını iki yana salladı. “Bu çok aptalca. *Tatile* çıkabilmek için ek iş aradığıma inanamıyorum.”

“Aptalca değil. Bu çocukluk hayalin.” Ayağımla bacağıma dürttüm. “Böyle hayalleri küçümsemeyiz, unuttun mu?”

Carina’nın ölmeden önce yapılacaklar listesindeki en önemli şey, evlenmeden önce Antarktika’yı görmektir. Onu tanımayan birine saçma gelebilirdi ama çocukken penguenlerle ilgili bir belgesel izlemiş ve onlara âşık olmuştu. On yaşındaki Carina, büyüdüğünde Antarktika’da onları *mutlaka* görmesi gerektiğini kafasına koymuş ve o zamandan beri de bunu bir hedef haline getirmişti. Evlenmeden önce olmasının sebebi de eşinin onu kısıtlayacağını düşünmesiydi.

Ne yazık ki, dünyanın en uzak yerlerinden birini ziyaret etmek oldukça *pahalıydı*. Yönetici asistanı maaşı, Güney Kutbu’na gitmek bir yana, Londra’daki kira masrafını bile zor karşılıyordu ve bu yüzden ek iş arıyordu.

Bir keresinde ona penguenlerin Güney Afrika gibi daha ucuz, daha kolay ulaşılabilir ülkelerde de yaşadıklarını söylemiştim. Bana öyle bir bakış atmıştı ki, neredeyse yerin dibine geçecektim. Yani Antarktika’dan başka bir yer olmazdı.

“Sanırım öyle.” İç geçirdi. “Sorun değil. Bir yolunu bulacağım. Hayatımda odaklanmam gereken çok daha önemli şeyler var. Baban nasıl?”

“Durumu iyi. Vincent sonunda hemşiresine alışmaya başladığını söylüyor. Bu da iyiye işaret. Görünüşe göre, en sevdikleri şarap aynı olduğu için birbirlerine ısınmışlar.”

“Tam Fransızlara yakışır bir olay,” diye alay etti Carina. “Vincent’a, Asher’dan bahsettin mi?”

Yutkunmadan önce bir an duraksadım. Tüylerim diken diken olmuştu. “Birlikte antrenman yaptığımızı biliyor. Anlatacak başka bir şey yok.”

Vincent, Asher ile birlikte antrenmanlarımıza devam etmemizden memnun değildi ama bu bizim değil, Patron’un kararıydı. Hepimiz bir şekilde buna uymak zorundaydık.

“Hmm.”

Gözlerimi kısıtım. “O da neydi öyle?”

Masum bir tavırla, “Ne?” diye sordu.

“Şu ses.”

“Ne sesi?”

“Az önce çıkardığın *hmm* sesi.”

Yanımızdaki bir grup erkek televizyondaki kriket maçını izleyip coşarken o tırnaklarını masaya vuruyordu. “Sen ve Asher son zamanlarda çok fazla konuşuyorsunuz. Hepsi bu.”

“Birbirimizi haftada üç kez görüyoruz. Asıl *konuşmasak* tuhaf olurdu.”

“Ah, pardon, film gecesinin antrenman programınızın önemli bir parçası olduğunu bilmiyordum.” Carina kahkaha attı ve ona cips fırlattığımda eğildi. “İtiraf et. Onunla sevişmek istiyorsun.” Cevap vermediğimde gülümsemesinin yerini şaşkınlıkla açılan ağzı almıştı. “Bir dakika. *Gerçekten* istiyor musun?”

“Hayır.” Kadehime tekrar uzandım ama boştu.

“Scarlett DuBois, sakın bana yalan söylemeye kalkma.” Carina nefesini tuttu. “Aman Tanrım. Fırtına gecesi onun evinde kaldığında aranızda bir şey mi oldu?”

“*Hayır.*” İçimdeki karıncalanma hissi daha da şiddetlendi. “Ama olmak üzereydi, sanırım? Emin değilim.”

Yüz ifadesi ciddileşti. “Bu konuda sana takılıyorum ama Asher’la sevgili olursanız Vincent kafayı yer. Yani, ‘maç sırasında sinirini Asher’dan çıkararak Blackcastle’ın kazanma ihtimalini sabote eder’ anlamında kafayı yemesinden bahsediyorum.”

“Biliyorum.” Vincent bana karşı hep aşırı korumacı olmuştu ama geçirdiğim kazadan ve Rafe’den ayrıldığımdan beri daha da üzerime titriyordu.

“Öte yandan, sen bir yetişkinsin ve Vincent’ın da kendi hayatına bakması gerekiyor, o yüzden bunu kabullenmek zorunda.”

Hafifçe kıkırdadım. “Aslında aramızda hiçbir şey olmadı.”

“Henüz.”

Henüz. Beş harfli bir kelimenin, bir dünya olasılığı içinde barındırıyor olması ne tuhaftı.

Ne zaman Asher’ı düşünsem, raydan çıkmış bir trenin içinde mahsur kalmışım gibi hissediyordum. Rüzgâr ciğerlerimi döverken, biz uçurumun kenarına doğru hızla savruluyorduk. Hikâyenin sonunu biliyordum ama o birkaç kıymetli anda, yaşadığımız o saf neşe kaçınılmaz sonumuzu gölgeliyordu.

“*Scarlett, hayatım... Yoksa sen beni kıskandın mı?*”

“*Rüyanda görürsün.*”

“*Belki de görüyordumdur.*”

Zihnimde dolaşan anı, kalp atışımı hızlandırmış ve dikkatimi dağıtmıştı.

Gerçek şuydu ki, *kıskanıyordum*. Onu başka birini öperken gördüğümde, içimi zehir gibi bir öfke kaplamış ve bundan nefret etmiştim.

“Yani...” Carina kavisli kaşlarından birini kaldırdı. “Biraz önce söylediğin şeye geri dönelim. *Olmak üzereydi* ne demek? *Ne olmak üzereydi?*”

İnledim. “Bu konuyu irdelemezsin sanıyordum.”

“Ben? Muhtemelen müstehcen detaylar barındıran bir bilgi kırıntısını irdelemeyecek miyim? Bu hakaretine cevap bile vermeyeceğim.”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldım. Artık her şeyi dökülmek zorundaydım. Eninde sonunda öğrenecekti, Carina’nın bana söylemediği gizli bir zihin okuma yeteneği olduğuna emindim ve olup bitenler hakkında biriyle konuşmak için can atıyordum. “Anlatırsam çok fazla anlam çıkarmayacağına söz verir misin?”

Bir elini havaya kaldırdı. “Söz veriyorum.”

Ben de ona her şeyi anlattım.

“Bir dakika. Misafir odasında *ne* yaptın?” Bir eliyle ağzını kapattı ama yüzündeki sırıtışı saklamak için yeterli değildi. “Bebeğim, şu an seninle aşırı gurur duyuyorum.”

Yüzüm kıpkırmızı olurken, “Bu gurur duyulacak bir şey değil,” diye homurdandım. “Bunu yapmam tamamen uygunsuzdu.”

“Eğlenceli şeylerin çoğu öyledir.” Carina’nın gözleri parlı-

yordu. “Bu, *futbolcularla birlikte olmam* kuralını gözden geçirdiğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır, fantezi ve gerçeklik birbirinden farklı şeyler.” Cevap verirken sesim istediğim kadar kararlı çıkmamıştı.

Bir daha asla futbolculara âşık olmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama Rafe’den beri ilk kez birine böyle kapılıyordum ve bu beni korkutuyordu. Asher eski sevgilim gibi değildi. Daha zeki, daha komik, daha düşünceliydi.

Bu da berbat bir durumdu.

Çünkü zeki, komik, düşünceli erkeklere zaafım vardı ve ona olan hislerimden kurtulana kadar ondan uzak durma şansım yoktu. Haftada birkaç kez onu görmek zorundaydım.

Keşke Vincent burada olsaydı. En azından o aramızda tampon olurdu ve şu an bu durumda olmazdık.

Kapının üzerindeki çanlar çınladı. Tenimden bir sıcak hava dalgası geçerken bardaki herkes bariz şekilde sessizleşmişti, ben de dahil herkes başını kapıya doğru çevirdi.

Tüm bedenim kaskatı kesildi. *Ah, benimle dalga geçiyor olmalısın.*

Asher bara girdiğinde, bu yaz bizi bir araya getirmekten sorumlu kader yine işbaşındaydı. Rüzgârdan dağılmış saçları ve eskimiş beyaz tişörtüyle bile, birkaç kişinin yüksek sesle iç çekmesine neden olacak kadar büyüleyiciydi.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş.” Carina bir kolunu havaya kaldırırken yüzünde şeytani bir ifade belirdi.

“*Sakin,*” diye tısladım ama çok geç kalmıştım.

“Asher!” Elini sallarken bilezikleri ışığın altında parlıyordu. Asher’in gözleri barın içinde gezinip en sonunda bize takıldı. “Buraya gelsene.”

Hain. Carina’yı kara listemde hormonlarım, İngiltere havası ve korku filmlerinin mucidinin yanına ekleyecektim.

Asher’in burada başka biriyle buluşacak olmasını diledim ama hayır, bu fazla kolay olurdu.

Carina’nın davetini geri çevirmek ya da benim “uzak dur”

sinyallerimi fark etmek yerine, gelip sinir bozucu bir rahatlıkla tam karşımdaki boş sandalyeye oturdu.

“Beş hafta içinde ikinci karşılaşmamız,” dedi usulca. Gülümsemesi, *eski* en iyi arkadaşımı resmen büyülemişti. “Burası benim uğurlu mekânım galiba.”

Carina ile konuşuyordu ama gözleri benimkilerden ayrılmamıştı.

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. Aniden hızlanan kalp atışlarımı duymadığım umuyordum.

“Galiba,” diye tekrarladı Carina. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken ayağa kalktı ve boğazını temizledi. “Kusura bakmayın. Benim, şey, tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim.”

Ah, onu *öldürecektim*. Penguenleri unutun, eğer bu gece evine dönebilirse kendini şanslı sayacaktı.

Bir an için tuhaf bir sessizlik oldu.

“Burada biriyle mi buluşacaksın?” diye sordum. Onu bu masadan, bu köşeden, *bu kadar* yakınımından uzaklaştırabilecek bir mucize bekliyordum.

“Hayır. Buralardaydım, uğradım.” Asher’ın gülümsemesi bir rahibenin bile iç çamaşırını eritebilirdi. “İyi ki gelmişim, yoksa seninle karşılaşamazdım.”

Göğsümde kanat çırpın şeyler *kesinlikle* kelebekler değildi. Çok daha nahoş bir şeydi, mesela... hamam böcekleri. Ya da sinirli eşek arıları.

Neyse ki, cevap vermek zorunda kalmadım çünkü biri Asher’a *sertçe* omuz atmıştı.

Adamın dudakları oynadı ama ne dediğini duyamadım. Ancak Asher’ın gülümsemesinin silinmesine bakılırsa, özür dilemediği kesindi.

Ben pek tartışmayı seven biri değildim. Herkesin içinde olay çıkma ihtimali beni masanın altına girmeye zorlayacak kadar korkuturdu ama ikisinin arasında bir şey vardı. Adamın yüzündeki kibirli sırıtış ve Asher’ın öfkeli ama kabullenmiş bir tavırla dişlerini sıkması tüylerimi diken diken etmişti.

“Hey!” Ne yaptığının farkında bile olmadan ağzımdan çıktı. “Ona omuz attın ve öylece yürüyüp gidecek misin? Özür dile.”

Asher şaşkın şaşkın bana dönerken adam gözlerini kıstı. Otuz beşini geçmiş, saçları ağarmaya başlamış ve göbeğini sıkan mavi bir gömlek giymişti.

“Dilemezsem ne olacak, küçük kız?”

“Eh...” Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. “Fiziksel olarak seni özür dilemeye zorlayamam çünkü sonuçta ben çok *narin* küçük bir kızım ama amirini arayıp polis memurlarından birinin sivil vatandaşı taciz ettiğini söyleyebilirim.” Gömleğindeki Holchester Polis logosunu işaret ettim. “Sanırım bunu duymak pek hoşuna gitmez, özellikle de tacize uğrayan vatandaşın Asher Donovan olduğunu öğrenirse.”

“Birine omuz atmak tacize girmiyor,” diye homurdandı adam.

“Bu barın dışında girmiyor olabilir ama Angry Boar’da kas-ti fiziksel saldırı kesinlikle yasak.” Başımı bar tezgâhına doğru eğdim, Mac her zamanki asık suratıyla içkileri servis ediyordu. “Bana inanmıyorsan, Mac’i çağıralım ve bana hak verip veremeyeceğini görelim.”

Adamın dudakları gerildi. Herkes Mac’in, mekânında her türlü provokasyona karşı sıfır taviz gösterdiğini bilirdi. Bir keresinde, biri kasten başkasının ayağına basıp özür dilemediği için buraya girmesini yasaklamıştı.

“Ya da...” diye devam ettim. “Özür dilersin ve bunu yaşamamış sayarız. Seçim senin.”

Uzun, gergin bir bekleyişten sonra adam tekrar konuştu. “Özür dilerim,” dedi dişlerini sıkarak.

“Ne için?”

Eğer bakışlarıyla beni öldürebilseydi, cansız bedenim Thames Nehri’nde sürükleniyor olurdu. Neyse ki, böyle bir yeteneği yoktu ve özrünü düzeltmek zorunda kalmıştı. “Sana omuz attığım için özür dilerim.”

“Olur öyle şeyler,” dedi Asher usulca. “Sonuçta herkes zarafet, koordinasyon becerisi*ya da nezaketle doğmuyor.”

“Sen...” Tekrar bar tezgâhına dönmemle birlikte adamın cümlesi yarım kalmıştı.

Tek kelime etmeden, arkasında ucuz tıraş losyonu ve öfke kokusu bırakarak uzaklaştı.

Asher tüm dikkatini bana çevirdi. Yüzündeki keyifli ifade gitmiş, çatık kaşları ve dudaklarındaki gerginlik yumuşamıştı. “Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Olabilir ama o bunu hak etti.” Tartışmanın ardından kalbim küt küt atmaya başlamıştı ancak gerginlikten değil, heyecandan kaynaklanıyordu. Dünyaya meydan okuyabilirmişim gibi hissediyordum. “Şerefsizin tekiydi.”

“Maalesef dünyada çok fazla şerefsiz var. O yüzden ben de ne zaman kavga etmem gerektiğini öğrendim. Ayrıca...” Asher’in yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti. “Burada dikkatli olmam gerek. Bu yılın başında çok sevdiği müzik kutusuna bira döktüğüm için Mac hâlâ bana kızgın.”

Umursamaz tavrına kanmamıştım. “O adam sana ne dedi?”

“Daha önce duymadığım bir şey söylemedi.”

“Asher.”

Gülümsemesi yerini bir iç çekişe bıraktı. “Benim bir hain olduğum ve Holchester’la olan final maçımızda hak ettiğimi aldığım hakkında her zamanki saçmalıklar. Artık sıkıcı olmaya başladı, yine de tatildayken bile nefretine bağlı olmasına saygı duymam gerekir.”

Kaşlarımı çattım. Asher, Blackcastle’a transfer olduğunda Holchester taraftarından oldukça tepki görmüştü ama transferinin üzerinden aylar geçmişti. İnsanların hâlâ bu konuda takılı kalmasma inanamıyordum, transferler hep olan şeylerdi.

Ancak tabii ki, futbol taraftarlarının sınırları yoktu ve özellikle Holchester ile Blackcastle arasındaki rekabet oldukça sertti.

“Pekâlâ, umarım o adamın birası hep ılık, yemeği hep soğuk olur ve tatilinin sonuna kadar yataktan her kalktığında ayağım

çarpar,” diye mırıldandım. “Tatildeyken bile bu kadar nefret dolu olduğunu düşünsene. Kötü enerjiyi üzerine çekiyor.”

Asher’ın kahkahası göğsümü sıcacık bir hisle sardı. “Görünüşe göre balerinin pençeleri varmış. Senden bunu beklemezdim,” diye takıldı.

Omuz silktim. “İnsanların şerefsizlik yapması hoşuma gitmiyor.”

“Yine de tekrar teşekkür ederim. Ben sadece onu görmezlikten gelecektim. Her pislik herife aradığı ilgiyi veremem ama ufak bir omuz atma meselesi bu yanını görmeye değerdi.”

“Hiç alışma. Her zaman seni korumak için yanında olamam.” Yine de küçük bir gülümsemenin dudaklarımda kıvrılmasına engel olamamıştım.

Gözlerinin köşesi kırıştı. “Aklımda tutarım.”

Aramızda uzun ve yoğun bir sessizlik oldu.

Ne zaman Asher konusunda nerede durduğumu bildiğimi sansam, kafamı karıştıracak bir şey oluyordu.

Asher Donovan’la birlikteyken sabit bir nokta yoktu. Sürekli değişen bir deniz gibi sınır bozucu, korkutucu ve itiraf etmek istemesem de heyecan vericiydi.

Bastırılmış tüm bu tutku, aramızdaki küçük ve yüksek masada titreşiyordu. Biz...

“Geç kaldığım için üzgünüm.” Carina’nın nefes nefese dediği özür, o anı buzlu su dökülmüş gibi söndürdü. *Üzgünmüş, hadi oradan.* Bizi kasten yalnız bırakmıştı ve sırtışı da bunu kanıtlıyordu. “Çok sıra vardı.” Sandalyesine oturup bariz bir merakla bizi süzdü. “Ne kaçırdım?”

Asher sessiz kalınca, “Pek bir şey kaçırmadın,” diye cevap verdim. Biraz önceki adamla yaşadığı olayı anlatmak bana düşmezdi. “Futboldan konuşuyorduk.”

“Ah, pekâlâ.” Carina aramızdaki gerilimi fark etmemiş gibiydi. “Unutmadan söyleyeyim, salı günü ben gelemeyeceğim. Sıra beklerken annemler aradı. O gün akşam yemeği için Babko’da rezervasyon yaptırmışlar, o yüzden ilk provanı izleyeme-

yeceğim. Çok üzgünüm.” Pişmanlığı yüzünden okunuyordu. “İlk provanda yanında olmayı çok istemiştim.”

“Sorun değil,” diye onu rahatlatmaya çalıştım. “Pek bir şey kaçırmayacaksın.”

Asher’ın kaşları çatıldı. “Ne provası?”

Carina bana kısa bir bakış attı.

Kahretsin. Ona henüz gösteri konusundan bahsetmemiştim. Sır değildi ve bilmesine de *gerek* yoktu ama yine de vicdan azabı çekiyordum.

“Akademi gösterisine katılma konusunda fikrimi değiştirdim,” diye itiraf ettim. “Lavinia’yla konuştum ve artık *Lorena*’daki başrolün yedek dansçısıyım.”

“Başrol mü?” Gözleri hayranlıkla parladığında damarlarıma sıcacık bir his yayıldı. “Bu muhteşem!”

“O kadar da önemli bir şey değil. Dediğim gibi, yedek dansçıyım.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, tuhaf bir şekilde utanmışım. “Büyük ihtimalle sahneye çıkamayacağım. Sadece başrol hastalanır ya da sakatlanırsa devreye gireceğim.”

“Yine de heyecan verici. Ne zaman öğrendin?”

Vicdan azabım giderek artıyordu. “Pazartesi.”

Asher’ın yüz ifadesi hiç değişmedi ama kısa bir an için duraksaması kafasının karıştığını gösteriyordu.

“Sana daha önce söyleyecektim,” diye ekledim. “Ama şey, unuttum.”

Pazartesi günkü antrenmanda ona söylemek istemiştim. Ancak onu Polina ile gördükten ve stüdyoda yaşadığımız o andan sonra, böyle önemli bir dönüm noktasını herkesten önce onunla paylaşmak fazla tehlikeli... fazla samimi gelmişti.

Bu yüzden söylememiştim.

Yine de gözlerindeki kırgınlık hissettiğim suçluluğu güçlendiriyordu. Hem ona anlatmamıştım hem de Carina provadan bahsetmeseydi muhtemelen konuyu hiç açmayacaktım.

“Sorun değil.” Asher gülümsedi, gözlerindeki kırgınlığın

yerini umursamaz bir ifade aldı. Göğsüme büyük bir kaya oturmuş gibi hissediyordum. “Gösteriye katılmana sevindim.” Saatine baktı. “Gitmem gerek. Bir saat içinde online röportajım var.” Ayağa kalkıp masaya elli sterlinlik bir banknot bıraktı. “Bir sonraki içkileriniz benden. Böylece kızlar gecenizi bölme izin verdiğiniz için teşekkür etmiş olurum.”

“Bu çok fazla,” diye itiraz etti Carina.

“O zaman sonraki üç içkiniz için,” dedi Asher rahatça. Sonra bana baktı.

Sessiz kaldım, gitmesinden duyduğum hayal kırıklığına bir gerekçe bulmaya çalışıyordum. Bize katılmasını hiç istememiştim, o halde neden gitmesine üzülüyordum?

Bir an için tereddüt ettikten sonra, “Bir arkadaşım bu gece Neon’un VIP bölümünde parti veriyor. Eğer müsaitseniz, siz de uğramalısınız,” diye ekledi.

Carina ikimizi de istemediğimiz bir şeye sürüklemekten önce, “Pek gece kulübü insanı değiliz,” diye araya girdim.

En son gece kulübüne gittiğimizde gecenin yarısını, içtiği dört tekilayı kusarken saçlarını tutarak geçirmiştik. Ardından, içerisi o kadar kalabalıktı ki, çıkışa ulaşmamız on beş dakika sürmüştü.

Bu deneyimi tekrar yaşamak ister miydim? *Hayır, teşekkürler.*

“Ne yazık ki, bu doğru.” Carina iç çekti. “Keşke eğlenceli gece kulübü insanları olsaydık.”

Asher’in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Yine de fikrinizi değiştirirseniz diye isminizi listeye yazdıracağım.” Kısa bir an için çözemediğim bir ifadeyle bakışları bana kaydıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan kalabalık onun geçmesi için yer açtı ve o geçtikten sonra boşluk aynı kolaylıkla kapandı.

Asher duyamayacak kadar uzaklaştığında, “Evet, Vincent’in ne düşündüğünü boş ver gitsin,” dedi Carina. “Senden *çok* hoş-

lanıyor ve tüm kriterlerini karşılıyor. Yakışıklı, bekâr, iş sahibi ve embesil değil? İşte, mükemmel eşleşme.”

“Bunlar senin kriterlerin, benim değil. Ayrıca Asher’ın çapkınlık konusundaki şöhretini de unutmayalım.”

“Ah, o halde ben onunla flört etsem sorun etmezsin?” Carina, yüzümde her ne gördüyse sırıttı. “Aynen öyle. İşte ölümcül bakışların seni ele verdi.”

“Ölümcül bakış falan atmadım, ayrıca Asher benden hoşlanmıyor. Pek sayılmaz,” diye karşı çıktım. “Belki de bu yaz sürekli görüştüğü tek kadın ben olduğum için hoşlandığımı *saniyordur*.”

Kendimi küçümsemeye çalışmıyordum ama gerçek buydu. O çok meşhur bir futbolcuydu. Benden gerçekten ama gerçekten hoşlanma ihtimali neydi ki?

Carina başını iki yana salladı ama konuyu uzatmadı. “Şaka bir yana, bu gece gerçekten partiye gitmeyecek misin? Gece kulübü insanı olmadığımızı biliyorum ama bu, *Asher Donovan*’ın daveti. VIP bölümünde kimlerin olacağını hayal etsene!” Hayranlıkla iç çekti. “Maalesef ailem benim evimde kaldığı için istesem de gidemem. ‘Uyuşturucu ve hovardalık’ nasihati dinlemek istemiyorum.”

Ailesi ne zaman ziyarete gelse, en az iki hafta yanında kalırlardı. Bense yetişkin bir kadın olarak annemle o kadar süre aynı evde kalmayı hayal bile edemezdim, üçüncü gün birbirimizi öldürürdük. Ancak bu durum kültürlerinden kaynaklanıyordu. Asyalı kızlar, kendi evleri dururken büyüklerini otele göndermezdi.

“Fikrini değiştirip *gidersen*, sonrasında tüm detayları bana anlatmak zorundasın,” dedi Carina. “Artık hayatı senin deneyimlerin üzerinden yaşıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm ama bu geceyi yatağıma uzanıp kitap okuyarak geçireceğim,” diye yanıtladım. “İnan bana, o partiye gitmemin imkânı yok.”

17

SCARLETT

Kendimi savunmam gerekirse, fikrimi değiştirmek gibi bir *planım* yoktu.

Angry Boar'dan çıktığımızda Carina, West End'de bir gösteri izlemek için ailesiyle buluşmaya gitmişti. Ben de evime gidip çay, kitap ve pijamadan oluşan rahatlatıcı cumartesi gecesi rutinime hazırlandım.

Fakat *Isabella Valencia*'nın yeni gerilim romanına bir türlü odaklanamıyordum. Normalde kitaplarını çok severdim ama bu kez her paragrafta kendimi hayallere dalıp giderken buluyordum.

Sosyopat bir dedektifin başka bir sosyopatı yakalama macerasına odaklanmak yerine, aklımda sürekli şık bir gece kulübü ve o yeşil gözler canlanıyordu.

Aynı cümleyi tek bir kelimesini bile anlamadan dördüncü kez okuduktan sonra pes ettim ve hayal kırıklığıyla iç çekerek kitabı kapattım.

Londra'da yaşayan, yirmi altı yaşında bekâr bir kadındım ve hafta sonlarımı işte böyle, sosyopat kurgusal karakterlerle baş başa geçiriyordum.

Bu daha önce beni hiç rahatsız etmemişti, o halde şimdi neden bu kadar huzursuzdum?

Ne de olsa evde kalmanın yanlış *hiçbir* yanı yoktu. Bir kitap ve çay, ter kokan bir gece kulübünde nefes alabilmek için sarhoş yabancılarla mücadele etmekten kat kat iyiydi. Değil mi?

Mesele gece kulübü değil. Mesele orada kimin olduğu.

İnleyerek koltuğuma iyice gömüldüm, kitabımla yüzümü kapattım. Kapalı televizyon ekranındaki yansımama bakmaya utanıyordum.

Mantıklı olan, evde kalıp dağ kasabasındaki cinayetlerin gizemini çözmekti.

Aptalca olan ise, sırf Asher beni tanımadığım birinin partisine davet ettiği için taksiye atlayıp Londra gece hayatına karışmaktı.

Üzerime bir sessizlik çöktü.

Dakikalar on bire doğru uzanırken, saatten *tik tak* sesleri geliyordu.

Zihnimde hâlâ neon ışıklar ve terli bedenler canlanıyordu.

“Scarlett DuBois, sen tam bir aptalsın,” dedim kendi kendime.

Kendime yönelttiğim suçlama bir süre havada asılı kaldıktan sonra dağılıp gitti.

Ardından ayağa kalktım, odama yürüdüm ve şehrin en seçkin gece kulübüne uygun bir kıyafet bulabilmek için dolabımı karıştırmaya başladım.

Benim burada ne işim var?

Karşımda duran manzaraya bakıyordum. Topuklu ayakkabılarım ayaklarımı vuruyordu, tenim yaz sıcağından ve pişmanlıklarımın sırlı sıklam olmuştu.

Londra'daki gece kulüplerinin ne kadar kaotik olduğunu unutmuştum. Neon'un tuğla duvar ve siyah metal kapıdan

oluşan aldatıcı derecede sade dış cephesi, otuz yaşın altındaki herkesin eline o sihirli giriş damgasını yaptırma isteğini engellemiyordu.

Bir sonraki taksiye atlayıp eve dönmeyi ve yatağıma gömülmeyi düşündüm fakat hazırlanmak için bir saat harcamış, gelirken de taksiye fahiş bir ücret ödemiştim. Bunların boşa gitmesini istemiyordum.

Asher, Carina ve benim isimlerimizi listeye yazdıracağını söylemişti ama kulübün listesinden mi, *içerideki* partinin listesinden mi bahsettiğini bilmiyordum. Yoksa ikisine de mi yazdırmıştı?

Sıranın kaldırım boyunca uzanıp köşeyi döndüğünü gördüm. Topuklu ayakkabılarla bir saatten fazla bekleme fikri bile ölmek istememe neden olmuştu ama kapıdaki güvenlik görevlisine gidip adımın listede olmadığını öğrenmek... İşte bu büyük bir rezillik olurdu. Onlarca yabancıнын yargılayan bakışları altında, sıranın en arkasına utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalırdım.

Carina burada olsaydı, doğruca kapıya ilerleyip isimlerimizin listede olup olmadığını sorardı. Burada olmadığına göre, durumu netleştirmek için Asher'a mesaj atmak zorundaydım. Aslında bunu buraya gelirken yapmam gerekirdi ama aklıma bile gelmemişti.

Ben: *Merhaba! Parti konusunda fikrimi değiştirdim! İsmimi kulübün listesine mi, yoksa içerideki partinin listesine mi yazdığımı söyleyebilir misin? Teşekkürler!*

Aşırı enerjik konuşma tarzıma yüzümü buruşturdum. Bu kadar çok ünlem işareti de neydi böyle! Yine de gönder tuşuna bastım. Ne kadar çabuk cevap verirse, kaldırım kenarındaki bu tuhaf noktadan o kadar çabuk kurtulurdum.

Sıradaki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum. *Şu yalnız başına orada dikilen ezik de kim?* O yüzden telefonumu kurcalayarak meşgulmüş gibi görünmeye çalıştım.

Her geçen saniye daha da pişman oluyordum. *Gerçekten* evde kalmalıydım. “Normal” bir sosyal hayatım varmış gibi davranmaya çalıştığımda işte böyle oluyordu. Aslında, harika ama şu sıralar meşgul olan yakın arkadaşım ve kurgusal dünyalara olan aşırı bağımlılığımın ibaret bir hayatım vardı.

Beş dakika sonra, mesaj kutum hâlâ boştu. Belki de sıraya girmeliydim...

“Seni *sürtük!*”

Başımı kaldırıp sola çevirdim. Bir adam iki büklüm olmuş, yüzü kızarmış ve ellerini kasıklarına götürmüştü; minyon yapılı sarışın bir kadın ise tatmin olmuş bir ifadeyle ona bakıyordu.

Kulübün köşesindeki ara sokakta oldukları için güvenlik onları göremiyordu.

“Bir dahaki sefere, sakın izin almadan bir kadının kıcına dokunma,” dedi kadın. “Seni topuklu ayakkabılarımla tekmelemek yerine diz attığım için şükret. İşte o canını epey yakabilirdi.”

Eğer kadının arkasından gizlice yaklaşan ikinci bir tacizci olmasaydı, iki katı büyüklüğündeki adamın karşısında bu kadar cesur olmasına gülümseyebilirdim.

Gece kulüplerinin çevresi her zaman yankesicilik ve ufak tefek suçların merkezi olurdu. Dikkati dağınık kalabalıklar, bol alkol ve yitirilen muhakeme yetisi... Ekstra para peşinde koşan insanlar için büyük bir fırsat anlamına geliyordu, tıpkı sarışın kadının çantasına uzanan sıska çocuk gibi.

“Hey!” diye bağırdım. “Arkana dikkat et!”

Sarışın kadın gördüğüm en hızlı reflekslere sahipti çünkü sözcükler ağzımdan çıktığı anda dönüp hırsızın suratına çantasını geçirmişti.

Çocuk küfrederek ortadan kayboldu, belli ki kavga çıksın istemiyordu ama kadının diz attığı diğer adam sendeleye sendeleye ona doğru ilerleyecek kadar kendine gelmişti.

Mantığım devreye girmeden içgüdüsel bir tepki verdim. Her ne kadar topuklu ayakkabılar koşu için uygun olmasa da onlara

doğru koştum ve kadına ulaşmadan önce onu ittim. Bu dikkat dağınıklığı, sarışın kadının dönüp neler olduğunu görmesine yetecek kadar süre kazandırmıştı.

Tekrar çantasını kaldırdı. Hırsız gibi bu adam da onunla karşı karşıya gelmeye cesaret edemeyecek kadar korkaktı, özellikle de artık yanında desteği varken. Arkasında bir dizi hakaretle birlikte kaçıp gitmişti.

“Of.” Sarışın, uzaklaşan adama bakarak iç çekti. “Keşke kaçmadan önce sağlam *bir* tane daha geçirebilseydim. Büyük hayal kırıklığı.”

Şaşkınlıkla boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

Tacize uğramış ve az kalsın soyulacak birine göre oldukça soğukkanlı görünüyordu.

Yüzünü bana döndüğünde çatılan kaşlarının yerini minnettar bir gülümseme aldı. “Yardımanın için teşekkürler. Bunu yapmana hiç gerek yoktu.” Elini uzattığında bu resmiyete biraz şaşırarak onunla tokalaştım. “Ben Brooklyn.”

Aksam Amerikan aksanına benziyordu ama belli belirsiz bir İngiliz tınısı da vardı.

“Scarlett. Ve rica ederim. O iki şerefsiz bunu hak etmişti.”

Angry Boar’daki olayın üstüne bir de bu olduğuna göre, bugün şanslı günümdeydim. Kendimi tanımakta zorlanıyordum ama buraya gelme konusundaki tartışmaya açık kararımı saymazsak bugün olduğum kişiden oldukça memnundum.

“Hak ettiler, değil mi?” Sarışın kadının sırtışı genişledi. İnce, atletik bir vücudu vardı. Aslan yelesi renginde saçları ve sağlıklı bir bronzluğa sahip teniyle günlerinin çoğunu dışarıda geçiren birine benziyordu. Burnuyla yanaklarında belli belirsiz çiller vardı. “Yalnız mı geldin?”

“İçeride bir arkadaşımla buluşacağım,” diye cevap verdim.

“Harika. Ben de öyle.” Brooklyn koluma girdi. “Hadi gel.”

Ben itiraz etme fırsatı bulamadan köşeyi döndü ve beni doğrudan doğruya doğru götürdü. “Selam, Timmy. Nasıl gidiyor?”

Timmy mi? O dev gibi adamın adı Timmy miydi?

Adamın çatık kaşları yerini otuz iki diş bir gülümsemeye bıraktı. “Selam, Brookie. Seni gördüğüme sevindim. Baban nasıl?”

“Harika, stresini ve vitaminlerini içmekteki gönülsüzlüğünü saymazsak.”

Timmy öyle bir kahkaha attı ki, dağın yamağından kaya yuvarlanıyormuş gibi yankılandı. “Tam onluk hareket.” Kadife ipi kaldırıp kimliklerimizi kontrol etmeden içeri geçmemizi işaret etti. “İyi eğlenceler.”

Biz içeri doğru süzülürken, sıradan homurtular yükseliyordu. Timmy bir kez daha kaşlarını çatarak onları susturdu.

“Sıradaki!” diye bağırdı. “Kimliğin nerede?”

Kapı arkamızdan kapanarak bizi neon ışıklarla parlayan karanlığın ve gürültülü müziğin içine aldı.

Sesi bastırmaya çalışıp, “Brookie, ha?” diye bağırdım.

Kahkaha attı. “Aile dostumuz!” diye bağırarak karşılık verdi. “Dost demişken, seninkini bulmana yardım etmemi ister misin?”

“Sorun değil. Sen gidip eğlenmene bak.” Dans pistini işaret ettim. “Seni tutmak istemiyorum, zaten yeterince yardımcı oldun.”

“Emin misin?”

Başımı salladım.

“Yine de sen bana telefonunu ver.” Brooklyn telefonumu alıp numarasını kaydetti. “Al, benim de seni kaydedebilmem için kendime mesaj attım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen. Seninle tanışmak güzeldi, Scarlett!”

“Seninle de öyle!”

Normalde, yabancı birine asla numaramı vermezdim ama Brooklyn’den iyi bir enerji almıştım. Ayrıca daha fazla arkadaş ihtiyacım vardı. Sosyal çevrem ne kadar küçük olduğunu, bu gece Carina dışında davet edebileceğim kimse olmayınca fark etmiştim.

Birbirine karışan kalabalığa bakarak derin bir nefes aldım ve aralarına girdim.

Neyse ki, VIP salonunu bulmam uzun sürmemiştir. En üst kattaydı ve burasının nispeten daha sessiz oluşu, ana salonlardaki kaosa karşılaştırıldığında uyumsuz görünüyordu.

Bir güvenlik görevlisi ve göz kamaştırıcı gümüş pullarla işlenmiş bir elbise giyen kadın, VIP salona çıkan merdivenlerin başında duruyordu. Elinde bir not panosuyla telsiz tutan kadın, onlara yaklaştığımı görünce tek kaşını kaldırdı.

“Merhaba. Özel partiye geldim.”

Asher mesajıma hâlâ cevap vermemiştir ama burada olması *gerekiyordu*. Değil mi?

Görevli kadın kıyafetlerime şöyle bir baktı. En güzel siyah elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymiş, çanta olarak da Vincent’ın yirmi dördüncü yaş günümde hediye ettiği tasarım el çantasını almıştım. Son moda sayılmazdı ama kadının yüzünü buruşturmasına bakınca, patates çuvalı ve *Crocs* giyip geldiğimi düşünebilirdiniz.

“Peki siz kimsiniz?” Ses tonundan kim olduğumu zaten bildiğini belli ediyordu.

Hiç kimse.

Kaskatı kesildim, utangaçlığımın yerini öfke almıştı. “Scarlett DuBois.” Özgüvenli görünmek için elimden geleni yapıyordum. “Listede ismim var.”

“Üzgünüm, isminizi göremiyorum.” İstese de ses tonu bundan daha az üzölmüş gibi çıkamazdı.

“Listeye bakmadınız!”

“Bakmama gerek yok. Bu bir *VIP* parti.” Tırnaklarını not panosuna vuruyordu. “Maalesef yüz sterlinlik elbiseniz ve iki yıllık çantanız kriterlerimizi karşılamıyor. Şimdi, izin verirseniz...” Yeni gelen üç misafiri karşılamak için döndü.

Kuş gibi görünen modeller yanımdan geçti, üçünün de uzun bacakları ve binlerce sterlinlik mini elbiseleri vardı. İsimlerini söylediklerinde görevli kadın gülümseyerek listede onları işaretledi. Kahkahalar ve topuk sesleri eşliğinde merdivenlerden çıktıkları sırada hiçbirini dönüp bana bakmamıştı.

Kadın bana döndüğünde gülümsemesi kayboldu. “Hanımefendi, sizden gitmenizi istemek zorundayım. Aksi takdirde, Roscoe size dışarıya kadar eşlik edecek.”

Yanındaki güvenlik görevlisi bana ters ters bakıyordu.

Dişlerimi sıktım ama onurumu toplayabildiğim kadar toplayıp buradan çıkmaktan başka çarem yoktu.

Bugün yeterince olay çıkarmıştım. Hem ne yapacaktım ki? Not panosunu elinden alıp listede ismimi mi arayacaktım? A harfini bitirmeden Roscoe beni yere serebilirdi.

Yorgunluktan gözlerim yanıyordu. Köşeyi dönüp asansörün düğmesine bastım.

Eve girmek için sabırsızlanıyordum. Bu gece bütünüyle...

Ding sesiyle asansörün kapısı açıldı ve burnuma tanıdık bir tıraş kolonyasının kokusu doldu.

“Scarlett?”

Hain kalbim küt küt atmaya başladı.

“Gelmişsin.” Gölgelelerin arasından Asher’in çıkık elmacık-kemikleri ve keskin çenesi göründü. Bakışları elbisemin ve bacaklarımın üzerinde gezindi. “Sen çok...” Kısa bir duraksama, VIP salondan gelen boğuk ritmin aramıza sızmasına izin verdi. *Güm. Güm. Güm.* “İyi görünüyorsun.”

Kollarımda ve bacaklarımda kısa bir elektriklenme hissettim.

“Teşekkür ederim.” Kendimi gülümsemeye zorladım, Asher’la karşılaştığım için ne kadar rahatlamış olsam da görevli kadınla yaşadığımız olay hâlâ unutamayacağım kadar tazeydi. “Ama anlaşılan yeterince iyi görünmüyormuşum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ona olanları anlattım.

Ağzımdan çıkan her kelimedede Asher’in gözleri koyulaştı, en sonunda ufukta beliren fırtına bulutları gibi görünüyordlardı.

“Gel benimle.”

Cevap vermemi beklemedi. Elini belime koyup kararlı adımlarla beni VIP salonun girişine, görevli kadınla güvenlik görevlisinin sohbet ettiği yere yönlendirdi.

Güvenlik görevlisi çenesinin ucuyla bizi işaret etti. Kadın bize doğru döndü ve Asher'ı görür görmez yüzü aydınlandı.

"Bay Donovan!" Duruşunu dikleştirerek bir eliyle saçını düzeltti. "Sizi görmek..." Beni Asher'ın yanında görünce cümlesi yarım kaldı.

Çoğu zaman kindar bir insan değildim ama yüzündeki şok bana büyük bir haz yaşatmadı dersem yalan söylemiş olurdum.

Elini belinden çekmeden, "Asher Donovan ve Scarlett DuBois," dedi rahat bir tavırla. "Kız arkadaşım."

Bir saniye geçti.

Kadının yüzünde bir kova dolusu canlı kurtçuk yemiş gibi bir ifade belirdi ama sonunda zoraki bir gülümsemeyle kenara çekildi.

"Elbette." İpi kaldırırken omuzları kaskatı kesilmişti. "Lütfen partinin tadım çıkarın."

"Teşekkür ederiz. Ah, bir şey daha var." Asher durup kadının gözlerinin içine baktı. "Ona bir daha saygısızlık edersen, Londra'da çalıştığın son etkinlik bu olur."

Görevli kadının yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Anlık bir şok hissettim, ardından kadının homurdanmalarını arkamızda bırakıp salona girdiğimizde içimi bastırılmayan bir sıcaklık kapladı.

"Bunun için özür dilerim," dedi Asher. "Kapıda duran insanlar bazen güç zehirlenmesi yaşayabiliyor."

"Sorun değil." Ona yandan bir bakış attım. "Kız arkadaşın, ha?"

"O an *arkadaş* demekten daha iyi gibi geldi. Ayrıca, kadının yüzündeki ifadeyi görmek buna değerdi."

"Ah, haklısın." Sırtışına karşılık verdim. "Tam orada kalp krizi geçirecek sandım."

"Peki öyle miyiz?" Asher beni kalabalık salonun içinden geçirdi. Avuç içi elbisemin kumaşının üzerinden tenimi yakıyor, belli belirsiz yüzümün kızarmasına neden oluyordu.

"Ne miyiz?"

“Arkadaş.”

“Bir polis memuruna senden özür diletirdim, sen de benim için görevli kadına haddini bildirdin. O yüzden sanırım arkadaşsınız.” Uzun bacaklı, çıkık elmacıkkemikli tanıdık görünen güzel bir kadının yanından geçtik. Dönüp tekrar bakında onun süper model Ayana olduğunu fark ettim. Onun son *Vogue* kapağına *bayılmışım*, Carina bunu öğrenince delirecekti. “Bu kimin partisi demiştin?”

“Poppy Hart.”

Bir anda durdum. “Bekle. Bu bir *Poppy Hart* partisi mi?”

Asher’in dudakları yukarı kıvrıldı. “Onu duymuş muydun?”

“Bunu retorik bir soru olarak kabul edeceğim,” diye karşılık verdim ve bu sözüm büyük bir kahkaha atmasına neden oldu.

Herkes, Poppy Hart’ı bilirdi. Her büyük moda gösterisinin ön sırasında oturan, her önemli etkinliğin VIP listesinde en üstte yer alan ve her büyük hayır kurumunun yönetim kuruluna başkanlık eden model, sosyete figürü ve stil ikonuydu. O, Londra’nın son moda ikonu ve neyin havalı, neyin olmadığının nihai belirleyicisiydi.

Aynı zamanda, *şu anda* içinde bulunduğum ultra özel partileriyle tanınırdı.

Rüya gibiydi.

“Pekâlâ.” Asher’in gülümsemesi yüz ifadesini yumuşatmıştı. “Sana söylemem gerekiyor, partileri için katı kuralları vardır. Kamera yok, taciz yok, kavgaya yok. Tıpkı *Angry Boar*’daki gibi ama daha lüks hali.”

Lüks bunu tanımlamaya az bile kalırdı. Son beş dakika içinde ateş yutan göstericiler, yedi ölümcül günah olarak giyinmiş dansçılar ve DJ kabininde dünyaca ünlü bir DJ görmüştüm.

Kadife koltuklar duvar boyunca uzanıyordu. Yıldız, çiçek ve şelale şeklinde sarkan heykeller kristalden yapılmıştı. LED ışık huzmeleri oturma bölmelerini fütürist bir mor renge boyarken, yalnızca en kaliteli içkilerin bulunduğu bar koca bir duvarı kaplıyordu.

Henüz Poppy'yi görmemiştim ama odada bir sürü ünlü, sosyete mensubuyla diğer genç, zengin, güzel ve tanınmış kişiler vardı.

Asher ile barın önünde durduk. Bize ne olduğunu bilmediğim, mekânın özel içkisinden söyledi ve birini bana uzattı.

“Demek...” Asher kadehinin üzerinden beni inceliyordu. “Buraya gelme konusunda fikrini değiştirdin.”

“Yapacak daha iyi bir işim yoktu.” Dikkatlice bir yudum aldım. Viski, yoğun ve tatlı bir şeyle karışmıştı. Daha önce içtiğim hiçbir içki genzimden akıp giderken böylesine yakmamıştı. “Buna fazla anlam yükleme. Bu gece buraya gelişim tamamen zararsız.”

“Güzel çünkü benim davetimin de tamamen zararsızdı.”

“Güzel.”

“Güzel.”

Sıradan gibi görünen bu karşılıklı atışmamız, aramızda dolaşan o vahşi enerjiyi bastıramıyordu. Bakışlarımızı mıknatıs gibi birbirine çekiyor ve bizi kulübün geri kalanındaki gürültüyle hareketten uzaklaştıran özel bir baloncuk oluşturuyordu.

Biraz önceki tüm özgüvensizliğim, yorgunluğum, hayal kırıklığım... Bedenim beklentiyle canlanırken hepsi solup gitmişti.

Fikrimi değiştiren şey işte *buydu*. *İhtimallerin sarhoş edici etkisi. Yasak bir şeye uzanmanın yarattığı coşku.*

Bu gece neler yaşanırsa yaşansın, bu anın heyecanı hepsine değecekti.

Asher'm bakışlarındaki sıcaklık ve alkol kombinasyonu damarlarımda dolaşıyor, içimi yakıyordu. Ya içki görüldüğünden daha güçlüydü ya da ben tehlikeli bölgeye adım atıyordum.

Adım atmıyorsun. Zaten tehlikeli bölgedesin.

“Asher!”

Etrafımızdaki baloncuk patladı. Gürültü sel gibi aktı, o kadar güçlüydü ki sendelememe neden olmuştu.

Poppy Hart yeşil ve altın rengi içinde süzülerek yanımıza

geldi. Asher'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini bana yöneltti. "Bu kim?" Kapıdaki kadının aksine, sorusunda yalnızca dostane bir merak vardı.

"Scarlett. O benim... arkadaşım." Asher'ın *arkadaş* kelimesinde ses tonu alçaldı ve istemsiz ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

"O tarz bir arkadaş değil," diye ekledim hemen.

Asher'ın yüzündeki keyifli ifade yanaklarımın kızarmasına neden olurken Poppy kahkaha attı. Tarçın rengi saçları ve porselen gibi teniyle, buradaki kadınların hepsine taş çıkarıyordu.

"Seni şimdiden sevdim. Tanıştığımıza memnun oldum, Scarlett." Kendini tanıtmadı, tanıtmamasına gerek de yoktu. Başka biri olsa kibirli görünürdü ama Poppy yapınca tamamen doğal geliyordu.

Birkaç dakikalık dostça bir sohbetten sonra yüzünde özür diler gibi bir ifade belirdi. "Asher'ı biraz kaçırırsam sorun olur mu? New York'tan bir arkadaşım geldi ve onun *büyük* bir hayranı. Onları tanıştırmazsam beni öldürür. Aslında Asher'ın söylendiği kadar iyi olmadığını söyledim ama beni dinlemedi." Fısıldayarak konuşmasına devam etti. "İsrarla onu görmek istiyor."

"Benim için sorun değil. İnsanların bunu kendileri yaşayarak öğrenmesi gerekiyor," dedim sahte bir ciddiyetle.

"İkinize de teşekkür ederim. Ben tam burada dururken dedikodumu yapmanızı çok takdir ettim," dedi Asher duygusuz bir tınıyla.

"Ne zaman istersen." Poppy koluna pat pat vurdu. "Scarlett, hiç merak etme. Onu derhal sana getireceğim." Tatlı sesi, bir şekilde *derhal* kelimesinin bile havalı duyulmasını sağlıyordu.

"Uzun sürmez." Asher yanımdan geçerken kolu benimkine sürtündü ve ardında bir karıncalanma bıraktı. "Ben yokken başını belaya sokma."

"Elimden geleni yaparım ama söz veremem."

Gülümsemesinin midemi altüst edişi yasadışı olmalıydı.

Barda takılıp içkimi bitirirken etrafı inceledim. Buradaki yalnız tek kişi olduğum için biraz utanmıştım ama kısa süre içinde, herkesin kendi dünyasına daldığını ve benim yalnız başıma garip garip dikildiğimi kimsenin fark etmediğini anladım.

Özel bir parti olmasaydı, Brooklyn'i yukarı çağırırdım. Ateş yutma gösterilerini beğenecek birine benziyordu.

Gece kulüplerinde böyle bir şeye izin var mıydı? Yangın yönetmeliğini falan ihlal etmiyor muydu?

Ediyorsa bile kimsenin umurunda değil gibiydi.

"Biraz göz korkutucu, değil mi?" Genç görünümlü, yakışıklı, sarışm bir adam yanıma geldi. Omuzları futbol sahası kadar genişti ve gülümsediğinde hafifçe kıpırdayan, dudağının üstünde küçük, sevimli bir beni vardı.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Bir arkadaşımla geldim ama onu biri çağırdı."

Asher bu sözcüğü kullanmıştı. Ben de kullanabilirdim.

"Erkek arkadaş mı? Kız arkadaş mı?"

Bariz şekilde olta atmasına gülümseyerek karşılık verdim. "Zararsız bir arkadaş."

Arkadaş dışında, *zararsız* kelimesi de bu gece en çok kullanılanlar arasındaydı.

"O halde şanslıyım," dedi sarışm. "Gerçi ben senin arkadaşın olsaydım, seni kurtlarla yalnız bırakmazdım." Etrafımızdaki kalabalığı işaret etti. "Pahalı kıyafetlerinin ve şampanyanın seni kandırmasına izin verme. Hepsi bir grup yırtıcı. Güçsüzlüğün kokusunu alırlarsa, saldırırlar."

Güldüm. "O halde yanımda olmana sevindim. Sayıca üstün olursak avantajlı oluruz, değil mi?"

"Aynen öyle." Yüzündeki sırıtış genişlerken elini bana doğru uzattı. "Ben Clive."

"Scarlett." Son bir saatte, kendimi aylardır tanıtmadığım kadar çok kişiye tanıtmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde şikâyetçi değildim.

Görünüşe göre evden çıktığımda arkadaş edinmek daha kolay oluyordu. *İnanabiliyor musunuz?*

Clive bize birer içki daha ısmarladı ve sohbetimiz akıp gitti.

Onun ragbi oyuncusu ve Poppy'nin kuzeni olduğunu, bu gece bu yüzden buraya geldiğini öğrenmiştim.

"Bu partilerden ben de hoşlanmıyorum ama son üç suaresine katılmadım. Bu sefer de gelmeseydim o korkunç derecede pahalı çantalarından birini kafama geçirirdi," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

Bir kahkaha daha attım. Clive benim tipim değildi fakat gece kulübünde sevimli bir çocukla zararsızca flört etmek hoştu. Çok uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım.

Ona Akademi'deki işimden bahsederken ortamın ısısı birden kutup seviyesine düştü.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve cümlemin ortasında sustum çünkü Asher geri dönmüştü. Buradan giderken olduğu haliyle kıyaslandığında çok daha memnuniyetsiz görünüyordu.

"Hayran kulübünle işin bitti mi?" diye takıldım.

Bakışlarıma karşılık verdi ama gülümsemedi. Poppy görünürde yoktu.

Pekâlâ. Bu niye bu kadar huysuzdu böyle?

Karşımda duran Clive'ın yüzüne keyifli bir ifade yerleşti. "Donovan. Anladığım kadarıyla Scarlett'ı tanıyorsun."

"Hart." Kısa cevabı hem selamlama hem de onaylama anlamı taşıyordu. "Scarlett'ı kaçırısam sorun olur mu? Bir şey konuşmamız gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. *Öyle mi?* Bu benim için de yeni bir haberdi.

"Elbette. Gitmeden önce..." Clive barmenden kalem ödünç alıp peçeteye numarasını yazdı. Bana uzatıp göz kırptı. "Sayıca üstünlüğe tekrar ihtiyacın olursa diye."

Asher'm çenesinde bir kas seğirdi ama ragbi oyuncusu kalabalığın arasında kaybolana kadar tek kelime etmedi. Beni VIP salonun arka tarafındaki bir bölmeye götürürken de sessizliğini bozmamıştı.

Tavana kadar uzanan kadife perdeler bu bölmeyi ana salondan ayırıyordu. Püsküllü iplerden birini çektiğimizde, kendimizi tamamen bize ait bir dünyanın içinde bulduk.

“Sohbetimi bölüp beni buraya sürüklemeni gerektirecek kadar önemli olan ne?”

“Seni beş dakika yalnız bıraktım ve İngiltere milli ragbi takımının kaptanını tavlamışsın,” dedi Asher. “Çok etkileyici.”

O ciddi miydi? Konuşmak istediği gerçekten *bu* muydu? *Erkekler*. Onlara göre her şey bir üstünlük yarışıydı.

“Clive’ı ‘tavlamadım’,” diye yanıtladım. “O benim yanıma geldi. Ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir şey yapmadan senin çevre edinip dönmeni mi beklemeliydim?”

“Lanet olası Clive Hart *dışında* herhangi biriyle konuşabilirdin,” diye kükredi Asher. “Namını hiç duymadın mı?”

“Pek sayılmaz.” Ragbi takip etmiyordum, yani içeri İngiltere milli takımının tamamı girse bile tanımazdım.

“Doğru.” Asher’in çenesi kaskatı kesildi. “Onun bu iyi çocuk rollerine kanma. Adı çıkmış bir zamparadan başka bir şey değil.”

Bir an şaşkın şaşkın ona baktım, sonra kahkahalara boğuldum. “Sen az önce *zampara* kelimesini ciddi ciddi kullandın mı?”

Asher biraz bile eğlenmiyor gibiydi. “Onu tanımlamak için uygun kelime bu. Partideki kadınların yarısıyla yattı.”

“Onunla yatmak gibi bir planım olmaması iyi olmuş. Sadece sohbet ediyorduk.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ayrıca, senin yaptığın biraz ikiyüzlülük değil mi? Magazin dergilerine göre senin de masum olduğun söylenemez.”

“Magazin dergilerine asla güven olmaz.”

“O halde geçen sene Ibiza’da üçlü seks yapmadın?”

Asher bana cevap vermeye tenezzül etmedi. “Telefon numarasını çöpe atacak mısın?”

Evet. “Hayır. Neden atayım ki? Bir gün işime yarayabilir.”

Ateşle oynadığımın farkındaydım. Ancak bu beni caydırmıyor, aksine sıcaklık daha da çağırıyor ve sonunda yanıp tutuşuna kadar yavaş yavaş kendine çekiyordu.

“Umarım öyle olmaz,” diye çıkıştı Asher. “Onun ‘işine ya-

radığı' kızların başına neler geldiğini gördüm. Genelde sonları gözyaşları ve peçetelerle olur.”

“Öyleyse ne olmuş? Bu benim sorunum, senin değil.” Tek kaşımı kaldırdım, güçlü viski ve havadaki tehlike kokusundan sarhoş olmuşum. “Clive’la ne yaptığım seni neden bu kadar ilgilendiriyor, Asher? Kıskanıyor musun?” Pazartesi günü sorduğu soruyu ona iade ediyordum.

“Ya kıskanıyorsam?”

Etrafımızdaki hava donup kaldı. Asher’in sessizce verdiği cevap, ipek kumaşı parçalayan bir bıçak gibi müziğin sesini kesmişti. Kalbim ve boğazım arasında bir yere, sinekkuşunun kanatlarını çırpıtığı hızla atan nabzıma saplandı.

“Zararsız arkadaşlığa ne oldu?” diye sordum. Benim ses tonum da onunki kadar sessiz ve tehlikeliydi.

Aramızdaki *normalliğe* tutunmak için son çabamdı ama Asher’la tanıştığımdan beri bu kelimenin tanımını benim için değışmişti.

Bunların hiçbiri normal değildi. Burada olmamız, bana bakışı, karşılığında kalbimin atışı...

Bana normalliğın abartıldığını düşündürmeye yetiyordu.

Asher iki kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sırtım duvara değdi. Kaçacak yerim yoktu, olsa bile hiçbir yere gitmeyecektim.

Evden çıktığım andan beri bunun olabileceğini biliyordum. Bir yanımlı bunu bekliyordu.

İleri geri, ver al, inkâr ve çekim... Koreografideki her bir hareket bizi bu noktaya getirmişti.

“Zararsız.” Asher’in sıcak nefesi tenime değdi. “Bu sana zararsız bir arkadaşlık gibi geliyor mu?”

Asher’in eli kolumdan çıplak omzuma doğru ilerlerken düşünemiyor, hareket edemiyor, *nefes alamıyordum*. Dokunduğı her yer yanıyordu. Tenim, ciğerlerimde kalmış son oksijeni de tüketen ufak yangınların haritasından başka bir şey değildi.

Tüm kaslarım yay gibi gerilmişti. Avucu enseme ulaştığında

FORVET

bedenim istemsizce kıvrıldı ve bu da gözlerinde alevlerin parlamasına yetti.

Elini boynuma dolayarak beni olduğum yere sabitledi. “Sana bir soru sordum, Scarlett.”

Nefes nefese, tepeden tırnağa ürperdiğimi hissettim.

“Bu sana zararsız bir arkadaşlık gibi geliyor mu?”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Gelmiyor.”

Göğsünden titrek bir nefes daha döküldü.

Beni kendine çekip dudaklarını benimkilerle buluşturmadan önce aldığım son uyarı bu olmuştu.

18

SCARLETT

Dünya bir duygu kaleydoskopuna dönüşmüştü.

Bu ani hamle karşısında şaşkınlıktan nefesim kesildi. Asher bu fırsatı kullanarak öpücüğü derinleştirdi. Dilini ağzımın içine sokup öyle ağır bir şehvetle keşfediyordu ki, tüm direnme gücüm bir anda uçup gitti.

Bazı adamlar nazık, bazı adamlar sert olurdu. Herkesin kendi tarzı vardı ve Asher futbol oynadığı gibi öpüşüyordu. Becerikli, baskın ve başımı döndürecek kadar kusursuzdu.

Daha fazlasını arzulayarak kendimi ona bastırdım.

Öpücüğün her saniyesinde içimde yeni bir parça çözülüyordu. Dilinin kayışı. Boynumu sıkıca tutuşu. Baskısındaki enfes artış... Başta yumuşak, sonra daha sert ve daha talepkârdı.

Parçalanıyordum ve beni ayakta tutan tek şey oydu.

Ellerimi sırtından omuzlarına kaydırduğında parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Asher inlediğinde omurgamdan aşağı bir haz dalgası daha süzüldü.

Zaman bütün anlamını yitirmişti. Üç dakikadır, saatlerdir ya da günlerdir burada olabilirdik ama her zamanki gibi fizik kuralları galip geldi.

Oksijen giderek azaldı ve nihayet tükendiğinde birbirimizden nefes nefese ayrıldık.

Kesik nefeslerimiz aramızdaki boşluğu doldururken birbirimize bakıyorduk, göğüslerimiz hızla kalkıp iniyordu.

Dünya yavaş yavaş bilincime sızıyordu. Perdenin arkasında bir hareketlilik, basla desteklenmiş bir şarkı sözü...

Sis tamamen dağıldığında ve yaptığımız şeyin soğuk, sert gerçekliğiyle yüzleştiğimde öpüşmemiz yüzünden dudaklarım hâlâ şişti.

Bir gece kulübünde.

Asher Donovan ve gizemli kız -namı diğer ben- hakkında magazin dergilerine bilgi vermek için fazlasıyla hevesli insanlarla çevriliyken.

Anksiyete damarlarımı işgal ettiğinde arzunun son kalıntılarını da kapı dışarı etti.

Aman Tanrım. Aklımdan ne geçiyordu benim?

Asher tavrımdaki değişimi fark etmiş olmalıydı ki yüz ifadesi ciddileşti. Altdudağında, ısırduğım yerde küçük bir kesik vardı ve yaptığım şeyin kanıtı karşımda dururken utanmaya başlamıştım. "Scarlett..."

"Gitmem gerek." Yanından geçip doğruca çıkışa yöneldiğimde başım öne eğik, kalbim ağzımdaydı.

O beni durdurmadı, ben de Neon'un baştan çıkaran karanlığından kurtulana kadar arkama dönüp bakmadım.

Dışarıdaki sıra hâlâ köşeye doğru uzanıyordu. Kulübe girmek için bekleyen insanların bakışlarını görmezlikten gelip ilk boş taksiye atladım, o sırada günün nasıl bir anda kontrolden çıktığını düşünüyordum.

Her şey Angry Boar'daki masum birkaç içkiyle başlamış ve Asher Donovan'la öpüşükten sonra kaçmamla sonuçlanmıştı.

Bu gece dışarı biraz heyecan yaşama umuduyla çıkmıştım. Eh, heyecanımı almıştım, hem de fazlasıyla.

Şoföre adresimi verdim ve tam Carina'ya mesaj atacakken telefonum çaldı.

Vincent.

Kalbim durdu. Paris'te saat gecenin ikisiydi. Bu saatte neden arıyordu ki?

Öpüştüğümüzü öğrenmiş olamazdı. Daha birkaç dakika önce olmuştu.

Partide fotoğraf çekmek yasaktı ama ya biri bizi o bölmeye girerken görüp ona mesaj attıysa?

Çok aptalım. Haftalardır ilişkimizin Vincent boyutunu düşünmemiştim. Düşünmem gerekirdi çünkü Asher'dan uzak durmamın nedenlerinden biri de oydu. Ancak fiziksel olarak yanımda olmaması, bunu unutmamı kolaylaştırmıştı.

İçtiğim tüm içkiler boğazımdan tırmanırken telefonu açtım. "Alo?"

"Uyanıksın." Arka planda bir su ısıtıcısının uğultusu duyuluyordu. "Sesli mesajını duymayı bekliyordum."

Bilmiyordu. Aksi takdirde sesli mesajımı beklemezdi.

İçimin rahatlamasıyla göğsümdeki düğüm gevşedi.

"Hayır. Sesli mesaj yok." Dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. "Sadece ben varım."

"Neredesin sen? Sesin arabada gibi geliyor?"

"Bir arkadaşımın dışarı çıktım ama şu an eve dönüyorum." Teknik olarak yalan sayılmazdı. "Ne var ne yok? Babam nasıl?"

"O iyi. Her zamanki gibi hükümet ve modern sinemanın durumu hakkında söylenmelerini saymazsak," dedi Vincent. "Yine de iyileşiyor ve hemşiremiz Bernadette işin üstesinden geliyor. En azından babam arkası dönükken kadının onu arsenikle öldürmesinden endişelenmeden dışarı çıkmama yetecek kadar."

Kıs kıs güldüm. Babamız tuhaf biriydi ama bence söylediklerine inandığı için değil, söylenmeyi sevdiği için böyle atıp tutmaya devam ediyordu.

"Her neyse, önümüzdeki hafta sonu Londra'da olacağım. *Nike* için reklam çekimim var. Müsaitsen yemeğe çıkaralım mı?"

"Hmm. Aslında yeni gerilim romanımla oldukça heyecan

verici bir randevum var ama sanırım sana vakit ayırabilirim.” Normal, alaycı bir tonla konuşmaya çalışıyordum. Fazla sessiz ya da fazla uysal olursam ters giden bir şeyler olduğunu anlardı.

“Cömertliğinin sınırı yok,” diye alay etti Vincent. “Güzelce arayı kapatınız. Donovan’la işler nasıl? Sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?” Takım arkadaşının adını söylerken ses tonu sertleşmişti.

Kalbim yeniden hızlanmaya başladı.

“Hayır,” diye ciyakladım. *Ashina bakarsan, tam tersi.* “Zorluk çıkarmıyor. O antrenman sırasında oldukça... şey, profesyonel davranıyor.” *Antrenman sırasında* kısmının işi kurtarmasına izin verdim.

“Güzel. Koca bir yazı onunla geçirmek zorunda kalmandan nefret ediyorum.” Adeta Vincent’ın dişlerini sıktığını görebiliyordum. “Dikkatli ol, Lettie.”

Bir şeyler mırıldanarak karşılık verdim.

“Eğer sana dokunursa ya da seni rahatsız ederse, hemen bana haber ver,” dedi Vincent. “Onu gebertirim.”

“Çok abartıyorsun.” Kendimi kahkaha atmaya zorladım. Sesim bir tank helyum yutmuşum gibi çıkıyordu. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Hey, eve geldim, o yüzden kapatıyorum. Haftaya geldiğinde bana mesaj at, tamam mı?”

Bir şeyler daha söylemek istediğini hissedebiliyordum ama basitçe, “Pekâlâ. Yakında görüşürüz,” demekle yetinmişti.

Telefonu kapattım ve başımı koltuğun başlığına yasladım, taksi yolculuğunu dert edemeyecek kadar yorgundum.

Asher’la aramızdaki ilişkiyi beş dakika içinde altüst etmiş-tik.

Önümüzdeki hafta ağabeyim geliyordu.

Ben de bir taksinin arka koltuğunda, kendimi nasıl bu kadar berbat bir duruma düşürdüğümü düşünmekle meşguldüm.

19

ASHER

Saat beşe beş vardı.

Scarlett her an burada olabilirdi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ses sisteminin ayarlarıyla oynadım. Ağırlık rafındaki dambılları düzenledim.

Hiçbiri, dudaklarının benimkiler üzerindeki o hayali dokunuşunu zihnimden silememişti.

Cumartesi gecesi, sonunda içimdeki lanet olası *arzuya* yenilip onu öptüğümünden beri bu his yakamı bırakmıyordu.

O lanet olası öpücük... Daha öncesinde Scarlett düşünceleme musallat olduysa bile, o öpücük zihnimde ona kalıcı bir yuva kurmuş ve bir de onu çaya davet etmişti. Uyumadan önce, uyandığımda, duş alırken ve onu aklımdan çıkarmak için yapmaya çalıştığım her aktivite sırasında tek düşünebildiğim oydu.

Bu beni deli ediyordu. Yine de yaşananlardan pişman değildim.

Sadece bu bile, beni olası tüm sonuçlardan daha çok korkutuyordu. İlk sırada her zaman kariyerim olmuştu. Dünyamı sabitleyen şey kariyerimdi ve şimdi, dolaylı yoldan da olsa bir kadın için onu riske atmaya razı olmam...

Yüzümü ovaladım ama düşünce trenini takip etme fırsatı bulamadan yumuşak adım sesleri dikkatimi dağıttı.

Başımı kaldırdım. Scarlett içeri girdiğinde kalp atışlarım yavaşladı. Siyah saçları balerin topuzu yapılmıştı, esnek bedeni dansçı mayosu, kazak ve bale eteğiyle sarmalanmıştı.

Cumartesi gecesi ikimizin de düşünmek için zamana ihtiyacı olduğundan peşinden gitmemiştim ama iki gün sonra onu gördüğümde zamanın hiçbir işe yaramadığı kanıtlanmış oldu.

Ona karşı hissettiğim karmaşa, hâlâ Neon'daki kadar yoğundu.

"Selam." Rahat bir tavırla konuşmak istemişim ama sesimde temkinli bir tını vardı.

"Merhaba." Kazağını çıkarıp kapının yanındaki askıya astı. "Bugün çeviklik üzerine yoğunlaşacağız. Bence dışarı çıkmalıyız çünkü..."

"Scarlett."

"Efendim?" Sakinmiş gibi konuşsa da omuzlarındaki gerginlik onu ele veriyordu.

"Cumartesi gecesi hakkında konuşmalıyız." Hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin vermeyecektim. Bu oyunları artık geçmiştik.

"Konuşacak bir şey yok."

Ya da geçmemiştik. Damarlarımda öfke kıpırdanmaya başladı.

"Sana katılmıyorum," dedim usulca. Madem bu oyunu oynamak istiyordu, o zaman benim kurallarına göre oynayacaktık. "Konuşacak çok şey var. Mesela tadın ya da seni duvara yasladığımda iç çekişin. Ya da belki de saçlarını avucuma..."

"*Kes şunu.*" Çıkık elmacıkkemikleri kızarmaya başlamıştı. "Sadece bir öpücüktü. Sarhoştuk ve kendimizi ana kaptırdık. Hiçbir anlamı yoktu."

Öfke kıvılcımları tutuşmaya başlamıştı.

"Saçmalık." Aramızdaki mesafeyi kapattım. İnatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı ama göğsünün inip kalkarken hafifçe

hızlandığını fark etmişim. “Filmler söz konusuysen korkak olduğunu biliyordum. Gerçek hayatta da öyle olmanı düşünmemişim.”

Scarlett keskin bir nefes aldığı anda burun delikleri genişledi.

İçimde yükselen pişmanlığı bastırdım. Söylenmesi gerekeni söylemişim. Sonsuza kadar zorluklardan kaçamazdı.

Sırf bir polis memuru bana omuz attı diye onu azarlayan, korkunç bir kazadan sağ çıkıp çok daha güçlü birine dönüşen kızla aynı kişiydi. Pek çok yönden bu kadar cesur ve dayanıklı birinin, korkularının kazanmasına izin verdiğini görmek beni öldürüyordu.

“Peki. Diyelim ki öpücüğün bir anlamı vardı,” dedi Scarlett. “Sonra ne olacak? Sevgili mi olacağız? Yaz boyunca kaçamak bir ilişki mi yaşayacağız? Sezon başladığında her şey bitecek mi? Asher, insanlar senin *her anını* izliyor. Böyle bir ilişkiyi gizli tutmak imkânsız.” Çenesi kaskatı kesildi. “Sırf Vincent ve sen birlikte çalışmadığınız için geçen sezon ligi kaybettiniz! Aramızda bir şey olduğunu öğrenirse bu durumun ne kadar kötüleşeceğini düşünsene. Koçunuzun ne tepki vereceğini bir düşün. İkiniz de kariyerinizi mahvedeceksiniz. Ben bunun olmasına *izin vermeyeceğim* ve bunun bir parçası olmayacağım.”

İçimdeki öfke balonu söndü.

Elbette, onun saydığı tüm engelleri ben de düşünmüştüm. Lanet olsun, zaten bu yüzden aramızdaki çekime bu kadar uzun süre direnmişim. Fakat birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, o engeller giderek bulanıklaşmıştı.

Scarlett’ın bu durumu soğukkanlı bir şekilde parçalara ayırması, hepsinin yeniden netlik kazanmasını sağladı.

Vincent ve kariyer meselesi beni şaşırtmamış olsa da paparazzilerle ilgili sorun... Bu konuya gerektiği kadar dikkat etmemişim. Geçmişte birlikte olduğum kadınların çoğu zaten tanınmış kişilerdi ve ilgiye alışkınlardı. Scarlett öyle değildi.

Aramızda bir şey olursa onu dünyanın sonuna kadar taciz ederlerdi. Peşine takılır, çöplerini karıştırır, eski arkadaşları ve

okuldan tanıdıklarıyla konuşurlardı. Para uğruna yapmayacakları şey yoktu.

Bunun için bir yol bulunabilirdi. “Sivil” partnerleriyle ilişkilerini yürütebilen futbolcular tanıyordum ama fazla kibirli görünecek olsam da onlar benim kadar öne çıkan isimler değildi. Magazinde Scarlett’ı diri diri yerlerdi.

Stüdyomuzun mahremiyeti ve bu kısa yaz arası beni sahte bir güvenlik duygusuna inandırmıştı. Onu ne kadar istediğimin ya da ilişkimizin yürümesini ne kadar dilediğimin önemi yoktu. O istemiyorsa ve buna hazır değilse, buraya kadardı. Dosya burada kapanıyordu.

Öpücükten sonra bütün hafta sonu bana musallat olan fantezilerin yerini acı bir burukluk almıştı.

“Haklısın.” Boğazım düğümlense de kelimeler dudaklarımdan duygusuzca döküldü. “Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. O öpüşme hiç yaşanmamış gibi davranacak ve bu konuyu bir daha açmayacağız.”

“Harika.” Scarlett yutkundu. “Aynı fikirde olmamıza sevindim.”

“Ben de.”

Seansın geri kalanında, antrenmanla ilgili olmadığı sürece hiç konuşmadık.

Scarlett ikimize de ihtiyacımız olan uyanışı sağlamıştı, o yüzden göğsümdeki sıkışmayı görmezlikten gelip antrenmana devam ettim.

O gece geç saatlerde, *Bugatti*’mi alıp Kuzey Londra’daki bir kasabaya sürdüm. Bölgenin تنها olması, geniş yolları ve kötü polis denetimi, burayı diğer yarış rotalarında olan haber sızıntıları, paparazzi ve uyuşturucu gibi komplikasyonlarla uğraşmadan araba yarışlarına katılmak isteyen yerel kumarbazların uğrak yeri haline getiriyordu.

Bu hafta için planlanmış bir yarış yoktu ama genellikle insanlar yarış olmasa da gelir, yeni aldıkları arabayla havaya atar ve dostane bir rekabete girerdi.

Bu gece de o gecelerden biriydi.

Buluşma noktasına vardığımda, çoktan altı araba park etmişti. Farlarım grubun içinden parlak bir şerit halinde geçtikten sonra motoru kapatıp aralarına katıldım.

Oradaki herkesi tanıyordum. Chelsea'den bir futbolcu, önemli bir fantastik dizide yan rol oynayan az tanınmış bir aktör, Clive da dahil olmak üzere birkaç ragbi oyuncusu vardı.

İçimde hoş olmayan bir his dolaşıyordu.

“Donovan.” Bana ilk selam veren futbol oyuncusu Simon olmuştu. “Uzun zamandır seni göremedik.”

“Meşguldüm. Nasıl olduğunu biliyorsun.” Tek koluyla sarılmasına karşılık verip sırtına vurduktan sonra diğerlerine selam verdim.

Clive'a geldiğimde durup baş selamı vermekle yetindim.

Neon'da o ve Scarlett'ın flört ettiği görüntüler istemsizce zihnimde canlandığında damarlarımda nahoş bir şey dolaştı.

Clive arabasına yaslanmıştı, sevişebileceği potansiyel adaylar ortada yokken mütevazı tavrı tamamen kayboluyordu. Bu buluşmalara sık sık katılırdı. Poppy aracılığıyla tanıştığımızı söylerken yalan söylememiştim ama aslında onu Poppy'nin partilerinden çok burada görüyordum.

“Şu senin kızın yanında olmamana şaşırdım,” dedi yavaşça. Scarlett'ı düşünen tek kişi ben değildim. Zihninin o pis köşesinde Scarlett'ın dolandığına dair en ufak bir kanıt bile kaskatı kesilmeme neden oldu. “Meşhur Asher Donovan'ın daha önce kimseye karşı bu kadar sahiplenici olduğunu görmemişim. Ciddi bir ilişki olmalı.”

Diğerleri bariz bir şekilde bizi dinliyordu. Topluma göre dedikoducu olan kadınlardı ama aslında erkek grubundan daha fazla dedikodu yapılan bir yer yoktu.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Scarlett'a duyduğum il-

giyi belli edersem, Clive lanet olası yırtıcı bir kuş gibi peşine düşerdi. Sırf bunu yapabildiğini kanıtlamak için başkalarının partnerlerini çalmak hoşuna gidiyordu.

“Öyle mi?” Gülümsemesi, ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını gösteriyordu. “Lanet olsun. Kendini ona sandığımdan da fazla kaptırmışsın. Aptal rolü yapmak istiyorsan, hafızanı tazeleyeyim. Siyah saçlı, harika kıçlı, Liz Taylor’m gençliğine benzeyen kız? Sen araya girmeden önce onunla işi bitirmek üzereydim.”

“Sana kötü haber vermek istemem ama işi bitirmek üzere falan değildin.” Keyifli ses tonum, göğsümdeki tehlikeli çarpıntıyı gizliyordu. “O zevkli biri.”

“Evet, öyle ve oltaya gelmek üzereydi. Bütün kızlar gelir.”

“Öyle mi? Ona verdiğin numaradan seni aradı mı?”

Bu, yüzündeki sırıtışı silmeye yetmişti. Gözlerini kısıp beni incelerken, “Onu sevdim, biliyorsun,” dedi Clive. “Fiziği güzel, komik ve sohbeti keyifli. Ona neden bu kadar kafayı taktığını anlayabiliyorum.”

Cumartesi gecesinden önce, Clive’la bir problemim yoktu. Scarlett’a söylediğim gibi, o zampanın teki ve biraz da man-kafaydı ama bunlar profesyonel sporcular söz konusu olduğunda normal şeylerdi.

Cumartesi gecesinden sonra, eğer ölmeden önce suratını dağıtabilseydim mutlu biri olarak ölürdüm.

Scarlett’a olan hislerimle ilgili keskin gözlemi birkaç tehlikeye dikkat çekmişti. Sadece bir kez bizi bir arada görmesine rağmen tam isabet ettirmesi benim için pek iyiye işaret değildi. Ancak şimdilik uyarı çanlarını görmezlikten gelecektim.

Sonuçta üçümüzün bir daha aynı mekânda bulunması mümkün değildi.

“Peki yatakta iyi mi?” diye sordu. “Eğer öyleyse, işin bitince bir tur...”

Göz kırpmasına bile fırsat vermeden saldırıya geçmiştim.

Cümlesi şaşkın bir homurtu ve kasın metale çarpma sesiyle

yarım kaldı. Aramızdaki diyalogu tenis rallisi izleyen fanatik seyirciler gibi takip eden diğerkleri aynı anda *fff* diye bir tepki vermişti.

Öfke, onların alaycı konuşmalarım boğuyor ve odağımın Clive'in üstünde toplanmasına neden oluyordu. Hava, tenimde bir elektrik teli gibi kıvılcım saçıyor. Kanım, hücumu geçen bir boğanın öfkesiyle pompalanıyordu.

Onu tekrar arabaya yapıştırdığımı hayal ettim.

Yumruğumu yüzüne geçirdiğimi hayal ettim.

Dizimin kasıklarına çarptığını hayal ettim.

Şiddet yanlısı biri değildim ama Scarlett'a zarar geleceğini düşününce değerlerimi bir kenara bırakıyordum.

Ona neden bu kadar kafayı taktığını anlayabiliyorum.

Ah bir bilse...

"Onun hakkında bir daha sakın böyle konuşma." Bunu, Clive'in kulaklarına ulaşabilecek kadar alçak sesle ama üstü kapalı tehdidi hissettirecek kadar sertçe söylemişim.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sanırım cevabımı aldım." Sesinde galibiyetinden hem memnun hem de huzursuz olmuş gibi bir ton vardı.

Düşünmeden yaptığım tek bir hareketle kayıtsızlığımı parparça etmişim. Clive, Scarlett'a tam olarak ne hissettiğimi anlamıştı ama yüzündeki kibirli ifadeyi silmek buna değirdi.

Yine de yeterli değildi.

Fiziksel bir kavga beni kısa süre için tatmin etse de Clive'i canını gerçekten yakabilecek bir yerden vurmak istiyordum.

"Dostça bir bahse ne dersin?" Gülümsemem sözlerimle uyuşmuyordu. "Elli bine bahse girerim, *Bugatti*'m senin *McLaren*'ını yener."

Clive gözlerini kıstı. Ben de arabalarımı severdim ama onun *McLaren*'ı konusunda sağlıklı bir takıntısı vardı. Gözbebeği-di ve eğer onunla evlenebilseydi, muhtemelen bunu yapardı.

Ayrıca Jüpiter büyüklüğünde bir egosu ve kaybetmeyi kal-

dıramadığına dair bir şöhreti vardı. Ragbi, araba yarışı, onun için hiç fark etmezdi. Her zaman en iyisi olmak zorundaydı.

“Bahsi ikiye katlayıp şunu yüz bin yapalım,” diye karşılık verdi.

Fazla öngörülebilir biriydi. “Anlaştık.”

Marka sponsorluklarım ve transfer ücretim sayesinde, bir yılda Clive’dan çok daha fazla kazanmıştım ama onun aileden gelen parası profesyonel kazancımı destekliyordu. Yine de söylentilere göre mirasının büyük kısmı güven fonundaydı. Yani, koyduğum bahsi ikiye katlaması tamamen egosundan kaynaklanıyordu.

Spontane yarışımız, planlanmış bir yarış gösterişinden yoksundu. Ne tezahürat yapan kalabalık vardı ne de içki ve müzik.

Sadece biz, arabalarımız ve yol vardı. Tam da sevdiğim gibiydi.

Simon bizim için geri sayım yapmaya gönüllü oldu. Ana yola sürdük ve Simon başlangıç çizgisinde yerini alıp tişörtünü başlatma bayrağı gibi kullandı.

Üç.

Motorun güçlü kükremesi bedenimi sarsıyor, beklentimi daha da güçlendiriyordu.

İki.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. *Çok az kaldı.*

Bir.

Bayrak indi, ayağım gaz pedalına bastı ve lastiklerin feryadı havayı doldururken aldırış etmeden ileri fırladık.

Karanlık binalar ve boş arsalar birer birer bulanıklaşarak yanımdan geçiyordu. Sokaklarda kayıp giderken kalp atışlarım arabama uyum sağlıyordu.

İşte bu. İhtiyacım olan şey *buydu*. Antrenmandan canım sıkındı ve iyi bir yarış kadar öfkemi atabileceğim bir şey yoktu.

İlk viraja yaklaştık. Kendimi hazırladım, temiz bir dönüş için mükemmel açıyı hesaplarken vücudum gerildi. Hemen yanımdaki Clive da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyordu.

Neredeyse birbirimize paralel şekilde viraja doğru hızlandık.

Henüz değil...

Yol kenarındaki bariyer görünmüştü. Paslı metal, farlarımızın altında tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Henüz değil...

Artık dünya bu asfalt yoldan ibaretti.

Şimdi!

Direksiyonu hızlıca kırıp arabayı keskin viraja soktum. Lastikler ciyakladı ama fren ile gaz arasındaki kontrollü geçiş dönüşü yumuşattı.

Virajı atlatmış ve Clive'in önüne geçmiştim.

Ancak zafer sırtışım, farlarının tekrar yan aynama vurduğunu gördüğümde söndü. Beklediğimden daha çabuk toparlanmıştı.

Orospu çocuğu.

Kıl payı farkla önüme geçti.

Hemen ardından ben de ona yetiştim.

Bu şekilde, liderliği sürekli aramızda değiştirerek bitiş çizgisine kadar ilerledik. Simon yol kenarında, elinde tişörtüyle bekliyordu.

Clive'la hâlâ kafa kafaya gidiyorduk. İki stratejiden birini seçebilirdim. Ya şimdi bastıracaktım ya da...

Sikerler.

İçgüdülerime kulak verip gazdan ayağımı sadece bir santim, Clive'in hızla önüme geçmesine yetecek kadar çektim.

Kanım rekabetin ve adrenalinin ritmiyle damarlarıma pompalanırken, onun alaycı bakışlarını görmezlikten geldim.

Telefon numarasını çöpe atacak mısın?

Hayır. Neden atayım ki?

Sadece bir öpücüktü... Hiçbir anlamı yoktu.

Ona neden bu kadar kafayı taktığını anlayabiliyorum.

Yatakta iyi mi? Eğer öyleyse, işin bitince bir tur...

Son düzlükte ayağımı gaz pedalına var gücümle bastım. Bu

arabayla ilk kez tam gaz, frene hiç basmadan gidiyordum ve *Bugatti*, geceyi yarıp geçen bir mermi gibi fırlamıştı.

Vücudum öne doğru savrulurken organlarım geride kaldı. Serbest bıraktığım g-kuvveti, birkaç milyon sterlinlik araç optimizasyonunun neler yapabileceğini *açıkça* kanıtlıyordu. Bu yüzden sıkıca tutundum ve dışarıdaki manzara hiçbir şeyin belli olmadığı bir bulanıklığa dönüşürken nefes bile almadım.

Bunun, astronotların roket fırlatması sırasında yaşadığı şeye benzediğini hayal ettim. O kadar güçlü bir hızlanmaydı ki, onları büyük bir kuvvetle koltuklarına yapıştırıyordu.

Tanrı'ya şükür, evden çıkmadan önce yemek yememiştim.

Ancak bitiş çizgisini Clive'dan yarım saniye önce geçtiğimde, geçici baş dönmem kısa sürede yerini rahatlamaya ve o cazip galibiyet hissine bıraktı.

Hızlıca durduğumuzda çakıl taşları sağa sola savruldu.

“*Siktir!*”

Camın arkasından hayal kırıklığı dolu haykırışını net bir şekilde duyabiliyordum, arabadan inerken alaycı gülümsememi saklama zahmetine girmedim.

Clive kapısını çarparak kapattı ve yere tükürdü. Ragbi oyuncularından biri sırtına vurup onu teselli etmeye çalıştı ama o kaşlarını çatarak onu tersledi.

Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Biraz nezaketten, biraz da kazandığımı kabul ettirmek içindi.

Bir an için duyulabilir şekilde dişlerini gıcırdattıktan sonra elimi tuttu.

Elini sıktağında rahatsızlıkla yüzünü buruşturması, içimde karanlık bir tatmin duygusu hissetmeme neden oldu.

“Yarın yüz bin sterlinin hesabımda olacağını umuyorum?” diye ağır ağır sordum.

Clive'in gözü seğirdi. “Öyle olacak.”

Ona inanıyordum. Sözünden dönmezdi, özellikle de şahitle-
rimiz varken. Yoksa sokaklarda itibarını kaybederdi.

“Güzel.” Elini bıraktım ve çaktırmadan elini sallayışını gör-

memiş gibi yaptım. Simon ve diğer çocuklar yüzlerinde büyülenmiş bir ifadeyle bizi izliyordu. “Ve Clive? Sakın bir daha Scarlett’ın adını ağzına alma, yoksa kaybettiğin yüz bin sterlin en küçük sorunun olur.”

Ondan uzaklaşırken, kin dolu bakışlarının sırtımı yaktığım hissedebiliyordum. Muhtemelen benden intikam almanın yollarım planlıyordu ama umurumda değildi. İsteddiği kadar plan yapabilir ve suratını asabilirdi. Mesajımı vermiş, öfkemi yatıştırarak buraya gelme amacımı yerine getirmiştım.

Bir taşla iki kuş.

Yine de galibiyet coşkusu beklediğimden daha çabuk geçmişti. İstenmeyen düşünceler zihnime üşüşmeye başladığında, eve giden yolu daha yeni yarılamıştım.

Beni rahatlattığı için araba sürerdim, hiçbir uyuşturucunun ulaşamayacağı bir heyecan verdiği için yarışırdım. Araba yarışları, kontrolün bende olduğunu hissettirirdi. *Hayatta olduğumu.*

Bu gece, buna diğer gecelerden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Evet, Clive’a dersini vermek istemiştım ama aynı zamanda Scarlett’la öpüşmemizi de unutmak istiyordum.

O muhteşem on beş dakika boyunca unutmuştım.

Fakat şimdi Clive yokken ve yarış bitmişken, düşüncelerim her zamanki yöne doğru ilerliyordu.

Ona.

Üstelik bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

20

SCARLETT

“Bu kadar patlamış mısır yeter mi, yoksa bir kova daha alayım mı?” diye sordum.

Vincent tezgâhtan kovayı alıp tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Her zamanki gibi abur cuburlarımın yarısını çalmana hazırlanıyorum.”

Nefesimi tuttum. “*Çalmıyorum.*”

“Çalıyorsun.” Sesini incelterek konuştu. “*Hayır, teşekkür ederim, aç değilim. On dakika sonra, Vince, cipsinden biraz alabilir miyim?*”

“Ah, kapa çeneni. Sanki sen *sürekli* eşyalarımı çalmıyorsun. Bir yaz, sırf o zamanlar hoşlandığın kızın en sevdiği şarkıcı diye onu etkilemek istediğin için sınırlı sayıda üretilen *Adele* plağını çaldığın zamanı hatırlıyor musun? Sonra plağı *çizdin* ve telafi etmek için beni Nando’ya götürdün.”

“Öncelikle, Nando harika bir yer. Ayrıca, bu on yıl önceydi. Artık bu konuyu aşmak *zorundasın.*”

“Asla.” Sinema salonumuza doğru onu takip ettim. “Küçük kız kardeşler bunun için vardır. Hayatının geri kalanında seni günahlarınla yüzleştirmek için.”

Vincent gözlerini devirdi. “Reklam çekimimi erteleyip Paris’te kalmalıydım. Belli ki burada kıymetim bilinmiyor.”

“Yanılıyorsun. Bonkörlüğünün kıymetini biliyorum.” Bugünkü sinema biletlerimizin ve atıştırmalıklarımızın parasını o ödemişti. “Yanımda bu kadar cömert bir bankamatik olduğu için çok şanslıyım.”

Kıs kıs gülererek boştaki eliyle saçlarımı karıştırdı. “Şımarık.”

“Dur! Saçımı bozuyorsun.” Elini ittim ama gülmeden edememiştim.

Aşırı korumacı tavırlarına, şişirilmiş egosuna ve yemek çalma alışkanlığım konusundaki iftiralarına rağmen, o harika bir ağabeydi. Bu yüzden Asher’la öpüşmüş olmam, amacım bu olmasa da ona ihanet etmişim gibi hissettiriyordu.

Ufak bir suçluluk hissi içimde kıvrılıyordu.

Bunu düşünme. Bugün iki kardeş olarak vakit geçirmeye ve son çıkan *Nate Reynolds* filmine ayrılmıştı. Bu sinema salonunda başka hiçbir şeye yer yoktu.

Vincent’la birlikte, en sevdiğimiz orta sıra koltukları kapmıştık. Cumartesi öğleden sonraydı, akşam koşuşturmacası başlamamıştı ve Londra’nın kenar mahallelerindeki, en sevdiğimiz küçük sinemadaydık.

Vincent yine o saçma kılıklarından birine girmişti. Beyzbol şapkası, güneş gözlüğü, başlığı başına geçirilmiş bir kapüşonlu giymişti. İçeride güneş gözlüğü takınca embesil gibi göründüğünü söyleyip duruyordum ama dinlemiyordu. Bu durumda *ben* de embesilin tekiyle arkadaş olan o kişiydim.

Vincent fragmanları izlemeye daldığında telefonuma baktım.

Geçen pazar Brooklyn’e, beni sıra beklemeden Neon’a soktuğu için teşekkür mesajı atmıştım ve o günden beri uzun zamandır arkadaşmışız gibi sohbet ediyorduk. Attığı yeni mesajda bir ara onunla *brunch*’a gidip gitmek istemediğimi sormuştu (Cevap: Elbette! Çok isterim). Carina’dan gelen mesajda da

cırcır böceği satmanın iyi bir ek gelir olup olmayacağını soruyordu (Cevap: Hayır, özellikle de böceklerden nefret ettiği için).

Başka mesaj yoktu.

Zaten beklediğim ya da istediğim bir mesaj yoktu, özellikle de ders verdiğim kişilerden.

Stüdyoda Asher'la geçirdiğimiz zaman, tüm hafta boyunca gayet dost canlısı ve profesyonel geçmişti. Gidiyordum, antrenman yapıyorduk, çıkıyordum. Flörtün zerresi bile yoktu.

Vincent'in kovaşından bir avuç mısır aldım ve ağzıma tıktırdım.

"Hah! Gördün mü?" Suçlayıcı bakışlarla bana döndü. "*Çalıyorsun işte.*"

Ona aldırış etmeden biraz daha mısır almak için uzandım.

Asher'a, neden birlikte olamayacağımıza dair sunduğum tüm sebepler doğrudu ve istedikleri yapıldığında sinirlenen o insanlardan biri olmayacaktım.

Ona öpüşmemiz hiç yaşanmamış gibi davranmasını söylemiştim, o da öyle yapmıştı.

O halde neden bu konuda berbat hissediyordum?

"DuBois. Sen misin?"

Vincent'la aynı anda sese doğru döndük.

Sarı saçlar. Ela gözler. Çocuksu bir sırıtış.

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Clive.

"Hart. N'aber, dostum?" Vincent onunla tokalaşırken, ben koltuğuma iyice gömüldüm.

Daha önce evrenin benimle uğraştığını düşünmüyorsam bile, artık gerçekten buna emindim. Bu küçük sinemada Clive'la karşılaşma ihtimalimiz imkânsız denilebilecek kadar azdı ama işte karşımda duruyordu.

Daha paranoyak biri olsaydım, karşıma çıkmasından şüphelenirdim ancak bu büyük bir filmin ilk gösterimiydi ve sinema benim tekelimde değildi. Ayrıca bir kez görüştüğüm bir adamın

beni takip edeceğini düşünecek kadar kibirli ya da kendini beğenmiş değildim.

Vincent’la selamlaştıktan sonra, Clive’in dikkati bana kaydı. Gözleri büyüdü ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yerleşti.

“Scarlett. Vay canına. Seni görmeyi...” Gözleri tekrar Vincent’a kaydı. “Siz çıkıyor musunuz?”

Vincent da ben de tepeden tırnağa ürperdik.

“Lanet olsun, kesinlikle hayır,” dedi Vincent. “O benim kardeşim.”

“*Kardeşin mi?*” Clive’in bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, birbirimize neden hiç benzemediğimizi anlamaya çalışıyordu.

“Evlatlık.” Vincent kaşlarını çatı. “Bir dakika. *Sen* onu nereden tanıyorsun?”

Ah, siktir. Parmaklarım koltuğumu sıkıca kavradı. Clive eğer Neon’dan bahsederse, Asher’dan da bahsedecekti ve *bu* da tam bir felakete yol açacaktı.

“Geçen hafta sonu bir partide tanıştık. O...”

“Sana bahsettiğim parti,” diye ekledim çabucak. “Hatırladın mı, Vince? *Carina* ile gittiğim parti, sonrasında eve dönerken de sen aramıştın.”

Carina’nın ismini vurguladığımda Clive’in kaşları havaya kalktı. Yanımda bir kız arkadaşım olmadığımı biliyordu ve zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

Lütfen verdiğim ipuçlarını anlayacak kadar zeki ol.

“Parti neredeydi? Söylememiştin.” Vincent’in şüphesi sesi-ne yansımıştı.

Onu suçlayamazdım. Carina da ben de partileri pek sevmedik ve Clive gibi insanların katıldığı etkinliklere giden tiplerden değildik.

“Bir gece kulübü. Adını unuttum,” diye yanıtladım. “O geceyi hayal meyal hatırlıyorum.”

“Hart? Sen hatırlıyor musun?” diye sordu Vincent. Şüphe tohumu filizlenerek fidan olmuştu bile.

O anda Clive'in gerçeği anladığını gördüm. Vincent'in kız kardeşiydim. Partiye *gerçekte* kimle, Asher'la gittiğimi söylememek için Carina ile gittiğim yalanını uydurmuştum. Muhtemelen gezegenin yüzde doksan sekizi gibi, Clive da Asher ve Vincent'm anlaşılamadığını biliyordu.

Parçaları birleştirmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

“Peony, Legends, MYX... Bunlardan biri olabilir ya da hiçbiri olmayabilir,” dedi Clive. “Dürüst olmak gerekirse, o gece kafam bayağı iyiydi. Scarlett'la tanışmam dışında pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Hah.” Vincent gözlerini kıstı. “Siz tanıştıktan sonra ne oldu?”

“Birkaç dakika sohbet ettik. Sonra ben Carina'yı tuvalete götürdüm çünkü şey, onun midesi bulandı ve bar tezgâhının her yerine kustu.” *Çok özür dilerim, Car. Bu iftirayı telafi etmek için penguen fonuna ekstra bağış yapacağım.*

Ağabeyim yüzünü buruşturdu.

Neyse ki, ışıklar söndü ve filmin başlamak üzere olduğunu duyuran anons bizi bu sorgudan kurtardı.

Ragbi oyuncusu yanımızdan ayrılıp birkaç sırada arkadaki yerine geçtiğinde, “Sen Clive'ı nereden tanıyorsun?” diye fışıldadım.

Az önceki tehlikeli yakın temas yüzünden sinirlerim hâlâ gergindi. Asher hakkında pot kırma ihtimaline karşılık, Clive ve Vincent'in ne sıklıkla görüşüğünü bilmem gerekiyordu.

“Birkaç ortak arkadaşımız var ama o kadar yakın değiliz.” Vincent sonunda güneş gözlüğünü çıkarıp bardaklığa koydu. “Ondan uzak dur. Zamparanın teki.”

İlginç. Asher da aynı şeyi söylemişti.

Açılış jeneriği akmaya başladı. Hemen ardından gelen aksiyon sahneleri ve *Nate Reynolds*'ın yakın çekim profili endişelerimi geçici olarak yatıştırmıştı. Ta ki bir saat sonra mesanem kendini hatırlatana kadar.

Ara verildiğinde sessizce dışarı çıkıp hemen tuvaleti kullandım. Önemli bir sahneyi kaçırmak istemiyordum.

Tuvaletten çıktığımda az kalsın aynı anda erkekler tuvaletinden çıkan Clive'a çarpıyordum.

"Selam!" dedi gülümseyerek. "Bir hafta içinde üçüncü karşılaşmamız. Evrenin bize bir mesaj vermeye çalıştığını düşünmeye başlıyorum."

Son zamanlarda evren bana çok fazla mesaj vermeye çalışıyor. Çenesini kapatmasını dilerdim ama hoş karşılanmadığı yerlere burnunu sokmak gibi bir huyu vardı.

"Olabilir ama sinema salonu ve tuvaletinin iki ayrı rastlantı sayılacağını pek sanmıyorum." Ölümsüz, soyut bir güçle derdim var diye masum seyircileri işin içine katmak zorunda değildim.

Clive güldü. "Sanırım sayılmaz."

"Az önce sırrımı açık etmediğin için teşekkür ederim," diye ekledim. "Vincent biraz fazla korumacı olabiliyor ve onun şeyi bilmesini istemiyorum..."

"Seninle Donovan arasında bir şey olduğunu mu?" Işığın oyunu olabilirdi ama Asher'm adını söylerken Clive'ın gözlerinin belli belirsiz parladığını görür gibi olmuştum.

"Aramızda bir şey yok." Eğer bu cümleyi kalın, fosforlu ve altı üç kere çizilmiş şekilde yazabilseydim, yazardım. "Biz sadece..." *Arkadaş? Meslektaş? Tanıdık?* Hiçbiri doğru hissettirmiyordu. "Bu sadece zararsız bir arkadaşlık."

O kelimeden nefret etmeye başlamıştım ama bulabildiğim en doğru tanım buydu.

Zararsız bir arkadaşlıkta insanlar birbirini öpmez, diye mırıldandı iç sesim. Belli ki evreni tahtından indirip en nefret ettiğim soyut varlık olmak niyetindeydi.

"Zararsız, ha?" Clive'm kaşları havaya kalktı. "Donovan'm bundan haberi var mı? Sana numaramı verdiğimde beni yumruklayacak sandım."

"Bilmiyorum." Yüzüme küstah bir gülümseme yerleştirme-

ye çalıştım. “Ona sorman gerekecek. En azından benim açım-
dan tamamen zararsız.” Sözcükler ağzımdan çıktığında garip
bir şekilde ihanet etmiş gibi hissetmişim ama yine de bu hissi
yuttum.

“Bunu öğrendiğime sevindim.” Clive başparmağım altdu-
dağmın üzerinde gezdirdi. “Öyleyse, bir ara akşam yemeğine
çıkma ister misin?”

“Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?” Bu işin nereye gittiğini
tahmin etmem gerekirdi ama bu ses tonuma sızan şaşkınlığı en-
gellememişti.

“Evet.” Yamuk bir gülümsemeyle bana baktı. Bunu Asher
yaptığında içten görünüyordu ama Clive yapmca biraz yapma-
cık durmuştu. “Cumartesi sana bunu sorma fırsatım olmamıştı
ve sanırım evren bana ikinci bir şans verdi. Seni buradan daha
hoş bir yere götüreceğime söz veriyorum.” Etrafımızı işaret
ediyordu.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Sohbet fazla uzamıştı
ve filmin iyi kısımlarından birkaçını kaçırmıştım ama kararsız-
dım.

Hem Asher hem de Vincent, ondan uzak durmam için beni
uyarmıştı. Onun hakkında ne söylemişlerdi? “Zampara” oldu-
ğunu mu? Ancak ikisi de önyargılı davranıyordu ve yakışıklı
profesyonel bir sporcunun çapkınlık döneminden *geçmemesi*
mümkün müydü?

Önemli olan şuydu ki Clive, Asher değildi. Gülümsemesi
kalbimi hızlandırmıyor, benimle flört etmesi sinirlerimi altüst
etmiyordu. Onunla yiyeceğim akşam yemeğinin tek sonucu,
belki birkaç saatimi boşa harcayacak olmamdı. Randevu kötü
geçerse, bir daha onu görmek zorunda kalmazdım.

Clive hâlâ beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Öyleyse evet,” diye yanıtladım. “Seninle akşam yemeğine
çıkmayı çok isterim.”

Bir sonraki seansımızda Clive’la karşılaşmamızı ve Vincent’a uydurduğum hikâyeyi Asher’a anlattım. Vincent’la onun arasında parti konusunun açılacağını sanmıyordum ama olur da açılırsa diye hikâyelerimizin tutarlı olmasını istemiştım.

Ancak Asher, ağabeyimin Poppy’nin partisinde birlikte olduğumuzu öğrenmesinden çok Clive konusuna takılmıştı.

“Vincent’la sık sık gittiğiniz sinemada *tesadüfen* karşınıza mı çıktı?” Burun delikleri genişledi. “Bu sana şüpheli gelmiyor mu?”

“Sinemanın sahibi biz değiliz. Bizim kadar onun da orada bulunmaya hakkı var.”

“Onu daha önce orada gördün mü?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Hatırladığım kadarıyla görmedim. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor.” Geçerken uğramış olabilirdi ya da oraya daha önce de gelmiş ve ben fark etmemiş olabilirdim.

İyi bir nedeni olmadığı sürece, kimse yanından geçen rasgele insanlara dikkat etmezdi. Asher tamamen paranoyaklık ediyordu.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi kesin bir dille. “Neon’da seni elinden kaçırdı, şimdi seni bir meydan okuma olarak görüyor. Bir şekilde o sinema salonunu sevdiğini öğrenip ‘tesadüfi’ karşılaşmayı planlamış olmasına şaşırمام.”

Cumartesi sana bunu sorma fırsatım olmamıştı ve sanırım evren bana ikinci bir şans verdi. Mantığım devreye girmeden önce Clive’in sözleri bir süre zihnimde yankılandı.

“Pekâlâ, gerilim filmi izlemeye biraz ara vermen lazım çünkü resmen komplo teorileri kurmaya başladın.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Çapkın olabilir ama sapık olduğunu düşünmüyorum. Vincent’la hangi filmi, hangi gün, hangi saatte izlemeye gideceğimizi nereden biliyordu? Bu bilgiyi internette yayınlamadık sonuçta.”

Asher ağzını açtı, sonra cevap vermeden kapattı.

“Aynen öyle. Diğer kısma gelince...” Barı sıkıca kavradım.

“Sence birinin benden hoşlanmasının tek sebebi beni bir ‘meydan okuma’ olarak görmesi mi?”

Benimle flört etmekte bu kadar ısrarcı olmasının sebebi bu muydu? Vincent’ı cezalandırmak için miydi?

Bu ihtimal saframın boğazımdan yükselmesine neden olmuştu. Çok saçmaydı. Artık Asher’ı, bu kadar kötü niyetli bir şey yapmayacağını bilecek kadar tanımıştım ama şüphe tohumu bir kez ekildiğinde söküp atmak zor oluyordu.

Dudakları gerildi. “Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun.”

“Aslında bilmiyorum.” Konuyu kapatmam gerekiyordu ancak dudaklarım benden bağımsız şekilde hareket etmeye devam etti. “Ayrıca çapkın olsun ya da olmasın, Clive’ı sevdim. Gayet hoş biri.”

“Çünkü böyle düşünmeni istiyor.”

İğneleyici cümlesini görmezlikten geldim. “Aslına bakarsan, bana çıkma teklifi etti ve ben de kabul ettim.”

Kelimeler, TNT yüklü bir gerilim havuzunun içine düştü. Asher’ın çenesi kaskatı kesildiğinde, ben de içgüdüsel olarak yaklaşan patlamaya karşı kendimi hazırladım.

Beklediğim patlama hiç olmadı.

Kısa bir sessizliğin ardından döndü ve ses sisteminin açma kapama tuşuna bastı. Klasik, hip hop, enstrümantal karışımı hafif melodiler odanın içine yayıldı. “Senin adına sevindim,” dedi anlam veremediğim bir ses tonuyla. “İyi eğlenceler.”

“Eğleneceğim.” *Konuşmayı kes.* Fakat yapamıyordum. Sanki dudaklarımın kendi iradesi vardı. “Bu cuma beni *Golden Wharf*’a götürüyor. Şehirdeki en iyi restoranlardan biri olmalı.”

“Harika.”

“Sonrasında belki gizli bir kokteyl barına gidebiliriz...”

“Anladım,” diye sözümü kesti Asher. Tekrar bana döndüğünde yüz ifadesine belirgin bir öfke yerleşmişti. “Antrenmana başlayacak mıyız, yoksa bana aşk hayatınla ilgili hiç sormadığım ayrıntıları vermeye devam mı edeceksin?”

İrkilmemek için kendimi tuttum ama o haklıydı. Onu neden kışkırtıyordum ki? Antrenman yapıyor olmalıydık, bu saçma atışmanın içinde olmamalıydık.

Yine de aramızdaki ilişki o kadar soğuk ve *resmiydi* ki, kıvılcımları tekrar görebilmek tuhaf bir şekilde hoştu.

Bu kez daha sakın bir tonla, “Sanırım West End’deki talibinle işler yolunda gitmedi,” dedi Asher.

Kaşlarımı çattım. “West End’deki talibim mi?”

“Bu yazın başında birlikte West End’de bir gösteriyi izlemeye gittiğin adam.”

O neyden bahs... ahhhhh. Carina ile kız kıza dışarı çıktığımız gecedен bahsediyordu. Bir müzikal izlemiş ve ardından yaban mersinli kokteyllerle sarhoş olmuştuk.

Bunun direkt bir randevu olduğunu *söylememiştim* ama Asher’ı romantik bir etkinlik olduğuna inandırmıştım. O zamanlar bile, farkında olmadan onu kıskandırmaya çalışıyordum.

Bu farkındalık bir örsün darbesi gibi çarpmıştı. Yutkundum, sihirli bir makasım olmasını ve bu karmaşık işin içinden kesip çıkabilmeyi diliyordum.

Söz konusu Asher olduğunda *gereken ve istenen*, kararlarım üzerinde hâkimiyet kurmak için sürekli savaşıyor ve kazanan her saat başı değişiyordu.

Bunun beni bu kadar iradesiz birine dönüştürmesinden nefret ediyordum. Onu öpmüş, sonra da kaçıp gitmişim. Öpücük hiç yaşanmamış gibi davranmasını söylemiş, sonra da Clive ile çıkacağım randevudan bahsederek onu kışkırtmaya çalışmıştım. Hem beni kıskanmasını hem de benden uzak durmasını istiyordum.

En nefret ettiğim insan tipine, karar veremeyen ve söyledikleri ile yaptıkları birbiriyle uyuşmayan insanlara benzemeye başlamıştım.

Sorun şuydu ki, bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

“Hayır,” diye cevap verdim Asher’a. “Romantik bir ilişkiyi yürütemedik. Arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını düşündük.”

Bu doğruydu... Birazcık gerçeği sağdan soldan çekiftirip, eksik detay verme sosuna batırırsak doğru denebilirdi.

“Anladım.” Asher’ın çenesi tekrar kasıldı. “*Golden Wharf*’tan söz etmen komik oldu. Cuma gecesi ben de bir randevu için oraya gideceğim.”

Kıs kıs gülmeden edemedim. “Ah, hadi ama.”

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Tam da ben söyledikten sonra benimle aynı restoranda, aynı gece randevun olma ihtimali nedir ki?”

“Bir hafta önce tanıştığın birini daha önce hiç görmediğin küçük bir sinema salonunda görme ihtimalin ne?” diye karşılık verdi.

Lanet olsun. Beni yakalamıştı.

“Kiminle çıkacaksın?” diye sordum, hâlâ şüpheliydim.

“Hafta sonu tanıştığım biriyle. Tatlı, komik ve futbolu seviyor. Onunla yemeğe çıkmak için sabırsızlanıyorum.”

Beni kıskandırmaya çalıştığı belliydi ama bu kıskanmama engel olmuyordu. “Harika.”

“Öyle.”

Arka planda yükselen enstrümantal müzik dışında sessizlik hâkimdi.

Uzun ve gergin on saniyenin ardından, “Çift randevusu yapalım,” dedi Asher.

Kahkahalara boğuldum ama o benimle birlikte gülmeyince kendimi durdurdum.

Ciddi olamazdı.

“Sen deli misin?” diye çıkıştım. “Sana bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüren ne? Clive’ı sevmiyorsun bile!”

“Çift randevusu yapmak için onu sevmek zorunda değilim.”

“Bu duyduğum en aptalca şey.”

“Hayır, değil. Bir düşünsene. İlk randevular hep çok tuhaf olur. Orası küçük bir restoran ve sonuçta ikimiz de orada olacağız. Baş başa görüşme baskısı olmadan karşımızdaki insanı tanıyabilmemiz için mükemmel bir fırsat.”

“Asher, hayatım... ilk randevu için flört yeteneklerine güvenmiyorsan, bunu baştan söyleyebilirdin,” diye karşılık verdim. Benim için kullandığı lakabı kasıtlı olarak kullanmıştım.

Sırtışından bunu yakaladığı belli oluyordu. “Beni endişelendiren benim flört yeteneklerim değil.”

“Benim flörtte kötü olduğumu mu ima ediyorsun?”

Asher omuz silkti. “Bilemem. Yine de *kendi* flört yeteneklerimden eminim.”

“Hadi ama. Daha ana yemek bile gelmeden Clive’ı avucumun içine alırım.” Uzun zamandır randevuya çıkmamıştım ancak istediğimde cazibemi ortaya çıkarabilirdim.

“O bir erkek,” dedi Asher. “Önüne ne koyarsan yer zaten.”

“Randevuya çıktığım adamın hiçbir standardı olmadığını ima ediyorsun.”

“Sen söyledin, ben değil.”

“Sen konuşma bence. Bütün işi görünüşün ve paran senin yerine halleder. Parmağımı göğsüne dayadım, tuğla bir duvarı dürtüyor gibiydim. “İddiaya girerim, akşam yemeğinin sonuna kadar sohbeti devam ettiremezsin. Randevuya çıkardığın kadın sıkıntıdan patlar.”

“İddiaya mı girmek istiyorsun?” Asher’ın gözleri meydan okur gibi parladı. “Gecenin sonunda kim ikinci randevuyu ayarlamış olacak, görelim o zaman. Kazanan diğerine karşı bóbürlenme hakkım elde etmiş olur. Kaybeden ise ömrünün sonuna kadar utanç içinde yaşar.”

“İddia mı? Ergen miyiz biz?” dedim alayla. Kısa bir duraksama oldu. “Ya ikimiz de ikinci randevuyu ayarlamış olursak?”

“O zaman, ikimiz de doğru sosyal becerilerle yetişkin olduğumuzu bilerek huzur içinde uyuyabiliriz.”

Bu bir tuzaktı. Asher’la çift randevusuna çıkmak, kötü fikirler tarihindeki en kötü fikirdi ve hayatta kalma içgüdülerim bu tuzağa düşmememi haykırıyordu.

Diğer yandan, geri adım atarsam korktuğumu söyleyecekti. Bu işin altından kalkamayacağımı söyleyecekti ve bunu kabul edemezdim.

FORVET

“Pekâlâ. Varım.” Ortada maddi bir şey olmasa bile, cuma akşamki yemekten ikinci randevuyu ayarlamadan kalkmaya hiç niyetim yoktu. “İyi olan kazansın.”

21

ASHER

Çift randevusuna çıkmayı teklif etmemeliydim.

Pazartesi Öğleden Sonrası Asher'ının ne içtiğini bilmiyordum ama Cuma Gecesi Asher'ı, *Golden Wharf* a girdiği anda sıçtığını anlamıştı.

“Vay canına.” Ivy çiçek açmış bitkilere ve yaldızlı kapılara bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Burası muhteşem bir yer.”

Dikkatim dağılmış bir halde, “En iyi restoranlardan biri,” diye cevap verdim.

Şehrin en lüks restoranında dört kişilik bir masa ayarlamam için bir telefonum yeterli olmuştu. Sorun bu değildi.

Randevuya çıkaracak bir kadın bulmak da değildi. Scarlett'a söylediğimin aksine, geçen hafta sonu evdeydim. Hiç kimseyle buluşmamıştım ama Ivy, bedava yemek ve eğlence varsa ben varım diyen bir arkadaşımdaydım. Benimle sevgili olmak gibi bir isteği olmaması da bu durumu mükemmel kılıyordu. Randevuya çıkmamızdan ciddi bir anlam çıkarabilecek birini davet ederek karmaşık bir durum yaratmak istemiyordum.

Nasıl ve ne zaman tanıştığımızla ilgili uydurduğum hikâyeyi ona anlatmıştım, yani sorun bu da değildi.

Hayır, asıl sorun şu anda tam bize doğru yürüyor ve beni bu noktaya kadar getiren her kararımdan pişman olmamı sağlayacak kadar güzel görünüyordu.

Scarlett'ı antrenman kıyafetleriyle görmüştüm.

Bornozum ve tişörtümle görmüştüm. Üstelik ikincisi hayatımda gördüğüm en ateşli görüntülerinden biri olarak kalmıştı.

Hatta Neon'da eğlenmek için süslenmiş haliyle bile görmüştüm.

Ancak *bu halini* hiç görmemiştim.

Sade siyah elbisesi dizinin hemen üzerinde bitiyordu ve tüm doğru noktaları sararak zarif kıvrımlarıyla uzun, ince bacaklarını ön plana çıkarıyordu. Gümüş topuklu ayakkabıları boyunu sekiz santim daha uzatmıştı, saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. O kadar yumuşak görünüyordu ki, neredeyse ona doğru uzanacaktım fakat kendimi durdurdum.

Nasıl yaptığını bilmiyordum ama makyajı, yüz hatlarını aşırıya kaçmadan belirginleştirmişti.

Kocaman koyu gözler. Yumuşak kırmızı dudaklar. Kusursuz.

Yine de bu gece görünüşünde tam olarak neyin farklı olduğunu anlayamamıştım. O her zaman güzeldi ve kıyafeti her ne kadar zarif olsa da sıra dışı sayılmazdı.

Ancak yanıma gelirken bunun kıyafetleri, saçı ya da makyajıyla ilgili olmadığını fark ettim. Farklı olan *kendisiydi*. Stüdyoda olduğumuz zamanlarda sakladığı özgüven ve şehvetin birleşimiyle kalçasını kıvrarak yürüyüşüyle ilgiliydi. Gözlerindeki hafif ışıltıyla ilgiliydi. Yüzündeki parıltı ve dudaklarındaki gülümsemeyle ilgiliydi.

Şu ana kadar hep Profesyonel Scarlett'la karşı karşıyaydım. Flört ettiğimiz ve öpüştüğümüz zaman bile o maskesinin parçalarına sıkı sıkıya sarılmıştı.

Peki ya şu an bana doğru yürüyen Scarlett? Yüzünde maskesi yoktu. Eğer sevgili olsaydık ellerimde çiçeklerle onu evinden aldığımda, sokakta yürürken parmaklarımız birbirine kenet-

lendiğinde, sabah uyandığımızda başını göğsümde göreceğim Scarlett bu olacaktı.

Scarlett benim olsaydı böyle görünecekti.

Restorandaki konuşmalar bir anda sessizleşti. Boğazımda birdenbire oluşan kuruluğu yutkunarak geçirmeye çalıştım ve elimde sert bir viski olmasını diledim.

Viskiye ihtiyacım vardı. *Acilen.*

Scarlett önümüzde durdu. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra Ivy'ye döndü. "Merhaba."

"Merhaba." Sesim biraz pürüzlü çıkmıştı. "Sen..." *Nefes kesici görünüyorsun. "Güzel görünüyorsun."*

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ama gözlerindeki bir anlık duygusallığı gizleyen maskenin tekrar yerine oturduğunu görebiliyordum. "Sen de öyle. İkiniz. Yani, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz."

Onun bu sevimli dil sürçmesine az daha gülümseyecektim ki, bir el sahiplenici bir tavırla koluna dokundu.

Beyaz gömlek. Mavi kravat.

Clive.

Modum, asit dolu bir fıçıya düşmüş ölü bir sinek gibi dibe çöktü.

Scarlett'a o kadar odaklanmışım ki, yanındaki Clive'm varlığını fark etmemiştim. Restoranın kıyafet kurallarına harfiyen uymuştu ama gömleği göğsünü biraz fazla sıkıyordu ve saati ışıkların altında aşırı parlıyordu.

Kaslarının daha büyük görünmesi için kasıtlı olarak yarım beden küçük bir gömlek giydiğine dair yüz bin sterline bahse girerdim.

Ego için bir puan, şıklık için sıfır.

Ayrıca *hâlâ* Scarlett'm kolunu tutuyordu. *Şerefsiz herif.*

Clive hafifçe sırtarak bana baktı.

Öfke damarlarımda kaynamaya başladı. Sinemada kasıtlı olarak karşısına çıkmıştı. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama

yapmıştı. Yarışı kaybettiği için öfkeliydi ve beni köşeye sıkıştırmak için Scarlett'ı kullanıyordu.

Öfkeli ve paranoyak görünmeden bunu açıklamam mümkün değildi, bu yüzden çenemi kapalı tutacaktım. *Şimdilik.*

Oyunu daha sert değil, daha akıllıca oyna.

Ancak Clive'in sırtışı kaybolurken içimdeki öfke yerini şaşkınlığa bıraktı. Ağzı açık kalmış halde randevuya çıktığım kadına bakıyordu.

"Ivy?"

"Clive?" Ivy'nin ses tonu da en az onunki kadar şaşkındı.

Elmacıkkemiklerine renk gelmişti ve burada bizimle durmak-tansa kaldırımda erimeyi tercih edeceği hissine kapılmıştım.

Sessizliği ilk bozan Scarlett oldu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet. Biz..." Clive boğazını temizledi. "Eskiden birlikteydik."

"Uzun zaman önce," diye hızlıca ekledi Ivy. "Üniversite-deyken."

Lanet olsun. Sanırım bu mantıklı geliyordu. Ivy ile Poppy sayesinde tanışmıştım ve Clive da Poppy'nin kuzeniydi. Tüm bu grup küçük yaştan beri aynı okullarla aktivitelere katılmıştı.

Bununla birlikte, benim çıktığım kişiyle Scarlett'ın çıktığı kişinin eski sevgili olma ihtimali o kadar düşüktü ki bu çok komikti. Az kalsın Clive'in sinemada Scarlett'la karşılaşmasının da *gerçekten* tuhaf bir tesadüf olduğuna inanacaktım.

Az kalsın.

"Vay canına." Scarlett gözlerini kırıştırdı. "Dünya gerçekten küçük."

Herkesten gergin kahkahalar yükseldi. Scarlett ve Ivy arasında ayaküstü bir tanışma faslından sonra restorana girdik. Gerginlik bulutu, vızıldayan bir sivrisinek sürüsü gibi bizi takip ediyordu.

Golden Wharf'ın müşterileri ünlü simalara alışık, bu yüzden sakince içeriyi göstermeyen camların yanındaki yerlerimize oturduk.

Siparişlerimizi verdikten sonra, “Asher’la nasıl tanıştınız?” diye sordu Scarlett.

Garip bir oturma düzeniyle oturduğumuzdan, Scarlett karşısında ve Ivy de yanımdaydı. Clive ve ben birbirimizden olabildiğince uzakta oturmuştuk ama bu kadar iç içe olan bir restoranda dört kişilik bir masada otururken bunun pek bir anlamı yoktu. Hâlâ yakın sayılırdık ve Clive, duvarla arasına sıkıştırdığı Scarlett’a *kesinlikle* fazla yakındı.

Ivy hızlıca bana baktıktan sonra, “Geçen hafta sonu bir şarap barında tanıştık,” diye yanıtladı. “Bana içki ısmarladı, iyi anlaştık ve gerisi malum.”

Mükemmel. Aynen çalıştığımız gibiydi.

Ne yazık ki, provada güçlü bir hafızası olan eski erkek arkadaşını hesaba katmamıştık.

“Şaraptan nefret ettiğini sanıyordum,” dedi Clive. “Milly Blair’in parti fiyaskosundan sonra içmeyi bırakmıştın.”

“Şey...” Ivy’nin paniği yüzüne yansımıştı. “O sorunu aşalı çok oldu. Aradan yıllar geçti ve... içkiye karşı yeni bir bakış açışı geliştirdim.”

Clive kaşlarını çattı. “Şarap barının adı neydi?”

“Shoreditch’te gizli bir mekân,” diye usulca araya girdim. Ona bir bar ismi verseydim, cumartesi gecesi gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmekten çekinmezdi. “Genelde sadece bilenler gelir.”

“Peki bu gizli mekânın bir adı yok mu?”

“Yakın çevrem dışındaki insanlara söyleyemem. Bar kuralları.” Londra’da benzer şekilde katı kuralları olan pek çok özel, gizli bar olduğu için mantıksız bir yalan değildi.

“Ne tesadüf.”

“Sana ne demeli?” Okları ona yöneltmeye çalıştım. “Scarlett sinemada seninle karşılaştığını söyledi. Ne tesadüf.”

“O sinemanın yakınlarında oturuyorum,” dedi Clive. “Sürekli oraya giderim.”

“Sahi mi? Geçen hafta sonundan önce orada izlediğin son filmin adı neydi?”

Bir anlığına tereddüt etti. “Riley K’in oynadığı korku filmiydi ama adını unuttum.”

“*House of Snakes*?”

“Evet. Aynen o.”

“Tuhaf.” Son derece rahat bir tavırla arkama yaslandım. “Arkadaşım o filmin yapımcısı. İngiltere’de sınırlı olarak vizyona girdi. Sadece bir avuç sinemada yayınlandı, hepsi de Londra’nın merkezindeydi. Sanırım senin gittiğin sinema Kuzey Londra’daydı, değil mi?”

Ivy ve Scarlett, spor müsabakasındaki seyirciler gibi başlarını bir ona bir bana çeviriyorlardı.

Clive her ne halt etmeye çalışıyorsa, yanına kâr kalmasına izin vermeyecektim. Benimle uğraşması başka, Scarlett’ı da bu işin içine sürüklemesi bambaşka bir durumdu.

“Demek ki yanılmışım,” dedi rahatça. “Belki de *House of Snakes*’i başka bir sinemada seyretmişimdir. Ne olursa olsun, iyi ki geçen hafta sonu sinemaya gitmişim. Yoksa Scarlett’la karşılaşamazdım ve burada olmazdık.” Gülümseyerek kolunu Scarlett’m sandalyesinin arkasına attı.

Ivy rahatsız olmuş gibi kıpırdanırken ben, Scarlett’ın Clive’i terslemesini bekliyordum. İlk buluşmanın daha bu kadar başındayken birinin böyle bir şey yapmasına asla müsaade etmezdi.

“Kesinlikle.” Scarlett gülümsemesine karşılık vererek ona doğru yaslandı. “Ben de seninle karşılaştığım için mutluyum.”

Clive’in dişleri yumruğum için küçük, beyaz hedefler gibi parlıyordu.

Burada ne boklar dönüyordu? Scarlett ondan hoşlanıyor olamazdı...

İddia. Bu gerçek bir yük treni gibi çarpmıştı. İddiaya girdiğimizi unutmuştum ama Clive’in hayallerine neden göz yumduğu şimdi anlaşılıyordu.

Ivy ile ben gerçek bir randevuya çıkmadığımıza göre ikinci randevuyu ayarlamak için endişelenmeme gerek yoktu, çoktan ayarladığımı söyleyebilirdim. Bu arada, Scarlett ikinci randevusu için çalışması gerektiğini anlamıştı.

En azından kendi kendime böyle söylüyordum çünkü başka bir açıklaması olduğunu düşünmek oldukça mide bulandırıcıydı.

Ivy'yle sahte bir randevuya çıktığımızı bilmediğine göre, “kazanmak” için çaba göstermeliydim. Yoksa Scarlett bu durumdan şüphelenecekti.

“Ivy’nin Londra Üniversitesi’nde çevre hukuku okuduğundan bahsetmiş miydim?” diye sordum. “İnanılmaz zeki.”

“Demek bir avukatla çıkıyorsun? Etkileyici,” dedi Scarlett. Şaka olarak algılanabilecek kadar alaycıydı ama öyle olmadığını anlamama yetecek kadar da sivriydi.

Clive pis pis sırtırken ben gözlerimi kısmıştım.

“Hukuk öğrencisi,” diye düzeltti Ivy gülerek. “Yani, Asher Donovan’dan bahsediyoruz. Kim onunla çıkmak istemez ki?”

Clive’in sırtışı kayboldu.

Midemde biraz rahatsızlık hissetsem de daha fazla şarap içerek bunu bastırdım.

Ivy kendi rolünü oynuyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Yine de bana *Asher Donovan* yerine Asher demesini tercih ederdim. Adım ve soyadımın bana ne kadar çok kapı açtığı düşünülürse bu durumdan şikâyet etmemem gerekirdi ama sanki bir insan değil de yürüyen bir markaymışım gibi bazen insanlıktan uzaklaştığımı hissediyordum.

Scarlett kaşlarını çatınca alnı kırıştı. Sorgulayan bakışlarla bana şöyle bir baktıktan sonra Ivy’ye döndü. “Demek çevre hukuku. Bir uzmanlık alanın var mı?” diye sordu.

Ivy, Clive’ı gördüğünden beri ilk kez gülümsemişti. “Alanım denizlerin korunması ama tehlikeli maddelerin ve atıkların yönetilmesiyle de ilgileniyorum.”

Sonraki yarım saat boyunca, biz ara sıcaıkları yerken o bize dersleriyle ilgili ayrıntıları anlattı. Scarlett sessizdi, Clive kaşlarını çatmıştı, ben de ara sıra *hmm* ve *vay canına* diye araya giriyordum.

Tamamen çevreyi korumaktan yanaydım ama dürüst olmak

gerekirse, lezzetli yengeç köfteleri yerken Birleşmiş Milletlerin Açık Denizler Antlaşması'nın detaylarını dinlemek hiç hoşuma gitmemişti.

Ivy artan gerginlikten bihaber görünüyordu. Neyse ki garson ana yemeklerimizi getirdiğinde, sömürülen balık kaynakları hakkında daha fazla ayrıntıya girmeden konuşmasını böldü.

“İstakoz çok lezzetliymiş.” Scarlett çatalıyla bir parça koparıp Clive’a uzattı. “Al, sen de tadına bak.”

“Teşekkürler, bebeğim.” Clive ukala bir ifadeyle bana baktı ve istakoz kuyruğunu direkt Scarlett’ın çatalından yedi.

Scarlett ve ben aynı anda yüzümüzü buruşturarak tepki verdik ama Scarlett’a döndüğümde yüzüne çoktan bir gülümseme yerleştirmişti.

“Bize ragbiden bahset,” dedi Scarlett. “Bu konuda hep daha fazla şey öğrenmek istemişimdir.”

Scarlett yemi atmış ve Clive da oltaya gelmişti. Erkeklerin sevdiği tek bir şey varsa, o da kendilerinden bahsetmektir.

Clive ragbinin erdemlerini ve sahadaki kendi “önemini” anlatırken, Ivy kaşlarını çatarak makarnasıyla oynuyordu.

“Ivy, hayatım, biraz daha şarap ister misin?” diye sordum nazikçe.

Hayatım kelimesi Scarlett dışında birine söylediğimde tuhaf hissettirmişti ama kaygılarımı bastırmaya çalıştım. Yemeğin yarısı geçmişti ve artık bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Scarlett’ın, Clive’ın ragbi muhabbetine duyduğu ilgi bir anda kayboldu.

Ivy kadehini bana doğru iterek, “Evet, lütfen,” diye cevap verdi. Üniversitedeyken şaraptan nefret ediyor olabilirdi ama belki de *gerçekten* şaraba karşı yeni bir bakış açısı geliştirmişti çünkü şarabı doldurduğum anda çölde vahaya rastlamış çaresiz biri gibi kafasına dikti.

Yemek uzadıkça uzamıştı.

Çift randevusu fikrinden daha önce pişman olmadıysam bile artık kesinlikle pişmandım. Clive’ın konuşmasını dinlemeye

katlanamıyordum. Scarlett'm sorularıyla ve destekleyici baş sallamalarıyla onun egosunu okşadığını görmek daha da kötüydü.

İçkimi kafama diktim ve Scarlett bir rahibin ragbi oynamasıyla ilgili aptalca espriye kahkahalarla gülünce ona ters ters baktım. Esprinin can alıcı noktasını *herkes* tahmin edebilirdi.

“Affedersiniz.” Ivy sandalyesini halıya sürterek geriye doğru itti. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Hemen dönerim.”

Tüm bu öfkenin içinde bir endişe filizlendi. Scarlett ve Clive'a o kadar odaklanmışım ki, Ivy'yi ihmal etmişim. Yüzü buraya ilk geldiğimiz zamankinden daha solgun görünüyordu ama ben onunla konuşmadan aceleyle uzaklaştı.

Onun gidişi, masanın üzerine anında bir sis bulutu düşürdü.

Clive arkasından baktı, sonra peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. “Benim de tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim.”

Beş saniye sonra tuvaletlerin bulunduğu koridorda gözden kayboldu.

Pekâlâ. Bu hiç de şüpheli değil.

Ivy ve Clive'm neden ayrıldığını bilmiyordum ama birbirlerine verdikleri tepkilere bakılırsa aralarındaki çekim kaybolmamıştı.

İstesem böyle planlayamazdım. Belki de aralarındaki ateş yeniden alevlenecek ve Clive, Scarlett'ı rahat bırakacaktı. Ivy o şerefsiz için fazla iyiydi ama eğer Ivy de ondan hoşlanıyorsa, bu beni ilgilendirmezdi.

Scarlett ile sessizce oturduk, çıktığımız insanların ve söylenmemiş binlerce sözün hayaleti üzerimizde dolaşıyordu.

“Ivy iyi birine benziyor,” dedi sonunda.

“Öyle. Clive da... Clive işte.”

Kıs kıs güldü, zarif görünümüyle çelişen kaba bir ses çıkarmıştı.

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Onun tepkilerine bayılıyordum. Tepkileri çok içtendi, çok *gerçektir*. Yapmacıklık yoktu, yalakalık yoktu. *Saf Scarlett.*

“Eskiden birlikte olduklarına inanamıyorum,” dedi Scarlett.
“Oldukça beklenmedik bir gelişme.”

“Belki de bu bir işarettir.”

“Ne işareti?”

“Yanlıı insanlarla randevuya çıktığımızın işareti.”

Sözlerim, oynadığımız oyunu bitirdi. Her kelimem şömine-deki alev gibi çatırdadı, tenimi ısıttı ve Scarlett’ın yanaklarını pembeleştirdi.

“Randevularımız hâlâ *devam ederken* böyle şeyler söylememelisin.” Tuvaletlerin olduğu tarafa doğru baktı.

Ne Ivy ne de Clive ortalıkta görünüyordu.

“Olabilir ama haksız mıyım?” diye sordum meydan okurcasına. “Sakin bana Clive’in ragbi şovuna katlanabildiğini söyleme. *Ragbi*.” Tiksinti dolu bir ses çıkardım. “Spor kılığına bürünmüş bir vahşet. Tamamen kas gücü, yetenek falan yok.”

“O kadar ukalasın ki... Futbol dışında başka sporlar da var, biliyorsun.”

“Hiçbiri de iyi değil.”

Yüzünde usulca bir gülümseme belirdi. “Katlanılmaz birisin.”

“Yine de Clive Hart’tan daha katlanılabilir biriyim. Dürüst ol.” Gözlerinin içine baktım. “Onunla birlikte olmaktan keyif mi alıyorsun, yoksa sadece iddiayı mı kazanmak istiyorsun?”

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Neden keyif almayayım ki? Clive hem yakışıklı hem başarılı hem de komik biri. Her açıdan kusursuz.”

Komik mi? Tabii tabii, o adam ancak frengi ne kadar komikse o kadar komik olabilirdi ve onun “her açıdan kusursuz” oluşu buram buram saçmalık kokuyordu.

Aynı saçmalık Scarlett’ın cevabmda da vardı.

“Sorduğum şey bu değildi,” dedim usulca.

Scarlett’m gözleri mum ışığında titriyordu. Gözleri gümüş ay ışığının rengini taşıyordu. Bazen berrak, bazen de bulutlarla örtülüydü.

Bazen sisin içinde gerçek duygularını anlamak imkânsızdı. Fakat bu gece, her şey apaçık karşımda duruyordu.

“Hayır.” Bulutlar aralandı ve savunmasızlığının bir kısmını ortaya çıkardı. “Pek sayılmaz.”

Verdiği cevap, randevuya çıktığımız insanların ortadan kaybolmuşken her şey normalmiş gibi bir illüzyon yaratabileceği-miz bu anda, yapabileceği tek itiraftı.

Kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başladı.

“Ivy ile birlikte olmaktan keyif alıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Gözlerinin içine baktım. “Pek sayılmaz.”

Tabakların ve çatal bıçakların şingirtisi arka planda kaybolmuştu. Scarlett’ın dudakları hafifçe aralandığında, geçmişte verdiğimiz sözlerle şu anki arzularımız arasında ince bir gerilim anı yaşandığım iliklerime kadar hissettim.

Öpüşmemizin üzerinden iki hafta geçmişti.

Hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar vereli iki hafta olmuştu.

Yine de masum görünen sohbetimizin altında, aramızdaki çekimin gök gürültüsü devam ediyordu.

Öpüşmemizi yok sayma nedenleri hâlâ geçerliydi. Yok saymadığımız durumda karşılaşacağımız sonuçlar hâlâ tehdit oluştuyordu.

Ancak gündüzleri iş ve dikkat dağıtıcı şeyler, beyinle kalp arasında bir bariyer oluştururken mantıklı olanı seçmek daha kolaydı.

Geceleri ise bu bariyer ortadan kalkıyor, bizi sonuçların arzularımız karşısında önemsiz olabileceği ihtimaline yaklaşıtıyordu.

“Ona *hayatım* dedin.” Scarlett’ın sesi boğuk ve kadifemsiydi, içinde bir parça kırgınlık barındırıyordu. “Herkes bu şekilde hitap etmiyorsa, onunla birlikte olmaktan itiraf ettiğinden daha fazla keyif alıyor olmalısın. Bu taktik her zaman işine ya- rıyor mu?”

“Bilmem.” Bu taktikle onu kızdırmanın verdiği tatmin, oy-

nadığımız oyunun yaşattığı yorgunluğun yanında çok ufak kalıyordu. Oyunlarımızdan bıkmıştım. “Sadece bir kadına bunu söylerken samimiydim.”

Scarlett’in hafifçe verdiği nefes sonumu getirecekti.

Kalabalık bir restoranda, çift randevusunda, yabancılarla çevrili olmak ve onunla ilgilenmiyormuş gibi yapmak istemiyordum.

Baş başa olduğumuz sürece dünyanın neresinde olursam olayım umurumda değildi.

“Hey. Bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim.” Ivy’nin özrü bizi trans halimizden çıkarmıştı.

Bakışlarımız hızla birbirinden uzaklaştı ve o samimi an bir duman bulutu içinde kayboldu.

Ivy sandalyesine otururken fazla sinirli görünmemeye çalışarak yüzüme bir gülümseme kondurdum. “Sanırım şarap bana dokundu,” dedi Ivy. “Midem hâlâ biraz bulanıyor.”

Kaşlarımı çattım. Boynunda ve göğsünde belirmiş koyu renkli kızarıklıkları saymazsak, teni öncesinden de solgun görünüyordu.

“Gitmek ister misin?” diye sordum. “Seni eve bırakabilirim. Kendini iyi hissetmiyorsan burada daha fazla kalmanı istemiyorum.”

Gerçek bir randevuda değildik ama bu bir pislik gibi davranacağım ve onu kendi başının çaresine bakmaya bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Başını salladı, yüzünde perişan bir ifade vardı. “Özür dilerim. Hepinizin gecesini berbat etmek istemezdim ama...”

“Bunu dert etme. Hesabı ben hallederim.” Kalbimi sıkıca saran yumruğun gevşediğini hissettim, içim az da olsa rahatlamıştı. Randevuyu burada bitirmek Scarlett’tan ayrılmak anlamına geliyordu ama en azından artık rol yapmak zorunda kalmayacaktım.

Ben garsonu çağırmadan önce Clive tuvaletten çıkıp yanımıza geldi. “Neler oluyor?”

Scarlett olanları anlattı.

Şaşırmış gibi görünmüyordu ve bu da tuvalette geçirdikleri şüpheli zamanı bir kez daha hatırlatmıştı. Neredeyse aynı anda tuvalete gitmişler ve hemen hemen aynı anda dönmüşlerdi.

Orada seviştiklerini sanmıyordum, gerçi bana kalırsa bu Ivy'nin giderek artan mide bulantısını açıklıyordu ama yine de tuvalette *bir şey* yaşanmış olmalıydı.

Burada kalıp Scarlett'ı kullanarak benden intikam almaya devam etmek yerine, "Ivy'yi ben eve bırakırım. Zaten yolumun üzerinde," dediğinde şok olmuştuk. Scarlett'a mahcup bir ifadeyle baktı. "Erken ayrıldığım için özür dilerim ama evde acil bir durum çıkmış. Başka zaman tekrarlar mıyız?"

"Acil bir durum" varken Ivy'yi eve bırakmasının ne kadar çelişkili olduğunu kimsenin ona söylememesi, randevunun ne kadar raydan çıktığının bir kanıtıydı.

"Elbette." Scarlett'ın ses tonundan içinin rahatladığını fark etmiştim. "Anlıyorum."

Clive, Scarlett'ı da eve bırakmayı teklif etmeden önce, "Scarlett'ı eve ben bırakırım," diye araya girdim. O piç herifin üçlü seks ya da benzeri bir şey yapmaya kalkışmasına şaşmazdım. "Akşam yemeği benden. Bu hafta başında büyük bir ödeme aldım."

Yarıшта kaybettiği paraya yaptığım ince göndermeyi anlamıştı. Gözlerinde öfke yeniden belirdi ama bir şey söylemedi.

Bunun onu son görüşüm ya da adını duyuşum olduğunu sanmıyordum. Bu gece Ivy konusunda şansım yaver gitmişti ama Clive, ben onu tamamen saf dışı bırakana kadar karşıma çıkmaya devam edecek kadar aşağılık biriydi.

Bununla yarın ilgilenecektim. Şimdilik kendime, plan değişikliğini sessizce kabul eden Ivy'yle birlikte kapıdan çıkıp gözden kaybolurken biraz olsun rahatlama izni verecektim.

Ben hesabı ödedikten sonra birlikte arabama doğru yürürken, "Bu iş beklediğim gibi sonuçlanmadı," dedi Scarlett. Yarım kadeh şarap içmiştim ama araba kullanabilecek kadar ayık ve kendimdeydim. "Sence onlar..."

“Ah, kesinlikle.” Arabayı otoparktan çıkardım. “Eski kıvılcımlar sönmemiş.”

Kahkaha attı. “Aşağılanmış gibi hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum.”

“İnan bana, Clive’in ilgisini senden uzaklaştıran her şey iyidir.”

“O kadar da kötü değil.”

“Viktorya döneminde yaşayan insanlar da süte borik asit katma konusunda böyle demişlerdi.”

Şaşkın kahkahası arabanın içini doldurdu. “Asher Donovan, Viktorya dönemi uzmanı mı? Şaşırdım doğrusu.”

“Uzman demezdim.” Yüzüme hızlıca bir sırıtış yerleşti. “Ama bu konuda birkaç *YouTube* videosu izlemiştim.”

Beş dakikalık samimi bir sohbet bile, akşam yemeğinde geçirdiğim zamandan çok daha keyifliydi.

“Umarım restoranda bizi tanıyan olmamıştır,” dedi Scarlett. “Biz derken, sizi kastediyorum.”

“Bazıları kesin tanımıştır ama magazin muhabiri olmadıkları sürece sorun yok. Çoğu insan içinde az da olsa bir nezaket barındırıyor.”

İnsanlar sokaklarda her zaman beni tanırdı. Bazen hayranlarım imza ve fotoğraf istemek için beni durdururdu. Ancak hiçbir zaman bir yabancıнын iznim olmadan özel bir anımı internette paylaştığını görmemişim.

Sorun normal insanlarda değil, magazindeydi.

“Umarım öyledir.” Scarlett elini şık deri koltuğun üzerinde gezdirdi. Bu gece için sade, siyah bir *Porsche* seçmişim. Güzel ama fazla gösterişli olmayan bir araba kullanmak istediğimde bu arabayı tercih ediyordum. “Erkeklerin arabalara düşkünlüğünü anlayamıyorum. Neden bu kadar çok arabaya ihtiyacın olsun ki?”

“Bazı kadınlar ayakkabı ve çanta koleksiyonu yapar. Bazı erkekler de araba koleksiyonu yapar.” Omuz silktim. “Ben de onlardan biriyim.”

“Hmm. Pek benlik değil.”

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. “Herkesin ilgisini çekmez tabii.” Parmaklarımla direksiyonda ritim tutarken, dilimin ucuna kadar gelen soruyu sorup sormamayı düşünüyordum. *Sikerler*. “Kendine bir araba almayı düşündün mü? Taksileri sevmediğini biliyorum...”

Onun boşlukları doldurmasına izin vererek sustum. Hassas bir konuydu ancak böyle konulara yabancı değildik.

Neyse ki Scarlett gücenmiş gibi görünmüyordu. “Bunu düşündüm ama...” Başını iki yana salladı. “Hayır. Metroya binmeyi tercih ederim. Ayrıca şehir trafiği tam bir kâbus.”

“Haklısın.” Konuyu daha fazla uzatmadım. “Gösteriye katılacak olmana çok sevindim. Çok güzel olacak.”

“Ben de.” Yüz ifadesi yumuşadı. “Sadece izliyorum ama provalara tekrar katılmak güzel. Sanki... Bilmiyorum. Kendimden daha büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyorum ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim.”

“Ne demek istediğini anlayabiliyorum.”

Golf ya da tenis yerine futbolu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Her takımın en iyi oyuncularını vardı ama günün sonunda kazanmak bir takım işiydi. Bu kardeşlikti, en azından devamlı iç çatışmalarla zayıflatılmadığı sürece öyleydi.

Lanet olası Vincent.

Scarlett’ın ağabeyini dolaylı olarak hatırlamak bir anda tadımı kaçırmıştı. Eğer o olmasaydı, bu duygu karmaşasında mahsur kalmayacaktık. Kahretsin, muhtemelen Scarlett’la hiç tanışmamış olacaktım. Hayat çok daha basit olurdu.

Diğer yandan, onunla hiç tanışmamış olma fikri göğsümde rahatsız edici bir ürperti yaratmıştı. Birbirimizi iki aydır tanıyor olmamıza rağmen, onun yörüngemde olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Dikkatli olmak için aramıza mesafe girse bile, onu görmek bütün haftamın en önemli anıydı.

Evinin sokağına girerken çaktırmadan Scarlett’a gözucuy-

la baktım. Çatık kaşlarla arabanın camından dışarıyı izliyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Şu anda Scarlett'ın düşüncelerini okuyabilmek için Clive'a yüz bin dolarını geri verebilirdim. Bu gece sürprizlerle dolu bir hız treni gibi geçmişti ama en önemli meseleyi, Ivy'nin akşam yemeğinde tuvaletten dönmesinden önce birbirimize sessizce itiraf ettiğimiz şeyleri hâlâ konuşmamıştık.

“Sanırım ikimiz de iddiayı kaybettik,” diye sessizliği bozdum.

“Sanırım öyle oldu.” Evinin önüne yanaştığımda Scarlett gözlerini pencereden uzaklaştırdı. “Ama Ivy’yi ararsan ikinci bir randevuya çıkmayı kabul edeceğinden eminim. Sonuçta sen *meşhur* Asher Donovan’sm.”

Ses tonunda alaycı bir ifade vardı ama pek gülümsemedi. Hâlâ bir şey yüzünden dikkati dağınıktı.

“Kabul edeceğini sanmıyorum,” diye yanıtladım. “Benim de bunu istediğimi sanmıyorum.”

Arabanın kontağını kapattığımda sessizliğe gömüldük.

Ay ışığı pencerelerden içeri süzülerek yüzünde dolaşan duyguları belirginleştiriyordu.

Sessizlik giderek büyüdü, camlara ve nefes almakta zorlanana kadar ciğerlerime baskı yapıyordu.

Aramızdaki anlaşmayı yeniden düşünmemiz gereken bir an varsa, o da şu andı.

Hadi ama, hayatım.

Tam Scarlett'ın, havayı ağırlaştıran o sisin etkisine teslim olacağımı düşündüğüm anda bakışlarını kaçırdı.

“Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim.” Sesi sakindi ama emniyet kemerini çözerken parmakları hafifçe titriyordu. “Akşam yemeği için de. İlginç... bir geceydi.”

Bir süre daha ona baktıktan sonra dişlerimi sıkarak tekrar önüme döndüm. “Rica ederim.”

Ona kapısına kadar eşlik etmeyi teklif etmedim. O da arabadan inip evine doğru ilerlerken, sanki zebaniler peşindeymiş gibi arkasına bile bakmadı.

Yine de oradan ayrılmadan önce evinin ışıklarının yanmasını bekledim.

Hayal kırıklığı tenimi tırmalıyordu. Düşüncelerimi düzene sokamıyordum, her yere dağılmışlardı. Mantık ve hisler, olması gerekenler ve arzular arasında gidip geliyorlardı.

Keşke bu konuda konuşabileceğim biri olsaydı. Holches-ter'daki eski takım arkadaşlarım benimle konuşmuyordu, Adil ve Noah da aileleriyle tatildeydi. Tatilde olmasalar bile, takım arkadaşlarımı henüz aşk hayatımı anlatacak kadar iyi tanımıyordum.

Ünlü olmanın kimsenin bahsetmediği dezavantajlarından biri de buydu. Ne kadar başarılı olursanız o kadar az arkadaşınız oluyordu.

Arkadaşımın olmaması daha önce benim için sorun değildi. Daha önce Scarlett gibi ne istediğimi sorgulamama neden olan bir kadınla hiç tanışmamıştım ama şimdi...

Kararsızlık içime kök salarken bir elimle yüzümü ovaladım.

Bu sana zararsız bir arkadaşlık gibi geliyor mu?

O öpüşme hiç yaşanmamış gibi davranacağız.

Onunla birlikte olmaktan keyif mi alıyorsun?

Ona hayatım dedin.

Kabul edeceğini sanmıyorum. Benim de bunu istediğimi sanmıyorum.

Caddenin yarısına kadar ilerledikten sonra birden durdum. Neyse ki, arkamda başka araba yoktu.

Ne yapıyorum ben?

Yolların boşluğundan mı, yoksa gecenin sessizliğinden mi bilmiyordum ama her şey bir anda netleşmişti.

Scarlett'ı istiyordum. O da beni istiyordu. Evet, ilişkimizde engeller olacaktı ve evet, bunların üstesinden gelmek imkânsız görünüyordu ama lanet olsun, bunu denemeden nasıl bilebilirdik ki? Her gün imkânsız şeyler gerçek oluyordu.

Eldorra'nın kraliyet çiftine bakın. Beraber olabilmek için asırlık bir kanunu çiğnemişlerdi.

Hatta benim yıldız olmam bile akıllalmaz bir şey olarak kabul edilebilirdi çünkü ben, öğretmenlerinin hiçbir şey olamayacağını düşündüğü, tamamen işçi sınıfından oluşan bir kasabadaki bir işçinin çocuğuydum ama büyüyüp Premier Lig'in en çok kazanan futbol oyuncusu olmuştum.

Her sorunun bir çözümü vardı. Bizim sorunumuzun çözümünü bulmaya kararlıydım.

Ancak bulana kadar...

Vites atıp keskin bir U dönüşü yaptım. Scarlett'ın evinin önüne park edip kontağı kapattım ve yukarı çıkarken kalbim ağzımda atıyordu. Dış kapı kilitli değildi, bu güvenli olamazdı ama yine de bu hediyeyi geri çevirmek istememiştim.

Lütfen henüz uyumamış ol.

Eğer uyumuşsa ve ben de söyleyeceklerimi söyleyemezsem, cesaretimi kaybedebilirdim. Tekrar belirsizliğe düşebilirdik. Böyle bir şey olmamalıydı.

Kapısım çaldım.

Bir kez. Sonra bir kez daha.

Kalbim göğsümde durmaksızın çarpan bir örs gibiydi ve Scarlett kapıyı açtığında çarpıntı daha da şiddetlendi.

Üzerinde hâlâ akşam yemeğinde giydiği elbisesi vardı, yalınayaktı ve makyajsızdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asher? Sen ne..."

Sorusunu bitirmeye fırsat bulamadan bir adım öne çıkıp ensesinden tutarak dudaklarına yapıştım.

Şaşkınlıkla verdiği nefes ciğerlerime doldu ve beni iteceğini sandığım gergin, havada asılı kalmış bir an yaşandı.

Fakat sonra nefesi bir iniltiye dönüştü. Dudakları benimki için aralandığında bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

22

SCARLETT

Asher'in dudakları benimkilere dokunduğu an kendimi kaybetmiştim.

Onu neden itmem gerektiğine dair kendime sunduğum her gerekçe, son iki aydır bizi birbirimizden uzak tutan her sebep, dalgaların altında kalmış bir kumdan kale gibi yıkıldı.

Tökezleyerek eve girdik, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini çekiştirirken dudaklarımız arzu ve özlemle birbirine yapışlıyordu.

İlk öpüşmemize hiç benzemiyordu.

İlk öpüşmemiz bir keşif gibiydi, *ya beraber olursak* dünyasına bir adımdı. Ya aramızdaki çekime teslim olsaydık? Ya sık-tir et deyip sonuçlarını umursamadan istediğimizi yapsaydık?

Bu öpücük... Bu öpücük bir patlamaydı. Ördüğüm tüm duvarlar, kendime verdiğim tüm sözler tek bir temasla kül olmuştu.

Kapımın çarparak kapandığını duymuştum ama bu ses odağımın o kadar dışındaydı ki, sanki başka bir galaksiden geliyor gibiydi.

Asher ellerini sırtımdan kığımın kıvrımlarına doğru götürdü. Beni bir bez bebeği kaldırır gibi kolayca kaldırdığında bir kez daha inledim.

Titreşimler omurgamdan aşağıya doğru süzülüyordu ve öpüşmemize hiç ara vermeden beni odama taşırken kollarımla bacaklarımı içgüdüsel olarak ona doladım.

Dairemde tek yatak odası vardı ve kapı açıktı, bu yüzden nereye gideceği konusunda tahminde bulunmasına gerek yoktu. Her adım bacaklarımın arasında giderek büyüyen ihtiyacı körüklüyordu. Kapı eşiğinden geçtiğimizde, arzuyla birbirine bağlanmış bir zevk yumağından farksızdım.

Asher dudaklarını benimkilerden çekti. Dudaklarımdan istemsizce bir itiraz iniltisi döküldü ve bu da Asher beni özenle, işkence edercesine dikkatle yatağa yatırırken hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

“Merak etme, hayatım.” Kelimeler tenimi hafifçe okşuyordu. “Daha başlamadık bile.”

Ses tonundaki o karanlık vaat karşısında tüm vücudum gerildi. Pantolonuyla iç çamaşırını çıkarmasını izlerken kalbim deli gibi atıyordu.

Benim elbisemi ve onun tişörtünü oturma odasıyla yatak odası arasında bir yerde kaybetmiştik. Üzerimde siyah dantelli sutyenle tanga takımım -ilk randevularda hep giydiğim takım- vardı ve Asher... Şey, çıplaktı.

Bir kızın hayal edebileceği en mükemmel, ağız sulandıran türden bir çıplaklıktı bu.

Eğer yatakta uzanıyor olmasaydım, önümde duran bu görsel şölen karşısında dizlerimin bağı çözülebilirdi.

Geniş omuzlar. Üçgen vücut. Keskin hatlara sahip mermer gibi karın kasları. Ve o baldırlar... Bir karpuzu ezebilecek gibi görünüyorlardı.

İçimde taze bir arzu dalgası çırpınıyordu.

Bunu asla itiraf etmeyecektim ama her zaman futbolcuların tüm sporcular arasında en iyi fiziğe sahip olduğunu düşünürdüm. *İnce ama kaslı, hafif ama güçlü.*

Asher tüm teorilerimin doğru olduğunu kanıtlamıştı.

Gözlerim karın kaslarının kıvrımlarını geçerek aşağıya,

daha aşığıya ve en sonunda hafifçe sertleşmiş aletine kadar uzanan ince tüyleri takip etti.

Ciğerlerimdeki hava buhar olup uçtu. *Aman Tanrım*. Aleti bile çok güzeldi. Uzun ve kalın, vücuduyla mükemmel orantılıydı. Ucundan şimdiden zevk suyu sızıyordu.

İştahlı bakışlarımı bölen yumuşak kahkahası odada yankılandı.

“Ağzını kapat, tatlım,” dedi Asher. “Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak.”

Bu ima karşısında tepeden tırnağı kızarmıştım. Ancak gözlerinde arzu, neşe ve kaburgalarımın arasına bir anahtarın kili-de oturması gibi yerleşen başka bir şeyin karışımından oluşan karanlık bir ifadeyle bana doğru yaklaşırken utancım yok oldu.

Bu ilk sevişmem değildi fakat daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki izin verirsem tüm dünyamı altüst edebilecek bir şeyin eşiğinde sallanıyormuşum gibiydi.

Üstelik buna izin vermek *istiyordum*. En korkutucu kısmı da buydu.

Bu noktaya sürüklenmemek için çok uğraşmıştım. Son iki ay boyunca ne zaman teslim olsam, hemen vazgeçmiştim ama kalbim ve aklım arasındaki mücadeleyi bir tarafın kazanması gerekiyordu.

Şu anda kalbim öne geçmişti.

Yatak, Asher’ın ağırlığıyla çöktü. Henüz bana dokunmamış olsa da bakışlarını bacaklarımdan yukarı, karnımın üzerinden yüzüme doğru gezdirirken vücudunun sıcaklığı şehvetli dalgalar halinde etrafımda kıvrılıyordu.

İçgüdüsel olarak kaskatı kesildim. Kendimi savunma kalkmasıyla sarmaladım fakat önceki ilişkilerimin aksine, kalçamdaki ve karnımdaki ameliyat izlerine bakakalmamış ya da bir tiksinti belirtisini gizlemeye çalışmamıştı.

Gözlerinin içine baktığımda saf, beğeni dolu bir arzu dışında hiçbir şey görmedim ve içimdeki savaşı sona erdiren de her şeyden çok bu oldu.

Kalp: Bir. Akıl: Sıfır.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki tüm kalkanlarımın ve maskelerimin ardında gizlemek için mücadele ettiğim tüm kusurlarımı görebiliyordu. Bu kusurlarımın bir önemi yokmuş; hatta sadece önemi yokmuş gibi değil, aynı zamanda engelden çok beni beğenmesinin *sebebiymiş* gibiydi.

İlk defa biri beni *olduğum gibi* görüyordu.

Asher'in dudakları benimkilere sürtünüp boynumdan göğsüme doğru bir dizi yavaş, aşırı derecede nazik öpücük bıraktığında duygular boğazımda düğümlendi. Bu sırada sutyenimi marifetli parmaklarıyla çözdü ve dikkatini göğüslerime çevirdiğinde iniltimi bastırdım.

Tenimin her santimi sanki alev alev yanıyordu ve o oksijen gibiydi. Isı önce yavaşça yayıldı, sonra Asher uyluklarımın arasındaki zonklayan noktaya ulaştığında giderek hızlandı.

Aklım o kadar bulanıktı ki, iç çamaşırlarımı ne zaman ve nasıl çıkardığımı bilmiyordum ama kapıma geldiğinden beri aklımı kurcalayan soruyu soracak kadar aklım yerindeydi.

“Neden geri döndün?” Kelimeler gergin ve beklenti karışımı bir duyguyla ağzımdan kaçmıştı.

Bir şeyler sezmiştim ancak bunu ondan duymak istiyordum. Pandora'nın kutusunu açıyorsak sonuçlarına birlikte göğüs gereceğimizi bilmem gerekiyordu.

Asher durdu, nefesini aralanmış bacaklarımın arasında belli belirsiz hissedebiliyordum. Ay ışığı, yüzünde çukurlar ve gölgeler oluşturunuyordu ama başını kaldırıp bana baktığında o konuşmadan önce cevabını görmüştüm.

“Senin için geri döndüm.”

Basit. Dürüst. Net.

Sonra devam edip diğer tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdı.

Verdiği cevabı ya da bu cevabın kalbimde yarattığı etkiyi düşünecek zamanım olmamıştı. Sadece dilinin ipeksi yumuşaklığı, damarlarımda süzülen haz ve ona olabildiğince yakın olmak için duyduğum keskin, saf *ihtiyaç* vardı.

Daha önce Asher'in kusursuz öpüştüğünü düşünmüştüm ama bu oral seks yetenekleriyle kıyaslanamazdı.

Beni son yemeğiymişim gibi yerken, bedenimde dokunulmamış tek bir santim ve giderilmemiş tek bir arzu bile bırakmıyordu. Daha sert olmasını istediğimde oluyordu, belli bir noktaya daha fazla temas etmesini istediğimde oraya yöneliyordu. Sanki zihnimin içini çok net görebiliyordu ve kalkanlarım saldırılarına karşı koyamıyordu.

"Lütfen," dedim nefes nefese. Saçlarını kavradım, hazza bu kadar çabuk ulaşmamı engelleyecek herhangi bir şeye tutunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Yapamam... Ben... Ah siktir."

Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirirken, beni yataktan fırlamaktan alıkoyan tek şey kalçamı sıkıca kavrayan elleriydi.

Tüm vücudum ürperirken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmişti. Asher dilinin yumuşak dokunuşlarıyla beni sakinleştirmeye çalışırken cümlelerim anlaşılmasın iniltilere dönüştü.

"Siktir, tatlım, çok ıslaksın." İnledi ve o ses, kibritin benzine değmesi gibi içimde yankılandı.

Hâlâ bunun etkileriyle titrerken, şişmiş klitorisimi emmeye başladığında dünyam yeniden paramparça oldu.

Sırtım kavislenerek yataktan yükselirken haykırdım. Ancak ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım ya da içgüdüsel olarak kaç kez kaçmaya çalışırsam çalışayım, beni geri çekip ağzını, dilini ve dişlerini kullanarak duyularıma karşı acımasız, şehvetli saldırısını sürdürüyordu.

Zihnim parçalanıyordu, dilinin her darbesinde gerçeklik üzerindeki kontrolüm zayıflıyordu. O kadar ıslanmıştım ki, iki parmağını içime soktuğunda neredeyse fark etmeyecektim. Parmakları çok az bir dirençle içime girdi fakat onları kıvrıp en hassas noktama bastırduğunda, orgazmım kör edici bir şiddetle beni parçaladı.

Boğazımdan keskin bir çığlık yükseldi ama bu ses doğrudan içimden sökülüp gelen yoğun bir hazla bastırılmıştı. Dalgalar

ardı ardına içime hücum ediyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve gözlerimin önünde ışık patlamaları yaratıyordu.

Kıyafetlerin hışırtısıyla bir ambalajı açtığımı belli belirsiz duymuştum. Asher kalçamın altına bir yastık koyup aletinin ucunu girişime bastırduğunda gözlerimin önünde hâlâ havai fişekler patlıyordu. Orgazm beni tüketmişti ama bu hafifçe inlememe engel olamamıştı.

Ağzıyla yaptığı şeyler ne kadar iyi olsa da *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. İçimdeki boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Asher kulağıma eğilip fısıldadı. “Sıkı tutun.”

Beklentim içimde acı verici bir düğüme dönüştü ama cevap verme fırsatı bulamadan tek hamlede içime girdi.

Bu sefer çıkan sesim yarım kalmıştı. İnilti ve ciyaklama karışımı bir ses çıktı ve eğer *utanabilecek* kadar aklım başımda olsaydı, bu beni çok utandırırdı.

Aklım başımda olmadığı için sert ve acımasız bir ritimle devam ederken, tırnaklarım omuzlarına batarken, kalçam aletiyle buluşmak için havaya kalkarken tek yapabildiğim ona sımsıkı sarılmaktı. Her darbesinde yatak başlığı duvara çarpıyor, tenin tene çarpma sesi kesik kesik soluklarımıza ve çığlıklarımıza karışıyordu.

Yarın komşumdan bu gürültüyle ilgili çirkin bir not alacağımı emindim ama anın içinde o kadar kaybolmuştum ki umurumda değildi.

Sağlık durumum yüzünden, doğru pozisyonda değilsem ya da partnerim ne yaptığını bilmiyorsa seks benim için zor ve acı verici olabiliyordu. Ancak akşam yemeğinde içtiğim şarapla birlikte orgazmım uzuvlarımı gevşetmişti ve Asher her seferinde hassas noktama ulaşmayı başarıyordu.

Vücutlarımız adeta birbirleri için yaratılmış gibi senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Seks sırasında en son ne zaman birine bu kadar bağlandığımı hatırlayamıyordum ve bunun fiziksel yanından çok arkasındaki duygularla ilgisi vardı.

Bir kez olsun rol yapma ihtiyacı hissetmiyordum. Sadece hissettiklerimin tadını çıkarıyordum ve sonuç çok güçlüydü, bir yanım bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağımdan korkuyordu.

Asher dudaklarıma yapıştı. “Tanrım, harika hissettiriyorsun,” diye mırıldandı. “Aletimi çok iyi kavırıyorsun, tatlım. Seninle gece gündüz sevişebilirim, sen hâlâ benim için ıslak ve tekrar sevişmek için hazır bekliyor olursun, değil mi?”

Zihnimde canlandığı bu görüntü karşısında merkezimdaki sıcaklık yükselmeye başladı. “Evet,” dedim nefes nefese. Tırnaklarımı tenine daha sert bastırdım. “*Lütfen.*”

Tekrar inledi. Boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Elleri kalçama gömüldüğünde kırılma noktasına geldiğini anlayabiliyordum.

Bu bilgi, dilinde kendi tadımla ve aletin sert darbeleriyle birlikte beni o gece ikinci kez zirveye ulaştırmıştı.

Bu kez orgazmım dalgadan çok tsunami gibiydi. Karnımın derinliklerinde başlayıp vücudumun geri kalanına öyle bir şiddetle çarptı ki, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Boğazımdan bir çığlık koptu. Asher temposunu artırdıkça vücudum yoğunluktan yay gibi gerildi ve gırtlaktan gelen bir haykırıyla boşalmadan önce aletin içimde kasıldığını hissettim.

Yanıma yığıldı ve orgazm sırasında öylece uzandık. Vücutlarımız terden parlıyordu, ben hayatımın en iyi seksini yaşadıktan sonra kendime gelmeye çalışırken göğüslerimiz oksijen için çırpınıyordu.

“Komşun bizden nefret edecek,” dedi Asher. Konuşmadan önce bir dakika ya da bir saat geçmiş olabilirdi.

Zaman kavramını yitirmiştim. Hâlâ yükseklerde süzülüyordum, uzuvlarım yorgunluktan güçsüz düşmüştü ama yine de göğsümden bir kahkaha yükseldi. “Az önce ben de aynı şeyi düşündüm.”

Asher başım çevirip bana baktı. “Sevişirken komşunu mu düşünüyordun?”

Yüzündeki gücenmiş ifade yüzünden daha çok gülmeye başladım. “Sadece bir an için. Yatak başlığının duvara çarpmasından memnun olmayacağını düşündüm.” Eğilip hızlıca onu öptüm. “Merak etme. Çoğunlukla sana odaklanmıştım.”

“Teşekkürler,” dedi soğuk bir tavırla. “Bir erkeğin egosunu nasıl *okşayacağını* gerçekten iyi biliyorsun.”

Yine de gözlerinde eğlendiğini belli eden bir parıltı belirince ben de kendi yüzümdeki sırtışı gizleyemedim.

Seviştikten sonraki konuşmalar genellikle çok garip olurdu ama burada uzanıp bütün gece onunla konuşabilirdim.

“Bel altı bir espri yapmayacağım,” diye karşılık verdim. “Çünkü çok açık bir şekilde bu espriyi yapmam için bana zemin hazırladın.”

“Aynen öyle. Bel altı esprilere bayılırım.” Asher yan döndü ve bacağımda hissettiğim şey karşımda şaşkınlıkla nefesimi tuttum. “Diğer şeylerin dışında tabii.”

İçimde yeniden uyanan bir şehvet kıpırtısıyla, “Aletin nasıl *tekrar* sertleşti?” diye sordum. “Daha yeni boşaldın!”

Kahkahası odayı sardı. “Dayanıklılık. İşin doğasında var.” Sesi giderek boğuk bir hal aldı. “Şimdi uslu bir kız ol ve aletimi dilinle temizle.”

Sanki o dokuz kelimeyle bir düğmeye basmış gibiydi.

Gülüşmeler anında kayboldu ve yerini yoğun, ağır bir gerilime bıraktı. Daha önce söylediği sözler bilinçaltımda yankılanırken içimde bir alev tutuştu.

Ağzını kapat, tatlım. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak.

Oksijen seviyesi azaldı, onu ağzıma alma düşüncesiyle sertçe yutkundum. Henüz tamamen sertleşmemişti ama yine de uyluklarımı sıkımda neden olacak kadar korkutucu görünüyordu.

Buna rağmen dizlerimin üzerine kalkıp bacaklarının arasına yerleşirken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Hayatta geldiğim bu noktaya, büyük bir kararlılık ve zorluklara karşı inatçılığım ile gelmişim.

Aletini iki elimle kavrayıp sonuna kadar okşadığımda Asher'in yüz ifadesi değişmedi. Ancak başparmağımla ucunda biriken zevk suyuna dokunduğumda nefes alış veriş belirsiz şekilde hızlandı. Biraz önce yaptıklarımızdan dolayı hâlâ ıslaktı ama ben zevk suyunu kayganlaştırıcı olarak kullanıyordum.

Sıkıca kavradım, kalçası titreyip boğuk bir ses çıkarana kadar uzun ve sert darbelerle okşadım.

Ondan bu tepkiyi almanın heyecanı, uyluklarımın arasında sıcak bir sıvının birikmesine neden oldu. Ellerimin aletinin üzerinde kayarken çıkardığı ses, kontrolünü kaybetmemek için çarşafı kavraması, saf ateşi ve büyüklüğü...

"Bu kadar oyun yeter." Asher'm sert sesi hareketlerimi durdurdu. "Aletimi yala, Scarlett."

Aman Tanrım.

Bu sert emir karşısında klitorisim zonkladı ama itiraz etme gereği duymadım. Biraz önce onun benim tadıma baktığı gibi ben de onun tadına bakmak için can atarken itiraz edemezdim.

Dilimi aletinin ucunun etrafında hevesle gezdirirken nefesim kesildi. Tadıyla birlikte ihtiyaç dolu bir inilti dudaklarımdan döküldü, onun inlemeleriyle tüm bedenim uğuldamaya başladı. Başımı aşağı yukarı hareket ettirerek yalama ve emme arasında gidip gelirken ellerimi aletine doladım.

En sonunda ellerini saçlarıma doladığında zaferle gülümsemdim. Aletini boğazımın daha da derinlerine soktum ama sonunda öğürme refleksimin devreye girdiği bir noktaya gelmiştim.

Gözlerim yaşıyor, aletinin uzunluğunun yalnızca yarısında boğulurken ağzımın köşelerinden salyalar akıyordu.

Asher'm saçlarımı kavrayan eli gevşedi, geri çekilmeme izin verdi ama tekrar devam etmeden önce sadece nefesimi düzene sokacak kadar duraksadım.

Dediğim gibi, kararlılık ve zorluklar. İkisi de beni besliyordu.

"Siktir, işte bu." Daha sert emdiğimde Asher saçlarımı sıkıca kavradı. Aletinin hepsini ağzıma almayı başaramadım ama

boğazımı öyle bir doldurdu ki, iniltilerim yardıma muhtaç bir uğultu gibi çıkıyordu. “Beni delirtiyorsun,” diye inledi. “Ve bunun farkında bile değilsin.”

Orgazm olduğunda boğuk cevabım yüksek sesli bir küfürle homurtu içinde kayboldu. Kalçasını sıktı ve boğazıma menisi hücum edince tekrar nefessiz kaldım.

Görüşüm bulanıklaştı ama hepsini açlıkla yuttum, en sonunda gevşeyip aleti dudaklarımdan kayıp gidene kadar boşalırken ona ayak uydurmaya çalıştım.

Ayağa kalkıp ağzımı sildim, Asher’in yüzünde yine seks sonrası mutluluğuyla bir gülümseme belirmişti.

Ses tonunda yanıt niteliğinde bir gülümsemeyle, “Halinden memnun görünüyorsun,” dedi Asher.

“Sen de öyle.” Tek kaşımı kaldırarak kasıklarını işaret ettiğimde büyük bir kahkaha attı.

Üstümüzü başımızı temizledik, göğsümü ısıtan bir rahatlamayla şehvetten huzura geçiş yaptık. İşimiz bittiğinde yanına kıvrıldım, tamamen bitkin ama çok uzun zamandır olmadığım bir şekilde tatmin olmuş haldeydim.

Odayı samimi bir sessizlik doldurdu. Uykudan göz kapaklarım kapansa da uyumak istemiyordum. *Henüz değil.*

Asher alnıma bir öpücük kondurdu. “Nasıl hissediyorsun?” diye mırıldandı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Göğsüm sıkıştı. Bu sıradan bir soruydu ama onu bu kadar samimi yapan da bu sıradanlığıydı. Benimle ilgilenmek için çaba göstermiyordu, sadece ilgileniyordu.

O anda çok gergin olduğum için bunu fark etmemiştim fakat biraz önce yastığı altıma özenle yerleştirdiğini hatırladım. Yastık benim müdahalelerimle kenara fırlatılmış olsa da bazen sevişirken hissettiğim acıyı hafifletiyordu.

Arzunun doruğundayken bile benim rahatımı düşünecek kadar düşünceli biriydi.

Göğsüm daha da sıkıştı.

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Harika hissediyorum.”

Yarın sabah iyi hissetmeyebilirdim. Yıllardır sevişmemiştim, bu yüzden vücudumun sonrasında nasıl tepki vereceğini kimse bilemezdi. Yine de bu yarının sorunuydu.

Ayrıca, bu geceden sonra geri dönüşümüzün olmadığını anlayacak kadar aklım yerindeydi. Öpüşmek farklı; sevişmek, özellikle de az önce yaşadığımız türden bir sevişme farklı bir şeydi.

Engellerimizi bir kenara bırakmıştık ve yarın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Ancak şu anda, Asher kolunu omuzlarıma dolamışken ve ben başımı onun göğsüne yaslamışken, bunu dert etmeye hiç niyetim yoktu.

Çünkü her zaman bizi bekleyen bir yarın olacaktı.

Bu gece ise sadece bizdik ve ben her saniyenin tadını çıkaracaktım.

23

SCARLETT

Gözlerimi açtığımda yanımda kimse yoktu ve pişen pastırma kokusuyla uyanmışım.

Yanımda birinin olmaması normaldi ama pastırma kokusu beni uykumdan uyandıracak kadar alışılmadık bir şeydi.

Nadiren başka birinin evinde uyurdum ve başkasının *benim* evimde uyumasına izin verirdim, peki pastırma nereden çıkmıştı?

İstemeye istemeye gözlerimi açtım. Güneş ışığı perdelerin arasından süzülüyor, yerdeki giysi yığının ve komodinin üzerindeki su bardağını aydınlatıyordu. Yatağın boş tarafı hâlâ sıcaaktı, çarşaflar seks ve hafif bir tıraş losyonu gibi kokuyordu.

Seks. Tıraş losyonu. Asher.

Dün gecenin hatıraları sonunda sabah mahmurluğunun sisini dağıtmıştı. Clive ve Ivy'yle çift randevusu, Asher'ın beni eve bıraktıktan sonra tekrar kapımda belirmesi ve sonra...

Ben engel olamadan yüzümde bir gülümseme belirmişti.

Ertesi sabah, yani diğer adıyla hesaplaşma günüydü. Endişelenmem gerekirken, kanımda kabaran küçük şampanya baloncukları gibi bir heyecan hissediyordum.

Hâlâ yataktaydım, bu da *teknik olarak* günümün henüz başlamadığı anlamına geliyordu ama pastırma ve Asher ikilisi yataktan çıkmam için oldukça cazip nedenlerdi.

Vücudumu esnettim, her yerim ağrıyordu. Hem enfes şekilde hem de *bunun için ekstra Epsom tuzuna ihtiyacım olacak* türünden bir ağrıydı fakat açlığımın önüne geçecek kadar kötü değildi.

Bir dakika sessizliğin keyfini çıkardıktan sonra yataktan çıktım, elime geçen ilk bol tişörtü üzerime giydim. Dişlerimi fırçalamak ve bir hortlak gibi görünmediğimden emin olmak için banyoya girdikten sonra yalınayak mutfığa doğru yürüdüm.

Kapı eşiğinde durdum, önümdeki manzara karşısında midem altüst olmuştu.

Asher üzerinde sadece *boxer*'ıyla ocağın başında duruyordu. Pastırmayı tabaklara yerleştirirken sırtındaki kaslar gerildi ve midem taklalar atmaya başladı.

Pornoyu unutun. Kadınların istediği şey *buydu*.

Ona görünmeden önce bir süre daha onun karışık saçlarını ve bronz tenini seyrettim.

“Gördüğüm kadarıyla kendi evinde gibi takılıyorsun,” diye sataştım. Mutfığa girip ada tezgâhın etrafındaki taburelerden birine oturdum.

Asher döndü, beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sana pastırma, yumurta ve sosisle rüşvet verirsem beni kovma ihtimalinin daha düşük olacağını düşündüm.”

Sesinde uykulu bir ton vardı ve bence bu ambiyansı daha da güzelleştiriyordu. Böyle sabahlara uyanmaya alışabilirdim.

Bir tabak ve çatal bıçağı bana doğru uzattı. Teşekkür ederek tabağı aldım, yemek yığınına görünce ağzım sulanmıştı. Pastırmayı tam da sevdiğim şekilde pişirmişti. Çıtır çıtırdı ama *çok* da çıtır değildi, kuru olmayacak kadar az yağlıydı. Pastırmalar, mükemmel bir şekilde kızartılmış iki parça sosis ve biraz da çırpılmış yumurta öbeğinin yanında ısıldıyorlardı.

“Çayı unutmamış olsaydın, senin medyum olduğunu düşündüm,” diye takıldım. “Her şeyi kusursuz şekilde pişirmişsin. Teşekkür ederim.”

“Ah, çay.” Asher parmaklarını şıklattı. “Tanrıların içeceğini nasıl unuturum?”

Tezgâhtan bir fincan alıp önüme koydu. Siyah çay, içinde biraz süt ve yanında şeker. *Mükemmel*.

“Boş versene. Sen *gerçekten* medyumsun.” Fincana uzandım ama kaşlarını çatarak bana bakınca durdum. Utançtan tüylerim diken diken olmuştu. “Ne?”

Banyodaki aynaya bakarken bulanık gözlerim beni aldatmış mıydı? Yanağımda kocaman bir yastık izi ya da ağzımın kenarında kurumuş bir salya mı vardı?

“Tişörtün.” Asher’ın dudakları seğirdi. “Gezegenden mi, yoksa köpekten mi bahsediyorsun?”

Plüton İçin Adalet tişörtümü giydiğimi fark edene kadar kafam karışmış halde kendime baktım. New York’taki tatilimde ona Bronx Hayvanat Bahçesi Mağazası’ndan peluş bir penguen aldıktan sonra Carina bana bunu hediye etmişti.

Omuzlarım gevşedi. “Gezegen için. Bak işte, gördün mü?” Çatalımı ona doğrulttum, kahvaltım bir an için aklımdan çıkmıştı. “Ona gezegen dedin. Çünkü o *gerçekten* bir gezegen. Uluslararası Astronomi Birliği’nin Plüton’u cüce gezegen statüsüne indirmesini asla affetmeyeceğim.”

“Cüce gezegen de bir gezegen sayılmaz mı?”

“Aynı şey değil! Bu Premier Lig’den EFL’e geçmek gibi bir şey.”

İngiliz futbolu birkaç lige ayrılmıştı. Premier Lig en üst ligdi. EFL, yani İngiliz Futbol Ligi ise bir alt kademede yer alıyordu.

“Anladım.” Bir kez daha dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Plüton konusunda bu kadar... şey, tutkulu olduğunu fark etmemiştim.”

“Plüton benim en sevdiğim gezegen.” En küçük, en göz ardı

edilen gezegendi. Güneş sisteminin ezilen üyesiydi ve biraz olsun sevgiyi hak ediyordu. Neden tüm övgü Dünya ve Mars'a gidiyordu ki? "Güneş Sistemi'nde dokuzuncu gezegen olduğu zamanlarda, okulda Plüton hakkında bir sunum yapmışım. Fotoğraflar çekmişim. Bütün gece strafordan toplar yapıp boyamışım. Fen öğretmenim bunca yıldır gördüğü en iyi gezegen sunumu olduğunu söylemişti. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Asher endişeli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bir sonraki yıl, Uluslararası Astronomi Birliği, Plüton'un statüsünü *düşürdü*. Artık bir gezegen olmadığını söylediler." Yapılan adaletsizlik karşısında yeniden öfkelenmişim. "Buna inanabiliyor musun? Düzenin var olmasının bir nedeni var. Küçükken bana dokuz gezegen olduğu öğretildi. Sonra bir gün, bunu sekize düşürdüler. Bu nasıl adil olabilir? Değil. Plüton daha iyisini hak ediyor, dolayısıyla *Plüton İçin Adalet*." Tişörtümü işaret ettim. "İnsanların yıllardır süregelen kuralları keyfi olarak değiştirmesinden hoşlanmıyorum."

"Aslında gezegen sınıflandırmaları tam olarak *kural* sayılmaz..." Ona ters ters baktığımda Asher ellerini kaldırdı. "Demek istediğim, haklısın. Plüton İçin Adalet."

"Teşekkür ederim."

"Hatırlat da seninle astronomi ya da kurallar hakkında tartışmayayım. Bu konulara girince oldukça korkutucu oluyorsun." Bunu ciddi bir ifadeyle söylemişti ama gözlerindeki küçük parıltıyı görebiliyordum.

Kan boynuma ve yanaklarıma doğru hücum etti. Dün gece ilk kez sevişmiştik ve ben tam beş dakikadır gezegenler hakkında nutuk çekiyordum.

"Senin bu halini görmek hoşuma gidiyor." Asher diğer ta-bağı alıp yanıma oturdu. Dizi dizime değdi ve mutfağında o kadar rahat görünüyordu ki, damarlarıma yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"İnek ve geveze halimi mi?" diye sordum.

"Gardını indirdiğin halini." Hafifçe sırtıttı. "Plüton hakkında

istediğin kadar gevezelik edebilirsin. Seni yargılamayacağım... Yani *çok fazla* yargılamayacağım.”

Gülümsememeye çalıştım ama kendimi tutamadım.

Sevişme sonrası mutluluğun son demlerini yaşıyorduk. Yakında ayaklarımız yere basacak ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Şimdilik, güneş pencerelerden içeri süzülürken ve içerisi ev yemeği kokusuyla doluyken yan yana kahvaltı etmek bize yetiyordu.

Eski sevgilimden ayrıldığımdan beri eve birini getirmemiştim ve Asher’in varlığı çok yoğundu. Kaslı gövdesi odayı dolduruyor, tüm oksijeni tüketiyor ve onun kokusunu ciğerlerime çekmeden nefes almamı imkânsız hale getiriyordu.

Bu kadar hoşuma gideceğini tahmin etmemiştim. Ben bağımsızlığına düşkün biriydim ve kişisel alanımı şiddetle korurdum. Ancak Asher’m bana eşlik etmesi beni rahatsız etmek yerine, bekâr evimde kendimi biraz daha az yalnız hissetmeme neden olmuştu.

Çayımdan bir yudum alıp ilgisiz görünmeye çalışarak, “Bugün ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum.

“Seninle vakit geçirmeyi planlıyorum,” dedi Asher rahatça. “Eğer sen de istersen tabii ki.”

Ah, bu adam çok iyiydi. Sadece iyi de değil, aynı zamanda *samimi*ydi ve bu zavallı kalbim için durumu daha da kötüleştiriyordu.

“*Sanırım* biraz daha beraber vakit geçirebiliriz,” dedim sahte bir gönülsüzlükle. “Kitap okuyacaktım ama biraz beklemek zorunda kalacak.”

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Yüce gönüllülüğünüz için minnettarım.”

“Vakit geçirmek” var olabilecek en ucu açık aktivite olduğu ve kahvaltıdan sonra ne yapmamız gerektiğine dair bir fikir belirtmediği için ona hızlıca evimi gezdirmiştim.

Gösterecek pek bir şey yoktu. Mutfak, oturma odası, banyo

ve yatak odasının -ki bunları zaten gayet iyi biliyordu- dışında, dikkat çeken tek yer mini bir kütüphaneye dönüştürdüğüm küçük odaydı. Çok fazla yerim olmadığı için sadece en sevdiğim yazarların fiziksel kopyalarını ya da *Kindle*'da daha önce okuyup sevdiğim kitapları satın alıyordum.

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en düzenli ev.” Asher itinayla yerleştirdiğim kitap koleksiyonuma bakıyordu. Kitaplar yazarların soyadına göre alfabetik olarak, ardından boy sırasına ve sonra da renklerine göre dizilmişti.

“Şey, sen kendi evini gördün mü acaba? Her yer tertemizdi.”

“Evet ama benim için çalışan insanlar var. Burası tamamen senin kendi emeğin.” Başparmağını bir rafın üzerinde gezdirdi. Bir toz zerresi bile yoktu. “İnanılmaz.”

“Temizlik yapmayı seviyorum.” Biraz mahcup, biraz da memnun olmuştum. Bazı insanların bahçeleriyle ilgilendiği gibi ben de kütüphanemle ilgileniyordum. “Rahatlatıcı bir şey. Bana kendimi... Bilmiyorum. Kontrol bendeymiş gibi hissettiriyor.”

Hayatımdaki dağınıklığı kontrol edemezdim ama evdeki dağınıklığı *temizleyebilirdim*. Süt mü döküldü? Havluyla birkaç kez silerdim ve geçerdi. Çamurlu ayak izleri? Güzelce paspasladığımda düzelmeyecek bir şey değildi. Parmaklarımı şıklatırdım -mecazi anlamda- ve her şey eski haline dönerdi.

Bu güç, kaosun mutlak olduğu bir dünyada küçük de olsa bir rahatlık sağlıyordu.

“Anlıyorum,” dedi Asher. *Leo Agnelli* kitaplarımdan birinin sırtına dokundu, ilk antrenmanımızdan önce yerden alıp bana uzattığı kitaptı. Tanrım, sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. “Araba kullanırken ben de böyle hissediyorum.”

Sokak yarışlarına meraklı olduğunu bilecek kadar sık magazin dergisi okurdum. Birkaç sansasyonel kaza ona pervasızlık konusunda bir şöhret kazandırmıştı ama bu Blackcastle'ın onu kadrosuna katmak için bir servet ödemesine engel olmamıştı.

Son zamanlarda karıştığı herhangi bir kaza ya da sokak yar-

şı haberi görmemiştim, yani belki de artık o tarz ortamların bir parçası değildi.

Öyle olmasını umuyordum. Onunla tanışmadan önce umurumda değildi. Yarışmak istiyorsa, yarışırdı. Üzerine kumar oynadığı şey onun kendi hayatıydı. Şimdiyse başına bir şey geleceğini düşündükçe içimi bir korku kaplıyordu.

Arabalar ve süratle ilgili sorunlu geçmişi, teorik olarak bu konulardaki takıntıları göz önüne alındığında beni ondan soğutmalıydı. Ancak onun magazin dergilerinde anlatılan bu pervasız ve gözü pek versiyonunu, ona geçirdiğim kazayı anlattıktan sonra kronik ağrıları araştıran, tanımadığım sürücülerle rahat edemediğimden beni antrenmanlarımıza götürüp getirmesi için *aynı* şoförü ayarlayan düşünceli, şefkatli adamla bağdaştıramıyordum.

Birkaç kez Asher'in sürdüğü arabaya binmiştim ve o her seferinde kurallara harfiyen uymuştu. Hiç rahatsız olmamış ya da korkmamıştım, üstelik bu çok şey ifade ediyordu çünkü normalde en ufak şeyde gerilirdim.

Magazin haberleri pek de güvenilir kaynaklar sayılmazdı. Belki de Asher'in yarışlarında görüldüğünden daha fazlası vardı ya da belki de ben saftım.

Tam ona bu konuda neler sorabileceğimi düşünürken kitaplığımın üstünden bir fotoğraf aldı. "Bu annen mi?"

Beş yaşındaki ben, taç ve diğer tüm parçalarıyla bir peri prensesi gibi giyinmiştim. Yanımda duran annem ise gururla gülümsüyordu.

"Evet. İlk bale resitalimden önce çekilmişti." Bu anıyı hatırlayınca yüz hatlarım yumuşadı. "Benimle o kadar gurur duymuştu ki, gösteriden sonra beni dondurma yemeye götürmüştü. Annemi tanısan bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu bilirsin. Süt ürünleri ya da abur cuburları *hiç* sevmez. Hem de hiç."

Asher fotoğrafa daha dikkatli baktı. "Küçükken çok sevimliymişsin."

"Sadece *küçükken* mi?" diye alay ettim.

Fotoğrafı yerine bırakıp tekrar bana döndü. “Artık bence sevimlilikten başka bir şeye terfi ettin.”

Damarlarımda sıcak bir his gezinmeye başladı.

Cevabındaki o alçak tını, neşeli sabahımızı unutturdu ve dün gece yaptıklarımızın hatıralarını yeniden zihnimde canlandırdı. *Bana hissettirdiği şeyler ve serbest bıraktığımız belirsizlikler.*

Bütün sabah asıl meselenin etrafından dolaşmıştık. İkimiz de büyüüyü bozmak istemiyorduk ama eninde sonunda baloncugumuzdan çıkmak zorunda kalacaktık.

Ben esprili bir cevap ya da ilişkimizden -arkadaşlık? duygusal bağ olmadan yakınlaşma?- söz etmenin akıllıca bir yolunu bulamadan Asher’in telefonu çaldı.

Kimin aradığına baktıktan sonra, “Affedersin,” dedi Asher. “Bunu açmam gerekiyor.”

Ortamdaki gerginlik biraz olsun dağıldı ve daha rahat nefes alabilmem için bana alan açıldı. “Sorun değil. Bekliyorum.”

Ben endişeyle dudağımı kemirirken o yan odada telefonla konuşuyordu.

Daha önce hiç seviştikten sonraki sabah konuşması yapmamıştım. Genelde baştan ne beklemem gerektiğini bilirdim ya da birlikte olduğum kişi uyanmadan önce sıvışırdım. Peki Asher geri döndüğünde ne söyleyecektim?

Acaba *Google*’da mı araştırsaydım? İnternette faydalı tavsiyeler bulabilir miydim, yoksa karidesi fazla pişirmenin imkânsız olduğunu söylediği zamanki gibi beni yanlış yola mı sürükleyecekti?

Önemli Bilgi: Aslında karidesi fazla pişirmek gayet mümkünmüş.

Asher geri döndü ve yüzünün solduğunu fark ettiğimde sohbet başlatma çabalarımın tamamı boğazımda düğümlendi.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Babamla ilgili.” Yutkundu, yüzünde donuk bir ifade vardı. “Kalp krizi geçirmiş.”

24

ASHER

Scarlett benimle Holchester'a gelmekte ısrar edince karşı çıkmamıştım.

Normalde kimseyi en kötü, en gergin halimle üç saatlik bir yolculuğa maruz bırakmazdım. Özellikle de nezaketen teklif ettiklerine ve cumartesi günlerini başkasının ailevi acil durumu için harcamak istemediklerine emin olduğumda yapmazdım.

Fakat Scarlett benimle gelmeyi teklif ettiğinde bunu öyle bir içtenlikle söylemişti ki, reddedememiş ve üç saatlik yolu tek başıma gitmek istememiştim.

Bu yüzden ben de kabul ettim.

Yolculuk sırasında pek konuşmadık ama onun varlığı kafamdaki bazı düşüncelerin yatışmasına yardımcı oluyordu.

Hayatı boyunca yalnızca birkaç kez hasta olan babam kalp krizi geçirmişti.

Onun mutfaktan hışımla çıktığı ve benim de özür dilemeden evden ayrıldığım o son Holchester ziyaretimden beri konuşmamıştık.

Pişmanlık içimi kemiriyordu.

Annem telefonda pek fazla bilgi vermemişti. Sadece hasta-

nede olduğunu söylemişti ama ya babamla birbirimize söyledigimiz son sözler öfkeyle söylediklerimizse? Ya ben hastaneye vardığımda o hayatta olmazsa?

Direksiyonu sıkıca kavrayan parmak eklemlerim bembeyazdı.

“İstersen daha hızlı sürebilirsin,” dedi Scarlett sessizliği bozarak. “Benim için sorun olmaz. Gerçekten.”

Başımı iki yana salladım. “Varmak üzereyiz. Eğer hızlanırsam ve polis çevirirse daha geç gitmiş oluruz.”

Zaten normalde o arabadayken sürdüğümünden daha hızlı sürüyordum. Sorun olmayacağını söylemişti ama onu strese sokmak istemiyordum ve sırf güç gösterisi peşinde olan bir trafik polisinden ceza yemenin de kimseye bir yararı olmazdı.

Scarlett endişeli bakışlarla bana uzun uzun baksa da konuyu bir daha açmadı. Fakat hastaneye vardığımızda bir kargaşaya yol açmadan ya da paparazzilere haber uçmadan doğruca babamın katına götürülmemiz için önceden telefon edip hastaneden biriyle konuşmuştu.

Annem koridorda oturmuş, ellerini kucığında kavuşturmuştu.

Beni görünce ayağa fırladı. Gözleri kıpkırmızı olmuş, pijamalarının üstüne bir palto giymişti. Üstünü değiştirmeden doğruca hastaneye gelmiş olmalıydı.

“Ah, Asher.” Bana sımsıkı sarıldı. Onun her zaman güçlü biri olduğunu düşünürdüm ama floresanlarla aydınlatılmış koridorda vücudu çok güçsüz düşmüş gibi hissettim. “Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim.”

“Tabii ki gelecektim.” Kalbim boğazımda düğümlenirken ona sıkıca sarıldım. “Babamın durumu nasıl?”

“Durumu stabil, Tanrı’ya şükür.” Annem geri çekildiğinde gözleri dolmuştu. “Her zamanki gibi kahvaltı ediyorduk. Ona çay yaptım ve tatilde Fransa’ya gitmekten bahsediyorduk. Çaydanlığa bakmak için bir anlığına döndüğümde bir güm-bürtü duydum. Arkama baktığımda yerde yatıyordu. Baban... Ben...”

Ona tekrar sarıldım, göğsüm sıkışıyordu. “Sorun yok. İyileşecek.”

Daha yakın bir yerde yaşamadığım ve annemi bırakıp Londra’ya taşındığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Kendimce haklı sebeplerim vardı ama aileme bir şey olursa ve zamanında yanlarına gelemesem ne olacaktı? Ben onların tek çocuğuydum, diğer akrabalarımız Birleşik Krallık’ın başka bölgelerinde ya da yurt dışında yaşıyordu. Birbirleri dışında sahip oldukları tek şey bendim.

Babamdan nefret etmiyordum, sadece aramızdaki bağın daha farklı olmasını isterdim. Ayrıca, annemle babam otuz yılı aşkın süredir evliydi. Biri vefat ettiğinde diğersinin hayatta kalabileceğini sanmıyordum.

Annem derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. Soğukkanlılığını korumaya çok önem verirdi, duygularını tekrar dizginleyebildiğinde gözyaşları belirgin bir şekilde azalmıştı.

“Haklısın. O iyileşecek,” dedi annem. “Tabii ki iyileşecek. Zaten hayati tehlikeyi atlattı. Doktor her ihtimale karşı onu gözetim altında tuttuklarını söyledi ama bir iki gün içinde taburcu olabilir.” Burnunu çekip elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Kusura bakma. Bana *ne* oluyor bilmiyorum, herkesin içinde böyle ağlıyorum. Tanrı aşkına.”

Annem duygularının kontrolünü tekrar eline aldığı anda yalnız olmadığımızı fark etmişti. Benden biraz uzakta duran Scarlett’a baktı. Az önceki ağlamaklı hali yerini heyecana bırakmadan önce yüzünde bir şaşkınlık belirmişti.

“Üzgünüm, sanırım seninle daha önce tanışmadık,” dedi annem. “Ben Pippa, Asher’in annesiyim.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi. Ben Scarlett, Asher’in arkadaşım,” dedi kibarca.

“Lütfen Pippa de. Hanımefendi denmesine tahammül edemiyorum. Bana *kendi* annemi hatırlatıyor ve kimse bunu istemez.” Annem hafifçe ürperdikten sonra Scarlett’ı kartal bakışlarıyla incelemeye başladı.

Eyvah. O bakışı tanıyordum. Bu, benim biricik oğlum neredeyse otuz yaşına geldi ve hâlâ bana torun vermedi, bu yüzden yapabildiğim kadar çöpçatanlık yapacağım bakışıydı.

Neredeyse ağlamaya devam etmesini tercih edecektim.

“Neden oturacak bir...”

Konuyu değiştirme girişimime engel olarak, “Asher’la birlikte geldiğin için teşekkür ederim,” diye araya girdi annem. “Çok nazıksın.”

“Hiç sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir.”

“Gerçekten öyle. Haberi aldığında Asher’ın yanında mıydın?”

“Şey...” Scarlett’in gülümsemesi dağılırken ben de yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Cumartesi sabahı bu kadar erken saatte birlikte olmamızın tek bir gerekçesi vardı ama ikimiz de bunu anneme söylemek istemiyorduk. “Evet. Kahvaltı ediyorduk.”

Doğru sayılırdı çünkü telefonum çaldığında kahvaltımızı daha yeni bitirmiştik.

“Anladım.” Annem bu bilgi kırıntısına, açlıktan ölmek üzere olan bir dişi aslan gibi saldırdı. “Hafta sonu kahvaltı etmek için oldukça erken bir saat. Londra’dan Holchester’a gelmek de epey uzun bir yolculuk.”

Annem kıyafetlerime dikkatle baktı. Scarlett’in üzerinde bir tişörtle kot pantolon varken, ben dün geceki randevuda giydiğim gömlek ve pantolonla gelmişim. Küçük bir çocuk bile parçaları birleştirebilirdi.

Neşeli bir tavırla, “İkimiz de sabah insanıyız,” dedi Scarlett. “Yolculuk da o kadar kötü değildi. Günün bu saatinde yollar kalabalık olmuyormuş.”

Bu tuhaf durumun içinde, aynı anda patlamamak için birbirimize bakmamaya çalışıyorduk. Scarlett’in yanakları kıpkırmızı olmuştu ve benimkilerin de benzer bir tonda olduğunu düşünüyordum.

“Sanırım öyle.” Annem pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Şimdi açık sözlü olduğum için beni bağışlayabileceğini umuyorum...”

Ah, siktir.

“Sen ve Asher ne zamandır arkadaşsınız?” Annem ses tonunu değiştirmeden *arkadaş* kelimesinin iki yanına tırnak işareti koymayı başarmıştı. “Çünkü biliyorsun, *gerçekten* ilgi duyduğu bir kadınla tanışması oldukça zor. Daha önce eve hiç bir kız arkadaşını getirmemişti.”

“Teknik olarak, biz...”

Annem yine sözümü kesti. “Her gün, sabahtan akşama kadar etrafı testosteronla çevrili. Ona diyorum ki, Asher, canım, iyi bir kızla tanışıp yuva kurmanın zamanı geldi. Sonsuza kadar genç kalmayacaksın ve ben ölmeden önce torunlarımı kucağıma almak istiyorum. Ama beni dinliyor mu? Hayır.” Dilini şaklattı. “Yani burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsin. Anlatsana, Asher’la nasıl tanıştınız? Erkek arkadaşın var mı? Yakın bir zamanda çocuk düşünüyor musun?”

Scarlett gözleri kocaman olmuş halde anneme bakakalmıştı.

“Anne!” diye araya girdim sonunda. “Lütfen. Şimdi bunun ne yeri ne de zamanı.”

Babam kalp krizi geçirdikten saatler sonra, annemin bir hastanenin bekleme odasında aşk hayatım hakkında bizi sorguya çektiğine inanamıyordum. Kimse duygularını Pippa Donovan’dan iyi birbirinden ayıştıramazdı.

“Son beş yıldır aynı şeyi söylüyorsun,” diye karşılık verdi. “Ben sadece sohbet ediyorum. Scarlett için bir sakıncası yok, değil mi, canım?”

“Babam uyandı mı?” Scarlett cevap vermek zorunda kalmadan konuyu değiştirdim. “Onu görmek istiyorum.”

“Evet.” Annemin yüzü asıldı. “Doktorlar şanslı olduğunu söylediler. Hafif bir kalp kriziymiş ve biz hastaneye vardikten kısa bir süre sonra kendine gelmiş. Şu anda tahlil yapıyorlar ama gidip onu görebilirsin.”

Ben ona bakınca, “Sen git,” dedi Scarlett. “Ben annenle kalırım.”

Annem, Scarlett'ı biraz önce müstakbel gelini olarak düşünmediyse bile artık kesinlikle düşünüyordu. Gelecekteki torunlarının nasıl görüneceğini hayal ederken gözlerinde yıldızların parladığını görebiliyordum.

Scarlett'ı onunla yalnız bırakmak istemiyordum -yanlarından ayrıldığımda Tanrı bilir nasıl sormalar soracaktı- ama daha önce hiç tanışmamışlarken Scarlett'ı babamın hastane odasına götürmek de tuhaf olurdu.

Scarlett'a özür diler gibi bir bakış attım, o da güven verici şekilde başını salladı.

Neyse ki, hemen bir hemşire bulabildim ve biraz konuştuktan sonra babamı görmeme izin verdiler.

Babamın odası annemin oturduğu koridorun sonundaydı. İçeri girdiğimde gözleri kapalıydı ama kapının kapanma sesini duyunca gözlerini açtı. Hortumlar gövdesinin etrafında dola- nıyordu ve yakındaki bir monitörden sabit bir ritimle bip sesi geliyordu.

Bip sesleri göğsümü sıkan yumruğu gevşetti.

Babam yaşıyordu.

Annem de aynı şeyi söylemişti fakat bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"Hızlı gelmişsin," dedi yanma gittiğimde. Sesi her zamanki gürlüğünden uzak, boğuk bir tondaydı.

"Bir sürü hızlı arabam var."

Kıs kıs güldü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Hastane yatağında ne kadar küçük göründüğünü ya da yüzünün renginin beyaz çar- şaflarla neredeyse bütünleştiğini fark etmemeye çalıştım.

"İyiyim," dedi homurdanarak. "Bütün bunlar çok abartı. Şim- diye kadar evde olmalıydım ama beni kırk sekiz saat boyunca burada tutmakta ısrar ediyorlar. 'Gözetim altında' tutulmam ge- rektiğini söylediler, bu ne demekse artık. Saçma sapan işler."

"Kahvaltı ederken kalp krizi geçirdin," diye hatırlattım ona. "Kesinlikle gözetim altında tutulman gerekiyor."

“Evet, pekâlâ, hepimiz güne sağlıklı başlayamayız, değil mi?”

Birbirimize baktık. Bir anlık şaşkınlığın ardından kahkaha attığımızda göğsümdeki baskı biraz daha gevşemişti.

Babamla en son ne zaman güldüğümüzü hatırlayamıyordum. Blackcastle’a transferimden önce olduğu kesindi. Belki ben Premier Lig’e katılmadan önce bile olabilirdi.

“Londra’dan buraya arabayla mı geldin?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Yine homurdandı, bu da duygusal olmaya en çok yaklaştığı andı. Babam sarılmayı, teşekkür etmeyi ya da genel olarak duygusallık göstermeyi pek sevmezdi.

Monitörün bip sesleri aramızda oluşan sessizliği bozuyordu. Bunca zamandır bir yerlerde birbirimizle konuşma yeteneğimizi kaybetmiştik ve bir anlığına gülmüş olmamız da bunu değiştirmemişti.

Babamın bakışları odanın dışına doğru kaydıığında gözlerini kıstı. “Annenin yanındaki kız kim?”

Bakışlarını takip ettiğimde Scarlett ve annemin oturup konuştukları yeri gördüm. Koridorun sonundan buraya geçmişlerdi ve camdan onları net bir şekilde görebiliyorduk.

“Scarlett,” diye yanıtladım. “O benim... arkadaşım.”

“Scarlett.” Kaşlarını çatığında ortasında bir kırıksıklık belirdi. “Bu yaz antrenörün olacak kadının adı bu değil miydi?”

Tabii ki bu bilgiyi hatırlıyordu.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Aynı zamanda antrenörüm.”

Babam dikkatini tekrar bana yöneltti. “Bütün antrenörler eğitim verdikleri sporcularla hafta sonları hastanede mi takılıyorlar?”

Ses tonu kaskatı kesilmeme neden olmuştu. Annem sürekli ona torun vermem için beni sıkıştırırken, babam aşk ve ilişkilerin fazla dikkat dağıtıcı şeyler olduğunu düşünüyordu.

Teoride ona katılıyordum ama bu Scarlett’la tanışmadan önceydi.

“Buna pek ‘takılmak’ diyemem,” dedim sakince. “Dediğim gibi, biz aynı zamanda arkadaşız. Annem beni aradığında Scarlett yanımdaydı ve buraya kadar bana eşlik etme nezaketini gösterdi.”

Babam bana ters ters baktı. Yüzümde her ne gördüyse bana inanmıyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

“Ah, hiç bana bu masalları anlatma.” Başını arkaya yasladığında yüz ifadesinde öyle bir acı vardı ki, tekrar kalp krizi geçirdiğini düşünebilirdiniz. “Sakın bana gidip lanet olası antrenörünle yattığını söyleme.”

Bariz alaycılığı karşısında omuzlarım gerildi. “Öyle bir şey yok.”

Sanki Scarlett’ı barda tavlamışım ve hemen sevişmek için evime götürmüşüm gibi konuşmasından nefret ediyordum.

“Eminim öyle bir şey yoktur.” Babamın sesindeki öfke güçleniyordu. “Başından beri sana ne söyledim? Kariyerinin bu aşamasında biriyle beraber olmak iyi bir fikir değil. O zaman kafan allak bullak olur. Senin. Odaklanman. Lazım. Son sezona bak. İki numaraydın ve bu antrenörünle yatmadan önceydi. Maça odaklanmak yerine sevişmeyi düşünmekle meşgulken nasıl bir numara olacaksın?”

Babamın, kalp krizi geçirmesinden hemen sonra futbol performansım hakkında nutuk çektiğine inanamıyordum.

Şu anda bir hastane yatağında yatıyor olmasaydı, ben de ona karşılık verirdim. Şimdiden dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıma-ya başlamıştı.

Sakın yemi yutma.

“Bu yaz odaklanman gereken sahadaki performansını geliştirmek, başka bir yerdeki performansını değil,” diye kükredi. “Eğer o takım için oynayacaksan, kazanmalısın da. Hem kaybeden biri hem de bir ha...” Birden cümlesini yarım bıraktı.

Nabzım hızlandı. Odadaki ışıklar parlıyor, tek gördüğüm şey onun yüzü olana kadar görüş açımın kenarları beyazlıyordu. “Hem de bir ne?”

Yanıt olarak dudakları düz bir çizgi halini aldı.

“Söyle, baba.” Attığı yemi yutmayacağıma dair ettiğim yemin bir adrenalin dalgasının altında kalmıştı. “Evinde hem kaybeden hem de hain birinin olmasına izin veremezsin, değil mi?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Demek üzereydin.” Kulaklarım uğulduyordu. Tanımadığım insanların bana hain demesi başkaydı. Kendi babamın neredeyse bunu söylemek üzere olduğunu bilmek ise bambaşkaydı. “Dürüst ol. Kazanmamı *gerçekten* istiyor musun?”

“Sen neyden bahsediyorsun? Tabii ki istiyorum.”

“Ben o kadar emin değilim.” Bu konuşmanın yeri burası değildi ama akıntının nezaketimizden geriye kalanları da götürmesine engel olamıyordum. Burada, monitörleri ve steril zeminiyle bu parlak ışıklı odada en çirkin düşüncelerim ortaya dökülmeye başlamıştı. “Bence bir parçan içten içe kaybetmemi istiyor çünkü kaybedersem, Holchester’den hiç ayrılmamam gerektiğine dair söylediklerin doğrulanmış olacak. Kazanırsam, Holchester kaybetmiş olacak ve sen her zaman o takımı tuttun. Söyle bana, baba. Günün sonunda seçim yapmak zorunda kalsan, kimi seçersin? Takımını mı, yoksa oğlunu mu?”

Sesimi yükseltmemiştim. Sakindim. Yine de sözlerim havada öyle bir şiddetle yankılanıyordu ki, babamın yüzü kıpkırmızı oldu.

Kızarıklık, kanın karda yayılması gibi tenini kapladı. Kalp monitöründen gelen bip sesleri art arda yükselerek tek bir gürültü akışına karıştı.

Cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

İkimiz de cevabının ne olduğunu biliyorduk.

Bir dakika geçmeden kapı açıldı ve hemşire kaşlarını çatarak içeri daldı. Babamın kalp ritmini hızlandırdığım için beni azarladıktan sonra hemen kovdu.

Bir özür mırıldanarak odadan çıktım. Kalbim göğüs kafesi-me şiddetle çarpıyordu.

Seçim yapmak zorunda kalsan, kimi seçersin? Takımını mı, yoksa oğlunu mu?

Holchester taraftar kültürünü bilmeyen biri bunun saçma bir soru olduğunu ve cevabın bariz bir şekilde aile olduğunu söyleyebilirdi. Ancak kaçırılan bir penaltı vuruşu yüzünden bir başkasını acımasızca dövdüğü için hapse giren adamlar görmüştüm. Bazıları ise takım ürünlerini satın almak ve takımın dünyanın dört bir yanında maçlarını takip etmek için banka kredisi çekiyordu.

Kimileri için futbol her şeyden daha önemliydi. İçimden bir ses babamın da onlardan biri olduğunu söylüyordu.

Koridora çıktığımda, “Ne oldu?” diye sordu annem. Endişeli gözlerle bir bana bir de babamın odasına bakıyordu. Hemşirenin bana bağırdığını duymuş olmalıydı. “Baban sana ne dedi?”

Benim ona ne dediğimi değil, onun bana ne dediğini sormuştu.

Annem, babamı ne kadar sevse de hatalarının ve aramızdaki uzun zamandır süregelen gerilimin farkındaydı.

“Her zamanki şeyler.” Annemin yanında sessizce duran Scarlett’a bakmadım. Bu aile dramı yüzünden çok utanıyordum. “Özür dilerim, alttan almam gerekirdi. Onun nasıl biri olabileceğini biliyorum ve daha yeni kalp krizi geçirdi. Attığı yemi yutmamalıyım.”

Annem tekrar cama baktı. “İyileşecek.” Endişesi sesinden belli oluyordu ama daha fazla soru sormadı. “Babanın nasıl biri olduğunu ben de biliyorum.” Hafifçe koluma dokundu. “Neden sen ve Scarlett bizim eve gidip kendinize çeki düzen vermiyorsunuz? Babanın durumu stabilken üçümüzün de burada beklemesinin bir anlamı yok. Ben burada kalır, bir değişiklik olursa sizi ararım.”

“Emin misin?” Rahat bir kıyafet giymem iyi olabilirdi. Annemle babamın evinde böyle durumlar için yedek kıyafet bulunduruyordum.

“Evet. Zaten birinin bana kıyafet ve öğle yemeği getirmesi

gerekiyor. Beni hastane kantininde yemek yemek zorunda bırakmayın.”

Bu sefer yüzüme gerçek bir gülümseme yerleşti. “Kıyafet ve öğle yemeği. Anlaşıldı.”

“Acele etmeyin,” diye uyardı annem. “Trafik cezası yemeni istemiyorum.” Beni Scarlett’a doğru nazıkçe itti. “Hadi şimdi gidebilirsiniz.”

Böylece biz de yola koyulduk.

25

SCARLETT

Asher'ın çocukluğunda yaşadığı evden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Belki futbol topu şeklinde dev bir heykel ya da geleceğin süper yıldızının bir zamanlar burada yaşadığına dair başka bir işaret olabilirdi.

Bunun yerine, mahalledeki diğer evlere benzeyen normal bir evle karşılaşmıştım. Beyaz çerçeveli pencereler, tuğla duvarlar, ön bahçeyi kaldırımdan ayıran küçük, siyah bir kapı.

Asher dış kapının kilidini açarken, “Özür dilerim. Cumartesi gününü böyle geçirmeyi hayal etmemişsinizdir herhalde,” dedi mahcup bir tavırla.

“Özel bir planım yoktu ve Holchester’a daha önce hiç gelmemiştim, aslında bedava gezi için sana teşekkür etmeliyim.” Hızlıca gülümsedim. Kısa bir an tereddüt ettikten sonra, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum usulca.

Bana babasının hastane odasında neler olduğunu anlatmamıştı, ben de sormadım. Ancak yaşadıkları tartışmanın canını yaktığı çok belliydi. Gözleri her zamanki ışıltısını kaybetmişti ve yorgunluk yüzündeki çizgileri belirginleştirmişti.

Onu bu kadar durgun görmeye alışık değildim. Bu manzara göğsümde beklenmedik bir sızıya neden olmuştu.

“Nasıl hissettiğimi çözdüğümde sana da söylerim,” dedi hafifçe gülerek. “Eve her döndüğümde farklı bir deneyim yaşıyorum. Umarım annem sorguya çekerek seni çok korkutmamıştır.”

“Hayır, o çok tatlıydı.” Pippa başta sorduğu sorularla beni ürkütmüştü ama Asher babasının yanındayken güzelce sohbet etmiştik. Torun meselesi hakkında biraz *istekli* olsa da oğlunu gerçekten sevdiğini ve onun için en iyisini istediğini görebiliyordum. “Ama sürekli ben ve *Hedy Lamarr* hakkında bir şeylerden bahsedip durdu?”

“Kırkı yılların ünlü film yıldızı,” dedi Asher. “Annem eski Hollywood filmlerinin büyük bir hayranı ve sen de Hedy’ye çok benziyorsun.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.” Bir film yıldızına benzemek ancak iyi bir şey olabilirdi, değil mi?

“Öyle yapmalısın.” Hafifçe sırtıttı. “Annem muhtemelen şu anda arka bahçesinde koşturan küçük *Lamarr* klonlarını hayal ediyordur.”

Boğuk bir kahkaha attım ama Asher’la bir bebek sahibi olma düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Henüz aramızdaki ilişkinin durumunu bile netleştirmedığımızı düşünürsek bunu düşünmek için *çok ama çok* erkendi. Yine de kısa bir süreliğine de olsa bu hayale kapılmak için kendime izin verdim.

Asher’la evlenip çocuk sahibi olma ihtimali düşündüğüm kadar korkutucu değildi, bu da zaten başlı başına endişe vericiydi.

Sadece bir kez sevişmiştik. Orgazmdan beslenen bir hayal âleminde düğününü planlamaya başlayan biri *olmayacaktım*, bu yüzden bana evi gezdirirken küçük yeşil gözlü bebeklerin görüntüsünü zihnimin bir köşesine itmeye çalıştım.

Ev sıcacık ve yaşanmışlık doluydu. Farklı köşelere yerleştirilmiş aile fotoğrafları ve Fransa, İtalya, Avustralya gibi tatil

yerlerinden getirilmiş ss eşyalarıyla dekore edilmişti. Yine de özellikle çalışma odası ve girişte baskın dekor teması *futboldu*. Kendimi Holchester Futbol Kulübü hediyeelik eşya mağazasında geziniyormuş gibi hissettim.

“Babanın Holchester taraftarı olduğunu ylerken şaka yapmıyormuşsun.” Hem etkilenmiş hem de tedirgin olmuştum.

Zamanla eskimiş ve kenarları bükülmüş takım posterleri duvarları süslüyordu. 2018 yılında bütün takıma imzalatılmış bir forma Louvre Müzesi’ndeki *Mona Lisa* tablosu gibi ereveletilmiş halde sergileniyordu. Asher’in Holchester formasıyla çekilmiş fotoğrafları, altın renkli minyatür futbol topuyla birlikte şöminenin üzerinde sıralanmıştı.

Ancak Blackcastle formasıyla hiç fotoğrafı olmadığını fark ettim.

“Taraftar mı? Fanatik desek daha doğru olur.” Asher şöminenin yanından geçerken hiç oraya bakmamıştı.

“Sanırım yle. Her hlkrda, bugün birbirimize evlerimizi gezdirme günü gibi görünüyor,” diye cevap verdim sakince. Yüzünde oluşan kasveti az da olsa yumuşatmayı umuyordum.

Fakat işe yaramamıştı.

“Sanırım.” Evin arka taraflarında düz ahşap bir kapının önünde durduk. “Burası benim çocukluk odam. Sakın dalga geçeyim deme, kırılırım.”

Normal zamanlardaki şakacılığından ufak da olsa bir iz görünce rahatlamıştım. “Aman Tanrım. Onca zaman sonra bile ailen, odanı hiç değiştirmedim mi?”

Asher yüzünü buruşturunca şüphelerim doğrulanmış oldu.

İçeri girip her detayı incelemeye başladım. Mavi kapitone yorgan, pencerenin altındaki duvara yaslanmış tek kişilik yatak, duvarları süsleyen *Armstrong*, *Beckham* ve diğer önemli futbolcuların posterleri.

Asher’in çocukluk odasına duyduğum hayranlıkla, “Burası bir müze gibi,” diye cevap verdim.

Adeta onu yatağmda oturmuş, kendisinin de futbolcu olup

ekranlara çıkacağı günün hayalini kurarak televizyondan futbol maçı izlerken *görebiliyordum*.

“Evet.” Asher etrafına bakındı. “Biliyor musun, çok uzun zamandır buraya gelmemiştim. Kasabaya geldiğimde genelde otelde kalıyorum ve hiçbir zaman ailemi ziyaret etmek için bir sebebim olmamıştı.” Gözlerinde duygusal bir ifade belirdi. “On yıl geçmiş ve sanki buradan hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum.”

“Gerçek gibi gelmiyor olmalı.”

“Biraz öyle.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Üstümü değiştireceğim. İstedğin gibi odamı inceleyip, istediğin yere oturabilirsin.”

Asher odasında yokken etrafı kurcalamaktan rahatsız olduğum için yatağının ucunda oturup onu bekledim. Biraz önceki kıyafetlerini çıkarıp kot pantolonla tişört giymişti ve yanıma otururken daha sakın görünüyordu.

Sessizlik çöktü. Holchester’a gelirken alıştığım türden rahatlatıcı ve samimi bir sessizlikti ama sanki bu sessizliğin altında bir şey kaynıyor, serbest bırakılmayı bekliyor gibiydi.

“Fırtınanın olduğu günü hatırlıyor musun?” diye sordu Asher. “Blackcastle’a neden transfer olduğumu sormuştun. Sadece para için transfer olduğumu düşünmediğini söylemiştin.”

“Tabii ki hatırlıyorum.” İstesem de o günü unutamazdım. Birçok açıdan bizi şu anda bulduğumuz noktaya o gün getirmişti.

“Haklıydın. Yani, para bir etkendi ve Armstrong ile birlikte çalışacak olmak da öyle. Ama asıl sebep...” Yutkundü. “Babamdan kaçmak istiyordum.”

Hemen cevap vermemek için kendimi tuttum ve nasıl rahat hissediyorsa o hızda anlatmasını bekledim.

“Babamla aynı şehirde yaşamaya tahammülüm kalmamıştı,” dedi Asher. “Bütün hayatım boyunca beni futbolda en iyisi olmam için zorlayıp durdu ve bunun için ona *gerçekten* minnettarım. Futbolda şu anda olduğum yere gelmemde etkisi çok

büyük ama kariyerimde daha fazla ilerledikçe artık bunu kendim için yapmadığımı düşünmeye başladım. Tüm bunları onun için yapıyordum. Futbol benim hayatım ama ona olan sevgimi yavaş yavaş kaybediyor gibiydim. Bu beni çok korkutmuştu. Her ne kadar Holchester'daki takımımı sevsem de nefes alamadığım bu baloncuğun içinde sıkışıp kalmış gibiydim.”

Dışarıdan geçen arabanın sesi yüzünden son kelimeleri boştu ama yüzündeki karamsarlığı yanlış yorumlamak mümkün değildi.

“Frank Armstrong, Blackcastle’ın teknik direktörü olduğunda bunu transfer için bahane olarak kullandım,” dedi Asher. “Yine de transfer talebinde bulunmam aylar sürdü. Babam bu kadar fanatik bir Holchester taraftarı olmasaydı, hiç düşünmeden yapardım. Ancak konu futbol olduğunda, o benim babam değil. İkinci teknik direktör. Bu da bana fazlasıyla ağır geldi.”

Dudaklarında neşeden yoksun bir gülümseme belirdi. “Sen bir şey söylemeden önce, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Zengin futbolcu, babasının ona fazla sert davranmasından şikâyet ediyor. Vah vah. Gidip gözyaşlarımı paramla sileyim bari.”

“Öyle bir şey söylemeyecektim.” Başımı iki yana salladım. “Bir konuda ayrıcalıklı olman, başka konularda zorluk çekmediğin anlamına gelmez.”

Evet, o dünyadaki çoğu insandan çok daha şanslıydı ama yaşadıklarını anlayabiliyordum. Dansçı olarak bu hissi ben de tatmıştım fakat onun bütün hayatım insanların gözü önünde yaşamasının nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

İnsanlar sadece para ve ışıltıyı görüyordu; perde arkasındaki baskıları, entrikaları ve güç oyunlarını görmüyordu. Bunların bir insanın ruh haline ne kadar zarar verdiğini de görmüyorlardı. Zengin ve ünlü olup olmamasının bir önemi yoktu, hepimiz insandık.

“Transfer talebinde bulunman aylar sürdü demiştin. En sonunda seni bu kararı vermeye iten ne oldu?” diye sordum.

“Geçen yıl Chelsea’ye karşı oynadığımız maçta karar verdim.” Asher’in dudakları gerildi. “Dört golden üçünü ben attım. Kazandık. Harika bir gece olmalıydı ama maçtan sonra babam sadece *batırdığım* korner ve boşa harcadığım frikik hakkında konuştu. Kutlama yapıyor olmam gerekirdi. Aksine, tek istediğim çığlık atmaktı.”

Göğsümde keskin bir sızı kök saldı.

Eğer babası kalp krizi geçirmiş olmasaydı şu an yanma gidip ona haddini bildirmek isterdim.

“Daha önce yaşamadığım bir şey değildi ama bardağı taşıran son damla olmuştu,” dedi Asher. “Tüm ülkenin, hatta belki de tüm dünyanın Asher Donovan’dan belirli beklentileri var. Nasıl oynamam, kiminle birlikte olmam ve lanet olası tatilimi nerede geçirmem gerektiği gibi. Bununla baş edebilirim. Bu işe girerken bunları göze almıştım. Ama bir yer, sürekli tetikte olmak zorunda olmadığım tek bir yer istiyorum. Ailemin benim için öyle olacağını sanmıştım. Ancak olmadı.”

Göğsümdeki sızı şiddetlendi. Kaburgalarımın altından süzülüp kalbimin etrafına dolandı, nefes almam zorlaşana kadar sıkmaya devam etti.

Anne ve babamız, küçüklüğümüzden beri Vincent’ı da beni de yeteneklerimizi geliştirmemiz için cesaretlendirmişti. Fakat aynı zamanda rekabetçi bir yanları da vardı. Annem benim bale derslerimi, babam da Vincent’ın futbol maçlarını kullanarak sürekli birbirlerini geçmeye çalışırlardı. Biz, onların uzak mesafeli soğuk savaşındaki iki piyonduk.

Ancak günün sonunda, ben bale ayakkabılarımı çıkarıp Vincent kramponlarını kaldırdığında ikimiz de yeniden çocukları oluyorduk. Asher’m böyle bir şansı olmamıştı.

“Eğer içini biraz olsun rahatlatacaksa,” diye karşılık verdim. “Asher’ı, Asher Donovan’a tercih ederim.”

Asher bir insandı, Asher Donovan ise bir markaydı. Marka tarafı beni ilgilendirmiyordu ama Asher’dan hoşlanıyordum. *Hem de çok. Olması gerektiğinden de çok.*

Cevap vermedi ama sertçe yutkunması gözümden kaçmamıştı.

“Dünyanın senin hakkında ne düşündüğünü kontrol edemezsin,” dedim usulca. “Ama kendi eylemlerini kontrol edebilirsin ve transfer olmak isteme sebebini anlıyorum. Senin yerinde olsam, ben de aynısını yapardım.”

“Öyle mi?” Sonunda yüzünü bana döndüğünde dizi benimkine sürtündü. “Her şeyde bir düzen olmasım sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum ama istediğim şartlar sağlandığında. Bu konuda biraz ikiyüzlüyüm.”

Asher’in kahkahası üzerimize çöken hüznün bulutunu dağıttı, gözlerinde küçük bir parıltı belirdiğinde benim dudaklarıma da bir gülümseme yerleşti. “Kendinin farkında olan ikiyüzlüler en iyisidir.”

“Aynen öyle. Ayrıca transfer olmana laf edenler zaten gerçek hayranların değilmiş, o yüzden siktir et onları. O tür negatif insanların hayatında olmasına ihtiyacın yok.”

Attığı ikinci kahkaha daha derin ve daha dolu doluydu. “Bir gün meslek değiştirmek istersen, terapist olmayı düşünebilirsin. Senden harika bir terapist olur.”

“Hayır, teşekkürler. Benim başkalarınıninkiyle uğraşmama gerek kalmayacak kadar çok sinir hastalığım var zaten. Yine de arada sırada, cömert hissettiğimde tavsiye verdiğim olur.”

“Demek o şanslı insanlardan biriyim.”

“Öylesin.”

“Güzel. Buna sevindim.” Dizi bu kez kasıtlı bir şekilde tekrar benimkine sürtündü ve midemde kelebekler uçtu. “Seni kaybetmek istemem.”

Hava yoğun ve şurup gibi bir hal aldı, o kadar tatlıydı ki dilimin ucunda hissedebiliyordum.

“Antrenörün olarak,” diye belirttim.

Dizini dizimden çekmeden, “Antrenörüm olarak,” diye onayladı.

Bir farkındalık hissi etrafımızı sardı. Kulaklarımda alçak sesli bir uğultu çınladı, masum çocukluk odası bir anda çok da masum görünmemeye başladı. Bakışları tenime değen bir kibrit gibi yakarken ve bu kadar yakınımda olduğu için tüm bedenim titrerken, bu mümkün değildi.

Pıt.

Pıt.

Pıt.

Hâlâ dün gece hakkında konuşmamıştık. Önceliğimiz ailevi durumuydu ama...

“Bugünlük bu kadar duygusal konuşma yeter.” Sonunda Asher geri çekildi ve büyüyü bozdu. Midemdeki kelebekler hayal kırıklığıyla yere düşmüştü. “Yoksa bu, Holchester’a yapılan en depresif gezi olacak.”

“O kadar da kötü değil.” Fark ettirmeden uyluğumu ovalayarak yeni ruh halimize uyum sağlamaya çalıştım. Konuşmanın yönü öyle hızlı değişmişti ki kırbaç yemiş gibi olmuştum. “Babanın durumu iyi. Ben de Asher Donovan Çocukluk Odası Müzesi’ni, bizzat Asher Donovan’ın rehberliğinde gezmiş oldum. İşte asıl VIP budur.”

“Sadece sana özel.” Başını eğerek yatağını işaret etti. “Bonus olarak, ergenliğimde uyuduğum yastığa başını koyma şansın da var.”

Burnumu kırıttırdım. “Umarım o zamandan beri yıkanmıştır. Saçımda ergenlik mikroplarını istemiyorum.”

Yine de onu takip ederek ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın ucunda, Asher’in yanına sıkıştım. Şaşırtıcı derecede rahattı.

Yolculuktan sonra ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Küçük yatağında yan yana uzandığımızda bacaklarımız yatağın kenarından sarkıyor, kollarımız hafifçe birbirine değiyordu.

“Çocukluğundan hiç bahsetmiyorsun,” dedim ona. “Röportajlarında bile.”

Ünlü olmadan önceki hayatıyla ilgili anlattığı tek şey babasıydı. Asher’in öğrenciliğinde nasıl biri olduğunu ya da futbol dışında ilgilendiği başka hobiler olup olmadığı bilmiyordum.

Ancak bilmek istiyordum. Bugün küçük küçük bilgiler topluyordum ve daha fazlasını istiyordum.

“Röportajlarımı mı takip ediyordun, hayatım?”

“Kendini bu kadar büyük görme.” Bir an için duraksadıktan sonra gönülsüzce itiraf ettim. “Belki biraz.”

Attığı kahkaha yatağın sarsılmasına neden oldu. “Anlatacak pek bir şey yok. İster inan ister inanma ama sessiz bir çocuktum. Hayatım okul, ailem ve futboldan ibaretti. Boş zamanlarımın çoğunu arka bahçede ya da Teddy’yle parkta top oynayarak geçirirdim.”

“Teddy kim?”

Sessizlik çok uzayınca beni duymadığını sandım. Tam soruyu tekrarlayacağım sırada, bütün neşesi kaybolmuş halde cevap verdi.

“Çocukluk arkadaşımdı. Evlerimiz yan yanaydı. Futbolu benim kadar seviyordu, hatta benden çok daha iyiydi.”

“Saçmalama.” Herhangi birinin Asher’dan daha iyi oynadığına inanmak imkânsızdı.

Özür dilerim, Vincent. Bu da ağabeyime ettiğim sessiz ihanetlerden biriydi.

Yine de bunu daha sonra dert edecektim.

“Bu doğru,” dedi Asher. “En azından benim o zamanki halimle kıyaslandığında daha iyi oynuyordu. Ama ben bir kulüple sözleşme imzalamak için sabırsızlanırken, o kendisine gelen teklifi reddetmişti. Profesyonel olarak oynamak istemediğini söylemişti.”

“Neden?”

“Korkuyordu. Futbol kariyeri istikrarlı değil ve beraberinde getirdiği baskıları da istemiyordu. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi. Başarısız olursa, bunun herkesin gözünün önünde olacağını ve kendini rezil edeceğini düşünüyordu. O yüzden hayalini yaşamak yerine, onun adına benim yaşamama izin verdi.”

“Başarıyla gurur duyuyor olmalı.” Gururlu da olabilirdi,

kırgın da... Yine de ben iyi niyetli olduğunu düşünmek istiyordum.

“Aslında artık konuşmuyoruz.” Asher’ın ses tonu mesafeli gibiydi.

Hikâyenin devamı olduğunu hissettiğim için sessiz kaldım. Haklıydım.

“On yedi yaşında Holchester’la sözleşme imzaladım. O kadar heyecanlıydım ki... Kutlamak için dışarı çıktık ama ertesi sabah Holchester teknik direktörüyle toplantım olduğu için ben erken ayrıldım. Teddy orada kalmak istedi ve ‘iyi yaptı’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Biraz gevşemesi gerekiyordu, anlıyor musun?” Asher neşesiz bir kahkaha attı. “Reşit olmadığımız için kimlik sormayan tek yer, kasabanın pek tekin olmayan kısmındaki bir bardı. Ben eve döndükten belki bir saat sonra Teddy de çıkmış. Otobüs durağına giderken gasp edilmiş.”

Derin bir nefes aldım, hikâyenin sonunu tahmin ettiğimde dehşete kapılmıştım.

“Sanırım alkolün verdiği bir cesaret gelmişti ama Teddy cüzdanı vermeyi reddetmiş. Hırsızla kavga etmiş ve adam onu altı kez bıçaklayıp kaçmış. Teddy hastaneye kadar bile dayanamamış.”

Bunu bekliyordum ama bu yine de şaşkınlıkla irkilmeme engel olmamıştı. *Altı kez bıçaklamış. Yüce Tanrım.*

“Birkaç saat önce yanımdaydı ama sonra birdenbire yoktu. Bunca yıldır aklımdan çıkaramıyorum... eğer yanında kalsaydım hâlâ hayatta olur muydu? Çıkarken benimle gelmesi için onu zorlasaydım?” Asher’ın sesi kalınlaştı. “Orada olmasın sebebi bendim.”

“*Yapma.*” Bunu o kadar sertçe söylemişim ki kendime şaşırdım. “Bu senin suçun değil. Hırsızın suçu. O adamı sen hırsız yapmadın ya da şiddet uygulamaya zorlamadın. Tüm bunlar onun suçu. Senin değil.”

Asher titretilen bir nefes verdi.

“Biliyorum. Yine de bu hislerimi değiştirmiyor.” Başını

hafifçe, gözlerimin içine bakacak kadar çevirdi. “Bir parçam, onun için kazanmak zorundaymışım gibi hissediyor. Başarılı olamazsam, bir hiç uğruna ölmüş olacak gibi hissediyorum. Bu çok mantıksız çünkü ikisinin birbiriyle ilgisi yok ama insanlar her zaman mantıklı olamıyor, değil mi?”

“Evet,” dedim usulca. “Ama her şeyin, bütün hislerimizin mantıklı olması gerekmiyor.”

Asher’ın gözlerinde uzun süredir bastırıldığı duygular belirdi.

Bu sabah bana benim gardımı indirdiğim halimi görmeyi sevdiğini söylemişti. Bu benim için de geçerliydi.

Bu, dünyanın göremediği Asher’dı. Kontrolsüz, savunmasız, herkes gibi acı çeken ve *hisseden* Asher.

Bir yanımda, bu versiyonunu göremedikleri için sevinliyordu. Eğer görebilselerdi, bunu da diğer her şeye yaptıkları gibi paramparça ederlerdi. Onu olduğu gibi görmek yerine, bir kalıba sokana kadar üstüne gider ve köşeye sıkıştırırlardı.

Asher bunu hak etmiyordu, onlar da onu hak etmiyorlardı.

“İşte yine duygusal konuşmalara başladım. Sen bana çocukluğumu sordun, bense sana ağlamaklı bir hikâyeye anlatıyorum.” Sıcak nefesi özür dilercesine dudaklarımda gezindi. “Bütün gezinin kasvet dolu olmaması için seni dondurmacıya falan götürmeliyim.”

“Sorun değil. Buraya dondurma için gelmedim.”

Senin için geldim.

Asher bir kez daha sertçe yutkundu.

Göğüslerimiz uyum içinde inip kalkıyordu. Nefeslerimiz, aramızda dile getirilmeyen kelimelerin evreninde birbirine karışıyordu.

En son aynı yatakta yattığımızda sevişmiştik ama bu daha farklı bir yakınlık gibi hissettiriyordu. Daha nazik, daha soyut ama en az onun kadar önemli ve yeni filizlenmiş, hassas bir güvene kök salmış bir yakınlık...

FORVET

Asher gözlerini kaçırıp tekrar önüne döndü. Fakat ellerimiz yatağın üstünde birbirine değdiğinde geri çekmedim ve serçe-parmağımı onunkine doladığımda sıkıca tutarak karşılık verdi.

Konuşmadık. Konuşmamıza gerek de yoktu.

Bazen eylemler yeterli oluyordu.

26

SCARLETT

Aile evinde hızlıca yemek yedikten sonra annesi için yemek ve yedek kıyafet alıp hastaneye dönmüştük. Neyse ki, babasının durumu stabildi ama biz yine de hafta sonunu orada geçirdik.

Yakınlardaki lüks bir otelden yer ayarladık ve VIP hizmet ekibi, diğer misafirlere orada olduğumuzu fark ettirmeden bizi doğruca odamıza götürdü. İkimiz de aşırı yorulmuştuk, yatağa yatar yatmaz uyuyakaldık.

Pazar günü, Asher kılık değiştirerek beni meşhur Holchester Sanat Müzesi'ne ve sosyal medyada viral olan bir dondurma-cıya götürmüştü ama çoğunlukla evde ya da oteldeydik. Papa-razzilere ya da öfkeli Holchester taraftarına yakalanmak istemiyorduk.

Aile evinden çıktıktan sonra babası, futbol ya da ilişkimiz hakkında konuşmadık. İkimizin de ağır konulara ara vermeye ihtiyacı vardı ve bu yüzden televizyon ya da kitaplara odaklanmıştık.

“Dinozor erotizmi de ne demek?” Asher’ın bariz şaşkınlığı beni kıkır kıkır güldürdü. “Dinozorlarla mı sevişiyorlar yani? Bu fiziksel olarak nasıl mümkün olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Hiç o türde bir kitap okumadım,” diye itiraf ettim. “Ama en sevdiğim yazar bir kitap önerdi, yazarının ismi...” Gözlerimi kısarak telefonumdaki not uygulamasına baktım. “*Wilma Pebbles* mıydı? Kitabın adı *Triceratops** ve *Üçlü Seks*... Gülmeyi kes! Telefonumu da geri ver!”

Omuzları kahkahalarıyla sarsılırken, “Bunu not almam gerekiyor,” dedi nefes nefese. Yazarı ve kitabı telefonuna not ettikten sonra telefonumu bana geri verdi. O kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaş gelmişti. “Belki de Blackcastle okuma kulübü kurarım. Dinozorlara özel.”

“Güzel. En azından biraz kültürlenmiş olursunuz,” diye homurdandım. Fakat Blackcastle takımını hep birlikte *Triceratops* ve *Üçlü Seks* okurken hayal edince yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim.

İşte *bu* görülmeye değer bir manzara olurdu.

Hafta sonunu Holchester’da geçirmeme rağmen Asher’in babasıyla hiç tanışmadım. Aslında böyle olması daha iyiydi çünkü o adama karşı içimde tutamayacağım birkaç lafım olabilirdi.

Pazartesi günü taburcu edildi. Asher onunla mecburiyetten vedalaştı, annesiyle ise uzun uzun ve içten şekilde vedalaştıktan sonra Londra’ya doğru yola koyulduk.

Yol bu kez daha kısa sürmüştü ya da belki de Asher’dan ayrılmaya hazır olmadığım için bana öyle geliyordu.

Durumumuzdan kaynaklı olarak hastalık izni alıp bugünkü antrenmanımızı iptal etmişim, bu da çarşamba gününe kadar onu göremeyeceğim anlamına geliyordu.

“Bunu daha önce de söylediğimin farkındayım ama benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim,” dedi Asher yolu yarıladığımızda. “Çok iyi geldi. Gerçekten.”

“Lafı bile olmaz. Dondurmacıda kendimiz hazırlayabildiğimiz o bardak dondurma her şeye değerdi.”

Attığı kahkaha, içimi pencereden süzülen güneş ışığından daha çok ısıttı.

* Geç Kretase döneminde (yaklaşık 68–66 milyon yıl önce) Kuzey Amerika’da yaşamış, üç boynuzlu yüzüyle tanınan büyük bir otçul dinozordur. (ç.n.)

Londra sınırına ulaşana kadar bazen sohbet ettik, bazen de radyoda çalan şarkının sessizliği doldurmasına izin verdik.

“Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu Asher. Ses tonu normaldi, hatta belki biraz fazla normaldi.

Ona gözümün ucuyla bir bakış attım. Gözlerini yoldan ayırmıyordu ve duruşu rahattı ama arabanın siyah deri iç döşemesini kaplayan bir gerginlik vardı.

Onunla biraz daha vakit geçirmek isteyip istemediğimi dolaylı yoldan mı sormaya çalışıyordu? Eve gitmek yerine yapabileceğimiz başka bir şey önersem fazla mı yapışkan görünürdüm? Yoksa son derece masum bir soruyu ben mi kafamda büyütüyordum?

Keşke tavsiye istemek için Carina’ya mesaj atabilseydim ancak o zaman da Asher’ı görmezlikten geliyormuş gibi olur-
dum.

“Olur, sakıncası yoksa,” dedim sonunda. Her halükârda üstümü değiştirmem gerekiyordu. Dün oteldeki butikten bir elbise almıştım ama yaklaşık iki gündür üzerimde aynı şey vardı.

“Pekâlâ.”

Al işte. Yine o duygusuz ses tonunu kullanmıştı. Bana mı öyle geliyordu, yoksa o ses tonunda ufak bir hayal kırıklığı mı gizliydi?

“Ama... ben çok açım,” diye bir girişimde bulundum. “Belki öncesinde bir şeyler atıştırabiliriz?”

“Harika fikir,” dedi anında. “Mükemmel bir Hint restoranı biliyorum. Evine biraz ters tarafta ama denemek istersen seni eve bırakır, daha sonra da gelip alabilirim. Zaten akşam yemeği için saat erken sayılır.”

Kalbim göğsümü yumruklamaya başlamıştı. Bu tehlikeli derecede randevu gibi görünüyordu. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ.” Bu kez cevabma bir gülümseme eşlik ediyordu.

Asher beni eve bıraktığında, iki saat sonra tekrar buluşmak için anlaştık. Hızlıca banyoya girip çıkacak, hafif bir yogayla rahatladıktan sonra hazırlanacak kadar zamanım vardı.

On beş dakika boyunca dolabımın önünde dikildikten ve Carina ile Brooklyn'e delirmiş gibi mesajlar attıktan sonra, sevimli bir bluzla etek giymeye karar verdim. Asher geldiğinde makyajımı yeni bitirmiştım. O da yeni duş almış, sabun ve tıraş losyonu karışımı iştah açıcı bir koku taşıyordu.

Beğeni dolu bakışları, bacaklarımdan boynuma doğru bir yol izleyip sonunda yüzümde durdu. Tenimin üzerinde, içimi aydmlatan minik ateşböcekleri geziniyordu.

"Hazır mısın?" Derin ses tonu omurgamdan aşağı süzüldü.

"Evet." İçimdeki kıpırtıları bastırmaya çalışarak onu arabasına kadar takip ettim. Arabasına ulaştığımızda bir beyzbol şapkası ve siyah çerçeveli gözlük çıkardı.

"Kılık değiştirmek için," diye açıkladı.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Çok basit bir taktikti. Süpermen'in benzer bir gözlükle Clark Kent'e dönüşmesi gibiydi.

"Ne kadar işe yaradığını görsen şaşırırsın. Genelde insanlar sokakta ünlü biriyle karşılaşmayı beklemiyor, o yüzden gösterişten yeterince uzak durursan kimseye fark ettirmeden yanlarından geçip gidebilirsin."

"Sana bu haberi vermek hiç istemezdim ama hiç aynaya baktın mı?" diye alayla sordum. "Senin yüzün *kimsenin fark etmeyeceği* bir yüz değil."

Asher ünlü olmasaydı bile, girdiği her ortamda herkesin gözlerini üstüne çekecek kadar göz kamaştırıcıydı.

"Bana yakışıklı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Bundan fazlasıyla memnun olduğu ses tonundan belliydi.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Ayrıca günde bir iltifat hakkın var. Daha fazla iltifat duymak için uğraşma."

"Anlaşıldı." Kahkahası, ses tonunun altına gizlenmişti. "Bir sonraki iltifatımı duymak için gece yarısını bekleyeceğim."

Şüphelerime rağmen, Asher haklı çıkmıştı. Arabayı park edip restorana doğru yürürken çoğu insan dönüp bize bakmadı bile. Üniversiteli bir grup kız yanımızdan geçerken dönüp bakmıştı ama Asher'ı tanıdıkları için miydi, yoksa sadece yakışıklı

bulduklarından mıydı emin değildim. Her halükârda, yanımıza gelmemişlerdi.

Akşam yemeği saati olduğu için restoran tıklım tıklımdı ama mutfağa yakın bir köşede bir masa bulabilmıştık. Asher burayı daha iyi bildiğinden, ikimiz adına da sipariş verme işini ona bıraktım.

“Bu restoranı bana Noah önermişti,” dedi Asher. “Londralı birinin Amerikalıdan restoran önerisi alması biraz utanç verici ama buranın yemekleri o kadar iyi ki kızamıyorum.”

“Noah?”

“Wilson. Kalecimiz.”

Gözümün önünde uzun boylu, sert bakışlı, koyu sarı saçlı ve mavi gözlü bir adam canlandı. *Noah. Tabii ya.* Premier Lig’de fazla Amerikalı oyuncu yoktu, bu sebeple birkaç yıl önce Blackcastle’la sözleşme imzalaması büyük olay olmuştu.

“Yakın mısınız?” Bir parça *naan** koparıp *chutney***’nin içine batırdım.

Vincent sık sık takım arkadaşlarıyla dışarı çıkıp partilerdi ama Asher’in o gecelerin bir parçası olmadığı ortadaydı.

“Çok yakın arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama kulüpte en çok onunla ve Adil’le sohbet ediyorum. Adil orta saha oyuncularımızdan biri,” diye ekledi. “Vincent etraftayken sadece onlar bana karşı tuhaf davranmıyor.”

Tahmin edebiliyordum. Takımdakilerin sadakati, kaptan ve en çok gol atan oyuncular arasında bölünmüş olmalıydı.

“Peki ya tavsiye isteyeceğin ya da büyük bir haber vereceğin zaman kimi arıyorsun?” diye sordum. “Ailen dışında.”

Asher omuz silkti. “Konuya bağlı. Basınla ilgiliyse basın danışmanım Sloane’u ararım. Futbolla ilgiliyse koçla konuşurum. Ya da Noah ve Adil’le. Aptallaşmadıkları zaman güzel tavsiyeler veriyorlar.”

“İşten bahsetmiyorum,” dedim nazikçe. “Mesela cumartesi

* Hint mutfağına özgü mayalı ekmeğdir. (ç.n.)

** Hint mutfağına özgü, farklı çeşitleri bulunan bir sostur. (ç.n.)

günü yanında ben olmasaydım, babanın kalp krizi geçirdiğini kime haber verecektin?”

Bana uzun uzun baktı.

Saniyeler, işkence eder gibi bir yavaşlıkla akıp giderken sonunda bakışlarını kaçırdı. “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Sanırım kimseye.”

Kalbim demirden bir yumrukla sıkılmış gibi hissettim.

Eski takımı ondan nefret ediyordu, yeni takım arkadaşları ona karşı mesafeliydi ve muhtemelen diğer herkes de ya ona yalakalık yapıyor ya da onu kullanmaya çalışıyordu.

Ne kadar yalnız hissettiğini tahmin bile edemezdim. Asher’ın etrafı her gün taraftarlar ve yalakalarla çevriliydi ama bazen insan, kalabalığın içinde yalnız hissederci.

“Pekâlâ, bir gün konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım,” diye karşılık verdim. “Sonuçta farklı bir evrende terapistim.”

Dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm kondurdu. “Teşekkür ederim.” Garsonumuz yemeklerimizi getirdiğinde, Asher devam etmek için gitmesini bekledi. “Sana her teşekkür ettiğimde bir pound verseydim banka hesabımda hiçbir şey bırakmazdın.”

“Yani, eğer vermek istersen sana engel olmam. Londra’da kiralar pahalı.”

Tebessümü alçak bir kahkahaya dönüştü.

Yemeklerimize gömülürken göğsüm gururla kabarmıştı. Asher haklıydı. Yemek *çok* lezzetliydi ve sessizlik içinde yememiz de bunu kanıtlıyordu.

Bir tabak daha almak için uzanacağım sırada telefonum titredi. Muhtemelen Carina haber bekliyordu ya da Brooklyn yakın zamanda yapacağımız kahve randevusunu teyit etmek için yazmıştı ama onlara daha sonra cevap verebilirdim.

Konuşmamız gereken başka bir şey vardı ve bunu çok uzun zamandır erteliyorduk.

“Peki...” Kimsenin kulak misafiri olmadığından emin ol-

mak için etrafa bakındım. “Cuma günü olanlar hakkında konuşmalı mıyız?”

Asher’in bana attığı bakış bir buzul dağı eritmeye yetebilirdi. Kadifemsi ses tonuyla, “Hangi kısmını?” diye usulca sordu.

İşte o anda zihnim geçmişe savruldu. Hastaneyi, Holchester yolculuğunu, Plüton konuşmamı geride bırakarak yatakta birbirine dolanmış bedenlerimize, terli ve sıcak çarşafların arasına döndü.

“Hangi kısmından bahsettiğimi biliyorsun,” diye fısıldadım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. “Bizim, şey yaptığımız zaman...”

“Birbirimize ilk kez aklımızı başımızdan alan orgazmlar yaşadığımız zaman mı?”

“Şşt.” Yüzüm, akşam yemeğinden kalanları ısıtmaya yetecek kadar ısınmıştı. “Magazin dergilerine manşet olmak mı istiyorsun?”

İlk öpüşmemizden sonra ona neden birlikte olamayacağımızı anlattığım konuşma tamamen gerçektir. Basının hayatımdaki kirli çamaşırları didiklemesini istemiyordum. Geçirdiğim kazayı yeniden gündeme getirmelerini, yaptığım ya da giydiğim her şeyde kusur aramalarını istemiyordum. Kraliyet üyesiymişim gibi bir baskı olmayacaktı belki ama yine de baskı altında kalacaktım ve bunu düşünmek bile anksiyetemin tavan yapması için yeterliydi.

“Hayır. İstemiyorum.” Asher ciddi bir ifadeye büründü. “Ama haklısın. Bir ilişki yaşamamanın bizim için ne anlama geleceğini konuşmalıyız.”

Tabak ve bardak şingirtıları sohbetimizin boşluklarını dolduruyordu.

Peki tam olarak bizim nasıl bir ilişkimiz vardı? Sevgili mi olmuştuk, yoksa cuma gecesi yaşananlar tek gecelik bir şey miydi?

İki seçenek de içimi huzursuzluk kaplamasına neden oluyordu.

Tek gecelik bir şey olmasını istemiyordum ama resmi olarak bir ilişkiye başlama fikri de kulağa fazlasıyla *resmi* geliyordu. Asher'dan, şimdiye kadar kimseden hoşlanmadığım kadar hoşlanıyordum fakat son ilişkim felaketle sonuçlanmıştı ve aynı deneyimi tekrarlamaya hiç hevesli değildim.

O, eski sevgilim gibi değildi. Yine de içimde ufak bir ses, şu an her şey yolunda gitse bile gelecekte her şeyin ters gidebileceğini fısıldıyordu.

“Bir ilişki *istiyor* musun?” Asher aklımı okumuş gibiydi. “Yoksa başka bir şey mi istiyorsun?”

Yüz ifadesi değişmemişti ama sessizliğim karşısında bakışları keskin ve temkinliydi.

“Ben...” Tereddüt ettim, düşüncelerimden düzgün bir cevap oluşturmaya çalışıyordum. “Senin dışında biriyle görüşmek istemiyorum, senin de başkalarıyla görüşmeni istemiyorum. Ama ağabeyimle aradaki mesele, paparazziler ve diğer her şey çözülmmeden ciddi bir ilişki için de hazır değilim. Sadece... her şey o kadar hızlı geliyor ki ben...” *Korkuyorum.*

Bunu dile getirmesem de Asher bir şekilde duymuş olmalıydı.

Ciddi bir ilişkiye hazır olmadığımı söylediğimde omuzlarına tırmanan gerginlik, son cümlemlerle birlikte gevşedi. “Haklısın. O halde adı konmayan özel bir ilişki olacak. Randevular olacak. Seks olacak. Ve sosyal medyadan birbirimize bir sürü komik paylaşım göndereceğiz.”

Dudaklarımdan alçak bir kahkaha döküldü. “Evet.”

Aslında adı dışında her şeyiyle gerçek bir ilişki gibiydi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Daha önce Asher kadar tanınmış biriyle birlikte olmamıştım. Yine farkında olmadan kendimi yakmadan önce, neyin içine girdiğimi bilmem gerekiyordu.

Yine de özel bir ilişki yaşayacağımız için *gerçekten* mutluydum. Asher'ı başka biriyle düşünmek bile kıskançlıktan kıvrılmama neden oluyordu.

Konuyu asıl sorunlarımızdan birine getirerek, “Paparazzi-

leri kontrol edemem,” diye açıkladı. “Ama Sloane bir şekilde onları hizaya getirebiliyor. Hiçbir basın danışmanından korkmadıkları kadar ondan korkuyorlar.”

Bu doğruydı. Kalbimde ufak bir umut ışığı doğmuştu.

İyimser bir tavırla, “Ayrıca insanlar bunu yürütebiliyor,” diye ekledim. “Tanınmayan insanlarla birlikte olan bir sürü ünlü var ve her gün magazine düşmüyorlar.”

“Aynen öyle. Başta gösterecekleri ilgiden sonra, özellikle biz onlara yazacak bir şey vermezsek ilgileri gitgide dağılacak.”

Biz. Bu tek kelime, endişelerimi dindirmede söyleyebileceği diğer her şeyden çok daha etkili olmuştu. *Biz* demek, bu işte beraber olduğumuz anlamına geliyordu.

Yalnız değildim.

Göğsümdeki küçük, korkuyla oyulmuş boşluklardan birini bir sıcaklık kapladı.

“Yine de artık tamamen anonim olamayacaksın.” Asher’in ses tonu yumuşadı. “Senin de söylediğin gibi, birileri sürekli izliyor. Bu bir magazin muhabiri olabilir, hayranlardan olabilir ya da yoldan geçen herhangi biri de olabilir. Normal bir insan özel hayatımıza saygı gösterecek kadar nazik olur ama her zaman emin olamayız. İnsanlar internet forumlarında yorumlar yazacak, sosyal medyada paylaşımlar yapacaklar ve magazin dergilerine bizimle ilgili haberler gönderecekler. Birileri bir dedikodu uydurabilir, diğerleri de yalan olduğu bariz bir şekilde belli olsa bile buna inanabilir. Eski arkadaşların ya da tanıdıkların, on beş dakikalık şöhretlerini yaşamak için ortaya gerçek ya da sahte hikâyeler atabilir. Bunların hepsi birer olasılık.”

İçimi saran o sıcaklık dağıldı ve akşam yemeğinde yediklerim midemde çimento gibi katılaştı. “Beni korkutup kaçırmaya çalışıyor gibisin,” diye takıldım. Fakat anksiyete, sesimin normalden yüksek çıkmasına neden olmuştu.

Bir zamanlar baş balerin olarak ben de ilgi odağı olmuşum

ama bu bambaşkaydı. Beni daha çok meslektaşlarım ve baleyle ilgilenen insanlar tanıyordu. Öte yandan halk, dünyanın en ünlü balerini bile olsa, sokakta yürürken yanından geçen dansçıyı tanımazdı.

Peki ya futbolcular? Onlar ana akımın bir parçasıydı, özellikle de İngiltere’de. Özellikle, Blackcastle gibi üst düzey bir kulüpte oynuyorlarsa. Ve *özellikle*, adı Asher Donovan ise...

Daha önce hiç kimseyle birkaç haftadan uzun süre görüştüğü olmamıştı. Eğer bizim ilişkimiz daha uzun sürerse, bu muazzam yenilik büyük bir ilgi uyandıracaktı.

Zamanla bu ilgi azalacaktı ama önce fırtınayı atlatmamız gerekiyordu.

“Seni korkutmaya çalışmıyorum ama uyarmazsam dikkatsiz davranmış olurum.” Asher, birdenbire kaçıp bir daha arkama bile bakmayacağımı düşünüyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

“Biliyorum. Uyardığın için teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldım. Herkesin gözünün üstümde olması fikri beni dehşete düşürüyordu ancak artık korkularımın isteklerimin önüne geçmesine izin veremezdim. “Paparazzi sorununu çözeceğiz. Ama daha büyük bir sorun var. Ağabeyim.”

Asher’in yüz ifadesi sarsıldı.

“*Hem* takım *hem de* kendi kariyerleriniz için aranızdaki sorunu çözmeniz gerekiyor,” diye açıkladım. “En başında birlikte antrenman yapmaya başlamamızın sebebini hatırlıyor musun? Eğer aranızdaki düşmanlık gelecek sezona taşınırsa patron çok kızacak.”

“Patron mu?”

“Koçunuz. Armstrong. Vincent’la ondan patron diye bahsediyoruz çünkü o, şey, patron işte. Sanırım pek yaratıcı bir isim değil.” Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Hem siz niye birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz? Tek sebebi sponsorluklar veya en iyi futbolcu unvanını kazanmak olamaz.”

Nedenini bilirsem belki ilişkilerini düzeltmelerine yardımcı olabilirdim. Ağabeyim ve adı konmamış özel bir ilişki yaşadığım adamın birbirinden nefret etmesini istemiyordum.

“Ondan nefret etmiyorum,” dedi Asher. “Sadece ona katlanamıyorum.”

“Aynı şey.”

“Olabilir.” Arkasına yaslandı, yüzü yemek yiyen diğer insanların aksi yönüne bakıyordu. Neyse ki, restoran çok gürültülüydü ve konuştuklarımızı olası kulak misafirlerinden gizliyordu. “Bu çok tuhaf bir kariyer. Büyük bir kısmı kamuya açık şekilde yaşanıyor. Hem sahada hem de saha dışında sürekli birbirimizle karşılaştırılıyor. Rekabet kanımıza işlemiş. Yani evet, bu rekabetin bir kısmı kimin daha iyi futbolcu olduğu sorusundaki sonsuz mücadeleden kaynaklanıyor. Bunu görmezlikten gelebilirim. Olağan bir durum.” Gözleri karardı. “Ama sonra Dünya Kupası’nda yaşananlar oldu.”

Mideme beton bloklar oturdu.

O lanet olası Dünya Kupası. Bilmem gerekirdi. Cevap çok açıktı ama üzerinden yıllar geçmişti. Ne kadar büyük bir iz bıraktığını fark etmemiştim.

Vincent, Londra’da doğmasına rağmen annemle babamızın boşanmasının ardından altı yaşında Paris’e taşınıp Fransız vatandaş olmuştı. Bu nedenle uluslararası maçlarda Fransa için oynuyordu.

Son Dünya Kupası yarı finallerinde, İngiltere’yle Fransa berabereydi. Maçın ilk çeyreğinde, Vincent ve Asher arasında kavga çıkmıştı, bunun sonucunda Vincent sakatlanmış gibi yapmıştı ve Asher kırmızı kart görmüştü.

Yıldız golcülerini kaybetmek, kupayı kazanması beklenen İngiltere’nin işini zorlaştırmıştı. Maçın sonunda İngiltere dörde iki kaybederken, Fransa kupayı kazanmıştı.

Hakem verdiği karar yüzünden acımasızca eleştirilse de bu bir şeyi değiştirmemişti. Galibiyet sevinciyle kupayı kaldıran Vincent’la sahadan yıkılmış halde ayrılan Asher’in fotoğrafları haftalarca yan yana haberleri süslemişti.

“Lanet olası bir sakatlık rolüne girdi ve hakem bunu fark etmedi.” Asher’in çenesinde bir kas seğirdi. “O olmasaydı, muhtemelen bir Dünya Kupası kazanmış olurdum.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyince yüzümü buruşturdum.

Dünya Kupası, futbolcular için çok önemliydi. Vincent, Fransa'nın galibiyetinden sonra *aylarca* kutlama yapmıştı. Turnuvadan sonra İngiltere taraftarından çok tepki almış olsa da Blackcastle'ın kaptanı ve en iyi defans oyuncusu olarak hatırı sayılır bir hayran kitlesi vardı. Bu da onu acımasız eleştirilerden korumuştı. Eninde sonunda insanlar unutup yollarına devam etmişti.

Asher unutmamıştı.

"Başka Dünya Kupası da olacak," dedim usulca. "O son şansın değildi."

"Şansım sınırlı." Asher'in gözleri loş ışıktaki bir anlık parladı. "Dört yılda bir oynanıyor ve o süre içinde çok şey değişebilir. Belki katılacağım iki turnuva daha kalmıştır. Tabii beni erken emekli edebilecek sakatlıklar ya da kazalar yaşamadığım düşünülürse."

Buna verebilecek bir cevabım yoktu, sonuçta doğrudu. Çoğu futbolcu hiçbir zaman Dünya Kupası kazanamıyordu. Bi-reysel olarak ne kadar iyi olduklarının bir önemi yoktu çünkü bu takım işiydi.

Ancak bu Asher'in neden Vincent'ı sevmediğini açıklasa da Vincent'ın basit bir rekabetin ötesinde, onu neden bu kadar sevmediğini açıklamıyordu.

"Uzun lafın kısası, ağabeyin pisliliğin teki," dedi Asher. "Yine de aramızdaki ilişkiyi öğrendiğinde endişelenmen gerekcek kişi ben değilim. Sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence nasıl bir tepki verir?"

"Şey..." Zihnimde dönen senaryolar karşısında yutkundum. Hiçbir senaryoyu tercih etmeyeceğimizi söylememe gerek bile yoktu. "İyi bir tepki vermeyecek. *Yine de* sağduyusuna kulak verir." *Sanırım*. "O da kariyerine senin kadar önem veriyor." *Dua edelim de kariyerine verdiği önem, sana olan nefretinden büyük olsun*. "Başta sinirlenecek ama zamanla geçecek." *Umarım*.

Asher ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Antrenmanlarımızdan birinde beni senden uzak durmam konusunda uyarmıştı.”

“Ne?”

“Sen tuvaletteydin.” Kızgınlığım, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasına neden oldu. “Senden uzak durmamı ama zaten sen bir daha asla futbolcularla çıkmayacağın için hiç şansım olmadığını söyledi.”

Cümlesinin son kısmında gizli bir soru vardı ama görmezlikten geldim.

Henüz eski sevgilimden bahsetmek için hazır değildim.

“Tam Vincent’ın yapacağı bir şey,” dedim öfkeyle. “Karışmasını istemediğim her şeye burnunu sokuyor.” Evet, o zamanlar ben de Asher ile hiçbir ilişkimin olmasını istemiyordum ama yine de... Kendi aşk hayatımla ilgili kararları kendim veremeydim? “Bana da Clive’dan uzak durmamı söylemişti.”

Bu da bana, randevumuzdan sonra onunla iletişime geçmem gerektiğini hatırlatmıştı. Randevunun sonu düşünüldüğünde, tekrarlanacağını hiç sanmıyordum fakat defterleri tamamen kapatmayı tercih ederdim.

Asher’ın gülümsemesi soldu ve yüzü asıldı. “Clive konusunda haklı. O adam beladan başka bir şey değil.”

“Zampara olduğu için mi? Vincent da aynı şeyi söyledi. Biliyor musun, siz ikiniz aslında çok benziyorsunuz,” diye karşılık verdim. “Muhtemelen birbirinizden nefret etmiyor olsaydınız çok yakın arkadaş olurdunuz.”

Asher’ın yüzünü buruşturmasına kahkahalarla güldüm. Şaka yapmıyordum. *Gerçekten* çok iyi arkadaş olurlardı ama ikisi de farklılıklarını bir kenara bırakıp bunu göremeyecek kadar inatçıydı.

Gelecekte bunun değişmesini umuyordum. O zamana kadar tek yapabileceğim dua etmek ve Vincent’a birlikte olduğumuzu söylediğimizde aklımı yitirmemesini ummaktı. Bunu ona *nasıl* söyleyeceğimiz ise başka bir günün sorunuydu.

“Artık sis bulutunu dağıttığımıza göre...” Etrafımızı işaret

ettim. “Bu, adı konmamış özel ilişkimizin ilk resmi randevusu mu?”

“Bu ön randevuydu.” Asher’in karanlık, keyifli bakışları benimde süzülerek beni heyecanlandırdı. “Seni ilk randevumuza çıkardığımda, bunu anlayacaksın.”

Damarlarımda sıcak ve yavaş bir his dolaşmaya başladı.

Buraya oturduğumuzdan beri ilk kez, restoran yerine evde yemek yiyor olmamızı diledim. İstedğim şey...

“Merhaba. Böldüğüm için çok özür dilerim ama... ama siz Asher Donovan mısınız?”

İkimiz de aynı anda, masamızın yanında nefes nefese bekleyen genç çocuğa döndük. Yanımıza geldiğini bile duymamıştım.

Asher’in karşımda farklı bir kimliğe bürünmesini izledim.

Rahat duruşu düzelmiş ve dudaklarında kibar, fotoğraf çekilmeye hazır bir gülümseme belirmişti. Yüzüne yansıyan duyguları perde arkasına alınmış gibiydi.

Hâlâ oydu ama daha parlak ve daha temkinli haliydi.

Gülümsemesi hiç bozulmadan, “Evet,” diye rahatça yanıtladı.

“Vay canına.” Çocuğun gözleri hayranlıkla parladı. “Burada olduğunuza inanamıyorum. İmzanızı alabilir miyim?” Asher’a peçete ve kalem uzattı. “*Çok büyük bir hayranınızım.*”

“Tabii, olur.” Asher peçeteyi imzaladı, sonra bir peçete daha ve sonra bir tane daha.

Çocuk yanımıza gelince diğer müşteriler de aralarında kimin yemek yediğini fark etmiş, imza sırasına girmişlerdi.

Ortamın bu kadar hızlı ve keskin şekilde değişmesi ikimizi de hazırlıksız yakalamıştı. Az kalsın, aşırı heyecanlı bir hayranı Asher’a ulaşmaya çalışırken beni sandalyemden düşürüyordu. Ayrıca fotoğraflarda çıkmamak için yüzümü menüyle kapatmak zorunda kaldım.

On dakika süren kaosun ardından, sonunda restoran sahibi kalabalığın arasına girip herkesi masalarına dönmeye zorladı.

Bizden defalarca özür diledikten sonra duvarına asabilmek için Asher'la fotoğraf çekilmek istemişti.

Resmi olarak akşam yemeğimizin sonuna gelmiştik.

Hızlıca hesabı ödeyip çıktık ama biraz önce bastırdığım endişeler, Asher'ın arabasının güvenli alanına ulaştığımızda yeniden gün yüzüne çıktı. Göğsümü sımsıkı düğümlüyor, ciğerlerime giden oksijeni kesiyordu.

“Bunun için özür dilerim.” Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Gerçekten kimsenin beni tanıyacağını düşünmemiştim. Ama bir kişi tanıyınca...”

“Sorun değil,” dedim titrek bir gülümsemeyle. “Genç bir çocuktu. Rol modelleri söz konusu olduğunda köpekbalgı içgüdülerine sahipler.”

İkimiz de aynı şeyi düşünüyor ama dile getirmiyorduk. Basın ilişkimizi öğrenirse, restoranda yaşadıklarımız sadece fragman olurdu. Neyse ki, müşteriler Asher'dan imza ve fotoğraf istemekle çok meşguldü ve benim kim olduğumu sorma fırsatı bulamamışlardı. Yine de bunun olması an meselesiydi.

Gerçi daha kötüsü de olabilirdi. Kazara atılan birkaç dirsek darbesiyle savrulan çantayı saymazsak yaralanmamıştım ve kimse benim fotoğrafımı çekmemişti. Çekmiş olsalar bile magazin sayfalarında değil, telefonlarında kalacaktı.

Büyük resme bakıldığında, aşılmaz engellerimiz yoktu.

Enine boyuna konuşmuştuk ve her şey yoluna girecekti.

Bundan emindim.

27

ASHER

BEN: Çocuklar hiç Wilma Pebbles diye birini duydunuz mu?

ADIL: Model mi? Çakmaktaşlar tarzında seksi birine benziyor.

BEN: Hayır, yazar.

ADIL: Ah.

ADIL: Yazarlığın dışında modellik yapıyor mu?

NOAH: Sen tam bir salaksın.

NOAH: Engelini kaldırmamalıydım.

ADIL: Noah, ben olmasam çok sıkıcı bir hayatın olurdu ve bunu sen de biliyorsun.

ADIL: Simsiz bir mukavva gibi. Şekersiz dondurma gibi. Zeytinsiz pizza gibi.

NOAH: Sen ne saçmalıyorsun?

BEN: Çocuklar, ODAKLANIN.

BEN: Ayrıca hayır, Wilma yazarlığın dışında modellik YAPMIYOR. Ama ilginç bir kitap yazmış.

BEN: Kitabın adı Triceratops ve Üçlü Seks.

NOAH: ...

ANA HUANG

ADIL: ...

ADIL: *Dinozor olandan mı bahsediyorsun?*

BEN: *Evet. Dinozor erotizmi gibi bir şeymiş.*

NOAH: ...

ADIL: ...

ADIL: *Londra'da ne haltlar karıştırıyorsun sen?*

ADIL: *Ayrıca, sence triceratopslar boynuzlarıyla mı sevişiyordur?*

***Noah Wilson sohbetten çıktı.**

28

SCARLETT

Sonraki iki hafta dans provaları, antrenmanlar ve Asher’la yaptığımız kaçamaklarla fırtına gibi geçti.

İlişkimizi şimdilik gizli tutmak istediğimiz için Carina’yla Brooklyn dışında kimseye söylememiştik.

Ancak gerilimin arttığı antrenmanlara ve her ikimizin evinde de birkaç kez orgazm olmamıza rağmen, Asher’la ben henüz resmi bir randevuya çıkmamıştık.

Londralıydım ve yine de daha önce hiç ziyaret etmediğim Kew Bahçeleri’ne yaptığımız sabah gezisi? Randevu değildi.

Gizli bir barda gece geç saatlere kadar içtikten sonra sarhoş sarhoş Thames Nehri boyunca yürümemiz? Randevu değildi.

Seks, yemek ve klasik *Hedy Lamarr* filmlerinden oluşan hafta sonu maratonumuz? Randevu değildi.

Bu noktada, Asher’ın randevu kelimesinin anlamını bilmediğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Akademi’deki prova salonuna girerken parmaklarım telefonumun klavyesinde uçuşuyordu. Bu haftanın başında Carina ve Brooklyn ile bir grup sohbeti kurmuştum. Anlaşamamalarından

biraz endişeleniyordum ama Brooklyn'i çok sevmiştim ve şehirde henüz yeniydi.

Carina'yla ben genelde konu insanlar olduğunda aynı şekilde hissediyorduk ve birbirleriyle *anlaşamamaları* için hiçbir sebep yok gibi görünüyordu.

Sohbeti oluşturduğumda onları tanıştırmıştım, bu yüzden hemen konuya girdim.

BEN: *Pokere ne dersiniz?*

BROOKLYN: *Soyunmalı poker gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?*

CARINA: *Bu grubun O TARZ bir grup olduğunu bilmiyordum* 🐼

BEN: *Çok komik.*

BEN: *Benim evde kızlar gecesi yapabiliriz diye düşündüm. Poker oynar, bir şeyler içeriz. Ne dersiniz?*

CARINA: *Bana uyar. Ama çok uzun zamandır poker oynamadım o yüzden bana fazla yüklenmeyin.*

BROOKLYN: *Bana da uyar. Sadece zamanı haber vermen yeter.*

BROOKLYN: *Merak etme. Çok fazla parayı almayacağıma söz veriyorum.* 🌍

“Scarlett! Gelmişsin, süper.”

Tamara'nın sesi dikkatimi telefondaki grup sohbetinden uzaklaştırıp, ekibin geri kalanının ısındığı sahneye doğru çekti. Akademi'nin kıdemli eğitmenlerinden biriydi ve gösterinin prova yönetmeniydi.

“Yvette'in son dakika doktor randevusu çıkmış, bu yüzden onun yerini alman gerekecek,” dedi Tamara.

Kalbim duracak gibi oldu. “Yerini mi alacağım?”

“Evet.” Kaşlarını kaldırdı. “Senin için sorun olur mu?”

“Hayır.” Üzerimden soğuk hava dalgası geçmişçesine ürperdim, göğsümdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. “Tabii ki olmaz. Zaten bunun... bunun için buradayım.”

“Harika.” Tamara koreografla konuşmak için gitmişti ama ben hâlâ ayaklarım yere yapışmış gibi duruyordum.

Gözlerimi dikmiş sahneye bakarken avuç içlerim terliyordu. Yedek dansçılar, nadiren provalarda diğer oyuncularla birlikte dans ederdi ve ben aniden verilen bu görev çağrısına karşı hazırlıksız yakalanmıştım.

Benim işim acil durumlarda sahneye çıkmaktı ama şimdi böyle bir durumla karşılaşınca üzerimdeki gerginliği atamıyordum.

Provalar sırasında bir kenarda çalışmış, gösterinin her kısmını ezberlemiştim. Yine de kendi başıma çalışmak ve ekiple çalışmak arasında bir fark vardı.

Bu prova, kazadan bu yana ilk uzun süreli, tam kadro performansım olacaktı. Önemli bir dönüm noktasıydı ve sanki bunu belirten parlak neon ışıklar ya da en azından Yvette’ten bir uyarı telefonu olması gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Böyle bir işaret olmadığı için kendimi, ayaklarımı sürüye sürüye merdivenleri çıkıp sahneye gitmeye zorladım.

Isınma hareketleri. Bunu yapabilirdim. Daha önce de ısınmıştım.

Kalbim boğazımda düğümlenmişti. Haftalar önce yedek dansçı rolünü aldığım için duyduğum heyecan, ışıkların ve diğer dansçıların kaçamak bakışlarının altında eriyip gitmişti.

Geçmişimi biliyorlardı. İşleri berbat etmemi mi bekliyorlardı? Baş dansçı rolünden yedek dansçı rolüne düşmemin acması olduğunu mu düşünüyorlardı?

Paranoyak olmayı bırak. Hiç kimse seni yargılamıyor.

Derin bir nefes aldım, etrafımdaki küçük alanın zeminine odaklandım ve esnemeye başladım.

Bir. İki. Üç. Sessiz, düzenli sayı sayışım nefeslerimi düzene sokmuş ve kalp atışlarımı dengelemişti. Saymayı bıraktığımda endişenin yarattığı huzursuzluk azalmıştı.

Tamara ellerini çırpı. Herkes yerlerini aldığıında, “Pekâlâ, en baştan alalım!” diye bağırdı.

Müzik başladığında artık aşırı düşünmeye zamanım yoktu.

Ya hareket edecektim ya da ölecektim, o yüzden hareket ettim.

Lorena’nın en iyi yanı, koreografisinin bir dansçı olarak güçlü yönlerime uygun olmasıydı. Beş yıldır sahneye çıkmamıştım ama ondan önce on altı yıl boyunca baleyle yatıp baleyle kalkmıştım. Vücudum bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Tereddütlü bir başlangıçtan sonra yavaş yavaş hareketlerin akışına kapıldım. *Pirouette**, *arabesque***, *grand battement****... Uzun zamandır görüşmediğim eski arkadaşlarımla selamlaşmak gibiydi.

Gözlerimi kapatsam, Westbury’deki açılış gecesinde seyirciler karşısında dans ettiğimi hayal edebilirdim.

O kadar da kötü değil. Bunu yapabilirsin. Sen...

Salon kapılarının aniden açılışı müziği delip geçti. Metal çığlık atıyormuş gibi bir ses çıkmıştı.

Metal. Kan. Duman.

Damarlarım adrenalinle doldu. İçgüdüsel olarak başımı girişe doğru çevirdiğimde koreografiyi mahvettim ve gözümün önünde içeriye giren kişi yerine geçmişten kesitler belirmeye başladı.

Zedelenmiş akciğerler, kırılmış kaburgalar, parçalanmış leğen kemiği...

Uzun süreli ve istikrarlı bir fizik tedaviyle bacaklarını yeniden normal şekilde kullanabilir ama korkarım profesyonel olarak bale yapması artık mümkün değil...

* Dengeyi tek bacak üzerinde sağlayarak, genellikle ayağın parmak ucunda (*en pointe*) ya da yarım parmakta (*demi-pointe*) yapılan dönüş hareketidir. (ç.n.)

** Vücudun ağırlığı bir bacak üzerinde taşınırken diğer bacağın geriye doğru uzatıldığı pozisyonudur. Kollar ve gövde zarif bir çizgi oluşturacak şekilde konumlanır. (ç.n.)

*** Duran bacak sabit kalırken diğer bacak kuvvetle ve yüksek bir açıyla havaya kaldırılır, ardından kontrollü bir şekilde geri indirilir. (ç.n.)

Ameliyat olmasını şiddetle tavsiye ediyorum. Ameliyat olmadan, bir daha asla dans edemeyebilir. Hobi olarak bile.

Sendeledim. Alnımda boncuk boncuk ter birikmiş ve ciğerlerimdeki oksijen azalmıştı. Sahne ışıkları o kadar *terletiyordu* ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Koreografinin bir sonraki bölümünde ne vardı? Sağa mı, yoksa sola mı gitmem gerekiyordu? Bu lanet dansın bitmesine ne kadar kalmıştı?

Gerginlikten şakaklarıma ağrı girdi.

“Scarlett? Scarlett!”

Başımı kaldırdım, nefesim kesik kesikti.

Kahretsin. Dansçıların geri kalanı provayı bırakmış; endişeli, öfkeli ve yargılayıcı bakışlarla bana bakıyorlardı.

Utanç, çatlamış toprakta dolaşan ateş karıncaları gibi tenimin üzerinde yakıcı bir şekilde gezinmeye başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tamara. Bana ismimle seslenen oydu ve beni incelerken kaşları endişeyle çatılmıştı. “Eğer iyi hissetmiyorsan...”

“Hayır. Ben iyiyim.” Doğruldu ve boğazımdaki safrayı yuttum. “Yeterince su içmediğim için başım döndü ama provayı bitirebilirim. Gerçekten.”

Provayı *bırakmayacaktım*. Tek bir yanlış hareketten sonra kuyruğumu bacaklarımin arasına kısıtıp kaçmayı kabul etmiyordum. Hayatımda kendimi adadığım hiçbir şeyi kendi isteğimle bırakmamıştım, şimdi de bırakmayacaktım.

Tamara bana şüpheyle bakıyordu ama itiraz etmedi. Zaten geride kalmıştık ve diğer dansçılar huzursuz görünüyordu.

Müzik tekrar başladı. Neyse ki, koreografiyi hatırlamıştım ama ilk hatamı atlatamamıştım. Ya sıramı kaçıırıyordum ya da yarım ritim önden gidiyordum, bu da *diğerlerinin* ritmini bozuyordu. Tam bir felaketti ve prova sona erdiğinde ağlamak istiyordum.

Başım öne eğik bir şekilde sahneden inerken iş arkadaşlarımin fısıltılarını duyabiliyordum.

“Resmen öğleden sonram boşa gitti.”

“Umarım Yvette gösteriden önce sakatlanmaz, yoksa performans tam bir kâbusa dönüşür.”

“Lavinia onu neden yedek dansçı yaptı ki? Seçmelere bile katılmamıştı.”

Gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. Benden şüphe ettikleri için onları suçlamıyordum. Onların yerinde olsaydım, ben de kendimden rahatsız olurdu.

Utanç duygusuna kendimi aşırı kaptırdığımdan, sesini duyan kadar provanın ortasında içeri giren kişi aklımdan çıkmıştı.

“Scarlett.”

Olduğum yerde donup kaldım.

Gözlerimi kırıştırdığımda koltukların ve halının üzerindeki gölgeler dağıldı, tanıdık kaslı bir vücutla çıkık elmacıkkemikleri karşımda belirdi. Endişeli bir ifadeyle kaşları çatılmıştı ama bana bakan gözleri yumuşacıktı.

Asher.

Salondaki herkes çıkmış, geriye sadece ikimiz kalmıştık ve adımın yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Scarlett.

Tüm gereken buydu.

Yaşlar boğazımdan yukarı tırmandı ve küçük bir hıçkırıkla serbest kaldı. İlki serbest kaldığında, diğerleri de onu takip etti ve başarısızlığımın aşağılayıcı sesiyle boşluğu doldurdu.

Herkesin önünde ağlamaktan *nefret ederdim* ama prova sırasında her geçen dakika kontrol mekanizmam yıpranmıştı. Kontrolümün sonuna gelmiştim ve dağılmam için tek gereken güvenli bir sığınak bulmaktı.

Asher hemen yanıma geldi, gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü göğsüne bastırırken kollarıyla beni sardı. Tek kelime bile etmedi, sadece bana sarıldı. O kadar güçlü ve sağlamdı ki, en şiddetli fırtınalara bile dayanabileceğinden emindim.

“Her şeyi berbat ettim,” dedim ağlayarak. “Provayı. Hepsi batırdım. Koreografiyi unuttum, herkesin ritmini bozdum,

ben...” Kendime olan nefretim bir hıçkırıkla ikiye bölündü. “Bunu yapamayacağım. Ben daha ana dansçı bile değilim ve şimdiden her şeyi mahvediyorum.”

Geçmişteki ben, ağzımdan çıkanları duysa şimdiki beni tokatlardı. Eskiden yeterince çabalayan herkesin her şeyi başara bileceğine inanırdım ama bu kadar çok çabalamak *zorunda kalmaktan* yorulmuştum.

Bazı günler sadece yataktan kalkmak bile benim için bir mücadeleliydi. Bedenimle, duygularımla ve benim tarafımda olması gereken ama olmayan her şeyle sürekli savaş halindeydim.

Bitkin düşmüştüm. Tek istediğim sonsuza kadar burada durmak, Asher’in sıcaklığı ve güven verici kalp atışlarıyla çevrili olmaktı. Burada çabalamak zorunda değildim. Sadece... yaşayabilirdim.

“Bunu *yapabilirsin*.” Her zamanki yumuşak ses tonunun altında sert bir tını gizliydi. “Yıllardır ilk kez bir ekiple sahneye çıkıyorsun. Alışmak için kendine zaman tanımalısın.”

“Alışıp ne yapacağım ki? Artık Yvette’in yerine geçmeme asla izin vermezler,” diye cevap verdim alçak sesle. Yvette’in yerine geçmek *istemiordum*. Eğer provalarda yaptığım gibi gösteride de çuvallarsam, bir daha asla Akademi’ye gidemezdim. Bir daha asla aynada *kendime* bakamazdım. “Lavinia yarın beni ofisine çağırıp yedek dansçı rolümü benden alırsa hiç şaşırmam.”

Gözyaşlarım sonunda yavaşlayarak yüzümden aşağı süzülmeğe başladı. Asher’m göğsünden uzaklaşıp öfkeyle yanaklarımı sildim. “Daha fazla prova yapmalıydım ama ben...” *Korkuyorum*.

Kendime olan güvensizliğimi yüksek sesle dile getirmekten çok utanıyordum.

Doktorum aşırıya kaçmadığım sürece dans edebileceğimi söylemişti ama ben koreografide ustalaşmak için aşırıya kaçmam *gerektiğinden* endişeleniyordum. Dansa uzun süre ara verdiğim için paslanmışım. Dikkatim dağılmadan ve her şey

cehenneme dönmeden önce açılış sahnesinde iyiydim. Fakat bunu çok fazla prova ve baştan sona bir performans boyunca sürdürebilir miydim?

Şaşırtıcı bir şekilde, kaslarım günün yorgunluğundan sonra sızlamıyorlardı ancak bu her an değişebilirdi. Bir gün iyiyken ertesi gün acı içinde olabiliyorlardı.

Bu performans seviyesini *sürdürebilsem bile*, tekrar sahnede olmanın psikolojik baskısıyla mücadele etmek zorundaydım. Ya gösteri sırasında hatıralarım beni tekrar boşluğa çekerse? Ya yine donup kalırsam ve alay konusu olursam? Bir performansta bile yeterli olamazsam öğrencilerim beni nasıl ciddiye alacaktı?

Eski kariyerime duyduğum özlem krizlerine rağmen Akademi'deki işimi seviyordum. Burada yeni bir hayat kurmak için acı ve kin dolu bir çukurdan tırnaklarımla kazıyarak çıkmıştım. Bu hayatı tehlikeye atmak istemiyordum.

“Eğer daha fazla prova yapmak istersen, biraz daha yapabiliriz. Hâlâ vakit var.” Asher başparmağını yanağımda gezdirdi ve bir damla gözyaşımı sildi. Gözleri yüzümde geziniyordu. “Biraz daha prova yapmak *istiyor* musun?”

Dilimin ucundan farklı farklı yanıtlar geçiyordu.

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Hayır demek en kolayıydı.

Evet demekse iyimser bir meydan okumaydı.

Bilmiyorum en doğrusuydu ve ben de bunu seçtim. “Muhtemelen her zamanki gibi aşırı düşünüyorum.” Yüzümde cılız bir gülümseme belirdi. Artık gözyaşlarım dindiği ve yanımda hain düşüncelerimin dışında başka bir arkadaşım olduğu için kendimi çaresizliğin uçurumundan kurtarmak daha kolaydı. “Bir daha Yvette’in yerinde dans etme şansım çok az. Bu muhtemelen tek seferlik bir şeydi.”

“Olabilir ama provalar başkası için olmayacak. Senin için olacak.” Asher elini çenemin kıvrımında durdurdu. Şefkatli dokunuşuyla yüzümü avuçlarının arasına aldı. Farkında olmadan

ona doğru eğildim. Yorgunluk kemiklerime kadar işlemiştii ama teninin tenime değmesi bana ayakta kalmam için yeterli gücü veriyordu. “Kendini fazla zorlamaktan endişeleniyorsan, bir çözümüm var.”

Benim söylememe gerek kalmadan ne düşündüğümü her zaman biliyordu.

Soru sorarcasına kaldırdığım tek kaşıma, “Senin provalarını benim antrenmanlarıma dahil edebiliriz,” diye karşılık verdi. “Her seferinde iki saatlik performansın tamamını yapmak zorunda değilsin. Koreografiyi parçalara bölebiliriz. Benim antrenmanım için doksan dakika, seninki için otuz dakika, nasıl hissettiğine bağlı olarak. Her halükârda stüdyoda olacağız. Bunu iyi değerlendirebiliriz.” Çapkın bir tavırla sırtıttı. “Dansçı değilim ama ihtiyacım olursa *spot*’layabilirim.”

Bir kahkaha attığımda boğazımdaki yumru gitti. “*Spot*’lamanın balede düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum.”

Dansçılar *spotting* tekniğini, çeşitli dönüşlerde kontrolü sağlamak ve başlarının dönmesini engellemek için kullanırlardı. Sabit bir odak noktası bulmakla alakalıydı ve spor salonunda olduğu gibi bir partnerin sana destek olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Ah, pekâlâ.” Asher omuz silkti. “Yine de bana ihtiyacım olursa yanındayım.”

Bir duygu yumağıyla mücadele ediyordum. “Teşekkür ederim. Bu...” *Sakin bir daha ağlama. Bir kere yeter.* “Bunu düşüneneğim.”

Bu iyi bir fikirdi. Hem prova yapacaktım hem de kendimi fazla zorlamayacaktım ve bunu meslektaşlarımla baskısı olmadan yapacaktım. Pes etmekten daha makul bir seçenektii.

Biraz önce hissettiğim zayıflıktan utandım. Asher yanımda olmasaydı, kötü geçen tek bir provadan sonra yenilgiyi kabul edecektim.

Böyle bir insana mı dönüşmüştüm? Kötü bir günle başa çıkamayacak kadar yumuşamış mıydım, yoksa kötü bir günün

dünyanın sonu olduğunu düşünecek kadar kendime karşı sert miydim?

Her iki ihtimal de hoşuma gitmemişti.

“Aslında bunu düşünmeme gerek yok,” diye devam ettim. Kararlılığım güçlenmişti. “Haklısın. Antrenmanlarımıza benim provamı da ekleyeceğiz.”

“Güzel.” Asher’ın tebessümü, tenimin altına sızan sıcaklık kadar yavaş ve ağırdı. “İşte benim kızım.”

İşte benim kızım.

Bu üç kelimenin beni böylesine darmadağın etmemesi gerekirdi ama etmişti.

Midemde kelekler uçuşmaya başlamıştı. Dikkatimi o kadar dağıtıyorlardı ki, Asher’ı tekrar Akademi’de gördüğümü neredeyse fark edemeyecektim. Bildiğim kadarıyla antrenman yerimizi değiştirdiğimizden beri binaya adımını atmamıştı.

Merdivenlerden yavaşça çıkışa doğru ilerlerken, “Burada ne işin var?” diye sordum. “Antrenmanımız yoktu, değil mi?”

“Hayır ama Lavinia ile yaz ortası kontrolüm vardı. Koçun şartlarından biriydi.” Asher bir elini belime koyarak beni, birinin koridorun ortasına bıraktığı bir kutu aksesuarın etrafından dolastırdı. “Merak etme. Senin hakkında fazla kötü konuşmadım.”

“Vay canına, teşekkürler. Övgü dolu referansın için minnettarım.”

“Ne zaman istersen.” Dudakları kıvrıldı. “Ama aynı zamanda gelip seni görmek istedim. Resmi olarak haber vermek istedim.”

Endişeyle ona baktım. “Ne haberi?”

“Bu hafta sonu.” Kapıyı iterek açtı. Neyse ki, menteşeler bu kez metalik bir çığlık yerine hafif bir gıcırta çıkarmıştı.

Yaklaşan özel günleri düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmemişti. “Bu hafta sonu ne var?”

Asher tekrar bana baktığında gözleri muzip şekilde parlıyordu. “İlk resmi randevumuza çıkıyoruz.”

29

SCARLETT

Asher randevumuzla ilgili detayları söylememiştir. Bana sadece nasıl giyinmem gerektiğini -güzel ama rahat- söylediği için sonraki dört gün boyunca ne yapacağımızı tahmin etmeye çalışmışım.

Arkadaşlarım yardımcı olmaya çalıştılar. Yeni grup sohbetimiz giderek daha aktif hale geliyordu, en azından sanalda anlaştıklarını görmek içimi rahatlatmıştı. Başta birbirlerine karşı biraz çekimser davranmışlardı ama artık mesajlar hızlı ve coşkulu bir şekilde uçuşuyordu.

CARINA: *Güzel ama rahat, şimdiye kadarki EN klişe tanımlardan biri. Sana başka bir şey söylemedi mi?*

BEN: *Hayır. Londra'nın hangi semtinde olduğunu bile söylemiyor.*

BROOKLYN: *Belki de Londra'da değildir.*

BROOKLYN: *Belki hafta sonu için Cotswolds'a falan gideceksinizdir.*

BEN: *Hmm... Bir yere seyahat edeceğimizi sanmıyorum, öyle olsa bana valizimi hazırlamamı söylerdi.*

CARINA: *Bebeğim, o adam bir multimilyoner. Valiz hazırlamana falan gerek yok. Gideceğiniz yere vardığınızda ihtiyacın olan her şeyi satın alabilir.*

BROOKLYN: *Aynen öyle!*

BEN: *Çocuklar, lütfen. Başka bir yere gideceğimizi falan sanmıyorum.*

BEN: *Zaten şu anda bir yere gitmek istemiyorum. Daha sade bir şey tercih ederim.*

BROOKLYN: *Yuuuuuuuh.*

CARINA: *Demek bizim için hatıra hediyesi almayacaksın* 🍷

Spoiler: Beni Cotswolds'a falan götürmemiştii. Onun yeri-ne, beni birinin... evine götürmüştü?

“Burası özel bir ev mi?” Önümüzdeki kırmızı tuğlalı dev binanın dört katını da görebilmek için başımı kaldırdım. Resmen iki katlı bir otel büyüklüğündeydi.

“Çoğu zaman, evet. Bugün ise... başka bir şey,” dedi Asher.

“Çok açıklayıcı oldu.”

“Bazen hayat biraz gizemli olduğunda daha eğlenceli oluyor.” Yüzümü asmama güldü. “Merak etme, hayatım. Yakında her şeyi açıklayacağım.”

Kapıyı çaldı. İki saniye sonra kapı açıldı ve uzun boylu, kır saçlı, mükemmel ütülenmiş siyah takım elbiseli bir adam belirdi. Sanki tam olarak film veya dizi çekimleri için seçilmiş bir kâhya gibiydi.

“Bay Donovan, Bayan DuBois. Hoş geldiniz.” Bize hafifçe başını eğerek selam verdi. “Ben, baş kâhya Bay Harris. Lütfen beni takip edin.”

Baş kâhya mı? Burada birden fazla mı kâhya vardı?

Biz yürüdükçe ev daha da gizemli bir hal alıyordu. Asher buranın çoğu zaman özel bir ev olduğunu söylemişti ama hiç kişisel eşya görmemiştim. Sadece kilometrelerce uzanan pırıl pırıl mermerler ve yaldızlı çerçevelerde asılı orijinal yağlı boya tabloları vardı.

Ayak seslerimiz devasa koridorlarda yankılanıyordu. Onun dışında bir mezar kadar sessizdi. Asher'm güven veren varlığı olmasaydı korkudan ödüm kopardı.

Bay Harris'in bizi çiçek bahçesine ya da sinema salonuna götüreceğini düşünmüştüm ama bunun yerine mutfakta durduk.

"İyi eğlenceler." Bizi bir kez daha başıyla selamladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, lütfen beni dahili telefondan aramaktan çekinmeyin."

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı ve bizi o güne kadar gördüğüm en büyük mutfakta yalnız bıraktı. Mutfaklara pek meraklı değildim ama ben bile bu kadar düzenli olmasından etkilenmiştim. Devasa bir ada tezgâh, profesyonel düzeyde mutfak eşyaları, üç paslanmaz çelik *Sub-Zero* buzdolabı ve bol miktarda saklama alanı... Her şefin rüyasıydı.

Mutfağın ortasında koyu kahverengi saçlı, ela gözlü, olağanüstü derece yakışıklı bir adam duruyordu. Üzerinde siyah bir pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek vardı. Çoğu kadım peşinden koşturacak türden doğal bir cazibeye sahipti.

Eğer Asher'la birlikte olmasaydım, muhtemelen sadece ön kollarını gördüğümde bile ona karşı koyamazdım.

"Seb! Londra'da olduğunu bilmiyordum." Asher şaşırmış gibiydi. "Gerard'ın eğitmenimiz olacağım sanıyordum."

"Öyle olacaktı ama ironik bir şekilde, dün gıda zehirlenmesi geçirmiş. Tabii ki bizim restoranlarımızdan birinde olmadı," diye ekledi adam. Asher'in omzuna elini atıp onunla selamlaştıktan sonra bana döndü. Elini uzatırken gülümsemesi göz kamaştırıyordu. "Sebastian Laurent." Sesinde yumuşak ve hafif bir Fransız tınısı vardı. Güneşin vurduğu üzüm bağlarını ve Sen Nehri boyunca yapılan yürüyüşleri anımsatıyordu.

"Scarlett. DuBois," diye ekledim sonradan. Artık kendimizi tanıtırken soy ismimizi de mi söylüyorduk?

"DuBois." Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Yves DuBois ile bir akrabalığınız var mı?"

Gülümsedim. "O benim büyük amcam."

Büyükbabamın kardeşi ünlü bir modacıydı. Pek konuşmazdık ama bazen durup dururken bana bir elbise numunesi gönderirdi, bu da sonsuza dek gözümde iyi bir yer edinmesi için yeterliydi. Ne de olsa, Yves DuBois elbiseleri ucuz değildi.

“Sebastian, Laurent Restoran Grubu’nun pazarlama müdürü,” dedi Asher. “Burası onun evi.”

“Yarı zamanlı evim diyelim. Asıl evim New York’ta,” diye açıkladı Sebastian. “Burada olmadığım zamanlarda, evi VIP marka etkinlikleri ve bugün yapacağımıza benzer aktiviteler için kullanılabilecek bir yere dönüştürüyorum.”

Bir şeyler seziyordum ama yine de sordum. “Ne gibi aktiviteler?”

“Yemek kursu.” Asher’m gözleri parlıyordu. “Sen düzeni seviyorsun ve yemek yapmaktan daha düzenli bir şey yok. Herhangi bir yemek tarifine bak. Bütün tarifler adım adım rehberlik eder.”

Gerekçesi hem çok beklenmedik hem de mükemmeldi, bu yüzden kendimi tutamayıp kahkahalara boğuldum.

“Adım adım ve yoruma açık.” Sebastian gülümsedi. “Ancak ilk kez yapacağınız için bugün kurallara bağlı kalacağız.”

Bize önlüklerimizi uzatıp kurallar ve neler yapacağımız hakkında kısa bir bilgilendirme yaptı. Salata, ana yemekle tatlıdan oluşan üç çeşitli bir öğünü nasıl hazırlayacağımızı öğrenecektik.

“Asher’m biraz önce söylediği gibi, bugün eğitmeniniz Gerard Brazier olacaktı ama ne yazık ki katılamıyor.” Sebastian tam bir Fransız gibi omuz silkti. “Umarım benim devralmamın bir sakıncası yoktur. Michelin yıldızlı bir şef değilim ama işletme fakültesinden önce aşçılık okuluna gitmiştim. Aile geleneği.” Şaşkın şaşkın ona bakıyordum. “Bizim işimiz yemek. Eğer yemeği satmak istiyorsak, yapımında kullanılan her şeyi bilmeliyiz.”

“Kesinlikle hiç sorun değil.” Önlüğü arkamdan bağladım. “Yine de bu bir pazarlama müdürünün cumartesi öğleden sonra yapmaması gereken bir şey gibi görünüyor.”

Sebastian otuz iki diş gülümsedi. “Asher’in kariyerini Man U’dan beri takip ediyorum, yani onu uzun zamandır tanıyorum. Ona biraz acı çektirme fırsatını kaçıramazdım.”

Asher gözlerini devirirken ben kahkaha attım.

“Onu dinleme,” dedi Asher. “Aşçılık okuluna gitmemiş olabilirim ama mutfakta işlerin nasıl yapılacağını bilirim.”

Haklıydı. Benden çok daha iyi biliyordu. Ders ilerledikçe, yeteneklerimin arasında salata karıştırmak ya da fileminyon kı-zartmak *olmadığı* acı bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Yine de çok iyi vakit geçiriyordum. Sebastian daha önceki etkinliklerle ilgili hikâyeler anlatarak bizi güldürürken Asher beni fileminyonumun *o kadar da* fazla pişmediğine ikna etmeye çalışıyordu ama pişmişti. Ben de ona fark ettirmeden *chee-secake*’in üzerindeki frambuazlardan birini çalmaya çalışıyordum. Fark etmişti ama yine de almama izin vermişti.

Farklı, interaktif ve *eğlenceliydi*. “Yeterince zeki” ya da “yeterince çekici” olma baskısı hissetmemiştim. Asher’la birlikteyken böyle bir baskı hiç hissetmiyordum ama onunla samimi ve rahat bir ortamda vakit geçirmek güzeldi.

Fiziksel çekim ve romantik hisler bir yana, onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Bazı insanların yanında çok uzun süre kaldığımda enerjim tükenirdi fakat o enerjimi yükseltiyordu.

Dersten sonra yemeklerimizi benim yanıma bifeğim için fazla süslü olan yemek salonuna götürdük.

“Sizi buradan sonra yalnız bırakıyorum. Scarlett, benim için bir zevkti.” Sebastian nazıkçe yanağımdan öptü. “Asher, önümüzdeki sezonu dört gözle bekliyorum. Umarım Blackcastle ligi kazanır.” Asher’in sırtına tekrar vururken gözucuyla tabağıma baktı. Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. “Lütfen, ah, yemeğinizin tadını çıkarın. Bay Harris şarabınızı getirecek.”

Buna ihtiyacınız olacak. Bunu söyleyemeyecek kadar kibar-dı ama ne demek istediğini anlamıştım. Yaptığım yemek tam bir felaketti.

Sebastian gittikten sonra, “Gel,” dedi Asher. Onunla yer de-
ğiştirmemi işaret etti. “Sen benim yemeğimi al, ben de senin-
kini.”

“Hayatta olmaz.” Yerimden kımıldamadım. “Sana bunu ye-
dirmeyeceğim.”

“Yani benim yerime sen mi yiyeceksin?”

“Çok da kötü değil. Salatayı yiyebilirim... Sanırım.”

Asher’m dudakları seğirdi. “Pekâlâ. Bir şey söyleyeceğim
ama alınmanı istemiyorum.”

“Dur tahmin edeyim. Berbat bir aşçı olduğumu mu söyle-
yeceksin?”

“Şey, evet. Ama söyleyeceğim şey bu değildi, her ne kadar
bununla ilgili olsa da.” Masanın yanındaki diyafon düğmesine
bastı. “Bay Harris, yemeğimizi getirebilir misiniz, lütfen?”

Garsonlar, bu kez kesinlikle bizim yapmadığımız taze ye-
meklerle içeri girdiğinde ağızım açık kaldı.

“Bir dakika. *Bunca zamandır* yedek yemeğimiz mi vardı?”
Ona suçlayıcı bakışlar attım. “Boşu boşuna mı ders aldık?”

“Boşu boşuna değildi. Bizden umutluydum.” Asher’in göz-
lerinde, öfkeyle alıp verdiğim nefeslere gülmek istediğini bel-
li eden bir bakış vardı. “Özür dilerim, hayatım. Çok güzelsin,
yeteneklisin ve pek çok açıdan harikasın ama bana karidesi
yakmanın imkânsız olduğunu söylediğinden beri... Tedbirli ol-
mak, sonrasında pişman olmaktan iyidir diye düşünüdüm.”

“Bu benim hatam değildi! Sana internetin beni yanılttığını
söylemiştim,” diye homurdandım ama daha fazla öfkeli kala-
mazdım. Yaptığım yemek *berbattı*, bu yüzden alternatif bir se-
çeneğim olmasına sevinmiştim.

“Umarım biftek istediğin gibi pişmemiş olsa da yine de eđ-
lenmişsindir.” Asher tekrar gülümsedi. “Şey, bu dersi sonucu için
değil de yaşayacağımız deneyim için alırsız diye düşünmüştüm.”

Yüz ifadem yumuşadı. O hep bu kadar düşünceliyken nasıl
kızgın kalabilirdim ki? “Gerçekten çok eğlendim. Bu şimdiye
kadarki en iyi randevularımdan biriydi.”

“Buna sevindim.” Asher duraksadı. Şarabını bardağında döndürdükten sonra, “Biri derken? Hangi randevun bundan daha iyiydi?” diye sordu.

“Ah, bilirsin işte.” Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ortaya attığı bariz yem karşısında ağzımdan kaçmak üzere olan kahkahayı tuttum. “Hawaii’de helikopter gezintisine çıkmıştık ve bir de St. Lucia’da bir plajda sekiz çeşit yemek vardı...”

Bunlar tamamen yalandı. Hawaii ya da St. Lucia’ya hiç gitmemiştim ama huysuz Asher’ı kızdırmak çok tatlıydı.

Yüzünü buruşturup kaşlarını çatınca kendimi daha fazla tutamadım. Kahkaham serbest kaldı, duvarlardan yankılanıp çatal bıçak takımlarını titretirken kendimi dizginlemeye çalışıyordum.

Asher ne yaptığımı fark edince gözlerini kıstı. “Benimle dalga geçiyordun.”

“Özür dilerim. Dayanamadım.” Gülmekten yanaklarım acıyordu. “Hawaii’den bahsedildiğinde bu kadar sinirlenen birini daha önce hiç görmemiştim ama şaka yaptım. Bu şimdiye kadarki *en iyi randevum*.” Etrafımızı işaret ettim. “Eski sevgilim böyle bir şey yapmayı asla akıl edemezdi. Gösterişli şeyleri severdi. Süslü yemekleri, şatafatlı ortamları. Ölçülü olmak kaydıyla ben de bu tür şeyleri seviyorum ama bazen bunları duygudan ziyade sadece imajı için yaptığını hissediyordum. Yani bu...” İçimdeki neşe yerini daha yumuşak bir duyguya bıraktı. “Mükemmeldi.”

Randevuda eski sevgiliden bahsetmek uygun olmayabilirdi ama Asher ipin ucunu yakalayıp çekmeye devam etti.

“Ne zaman ayrılmıştınız?” diye sordu.

“Beş yıl önce.” Asher’ın kaşları çatıldı.

“Evet. Kazadan hemen sonra.” Cesaretimi toplamak için şaraptan bir yudum aldım ve ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm. Akşam yemeğimizi bir terapi seansına dönüştürmek istemiyordum. Yıllardır Rafe hakkında konuşmamıştım. Ayrılmamızla ilgili detayları sadece ailem ve Carina biliyordu ama

sonuçta çiftler böyle yapardı, değil mi? Geçmişlerine dair hem iyi hem de kötü parçaları birbirleriyle paylaşmazlar mıydı? O bana Teddy'yi anlatacak kadar güvenmişti, ben de ona Rafe'ten bahsetmeliydim.

Ayrıca resmi olarak bir çift olmasak bile, Asher'la daha önce çıktığım herkesten daha rahat konuşabiliyordum.

“Çıkmaya başladığımızda ben on sekiz yaşıyordum,” diye anlatmaya başladım. “O zamanlar Vincent'la aynı takımdaydım, bu şekilde tanıştık. İlişkimiz üç yıl sürdü. Benim ilk ciddi ilişkimdi; ayı ve yıldızları gökyüzüne asanın o olduğuna inanıyordum. İleride bir gün evlenmeyi bile konuşuyorduk.” Hatıralara dalıp giderken kadehimi elimde döndürdüm. “Aslında bunun gerçek olmayacağını bilmem gerekirdi. Çok gençtik, şöhretin ve paranın büyümesine kapılmıştık. Özellikle de o. Bu da görmem gereken tehlike işaretlerini görmezlikten gelmeme neden oldu. Yine de onu seviyordum ya da en azından onunla birlikte olma *fikrini* seviyordum ve sonsuza kadar birlikte olacağımıza inanıyordum.”

Bazen eski halimi hatırladığımda, onunla aynı hayatı yaşamış olmam inanılmaz geliyordu. O kadar neşeli ve ıslık ıslık ki, gözleri umut ve yıldızlarla doluydu. Kariyeri konusunda katı kuralları vardı ama diğer her konuda romantikti.

İşte, geldiği nokta buydu.

“Her şey yolunda gidiyordu, evlenme teklifi edeceğini sanıyordum. Sonra...” Sertçe yutkundum. “Sonra kaza oldu. Haftalarca hastanede yattım. İyileşme sürecim hem fiziksel hem de duygusal açıdan zor geçti. Rafe de buna dayanamadı. O güzel baş balerinle birlikteydi, benimle değil... sürekli depresif ve öfkeli, paramparça olmuş halimle birlikte olmak istemedi. Bu şekilde hissetmek için haklı nedenlerim vardı ama dediğim gibi, çok gençtik. Omuzlarımıza yüklenen ağırlığı taşıyabilecek kapasitede değildik. Ben hastaneden taburcu olduktan bir ay sonra benden ayrıldı ve iki hafta sonra başka biriyle çıkmaya başladı.”

Rafe hakkında ne dersiniz deyin, vaktini asla boşa harcamazdı.

Asher'ın yüz ifadesi sertleşti. Nadiren öfkesini gösterirdi ama gösterdiğinde yüzünün tüm hatları değişir, açıları keskinleşir ve elmacıkkemiklerinin altında karanlık gölgeler belirirdi. “*Pislik herif.*”

“Sorun yok.” Başımı iki yana salladım. “Beni yanlış anlama. O zamanlar ondan nefret etmiştim ama geriye dönüp bakınca, ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu görüyorum.”

Aradan geçen zaman ve terapi seansları, öfkemin keskin kenarlarını törpülemişti. Hiçbir zaman arkadaş olmayacaktık fakat o her aklıma geldiğinde lanet de okumuyordum.

Yine de terk edilmek bende büyük güven sorunları yaratmıştı. Ayrıca ilişkimizin ısıltısı kaybolduğunda, gençlik aşkının örttüğü kusurları fark etmeme sebep olmuştu. Kibir, statüye muhtaçlık, beni bir insan olarak değil de bir ödölmüşüm gibi arzulaması...

Onu sevdiğim için bunları göz ardı ediyordum ancak bir insanın gerçek karakteri zorluklar karşısında ortaya çıkıyordu.

Asher dudaklarını birbirine bastırdı. “Futbolcularla birlikte olmama kuralının sebebi o.”

Başımı salladım. “Kalbim çok kırılmıştı, futbol karakterinin büyük bir kısmım oluştıuruyordu ve bütün kusurlarını bu spora yoruyordum. Ağabeyim dışında, tanıştığım her futbolcu da bana onu hatırlattığı için hepsini hayatımdan çıkardım.”

Hafifçe gülümseyerek, “Seni suçlayamam. Çoğumuz boktan insanlarız,” diye itiraf etti Asher.

“Çoğu öyle,” diye onayladım. “Ama sen değilsin.”

Eskiden öyle olduğunu düşünüyordum. Zorunlu antrenmanlarımızda birlikte vakit geçirmeye başlamadan önce; Vincent'ın anlattıkları, magazin haberlerinde okuduklarım ve *lanet olası Asher Donovan* olması onun hakkında bir fikir edinmem için yeterli olmuştu. Bu kadar ünlü ve yakışıklı birinin kibirli bir zampara olmaması mümkün müydü?

Fakat son birkaç ayda, diğer insanların ona çizdiği sınırlardan çok daha fazlası olduğunu keşfetmiştim. Önemli olan yaptıkları değil, bana hissettirdikleriydi. Onunla kendimi güvende, değerli ve el üstünde tutuluyormuş gibi hissediyordum. En gizli sırlarımı, en çirkin düşüncelerimi onunla paylaşabileceğimi ve bunu kendimi onun gözünde küçültmeden yapabileceğimi hissediyordum.

Küstahça bir cevap vermesini bekledim ama Asher dudaklarını birbirine bastırarak masanın karşısından dikkatle beni izliyordu.

“Öyle biri olmamak için uğraşıyorum,” diye yanıtladı. “Her zaman başaramıyorum ama yine de çabalıyorum.”

Yavaşça nefes aldım. Yemeklerimize neredeyse hiç dokunmamıştık ama midem kelebeklerle doluydu.

Sessizlik uzayıp gitti ve tam yerinde, kusursuz bir noktada son buldu.

“Gevezelik etmeme engel olduğun için teşekkür ederim,” dedim sonunda. “Biliyorum, randevuda eski sevgililerden bahsetmek pek uygun bir davranış değil.”

“Benimle istediğin zaman, istediğin konuda konuşabilirsin.” Asher elini dudaklarına götürdü. “Daha önce Vincent’la aynı takımda olduğunu söylemiştin. Kim olduğunu sormamın sakıncası var mı?”

Kısa bir an için tereddüt ettim. “Rafael Pessoa.”

Brezilyalı forvet, Chelsea’de oynarken Vincent’ın takım arkadaşısıydı ve ikisi de daha sonra farklı takımlara transfer olmuştu. Neyse ki, Rafael biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Premier Lig’den La Liga’ya transfer olduğu için Londra’da onunla karşılaşmaktan korkmama gerek kalmamıştı.

“Pessoa mı?” Asher kıs kıs güldü. “O adamın götün teki olduğunu hep biliyordum. Onun kendini yere atmalarının yanında olimpiyat yüzücülerinin atlayışları az bile kalır.”

Kahkaha attım. Rafael'in sakatlanma rolü yapmayı sevdiği *gerçekten* doğrudu. "Sakın bunu söylediğini duymasın. İnsanların bunu yüzüne söylemesinden nefret eder."

"Eminim öyledir. Onsuz daha iyisin. Seni hak etmiyor."

Hislerim boğazımda düğümlenmişti. Neyse ki, Asher tekrar diyafona uzanarak beni bir kez daha karşısında ağlama utancından kurtardı.

"Sana bir sürprizim daha var," dedi Asher. "Umarım midende ikinci tatlıya yer kalmıştır."

Garsonlarımız tekrar içeri girip masaya iki pasta bıraktıklarında kaşlarımı çattım. Biri, ders sırasında yaptığımız frambuazlı *cheesecake*'e benziyordu. Diğeri ise...

Gözlerimi kırıştırdım, yanlış gördüğüme emindim.

Yanlış görmüyordum.

"Asher." Elimle ağzımı kapattım. "Yapmış olamazsın. *Sebastian Laurent*'dan bu pastayı yapmasını istemediğini söyle."

"Hayır. Bunu onun pasta şefi yaptı." Asher sırtıttı. "Gecemizi unutulmaz kılacak bir şey olmasını istedim. Umarım beğenirsin."

"Beğenmek mi? Buna *bayıldım*." Detaylıca incelemek için ikinci tabağı kendime doğru çektim. Sesime kahkahalarım karışıyordu. "Yiyebilir miyim bilmiyorum. Çok güzel görünüyor."

Pasta kremasıyla kaplanmıştı ve altı kişiye yetecek büyüklükteydi. Üzerinde bir çizgi film köpeğinin altın sarısı fondan figürü ve yanında küçük bir gezegen resmi duruyordu. O resmin altında da mavi kremayla düzgünce yazılmış üç kelime vardı.

Plüton İçin Adalet.

30

ASHER

Kabul etmek istemesem de babam haklıydı. Gerçekten dikkatim dağılmıştı.

Sadece umurumda değildi.

Yaz mevsimindeydik. Sezonun başlamasına birkaç hafta vardı, antrenman açısından harika durumdaydım ve hâlâ fırsatım varken Scarlett’la her anın tadını çıkarmak istiyordum.

Sezon başladığında ve ağabeyi şehre döndüğünde ilişkimizin dinamikleri değişecekti, o yüzden odaklanmak umurumda bile değildi. On yıldan uzun süredir çok sıkı çalışıyordum, biraz ara vermeye hakkım vardı.

Parmaklarını uyluğumda gezdirirken, “Bugün fazla sessizsin,” dedi Scarlett. “Ne düşünüyorsun?”

“Seni.” Kollarımı arkasından ona sardım ve çenemi omzuna yasladım. Lavanta kokulu köpükler kıvrımlarını zar zor kapatırken küvetinde uzanıyor, sessiz akşamın tadını çıkarıyorduk. Günlerden perşembe olduğu için antrenmanımız yoktu ama artık onu görmek için bir bahane bulmama gerek kalmamıştı. “Provaların harika gidiyor. Dün koreografiyi kusursuz şekilde tamamladın.”

Salı günleri ekiple birlikte yaptığı provalar dışında, antrenmanlarımızdan sonra kendi başına *Lorena* bölümlerine çalışıyordu.

“Koreografinin nasıl olduğunu biliyor musun ki sen?” Sesinde eğleniyormuş gibi bir ton vardı.

“Evet. Dün senin yaptığın gibi olması gerekiyor.”

Scarlett başını çevirdiğinde şaşkınlığı yüzüne yansımıştı. “Asher Donovan, bu kadar çekici olmamalısın.”

“Öyle miyim?” Dudaklarımı omzunun kıvrımlarından boynuna doğru götürürken teninin ipeksi yumuşaklığının tadını çıkardım. “Yoksa sadece gerçeği mi söylüyorsunuz?”

Dudaklarına bir öpücük kondurduğumda memnuniyetle nefes verdi. Dudaklarında şeker ve çilek tadı vardı, dillerimiz buluştuğu anda tüm vücudum içgüdüsel bir *ihtiyaçla* tepki verdi.

Her öpüşmemiz, ilk öpüşmemiz gibi hissettiriyordu. Daima keşfedilecek yeni bir katmanla karşılaşıyorduk.

Ellerimi beline dolayıp boynunu zorlamaması için onu döndürdüm. Vücudu benimkine sürtününce, aletimin ucundan ağrıyan hayalarımaya doğru bir şehvet dalgası yayıldı.

“Siktir,” diye inledim.

Scarlett’in kahkahalarının titreşimleri de durumuma pek yardımcı olmuyordu. “Bugün çok gerginsin,” diye mırıldandı. “Bakalım buna bir çözüm bulabilecek miyiz, ne dersin?”

Beni yeniden öptü, kollarını boynuma dolayıp kasıtlı ve muhteşem hareketlerle bana sürtünerek beynime kısa devre yaptırdı.

Önceden hep duş almayı, banyo yapmaya tercih ederdim ama bu durum artık değişmişti.

Düşün canı cehenneme. En iyisi banyo yapmaktı.

Başının arkasını kavrayarak onu sabit tutarken bana sertçe sürtünmesini izledim. Boğazımdan işkence çekiyormuşum gibi bir inilti yükseldi.

Yanımızda prezervatif yoktu ve gidip odasından almak için kollarının arasından çıkmak istemiyordum. Fakat çok yumuşak

ve kaygandı, tadı o kadar güzeldi ki bir an önce içine girmezsem...

Keskin bir nefes öpücüğümüze karıştı ama zevkten değil, *acıdan* kaynaklanıyordu.

Hemen geri çekildim, Scarlett kaşlarını çatarak yüzünü buruşturduğunda şehvet yerini paniğe bırakmıştı. “Sorun ne? Canını mı yaktım?”

“Hayır, öyle bir şey değil,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Duruşunu düzelterek derin bir nefes aldı. “Pozisyonumuz yüzünden. Bacağıma bir sancı girdi. Hepsi bu.”

“Siktir.” Yüzümü ovaladım. *Tabii ki*, bu minicik küvet ön sevişme için iyi bir yer değildi. Normalde kronik ağrılarınin tetiklenmemesi için nerede ve nasıl seviştiğimiz konusunda çok dikkatli olurum ama bu kez kendimi ana kaptırmıştım. “Düşünemedim...”

“Senin hatan değil.” Scarlett hemen gülümsedi. “Genelde o kadar da kötü olmuyor ama çok yoğun bir haftaydı. Vücudum normale göre daha hassas.”

“Düşünmem gerekirdi,” diye üsteledim. Dikkatsizliğim yüzünden kendimi tekmelemek istiyordum. “Burada kalmak zorunda değiliz. Dinlenmen gerekiyorsa, daha rahat bir yere geçebiliriz.”

Rahatsızlığında benim de payım olmasından nefret etmiştim. Scarlett’ın acısını almak için bir servet öderdim. Sadece fiziksel acılarını değil, aynı zamanda mental ve duygusal acıları için de bunu yapardım.

Ne var ki, para huzuru satın alamazdı. Bunu en iyi ben biliyordum.

“Kes şunu. Bu senin hatan değil.” Scarlett’ın parmakları dudaklarımın üzerine kapanarak asık suratımı yumuşattı. “Sevişmek *istiyorum*. Sevişmeyi seviyorum. Ayrıca bu küveti ve burada yaptığımız şeyleri de seviyorum. Sadece devam etmeden önce küçük bir... ayarlama yapmam gerekiyordu. Gerçekten durmamız gerekirse sana söylerim.”

İkna olmamış gibi görünüyor olmalıydım ki, inatçı bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunu yapma,” dedi Scarlett. “Bana kırmaktan korktuğun porselen bir bebekmişim gibi davranmayacağına söz ver. İstediğim şey bu değil.”

Dudaklarına minik öpücükler kondurdum. “Peki ne istiyorsun?”

“Burada kalmak istiyorum.” Gülümsemesini göremiyor ama hissedebiliyordum. “En lüks banyo köpüğümün çeyreğini bu küvete boşu boşuna dökmedim. O şeyler çok pahalı.”

Hem rahatlamış hem de keyfim yerine gelmiş halde kıkır kıkır güldüm.

O iyi. Dediği gibi, sorun olduğunda bana söylerdi ve vücudunu ondan daha iyi tanıyabilirmişim gibi davranmak istemiyordum. Scarlett’ın tahammül edemediği tek şey, insanların ona acıması ya da aşırı korumacı davranmasıydı. Buna ihtiyacı yoktu. Yaşadığı fiziksel sorunlara rağmen tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi.

“O halde burada kalacağız ve sana porselen bir bebekmişsin gibi davranmayacağım.” Her kelimedede dudaklarım onunkilere sürtünüyordu. “Sana, oyuncak bir bebeğe yapmayı aklımdan hiç geçirmediğim şeyler yapacağımdan emin olabilirsin.”

İçine çektiği derin nefesle dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Arkanı dön.”

Sözümü dinleyip arkasını döndü, ben de rahat edebileceği bir pozisyona geçtiğinden emin olduktan sonra küvetin yanından bir lif aldım ve hâlâ sıcak olan suya batırdım. Omuzlarının üstüne sıkıp köpükler sırtından aşağı süzülürken, uzun ve yavaş hareketlerle sırtını ovalamaya başladım.

Ellerim vücudunda gezinirken sohbetimiz yerini Scarlett’ın yumuşak iç çekişlerine, hafif su şırıltılarına bıraktı. Beyaz köpükler çıplak teninde iz bırakıyordu. Scarlett, uzuvları arzuyla ağırlaşmış halde orada otururken o kadar güzel ve huzurlu görünüyordu ki, ömrümün geri kalanında sadece bunu yapabiliyordum.

Daha önce kimseyi yıkamamıştım ama bu yakınlık, beni seksten daha çok etkiliyordu. Scarlett'ın çırılçıplak ve en savunmasız haliyle kendini bana bırakacak kadar güvenmesi... karnıma güzel bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu.

Sırtını bitirdikten sonra sıcak suyu tekrar açıp lifi ön tarafına doğru götürdüm. Lifi uyluklarından karnına, oradan da göğsüne doğru kaydardım. Su, her hareketimde küvetin kenarlarına çarparak hipnotize edici bir ritim yaratıyordu.

Tekrar ısınan sudan yükselen buhar, usul usul etrafımızda süzülüyordu. Havaya lavanta ve sabun karışımı güzel bir koku ve komşulardan gelebilecek tüm sesleri bastıran sancılı bir gerilim hâkimdi.

Sanki o an dünyada yalnızca biz vardık.

Ancak Scarlett göğsüme iyice gömülüp tam sertleşmiş ale-time sürtünecek şekilde oturduğunda, bedenine yaptığım yavaş keşif yolculuğu kısa bir süreliğine sekteye uğradı.

Sıcaklık hızla kasıklarına hücum etti.

Dişlerimi birbirine sürttüm. Aletim taş gibi olmuştu ve banyoyu acele etmeden bitirmek için kendimi zor tutuyordum. Lifi göğüslerinde gezdirdiğimde, dudaklarından dökülen kesik nefes bütün kanımın aşağı hücum etmesine neden oldu.

“Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?” diye sordum boğuk bir sesle. Ardından kulağını ısırarak sorumu vurguladım.

Bedeninden bir ürperti geçti. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Öyle mi?” Banyo lifini bıraktım ve göğsünü avucumun içine alıp sertçe sıktım. “Tekrar düşün.”

Ürperti, bütün bedenini saran bir sarsıntıya dönüştü. “Artık lifi kullanmanı istemiyorum,” dedi Scarlett. Sesi arzuyla derinleşmişti. “Bana ellerinle dokunmanı istiyorum.”

“Nerene dokunmamı istiyorsun?” Göğsünü bırakıp elimi karnına doğru kaydardım. Hafifçe okşadığımda kasları gerildi. “Buraya mı?”

Başını salladı.

“Yoksa buraya mı?” Ellerimi uyluklarına kaydırıp dizleri benimkilere degecek şekilde bacaklarını araladım. Köpüklerden göremiyordum ama onun pembe, kusursuz ve *ıslak* kadınlığını gözümde canlandırabiliyordum.

“*Evet*,” dedi nefes nefese.

“Ya da belki de buraya dokunmamı istersin.” Parmaklarımı uyluklarının içinde gezdirdim, parmak boğumlarım hafifçe klistorisine değiyordu.

Scarlett’in iniltisi, aletimi kavrayan baskıyı daha da artırdı. Aletime henüz dokunmamıştım ama arzu dolu iniltisini duymak bile boşalmama yetecek kadar güçlüydü.

Kaslarım bastırılmış arzuyla zonkluyordu. Oturuyor olmasaydık arzumun şiddeti dizlerimin bağını çözerdi ama *şimdilik* kendimi tutabiliyordum.

Scarlett sırtını kavislendirerek kendini elime doğru bastırmaya çalışırken, “Nasıl da açgözlü küçük bir şeysin, öyle değil mi?” diye mırıldandım.

Israrlı kıvranımlarına teslim olmak yerine acele etmeden, avuçlarımı ıslak ve kızarmış teninin her santiminde gezdirerek onu keşfettim. Ellerimi en sonunda yeniden göğüslerine ulaşana kadar kalçalarından karnına doğru sürükledim. Göğüsleri yumuşak ama dikti, uçları dokunuşumu arzulayarak elmas gibi sertleşmişti.

Parmaklarımın arasına aldım ve iniltileri hızla derin, boğuk çığlıklara dönüşene kadar çekip sıktım. Kalçaları suyun sağlamadığı sürtünmeyi ararcasına yukarı fırladı.

“Lütfen.” Scarlett bileğimi tutup ellerimizi bacaklarının arasına götürmeye çalıştı. “Asher, *lütfe*n.” Ona direndiğimde dudaklarından bir hıçkırık döküldü.

“Sabırlı ol, hayatım,” diye mırıldandım. Dudaklarım kulağının kenarını okşuyordu. “Önce seninle biraz oynamama izin ver.”

Bir elim göğsünde kalırken, diğeri keşif yolculuğuna devam etti. Scarlett soluk soluğa kalmıştı ve titriyordu. Bedeni çok

fazla uyarılmıştı, onu yatak odasına sürükleyip yalvardığı gibi içini doldurmamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Başladığım işi bitirdikten sonra, bunu yapmaya da vakit olacaktı.

Hem benim hem de onun için işkenceye dönüşecek kadar uzun bir süre onunla oynadıktan sonra sonunda başparmağımı klitorisine götürdüm. O kadar kasılmıştı ki, tüy gibi bir dokunuş bile boğazından boğuk bir çığlık koparmaya yetmişti.

Scarlett kendini bana öyle sert bastırdı ki, dalgalanan su küvetin dışına taşıp yere sıçradı. Porselen kenarlara tutunan parmaklarının boğumları bembeyaz kesildi ve şişmiş klitorisini okşadıkça anlaşılmas iniltileri odayı doldurdu.

“Aman Tanrım.” Ellerim aynı anda göğsünü sıkıp bacaklarının arasını okşarken nefesi kesildi. Dişlerim boynuyla omzu arasındaki kavis boyunca izler bırakırken kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum.

Aletim canımı yakacak kadar çok sertleşmişti ama şimdilik onun arzularını görmezlikten geliyordum.

Hızımı arttırdım. Bedeni kasılana ve haykırarak boşalana kadar Scarlett’ın çığlıklarıyla bedeninin tepkilerinin keyfini çıkardım.

Orgazmı dalga dalga vücuduna yayıldı, şiddetle sarsılırken sonu hiç gelmeyecek gibi görünüyordu.

Ensesine doğru inledim, nefesim kesik kesikti. İçinde olmak, beni ıslaklığıyla sararken kadınlığının aletimin etrafında kasılmasını hissetmek istiyordum ama bunun yeri değildi. Ayrıca bu benimle ilgili değil, tamamen ona özel bir andı.

Sonunda Scarlett orgazmın etkisinden sıyrıldı ve bedeni kollarımda gevşedi.

“Sanırım artık banyo yapmanın en sevdiğim şekli bu,” dedi sersemlemiş bir halde.

Boğazımdan kahkahaya benzer bir ses yükseldi. “Benimki de.” Kollarımı beline dolayıp omzuna bir öpücük kondurdum. “Her günün sonunda bunu yapmalıyız.”

“Bu konuda bir itirazım olmayacak.” Scarlett hazla mırıldandı. “Ama henüz işimiz bitmedi.”

Pozisyonunu değiştirdi, arkasını dönmeden beni daha iyi kavrayabilmek için duruşunu dikleştirdiğinde derin bir nefes aldım.

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Kulaklarım uğulduyordu. Ne yaptığını göremiyorum ama Tanrım, *hissedebiliyordum*. “Akımda ne var?” Boğuk sesim, rahat cümlelerimle tezat oluştuyordu.

Omzunun üzerinden bana baktığında gri gözlerinde muzip bir parıltı vardı. “Daha çok, elimde ne olduğuyla ilgili.”

“*Siktir*.” Scarlett sızlayan aletimin ucunu sıktağında kelime dudaklarımdan öylece dökülmüştü. “Scarlett...”

“Efendim?” dedi masumca.

Cevap vermedim. *Veremedim*. Ellerini aletimin üzerinde kaydırıp kaygan avuç içlerini uyum içinde kullanarak beni doğruya çıkarırken zihnimdeki her bir düşünce uçup gitmişti. Arada sırada tırnaklarını hafifçe hayalarımına batırıyordu ama kısa süre içinde hareketlerini takip edemez oldum.

Tüm dikkatim, omurgamın ucunda biriken sıcaklığa odaklanmıştı. Kaslarım gerildi ve ben...

O kulak tırmalayıcı kapı zili duyulduğunda orgazmım paramparça oldu. Kapıdaki şerefsiz daha bir saniye bile geçmeden *tekrar* zile basarak anı tamamen mahvettiğinde gözlerimi hızla açtım.

Scarlett beni bırakırken öfkeyle homurdandım. Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilirdi ki?

“Yemek siparişimiz gelmiş olmalı.” Ben kapıya ters ters bakarken gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Üzgünüm, bebeğim. Döndüğümde seninle ilgileneceğim. Kuryeyi korkutup kaçırmanı istemiyorum.” Tek kaşını kaldırarak, suyun altında hâlâ sert olan aletimi görebileceğimiz kadar azalan kabarcıklara baktı.

“Kuryenin oldukça kötü bir zamanlaması var,” diye hırladım. “Sıfır yıldız vereceğim.”

Scarlett'ın dudaklarından minik bir kahkaha döküldü. "Kabalık etme." Dikkatlice küvetten çıkıp üzerine kalın bir bornoz geçirdi. "Hemen dönerim."

Ben de küvete iyice gömülüp, yemek sipariş etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kendime küfrettim. Banyodan çıktığımızda sipariş vermeliydik. Öyle olsaydı burada, ağrıyla oturuyor olmazdım.

Dakikalar geçip gitti. Siparişi teslim alması bu kadar uzun sürmemeliydi.

Homurdanmalarımı sonlandıran bir endişe hissettim ve oturma odası tarafından gelen sesleri duyduğumda bu his korkuya dönüştü. *Lanet olası* kurye neden evine girmişti ki?

Tam küvetten fırlayacağım sırada kapı açıldı ve Scarlett içeri girdi.

Yüz ifadesini gördüğümde daha da endişelendim. Beti benzi atmıştı. "Ne oldu? Bir şey mi..."

"Şşt." Omzunun üstüne arkasına baktı. Tekrar bana döndüğünde gözleri panikle doluydu. "Kurye değildi. Ağabeyim geldi. Şu an oturma odasında bekliyor."

Sözleri mideme kaya gibi oturdu.

Vincent *buradaydı*, ben kız kardeşinin küvetinde çırlıçıplak uzanırken o altı metreden az bir mesafede ve sadece aramızdaki iki ince kapının arkasında duruyordu.

Ah, siktir.

31

SCARLETT

Vincent’a giyineceğimi söylemiştim, o yüzden banyoda çok uzun kalamazdım. Asher’ı çıt çıkarmaması için sıkı sıkı tembihleyip orada yalnız bıraktıktan sonra bir tişörtle tayt giyerek hızlıca oturma odasına gittim.

Ağabeyimi içeride yalnız bırakmak istememiştim çünkü girişteki erkek ayakkabıları ve tezgâhtaki yarım bırakılmış iki bardak gibi ipuçlarından durumu anlayabilirdi. Yine de pizzaya bakmak için çıkmasın diye Asher’ı uyarmak zorundaydım.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp, “Beklettiğim için özür dilerim. Benim, şey, temiz kıyafet bulmam gerekti,” dedim enerjik bir tavırla. Neyse ki, ebeveyn banyolu dairelerden birini kapmıştım. Ya Asher ve ağabeyimin arasında *tek bir kapı* olsaydı... Sırtımdan bir ürperti süzüldü. “Bana geleceğini söylememiştin. Daha birkaç hafta önce buradaydın.”

“Evet, öyle.” Vincent kollarını kavuşturmuş, oturma odasının ortasında duruyordu.

Sertçe yutkundum. *Eyvah.* Çok sinirli görünüyordu.

“Sana geleceğimi haber vermememin bir sebebi vardı,” dedi

Vincent. Sözlerinin altında suçlayıcı bir ton gizliydi. “Bahane uydurman için sana zaman kazandırmak istemedim.”

Ah, siktir. Siktir, siktir, siktir. Biliyor. Boynumdan aşağı bir damla ter süzüldü.

Asher ve ben, Vincent meselesini *neden* erteleyip durmuştuk ki? Ağabeyime anlatmanın bir yolunu bulacağımızı söylemiş-tik ama *nasıl* anlatacağımız kısmını hiç konuşmamıştık. Eğer konuşmuş olsaydık, Vincent’ın bakışları odada gezinip kapının yanında duran spor ayakkabılarına -beyaz, 42 numara erkek spor ayakkabılarına- odaklandığında çaresizce ciyaklamaktan daha iyi bir cevap verebilirdim.

Vincent’ın çenesi kasıldı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Yüzüme güçsüz bir gülümseme kondurdum. “Seni seviyorum ve sen dünyadaki en iyi ağabeysin?”

Hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim. “*Scarlett.*”

“Bak.” Ellerimi havaya kaldırdım. Sinirlerim tenimin altına diken gibi saplanıyordu ama artık buradan geri dönecezdik. Bariz olanı inkâr etmenin anlamı yoktu. “Sana söyleyecektim, yemin ederim. Ama sinirlenip aptalca bir şey yapmanı istemedim.”

“Aptalca mı?” Vincent’ın gözü seğirdi. Pekâlâ, pek doğru bir kelime seçmemiş olabilirdim. “*Ne* gibi?”

“Bir keresinde görüştüğüm adama, beni gece yarısına kadar eve getirmezse bütün Blackcastle takımını üstüne salacağını söylemen gibi.”

“Aptalın tekiydi,” diye çıkıştı Vincent. “Aklı başında olan biri buna inanır mı? Ayrıca konuyu saptırma. Bu şey ne zamandır devam ediyor?” Parmağını spor ayakkabılara doğrultmuştu.

“Şey...” Kendimi olacıklara hazırladım. “Birkaç haftadır?”

“*Birkaç haftadır mı?*” diye bağırdı. “Tanrı aşkına, Lettie.”

“Bu benim aşk hayatım,” dedim savunmaya geçerek. “Biriyle görüşmeye başladığımda sana söylemek zorunda değilim. Ayrıca, sana anlatmadan önce bu işin nereye varacağını görmek istedim.”

“Olabilir ama bunu internetten öğrenmek yerine kardeşimden duysam daha iyi olurdu!”

Internet. Damarlarımdan akan kan buz tuttu. Korku kalbimi yakalayıp göğüs kafesime sertçe ve acımasızca vurmaya başladı.

“Sen... sen bizi internetten mi öğrendin?”

Bunu nasıl gözden kaçırmıştık? Haberler bugün mü yayılmıştı? Eğer öyleyse, Vincent buraya bu kadar çabuk nasıl gelmişti?

Diğer yandan, Paris buraya trenle iki buçuk saatlik bir mesafedeydi ve Asher da ben de bütün akşam telefonlarımıza bakmamıştık.

Vincent telefonunu karıştırdıktan sonra ekranı bana doğru uzattı. “Birileri birkaç hafta önce sizi *Golden Wharf*’ta görmüş. Fotoğrafi bir spor sitesine koymuşlar ama bugün yayılmaya başlamış.”

Ağzım açık kalmış halde ekrana bakıyordum çünkü gösterdiği fotoğraf benim ve Asher’ın değildi.

Clive ve benim fotoğrafımızdı.

Biraz bulanık olsa da yüzlerimiz net bir şekilde seçiliyordu. Fotoğrafi çeken kişi, ben onun arabasından inerken ve Clive da centilmen bir tavırla bana kolunu uzatmış beklerken bizi yakalamıştı. Birbirimize âşıkımız gibi gülümsüyorduk ama ben sadece çok açtım ve onun da aklı başka yerdeydi.

Neyse ki, fotoğrafi çeken kişi Asher ve Ivy ile buluştuğumuzu görece kadar uzun kalmamıştı. Görseydi, son kuruşuma bahse girerim o fotoğraflar *çok* daha önce yayılırdı.

Nefes alış verişim biraz olsun düzene girmişti. Ağabeyim *henüz* Asher’ı bilmiyordu.

“Clive Hart mı? Cidden mi?” Vincent’ın öfkeli sesi dikkatimi tekrar üzerine çekti. “Seçebileceğin onca insan varken, *Clive Hart*’la görüşmeyi mi seçtin? Sana zamparanın teki olduğunu söyledim ve ciddiydim. Sakın onun bu iyi adam rollerine kanma, Lettie. Çok fazla kalp kırdı.”

Bu yeni ve beklenmedik gelişmeyi kafamda oturtmaya çalışırken, “Clive’la birlikte değilim,” diye cevapladım. İnsanların ragbi oyuncularının aşk hayatıyla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum. “Sadece bir randevuya çıktık. Hepsi o kadar.”

“O halde şu ayakkabılar kimin?”

Siktir. Yaptığım hatayı çok geç fark etmiştim.

“Şey...” Bir bahane uydurmaya çalıştım. “A-Akademi’den bir arkadaşım uğradı. *Lorena* için bir şeylere bakıyorduk. Hani şu yedek dansçı olduğum okul gösterisi var ya? Üzerine bir şey döküldü ve o yüzden düş alıyor.”

“Su sesi duymuyorum.”

Ağabeyim genellikle aptal biriydi. Bu kadar dikkatli olmak için *neden* bugünü seçmişti?

“Sabunlanıyordur herhalde,” diye yanıtladım. “O biraz, şey... Sabun konusunda oldukça titizdir.”

Vincent şüpheyile gözlerini kıstı. Bana bir an olsun inanmamıştı. “Onunla yatıyor musun? Sadece konuşmak istiyorum.” Odama doğru yürümeye başladı.

“Olmaz!” Kolunu yakaladım. “Sana söyledim, düş alıyor.”

“Odanda bekleyebilirim.”

“Hayır. Odama dalıp beni rezil *etmeyeceksin.*” Kolunu bıraktım ama önüne geçip kapıyı açmasına engel oldum. “Ben bir yetişkinim, Vince. Benim için endişelenmene minnettar olsam da *kiminle* ne istersem yaparım. Bunun için senden izin almak zorunda değilim. Yanında görülen her kız için ben sana hesap sormuyorum.”

“Aynı şey değil.”

“Nedenmiş? Sanki biraz çifte standart gibi görünüyor?” Başımı iki yana salladım. “Benim için endişelendiğini ve canımın yanmasını istemediğini biliyorum ama *yemin ederim*, ne yaptığının farkındayım.”

“Öyle mi?” Vincent’ın öfke maskesi çatladı, altındaki endişe belirtileri kendini gösterdi. “Rafael’den beri kimseyle ciddi görüşmedin ve onun da nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Ayrıl-

dığınızda perişan haldeydin. Seni bir daha o durumda görmek istemiyorum. Asla. Bu... Siktir, Lettie. Çok korkutucuydu.”

Yüzündeki acılı ifadeyi gördüğümde öfkem eriyip gitti. Tüm o kabadayılığı ve aşırı korumacılığına rağmen, gerçekten benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum ve haklıydı. Ayrıldıktan sonraki ilk günler karanlığa gömülmüştü. Kaza ve üç yıllık ilişkimizin aniden bitişi arasında bazı zamanlar...

Yutkundum. “Anlıyorum,” dedim bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla. “Ama artık yirmi bir yaşında değilim. İlişkilerimi kendi istediğim şekilde yürüteyim, olur mu?”

Vincent bir süre daha bana baktıktan sonra pes ederek iç çekti. “İyi. Ama biri canını sıkarsa bana söyleyeceksin, takımı gerçekten üstüne salarım.” Gözleri tekrar ayakkabılara kaydı. “Gerçekten iş arkadaşınla mı yatıyorsun? Kim o? Ciddi bir şey mi?”

“*Vincent.*”

“Sadece merak ettim.” Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Her neyse, buraya sadece Clive meselesiyle ilgili sana bağırp çağırmaya gelmedim ama eğer onunla gerçekten çıkıyor olsaydın bu konuşma çok daha uzun sürerdi.”

O kadarını tahmin etmiştim. Vincent telefonda da yüz yüze olduğu kadar bağırp çağırabilme kapasitesine sahipti. “Bir reklam işi daha mı var?”

“Hayır. Koç benimle görüşmek istedi. Şey, seninle ve Donovan’la antrenman yapma işinden sıyrıldığım için. Babam hemşireyle idare edebiliyor, o yüzden Londra’ya planladığımdan daha erken döneceğim. Hafta sonuna kadar buradayım, sonra Paris’e dönüp kalan işleri halledeceğim. Ama bir sonraki pazartesi gününden itibaren tekrar sizinle antrenmanlara başlayacağım.”

Anlattığından daha fazlası olduğunu hissediyordum fakat son cümlesine o kadar takılmışım ki altını deşme fırsatı bulmadım. *Bir sonraki pazartesi gününden itibaren tekrar sizinle antrenmanlara başlayacağım.*

Bu, Asher’la sandığımızdan daha az zamanımız kaldığı anlamına geliyordu.

“Ah. Ne güzel.” Şaşkınlıkla ciyaklar gibi konuşmuştum. “Yani, şey... Yaşasın! Döneceğin için sabırsızlanıyorum.”

Vincent benim acınası heyecan girişimimi fark ettiyse bile belli etmedi. “İşin iyi yanı, gözüm Donovan’ın üstünde olacak. O adama katlanamıyorum.” Yüzünü buruşturdu. “En azından onunla yatmıyorsun. Özür dilerim, Lettie. Bunun senin aşk hayatın olduğunu biliyorum ama şu anda banyondaki kişi o olsaydı, onun suratını duvara yapıştırırdım.”

Tiz kahkaham, helyum gazı çekmişim gibi çıkmıştı. “Ben ve Asher mı? Ha ha. Bu çok ilginç olurdu. *Her neyse.*” Onu çıkışa doğru ittim. “Daha sonra sohbet eder arayı kapatınız. İş arkadaşım duştan çıktığında seni görmesini istemiyorum ve... ah!”

Kapıyı çekip açtığımda pizza kuryesi kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Sadece ek gelir peşinde koşan bir üniversite öğrencisinde olabilecek bir enerjiyle, “Geciktiğim için üzgünüm,” dedi çocuk. “Kaza olmuş, o yüzden trafik felaketti. *Ama merak etmeyin! Pete’s Pizza’nın son teknoloji ısı korumalı paketleri sayesinde yemeğiniz fırından çıktığı kadar taze.*”

“Harika.” Ağabeyimi koridora itip pizzaya uzandım. “Teşekkürler...”

Kurye, konuşmamı tamamlamak için sözümü kesti. “Lütfen siparişinizi onaylar mısınız, büyük boy *pepperoni*’li pizza ve yanında sarımsaklı ekmek, değil mi? İsim olarak Ash...”

“*Evet!*” diye bağırdım. Asher siparişe sahte bir soyadı yazmış ama aptal gibi gerçek ismini kullanmıştı. “Çok teşekkürler. İyi günler. Vince, seni sonra ararım. Görüşürüz!”

Pizzayı alıp el salladım ve şaşkın şaşkın bakan iki adamın suratına kapıyı kapattım.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar küt küt atan kalbimle orada öylece dikildim. Emin olmak için pencereden bakıp Vincent’in arabasının sokaktan çıkmasını bekledim. Sonra da dönüp pizzayı sehpanın üzerine bıraktım.

“Harika bir performanstı.”

Beklenmedik sesle yerimden sıçrayarak arkama döndüm, zavallı kalbim hız treninin en tepesinden fırlayıp serbest düşüşe geçmişti.

Elimi göğsüme götürdüm. “Tanrım, beni böyle korkutma.”

Asher giyinmiş ve kaşlarını çatmış halde odamın kapısında duruyordu. Mantıken evde sadece onun olduğunu biliyordum ama ağabeyimle uğraşırken sinirlerim altüst olmuştu. En ufak şey bile tüylerimi diken diken ediyordu.

“Suratımı duvara mı yapıştırıracakmış?” Belli ki Asher, Vincent’in tehditlerine kulak misafiri olmuştu. “Bunu denediğini görmek isterim.”

“Bir dakikalığına testosteronlarını dizginle ve odaklan,” diye uyardım. “Ne kadar tehlikeli bir şey atlattığımızın farkında mısın? Zamanlama biraz daha farklı olsaydı...”

“Beni döver miydi? Lütfen. Onu yerle bir ederim.” Asher kıs kıs güldü ama uyarı dolu bakışlarım karşısında çatık kaşları bir iç çekişle kayboldu. “İyi. Uslu duracağım.”

“Birinin Clive ile fotoğrafımızı çektiğine inanamıyorum.”

Clive’m fotoğraftan haberi var mıydı? Ona randevumuz için teşekkür edip kibarca ikinci bir randevuya çıkmak istemediğimi ima ettiğimden beri onunla konuşmamıştım. Onu reddetmemi doğal karşılamıştı. Onun da benimle pek ilgilendiğini sanmıyordum.

“Evet, o daha çok yüzü bilindik ama pek tanınmayan ünlülerden. Kiminle birlikte olduğu kimsenin umurunda değil.” Asher öfkeyle homurdanmama omuz silkmekle yetindi. “Üzgünüm fakat gerçek bu. Sen Vincent’la konuşurken *Google*’da araştırdım. Birkaç dedikodu sitesine fotoğraf düşmüş ama yayınlanan tek haber sitesi kimsenin okumadığı berbat bir magazin sayfası. Ağabeyinin bunu görmesine bile şaşırdım.”

İçim rahatlarırken midemdeki düğümler biraz olsun çözülde. “İyi ki fotoğrafı çeken kişi seni görmemiş, o zaman bambaşka bir hikâye olurdu.” Bir sonraki adımlarımızı düşünmeye çalış-

şıyordum. “Pekâlâ, Vincent iş arkadaşım ile birlikte olduğumu sanıyor ve yakında bizimle antrenman yapmaya geri dönecek. Ne yapacağız?”

“Ona gerçekleri anlatırken etrafta kesici aletlerin olmadığından emin oluruz.”

“Biraz ciddi olur musun?”

“Ciddiyim zaten.” Fakat kendinden emin sırtışı gözlerine ulaşmıyordu. “Ben de bu konuşmayı yapmayı dört gözle beklemiyordum ama aramızdaki tüm farklara rağmen, ağabeyinle ortak bir noktamız var. İkimiz de sana değer veriyoruz. Bunun bir kıymeti var, değil mi?”

Anksiyete havuzuma bir damla sevinç düştü. “Doğru. Haklısın,” diye yanıtladım. “Belki de düşündüğümüz kadar kötü olmaz. Londra’ya erken dönüp seninle antrenman yapmaya devam ettiğine göre koçun ne düşündüğünü önemsiyor, bu iyi bir şey. Geçen sezon yaşananların tekrarlanmasını istemiyor.”

Geçen sezon Asher da Vincent da aptal olduğu için bir felakete dönüşmüştü ama Asher artık geçmişi geçmişte bırakmaya hazır olduğunu söylüyordu. Eğer o zeytin dalı uzatırsa, Vincent’ın bunu kabul etmesi gerekirdi. O takımın kaptanıydı. Görevi, takımın moralini ve uyumunu yükseltmekti.

Bazen aşırı korumacı davranırsa da benim iyiliğimi düşünüyordu. Asher’la mutluysam, bunu bana çok görmezdi.

“Tam olarak nasıl söyleyeceğimizi pizzayı yerken konuşuruz.” Asher yamuk bir gülümsemeyle bana baktı. “*Pete’s Pizza*’nın son teknoloji ısı korumalı paketlerinin emeği boşa gitmesin.”

Ona minik bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bugün senden duyduğum en iyi fikirdi bu.”

“Banyodan daha mı iyiydi?”

“İkinci en iyi fikir,” diye düzelttim.

Kahkahası, kış gecesi sıcak bir battaniye gibi üzerime örtüldü. O kadar tok, güçlü ve rahatlatıcıydı ki, her şeyin yoluna gireceğine inanmamı kolaylaştırıyordu.

“Biraz önceki... aktivitelerimizi tamamlayamadığımız için üzgünüm.” Gözlerin eşofmanına kaydı. Son yarım saat, banyodaki anımızı mahvetmişti.

Kendimi kötü hissediyordum çünkü o bana inanılmaz bir orgazm yaşatmıştı ve artık küvetime asla aynı gözle bakamayacaktım. Ancak ben, onu orada ağırlarıyla baş başa bırakmıştım.

“Sorun değil. Vincent’in işimi berbat etmesine alışkınım,” dedi alaycı bir tonla. “Ayrıca merak etme, hayatım. Daha sonra bunu telafi edebilmen için aklımda birkaç fikir var.”

Kadifemsi sesi giderek alçalırken içime sıcak bir his yayıldı. “Öyle mi?”

“Hı-hı.” Sarımsaklı ekmeği bölüp bana uzattı. “Daha sonra, ağabeyinin pis kokusu tamamen gidince. İnsanın keyfini kaçırıyor.”

“Asher.”

“Üzgünüm. Kendimi tutamadım.” Sesi hiç de üzgün gibi değildi.

Yemin ederim, erkekler çoğu zaman çocuk gibi davranıyor.

Konuyu değiştirerek, “Bu hafta sonu olan bağış maçıyla ilgili ne düşünüyorsun? diye sordum. “Cumartesi saat üçte, değil mi?”

Asher, *Umut İçin Spor* isimli bir sivil toplum kuruluşunun düzenlediği, aynı adı taşıyan bir futbol bağış etkinliğine katılacaktı. Bu program aracılığıyla, ihtiyaç sahibi bölgelerdeki çocuklara danışmanlık ve spor fırsatları ulaştırılıyordu.

Geçen hafta Asher maçtan bahsedene kadar kuruluşun adını hiç duymamıştım ama onu sahada göreceğim için heyecanlıydım. Futbol maçları genelde benim için fazla gürültülü olurdu, bu yüzden Asher transfer olduğundan beri Blackcastle maçlarına hiç gitmemiştim..

“Evet. Her zaman eğlenceli oluyor.” Asher bir an tereddüt etti. “Vincent’in hafta sonu burada kalacağını biliyorum, o yüzden eğer seni zor duruma sokacaksa gelmek zorunda değilsin.”

“Hayatta olmaz,” dedim inatçı bir tavırla. “Kızları da ge-

tireceğim ve bütün gün orada olacağız. Ama kesinlikle maçı kaçıramam.”

Dudaklarına küçük bir gülümseme kondurdu. O an etrafımızdan nazikçe dolanıp geçtikten sonra Asher boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı. “Kızlar demişken, yarın için heyecanlı mısın?”

Ben, Carina ve Brooklyn, yarın gece için poker ve içki buluşması ayarlamıştık.

“Hı-hı. Sabırsızlanıyorum. Hayatıma biraz daha östrojen lazım.” Pizzamı bitirip ağzımı peçeteyle sildim. “Sen ve ağabeyim yüzünden çok fazla testosterona maruz kaldım. Kafayı tamamen yemeden önce arkadaşlarım...” Asher beni yere yatırdığında cümlem bir ciyaklamayla kesildi.

Kahkahamı öpücüğüyle yuttu ve kısa süre sonra ağabeyim, arkadaşlarım ya da onun dokunuşu dışındaki tüm düşünceler zihnimi terk etti.

ASHER

“Bir sorunumuz var.” Finley şapkasını çıkarıp elini kel kafasının üzerinde gezdirirken ekranın diğer ucundan hayal kırıklığını hissedebiliyordum. “Simon ayağını sakatlamış ve yarın oynayamayacakmış.”

“*Kahretsin.*” Uzun bir küfür dizisini içimde tuttum. “Yedeklerimiz ne durumda?”

Cuma gecesi idi ve büyük bağış maçı yirmi dört saatten kısa bir süre içinde başlayacaktı. Yeni birini bulmak için vaktimiz yoktu.

Lanet olası Simon. Ben arabalar konusunda pervasızca hareket ediyorsam, o diğer her konuda öyleydi. Ayağını, sinirlenip mermer bir heykeli tekmelemek gibi aptalca bir şey yaparken sakatladığını öğrensem şaşırırmazdım.

Finley yüzünü buruşturdu. O, *Umut İçin Spor*'un başkanıydı. Bu kurumun bağış maçlarına o kadar çok katılmışım ki aslında fiilen danışman sayılırdım, o yüzden pazarlama ve futbolcu bulma konularında tavsiye almak için sık sık beni arardı.

“Tek bir yedek oyuncumuz var ve eşi geçen hafta erken doğum yaptı. Bebeğinin yanından ayrılmıyor.”

“Kahretsin,” dedim tekrar.

Simon sakatlandığına ve yedek oyuncumuz gelemeyeceğine göre, iyi bir defans oyuncusu eksikimiz vardı.

Umut İçin Spor'un yıllık bağışlarının büyük kısmı yazın yapılan bağış etkinliğine bağlıydı. Her yıl maç biletlerinin tamamı satılırdı ama *asıl* para gizli bir bağışçıdan gelirdi. Kim olduğu bilinmese de anlaşılan yapacağı bağış miktarını hesaplamak için tuhaf bir yöntem kullanıyordu. Bilet satışlarını, kazanan takımın attığı gol sayısı ile çarparak ne kadar bağış yapacağını belirliyordu.

Mesela maç biletlerinden elli bin sterlin değerinde kazanç elde edildiyse ve kazanan takım üç gol atmışsa, bağışçı hayır kurumuna yüz elli bin sterlin gönderiyordu.

Tuhaf bir durumdu ama *insanlar* zaten tuhaftı.

Bu koşul aynı zamanda her yaz iyi futbolcular bulmak için çok uğraşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Daha iyi futbolcular, genelde daha çok gol demekti. Maalesef maç tatil sezonunda yapıldığı ve herkes tatilde olduğu için iyi oyuncular bulmak zor oluyordu.

“Onun yerini alabilecek birini biliyor musun?” diye sordu Finley. Ağzının kenarlarında stres kırışıklıkları belirmişti. “Biliyorum, son anda senden büyük bir şey rica ediyorum ama geçen yıl bütçemizin büyük kısmım yeni futbol sahası için kullandık. GB'den ekstra bağışa ihtiyacımız var.” GB, Gizli Bağışçı'nın kısaltmasıydı. Yaratıcı bir lakap olmasa da iş görüyordu.

“Bilmiyorum.” Olasılıkları kafamda tarttım. “Yardımcı olmak istiyorum ama tanıdığım futbolcuların çoğu...” Cümlem yarım kaldı.

Şu an Londra’da ve sapasağlam olan bir defans oyuncusu vardı, hem de Simon’ı amatör gibi gösterecek -kusura bakma, Simon- *çok* iyi bir defans oyuncusuydu.

Hayır. Gururum, olasılık tohumu filizlenmeden onu ezdi. *Ondan* yardım istemem söz konusu bile olamazdı. Bacağımı kesip gümüş tepsiyle önüne koymayı tercih ederdim.

Ardından yalvarır gibi bana bakan Finley’ye döndüm ve aklıma kuruluşunun yardım ettiği onca çocuk geldi. Teddy de o çocuklardan biriydi, *Umut İçin Spor*’u ilk kez böyle duymuştum. Londra dışında Holchester, Manchester ve Birmingham’da şubeleri vardı.

Teddy’nin annesi yeniden evlenip ailesiyle birlikte yan dairemize taşınmadan önce, ebeveynleri sofraya yemek koymakta zorlanıyordu. *Umut İçin Spor*, ona gençlere özel yarı profesyonel bir ortamda futbol oynayabilmesi için gerekli kaynakları sağladı. Onlar olmasaydı, belki de spor sayesinde kurduğumuz bağ hiç kurulmamış olacaktı.

Teddy öldükten sonra *Umut İçin Spor* turnuvasına katıldım ve o gün bugündür hiç aksatmadım. Bir yandan onun ölümünde oynadığım rol için kefaret ödüyor, diğer yandan ise anısını onurlandırıyordum. Bu işi berbat edemezdim.

“GB’yi boş ver,” diye karşı çıktım. “Bilet satışlarının çok daha fazlasını ödeyebilirim.”

Finley kaşlarını çatı. “Her yıl bunu söylüyorsun ve her yıl aynı cevabı veriyorum. Kesinlikle olmaz. Zaten fazlasıyla katkı yapıyorsun. Seni bu şekilde kullanamam.”

Bunu söyleyeceğini biliyordum ama yine de teklif etmem gerekiyordu.

“Ayrıca sakın arkamdan gizli işler çevirme,” diye ekledi. “GB dışında herhangi birinden büyük, isimsiz bir çek gelirse senden geldiğini anlarım.”

Lanet olsun. Finley inatçıydı ama onu mükemmel bir lider yapan şey inançlarıydı.

Gurur ve suçluluk, kendi aralarında üstünlük mücadelesine

girişti. Sadece bir hafta sonu için rekabet arzumu bir kenara koyamıyorum diye Finley ve çocukları yüzüstü mü bırakacaktım?

“Birini biliyor olabilirim,” dedim sonunda. İtiraf, dilimde acı bir tat bırakmıştı. “Maçta oynayacağına garanti veremem ama soracağım. Kabul etmezse Ricky’yi devreye sokmamız gerekecek.”

Finley ile aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Ricky kurumun operasyon koordinatörüydü. İyi bir insandı ve amatör ligde futbol oynuyordu. Sadece futbolda iyi değildi. Hem de hiç.

“Lütfen,” dedi Finley. “Sana sonsuza kadar minnettar oluruz.”

Görüntülü görüşmeyi kapattıktan sonra arkama yaslandım ve çalışma odamın tavanına baktım. *Lanet olası defans oyuncusu*. Onu direkt kendim arayıp soramazdım. Ben daha ağzımı açmadan reddederdi.

Scarlett’tan sormasını istemem gerekecekti ama ilişkimizi henüz öğrenmediği için bu biraz zor olacaktı. Vincent, Londra’ya temelli döndükten sonra yüz yüze söyleme kararı almıştık.

Diğer yandan, Scarlett ve ben bütün yaz boyunca birlikte antrenman yapmıştık. Arkadaş olmamız gayet doğaldı, Vincent’tan benim için bir iyilik istemesi çok da şüpheli görünmezdi.

Saat sekize geliyordu.

Zamanım daralıyordu.

Sikerler. En sonunda durumu kabullendim ve onu aradım. Kız kıza geçirdikleri geceyi bölmek hiç hoşuma gitmiyordu ama başka çarem yoktu.

Scarlett telefonu açtığında, “Selam, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama çok acil bir ricam var,” dedim hemen. “Yarınki bağış maçında oynaması için ağabeyini ikna etme şansın var mı?”

32

SCARLETT

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama ikna etmeyi başarmıştım.

Şey, tamam, aslında *biraz* biliyor sayılırdım. *Umut İçin Spor*'un verdiği futbol formalarını giymiş sevimli çocukların toplu fotoğrafım kullanarak vicdan azabı çekmesini sağlayıp, Vincent'in üst üste dört akşam yemeğini nerede yiyeceğimizi seçmesine izin vereceğime söz verdikten sonra onu bağış maçı-na katılması için ikna edebilmişim.

Asher'in kendine borçlu kalacak olmasının da etkisi olduğunu tahmin ediyordum. Ağabeyimi biraz olsun tanıyorsam, Asher'a bunu asla unutturmazdı.

Ne olursa olsun, Vincent'in kabul etmesine çok sevinmiş-tim. Bu bağış işinin Asher için, özellikle Teddy ile olan bağ-lantısı yüzünden ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bu maçın ağabeyimle erkek arkadaşımın birbirlerine biraz katlan-maya başlamaları için ilk adım olmasını umuyordum.

"Yani Vincent, Asher için bir iyilik istemenden şüphelenme-di mi?" Carina tribünün ön sıralarındaki koltuklarımıza kadar beni takip etti. Bağış maçı yerel bir futbol stadyumunda yapılı-yordu ve aileler bütün tribünü doldurmuştu.

“Hayır. Benim sadece aracı olduğuma ve Asher’ın acil bir durum olduğu için benden rica ettiğine inandım.”

“Peki ona ilişkinizi tam olarak ne zaman anlatacaksınız?” Brooklyn diğer yanımdaki koltuğa oturdu. İkisini de bugünkü maça gelmeye ikna etmekte pek zorlanmamıştım. Carina dışarı çıkıp eğlenmeye her zaman hazırды ve görünüşe göre Brooklyn de futbol hayranıydı. “Gelecek hafta mı demiştin?”

“Öyle planlıyoruz.” Oyuncular ısınmak için sahaya çıktığında midem gerginlikten kasılmaya başladı.

Asher ve Vincent’ı anında gördüm. İki takım renklerine göre ayrılmıştı, kırmızılar yeşillere karşı oynuyordu. Asher ve Vincent kırmızı formaları gitmişti ve sahada kimin olduğunu fark ettiklerinde seyircilerin heyecanı duyulabilir bir coşkuyla doruğa ulaştı.

Birbirlerini görmezlikten geliyorlardı ama en azından tartışma da çıkarmıyorlardı.

Aynı anda, aynı şekilde, aynı esneme hareketlerini yaptıklarını görünce kahkahalarla gülmek için kendimi zor tuttum.

Dediğim gibi, itiraf etmek istemeseler de birbirlerine çok benziyorlardı.

“Tanrım, sahadayken dışarıda olduğundan bile daha çekici.” Carina, Asher baldırlarını esnetmeye geçtiğinde iç çekti. Asher’ın bacak kasları gerilirken, oturduğumuz bölümdeki insanların yarısının da benzer şekilde iç geçirdiğini duydum. “Sen çok ama çok şanslı bir kızsın.”

Ses tonundan beni kışkırtmak için söylediği anlaşılıyordu. Sporcuları görsel olarak beğenirdi ama iş flört etmeye gelince o daha çok sanatçı ruhlu, kasvetli erkekleri tercih ederdi.

“Şşt.” Endişeyle etrafımızı kolaçan ettim. Etrafımızda, bizim sohbetimizle ilgilenmekten çok küçük çocuklarının ellerine yabancı cisimlerin geçmemesi için uğraşan ebeveynler vardı. Fakat buralarda bir yerlerde birkaç yerel basın mensubu da dolaşıyordu. Onlardan birinin bizi duymasını istemiyordum. “Sesini alçalt.”

En azından paparazziler burada değildi. Vincent'ın bugün maçta oynayacağını bilmiyorlardı ve görünüşe göre çocuklar için düzenlenen bir bağış maçında skandal çıkmayacağını düşünmüşlerdi.

“Abini, rakibiyle ve aynı zamanda gizli sevgilinle maça çıkarmak büyük olay,” diye fısıldadı Brooklyn. “Gerçekten cesaret ister. Saygı duydum. *Mode de Vie*'de özel bir röportajı hak ediyorsun.”

Carina kıkır kıkır gülerken ben öfkeyle iç geçirmemek için kendimi tuttum. “*Mode de Vie*'de ya da başka bir yerde özel röportaj falan istemiyorum. Tek istediğim...”

“Seninkiyle bütün hafta durmadan sevişmek mi?” Brooklyn şeytanca bir gülümsemeyle bana baktı. “Makul bir istek.”

“*Tamamen* makul bir istek.” Carina, Amerikalıya beşlik çakmak için bana doğru eğildi. “Kelimelerle aran çok iyi, Brook.”

“Teşekkür ederim,” diye neşeyle cevap verdi Brooklyn. “Öyle olması için uğraşıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Biliyor musunuz? Sizi tanıştırdığım için çok pişmanım. *Bu...*” Onlar bana gülerken ikisini işaret ediyordum. “Kabul edilemez.”

Tam da tahmin ettiğim gibi, Carina ve Brooklyn dün gece yüz yüze tanıştıklarında hemen kaynaşmışlardı. Böyle olacağını tahmin ediyordum ama bir yanım Carina'nın sıkı sıkıya bağlı olduğumuz arkadaşlığımıza yeni birini soktuğum için kötü hissetmesinden endişeleniyordu. Ancak birbirlerine hemen alışmışlardı.

Ne yazık ki, bu bazen bana karşı birlik oldukları anlamına geliyordu ve bu *hiç* hoşuma gitmiyordu.

“Yaa, seni sevdiğimizi biliyorsun.” Carina bir kolunu omzuma attı. “Pembe dizi gibi bir hayatın olduğu için seninle dalga geçmeseydik gerçek arkadaşların olur muyduk?”

“Evet, bazılarımızın hayatı sıkıcı. Senin sayende hayatımızı renklendirmemiz gerekiyor.” Brooklyn bacak bacak üstüne attı. Atkuyruğu yapılmış saçları, altın halka küpeleri ve dev güneş

gözlüğüyle çabasız bir şekilde havalı görünüyordu. “Bugünü daha ilginç kılacak tek şey Asher ve Vincent’in kavga etmesi olurdu. Tabii kavga edeceklerinden *değil*,” dedi ben yüzümü buruşturunca. “Kimse çocuklar için yapılan bir bağış maçını bozmak istemez. Bu basma oldukça kötü yansır.”

“Böyle şeyler sakın söyleme.” Tekrar sahaya baktım. Asher ve Vincent hâlâ birbirlerini görmezlikten geliyorlardı, *Tanrı’ya şükür*. “Bu gerçek de olabilir.”

“Olursa, sen kimin tarafında olacaksın?” diye sordu Carina, Brooklyn’e. “Asher Takımı mı Vincent Takımı mı?”

Sarışın kadın burnunu kırıştırdı. “Takım falan tutmam. Ben futbolu seviyorum, futbolcuları değil. Çok kendini beğenmişler.”

Tam Brooklyn’e özgü bir cevaptı. Tanıştığımız gecedan beri sürekli mesajlaşıyorduk ama hâlâ onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kaliforniya’da büyüdüğünü, geleceği parlak bir diyetisyen olduğunu ve kimsenin yapamadığı gibi atkuyruğu yapabildiğini biliyordum ama hepsi bu kadardı. Kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadan sohbet etmek gibi etkileyici bir yeteneği vardı.

“Katılıyorum,” diye araya girdim. “Bir futbolcunun kardeşi olarak söylüyorum. *Aşırı* derecede kendilerini beğenmişler.”

Carina tek kaşını kaldırdı. “Bunu bir futbolcuyla çıkan kız söylüyor.”

“Şey...” Asher kalabalığı tararken onun gözlerine odaklanmıştım, bakışları beni bulana kadar tribünün farklı bölümlerinde gezindi. Binlerce kanat çırpışı göğsümü doldurdu. “O farklı.”

Arkadaşlarım benimle alay eder gibi homurdandı ama umurunda değildi. Dünya Asher’in koyu yeşil gözleri ve bakışlarının sıcaklığından ibaretti. Aramızdaki çekim uğulduyor, tenimin altından süzülüp tüm sinir uçlarımı ateşe veriyordu.

Ağabeyim ve binlerce insanın önünde pek bir şey yapamıyorduk ama yapmamıza da gerek yoktu. Mesele ne söylediğimiz ya da ne yaptığımız değildi, ne hissettiğimizdi.

O sırada takımlar ısınma hareketlerini bitirmeden hemen önce, Asher sırtarak bana göz kırptı. Ona bakmıyor olsaydım gözden kaçırabileceğim kadar hızlı olmuştu ama görebilmiştim. Bin kanat bir milyona katlandı ve oyuncular başlama vuruşu için yerlerini alırken yüzümdeki cevap niteliğindeki sırtışı gizleyemedim.

Sonunda gözlerimi ondan ayırdığımda arkadaşlarım gülerек bana bakıyordu.

“O kadar tatlısınız ki midemi bulandırıyor,” dedi Brooklyn. “Ben de istiyorum.”

“Ben istemiyorum,” dedi Carina. “Onunla ilgilenmekten hiçbir işimi yapamazdım.”

“Çok doğru.”

Kasıtlı olarak sohbetlerine dahil olmadım, en sonunda maç başladığında onlar da konuyu kapattı.

Kırmızı takım için bağırıp tezahürat yaptık ve yeşil takım gol attığında yuhaladık. Futbolcuların bir kısmı üst düzey profesyonellerden ve bir kısmı da hobi olarak oynayanlardan oluşuyordu. Zaman zaman maçın temposu düşüyordu ama kalabalığın coşkusuyla canlı atmosfer çok eğlenceliydi, kimse buna aldırmış etmiyordu.

Bu aynı zamanda Asher ve Vincent’in birbirlerinin boğazına sarılmadıkları zaman neler yapabileceklerini gördüğümüz ilk maçı. Belki de nispeten daha az riskli ya da yardım etkinliği için oynuyor olmalarından kaynaklıydı. Her neyse, birlikte çok iyi oynuyorlardı, kırmızı takım ilk yarıyı domine etmişti. Asher’ın hücum yeteneği ve Vincent’in savunma yeteneğinin birleşimi, stadyumu ayağa kaldıran iki golle sonuçlandı.

Sonra bir felaket patlak verdi.

İkinci yarı başladıktan çok kısa bir süre sonra, kırmızı takımdan biri yeşillerden birine faul yaptı. Yeşil takımdaki oyuncu yere yığıldı ve tezahüratlar o kadar ani şekilde kesildi ki, sanki birisi binlerce kişinin sesini kapatmış gibiydi.

İki takım da hakemin etrafını sarmış, ellerini çılgınca salladı.

arak bu sert ifadeli adamla tartışıyorlardı. Ne dediklerini anlamıyordum ama kimse mutlu görünmüyordu.

Asher ve Vincent aynı şekilde kaşlarını çatmışlardı ve belki bir dakika süren hararetli bir tartışmadan sonra hakem başını iki yana salladı. Karar verilmişti.

Yeşillere penaltı verdi.

Birisi sakatlanan oyuncunun sahadan çıkmasına yardım ederken yeşil takım oyuncu değişikliği yapacağım belirttiğinde küçük bir kargaşa daha yaşandı.

Gözlerimi kısarak yeni oyuncunun kim olduğunu görmeye çalıştım.

Oyuna kimin girdiğini gördüğümde kalbim ağzıma geldi. Soğuk bir his boğazımdan aşağı süzölüp ciğerlerimi doldurdu.

“Lanet olsun, bu mümkün değil.” Carina duygularıma tercüman olmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılırken kolumu sıkıca kavradı.

Isınma hareketleri sırasında yedek oyuncuları görmemiştim. Neden maçta olduğunu ya da neden Londra’da olduğunu bilmiyordum ama o koyu renkli saçları ya da ukala gülümsemesini nerede görsem tanırdım.

Koşarak sahaya girdiğinde şaşkınlıktan midem kasılmıştı.

Sakatlanan yeşil takım oyuncusunun yerine oyuna girebilecek onca insan varken bu o olmak zorundaydı. *Rafael Pessoa. Eski sevgilim.*

Asher ve Vincent avını sezen iki aslan gibi başlarını ona doğru çevirdi. Vücutları kaskatı kesilmiş, yüz ifadelerine karanlık bir gölge inmişti.

Ah, olamaz. Hayır, hayır, hayır.

“Bu hiç iyi değil,” dedi Carina. “Hem de hiç.”

Brooklyn kaşlarını çattı. Rafael’le olanları bilmiyordu, bu yüzden neden bu kadar telaşlandığımıza dair hiçbir fikri yoktu. “Neden? Sorun ne?”

“şey...” Ağzımda metalik bir tat vardı. “Sanırım bugün beklediğin o kavga yaşanacak.”

Vincent yanımda oturduğu yerden, “*Onun* burada ne işi var?” diye bağırdı.

Scarlett ve Rafael arasında olanları bildiğimden haberi olmadığı için kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi cevap verdim.

“Yedek oyuncu işte.”

“Hadi ya. *Burada*, maçta ne işi olduğunu sordum.”

Gün boyunca konuştuğumuz ilk an buydu. Soyunma odasında birbirimize sertçe baş selamı vermiştik ve sanırım son dakikada oynamayı kabul ettiği için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecekti. Ancak bunu mümkün olduğunca uzun süre inkâr ederek yaşamayı tercih ederdim.

Bu olgun bir davranış mıydı? *Hayır*.

Umurumda mıydı? *Yine hayır*.

Brezilya’da yaşayan ve İspanya’da oynayan Rafael’in neden Londra’da olduğuna dair bir cevabım yoktu ama takımdan biri bize açıklama yapmaya başladı.

“Premier Lig’e geri dönmeyi düşündüğünü duydum. Belki de maçı duyup katılmak istemiştir.”

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi.

Rafael’i önceden de pek sevmezdim ama Scarlett’tan nasıl korkakça ve boktan bir şekilde ayrıldığımı öğrendiğimden beri o adamdan varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum.

Vincent’in çatık kaşlarına bakılırsa, o da aynı hisleri besliyordu. Brezilyalı forvete, bana duyduğundan daha büyük bir nefretle bakıyordu.

Maç yeniden başladığında konuşmamız yarım kaldı ama sahayı yeni bir gerilim kaplamıştı. İlk yarı keyfine oynuyorken, ikinci yarı intikam içindi.

Sadece yeşil takımı yenmek istemiyordum. Onları *ezmek* istiyordum.

Ne yazık ki, özel hayatında götün teki olmasına rağmen Ra-

fael iyi bir futbolcuydu ve ikinci yarının onuncu dakikasında bir kafa vuruşuyla gol atmayı başardı.

Öfke, damarlarımda akan kana karışmıştı.

Rafael ve ben topa sahip olmak için birbirimizle kıyasıya mücadele ediyorduk. Topu ondan başarıyla kapıp başka bir oyuncu hamle yapamadan kaçırdım ama Rafael dizini tutarak yere düşmeden önce buna sevinecek vaktim bile olmadı.

Hakem düdüğünü çalıp maçı durdurdu. Kalabalıktan yuhalama sesleri yükseliyordu.

Hakem yanına geldiğinde, “Bana çelme taktı,” dedi Rafael. Eliyle beni işaret ederken gözleri parlıyordu... onlar gözyaşı mıydı?

Yüce Tanrım. Bence futbolu bırakıp oyunculuğa başlaması gerekiyordu.

“Bu saçmalık. Ona dokunmadım bile!” diye bağırdım öfkeyle.

Vincent yanımıza geldi. “Hakem, ne yaptığını gördün! Hepimiz gördük,” diye itiraz etti. Sonra da Rafael’i işaret etti. “Her seferinde bu pisliği yapıyor. Donovan’ın dediği gibi, ona dokunmadı bile.”

Ya kazanmayı, nefretini yutup beni savunacak kadar istiyordu ya da Rafael’den benden daha çok nefret ediyordu. *Ya da her ikisi de.*

Ona doğru bir bakış attım.

Dünya Kupası’nda Rafael’in yaptığı şeyi yapmış olmasına rağmen Vincent’in bu konuda beni desteklemesi ironikti. Aslında onun yaptığı milyon kat daha *kötüydü*. Dünya Kupası’nda kırmızı kart görmek ile bir bağış maçında rakip takıma penaltı kazandırmak arasında Everest Dağı ile köstebek yuvası kadar fark vardı.

Ancak Rafael’in kendini yere atmak, yani yere düşmek ve/veya faul almak için sakatlık numarası yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Vincent bunu sadece bir kez yapmıştı. Olabilecek en önemli maçta ve benim için hayal edilebilecek en kötü sonuçları doğuracak şekilde yapmıştı ama yine de bir seferlik bir şeydi.

Ne yazık ki, ortak çabalarımız hakemi ikna etmeye yetmedi. Yeşil takıma bir penaltı atışı daha verdi. Bir öncekini kaçırmışlardı ama bu sefer Rafael topu sertçe ağlara gönderdi.

Yeşil takım 3-2 öndeydi.

Dişlerimi sıktım. *Lanet olsun.*

Bağış maçı olmasına rağmen bir lig maçı kadar önemli hissettiriyordu. Rafael Pessoa'nın kazanmasına *izin veremezdim*. Düşüncesi bile midemin ağzıma gelmesine yetiyordu.

Scarlett'a büyük bir yanlış yapmış olmasaydı bile ondan nefret edebilirdim. Belki de Dünya Kupası'ndan kalan hıncım yüzündendi ama sürekli kendini yere atan bir futbolcunun sahada yeri olmadığına inanıyordum.

“Şansına küs,” dedi Rafael. Başkalarının duyamayacağı kadar yakınlaştığımız ilk anda laf sokma fırsatını kaçırmamıştı. “Sanırım futbolun altın çocuğu artık çok da altın değil. Holchester'a transfer olup senin ve DuBois'nın canına okumak için sabırsızlanıyorum.”

Tuzağa düşmemeliydim. Futbolcular her zaman birbirlerine laf atarlardı ve ben de genellikle onların sataşmalarını görmezlikten gelme konusunda oldukça iyiydim.

Ancak maçın gidişatı ve hakemin kararlarından kaynaklanan öfkem çoktan doruğa ulaşmıştı. Holchester'dan bahsetmesi de bardağı taşıran son damla oldu.

O anda kalabalığa bakıp Scarlett'ı görmemiş olsaydım, öfkemi hâlâ kontrol altında tutabilirdim. Endişeli ifadesi, Rafael'le olanları anlattığı zaman yüzünün aldığı ifadeye karışmıştı. O kadar perişan görünüyor ve sesi öyle üzgün geliyordu ki... Ayrılmalarının en iyisi olduğunu söylemişti ama hiç kimse dibe vurduğu zamanlarda terk edilmek istemezdi.

Adam başka biriyle görüşmek için onu terk ederken, onun yatakta acı içinde yattığını hayal ettim.

Kalbinin ne kadar kırılmış olabileceğini hayal ettim.

Sonra birden patladım.

Gözümün önüne kıpkırmızı bir perde indi. Öfkem, mantı-

ğımı tamamen yakıp kül etti ve Rafael'in sataşmasını görmezlikten gelmek yerine dönüp tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde onu ittim.

O anda artık futbol oynamıyorduk. Gerçek bir kavga ediyorduk ve tek istediğim onun yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmekti.

Stadyumdaki herkes şaşkınlıkla nefeslerini tutmuştu.

Rafael kendini toparladıktan sonra bağırarak Portekizce bir şeyler söyledi. Beni iterek karşılık verdi. Vincent ona yumruk atmamı engellemek için formamın arkasından tuttu ama Rafael benim duyamadığım bir şey daha söyleyince Vincent homurdanarak beni serbest bıraktı.

Vincent yumruğunu ona doğru salladı ve son anda başka bir yeşil takım oyuncusu araya girmeseydi Rafael'e isabet edecekti. Takımlarımızın geri kalanı renklerine olan geçici bağlılıklarıyla gözleri dönmüş halde ortaya atıldı. O andan itibaren çirkin, büsbütün bir kavgaya dönüştü.

Kalabalığın bağırıışları sahada gürleyerek küfür ve tehditleri bastırıyordu.

“Senin derdin ne?” diye bağırdı Rafael.

“Benim derdim *sensin*.” Ona söyleyecek daha çok sözüm vardı ama hiçbirisi buraya uygun değildi. Ancak ben daha ona yüklenemedim, tiz ve uzun bir düdük sesi kaosu böldü.

“Yeter!” Hakem herkesi iterek arbedenin ortasına daldı. Son iki dakikadır bizi sakinleştirmeye çalışıyordu ve belli ki artık sabrı taşmıştı.

Bize ters ters bakarken adamın yüzü benim formamın rengiyle aynıydı, omuzları sinirden titriyordu.

“Bu *çocuklar* için bir bağış maçı,” diye bağırdı. “Kim olduğunuz ya da aranızda nasıl bir husumet olduğu hiç umurumda değil. Bu düpedüz rezillik. Şunlara bir bakın! Şu anda onlara iyi örnek olduğunuzu mu sanıyorsunuz?”

Hakemin işaret ettiği ön sırada oturan bir grup çocuğa baktım. Yaşları altı ile on üç arasında değişiyordu ama hepsinin

üzerinde aynı *Umut İçin Spor* tişörtleri vardı ve şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı.

Utanç, içimdeki öfkeyi yağmurun ateşi söndürmesinden daha hızlı söndürmüştü.

Kanım öfke kalıntılarıyla kaynıyordu ama çocukların varlığını ve bu maçta neden oynadığımı hatırlamak -evet çocuklar için ama aynı zamanda Teddy'nin anısı için- beni Rafael'den uzaklaşmama yetecek kadar utandırmıştı.

Diğer futbolcular da aynı şekilde utanarak başlarını öne eğmişti.

Kurallara uygun bir maç olmadığı için hakem bize kırmızı kart gösteremedi ama kavgayı başlatan ben olduğum için yeşil takıma bir penaltı daha verdi.

Tekrar gol atmışlardı ve şimdi 4-2 öndeydiler.

“Ukala piç.” Vincent yanımda sinirden köpürüyordu. “Şuna baksana. Maçı kazanacaklarını sanıyor.”

Rafael sahanın öbür ucundan alaycı bir tavırla, iki parmağıyla bize baş selamı verdiğinde ukala sırtışı hâlâ yerindeydi.

“Cesedimi çiğnemesi lazım.” Elimi yumruk yaptım. “Hadi ona ağzının payım verelim.”

Vincent'm yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. “Şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir.”

Ne demişler, düşmanımın düşmanı dostumdur. Sonraki otuz dakika boyunca Rafael'e duyduğumuz nefret bizi birleştirdi ve sanki yeniden Dünya Kupası için yarışıyor muyuz gibi oynadık ama bu kez aynı takımdaydık.

Vincent, Rafael'in takım arkadaşına attığı pası engelledi. Topu bana gönderdiğinde yakalayıp koşmaya başladım.

Gol olmaması imkânsızdı. Yeşil takımın kalecisi top ağılara gitmeden önce tepki verecek zamanı bile bulamamıştı ve stad-yum tezahüratlarla inledi.

“Gooooo!!!!” Spiker hoparlörlerden bağırıyordu.

Bir anlığına da olsa zaferin tadını çıkardım.

4-3. Az kalmıştı.

Tanıdık bir ses kalabalığın arasından, “Bastır, Kırmızı Takım!” diye haykırıyordu.

Bakışlarım sesin geldiği yöne kaydığında Scarlett’ın, Carina ve Brooklyn olduğunu tahmin ettiğim sarışın bir kadının arasındaki koltuğundan fırladığını görünce yüzüme yayılan sırtışı engel olamadım.

Kraliyet hanedanının, ünlülerin ve devlet başkanlarının önünde oynamıştım ama Scarlett’ın benim için tezahürat yaptığını duymak diğer tüm maçlardan bin kat daha iyiydi. Yakınından bile geçemezlerdi.

Gülümseyerek el sallıyordu.

Az daha ben de ona el sallayacaktım ki, Vincent’ın ona el salladığını gördüm. Kız kardeşinin sadece onun için tezahürat yaptığını sanıyor olmalıydı.

Doğru ya. Henüz insanların önünde birlikte olduğumuzu gösterecek şeyler yapmamız yasaktı.

İçimdeki hayal kırıklığını bir kenara bırakıp yeniden maça odaklandım.

Birkaç dakika sonra Vincent diğer takımın gol girişimini engelledi. Tribünlerde duyulabilir bir takdir dalgası yayıldı.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama piç herif gerçekten iyiydi.

Kısa süre sonra yeşil takımla tekrar beraberliği yakalamıştık.

Beş dakika kalmıştı. Tek ihtiyacımız olan bir gol daha atmaktı.

Dört dakika.

Üç dakika.

Sonunda Rafael’den topu çaldım. Sol kanattan şut attım ve...

“Goooooolll!”

Stadyum seyircilerin sevinç çığlıklarıyla sarsılıyordu. Yeşil takım bir daha toparlanamadı ve 5-4 biz kazandık.

“Evet!” Vincent yumruğunu havaya kaldırdı. “İşte bu kadar!”

Zaferin tatlı heyecanı damarlarımda dolaşıyordu. Hava çok sıcaktı, ter içindeydim ve herkesin önünde sinirlerime hâkim olamamıştım ama bunların hiçbir önemi yoktu.

Kazanmıştık. Yardım amaçlı bir ton para toplamıştık ve Rafael sahadan sıvışırken asık suratının keyfini çıkarmıştım.

Zor bir gün için mükemmel bir sondu.

Kalabalığın içinde Scarlett'ı tekrar buldum. Gurur ve nabzımı hızlandıran başka bir duygunun saklandığı bir ifadeyle bana gülümsüyordu.

Vincent bizi fark edemeyecek kadar imza vermeye dalmıştı, o yüzden ben de ona gülümsedim.

Etrafımızdaki gürültü karmaşık bir uğultuya dönüşmüştü. Nerede olursak olalım ya da etrafımızda kaç kişi olursa olsun, o fırtınadaki bir deniz feneri gibi bütün dikkatimi üzerine çekiyordu.

Parlak. Güzel. Sarsılmaz.

Ona doğru yürümeye başladım ama daha önce gördüğüm bir grup çocuğa rehberlik eden *Umut İçin Spor* çalışanı beni yarı yolda durdurdu.

“Merhaba, Asher. Seni meşgul ettiğim için üzgünüm. Yorgun olmalısın,” dedi özür dilercesine. “Ama çocuklar senin büyük hayranın, birkaç imza ve fotoğraf istiyorlar. Senin için sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok. Bugün onlar için.” Bakışlarımı Scarlett'tan ayırıp gruba gülümsedim. Çok sevimliydiler. “Önce kim fotoğraf çekilmek ister?”

Büyük bir curcuna ve heyecan içinde herkese imza vermeyi ve her biriyle tek tek fotoğraf çekilmeyi başardım. O sırada stadyum boşalmıştı ama telefonumu kontrol ettiğimde Scarlett'ın yan çıkışlardan birinde olduğunu belirten mesajını gördüm.

Spor çantamı kaptığım gibi onunla buluşmaya gittim. Söylediği gibi, stadyumla otopark arasındaki alanda bekliyordu. Vincent'ı, Carina'yı ya da Brooklyn'i görmedim ama onunla

FORVET

baş başa birkaç dakika geçirme isteğim ve biraz önce çocuklarla sohbet etmenin verdiği huzur, Scarlett'ın kiminle konuştuğunu görür görmez yok olmuştu.

Rafael.

33

SCARLETT

Sıradan bir bağış maçında kavga çıkmasını beklemiyordum.

Ağabeyimin ve henüz ilişkimizin adını koymadığımız gizli sevgilimin, *eski* sevgilime karşı birlik olmasını da beklemiyordum. Yine de bunu izlemek beni oldukça memnun etmişti.

Daha da önemlisi, bahsi geçen eski sevgilimin maçtan sonra beni arayıp bulmasını ve geçirdiğim kazadan sonra beni çöp gibi fırlatıp atmamış gibi sarılmaya çalışmasını beklemiyordum.

“Scarlett! Seni görmek çok güzel.” Bana doğru uzandı. O temas edemeden bir adım geri çekildim. Gülümsemesi soldu ama hemen toparlandı. “Gördüğüm kadarıyla ağabeyine destek olmak için gelmişsin.”

Dudaklarımı hafifçe kıvrarak karşılık verdim. *Yoğun* terapi seanslarından sonra ona olan kinimden kurtulmuş olabilirdim ama bu onunla konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki burada sıkışıp kalmış; ağabeyimi, arkadaşlarımı ve Asher’ı bekliyordum. Carina ve Brooklyn tuvaletteydi. Vincent ve Asher da muhtemelen hâlâ imza veriyorlardı. Stadyumda bir ezik gibi tek başıma oturmak istemediğim için çıkışın yakınlarında oyalanıyordum.

Şimdi düşününce, stadyumda beklemem gerektiğini fark ettim. Rafael'in özellikle de maçta yaşananlardan sonra Vincent'in önünde bana yaklaşacak kadar cesur olacağını düşünmemiştim.

Fotoğraf ve imza için yaygara koparan insanlardan *o* nasıl kaçabilmişti? İngiltere'de Asher ve Vincent kadar ünlü değildi ama yine de yeterince tanınıyordu.

Ben konuşmayı devam ettirmeyince, "Sadece selam vermek istedim," dedi Rafael. Gözlerini üzerimde gezdirdi, dikkati bacak ve göğüs dekoltemde toplanmıştı. Bir zamanlar gururum okşanırdı. Şimdi ise onun bakışları tüylerimi diken diken ediyordu. "Harika görünüyorsun."

"Beş yıl oldu," dedim soğuk bir tavırla. "Birbirimizi son gördüğümüz zamandan bu yana çok değiştim."

Rafael iğneleyici cevabım karşısında irkildi.

Daha da iğneleyici bir tavırla, "Vicky nasıl?" diye sordum. Vicky, benden ayrıldıktan hemen sonra çıkmaya başladığı *reality show* yıldızıydı.

"Hadi ama, Scar. Artık onunla birlikte olmadığımı biliyorsun."

İnsanların bana Scar demesinden *nefret ederdim*.

"Aslında bilmiyorum." Omuz silktilim. "Seninle ilgili haberleri takip etmiyorum. Üzgünüm."

Rafael'in yüz ifadesi gölgelendi. Bazı şeyler ona hiç işlemiyordu ama egosuna dokunulduğunda çivilerin üstünden geçen lastiklerden daha hızlı havası sönüyordu.

Ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istesem de bir nebze olsun merakımı gidermeden edemedim. "Hem senin burada ne işin var?"

"Birkaç işimi halletmek için Londra'dayım," diye kaçamak bir cevap verdi. "Eski takım arkadaşlarımdan biri bugünkü maça katılacaktı ve benden yedek olmamı istedi. İyi ki kabul etmişim, yoksa bu kadar çok gol atamazlardı." Sözlerinden ki bir damlıyordu.

Iyy. Eskiden cidden bu adama âşık mıydım? O yaşlarda aklımdan *ne* geçiyordu acaba?

“Doğru,” diye karşılık verdim. “Ama senin takımın kaybetti.”

Rafael’in gülümsemesi gerildi. “Ucu ucuna,” dedi çenesini ovuşturarak. “Sanırım ağabeyin olanlar yüzünden beni hâlâ affetmemiş.”

“Affetmedi, işte bu yüzden Vincent buraya gelmeden gitmelisin.”

Uyarımı dikkate almadı. “Seni tribünde görünce maçtan sonra seninle yalnız konuşmak istedim. Seni daha sonra arayacaktım ama madem buradasın neden olmasın diye düşündüm.”

Ağzımı sıkıca kapattım ve yüzümü ifadesiz tuttum.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, “Kazadan sonraki davranışlarım için özür dilemek istedim,” dedi Rafael. “Birbirimizi yıllardır görmediğimizi biliyorum ama o zamandan beri değişen tek kişi sen değilsin. Pisliğin teki gibi davrandım ve özür dilerim.”

Sırtından kanatlar çıkıp üstü açık geçitin ortasında step dansı yapmaya başlasa bu kadar şaşırmazdım.

Rafael Pessoa yaptığı bir şey için *özür* mü diliyordu?

“Bu kadar iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim,” diye ekledi. “Sanki kaza hiç olmamış gibi.”

Ani, önünü alamadığım bir öfke dalgası az önceki şaşkınlığımı yok etti. *Sanki kaza hiç olmamış gibi mi?*

Bu kadar arkadaş canlısı ve konuşkan olmasına şaşmamalıydı. Muhtemelen beni görmüş ve artık “normale” döndüğüm için kolayca benimle yatabileceğini düşünmüştü. Ayrıca hâlâ, çok genç ve tecrübesizken onun o ukala tavırlarına sıırıslıklam âşık olan kız olduğumu sanıyordu.

Görmediği şey, bugün olduğum yere gelmek için geçirmem gereken ameliyat, terapi ve rehabilitasyon dolu yıllardı. Kendimden nefret ettiğim döngülere hapsoldüğümü ya da en kötü ataklarımda beni yatağıma yapıştıran yorgunluğumu görme-

mişti. “Bu kadar iyi görüldüğüm” o anda bile, beynimin arka planında aralıksız bir uğultu oluşturan küçük karıncalanmalarım ve ağrılarım vardı.

Hastalığımın belirtileri görünmezdi ama gerçektir.

Rafael bunların hiçbirini görmüyordu çünkü o zamanlar yanımda *değildi*. Beni terk etmiş ve beş yıl sonra sanki her şeyi affetmişim ve unutmuşum gibi yanıma gelme cüretini göstermişti.

Onu *kendim* için affetmiştim çünkü artık toksik bir hınç havuzunda boğulmak istemiyordum. Ancak kesinlikle unutmamıştım.

“Aslında, Rafael, o kaza gerçekten *oldu*.” Sözlerimden zehirli bir bal damlıyordu. “Beni hastanede ilk kez gördüğün ve irkildiğin zamanı hatırlıyor musun? Bana ‘istersem’ daha iyi hissedebileceğimi söylediğini hatırlıyor musun?” Bal, soğuk ve katı bir öfkeye dönüşmüştü. “*İlk ameliyatımdan sonra* kendi kendime iyileşmem için ‘zamana ihtiyacım olduğunu’ söyleyip benden ayrıldığını, sonra da gidip kulüpte gördüğün ilk kızla yattığını hatırlıyor musun? Bana iyilik yapıyormuş gibi gösterdin ama gerçekte, artık dünyanın merkezi olmadığın gerçeğini kaldıramayacak kadar küçük bir pisliktin. Artık seni ilgi odağı yapmamamdan ve toplum içinde gösteriş yapabileceğin parlak bir ödül olmamamdan nefret ediyordun.”

Rafael’in beti benzi atmıştı. “Öyle değil...”

“Daha bitirmedim, o yüzden sözümü kesme.” İçimdeki öfke şiddetle serbest kalmış; dişlerini gösteriyor, pençelerini uzatıyordu sanki. “Beş yıl sonra yanıma gelip sanki o kaza hiç olmamış gibi davranman yüzüme indirdiğin en ağır tokat. Ama ne var biliyor musun? Senden daha fazlasını beklememeliydim. Sen her zaman bencil bir pislik oldun ve bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Geriye dönüp baktığımda, yaptığın tek iyi şeyin benden ayrılmak olduğunu fark ettim. Eğer ayrılmasaydın, bunca zaman seninle sıkışıp kalacaktım ve bu yaşayabileceğim tüm acılardan ya da kazalardan daha kötü bir ceza olacaktı.”

Söylediklerimden sonra etrafımızı o kadar derin bir sessizlik kaplamıştı ki bir güvenin nefes alıp verişini bile duyabilirdim.

Rafael bana bakakalmıştı; yüz ifadesi şok, öfke ve ufacık bir pişmanlıkla harmanlanmış bir tuval gibiydi.

Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştım. Daha önce *hiç kimseyle* böyle konuşmamıştım ama duygularımı yıllardır içime hapsediyordum. Hapsolmuş ama asla unutulmamış hislerim içimde çalkalanıyordu, ta ki onun karşıma çıkması bu hapishanenin kapısını havaya uçurana kadar.

Bir kez serbest kaldıklarında, son damlasını tüketene kadar onları durdurmak mümkün olmamıştı.

Yorgunluk iliklerime kadar işlemişti; yorgunluk ve bolca gurur.

“İşimiz bitti.” Artık daha sakın bir ses tonuyla konuşuyordum. “Bir daha benimle asla iletişime geçmeye çalışma.”

Rafael’e içimdekileri dökmek için yıllarca beklemiştim. Artık onu sonsuza dek geçmişimde bırakmaya hazırdım.

Ne yazık ki, ya çok kibirliydi ya da ciddi olduğumu anlayamayacak kadar aptaldı.

Onun yanından geçip gitmeye çalıştığımda kolumu tuttu. Göğsüme ekşi bir his yayıldı. “Scarlett, ben sadece...”

“*Ona dokunma.*”

Bakışlarım sağ tarafa kaydığında Asher’ın ve arkasından Vincent’in bize doğru geldiğini gördüm.

Ah, siktir.

Rafael kolumu bıraktı.

Asher yumruğunu onun suratına geçirdi.

Ve her şey *yeniden* altüst oldu.

34

ASHER

Kendimi savunacak olursam, bu sefer etrafta hiç çocuk yoktu.

Ayrıca savunmama şunu da eklemeliydim, Rafael bunu hak etmişti. Ben ona yumruk atmasaydım, Vincent atacaktı. Dışarı çıkarken Vincent'ın arkamdan geldiğini duymamıştım ama Rafael, Scarlett'in koluna dokunduğu anda yanımda bitip bana destek çıkmıştı.

Scarlett'in konuşmasının sonuna yetişmiştim ve Rafael'in ona dokunmasını *kesinlikle* istemediğini anlamıştım. Tahammül edemediğim tek şey, laftan anlamayan bir adamdı.

Ancak Vincent ve ben daha sadece birer yumruk atabilmiştik ki, bir anda Finley geldi ve aramıza girerek bizi ayırdı. Yaşananlar, bunları kamuya açıklayamayacağı kadar küçük düşürücü olduğu için Rafael şikâyetçi olmadan ayrıldı ve Finley bizi soyunma odasına sürükleyip ağzımızın payını verdi.

Bugün maça katıldığımız için ne kadar minnettar olsa da sahadaki kavga ve Rafael'le yaşananlar yüzünden bizi paramparça edercesine azarlamaktan da geri durmadı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda, Vincent ve ben hak ettiğimiz fırçayı yemiş şekilde soyunma odasından çıktık.

“Fena sinirlenmiş,” dedi Vincent.

“Evet. Sesinin bu kadar gür çıkabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Etkileyiciydi.”

“Hı-hı.” Yumruğum Rafael’in yüzüne değdiği anda çıkan tatmin edici çatırtıyı hatırladım. “Yine de pişman değilim.”

Vincent’ın yüzünde bir sırıtış belirdi. “Asla pişman değilim. Pessoa’nın gözünü morartmak? Şeref listesine eklenmeli.”

Kıs kıs güldüm.

Rafael’in morarmış gözünü açıklamaya çalışmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Muhtemelen egosu suratından daha fazla zarar görmüştü ve bu rahatsızlığın her saniyesini hak ediyordu.

Kadının rızası olmadan ona dokunamazdınız. *Nokta.*

“Kardeşimi koruduğun için teşekkür ederim,” dedi Vincent gergin bir tonla. Stadyum artık tamamen boşalmıştı ve tek ses beton zeminde yankılanan ayak seslerimizdi. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Ah, bir bilsen.

“Rica ederim.” Boğazımı temizledim. “Son dakikada maçta oynamayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Tekrar sessizliğe gömüldük.

Çıkışa ulaşıp Scarlett ve arkadaşlarının bize katılmasını beklerken birbirimize bakmamaya gayret ederek orada öylece durduk. Scarlett eski sevgilisini yumruklamamızdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ancak Carina ve Brooklyn tam zamanında gelmişler ve Finley’nin bizi, yaramaz öğrencilerini disipline götüren usanmış bir öğretmen gibi soyunma odasına götürdüğünü görmüşlerdi.

Kızların ne yaptığını bilmiyordum. Muhtemelen aralarında günün tam bir rezalete dönüşmesinin değerlendirmesini yapıyorlardı.

En azından *Umut İçin Spor* yardım kampanyasında yüz bin sterlinin üzerinde bağış toplamıştık. GB’nin bağışını da dahil edersek, beş gol, bilet satışlarının beş katı demekti.

Vincent ayağını yere vuruyordu. Ben de saatime bakıyordum. Garip bir sessizlik uğultusu vardı.

Arkadaş değildik ama bugünkü maç ve Rafael'e karşı birlik olmamız, genellikle aramızdaki havayı kirleten düşmanlığı biraz olsun azaltmıştı.

Peki şimdi ne halt edecektik?

"Hepsini içinizden atabildiniz mi?" Scarlett'ın sesi içimdeki belirsizlik bulutunu dağıttı.

Bize doğru gelirken, iki yanında temkinli görünen Carina ve oldukça eğleniyormuş gibi duran Brooklyn vardı.

Vincent yanımda doğruldu.

"Neyi atabildik mi?" diye sordum.

"İçinizdeki aşırı testosteronu. Buraya gelip ona yumruklamanıza gerek yoktu." Sert bir ifadeyle bize bakıyordu.

Vincent ve ben başımızı öne eğdik.

"Şunu da söylemeden edemeyeceğim..." Scarlett'ın dudakları seğirdi. "Onu yumruklamanızı seyretmek oldukça keyifliydi."

Aynı anda rahatlamış bir şekilde sırttık.

"Videosunu bile çektim." Carina telefonunu havada salladı. "Olur da kötü bir gün geçirir ve neşelenmeye ihtiyacımız olursa diye."

"Ahhh." Brooklyn ona doğru eğildi. "Videoyu bana da gönderebilir misin?"

"Tabii ki."

Arkadaşları Rafael'i yumrukladığım videoyu izlerken, "Teşekkür ederim," dedi Scarlett sessizce. "İkinize de. Dediğim gibi, onu yumruklamanıza gerek yoktu ama beni koruduğunuz için minnettarım."

"Her zaman. Sen benim küçük kardeşimsin." Vincent, Scarlett'ın saçlarıyla oynadı. "Sana bulaşan bana da bulaşmış demektir."

"Vince. Saçıma dokunman konusunda ne demiştin?" Vincent'ın elini itti ama rahatsızlıkla buruşturduğu yüzünde bir gülümseme belli oluyordu.

Sessiz kaldım. Vincent oradayken gerçek düşüncelerimi söylemek istemiyordum, bu yüzden kelimeler boğazımda düğümlenmiş ve etraflarına doladığım tasmayı zorluyordu.

Seni daima koruyacağım. Her zaman. Ne olursa olsun, bu dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Scarlett'm bakışları benimkilere kaydı. Bir an için sustu, dudakları sanki içimden söylediğim sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde duymuş gibi aralandı.

Tenimin altında tanıdık bir elektriklenme hissettim. Bir anlık bir şeydi ve Brooklyn, Scarlett'a seslendiğinde kaybolmuştu ama bugün yaşanan inişli çıkışlı her şeye değdiğini hissettirmişti.

Siyah bir araba yanımıza yanaşırken telefonunu kontrol ederek, "İlk taksi geldi," dedi Brooklyn. "Angry Boar'da kutlama yapacağız."

"Harika." Vincent ona gülümsedi. "İkimiz birlikte gidebiliriz. Tanıştığımızı hatırlamıyorum. Ben Scarlett'ın ağabeyiyim, Vincent."

"Kim olduğunu biliyorum." Brooklyn başını telefonunun ekranından kaldırmadı. "Birlikte gitmeyeceğiz. Sen Asher'la gidiyorsun."

Gülümsemelerimiz aynı anda kayboldu.

"Ne?" Seslerimiz de ters bakışlarımızla örtüşüyordu.

"Bir arabaya beş kişi sığamayız, o yüzden siz önden gidip bize en güzel masayı kapacaksınız. Biz de hemen arkanızdan geleceğiz," dedi Scarlett neşeli bir sesle. Carina kapıyı açtığında Scarlett bizi arabaya doğru itti. "Barda görüşürüz!"

Brooklyn parmaklarını bize doğru salladı. "İyi eğlenceler ve uslu durun."

Carina kapıyı çarparak kapattıktan sonra şoförümüz hızla uzaklaştığı için öfkemizi dile getirme fırsatı bulamamıştık.

Olanlara inanamıyormuş gibi, "Az önce ne halt oldu öyle?" diye sordu Vincent.

"Keşke bilsem." Elimle yüzümü ovalarken öfke, keyif ve

gurur arasında gidip geliyordum. “Soru sorma. Sadece ayak uydur. İnan bana, böylesi daha kolay.”

Tabii ki, lanet olası şoförümüz kaybolmuştu. Londra taksicileri pek yolunu şaşırmasdı ama bizdeki şansla şaşırınlardan birine denk gelmiştik.

Çok uzun ve oldukça sessiz bir araba yolculuğunun ardından sonunda Angry Boar’a vardık. Kızlar çoktan arkadaki köşelerden birini kapmıştı bile, biz de onlara ulaşmak için kalabalığın arasından kendimize yer açma işi ilerlemek zorunda kaldık.

Cumartesi gecesi olduğu için bar tıklım tıklımdı. Müzik ve alkol su gibi akıyordu, birkaç müşteri müzik kutusunun yanında kendi kendilerine bir dans pisti oluşturmuştu. Mac, her zamanki gibi çatık kaşlarıyla barın arkasında içki dolduruyordu ve bizi gördüğünde kaşları daha da çatıldı.

Hatta içeri girdiğimiz anda *herkesin* dikkati üzerimizde toplanmıştı. Onlarca göz, köşedeki masaya doğru yürürken bizi takip ediyordu. Bar kurallarına aykırı olmasa, futbol tarihine geçecek bu anı milyonlarca telefon kaydediyor olurdu.

Asher Donovan ve Vincent DuBois, iki yakın arkadaş gibi âlem yapıyordu.

Hah. Cesedimi çiğnemeleri gerekirdi.

Biz daire şeklindeki masaya yerleşirken, “Hele şükür gelebildiniz,” dedi Brooklyn. Ben Scarlett’ın yanına otururken, Vincent da Brooklyn’in yanına geçmişti. Carina ortada oturuyor, gözlerini hâlâ telefonundan ayırmıyordu. “Yolculuk çok hoşunuza gittiği için uzatmaya mı karar verdiniz yoksa?”

“Şansını zorlama, Sarışın,” dedi Vincent. “Tatlısın ama o kadar da tatlı değilsin.”

Brooklyn sırtarak karşılık verdi. “O yüzden mi benimle birlikte gelmek istedin?”

“Hayır, o tamamen cömert bir havada olmam ve bu cömertliğimden sana da vermek istememden kaynaklanıyordu.”

Vincent ve Brooklyn atışmaya devam ederken, “Çocuklar,” diye mırıldandı Scarlett. “Etrafım çocuklarla çevrili.”

“Beni onlarla karıştırma,” diye karşı çıktım. “Ben olgun bir insanım.”

“Bugün bu cümleyi kurmak için doğru gün değil.”

Kaşlarımı çattım. *Hmm*. Haklılık payı vardı.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu Scarlett. “Gördüğüm kadınla yüzünde yeni bir morluk falan yok, bu iyi bir şey.”

“İyiydi. Sessiz geçti.” Elimi masanın altından usulca uyluğuna kaydardım. Dokunuşumun altında teninin ısısı yükseldi, nefesi kesilince dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. “Yine de seninle yolculuk yapmayı tercih ederdim.”

“Hmm.” Hafifçe kıpırdanırken bakışları Vincent ve Brooklyn’in didişmeye, flört etmeye ya da bu her neyse ona devam ettiği yere kaydı, Carina ise hâlâ telefonundan başım kaldırmamıştı. “O zamanı birbirinizle bağ kurmak için kullanmanız gerekiyordu.”

Elimi dizinin biraz üstünde durdurup sıktım. Scarlett yutkundu, nefes alıp verişini düzensizleşmişti.

“Benim bağ kurmak istediğim kişi o değil, hayatım.” Usulca ve yavaşça süzülen sözlerim, bir dansçının tüy gibi zarif hareketleriyle sonlandı. Etrafımızı saran havadaki titreşimleri etkileyecek kadar ağır ama sadece en yakınımıdaki kişiye ulaşacak kadar hafifti.

“Asher.” Gerginlikten nefesi kesilmişti. “Burada olmaz.”

Karşı çıkar gibi mırıldandım. Başparmağımla uyluğunun iç kısmını okşarken kaslarının gerilip gevşemesinin keyfini çıkardım.

Bir garson masamıza doğru yaklaşıyordu, elim Scarlett’ın bacağına bir süre daha oyalandıktan sonra kimse görmeden ve istemeye istemeye çektim. Brooklyn ve Vincent, geri kalanımızla birlikte sipariş vermek için konuşmalarına ara vermişti.

Bira, hamburger ve patates cipsi. Şampiyon yemeği.

Çoğu barda garson olmazdı ama biz yemek bölümünde otu-

ruyorduk ve hafta sonuydu. Angry Boar, yalnızca en kalabalık gecelerde bar hizmetini garson servisiyle tamamlıyordu.

Garsonumuz gittikten sonra, “Ee, Pessoa’yla derdin ne?” diye sordu Vincent.

Bardağımı dudaklarıma götürürken duraksadım. “Ne?”

“Pessoa. Sahada onu neden ittin? Scarlett’a dokunmadan önce de kişisel bir probleminiz var gibi görünüyordu.”

Carina sonunda başını telefonundan kaldırırken Scarlett kaskatı kesilmişti. Gergin omuzlarından ve beyaz parmak boğumlarından gerginliği dalga dalga yayılıyordu.

Suyumdan bir yudum alarak düşünmek için zaman kazandım.

Rafael’le herkesin bildiği bir problemim yoktu. Gerçeğin değiştirilmiş bir versiyonunu anlatıp Scarlett ve Pessoa’nın geçmişini bildiğimi itiraf mı etmeliydim? Yoksa bu ilişki, sıradan bir arkadaşıyla paylaşamayacağı kadar özel miydi?

Çünkü Vincent, Scarlett onu bağış maçıyla ilgili aradıktan sonra böyle olduğumuzu düşünmüştü. *Sıradan arkadaşlar.*

Belirsiz ama inandırıcı bir cevap vermeye karar verdim. “Şerefsizin teki,” diye yanıtladım. “Ayrıca sürekli kendini yere atıyor.”

Vincent kıs kıs güldü. “Kesinlikle. Bunun için olimpiyat altın madalyası bile kazanabilir.”

Scarlett’in gergin dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi, onun da aklına hemen hemen aynı şeyi söylediğim zamanın geldiğini biliyordum.

Bacağını tekrar sıktım ama bu kez uyarı amaçlıydı.

Scarlett’in içtiği su boğazına kaçtığında, “Ya sen?” diye sordum. “Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?”

Vincent cevap vermeden önce tereddüt ederek kardeşine baktı. “Özel bir mesele ama haklısın. Şerefsizin teki.”

Ne yazık ki, Vincent’in gözümdeki yeri bir kademe yükselmmişti. Rafael’in Scarlett’ı rahatsız ettiğini duymuştuk ama benim ayrıntılardan haberdar olup olmadığını bilmediği için

Scarlett'tan izin almadan detayları anlatmamıştı. Kız kardeşine karşı bu kadar düşünceli olması, kusursuz özelliklerinden biriydi.

Garson yemeklerimizle içkilerimizi getirdiğinde, “Bu kadar futbol muhabbeti yeter. Çok sıkıcı,” dedi Brooklyn. “Hadi oyun oynayalım. Doğruluk mu Cesaret mi oynamaya ne dersiniz?”

“Olmaz!” Scarlett ve ben aynı anda bağırmiştık.

Vincent birden kaşlarını kaldırırken, Carina yumruk yaptığı eline doğru öksürdü.

“Yani, insanların içinde utanç verici bir şey yapmak istemiyorum,” dedi Scarlett. Arkadaşına ters ters bakıyordu. “Anladın, *değil mi?*”

İhtiyacımız olan son şey, bir içki oyununda istemeden gaf yapmak olurdu.

“Ah, evet.” Brooklyn'in anladığı yüzünden belli oluyordu. “Pekâlâ. Başka bir şey oynayalım.” Gülümsemesi tüm ihtişamıyla geri dönmüştü. “*King's Cup** oynamaya ne dersiniz?”

İki saat ve ödünç alınmış bir kart destesinin ardından -Brooklyn bir şekilde kimseden etkilenmeyen Mac'i bile büyüleyip desteyi ödünç almayı başarmıştı- resmen sarhoş olmuştuk ve uzun zamandır arkadaşmışız gibi gülüp eğleniyorduk.

Bira ve galibiyetin verdiği coşkunun, en çalkantılı geçmişleri bile yumuşatabilmesi inanılmazdı.

“Etrafı soruşturup Simon'ın ayağını nasıl sakatladığını öğrendim.” Vincent öne doğru eğildiğinde gözleri parlıyordu. “Tahmin et.”

“Duvara tekme mi atmış?”

“Hayır. Bundan bile daha aptalca bir şey.” Sesini alçaltarak

* İçkili bir kart oyunudur. Standart 52'lik iskambil destesiyle oynanır. Her kart belirli bir kuralı temsil eder; oyuncular sırayla kart çeker ve o karta karşılık gelen eylemi yapmak zorunda kalır. Dört “Kral” kartının çekilmesiyle oyun doruğa ulaşır: her Kral çıktığında oyuncu içkisinden biraz ortaya konan “Kral Kupası”na ekler; son Kral'ı çeken oyuncu kupadaki karışımı içmek zorundadır. (ç.n.)

devam etti. “Kitaplık kurarken ayağına devrilmiş. Sezonun ilk maçlarını *mobilyalar* yüzünden kaçırarak.”

Kahkahalara boğuldum. “Kapa çeneni.”

Simon Liverpool’da oynuyordu, o yüzden bu durumla dalga geçmek bizim için kolaydı. Bir yanım onunla empati de kuruyordu çünkü sakatlanmak çok sinir bozucuydu ama... onun sakatlığının sebebi bir *kitaplıktı*, Tanrı aşkına.

Büyük bir sırtıtlılla ellerini havaya kaldırırken, “Yemin ederim, bana böyle söylediler,” dedi Vincent.

Dürüst olmak gerekirse, Vincent o kadar da kötü değildi. Neredeyse katlanılabilir olduğunu söyleyebilirdim.

Ya da belki de bana bunu söyleten içtiğim beş bardak biraydı.

Elimdeki birayı da bitirdiğimde Scarlett’ın ufak bir tebessümle bizi izlediğini fark ettim. Bir saat önce yer değiştirmiş-tik. Vincent ve ben masanın karşılıklı taraflarında kalırken o, Carina ve Brooklyn’in arasına oturmuştu.

Pembeleşmiş yanakları ve parlayan gözleri çakırkeyif olduğunu ele veriyordu ama gülümsemesi saf ve gerçek Scarlett’tı.

Gördün mü? En yakın arkadaşsınız, dedi dudaklarını oynatarak.

Başımı iki yana salladım. Sarhoş olduğumuzda Vincent’la bir şekilde anlaşabiliyor olsak da bu en yakın arkadaş olduğumuz veya olacağımız anlamına gelmiyordu.

“Şu kız sana lanet olası bir pazar rostosuymuşsun” gibi bakıyor,” dedi Vincent ve dikkatimi kardeşinin üzerinden uzaklaştırdı.

Bakışlarını takip ettiğimde iki yan masada oturan güzel, esmer bir kızla karşılaştım. Arkadaş grubuyla birlikteydi ve ona baktığımı fark edince kıpkırmızı oldu.

“Çok seksi,” dedi Vincent. “Gidip onunla dans etmelisin.”

Zihnimde paranoyakça düşünceler dolaşmaya başladı. Neden birdenbire çöpçatanlığa soyunmuştu? Scarlett’a gülümse-

* Britanya ve İrlanda kökenli geleneksel bir yemektir. (ç.n.)

diğimi görüp kız kardeşinden uzak durmam için beni uyarmaya mı çalışıyordu?

Fakat onu dikkatle incelediğimde, yalnızca beni samimiyetle cesaretlendirdiğini gördüm. İnce ince laf sokmaya çalışmıyordu. Her ne kadar yedek oyuncuya ihtiyacımız olduğu için bunu bencil nedenlerle yapmış olsam da bağış maçına davet ederek uzattığım zeytin dalını bu şekilde geri veriyordu.

Bunu hiç düşünmeden reddetmek, barış teklifini geri çevirmek olurdu ama kesinlikle bir barda tanımadığım bir kadınla dans etmek istemiyordum.

“Pek dans edesim yok,” dedim usulca. “O kızla gidip senin konuşman lazım.”

“Gözleriyle becerdiği kişi ben değilim. Hadi ama.” Vincent sırtıttı. “Hadi biraz ortamı canlandıralım. Brooklyn ve ben de size katılırız.”

“Pardon?” Brooklyn kollarını kavuşturdu. “*Ben* nasıl bu işe bulaştım acaba?”

“Olmaz, cidden.” Özellikle Scarlett’a bakmamaya çalışıyordum. “Kimseyle sohbet edecek havada değilim.”

“Benimle alay etme. Ne zaman güzel bir kızla sohbet edecek havada *olmadın* ki?” Vincent tek kaşını kaldırdı. “Gizli bir sevgilin falan mı var?”

Scarlett o gün ikinci kez bir şey içerken boğuluyordu. “Affedersiniz,” dedi nefes nefese. “Bira yanlışlıkla boğazıma kaçtı.”

Şahane, hayatım. Çok şahane.

“Sana neler oluyor?” Vincent yanındaki peçete yığınının bir tane alıp Scarlett’a uzattı. “Bütün gece bir tuhaf davrandın.”

Scarlett anlaşılabilir bir cevap mırıldandı.

“Gizli sevgili” yorumuyla biraz fazla doğru bir noktaya parmak basmıştı. Neden Scarlett’a karşı bu kadar korumacı olduğuma ve onun benim yanımda neden bu kadar eli ayağına karıştığına kafa yormaya başlamadan önce Vincent’in şüphelerini gidermem gerekiyordu.

“Biliyor musun? Haklısın.” Ayağa kalktım. “Kutlama yapıyoruz. Hadi dans edelim.”

Müzik kutusundan daha tempolu bir şarkı çalmaya başladı. Kendimi esmer kıza doğru ilerlemeye zorladım, kendimi tanıttığım sırada yanındaki arkadaşları kıkır kıkır gülüyordu.

Bir süre hepsiyle sohbet ettim ama onunla gerçekten dans etmek istemedim. Vincent'ın, sırrımızdan uzaklaşması için flört etmemin yeterli olmasını umuyordum.

Beş dakika kadar sohbet ettikten sonra çaktırmadan ona baktım. Dans pistinde Brooklyn ve Carina'nın arasına sıkışmıştı ve bana zerre kadar dikkat etmiyordu.

Şükürler olsun.

Gözlerim barın diğer ucuna kaydı ve kenardan beni izleyen Scarlett'a takıldı.

Esmer kız koluma dokunarak, "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu. "Evim buraya pek uzak değil."

Scarlett'm yanakları kızarıırken hızla bakışlarını kaçırdı.

Keşke esmer kızın adını hatırlayabilseydim. Hatırlamıyordum ama bir şekilde onu kırmadan geri çevirip, hayal kırıklığına uğrayan arkadaş grubundan uzaklaştım.

Scarlett'ın arkasından yaklaştım, elimi belinde gezdirmeme rağmen dönüp bakmamıştı. Dans pistiyle aramızda kalabalık bir grup olduğu için Vincent bizi göremiyordu.

"*Megan Fox* klonuyla sohbetiniz bitti mi?" diye sordu bana bakmadan.

"Görünüşe göre evet." Yanına geçip o sevimli asık suratını görünce gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Kıskandın mı?"

"Hayır. Neden kıskanayım ki?"

"Aynen öyle. Kıskanman için bir sebep yok, hayatım. Vincent şüphelenmeye başladığı için onunla sohbet ediyordum. Ben sadece seni istiyorum." Tekrar beline dokundum, sıcaklığı tişörtünün üstünden tenime işliyordu. Her zaman o kadar kontrollü davranıyordu ki, beni kıskandığını görmekten gizli gizli zevk alıyordum. Bunu önemsedğini ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek beni mest etmişti. "Buradan çıktığımızda, ne kadar istediğimi sana göstereceğim."

“Tabii.” Scarlett ilgilenmiyormuş gibi konuşuyordu ama avucum belinin kıvrımlarına kayarken nefesinin hızlandığını fark ettim. Burası çok sıkıştı, kimsenin ne yaptığınızı fark etmesi mümkün değildi. Zaten bunu umursamayacak kadar sarhoş olmuşlardı. “Peki bana da ona yaptığın kadar kur yapacak mısın?”

“Eğer istersen.” Başımı eğdim, ses tonum bir mırıltıya dönüştüyordu. “Ama asıl planım seni soyup yatağına yatırmak ve kendi adım unutturana kadar dilimle becermek.”

Scarlett’ın nefesi bir an için kesildi.

“Sonra sen yüzümün her yerine boşaldığında...” Belini daha sıkı kavradım. “Aletimi o tatlı küçük amına sokacak ve sana o çok sevdiğim güzel çığlıklarından attıracağım.”

Parmakları bar tezgâhının kenarını sıkıca kavradı. Yüzünü ve göğsünü öyle bir kızarıklık sarmıştı ki, neredeyse teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Doğrudum ve sesimi tekrar normal bir tona getirdim. “Hey, Mac. Biraz daha yemek alabilir miyiz?” Elimi sallayarak çatık kaşlı işletme sahibini çağırdıktan sonra Scarlett’a döndüm. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Ne yemek istersin? Bir hamburger daha mı, yoksa balık ve patates kızartması mı?”

Boğuk bir ses çıkardı.

Boğazımdan yükselen kahkahayı yuttum. “O halde balık ve patates kızartması söylüyorum. İki tane olsun, lütfen. Teşekkürler, Mac.”

Mac yanımdan uzaklaştığında, “Sen şeytansın,” dedi Scarlett. “Öyle şeyler söyleyip sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın!”

“Güven bana. Olduğunu çok iyi biliyorum.” Çelik gibi sertleşmiş aletim bunun kanıtıydı. Bar tezgâhının yanında durduğumuz için şükrediyordum, yoksa bununla ilgili açıklama yapmak zorunda kalabilirdim. Niyetimizi belli etmeden buradan çıkıp gitmeyi umuyordum. Yeterince kalmıştık zaten. “Ayrıca ciddiğim. Tutamayacağım sözler vermem.” Kelimeleri kadifemsi, karanlık bir ton sarmalamıştı.

Scarlett tekrar kızarmaya başladı ve tam o anda Vincent bir anda yanımızda belirdi.

Onu şöyle bir süzünce kaşları çatıldı. “Sen niye bu kadar kızardın?” diye sordu. “Yine mi tekila içtin? O tarz içkileri bün-yen kaldırmıyor, biliyorsun. Yeni aldığım *Nintendo*’nun üstüne kusmana sebep olan *Jose Cuervo shot*’larını fazla kaçırдыңın zamanı unuttuğumu sanma.”

“Hayır,” diye ciyakladı Scarlett. “Tekila içmedim. Sadece, şey, burası çok sıcak oldu.”

Kahkahamı gizlemek için öksürdüğümde tezgâhın altından beni tekmeledi. *Sertçe*.

“Pekâlâ, her neyse.” Sarhoş Vincent, kız kardeşine bu kadar yakın durmamı Ayık Vincent’in yapacağı kadar sorgulamamıştı. Mac’ten bir bira daha alırken dönüp bana bakmamıştı bile. “*Bütün gece çok garip davrandın,*” diye homurdandıktan sonra dans pistine geri döndü.

Scarlett ile göz göze geldik.

Yakında Vincent’a ilişkimizi söylememiz gerekecekti ama şimdilik bu gecenin tadını çıkarmak istiyordum. Zorlu bir galibiyetin ardından arkadaşlarımla ve yeni bir dost-düşman karışımıyla kutlama yapıyordum.

Gün başından sonuna kadar bir karmaşadan ibaretti ama uzun zamandır bu kadar güzel bir gece geçirmediğimi de kabul etmem gerekirdi.

Normal bir geceydi, Scarlett yanımdaydı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

35

SCARLETT

Eğer biri yazın başında bana Asher ve Vincent'ın beraber içki içip *huzur içinde* takılarak bir gece geçireceğini söylese ne kullandığını sorardım. Bu çok saçma bir fikirdi.

Fakat cumartesi günkü kısa süreli ateşkesleri bana, sadece birbirlerine tahammül etmekle kalmayıp gerçekten arkadaş olabileceklerine dair umut vermişti. Tek yapmaları gereken gururlarını bir kenara bırakıp aralarındaki rekabetin artık çoktan bitmiş olduğunu kabul etmektir. Artık kin beslemelerinin tek sebebi egolarıydı.

Bunların hiçbirini onlara söylememiştim. Kendilerinin çözmesi gerekiyordu.

Vincent o sabah kalan işlerini halletmek için Paris'e dönmüştü ama önümüzdeki pazartesi geri gelecekti. Bu da Asher'la baş başa zaman geçirebilmemiz için bir haftamız kaldığı anlamına geliyordu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Antrenmanı bitirdiğimiz sırada yüzünde alışılmadık bir ciddiyetle, "Sana bir haberim var," dedi Asher.

Bugün onun antrenmanını tamamladıktan sonra *Lorena*'nın üçüncü perdesinin ilk yarısını gözden geçirmiştik. Felaketle

sonuçlanan ilk provadan sonra tekrar Yvette'in yerine geçmemiştim ama Asher'in önerisini dinleyip koreografinin üzerinde parça parça çalışıyordum. Şimdilik sınırlarımı zorlamıyor ve gelişimim konusunda oldukça iyi hissediyordum.

Üçüncü perdeyi kusursuz şekilde tamamlamanın heyecam, ses tonundaki ciddiyet yüzünden gölgelendi.

"İyi haber mi kötü haber mi?" diye dikkatle sordum. İyi haber olsaydı daha mutlu görünürdü ama kötü haber olsaydı da bundan daha üzgün görünmesi gerekirdi. *Değil mi?*

"Bakış açına göre değişir." Asher yüzünü ovaladı. "Bu hafta Japonya'ya gitmem gerekiyor. *Aoki Watches* benim en büyük sponsorum, bahar koleksiyonlarının lansmanı için beni basın ve tanıtım etkinliklerine davet ediyorlar." Yüzünü buruşturdu. "Menajerim e-postayı bu sabah gönderdi. Aslında çekimler bu yılın ilerleyen zamanlarında yapılacaktı ama takvimde bir çakışma oldu ve son dakikada her şeyi değiştirmek zorunda kaldılar."

"Japonya mı?" Keskin bir nefes aldım. Bu hızlıca Fransa'ya ya da İtalya'ya gidip gelmek gibi bir şey değildi. Dünyanın öbür ucundan bahsediyordu. "Peki bu seyahat ne kadar sürecek?"

"Üç gün. Çarşamba yola çıkacağım."

Çarşamba. İki gün sonra gidiyordu, yani bu da pazar gününe kadar olmayacağı anlamına geliyordu. Vincent dönmeden önce baş başa geçirebileceğimiz tüm zamanı götürüyordu.

"Ah." Boğazımda düğümlenen anlamsız yumruyu yuttum. "Keyifli olacak."

Üzülmemeliydim. Sonuçta onu bir daha hiç görmeyecek değildim ve Asher beni terk ediyormuş gibi hissetmem saçmaydı çünkü gidip gitmemek onun *seçimi* değildi.

Fakat aynı zamanda, bu bir dönemin sonuydu. Bu yaz her şeyi değiştirmişti; özsaygımı, konfor alanıma bağlılığımı. Hem başkalarıyla hem de kendimle olan ilişkiyi. Gerçek hayata karşı küçük bir baloncunun içindeydik ve doğru düzgün bir veda olmadan *bitmesine* zihnen hazır değildim.

Bir haftamız vardı. Kendimi buna hazırlamıştım. Buna göre *plan yapmıştım*. Şimdiyse, bugünü de sayarsak iki günümüz kalmıştı. Belki de o kadar bile yoktu çünkü muhtemelen yarın tüm günü valiz hazırlamak ve yolculuğa hazırlanmakla geçecekti.

Ses tonumdan ne hissettiğimi anlamış olmalıydı ki, Asher'ın yüz ifadesi gölgelendi. "Scarlett..."

"Benim yerime de bol bol yemek ye. Ramen, suşi, matcha... ve et. Kobe eti dünyaca ünlü, değil mi? Eminim balık ve biftek yemekleri de mükemmeldir. Tokyo'da mı olacaksın? Vaktin olursa tapınaklardan bazılarını gezmeye gitmelisin. Çok güzel görünüyorlar." Göğsümdeki boşluğu doldurabilmek için kelimeleri peş peşe sıralıyordum. "Saat farkı zor olacak ama beni en az bir kez görüntülü arayıp bana oraları göstermezsen seni asla affetmem. Ah, bir de ben..."

"Scarlett."

Sözümü kesti, hatta nefesim bile kesilmişti sanki. "Efendim?"

"Benimle gel."

"Nereye?"

"Japonya'ya."

Dudaklarım aralandı. Şaka yapıyor olmalıydı. "Seninle Japonya'ya gelemem!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir işim var! Provalarım var. Benim..." Çırpındım, başka bahaneler aradım ama bulamadım. "Her şeyi bir kenara bırakıp seninle başka bir kıtaya uçamam. Vincent'a ne diyeceğim? Şüphelenmemesine imkân yok."

"Vincent burada değil. O öğrenene kadar, biz zaten ona ilişkimizi söylemiş olacağız," dedi Asher sakince. "Ayrıca bu seyahati öğrenir öğrenmez Carina'ya çalışma programını sordum. Yaz bitmeden kullanmazsan hakkını kaybedeceğin birkaç günlük iznin olduğunu söyledi. Kalan izin günlerini değerlendirmek için Japonya'dan daha iyi bir yer olabilir mi? Hem de

benimle?” Yaramaz sırtışı, gözlerindeki muzip parıltıyla uyuşuyordu.

Klasik Asher.

Yine de ona kızamıyordum çünkü haklıydı. Uzun zamandır doğru düzgün tatil yapmamıştım ve Japonya *gerçekten* gitmek istediğim yerler arasındaydı.

“Bilmiyorum.” Stüdyonun aynalarından yansımam bana bakıyordu, yüzüm kararsızlıkla doluydu. “Asya’ya kırk sekiz saatte az bir süre içinde hazırlıksız gitme düşüncesi delilik gibi geliyor.”

Asher kalkanımdaki çatlağı fark edip hemen hamlesini yaptı. “Ne derler bilirsin, spontane yaşamak hayatın tadı tuzudur.” Ben cevap vermeyince yüz ifadesi yumuşadı. “Gerçekten gelmek istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin. Ama iş konusunda endişeleniyorsan, Carina tatilini araya sıkıştırıp yerine başka birini ayarlayabileceğini söyledi.” Lavinia’nın yönetici asistanı olarak, Carina personel programlarını düzenlemekten sorumluydu. “Ayrıca Aoki bizi şirketin özel jetiyle uçuracak, yani havalimanında bizi görmelerinden de endişelenmeyeceğiz. Yanımda bir kişi daha götürebildiğim için senin de tüm masraflarını karşılayacaklar. Hem Japon basını buradaki paparazziler gibi peşimize de düşmez. Orada bir sürü işim olacak ama boş zamanlarım da kalacak. Sürekli tetikte olmak zorunda kalmadan keyfini çıkarabileceğiz.”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Kulağa gerçekten hoş geliyordu.

Asher ile ilişkimizi Londra’da yürütmeyi başarmıştık ama genelde ya evlerimizden birinde saklanarak vakit geçiriyor ya da dışarı çıkarken onun kılık değiştirme taktığının işe yaraması için dua ediyorduk. Başkalarımın önünde el ele tutuşamıyor veya öpüşemiyorduk. Angry Boar gibi “güvenli” sayılan yerlerde bile sürekli kulak misafir olabilecek insanlara karşı tetikteydik.

Onunla normal bir çift olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyordum.

Sonunda beni ikna eden şey de bu oldu. Ne özel jet ne de Tokyo'ya tüm masrafları karşılanan seyahat, sadece onunla daha fazla vakit geçirme düşüncesi.

Gerginlik ve heyecan arasında gidip gelirken, "Pekâlâ," diye yanıtladım. "Japonya'ya gidiyoruz o halde."

Asya'ya hayatımda sadece bir kez gitmiştim. Ebeveynlerimiz boşanmadan önce Vincent'la beni Disneyland Şanghay'a götürmüştü. Fakat çok küçüktüm, aklımda sadece pembe bir şato ve peri ışıklı pamuk şekere dair bulanık anılar kalmıştı.

Tokyo ise o tatlı, puslu çocukluk anısının tam tersiydi.

Parıl parıl parlayan gökdelenler ve dev neon tabelalar, bir tacı süsleyen mücevherler gibi ufuk çizgisinde sıralanıyordu. Sokaklar insan kaynıyordu ve şehrin enerjisi o kadar canlıydı ki, arabamızın camlarından içeri sızıp kemiklerimde uğulduyordu.

Nefes kesiciydi. Aşırı coşkuluydu.

İnanılmazdı.

Asher'm basın danışmanı Sloane, iniş yaptığımızda bizi pistte karşılamıştı. Sarışın, heykel gibi bir fiziğe sahip ve son derece ürkütücüydü. Bir orgeneralin sert disipliniyle emirler yağdırarak bizi şehrin içinden geçirip otelin çatı katı süitine ulaştırmıştı.

Asher'in ona benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama yıldız müşterisinin Japonya'ya yaz dönemine özel antrenörüyle birlikte gelmesini hiç sorgulamamıştı.

Asher'a zımbalanmış, renklere göre ayrılmış kalın bir tomar kâğıdı uzatırken, "Burada önümüzdeki üç günün ayrıntılı seyahat programı var," dedi Sloane. "Arama saati yarın sabah saat yedi. Seni uyandırıp hazırlandığından emin olmak için, tam altıyı çeyrek geçe burada olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa önce ara, sonra mesaj at, en son e-posta gönder. Eğer gerçek-

ten acil bir durum olursa direkt odama gel. 805 numaralı odada kalıyorum.”

“Anlaşıldı.” Asher kâğıtlara hiç bakmadan elinden aldı. “Biliyorsun, saat daha erken sayılır. Spaya gidip bir mesaj falan yaptırsan iyi olur. Benden olsun.”

Sloane dudaklarını birbirine bastırdı. Masaja en çok ihtiyacı olan kişi oymuş gibi görünüyordu ama Asher’in önerisine aldırmış etmeden anlatmaya devam etti.

“Bir şey daha,” dedi Sloane. “Programda birkaç boş vaktin olduğunu görebilirsin. Onları sarıyla işaretledim. Tabii ki o zamanı dilediğin gibi geçirebilirsin. *Ama...*” Parmağını Asher’in göğsüne dayadı. “Eğer burada bulunduğun süre zarfında spor arabaların *yanına* dahi yaklaştığını öğrenirsem, bizzat gider mutfaktan Japon çeliğinden yapılmış bir bıçak alıp seni hadım ederim. Scarlett da şahidim. Anlaşıldı mı?”

Sorusunu vurgulamak için parmağını her hecede göğsüne bastırdı.

Ben yüzümdeki sırtışı yumruğumun arkasına saklarken, Asher teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

“Spor arabalar. Japon çeliği. Hadım.” Başını salladı. “Anlaşıldı.”

“Güzel.” Sloane kolunu indirip derin bir nefes aldı ve kusursuz şekilde dikilmiş etek ve ceketini düzeltti. “Scarlett, tanıştığımıza çok memnun oldum. Asher, *beladan uzak dur.*”

Son sözlerini de söyledikten sonra odadan çıktı. Topuklu ayakkabılarının sesi süitin mermer girişinde yankılandı, kapı açılıp kapandı ve tekrar sessizlik çöktü.

“Onun tehditlerinden bu kadar zevk aldığını belli etmesen de olurdu,” dedi Asher duygusuzca. “Hadım *ikimiz* için de tatsız olur.”

“Evet ama senin için daha kötü olurdu.” Arsızca gülümsedim. “En azından yerini alacak dildolarım... Ahhh!” Asher homurdanarak beni kucağına alıp yatak odasına götürürken ci-

yak ciyak bağırdım. “Beni yere indir, seni *Neandertal*!” Sırtını yumruklasam da en sonunda beni yatağa yatırana kadar kahkahalar atıyordum.

Üzerime eğildi, sahte bir kızgınlıkla suratını asmıştı. “Dilolar hakkında ne diyordun?”

“İnsanlığın en büyük icatlarından biri olduklarını?” Kollarımı boynuna doladım ve sevimli, çocukça büktüğü dudaklarını öptüm. “*Ama* aklıma gelen başka bir şey kadar iyi değiller.”

“İşte doğru cevap.” Dudakları bir süre dudaklarımda oyalandıktan sonra geri çekilip beni inceledi. “Uçak yolculuğu nasıldı? Sana banyoyu hazırlamamı ister misin?”

Göğsümden karnıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

“İyiymiş.” On bir saat çok uzun bir süreydi ama özel jetin lüks imkânları sayesinde hiç şiddetli ağrım olmamıştı. Koltuklarda basınç azaltan yastıklar vardı ve vücudum kasılmaya başladığında yürüyerek bacaklarımı esnetebiliyordum. Hatta uçakta ısıtılmalı bir masaj koltuğu bile vardı. “Daha sonra banyo yapabilirim. Şu an, yemek yemem lazım. Açlıktan ölüyorum.”

Asher bize oda servisi sipariş ederken, ben sonraki üç gün boyunca evimiz olacak süiti keşfettim. Londra’daki evimin iki katıydı. Oturma odasında sinema sistemi ve son teknoloji evrensel kumanda vardı. Gösterişli yemek odası ise sekiz kişiyi rahatça ağırlayacak kadar genişti. Banyodaki çift mermer lavabo tezgâhının kenarları *Delamonte* sabun ve jellerle doluydu. Bütün duvarı kaplayan ve içeriği göstermeyen pencerelerden göz kamaştırıcı bir Tokyo şehir manzarası görünüyordu. Hatta büyük bir piyanoyla ikinci bir yemek alanı bulunan bir balkon bile vardı.

“Güzel, değil mi?” Altımızdaki şehir ışıklarını seyrederken Asher yanıma geldi. “Tekrar *Tokyo Yarışı* izlemek istememe neden oluyor. Sence Sloane, bunu ‘spor arabaların yanına yaklaşmak’ olarak görür mü?”

Dudaklarımdan bitkin bir kahkaha döküldü. “Sakin bu ko-

* *Homo neanderthalensis*, yaklaşık 400.000-40.000 yıl önce Avrupa ve Batı Asya’da yaşamış, soyu tükenmiş bir insan türüdür. (ç.n.)

nuyla ilgili şaka yapma. Seni *gerçekten* hadım eder, biliyorsun. Hatta bunu iyi bir reklam hamlesine bile dönüştürebilir. Kor-kunç biri.”

Asher sırttı. “Bu yüzden ona büyük paralar ödüyorum. Benim için bir sürü saçmalığa katlanıyor.”

“Hı-hı.” Bunu sadece hayal edebilirdim. Ünlü birinin basın danışmanı olmak, hayatımda bundan daha stresli bir iş duymamıştım. “Son birkaç yılda yaptığın araba kazaları gibi mi mesela?”

Bunu suçlayıcı bir tavırla söylememiştim. Usulca, hatta tereddütlü bir şekilde sormuştum ama dudaklarımdan kolayca dökülmesi her zaman orada, inkâr katmanlarımdan altında gizlendiğini gösteriyordu.

Asher’in gülümsemesi soldu. “Evet,” dedi uzun bir bekle-yişten sonra. “Kazalar gibi.”

Yaz boyunca bu konuyu konuşmaktan kaçınmıştık ama Sloane’un uyarısı, halıyı kaldırmış ve altına süpürdüğüm son konuyu da karşımıza çıkarmıştı.

Araba ve sürüş konusundaki takıntılarımdan bilinen bir gerçektir. Asher’in beni her hafta antrenmana götürmesi için Earl’ü tutmasının ve yanında ben varken trafik kurallarına dikkat etmesinin sebebi buydu.

Fakat ben yokken nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Başka bir futbolcuyla yaptığı yasa dışı bir sokak yarışında *Ferrari*’sini mahvederek manşetleri süsleyen adam mıydı? Saha dışındaki yaramazlıklarıyla transfer aşamasındaki tartışmaları besleyen, insanların dikkatsizliği ile bir gün başına iş açacağından ve tüm takımı mahvedeceğinden endişelendiği adam mıydı?

Bu soruyu sormamıştım çünkü cevabını bilmek istemiyordum ama artık soru ortada duruyordu ve geri almak mümkün değildi.

“Sloane’un spor arabalardan uzak durman konusundaki uyarısı.” Onları zorla söküp atmadan önce, bir sonraki kelimelerim boğazıma dizilmişti. “Genel bir uyarı mıydı, yoksa hâlâ araba yarışlarına katılıyor musun?”

Ondan şüphe etmek hiç hoşuma gitmiyordu ama bilmem gerekiyordu.

Formula 1 gibi resmi yarışlar bile tehlikeliydi, üstelik onlarda güvenlik önlemleri vardı. Yasadışı sokak yarışlardan birkaç video görmüştüm. Adeta Vahşi Batı'da gibilerdi ve yaralanma ya da tutuklanma olasılığı, resmi yarışlarla kıyaslandığında çok daha yüksekti.

Asher duraksadı, sertçe yutkunduğunda boğazı hareket etti. Havada hissedilir bir gerginlik vardı.

"Sık değil," diye cevap verdi. "Bir süredir katılmadım."

"En son ne zaman yarıştın?" Japonya'daki ilk gecemizi soruyla geçirmek istemiyordum ama Pandora'nın kutusu bir kez açılmıştı.

Sonuna kadar gitmeliydik.

Gözlerinde gölgeler dolaşıyordu. "Yazın başında. Temmuz başı."

Temmuz başı.

Dikenler boğazıma batıyordu. Beklediğimden daha yakın bir tarihti. İlişkiye başlamamızdan önceydi ama ilk öpüştüğümüz zamana denk geliyordu.

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sessizce sordu Asher. "Yarışlara katılmam."

"Ben..." Cevap vermeden önce düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Heyecanı sevdiğini biliyordum ve bunu elinden almak istemiyordum. Ancak direksiyonun başına her geçtiğinde, kariyerini ve *hayatını* tehlikeye atıyordu. Peki ben sahiden buna kayıtsız kalıp, tehlikelerin altını çizmeden bu riski almasına izin verebilir miydim? Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti ama ufacak bir kötü şans her şeyin sonunu getirebilirdi.

Bunu herkesten iyi biliyordum.

"Endişeleniyorum," dedim sonunda. "Arabayı normal şekilde sürmek bile yeterince tehlikeli. Her gün kazalar oluyor ama arabalar modern hayatın ayrılmaz bir parçası. Göz almak

zorunda olduğumuz bir risk. Sokak yarışları bundan daha fazlası.” Sesim titrek bir fısıltıya dönüştü. “Canının yanmasını istemiyorum. Benim yaşadıklarımı yaşamayı istemiyorum. Hayallerini yitirmeni ya da...” *Ölmeni istemiyorum.*

Bu kelime göğsüme saplanıyor ve kanlı tırnaklarıyla sıkıca tutunuyordu, sanki geçiciliğin kaçınılmazlığından saklanmaya çalışıyordu.

Asher’ın olmadığı bir dünya hayal edemiyordum. Benimle alay eden sesini duymadığım, gülümsemesiyle odanın öbür ucundan beni çağırmadığı, uyurken kalp atışlarımızın birbirine senkronize olmadığı ve fırtınada sığınabileceğim güvenli bir limanımın olmadığı bir dünyayı düşünemiyordum.

Kendimi onsuz hayal edemiyordum ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

“Scarlett.” Beni göğsüne doğru çekerken Asher’ın sesi acı doluydu. “Sorun yok. Ben iyiyim. Bana hiçbir şey olmayacak.”

“Bunu bilemezsin.” Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. *Tanrım, bu çok utanç vericiydi.* Yurt dışında geçirdiğimiz ilk geceyi mahvediyordum ama kendime engel olamıyordum. Yıllardır korkularımdan kaçıyordum fakat onu kaybetme ihtimali o kadar eziciydi ki bundan *kaçamamıştım*. Bu his beni boğuyor; endişe ve o korkunç, lanet olası ihtimaller denizinin dalgaları altına sürüklüyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Eskiden yenilmez olduğumu sanırdım. Genç, sağlıklı ve dünyanın zirvesindeydim. Başıma *hiçbir şey* gelemez sanıyordum ama yanıldım.” Duygularım boğazımı tıkamıştı. “Mesele şu ki, geçirdiğim kazayı önleyemedim. Yanlış zamanda, yanlış yerdeydim ve bunun kararını evren veriyor. Diğer yandan sokak yarışları... kendini o pozisyona sokmayı sen *seçiyorsun*.”

Asher yüzünü buruşturdu. “Hayatım...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım ve ellerimle gözyaşlarımı sildim. “Lütfen bitirmeme izin ver. Araba yarışlarına katılma-

yı çok sevdiğini biliyorum. Gerçekten biliyorum. Bunu küçük görmek gibi bir amacım yok ve sana hayatını nasıl yaşaman gerektiğini de söylemek istemiyorum. Ama her sabah uyanıp bunun şansının tükendiği gün olup olmadığını ve seni kaybettiğimi haber verecek olan bir telefon alıp almayacağımı düşünmem.” Sesim çatladı. “Seni kaybedemem.”

“Kaybetmeyeceksin.” Sesi boğuk çıkıyordu ya da belki bu benim göğsümdeki ağırlığın etkisiydi. “Kaybetmeyeceksin çünkü artık yarışlara katılmayacağım. Buna ihtiyacım yok ama sana var.”

Rahatlamanın ve adım koyamadığım onlarca başka duygunun birleşiminden doğan bir hıçkırık daha dudaklarımdan döküldü.

Küçükken arkadaşlarımla birlikte gelecekteki eşlerimizin mesleklerini tahmin etmeye çalışırdık. O zamanlar pek umurunda değildi ama acil servislerde çalışan biriyle çıkmamak konusunda ısrarcıyım. Ne itfaiyeci ne polis ne de mesleği uğruna tehlikelere balıklama atlayan herhangi biriyle.

Teoride, bir futbolcunun güvenli seçenek olması gerekirdi ama Asher’a beslediğim hislerin güvenli hiçbir tarafı yoktu.

Belki de sevdiği bir şeyden vazgeçmesini isteyerek bencillik ediyordum. *Bencillikse, öyle olsun.*

Özverili olup onu toprağa vermektense, bencil olup hayatta ve sağlıklı olmasını sağlamayı tercih ederdim.

Asher’m kolları beni sıkıca sardı. “Artık yarışmayacağım,” diye tekrarladı. “Söz veriyorum.”

36

ASHER

Scarlett'a araba yarışlarını bırakacağıma dair söz verdikten sonra kendi içimde daha fazla çatışma yaşamam gerekirdi. Direksiyonun başına geçmek benim için çok uzun zamandır terapi gibiydi, bu yüzden onu bırakırken *biraz* zorlanıyor olmalıydım.

Belki de bir sonraki yarış haberini aldığımda ya da araba satıcım bana yeni bir *Bugatti*'den bahsettiğinde böyle hissedecektim. Ancak o an için... hiçbir şey hissetmiyordum. Pişmanlık ve Scarlett'ı bir daha ağlatmamak için duyduğum şiddetli, yakıcı bir arzu dışında hiçbir şey yoktu.

Araba yarışlarına katılmamın ona böyle hissettirdiğini bilmiyordum ama bilmem gerekirdi. Arabalarla olan geçmişi, Tokyo'daki ilk gecemizde yaptığımız konuşmayı kaçınılmaz kılıyordu. İyi tarafından bakacak olursak, ondan sonra hep güzel şeyler olmuştu.

Yanlış anlaşılmasın, önümüzdeki üç gün boyunca iş programım oldukça acımasızdı. *Aoki Watches* benim için reklam çekimleri, basın toplantıları, görüşmeler ve etkinliklerle dolu bir takvim hazırlamıştı. Sloane bana sürekli kahve getiriyordu ama hem *jet lag* hem de sabahın köründeki çağrılar canıma okudu.

Neyse ki, Aoki ile her şeyi sorunsuz atlattık. Marka mutluydu, Sloane mutluydu ve Leon da Londra'daki lüks dairesinde mutluydu. *Piç kurusu*. İş menajerim, her nasılsa kıtalar arası bu yorucu yolculuktan paçayı sıyırmayı başarmıştı.

Günlerimin büyük kısmı işle geçiyordu ama geceler bana aitti ve hepsinde Scarlett'laydım.

Geceleri onu en sevdiğim *izakaya**'lara götürüyordum, içkiler ve atıştırmalıklar eşliğinde sabaha kadar sohbet ediyorduk. *Sensō-ji* tapınağının etrafında dolaşırken yakılan fenerlerin solgun turuncu ışığı, birbirine kenetlenmiş ellerimizin üzerine düşüyordu. Şehrin sayısız karaoke barlarından birinde eski doksanlar şarkılarını heyecanla söyledik (Not: Tıpkı yemek yapmak gibi, şarkı söylemek de Scarlett'ın yeteneklerinden sayılmazdı).

Onunla Tokyo'yu keşfetmek adeta bir aydınlanma yaşamak gibiydi.

Londra'yı ne kadar sevsem de meraklı bakışlardan ve fısıltılardan uzak olmayı daha çok seviyordum.

Burada, dünyanın en büyük şehrinin yoğun koşuşturmacasının içinde normal bir çift olabiliyorduk. Ne kılık değiştirme ne gerginlik ne de paparazzilerden saklanma vardı. Sadece biz vardık.

Bugün *Aoki Watches* ile son çekimim erken bitmişti. Cumartesi günü olduğu için kimse sette fazla kalmak istememişti. Sloane ayrıntıları son kez kontrol etmek için orada kalırken, ben de Scarlett'ı otelin kapı görevlisinin yardımıyla planladığım özel bir randevuya çıkardım.

Gündüz çıktığı turistik gezilere katılamıyordum ama Tokyo'daki son gecemizin mümkün olduğunca unutulmaz geçmesini sağlayabilirdim.

Otelin çatı katının kapısını açarken, "Umarım yükseklikten korkmuyorsundur," diye mırıldandım.

* Japonya'da popüler restoran, kafe, bar ve pub türüdür. (ç.n.)

Scarlett olduğu yerde donup kaldı. “*Asher.*” Kelimelerine kahkaha ve şaşkınlık karışmıştı. “Bana bunu yapmadığını söyle!”

Ondan üç metre uzaklıkta, pervaneleri dönerek bekleyen, yan tarafına otelin altın renkli logosu işlenmiş şık, beyaz bir helikopter olduğu için bağırarak konuşmak zorunda kalmıştı.

“Tokyo’da helikopterle özel bir günbatımı turu,” dedim sırtarak. “Burada geçireceğimiz son geceyi bu şekilde kutlamak güzel olur diye düşündüm.”

Helikopteri son dakikada ayarlamak için dünya kadar para ödemiştım ama Scarlett’ın büyülenmiş şekilde şehri izlediğini görmek, her kuruşuna değerdı. Hayatımdaki lükslere o kadar alışmıştım ki bazen onları hafife alıyordum ancak onun gözlelerinden deneyimlemek ruhumda bambaşka bir etki yaratıyordu.

Bu hissi tarif edemiyordum ama dünyadaki tüm güzellikleri önüne sermek istiyordum.

“Şurası Odaiba.” Tokyo Körfezi’nde yapay bir ada üzerine kurulmuş ünlü eğlence merkezini işaret ettim. “Geçen gece oradaydık. Şurası Shibuya, Tokyo Kulesi...”

Burada daha önce helikopter turuna çıktığım için yeniden otelimizin çatısına inene kadar rehberlik görevini pilottan devraldım. Yirmi dakikalık yolculuğumuz sırasında otel personeli çatıyı harika bir şekilde hazırlamıştı.

Kocaman, boş bir beton alan yerine artık burası iki kişilik, mum ışığında, gurme lezzetlerden oluşan bir akşam yemeği için hazırlanmıştı. Beyaz örtü serilmiş masa, kiraz çiçeği desenli ince Çin porseleni tabaklar ve portatif ısıtıcılarla tamamlanmıştı. Helikopter inerken uçup gitmemeleri için küçük bir oyuğun içine yerleştirilmişlerdi.

Scarlett’ın nefesinin kesilmesi beni gülümsetti.

Helikopter tekrar havalanıp bizi yalnız bırakırken masaya kadar ona eşlik ettim.

Gecenin geri kalanında çatı katı sadece bizimdi.

Yerlerimize oturduğumuzda, “Dürüst ol,” dedi Scarlett. “Bu

helikopter turu için, Hawaii ile ilgili yaptığım şakadan mı ilham aldın?”

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama *varsayalım* öyle... Hawaii’den çok daha iyi, öyle değil mi?”

Dudakları neşeyle kıvrıldı. “Biliyorsun, öyle bir randevu hiç olmadı. Sadece seni kızdırıyordum.”

“Biliyorum. Bu yüzden varsayımsal olarak benimkinin daha iyi olduğunu söyledim.”

Scarlett başını iki yana sallayarak kahkahalarla güldü.

*Omakase** akşam yemeğimiz Japonya’nın en ünlü şefi tarafından hazırlanmıştı. Osaka’daki önde gelen restoranında on dört aylık bir bekleme listesi vardı ama Sebastian bazı bağlantılarını kullanarak onu hafta sonu için buraya gelmeye ikna etmişti.

Tek bir lokma bile, neden on dört aylık bekleme listesi olduğunu anlamama yetiyordu. Üç çeşit ton balıklı *sashimi****’den A5 Japon *wagyu sirloin*****’e kadar her tabak enfesti.

“Çok şiştim, beni odamıza yuvarlayarak götürmen gerekecek.” Scarlett inledi ama yine de bu yeşil çaylı *cheesecake*’inin son lokmasını yemesine engel olmamıştı. “Bu yemek beni ömür boyu yetecek kadar şımarttı. Bundan sonra sıradan yemek siparişlerine geri dönemem.”

“Birkaç telefon edip şefi Londra’ya taşınması için ikna etmeye çalışırım,” dedim gülerek.

Scarlett bir anda neşelendi. “Sence taşınır mı?”

“Hayır ama denemekten zarar gelmez.”

* Japon mutfağında “size bırakıyorum/şefe güveniyorum” anlamına gelir, misafir ne yiyeceğini şefin yaratıcılığına bırakır. (ç.n.)

** Ton balığının üç farklı bölümünden hazırlanmış çiğ balık dilimleridir. *Sashimi*, pirinçsiz servis edilen çiğ balık veya deniz ürünü anlamına gelir. (ç.n.)

*** Japonya’nın en üst kalite derecesine sahip (A5) *wagyu* sığır etinden hazırlanmış bonfiledir. (ç.n.)

“Beni böyle umutlandırma.” Scarlett iç çekerek *sake**’sinden bir yudum aldı. Gözleri etrafta dolaşırken yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Alacakaranlık yerini gecenin koyu siyahına bırakmıştı ve o kadar yüksekteydik ki, aşağıdaki trafiğin gürültüsünü bile duyamıyorduk. “Burası çok güzel. Keşke biraz daha kalabilseydik.”

İçimde bir pişmanlık filizlendi. Vincent’tan önce Londra’ya dönmemiz gerektiği için yarın geri dönüyorduk ama ben de biraz daha kalmak isterdim.

“İstediğimiz zaman tekrar gelebiliriz,” diye yanıtladım. “Bir uçak yolculuğu uzağımızda.”

“Biliyorum.” Çatal bıçağıyla oynuyordu. “Ama aynı olmayacak.”

Sessiz kaldım.

Ne demek istediğini biliyordum. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Yazımızın son perdesinin, hayatlarımızı “biz” ve “biz ile diğerleri” diye ayırmak için inen o ağır kadife perdenin kapanmak üzere olduğunu farkındaydım.

Pazartesi günü Vincent’a söylediğimizde, ilişkimiz artık sadece bize ait olmayacaktı. O andan itibaren başkalarına da ait olacaktı. Herkesin bir fikri olacaktı ve biz ne kadar uğraşırsak uğraşalım bundan kaçamayacaktık.

“Gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey var.” Scarlett parmağım çatalındaki işlemelerin üzerinde gezdirerek benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Tamam.” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama ne hakkında konuşmak istediğini tahmin edebiliyordum.

Çıkmaya başladığımızda aramızdaki şeye bir isim koymayacağımıza ama başkalarıyla da görüşmeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. Aslında bu bir ilişkiydi fakat Scarlett etiketlerle sınırlandırmak istememişti ve ben de üstelememiştim.

Ancak yakında Vincent’a bizden bahsedeceksek, aramızdaki şeyi tanımlamamız daha mantıklı olurdu. *Değil mi?*

* Japonların piring ve tahıl tozundan yapılan ulusal içkisidir. (ç.n.)

Kalbim ağzımda, konuşmaya devam etmesini bekliyordum.

“Ben...” Scarlett sonunda gözlerimin içine baktığında çok gergindi. “Biliyorum, bugüne kadar bir isim koymadan görüşüyorduk ama yaz bitmek üzere ve ben de belki artık bunu resmileştirebiliriz diye düşünüyordum? Vincent’a açıklama yaparken daha kolay olur,” dedi telaşla. “Ona sevgili olduğumuzu söylemek, şu tuhaf *adı konmamış* ilişki durumunu açıklamaktan daha kolay olur.”

“Scarlett.” Kollarımı masaya dayayıp öne doğru eğildim. “Bunu Vincent için mi, yoksa gerçekten istediğin için mi söylüyorsun?”

Soruma, kalbimin şiddetli atışları arasında asılı kalan yoğun bir hava eşlik etti.

Bir saniye geçti.

İki saniye.

Sonra... “Gerçekten istediğim için.”

Scarlett’in usulca yaptığı itiraf, ciğerlerimdeki nefesi söküp aldı. İçimdeki düğümü çözen bir rahatlamayla arkama yaslandım. “O zaman sevgiliyiz.”

“Bu kadar mı yani?”

“Bu kadar.” Gözlerimi ona çevirip dünyamı altüst edeceğini asla tahmin edemeyeceğim bu güzel, inanılmaz kadına baktım ve bana ait oluşuna hayret ettim. Evren ne yaptığını çok iyi biliyordu. “Ben ilk günden beri buradayım, hayatım. Sadece senin de bana katılmanı bekliyordum.”

Scarlett öyle içten gülümsedi ki, sıcaklığını iliklerime kadar hissettim.

“Yıllardır sevgilim olmamıştı, o yüzden çok heyecan verici,” dedi Scarlett. “Peki bu artık çantamı taşıyacağın ve uyurken senin tişörtlerini giyeceğim anlamına mı geliyor? Çünkü nedense erkek tişörtleri *hep* kadın tişörtlerinden daha rahat oluyor.”

“Tişört meselesi tamam ama çanta duruma göre değişir. Çantanın içi tanıştığımız günkü kadar doluyorsa hayır.” Tek kaşı-

mı kaldırdım. “Ben üst düzey bir sporcuyum, biliyorsun. Gücümü korumam lazım.”

Beni masanın altından tekmeleyince güldüm.

“Eski terapistim benimle gurur duyardı.” Scarlett kolye ucuyla oynuyordu. “İyileşmenin sadece geçmişimin kapılarını kapatmakla olmadığını söylemişti. Aynı zamanda geleceğe bir kapı açmak için kendime izin vermem gerekiyordu. Rafael’den sonra güven sorunlarım üzerine çok çalıştık. O olmasaydı, şu an çok daha büyük bir kinle boğuşuyor olurdum.”

Geçmiş zaman kipiyle konuştuğunu fark etmiştim. “Artık terapiste gitmiyor musun?”

Başım iki yana salladı. “Bazı insanlar terapiyi hayatlarının bir parçası haline getiriyor ama ben yeterince yol katettim. Yine de ne zaman ihtiyaç duysam onu arayabileceğimi biliyorum, yardım istemekten nefret etsem bile.”

“Cidden mi? Hiç fark etmemişim.”

“Ha ha.” Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. “Başta annemle babamın pek hoşuna gitmedi. Biraz eski kafalılar. Onların kuşağında terapiye karşı bir önyargı var ama bana ne kadar yardımcı olduğunu görünce destek oldular.”

İçimde bir merak uyandı.

Scarlett annesiyle babasından pek bahsetmezdi. Scarlett küçükken boşandıklarını ve ikisiyle de gayet normal bir ilişkisi olduğunu biliyordum, o kadar.

“Peki onlar nasıl...”

“Kazayla nasıl mı başa çıktılar?” diye tamamladı. “Ellerinden geleni yaptılar. Ama annem darmadağın olmuştu. Tabii ki benim için endişeleniyordu ancak kariyerimin bitmesi en az benim kadar onu da yıkmıştı. Arkadaşlarına kızının baş balerin olmasıyla övünmeyi seviyordu. Babam da kazadan sonraki birkaç ay için Londra’ya taşındı. Vincent zaten oradaydı. Herkes bir araya gelmişti.”

“Bunun için annene kızgın mısın?”

Babamın, sakatlanıp artık futbol oynayamayacağımı öğrense nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım.

Zihnimde canlanan görüntüler kanımı dondurdu.

Kalp krizi geçirdikten sonra birkaç kez arayıp durumunu öğrendim ama hep annemle konuşmuştum. Hastaneden beri onunla konuşmuyordum. Ancak onun da soruma cevap vermek için beni hiç aramadığını fark etmiştim.

Takımın mı, yoksa oğlun mu?

“Şaşırtıcı bir şekilde, hayır.” Neyse ki, Scarlett’ın cevabı düşüncelerimi tekrar ona çevirmişti. Buradaki son gecemizde düşünmek istediğim son kişi babamdı. “Böyle hissettiğini biliyordum ama öyle davranmadı, anlıyor musun? Beni tekrar dans etmeye zorlamadı, Akademi’de öğretmen olmaya karar verdiğimde bana destek oldu.” Rüzgâr saç tellerini yüzüne savuruyor, düşünceli ifadesini gizliyordu. “Hepimiz bazen çirkin hisler besleriz. İnsan doğasının bir parçası. Önemli olan o hislerle ne yaptığımız.”

Ne zaman bundan daha harika olmasının mümkün olmadığını düşünsem, beni yanıltıyordu.

“Bu çok olgunca bir bakış açısı. Eski terapistinin bununla da gurur duyacağına eminim,” diye takıldım.

Usulca gülümsedi. “Olabilir. Ama bir şey itiraf edebilir miyim?”

“Elbette.”

“Bazen...” Gülümsemesi soldu. “Öğrencilerimi o kadar kıskanıyorum ki, nefes almakta zorlanıyorum. Mutlu olmalarını istiyorum ve başarılarıyla gerçekten gurur duyuyorum ama bazen onlara baktığımda sadece onların potansiyelini değil, benim *eski* potansiyelimi de görüyorum. Önlerinde parlak bir kariyer var, benimse hepsi geçmişte kaldı. Bu şekilde düşünmem yanlış ama tüm hayatım spot ışıkları altında geçirmişken şimdi gölgelerde yaşamak... zor olabiliyor.” Yanakları kızardı. “Bunun beni berbat biri gibi gösterdiğinin farkındayım. Ben onların öğretmeniyim. *Ergenlik çağındaki çocukları* kıskanmamam

gerekiyor. Ve sürekli böyle hissetmiyorum. Ama kötü günlerde, bu durum beni bir döngüye sokabiliyor.”

“Bunlar insani duygular,” dedim nazikçe. “Dediğin gibi, gayet normal ve öğrencilerini sabote etmeye çalışmıyorsun. Böyle hissetmende bir sakınca yok.”

“Biliyorum. Ama öğüt vermek, öğüt almaktan kolay.” Scarlett peçetesinin kenarıyla oynadı. “En başarılı öğrencilerimden Emma, bu yıl okulun öğrenci gösterisinde Şeker Perisi rolünü aldı. Açılış gecesinde benim de orada olmamı istiyor. Personel gösterisi okulda yapılıyor ama öğrencilerin gösterisi Westbury’de ve oraya gitmeye cesaret edemiyorum.”

Westbury, Londra’nın en önemli sahne sanatları merkezlerinden biriydi. Daha önce orada bir gösteriye gitmemiştim ama sık sık önünden geçerdim.

“Diğer araba bize çarptığında, Westbury’de sahne almaya gidiyordum,” dedi Scarlett sesini alçaltarak. “Aynı zamanda *Kuşu Gölü*’ndeki performansıyla ilk övgü dolu eleştirimi de orada aldım. O eleştiri beni dünyaya tanıtmıştı. Westbury birçok açıdan eski hayatımın en büyük sembolü ve kazadan beri oraya adım atmadım. Eskiden sahip olduğum şeyleri hatırlamak canımı çok yakıyor.”

Gözleri uzaklara daldı, hemen cevap verip gecemizi bozmak yerine o itirafların üzerimize çökmesine izin verdim.

Bazen konuşmaktansa dinlemek daha iyiydi.

Akşam yemeğimizden kalanlar çoktan soğumuştur. Saat geç oluyordu ama her dakikaya, sanki son dakikamızmış gibi tutunuyordum.

Eğer bu çatı katında Scarlett’la sonsuza dek kalabilseydim, kalırdım.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Özür dilerim,” dedi Scarlett. “Her randevumuzda böyle depresif konulardan bahsediyorum.”

“Dileme. Ben de senden farklı değilim,” diye karşılık verdim. “Seni Holchester’a götürüp çocukluk odamda bütün travmalarımı anlattığımı unuttun mu? Çok eğlenceliydi.”

Kahkahası havadaki hüznü dağıtırken yüzüme bir gülümseme kondurdu.

“Senin hakkında böyle şeyler öğrenmek depresif falan değil,” diye yanıtladım. “Seni daha iyi tanımak *istiyorum*. İyisiyle, kötüsüyle ve her şeyiyle.”

Scarlett’ın yüzünde daha farklı, daha yumuşak bir gülümseme belirdi. “Asher Donovan, ilk tanıştığımızda senin hakkında çok yanılmışım.”

“Çoğu insan yanılıyor. Onların hayal edebileceğinden daha yakışıklı, daha çekici ve daha komiğim.”

“Alçakgönüllü kısmını unuttun.”

“Tabii ki. O doğuştan.”

Bir kahkaha daha attı ve o anda söylemek istediğimiz her şey, masanın üzerinden birbirimize attığımız uzun, oyalanan bakışlarda dile geldi.

İlişkimiz, dile getirilmeyen kelimeler üzerine kuruluydu. Son iki ayda kendimizi ifade etme konusunda ilerleme kat etmiştik ama hâlâ içimde kilitli kalan birkaç kelime vardı.

Aslında tam olarak iki kelime.

Onları başka bir zamana saklıyordum, ağabeyine ilişkimizden bahsetme konusunun ufukta kara bulut gibi beklediği bir anda söylemek istemiyordum.

Şimdilik, Scarlett’la Japonya’daki son saatlerimizin tadını çıkaracak ve geleceğin kendiliğinden şekillenmesine izin verecektim.

37

SCARLETT

Zaman farkı sayesinde -Japonya, İngiltere'den sekiz saat ilerideydi- pazar sabahı Tokyo'dan ayrılmış ve öğleden sonra Londra'ya varmıştık.

Geç saatte yediğimiz akşam yemeği, erken uyanmamız ve saat farkı birleşince, bedenimin ne zaman ne yapması gerektiği konusunda iyice kafası karışmıştı. Ben de en güvenli seçeneği tercih edip uçuşun çoğunu uyuyarak geçirdim.

Londra'ya vardığımızda, doğruca eve gitmek yerine Asher'ın evine uğradım. Vincent yarın antrenmanda bize katılacağı için stüdyomuza veda etmek istemiştim.

Çok aptalca görünüyordu ama bu stüdyo iki ay boyunca bize özel küçük bir cennet olmuştu. Doğru düzgün bir vedayı hak ediyordu.

Ben ellerimi pürüzsüz ahşap barda gezdirirken, "Bunca zamandır benim evimde antrenman yaptığımızı söylediğinde nasıl tepki verdi?" diye sordu Asher.

Yüzümü buruşturdum. "Şey, bir tepki vermedi. Bunca zamandır Akademi'de çalıştığımı sanıyor."

Asher'ın kaşları havaya kalktı.

“Biliyorum, *biliyorum*.” Barı bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, etrafımda biriken yalanlardan nefret ediyordum. Yapılacak olgunca şey, en başından Vincent’a gerçeği söylemek olurdu. Stüdyoyu değiştirmemizin sebebi her hafta gizli gizli buluşmak değil, paparazzilerdi.

Ancak ağabeyimi tanıyordum. Ona her hafta üç kez Asher’ın evine gidip geldiğimi bunca zamandır söylemediğimi öğrendiğinde deliye dönerdi ve bu da ona ilişkimizi açıkladığımızda kötü bir tepki vermesine neden olurdu.

İki ayrı patlama yaşamaktansa, iki yara bandım da aynı anda çıkarıp tek seferde bu işi halletmeyi tercih ederdim.

Ayrıca küçük, bencil bir parçam bu alanı kimseyle paylaşmak istemiyordu. Burası bir bale stüdyosuydu, evet ama *bizim* bale stüdyomuzdu.

“Paparazziler artık Akademi’nin etrafında dolaşmıyor,” dedim Asher’a gerekçelerimi açıkladıktan sonra. “Okuldaki insanlar da bir şey söylemez. Söyleseler bile senin evinde antrenman yaptığımızı bilmiyorlar. O yüzden Vincent’a yarın, ilk dersimizde olduğu gibi Akademi’de buluşacağımızı söyledim.”

Yaklaşan konuşmamızın ağırlığı mideme kancasını geçirip yerlerde sürükledi. Anksiyete ve iyimserlik arasında gidip gelen duygularım nereye tutunacağını bilemiyordu.

Asher ve Vincent sonunda biraz olsun anlaşmaya başlamışlardı. Sevgili olmamızı ya sandığımızdan *çok* daha iyi karşılayacak ya da bu aralarındaki hassas ateşkesi de yok edip önümüzdeki sezonu etkileyecekti.

Tabii ki üzerimde hiçbir baskı falan yoktu.

“Mantıklı.” Asher bara yaslandı, uzun uçak yolculuğunda hiç uyumamasına rağmen dinç ve dinlenmiş görünüyordu. Gözleri benimkileri delip geçiyordu. “Yani bu, teknik olarak stüdyodaki son günümüz.”

Göğsüm sıkıştı. “Sanırım öyle.”

İstedığımız zaman buraya gelebilirdik ama aynı olmazdı.

Artık antrenörlüğünü yapmıyor olacaktım ve ortam daha farklı olacaktı.

“Son günümüz olduğuna göre...” Yaslandığı duvardan uzaklaşıp panterlere özgü iki yavaş adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bunu özel kılalım.”

İmalı ses tonuyla içimde sıcak korlar alevlendi. Hava yoğunlaşarak elektrik yüklü oksijen, omurgamdan aşağı sıcak ve şehvetli bir okşama gibi süzüldü.

“Nasıl yani?” Aniden havada kıvılcımlanan çekimin altında sesim boğuk çıkmıştı.

Asher’in yüzünde yaramaz bir sırıtiş belirdi. “Stüdyonun açılışım yapmamıştık.”

Korlar alevlere dönüştü.

Haklıydı. Stüdyoda çok fazla vakit geçirmiştik ama burada hiç sevişmemiştik. Burası özel bir mülk olmasına rağmen, çalışma alanımızı kirletiyormuşuz gibi yasak hissettiriyordu.

Fakat işte tam da o yasak his, ensemden tutup beni kendine çekerek öptüğünde alevleri daha da körüklemişti.

Nazik, özlem dolu bir öpücük değildi. Sert, saldırgan ve neredeyse umutsuzcaydı. O kadar enfes bir öpücüktü ki, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu.

Ağzımdan çıkan bir inilti onun dudaklarına karıştı. Hoş bir baş dönmesi beni ele geçirirken şehvetin, coşkunun ve diğer her şeyin üzerinde süzülüyordum.

Asher beni barın üzerine bastırdı ve elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı çekti. Tüylerim diken diken oldu, soğuk ve arzusunun karışımıyla ürperdim. Sutyen takmamıştım, fazlasıyla sertleşen göğüs uçlarım, elbisenin ince pamuklu kumaşına sürtünüyordu. Her hareketle o sürtünme, doğrudan merkezime ulaşan bir sıcaklık yayıyordu.

Asher öpüşmemize ara verip dudaklarını boğazıma doğru kaydırды, çılgınca atan nabzımı bulduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Orada oyalanarak dilini yavaşça

tenimin üzerinde gezdirdi, ardından aşağı doğru yolculuğuna devam etti.

Bunu yaparken elbisemin yakasını çekiştirdi ve çok geçmeden zaten gevşemiş olan elbisem belime kadar indi.

Dudakları aşağı doğru ilerledi...

Biraz daha aşağı...

Sonra biraz daha...

Ta ki sertleşen göğüs uçlarımdan birini dudaklarının arasına alıp emene, dişleriyle hafifçe çekiştirip hassas ucunun üzerinde gezinene kadar.

Bu kez dudaklarımdan çıkan inilti boğuk bir çığlığa benziyordu. Göğüslerimi taşa çeviren oyununu sürdürürken hem tutunmak hem de onu kendime çekmek için bir elimi hızla yukarı götürdüm ve parmaklarımı Asher'ın saçlarına doladım.

O kadar ıslanmıştım ki iç çamaşırlarımın sırlıklam olduğunu hissedebiliyordum. Asher başını kaldırıp beni aynalarla kaplı duvara döndürdüğünde uyluklarımdan arasına daha fazla baskı yapması için kıvrandım.

Aynada dağılmış, yarı çıplak halimi gördüğümde yüzüm kızardı.

"Eğil ve bacaklarını aç." Asher'm sertçe verdiği emir omurgamdan aşağı bir ürperti süzülmesine neden oldu.

Söylediğini yapıp ellerimi çift barın üst kirişine koyarak bacaklarımı açtım. Dudaklarımdan beklentiyle dökülen kesik kesik nefesler aynayı buğulandırıyor, yansımamı siyah saçlı ve kırmızı yanaklı bir pusa dönüştürüyordu.

Ancak Asher ses sistemine doğru ilerleyip açma tuşuna bastığında, kafa karışıklığı şehvetimi dağıttı.

Tanıdık klasik müzik melodileri stüdyoyu doldurdu. Zarif senfonisi bacaklarım açık, göğüslerim çıplak ve uyluklarımdan akan sıvıyla bara doğru eğilmiş halimin müstehcen görüntüsüyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Bu zıtlık klitorisimin sızlamasına neden oldu.

Eski bale öğretmenlerimden herhangi biri bu stüdyoda yaptıklarımızı görebilseydi...

Asher'in adımları cilalı ahşap zeminde yankılandı. Arkamdaki yerine geri döndüğünde beni öyle yoğun bakışlarla süzdü ki tekrar kızardım.

"Müzik, çalışanlardan biri alt kata inerse diye." Kadifemsi sesi, okşar gibi tenimde süzüldü. "Bizi duymalarını istemeyiz."

Ardından elbiseyi belime kadar sıyırdı, başparmaklarını iç çamaşırımın kenarına geçirip aşağı çekti ve arzumun kanıtını ortaya çıkardı.

"Siktir, *sırılsıklam* olmuşsun." Parmağını ıslaklığımda gezdirdi. Ben tekrar inledim ve kıvrandım, tüm vücudum kıpkırmızı olmuştu. Kahkahası sırtımı okşuyordu. "Bu seni tahrik ediyor mu, tatlım? Sen benim aletimi beklerken eğilip seninle oynamam?"

Utanamayacak kadar tahrik olmuş durumdaydım. "*Evet.*"

"Hmm. Ben de öyle düşünmüştüm." İtiraz çılgılığımı aldırış etmeden elini çekti. "Biraz daha beklemen gerekecek ama merak etme, hayatım." Bacaklarımın arasına diz çökerken yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Beklediğine degecek."

Dili klitorisime değmeden ve dünya saf şehvetle paramparça olmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Asher beni yiyip bitirirken, ellerimi bara sıkıca sardım ve çılgılık attım. Zevk sularımı yalıyor, dilini şişmiş klitorisimin üzerinde döndürdükten sonra içime sokuyordu. Piyano müziği, dilinin içime girip çıkarken çıkardığı enfes, tempolu seslerle karışıyordu.

Sert elleri uyluklarımı kavırıyor, ben haykırarak titrerken beni sabit tutuyordu. Haz çok yoğundu, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Bir bacağımlı bırakıp başparmağıyla klitorisimi okşadı. Aynı anda dilini derinlerime soktu ve işte o an geldi.

Boşaldım, orgazm beni ele geçirip tüm kaslarımı sardığında yüzünü zevk sularıyla ıslattım.

Asher inlediğinde titreşimler içimde küçük şok dalgaları yarattı, sonra geri çekilip ayağa kalktı.

Fermuarını açarken çıkan metalik sesi ve plastik paketin yırtılma sesini duydum ama daha orgazmın son dalgalarını atlatamadan içime girdi ve içimi öyle bir doldurdu ki nefesim kesildi.

Biraz önce yaptıklarımız yüzünden hâlâ hassas durumdaydım ve tek bir hamleyle ilk orgazmımın hemen ardından ikinci, daha küçük bir orgazm daha yaşadım.

Hayatımda ilk kez arka arkaya orgazm oluyordum ve bu hislere, bu *arzuya* o kadar kapılmıştım ki, Asher bilincimi kaybedene kadar beni becerirken tek yapabildiğim ona sıkıca tutunmaktı.

Genelde sevişirken daha nazikti ama bu? Bu saf, sert ve ihtiyaç duyduğumu bilmediğim her şeydi. Kendimizi o anın ihtiyaçlarına kaptırdık, sorunlarımız arzunun okyanusunda boğuldu ve her bir çığlık ve iniltiyle serbest kaldı. Yine de acımasız ritmimize rağmen, ara sıra hızını yavaşlatıp beni kontrol ediyordu.

Bu kadar düşünceli olmasına minnettar olsam da bu pozisyonda gayet iyiydim, hatta fazlasıyla iyiydim. Ayrıca kendisini tutmasını istemiyordum. Beni daha sert becermesini istiyordum.

“Tam orası,” dedim nefes nefese. “Daha sert, daha derine... evet.”

Her darbesinde hayaları tenime çarparak hızlı ve güçlü ritmini vurguluyordu ama yine de yetmiyordu. *Daha fazlasını* istiyordum.

Doğruldu ve bir bacağımı kaldırıp alttaki bara uzatınca, Asher tekrar hızını yavaşlatarak bana uyum sağladı. Ameliyatlarımdan önceki kadar esnek değildim ama barın yüksekliği ve onun beni tutuş şekli, ani bir ağrıya neden olabilecek baskıyı hafifletiyordu.

Bacağımı uzatmak gerçekten iyi gelmişti. En önemlisi, bu yeni pozisyon daha önce denediğimiz bütün pozisyonlardan daha *derine* ulaşmasını sağlıyordu.

“*Siktir,*” diye tısladı Asher. Hissettiği duygularla vücudu kaskatı kesilmişti. Teni terden parlıyordu ve parmakları kalçama gömülürken tekrar içime girdi.

Hemen eski hızına ulaştı ama bu sefer, ben iyice uzanmış ve o da sonuna kadar girmişken, daha da iyi hissettiriyordu.

Daha önce hiç dokunmadığı bir noktaya dokunduğunda çığlık attım ve saf zevk aklımı başımdan aldı.

Daha önce hiç böyle sevişmemiştim. Sert, acımasız ve tutkuluydu, sanki bana doyamıyormuş gibi sevişiyordu ve ben de ona doyamayacağımı biliyordum.

Bu bir kızı ömür boyu mahvedebilecek türden bir seksti.

Göğüslerim çarpmanın şiddetiyle deli gibi sallanıyordu ve ağzım açık kalmış halde ne konuşabiliyor ne de düşünebiliyordum. Terden sıırılsıklam olmuşum ama umurumda değildi.

Aslında bu beni daha da tahrik ediyordu. Bu benim hiç de alışık olmadığım bir şeydi, hayatımın diğer alanlarında sergilediğim titiz kontrole tamamen zıt bir şeydi ve beni tahrik ediyordu.

Scarlett olmak zorunda değildim. Bunun yerine, haz ve şehvetle dolu, kendinden sıyrılıp fantezi dünyasında kaybolabilen bu ahlaksız yaratık olabilirdim.

“Aletimi içine nasıl aldığına bir bak.” Asher elini uzatıp çenemi kavradı ve aynada ona bakmamı sağladı. Aletin sıırılsıklam olmuş kadınlığıma girip çıkmasını izlemeimi istedi. “Her santimi içine gömüldü ama sen hâlâ doymak bilmiyorsun.”

Merkezim utanmazca ona uyum sağlayıp aletini sıırılsıkı kavrarken inledim.

“Lanet olsun, çok dar.” Başını eğdi ve dişlerini boynumun kıvrımına geçirdi. “Tamamen *benim*.”

Başka, daha vahşi bir darbe, kısa devre yapan beynimde kalmış olabilecek tüm tutarlılığı da yok etti.

Devasa, saf, korunmasız bir sinir yumağından ibarettim. Tenime değen hava bile şehvetiyle dayanılmaz bir hal almıştı. Buna bir de müstehcen sözler, gün ortasında benimle seviştiğini izlemek, arka planda çalan masum müzik eklenince... bu kadarı çok fazlaydı.

Piyano notaları giderek yükseldi ve bu öğleden sonra üçün-

cü orgazmım derinlerimde infilak etti. Haykırdım, haz dalgaları içimden fışkırarak tüm vücudumu sardı. Sırtım kavislenip gözlerimin kenarlarında yeni gözyaşları birikirken, zaman ve mekân algımı tamamen kaybettim.

Binlerce parçaya ayrılmış ve yeniden bir araya getirilmiş bir duygu yığınıydım.

Asher bacağımı bardan indirip beni kendine çevirdiğinde, orgazmım hâlâ uyluklarımdan aşağı süzülüyordu. Beni tahta kirişe oturttu ve bacaklarımı beline doladıktan sonra beni becermeye devam etti. Ben aletin etrafında kasıldıkça, iniltileri daha derin ve daha boğuk hale geldi.

Son kez derine doğru bir hamleyle boşaldığında, ben hâlâ orgazmımın son dalgalarının etkisiyle uçuyordum. Yüksek sesle inlerken aleti içimde kasıldı, yüzündeki çizgiler saf mutlulukla gerildi.

Müzik devam ederken birbirimize sarıldık. Ben barın üzerindeydim, o ise önümde duruyordu. Orgazmın ardından terli ve yorgun bedenlerimiz birbirine dolanmıştı.

“Kardiyo yapmak için güzel bir yol,” dedim nefes nefese. “Tebrikler, Donovan, antrenmanın son testini de başarıyla tamamladın.”

Hırıltılı kahkahası başımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar titreşti. “Bu anı onurlandırmak için altın madalya vermeni beklerdim.”

“Tabii ki beklersin.” Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. Bazıları çocukluğunun ya da annesinin yemeklerinin kokusuyla rahatlardı ama beni onun kokusu rahatlatıyordu. Yoğun, topraksı, erkeksi.

Evimin kokusuydu.

“Nasıl hissediyorsun, hayatım?” Asher saçlarımı okşarken dokunuşundaki nezaket, biraz önce benimle seviştiği halinden tamamen farklıydı. “Bacağını barın üzerine attığında...”

Sesindeki hayranlık ve endişe karışımı tona kıkır kıkır güldüm. “Ben iyiyim. Rahatsız edici bir pozisyon değildi ve alttaki

bar da yardımcı oldu.” Başımı kaldırıp alaycı bir gülümsemeyle ona döndüm. “Bir dansçıyla birlikte olmanın avantajı. *Fazlasıyla* esneğiz.”

Gözleri rahatlama ve yeni bir sıcaklıkla parladı.

“Görebiliyorum. Stüdyoyu *doğru şekilde* kullanmak için bu kadar uzun süre beklediğimize inanamıyorum.” Hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. “Bunca zaman ne yapıyorduk?”

“Maalesef daha az eğlenceli şeyler yapıyorduk.” Uykulu ama tatmin olmuş bir şekilde iç geçirdim. “Ama güzel bir son oldu, değil mi?”

Asher’in yüz ifadesi yumuşadı. “Evet, öyle.”

Nefesimiz normale dönene kadar birkaç dakika daha birbirimize sarıldıktan sonra sonunda istemeye istemeye ayrıldık. Müziği kapattık, temizlendik ve stüdyoyu pırıl pırıl yaptık ama gün bitene kadar ona sıkı sıkı sarıldık.

Çünkü yarın her şey değişecekti.

38

ASHER

Ertesi gün, Scarlett'ın Akademi'deki stüdyosuna iki ay sonra ilk kez girdiğimde yoğun bir dejavu duygusuyla karşılaştım.

Buraya ilk geldiğim günün aynısıydı ve anılar geçmişten gelen anlık görüntüler halinde zihnimde canlanıyordu.

Çantası. Bardaki gizemli kız olduğunu fark ettiğim an. Vincent'in kardeşi olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlık.

Tüm bunlar sanki hem dün hem de bir asır önce yaşanmış gibi geliyordu.

Yapmak zorunda bırakıldığım antrenmana içerlemiş olarak içeri girmiş ve antrenörüne sırılsıklam âşık olarak çıkmıştım.

Bir yazın bu kadar çok şeyi değiştirebilmesi tuhaftı.

Scarlett beni gördüğünde yüzünde beliren gülümseme göz kamaştırıcıydı ama sadece bir an sürdü ve sonra bakışları omzumun üzerinden kayarak daha soğukkanlı bir ifadeye büründü.

"Vincent, erkencisin," dedi biraz fazla neşeli bir şekilde.

"Valizimi bırakıp doğruca buraya geldim." Ağabeyi içeri girip ona sarıldı. "Sabırsızlıkla benim için neler planladığımı görmek istedim."

Vincent bana hafifçe bir baş selamı verdiğinde ben de ona

benzer bir selamla karşılık verdim. İkimiz de sarhoş değilken aramızdaki buzların erimesi konusunda nasıl davranacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden Scarlett müziği açarken mesafemizi koruduk.

“Kendi başına yaptığın o yarım yamalak antrenmanlardan daha zor olacak,” dedi Scarlett.

“*Yarım yamalak mı?*” Vincent sinirlenmiş gibiydi. “Harika bir antrenman programım var. *Men’s Health*’e sorabilirsin. Onlarla yaptığım röportaj geçen yılın en popüler haberiydi!”

En popüler ikinci haberi. Refleks olarak verdiğim tepkiyi içimde tuttum. *Benim* röportajım onunkinden bin tık daha fazla tıklanmıştı ama muhtemelen öğleden sonra kız kardeşiyle sevgili olduğumuzu söylemeden önce Vincent’ı kışkırtmak akıllıca bir hareket olmazdı.

“Hı-hı.” Scarlett hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Her iki durumda da bütün yaz boyunca yaptığımız antrenmanlara yetişemeyeceğin için bunu hesaba katarak bugünkü seansı değiştirdim. Sezonun başlamasına iki haftadan az bir süre kaldı, bu da birlikte sadece beş antrenman yapacağımız anlamına geliyor.” Burnunu kırıştırdı. “Bu kadar kısa bir süre kalmışken koçun geri dönmende neden ısrarcı olduğunu bilmiyorum ama olan oldu. Isınma hareketleriyle başlayıp direnç bantlarına geçeceğiz.”

Koçun neden sadece iki hafta için Vincent’ın antrenmanlarımızın sonuna yetişmesini istediğini biliyordum. Çok huysuz ve aksi biriydi ama özünde iyimserdi. Muhtemelen iki hafta kaynaşmak zorunda olmanın hiç kaynaşmamaktan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

“Ayrıca...” Scarlett sert bir bakışla bizi inceledi. “Üçümüz yaz başından beri birlikte antrenman yapmadık ama aynı kurallar hâlâ geçerli. Stüdyomda kavga ya da ağız dalaşı *yok*. Anlaşıldı mı?”

Asker selamı verdim. “Evet, efendim.”

Vincent sırtıttı. “Asher’in dediğinden.”

Scarlett gözlerini devirdi ama en ufak bir tartışma olmadan antrenmanımıza geçerken profesyonel tavrının altında küçük bir umut filizlenmişti.

Scarlett stüdyoda dolaşüyor, hareketlerimizi inceliyor ve gerektiğinde bizi yönlendiriyordu.

Futbolda, Vincent'la beceri açısından birbirimize denktik. Fakat iş çapraz antrenmana gelince, ben üç ay boyunca dans ağırlıklı antrenman yapmanın avantajına sahiptim, o değildi.

Vincent hareketlerde zorlanırken ben direnç ve esneklik antrenmanlarımızı kolayca tamamladığımda ukala ukala sırtıtmak için kendimi zor tuttum. Dans ederken futbol için kullandıklarımızdan farklı kaslar kullanıyorduk ve bocaladığım görmekten keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Artık birbirimizden nefret etmiyor olmamız, biraz -sessizce-sevinme fırsatını kaçıracığımı anlamına gelmiyordu.

Vincent, Scarlett'ın iç çekmesine neden olan Fransızca bir şeyler homurdandı. "Tamam, beş dakika ara verelim. Su için, nabzınızı düşürün. Ben tuvalete gidiyorum."

Scarlett dışarı çıkarken bana hızlıca bir bakış attı.

Unutma, uslu duracaksın, dedi bakışlarıyla.

Ben uslu biriyim, diye bakışlarımla karşılık verdim.

Duygularımızı bir şekilde açığa vurma ihtimalimize karşı antrenman sırasında göz göze gelmemeye dikkat ediyorduk. Antrenmandan sonra Vincent'ı dışarı çıkarmaya ve ona haberleri vermeden önce birkaç bira içirmeye karar vermiştik ama benim tereddütlerim vardı.

Buraya döndüğü ilk gün onu sıkıştırmalı mıydık, yoksa önce ortama alışması için ona zaman mı vermeliydik?

Scarlett'ın dönmesini beklerken klimanın sesi dışında derin bir sessizlik hâkimdi.

Yarım şişe su içtim ve Blackcastle logolu bir ter havlusuyla alnını silen Vincent'a baktım.

Aramızdaki buzları eritmek için, "Antrenmandan sonra ne yapıyorsun?" diye sordum.

“Neden sordun? Bana çıkma teklif etmeyi mi planlıyorsun?”

Kıs kıs güldüm. “DuBois, yeryüzünde yaşayan son canlı ol-
san bile sana çıkma teklif etmezdim.”

En azından *bu* DuBois’ya etmezdim.

“İyi çünkü ben de asla kabul etmezdim.” Havlusunu spor
çantasına geri attı. “Ama şimdilik bir planım yok.”

“Angry Boar’da bir bira içmek ister misin? Yardım maçına
katıldığın için,” diye ekledim kısık sesle. “Geçen hafta sonu
galibiyeti kutlamak içindi, bu sefer de teşekkür amaçlı olsun.
Borçlu kalmayı sevmem.”

Sırtışı tekrar yüzüne yayıldı. “Yani bana *gerçekten* çıkma
teklif ediyorsun.”

“Ah, defol git. Bira istiyor musun, istemiyor musun?”

“Sanırım bugün bir bira içsem fena olmaz.” Karnını sıvazla-
dı. “Sezon başladıktan sonra böyle içemeyeceğim.”

Aynı fikirde olduğumu belirten bir ses çıkardım. Sezon bo-
yunca beslenmemize daha çok dikkat etmek zorunda kalıyor-
duk.

“Teşekkür etmekten bahsetmişken...” Vincent kapıya baktı.
Scarlett’tan henüz bir belirti yoktu. “Yazın başında söyledik-
lerimi dinlediğin için teşekkür ederim.” Sesi o kadar isteksiz
çıkiyordu ki, sanki biri bu sözleri ağzından zorla çıkarıyormuş
gibiydi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

“Kardeşime asılmaman konusunda,” diye açıkladı. “İtiraf
edeyim, geri döndüğümde seni kardeşime asılırken görmeyi
bekliyordum ama saygılı biriymişsin. Ve profesyonel. Bir de
kardeşime dokunduğu için o sikik Pessoa’yı yumrukladın. Bu
yüzden sana minnettarım.”

Yüzünü buruşturması yanıldığını kabul etmenin ona ne ka-
dar acı verdiğini gösteriyordu ama muhtemelen benim onun
söylediklerinde yanılmadığım bilmem kadar acı verici değildi.

Saygılı biriymişsin. Ah, bir bilseydi. Dün stüdyoda Scar-
lett’a yaptığım şeyin hiç de *saygılı* bir yanı yoktu.

“Doğru.” Vincent’ın dünkü olayların yüzümdeki izlerini görmemesini umarak öksürdüm. “O pislik bunu hak etmişti.”

Kasıtlı olarak cümlesinin ilk kısmını cevaplamadım ama Scarlett sonunda dönüp tuhaf konuşmamızı böldüğünde kaslarım korkudan kaskatı kesilmişti.

Antrenmanımızın geri kalanı olaysız geçti fakat Scarlett daha sonra Angry Boar konusunu açmaya çalıştığında, ağabeyinin arkasından imalı bir bakış atarak ona engel oldum.

“Düşünüyordum da...” Kocaman açtığım gözlerime bakıp durdu.

“Ne düşünüyordun?” diye sordu Vincent.

“Şey, bir sonraki antrenmanımızda işleri biraz daha zorlaştırabiliriz. Sanırım artık temel bilgileri öğrendin,” dedi Scarlett.

Vincent daha fazla soru soramadan, “Kulağa hoş geliyor,” diye araya girdim. “Vincent ve ben birer bira içmek için Angry Boar’a gideceğiz. Sezon başlamadan önce koçun bizden istediği gibi biraz kaynaşırız.” Sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi omzuna bir yumruk attım.

Vincent bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Onu suçlayamazdım. Normalde hiç böyle davranmazdım ama biraz önce yaptığımız konuşma yüzünden oldukça gerilmiştim, düşünmeden hareket ediyordum.

Scarlett bizimle gelirse başlangıçta planladığımız gibi Vincent’a ilişkimizden bahsetmeye çalışacaktı ama Vincent’ın şu anki ruh halini çözmeden bunu yapmasına izin veremezdim. Biraz önce söyledikleri, ilişkimizi öğrendiğinde daha çok sınırlanmasına mı, yoksa daha anlayışlı yaklaşmasına mı sebep olacaktı?

Ne yazık ki, bütün bunları bara gitmeden önce Scarlett’a açıklayacak zamanım olmayacaktı çünkü benim arabam yerine ağabeyinin arabasına binmek zorundaydı. Öncesinde benim Vincent’la yalnız konuşmam daha kolay olurdu.

“Ah! Pekâlâ. Şey, iyi eğlenceler?” Scarlett’ın sorgulayan ses tonundan neden asıl planımızdan saptığım konusunda kafasının

karıştığını anlayabiliyordum ancak Vincent çantasını omzuna atıp onunla vedalaşırken konuyu uzatmayacak kadar bana güveniyordu.

“Daha sonra açıklarım,” diye fısıldadım yanından geçerken.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” diye karşılık verdi. Ağabeyinin bize dönük olan sırtına baktı. “İyi şanslar.”

Eğer barda baş başa konuşmanın içinde bulunduğum çıkmazı çözeceğini sandıysam, çok yanılmıştım.

Bir iki bira içtikten sonra Scarlett’la birlikte olduğumuzu alıştırma alıştırma söyleyip tepkisini ölçebilirim diye düşünmüştüm ama Vincent, masaya oturup bardaklarımızı elimize alır almaz sohbetimiz hiç bölünmemiş gibi devam etmişti.

“Daha önce söylediklerimde ciddiydim.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Seninle hiç iyi anlaşılamadık ve onu seninle yalnız bırakmak beni tedirgin ediyordu. Kibirlisin, önüne gelenle yat...”

“Hah. Kendini anlatıyor gibisin.”

Vincent bana ters ters baktı. “Scarlett’ın benim gibi biriyle birlikte olmasını da istemezdim,” diye çıkıştı. “Yeterince şey yaşadı. Futbolcularla... kötü bir geçmişi var ve senin saçmalıklarınla uğraşmasına gerek yok.”

Kendimi tutamadım. “Kötü bir geçmiş derken, Pessoa’dan mı bahsediyorsun?”

Bir an için tereddüt ettikten sonra başını sallayarak onayladı. “Ayrıntıya girmeyeceğim çünkü anlatmak bana düşmez ama ayrılık onun için çok zordu. Onu bir daha öyle kötü bir halde görmek istemiyorum. O benim tek kardeşim ve onu her şeyden korurum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Siktiğimin Pessoa’sı*. Eli-me fırsat geçmişken ona daha sert vurmalıydım.

“Her neyse, burada olmamın sebebim bu,” dedi sertçe Vin-

cent. “Alınma ama teşekkür biraları falan umurumda değil, Scarlett’ı koruman ve yaz boyunca yokluğumdan faydalanmaya çalışmaman benim için çok şey ifade ediyor. Yani sanırım...” Elini ensesine götürürken yüzünde mahcup bir ifade belirdi. “Belki de geçmişte bırakmamız gerekiyordur. Koçun dediği gibi, sorunlarımızın önümüzdeki sezonu mahvetmesini istemem. Senden çok hoşlanmasam da Holchester’a olan nefretim ağır basıyor.”

“Ne hoş bir iltifat. Gerçekten içim sıcacık oldu.”

“Ah, bana bu saçmalıklarla gelme. Senin de bana bayıldığın söylenemez.”

“Kesinlikle bayılmıyorum ama benim Holchester nefretim de ağır basıyor, o yüzden...” Bira bardağımı havaya kaldırdım. “Ateşkes devam ediyor.”

Vincent kıs kıs güldü ama yine de bardağını benimkiyle tokuşturdu.

Biralarımızdan birer yudum aldık ve yeniden rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük.

Birbirimize karşı rakip olduğumuzda söyleyecek çok sözümüz vardı ama dostluk, düşmanlıktan daha zor aşılması gereken bir köprüydü.

“Peki senin benimle derdin ne?” diye sordum. Bunu gerçekten merak ediyordum.

Dünya Kupası’nda olanları asla unutmayacaktım. Sakatlık rolü yüzünden dünyanın en büyük futbol turnuvasından atılmak *hiçbir* futbolcunun öyle kolay unutabileceği bir şey değildi, üstüne İngiltere’nin kaybetmesi yarayı daha da derinleştirmişti. Ancak o vahim kararın üzerinden iki yıl geçmişti ve Scarlett için hepsini geçmişte bırakmaya hazırdım.

Hem zaten bir sonraki Dünya Kupası’nda Vincent’ın kışını tekmeleyecektim.

Yine de bu, *onun* neden bana bu kadar düşman olduğunu açıklamıyordu. Sponsorluklar ve prestij için yarışıyorlardı ama bu birçok futbol oyuncusunun arasında olurdu.

Sırf internet bizi sürekli “en iyi futbolcu kim?” anketlerinde karşı karşıya getirdiği için miydi? Ondan daha çok kazandığım için miydi? Yoksa arkasında bambaşka bir sebep mi yatıyordu?

“Seninle derdim ne mi? Üstünlük kompleksine sahip ukala bir orospu çocuğu olman dışmda mı?” diye sordu Vincent. “Hiç zorluk çekmemişsin.”

Az daha içeceğimi püskürtecektim. “Anlamadım?”

Zorluk çekmemiş miyim? Ben de onun kadar çalışmış, antrenman yapmış ve bulunduğum yere gelmek için kıcımlı yırtmıştım. Kabul etmek gerekirse, nispeten düzenli ve iki ebeveynli bir evde büyüdüğüm için şanslıydım ama babamın sürekli kulağımın dibinde bağırması da kolay değildi.

Ayrıca Vincent da zor bir evde büyümemişti. Annesiyle babası boşanmıştı ama anladığım kadarıyla hayallerini destekliyorlardı. Babası mühendis ve annesi hemşireydi. *Hem* Scarlett’ın bale derslerini *hem de* Vincent’ın futbol antrenmanlarını karşılayabilecek durumları vardı.

“İş ahlakından bahsetmiyorum.” Vincent düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi. “*Senden* bahsediyorum. Asher Donovan.” Eliyle beni işaret etti. “Başka bir futbolcu senin şu arabalar ve yarışlarla yediğin haltların yarısını yemiş olsa kimse onlarla iş yapmazdı. Kimse onlara dokunmazdı. Diğer yandan sen, rekor bir transfer anlaşması yaptın ve Aoki Watches’la sponsorluk anlaşmasını yeniledin. Umursamazsın, ilgi odağı olmamaya katlanamadığın için sahada sürekli gösteriş peşindesin ama yine de bunların hiçbir önemi yok çünkü markalaşan ismin başarısız olamayacak kadar büyük.”

Öylece bakakalmış, bu yayılım ateşine karşılık veremeyecek kadar şaşırılmıştım. Benimle derdinin kazanç ya da şöhret farkından kaynaklandığını sanmıştım ama görünüşe göre çok daha derinlere gidiyordu.

Vincent kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. “Beş yıl önce yaptığın *Rocco* reklam kampanyasını hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. O spor ayakkabı kampanyası, ilk *büyük* marka sponsorluğum olmuştu. İlk çeki aldığımda gözlerim yerrinden fırlayacak gibi olmuştu.

Buruk bir gülümsemeyle, “Aslında *Rocco*’nun marka elçisi olarak ben seçilmiştim,” dedi Vincent. “Ama Scarlett’a yaptıklarından sonra Pessoa’yla kavga ettim, biri kavganın videosunu çekti ve *Rocco* sözleşmemi iptal etti.”

Kavgayı duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum ama o zaman aramızda tam olarak bir rekabet yoktu ve ayrıntılara pek dikkat etmemiştim.

“Kahretsin.” Yüzümü buruşturdum. “Berbat bir durum. Üzgünüm.”

Rocco’nun sözleşmeyi iptal etmesinin sorumlusu ben değilim ama onun yerinde olsam ben de yerime geçen kişiye kin beslerdim.

Artık transferimin neden onu bu kadar rahatsız ettiğini anlıyordum. Ben başımı belaya sokmama rağmen ödüllendirilirken, o başını belaya sokmuş ve cezalandırılmıştı. Tabii ki beş yıl önce bu kadar meşhur değildik, aynı kavga bugün yaşansa *Rocco* görmezlikten gelebilirdi ama yine de hissettirdikleri ortadaydı.

Vincent omuz silkti. “Olan oldu. Sonrasında imzaladığım *Nike* sözleşmesi acısını hafifletti.” Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. “Ayrıca *Rocco*’nun ilk tercihi bendim.”

“Ah, siktir git.” Ancak sinirlenmek yerine, aramızdaki o katileşmiş öfkeyi yumuşatan, ürkek bir anlayış filizlenmeye başlamıştı.

Ego ve itibarın her şeye bedel olduğu bir kariyere gömülmüş iki insan için bu küçümsenecek bir şey değildi.

“Ama dediğim gibi, bunların hepsi geride kaldı.” Vincent güldü. “Sadece kız kardeşimle aranda hiçbir şey olmadığı için mutluyum, yoksa şu an bambaşka bir konuşma yapıyor olurduk. İşle ilgili sorunları arkada bırakabilirim ama aile? O bambaşka bir mesele.”

Kısa süreli rahatlığım bir anda buz kesti. *Scarlett*. Geçmişteki kırgınlıklarımızdan kurtulmamız ne kadar güzel olsa da arkadaş olabilmemizin önündeki en büyük engel, bir yanardağ gibi patlamayı beklerken arka planda yavaş yavaş kaynamaya devam ediyordu.

“Her neyse, bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Koç da mutlu olacak.” Bu kez bira bardağını havaya kaldıran Vincent oldu. “Bu sezon Holchester’in kışını tekmelemeye hazır mısınız?”

Kendimi gülümsemeye zorlayıp bardağımı onunkiyle tokuşturdum. “Kesinlikle.”

“Ona şu an söyleyemeyiz.”

Scarlett, telefon ekranımdan bana ters ters bakıyordu. Vincent’la Angry Boar’dan çıktıktan sonra onun evine gitmeyi göze alamadığım için görüntülü arayıp planımızı neden değiştirdiğimi açıklamıştım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu haberi ona nasıl vereceğimizi tekrar düşünmemiz gerekecek.” Yüzümü ovaladım. “Söylediklerini duyman lazımdı. *Defalarca*, o burada değilken sana asılmamış olmamı ne kadar takdir ettiğini söyledi. Anlaşmazlıkları bir kenara bırakmaya razı olmasmın en önemli nedenlerinden biri bu. Eğer ona şimdi söylersek kendini aptal gibi hissedecek, bu da düşündüğümüzden bile daha kötü tepki vermesine yol açacak.”

“Belki öyle olmaz,” dedi Scarlett umutla. “Belki de artık senin şeytan olduğunu düşünmediği için *daha iyi* karşılar.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Off. Haklısın.” Başını eline yasladı. “İnanamıyorum. Önceden seni sevmediği için söylemeye çekiniyorduk, şimdi de *sevdiği* için söyleyemiyoruz. Yemin ederim, evren bizden nefret ediyor.”

“Ona söyleyebiliriz. Sadece doğru zamanı bulmamız gerekecek,” diye karşılık verdim. “2075 yılı uygun olabilir.”

“*Asher.*”

“Biliyorum, biliyorum.” Kararsızlıkla iç geçirdim.

Bir yandan, baştaki planımıza sadık kalıp sonuçları göğüsleyebilirdik. Bu da Vincent’a sezon öncesi antrenmanları başlamanadan önce sakinleşmesi için zaman kazandırırды.

Diğer yandan, iki haftanın Vincent’ın bu haberi sindirebilmesi için yeterli bir tampon süre olacağından şüpheliydim. Sezona başlarken bana karşı yepyeni bir nefret besliyor olacaktı ve bu da *kimse* için iyi olmazdı.

Eski ben olsa birinci seçeneği tercih ederdi ama artık karar verirken daha düşünceli ve daha az pervasız olmaya çalışıyordum. Düşüncesizce davranıp sonra da her şeyin lehime sonuçlanmasını bekleyemezdim. Sonuçlarını düşünmek zorundaydım.

Ayrıca koçun blöf yaptığımı düşünecek kadar aptal değildim. Eğer yeterince uyumlu çalışmadığımızı hissederse bizi yedek kulübesine göndereceğine emindim ve bunca zamandır kenarda oturmak için bu kadar çalışmamıştım. Bunu, benim için bir tür “itibarımı geri kazanma sezonu” olarak görmeye başlamıştım. Mayıs ayında bir kupa kazanarak eleştirmenleri haksız çıkarmayacaksam, kramponlarımı kaldırıp emekli olsam daha iyi olurdu.

Ayrıca, bunu asla yüksek sesle itiraf edemeyecek olsam da Vincent’la ateşkes yapmak omuzlarımdan kocaman bir yükü kaldırmıştı. Kendi takımımdan biriyle çatışmak çok enerji istiyordu ve Holchester’ı yenmek istiyorsam enerjimin her bir damlasına ihtiyacım olacaktı.

“Ona tatilde söyleyebiliriz,” diye öneride bulundum. “Paylaşım ruhu falan işte.”

Scarlett bana şüpheyile baktı. “Ona sezonun ortasında söyleyip Noel’ini mahvetmek mi istiyorsun?”

“Şey, sesli söyleyince pek doğru gelmedi.”

Sessizce oturup yeni bir plan bulmaya çalıştık.

Bulamadık.

“Belki saat geç olduğu içindir ama beynim püre gibi oldu,” dedi Scarlett. “Şimdilik bu konuyu askıya alabiliriz ancak gerçekten sezon başladıktan sonra söylemek, başlamadan önce söylemekten daha mı iyi? Ya biz hazır olmadan önce öğrenirse? Eğer ilişkimizi başkasından öğrenirse daha çok sinirlenir.”

“Bilmiyorum.” Başımı eğip tavana baktım ve sorunlarımızın çözümünün orada olmasını diledim. “Gerçekten bilmiyorum.”

39

SCARLETT

Dön. Dön. Plié. Geri çekil.

Stüdyomda tek başıma *Lorena* için prova yapıyordum. Hareketleri yeterince iyi yapabiliyordum ama olması gerektiği gibi odaklanmakta zorlanıyordum.

Asher ve ben hâlâ Vincent'a gerçeği nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Bu noktada, tamamen doğaçlama gidiyor ve doğru anın konuşma sırasında kendiliğinden doğmasını umuyorduk. Aslında bu bir plan sayılmazdı ama elimizde başka bir şey yoktu.

Neyse ki, Vincent hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. Angry Boar'da takıldıkları günden beri Asher ve Vincent arasında yavaş yavaş gelişen bir şey vardı. Eh, buna dostluk demek biraz fazla iddialı olabilirdi, daha çok arkadaşça bir tanışıklık gibiydi.

Bu her neyse, kalan antrenmanlarımızın sorunsuz geçmesini sağlamıştı. Vincent'ın dönüşünü zihnimde fazla büyütmüştüm ve onun hayatımıza bu kadar kolayca uyum sağlaması neredeyse huzursuz ediciydi.

Yine de sezonun başlangıcı yaklaştıkça, anksiyetem yeniden artıyordu.

Herkes Londra'ya geri dönecekti, bu da üzerimizde daha fazla göz olacağı ve yakalanma ihtimalimizin artacağı anlamına geliyordu. Asher'in, ağabeyimle yapacağımız *büyük konuşmayı* erteleme sebebini anlıyor, hatta kabul ediyordum ama aklımda devamlı işlerin nasıl ters gidebileceğine dair senaryolar dönüyordu.

Ya biri sokakta fotoğrafımızı çekip Clive'la olduğu gibi internette paylaşırsa?

Ya Vincent tesadüfen Clive'la karşılaşır ve o ragbi oyuncusu bizi ele verirse? Ona çift randevumuzdan sonra birlikte olamayacağımızı söylediğimden beri konuşmamıştık ama Asher'la hiç anlaşılamadıklarını biliyordum.

Ya Vincent özel bale stüdyosunu ya da Japonya seyahatimizi öğrenirse? Çok kısa olduğu için Asya seyahatini ağabeyimden saklamayı başarmış, mesajlarına geç dönmemin bahanesi olarak da yoğun çalışma programımı göstermiştim. Ancak tek bir hata, paylaşılan tek bir fotoğraf tüm sırrımızı açığa çıkarabilirdi.

Bir yanım keşke en başından dürüst olsaydık diyordu ama artık çok geçti. Kendi ördüğümüz ağın içinde sıkışıp kalmıştık.

Endişelerim ve kopuk düşüncelerim kafamın içinde karma-karışık.

O kadar dikkatim dağılmıştı ki, iki adımı kaçırdım ve dengeyi sağlamaya çalışırken sendeledim.

“Lanet olsun!” diye bağırdım hayal kırıklığıyla.

Durup kollarımı barın üzerine koydum ve başımı kollarıma yaslayarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Bariz sebeplerden dolayı ekstra provalarımı Asher ve Vincent'in antrenmanlarına ekleyemezdim, bu yüzden ağabeyim döndüğünden beri yalnız çalışıyordum. Asher akşamları özel stüdyosunu kullanmamı teklif etmişti ama onun evine gizlice gitmeye cesaret edemeyecek kadar paranoyaktım.

Yazın başından beri gayet iyi idare ediyordum. Fakat Asher yanımda olmayınca daha çok hata yapıyor, odağımı kaybediyor ve kendimden şüphe etmeye başlıyordum.

Provalarımın bariz şekilde kötüleşmesi de endişelerime bir yenisini ekliyordu.

Ya gizli malzeme Asher 'sa? O yanımda olup beni cesaretlendirmediginde kalabalığın önünde sahne alabilir miydim?

Mideme kramplar giriyordu.

Hayır. Asher'ı ne kadar sev... ondan ne kadar hoşlansam da başarıımı bir başkasına bağlamayacaktım.

Provalara yedek dansçı olarak katılmam ve muhtemelen sahneye çıkma şansı bulamayacak olmam umurumda değildi. Bu lanet olası dansı, kendi başıma mükemmel şekilde yaptım.

Dişlerimi sıkarak yavaş yavaş üzerime çöken yorgunluğa karşı koydum ve kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorladım. Oyunun son perdesini tamamlamama on dakika kalmıştı. Bitirebilirdim.

Bedenim benden daha sonra nefret edebilirdi ama eğer pes edersem ben kendimden daha çok nefret edecektim. Fiziksel acıları dindirmek duygusal yaraları, özellikle de kendi kendime açtığım yaraları sarmaktan çok daha kolaydı.

Eski terapistimle doktorlarım, sınırlarımı zorlama kararlılığımın toksik ve sağlıksız olduğunu söylerdi. Haklılardı, *gerçekten öyleydi* ve bu yüzden de seçimlerimi savunmuyordum. Kimsenin, benim gibi bedeninin uyarılarını görmezlikten gelmesini istemezdim.

Fakat onlar başkaydı, ben başkaydım. Ben doğuştan rekabetçiydim ve kendimle olan rekabetim de buna dahildi.

Kazanmak zorundaydım, o yüzden kendimi zorladım.

İşe yaramıştı.

Sendelediğim yerden tekrar başladım ve koreografiyi batırmadan sonuna kadar geldim.

Son pozisyonda iki saniye kaldıktan sonra bacaklarım pes etti ve yere kapaklandım. Safra boğazıma yükseldi. Ya kusacak ya bayılacak ya da aynı anda ikisini birden yaşayacaktım.

Kaslarım titriyordu, nefes almaya çalışırken cayır cayır ya-

kan bir acı tüm bedenimi kavuruyordu. Kollarımı, omuzlarımı, bacaklarımı tamamen sarmış ve o kadar derinlere işlemiştir ki, kemiklerime kadar ulaşarak her bir eklemimi sızlatıyordu. Migrenden şakaklarım zonkluyor, odada yönümü bulmaya çalışırken dünya dönüyor gibi hissediyordum.

Gözlerim yaşardı.

Bu kadar şiddetli bir ağrı yaşamayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu. Son birkaç haftadır kendimi bu kadar zorlamamın böyle sonuçlanabileceğini biliyor olsam da bu şekilde aniden ve acımasızca çökmeyi beklemiyordum.

Acil durumlar için yanımda taşıdığım ağrı kesicim çantamdan beni çağırıyordu. Sadece uzanabileceğim bir yerde değildi.

Bacaklarımı göğsüme çekip başımı dizlerime yasladım. Baş dönmeme biraz iyi gelse de ağrılarima yardımı dokunmamıştı.

Bütün kaslarım feryat ediyordu ama *yine de...*

Koreografiyi tamamlamıştım. Hem de bu kez kusursuz şekilde yapmıştım.

Nefes al, nefes ver.

Bir, iki, üç, dört...

Yüze kadar saydığımda gözyaşlarım kurumuştur. İki yüze geldiğimde ise iğne gibi saplanan acı, yerini devamlı bir sızıya bırakmıştı.

Öğleden sonra dersim olmadığı için şükrediyordum. Öğrencilerimin sınıfa girip beni yerde kıvrılmış halde ağlarken görmesini istemezdim.

Provalarımı özellikle gün sonuna koymuştum. Normalde bu saatlerde ders planlarımı hazırlamam gerekiyordu ama onu evde de yapabilirdim.

En sonunda ağrı ve bulantı başımı kaldırabilecek kadar azaldı. Telefonumun kesik kesik titreşimleriyle birlikte dünya parça parça bir araya gelmeye başladı.

Telefonuma baktığımda Carina'nın on dakika önce gönderdiği iki yeni mesaj olduğunu gördüm.

CARINA: *Lavinia seninle görüşmek istiyor.*

CARINA: *Sanırım personel gösterisiyle ilgili. 66*

Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Bu halde yapmak istediğim son şey müdireyle konuşmaktı ama başka seçeneğim yoktu.

Son bir kez derin nefes aldım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Bacağım karıncalanıyordu. Karıncalanma geçene kadar beklemek zorunda kaldım, sonra da sürüne sürüne Lavinia'nın ofisine gittim.

Beni gördüğünde Carina'nın gözleri kocaman oldu. "Sen iyi misin?"

"O kadar mı kötü görünüyorum?" diye şaka yaptım ama sesim kısık ve güçsüz çıkıyordu.

"Hayır. Sadece... al bunu." Çantasından ıslak mendil çıkarıp bana uzattı. "Makyajın akmış."

Duvarda asılı duran aynaya bakınca, ağlamaktan akmış göz kalemi ve rimel izlerini gördüm. *Kahretsin.*

Hızlıca kendimi toparlayıp Carina'ya yorgun argın teşekkür ettim.

"Rica ederim. İçeride iyi şaşılar." Lavinia'nın ofisine girip kapıyı kapatana kadar endişeli bakışları beni takip etti.

Müdire her zamanki gibi hemen konuya girdi.

"Son dakikada çağırdığım için özür dilerim ama bunu sana bir an önce söylemem gerektiğini düşündüm." Masasının arkasından güçsüz halimi fark ettiyse bile bununla ilgili yorum yapmamıştı. "Yvette, artık Akademi personeli değil. Bu sebeple, *Lorena* rolünü artık oynayamayacak. Personel gösterisinde başrolü senin devralman gerekiyor."

Oldukça ani ve beklenmedik bir haberdirdi, şaşkınlığım geçici olarak yorgunluğumun yerini aldı. "İstifa mı etti?"

Yvette'le pek fazla iletişimim yoktu ama uzun süredir Aka-

demide çalışıyordu. Dönemin ortasında istifa edeceği aklımın ucundan bile geçmezdi, özellikle de personel gösterisinde başrolü kapmışken.

“Tam olarak öyle değil.” Lavinia hoşnutsuz bir tavırla dudaklarını büzdü. “Bu yazın başında okulumuzda yaşanan bir tür... kargaşadan onun sorumlu olduğunu öğrendim.”

Kargaşa mı? Akademi’de herhangi bir kargaşa olmamıştı. Şey hariç...

Paparazziler.

Ağzım açık kaldı. Paparazzilere Asher’in burada olduğunu haber veren Yvette miydi? Peki ama *neden*?

“Bir süredir bu kargaşaya neden olan sızının kaynağını araştırıyordum,” diye devam etti Lavinia. Durumu açık açık söylemeden ustaca ima ediyordu. “Buraya izinsiz girenlere müsamaha göstermem, öğrencilerimizin ve personelimizin güvenliğini ve mahremiyetini tehlikeye atan *hiçbir* eyleme de göz yummam. Ayrıntıları paylaşamam ama bu olaydan doğrudan etkilenenlerden biri olduğun için Yvette’in bu olaydaki rolünün, işten çıkarılmasını gerektirecek kadar *önemli* olduğunu söyleyebilirim.”

Başım dönüyordu ama bu sefer aşırı yorulduğum için değildi. “Neden yaptığını biliyor musunuz?”

Müdirenin zarifçe omuz silkmesi, bu konuyu pek umursamadığını gösteriyordu. Cezası kesilmişti ve önemli olan da buydu.

“Para insanlara tuhaf şeyler yaptırıyor.” Beni inceledi, yüzündeki hoşnutsuz ifadenin yerini merak aldı. “Onun rolünü devralmak senin için sorun olur mu?”

Yvette hakkında söyledikleri beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, Lavinia’nın beni buraya çağırma nedenini unutmuştum.

Lorena’da başrolü devralmamı istiyordu.

Ben.

Başrol.

Kuliste bekleyen bir yedek dansçı değil, herkesin izleyeceği bir yıldız.

Bunu bana söylemek için daha kötü bir zaman bulamazdı.

Dilim Sahra Çölü gibiydi. Ağzımı açtım ama kelimeler yardımına koşmadı.

Orada öylece, Lavinia'nın bakışları altında bir böcek gibi yerime mihlanmışçasına oturuyordum ve provanın yorgunlğundan titriyordum.

Yeniden sahneye çıkmak teoride başka, bunu gerçekten yapmak bambaşkaydı.

Provada kendimi, *kendim için* zorlamıştım. Yapabileceğimi *kendime* kanıtlamak istiyordum ama yine de hep yedek dansçı rolümün güvenli sınırları içinde hareket etmişim.

Yvette'in işten çıkarılması o güvenli sınırları yerle bir etmiş ve beni yeniden sahneye çıkma korkusuyla yüzleşmek zorunda bırakmıştı. Ekiple birlikte yaptığım ilk ve şimdilik tek provada işleri nasıl batırdığımı çok iyi hatırlıyordum. Bugünkü yarım saatlik çalışmayı tamamlayabilmek için bile ne kadar zorlanmışım...

Çoğu provamı sorunsuz atlatmış olmamın bir önemi yoktu. Kötü geçen tek bir gece her şeyi mahvedebilirdi, üstelik aralık ayındaki personel gösterisi tek seferlik bir performans olacağı için ikinci şansım *olmayacaktı*. Mükemmel olmam gerekiyordu.

Panikten avuçlarımda soğuk terler birikmişti.

"Scarlett?" diye üsteledi Lavinia.

"Evet. Yani, hayır. Demek istediğim..." Lavinia kaşlarını kaldırıncaya yüzümü buruşturdum. "Benim için sorun olmaz."

"Güzel. Ekibin geri kalanına da haber veririm. Tamara sana ulaşp diğer ayrıntıları anlatır." Gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Bundan sonraki ekip provalarının sorunsuz geçmesini bekliyorum."

Ses tonuna bakılırsa, bu yazın başında yaptığım hatadan haberi vardı.

Utançtan yerin dibine batmak istesem de yüzüme ışıltı ışıltı bir gülümseme yerleştirmek için kendimi zorladım. “Tabii ki. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Şaşkınlık içinde ofisinden çıktım. Carina lavaboya gitmişti ama onu beklemek yerine stüdyoma dönüp midemde yükselen bulantıyı bastırabilecek tek kişiyi aradım.

“Merhaba, hayatım.” Hattın diğer ucundan Asher’ın sesi duyuldu. “Şimdiden beni özledin mi?”

Gülümsemem sarsıldı. “Aslında evet. İlk günün nasıldı?”

Blackcastle’ın sezon öncesi antrenmanları bugün resmi olarak başlamıştı. Aylar sonra ilk kez bir pazartesi gününü ayrı geçiriyorduk ve yokluğu göğsümde kocaman bir boşluk açmıştı.

“Güzeldi ama Vincent ve benim on dakika sonra koçla toplantımız var. Bakalım nasıl geçecek.”

“Hey, sonunda iyi anlaşmaya başladınız. Koç da mutlu olmalı.”

“Evet, öyle.” Arka planda erkek kahkahaları ve sohbetleri duyuluyordu. Muhtemelen soyunma odasındaydı. “Yine de çalışma saatleri içinde beni futbol konuşmak için aradığını sanmıyorum.”

“Doğru,” diye itiraf ettim. Ona Lavinia’yla yaptığımız konuşmayı anlattım ama provadan sonraki şiddetli ağrılarımın bahsetmedim. Asher’ın paniklemeğini ya da dikkatinin dağılmasını istemiyordum. Bu meseleyi kendim halledebilirdim.

“Vay canına.” Anlatmayı bitirdiğimde ısıklık çaldı. “Haftaya güzel bir başlangıç yapmışsın.”

“Biliyorum.” Stüdyonun aynalarındaki solgun, darmadağın yansımama baktım. Başım hâlâ atlıkarınca gibi dönüyordu ama Asher’ın sesi, titremeden konuşmayı sürdürecektik kadar ayaklarımın yere basmasına yardımcı oluyordu.

“Başrol olman konusunda nasıl hissediyorsun?” Kelimelerine temkinli bir tını karışmıştı.

“Ne *hissetmiyorum* ki? Gerginim, dehşete kapıldım, midem bulanıyor, biraz da heyecanlıyım. Açıkçası hâlâ sindiremedim.”

Başımı duvara yasladım. “Yetmiş iki saat sonra bu soruyu bana tekrar sor.”

Güldü. “Anlaştık.”

“Her neyse, sadece arayıp haber vermek istedim. Söylemek için geceyi bekleseydim patlayabilirdim ama seni daha fazla oyalamak istemiyorum.” Telefonu kapatmayı düşündükçe göğsüm sıkışıyordu ancak onu sonsuza dek can simidi olarak kullanamazdım. “Toplantıda iyi şanslar.”

“Teşekkürler.” Sesindeki tebessümü duyabiliyordum. “Şey, Scarlett? Ne olursa olsun, bence *Lorena* rolünde harikalar yaratacağsın.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ama aramayı sonlandırdığımda yavaşça tekrar birbirine bastırdım.

Asher, Vincent, Yvette, Emma, gösteri, ağrılar, paparazzi tehdidi... Hayatımdaki büyük küçük tüm gevşek iplikler içimde dolaşıp duruyordu. Birbirine karışıp kör düğüm oluyor ve göğsümü öyle bir sıkıyordu ki adeta nefesimi kesiyordu.

Bazen sadece var olmak bile çok fazla enerji gerektiriyordu. Bu yüzden ben de gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım. O an için elimden gelen tek şey buydu.

40

ASHER

Scartlett’la konuşmamız bittiğinde telefonumu spor çantama attım, tam o sırada Adil bana ve dolabı benimkinin yanında olan Noah’ya doğru atıldı.

“İşte buradalar! Blackcastle dostlarım!” Omuzlarımıza elini koydu. “Beni özlediniz mi?”

“Küçük bir çocuk isilik olmayı ne kadar özlerse o kadar,” diye mırıldandı Noah ama yine de orta saha oyuncumuzun selamına karşılık verdi.

“O halde beni *gerçekten* özlemişsin.” Adil, kalecimizin donuk tavrından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Yeni sezon, çocuklar. Geri döndük ve o Holchester piçlerini *ezip geçeceğiz!* Ve diğer bütün takımları,” diye ekledi sonradan.

“İşte o konuda haklısın.” Yumruğumu onunkiyle tokuşturarak onayladım ama aklım hâlâ Scarlett’taydı. Telefonda sesi biraz kötü geliyordu. Belki de Yvette ve gösteri olayı yüzünden gergindi. Tekrar insanların karşısında sahne almak konusunda kafası karıştı, yedek dansçılıktan bir anda baş dansçılığa terfi etmesi pek kolay bir şey değildi.

Eve döndüğümde onu tekrar arayacaktım.

Adil bize yazın memleketinde neler yaptığını anlatırken ben de üstümü değiştiriyordum. Soyunma odasında yeni sezonun okula dönüş enerjisi vardı ve oyuncular aylar sonra ilk kez görüştükleri için kahkahalarla şakalaşmalar odayı sarmıştı.

“Onları tekrar sahada görmek için sabırsızlanıyorum.” Adil ellerini ovuşturdu. “Lanet olası Bocci arkasını kollasa iyi eder.”

Eski takım arkadaşından bahsedilmesi ağzımda bakırımsı bir tat bırakmıştı. Rekabetin tadıydı bu. Ödeşmenin. İntikamın.

Geçen sezon *neredeyse* ligi silip süpürüyorduk ve bu kendimizi kamtlama şansımızdı. Vincent ve ben aramızdaki anlaşmazlıkları bir kenara bıraktığımıza göre, Mayıs ayında ligde birinci olmamızın önünde hiçbir engel yoktu.

Koç soyunma odasına girdi. “DuBois! Donovan!” diye bağırdı. Sonra başıyla ofisini işaret etti. “Buraya gelin.”

Vincent ve ben yaptığımız şeyleri bırakıp, ikimizin de yüzünde aynı endişeli ifadeyle ona doğru yürürken alaycı bir *ooo* korusu yükseldi.

“Şimdiden başımızı belaya mı soktunuz? Yeni bir rekor,” diye şaka yaptı Samson. Vincent yanından geçerken onu hafifçe itince Nijeryalı kanat oyuncusu güldü.

“Bir dahaki sefere şaka yapmak istediğinde, önce kırk beş dakikalık koşuyu doğum sancısı çekiyormuş gibi kasılmadan tamamlayabildiğinden emin ol,” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Sezon öncesi antrenmanların ilk günü, oyuncular yemek ve tatil dolu bir yazdan çalışma hayatına döndükleri için her zaman en zor gün olurdu.

Bir *ooo* korusu daha alaycı tezahüratlarla karışırken, Samson başını iki yana sallıyordu. “Kural dışı vuruş, kaptan!” diye arkamızdan bağırdı. “Kural dışı vuruş!”

Sırıttım ama koçun ofisine vardığımız anda keyfim kaçmıştı. Vincent’la koltuklarımıza oturduğumuzda koçun kapıyı kapatmasıyla bir kez daha dejavu hissine kapıldım.

Koç karşımızdaki koltuğa oturup parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

Saatten *tik tak* sesleri yükseliyordu.

Klima uğulduyordu.

Soyunma odasından gelen boğuk sesler ortamdaki gerginliği daha da arttırıyordu.

Vincent da ben de oturduğumuz yerde kıpırdandık.

Eğer koç bizi huzursuz etmek için bir tür psikolojik savaş taktiği uyguluyorsa, işe yarıyordu.

Bitmek bilmeyen sonsuz bir sessizlikten sonra, kartal gözleri Vincent'a odaklandı. "DuBois, baban iyi mi?"

"Evet, efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Koç öne doğru eğildi. "*Benim* sana verdiğim bir sorumluluktan kaçmak için ailevi bir acil durum uydurduğunu öğrenirsem, en yakın çöp kutusuyla oldukça yakın bir ilişki kurana kadar sana aralıklı depar attırırım. Anladın mı?"

Vincent yutkundu. "Evet, efendim."

Koç dikkatini bana çevirdiğinde kıs kıs gülüşüm yarıda kesildi.

"Bu yeni bir sezon. Yeni bir başlangıç," dedi koç. "Geçen sezonki problemleri alışma sürecine bağlıyorum ama küçük soytarılıklarınız hemen burada sona erecek. Yazı planladığım gibi birlikte geçirmemiş olabilirsiniz..." Koltuğunda birkaç santim aşağı kayan Vincent'a ters ters baktı. "Ama bu bıraktığınız yerden devam etmeniz için geçerli bir mazeret değil. Sizden yetişkinden öte, iki *şampiyon* gibi davranmanızı bekliyorum. Eğer bu sizin için sorun olacaksa, bana hemen şimdi söyleyin." Gözleri uyarı dolu bir ifadeyle parlıyordu. "Sorun olacak mı?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdik aynı anda.

"Donovan'la aramızda bir anlaşmaya vardık," diye ekledi Vincent. "Yani bizim için endişelenmene gerek yok."

Koç kalm kaşlarını şüpheli bir tavırla çattı. "Öyle mi?"

"Evet." Vincent'm kaldığı yerden devam ettim. "Geçen sezonki hatalarımızdan ders çıkardık."

"Bir daha olmayacak," dedi Vincent.

Adil'in biraz önce söylediklerini yineleyerek, "Holchester'ı yerle bir etmek, yenmek için birlikte çalışmaya tamamen hazırız. Tabii diğer bütün takımları da," diye devam ettim.

Koç gözlerini kıstı. "Güzel," dedi sonunda. "Bu *anlaşmanın Umut İçin Spor* bağış maçıyla başladığını varsayıyorum?"

Ağızlarımız şaşkınlıkla açık kalmıştı. Benim uzun zamandır kuruluşla olan ilişkiyi biliyordu ama Vincent'ı nasıl öğrenmişti?

"Yerel gazeteleri okuyorum ve her yerde casuslarım var." Eğer gülümsemeye alerjisi olmasaydı koçun ağzında oluşan kıvrımı bir tebessüme benzetebilirdim. "Pessoa ve yeşil takımla olan kavganızı da duydum." Dudaklarındaki kıvrım kayboldu. "O adam şerefsizin teki ama benim maçlarımdan birinde böyle bir şey yapmaya kalkarsanız..."

Biri kapıyı çaldı ve ürkütücü bir tehdit savuracağından emin olduğum konuşmasını yarıda kesti.

Vincent ile birbirimize baktık. Koçun toplantılarından birini bölmeye kim cüret edebilirdi?

Koçun kaşları iyice çatıldı, alnında tek bir çizgi halini aldı. "Gel," diye bağırdı.

Kapı açıldığında yardımcı koçumuz Greely, eşiği geçerse koçun bacaklarını koparacağından korkuyormuş gibi kafasını içeri uzattı. "Efendim, kızınız burada. Koridorda bekliyor."

"Ona birazdan yanma geleceğimi söyle." Greely gittiğinde koç yine bize ters ters baktı. Bunu çok sık yapardı. "İlgilenmem gereken başka bir iş var ama bu güzel, çiçeği burnunda dostluğunuzu tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmayacağınıza inanıyorum."

Damarlarımda tedirgin edici bir his dolaşırken bile aynı anda başımızı salladık.

Kabaca bir tahminde bulunmam gerekirse, Vincent'ın kız kardeşiyle sevgili olmanın koçun bahsettiği "herhangi bir şey" maddesine girdiğini varsayabilirdim.

Vincent ve ben, o konuşmasını bitirip kızıyla görüşmeye

gidene kadar nefes bile almadık. Sanırım bizi ofisinde yalnız bırakmayı dert etmiyordu, tabii ki eşyalarını karıştırarak kadar aptal değildik. Canımız kıymetliydi.

Odasından çıkarken, “Tanrım. Kendimi yine müdürün odasına çağrılan bir öğrenci gibi hissettim,” diye mırıldandı Vincent.

Koçla birlikte yürümek zorunda kalmamak için arkasından gidiyorduk. Adam etkileyici ama bir o kadar da korkutucuydu.

“Yalnız değilsin,” diye mırıldandım. “Bize ceza verip yerleri paspas yaptırmadığına şaşırdım.”

“Sakın aklına böyle fikirler sokma.”

Kıs kıs güldüm.

Ana soyunma odasına döndüğümüzde içerisi boştu. Ancak telaşlı fısıltıları takip ederek çıkış kapısına doğru ilerledik, takımın geri kalanı kapıdaki küçük pencerenin etrafında toplanmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Koçun kızını hiç gördünüz mü?” diye sordu Adil. Arkasını döndüğünde gözleri parlıyordu. “O *burada*.”

“Eee?” Vincent esnedi. “Bu kadar büyütecek ne var?”

“Takımın personel ekibine katılacağını duydum,” dedi Samson. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama takımla ilgili son dakika haberlerini herkesten önce o öğrenirdi. “Jones’un yanında staj yapacakmış.”

Jones, Blackcastle’ın performans beslenmesinden sorumlu uzmandı.

“Ne büyük olay. Buraya sürekli yeni stajyerler geliyor. Sırf koçun kızı diye ayrıcalıklı biri sayılmaz.” Vincent bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. “Koç sizi görmeden soyunma odasına dönseniz iyi olur, yoksa bir on tur daha koşturur.”

Bütün grubun ürperdiğini gördüm ama bu dağılmalarını sağlayacak kadar büyük bir tehdit değildi.

“Dostum. Samson en önemli kısmı atladi.” Adil yaklaşıp ellerini büyük bir ciddiyetle Vincent’in omuzlarına koydu. “Koçun kızı acayip seksi.”

İşte bu Vincent'in dikkatini çekmişti.

Vincent pencereye doğru ilerlerken başımı iki yana salladım ama merak beni de ele geçirmişti. Hiçbirimiz daha önce koçun kızını görmemiştik. Kızın, koçun eski eşiyle yaşadığını ve onun tek çocuğu olduğunu biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Seksi olup olmaması umurumda değildi ama Frank Armstrong'un kızının tipini merak ediyordum.

Vincent'in yanına sıkışıp pencereden dışarı baktım. Koçun sırtı bize dönüktü ve kızının vücudunun büyük bir kısmını kapıyordu. Bir dakika kadar sonra koç kenara çekilince kızın uzun sarı saçları, ela gözleri ve kalp şeklindeki yüzü ortaya çıktı.

Ağzım açık kaldı.

Vincent yanımda donup kalmıştı, benzer bir şokla onun da nefesi kesildi.

Çünkü ikimiz de koçun kızını daha önce görmüştük. Hatta onunla birlikte içip partilemiştik.

Yüzlerimizde aynı şaşkınlıkla birbirimize döndüğümüz sırada koç, Brooklyn'le konuşmaya devam ediyordu.

Antrenmandan çıktıktan sonra yaptığım ilk şey, Scarlett'ı tekrar aramak oldu. Brooklyn'in koçun kızı olduğunu bilmiyordu ama bu konuda pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Bir şeyler sakladığını *biliyordum*,” dedi Scarlett. “Çok mantıklı. Diyetisyen olmak istiyor ve Frank Armstrong'un kızı olsaydım ben de insanlara bunu söylemezdim. Vincent'm kardeşi olduğumu bile pek söylemiyorum.”

“Haklı olarak,” diye karşılık verdim.

Kahkaha attı ama daha önceki konuşmamızda olduğu gibi bu da biraz zorlama gibiydi. Yine de evine uğramayı ya da Earl'ün onu alıp benim evime getirmesini teklif ettiğimde, provalardan dolayı yorgun olduğunu ve uyumak istediğini söyleyerek reddetmişti.

Ben de ısrar etmedim. Ertesi gün kendine gelmiş gibiydi, o yüzden yaptığı açıklamayı doğru kabul etmişim.

Sezon öncesinin yoğun temposuna kısa sürede adapte olmuşum ve Brooklyn'in koçun kızı olduğunu öğrenmenin getirdiği tuhaflık, hazırlık maçlarını geçip birkaç hafta sonra sezon başladığında uçup gitmişti.

Çıktığımız maçları kolayca kazandık ama henüz zorlu rakiplerle karşılaşmamıştık. Asıl sınav iki hafta sonra Holchester maçı olacaktı.

Yine de bu, sezonun ilk resmi maçında Wentworth'ü yendiğimiz için kutlama yapmayacağımız anlamına gelmiyordu.

Asıl yapmak istediğim, son zamanlarda çok az görebildiğim Scarlett ile kutlama yapmaktı. Benim kulüp sorumluluklarım ve onun düzenlenmiş prova programı yüzünden, yüz yüze görüşmekten çok telefonda konuşuyorduk. Yaz boyunca onunla baş başa vakit geçirmeye o kadar alışmışım ki, onunla yalnız kalabilmek için yanıp tutuşuyordum.

Yine de sezonun ilk takım etkinliğini reddedememiş ve kendimi Blackcastle takımının geri kalanıyla birlikte Angry Boar'da bulmuştum.

Barda siparişlerimizi verdikten sonra, "İlk içkileri kaptan ısmarlıyor," diye bağırdı Adil. İçki içenler için bira, içmeyenler için su ya da kola sipariş etmiştik. "Bu bir gelenek."

Vincent gözlerini kıstı. "Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren."

"İlginç," dedi Vincent. "Biliyor musun, geçen sezon tek bir hesabı bile ödemediğini hatırlıyor gibiyim..."

"Hey, ben ince zekâm ve esprilerimle insanları eğlendiriyorum. Bunun yerini dolduramazsınız," dedi Adil savunmaya geçerek. "Yeri gelmişken, takım ruhunu geliştirmemiz için bir fikrim var ve hepsi Donovan sayesinde."

Bütün kafalar bana doğru döndü.

Ben de en az onlar kadar kafam karışmış halde omuz silk-tim.

“Önerdiğin kitabı okudum.” Adil elini cebine attı ve kapağında yarı çıplak kızıl saçlı bir kız ile iki iri, pullu sürüngenin resmedildiği kâğıt kapaklı küçük bir kitap çıkardı. “*Triceratops ve Üçlü Seks*. Hey, çok iyi kitaptı!” diye bağırdı, kahkaha ve yuhalamalar üzerine.

“Dostum, ne okuyorsun sen?”

“Onlar *dinozor* mu?”

“Ne tür sapıkça şeylerle uğraşıyorsun?”

“Donovan.” Samson kollarını kavuştururken dudakları seğiriyordu. “Açıklama yap.”

Az kalsın onlara gerçeği söyleyecektim ki, bana bu kitaptan bahsedenin Scarlett olduğunu hatırladım. Kitabı okumamıştım ama Vincent’ın kız kardeşinin bana neden erotik kitap önerdiğini açıklamak istemiyordum.

“Bir kitapçada gördüm,” diye yalan söyledim. “Şey... ilginç görünüyordu, ben de Adil ve Noah’ya anlattım.”

Herkes ona döndüğünde, “Hiç bana bakmayın,” dedi Noah. “Ben bu bilgiyi almak istemedim.”

“Bir kitapçada mı gördün? Ne yani, okumayı biliyor musun?” Diğer forvetlerden biri, Stevens kıkır kıkır gülüyordu.

Bir peçeteyi buruşturup ona fırlattım. Suratının tam ortasına isabet etti. “Siktir git, Stevens. Sen daha kendi çamaşırlarını nasıl yıkayacağını bile bilmiyorsun.”

Yüzü düştü. “Sana bunun makinenin hatası olduğunu söylemiştim! Bu ileri teknoloji saçmalıkları çok kafa karıştırıcı.”

“*Pardon* ama konumuza geri dönelim!” diye bağırdı Adil. “Her neyse, dediğim gibi, takım ruhumuzu geliştirmek için bir fikrim var. Blackcastle kitap kulübü kurmalıyız...”

Çocukların yuhalamaları Adil’in sesini bastırıyordu.

“Her ay farklı bir erotik kitap okuyacağımız bir kulüp!” diye bağırdı. “Eğlenceli olacak!”

Kitap kulübü mü? Bu benim fikrimdi! Kabul, bunu söylerken şaka yapıyordum ama yine de benim fikrimdi. Bunun ilk benim aklıma geldiğini herkesin bilmesi gerekiyordu.

Fakat takımın geri kalanı bu fikre katılmamıştı.

“Eğlenceli mi?”

“Tuhaf bir eğlence anlayışın var.”

“Hayatta olmaz!”

“İstemiyorsanız katılmak zorunda değilsiniz,” dedi Adil büyük bir ciddiyetle. “Ama eğlenceli *olacak* ve harika kitapları kaçıracaksınız. Şimdi, kimler katılmak istiyor?” Etrafına bakıyordu.

Sessizlik.

“Hadi ama, çocuklar,” diye üsteledi. “Bu her hafta sonu parti yapmaktan çok daha ilgi çekici.”

“İçki içmediğin için öyle düşünüyorsun,” diye karşılık verdi Stevens.

“Kesinlikle.” Ekip sessiz kaldıkça Adil’in gülümsemesi soluyordu. “Cidden mi? *Kimse* katılmak istemiyor mu?”

Lanet olsun. Daha sonra buna pişman olacaktım ama... “Ben varım.”

İstemedenden de olsa bizi bu karmaşanın içine sokan bendim. Bu işi sonuna kadar götürmeliydim.

Gülümsemesi yeniden belirdi ve bana teşekkür edercesine baktı.

“Ben de” dedi Vincent, beni çok şaşırtarak. “Sonuçta kaptan benim. Takımın morali, benim işimin bir parçası.”

“Harika!” Adil’in gülümsemesi tüm gücüyle geri dönmüştü. “İkinizin zevkli olduğunu hep *biliyordum*. Başka kim katılmak ister?”

Bir süre daha sessizlik oldu.

“Yalnızca katılacağım.” Noah’nın sessiz homurtusu beni Vincent’in katılmasından daha çok şaşırtmıştı. “Ama dinozor üçlü seksi hakkında bir şey okumayacağım.”

“İyi.” Adil’in sesinden çok sevindiği anlaşılıyordu. “Maskotumuz olabilir ve bize atıştırmalık bir şeyler getirebilirsin.”

Noah’nın kaşlarını çatması, verilen görevden ne kadar memnun *olmadığını* gösteriyordu. Ancak onun katılımı, benim ve

Vincent'in onaylamasıyla birleşince takımın geri kalanı önce teker teker, sonra da dalga dalga katılmaya başladı.

Kısa süre içinde neredeyse herkes kitap kulübüne katılmayı kabul etti ama bazılarının her ay ciddi ciddi dinozor erotizmi okuyacağımızı düşünmediğini fark etmiştim.

İçeceklerimizi alıp ayrı ayrı masalara dağıldık. Ortam, Blackcastle'a katıldığımdan beri en rahat hissettiğim ortamdı. Vincent'la ateşkes ilan ettiğimiz için herkes eskiye göre daha az gergindi ve bugünkü galibiyetimiz moralimizi daha da yükseltmişti.

Özlediğim şey buydu. Sporu seviyordum ama bir takımın parçası olmanın getirdiği yoldaşlık ve kardeşlik duygusunu da seviyordum.

Güzel... Ta ki sen sıçıp batırana kadar, diye bir ses çınladı kafamın içinde.

Scarlett ile ilişkimin ortaya çıkması, tepemde sallanan bir giyotin gibiydi. Artık inkârın dibine vurmuştum ve Vincent'la olan ilişkiyi adım adım kuruyordum.

Kim bilir? Belki Vincent ve ben emekli olana, sonra da onu düğünümüze davet edene kadar sırrımızı ondan saklayabilirdik. Bizi kendi düğünümüzde öldürecek hali yoktu sonuçta, öyle değil mi?

"İyi misin?" diye sordu Noah. Takımın yarısı müzik kutusunda bir sonraki şarkının ne olacağını tartışıyordu.

"Evet." Hızlıca gülümsedim. "Sadece önümüzdeki Holchester maçım düşünüyorum."

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

Huysuz kalecimiz takımın en sessiz, en durgun oyuncusuydu ama aynı zamanda en iyi gözlemcimizdi. On bir yaşında bir çocuğu tek başına büyüttüğü düşünülürse, öyle olması gerekiyordu. Böyle bir şey kolay olamazdı.

"DuBois ile aranızı düzeltmenize sevindim," dedi Noah. "Sanırım koçun yaz planı işe yaramış, birlikte yalnızca iki hafta antrenman yapmış olsanız bile."

Biranın tadı ekşimeye başlamıştı.

“Sanırım öyle.” Noah’nın gözlerine bakmamaya çalışıyordum. “Geçen sezonu berbat eden bendim. Bunun tekrar yaşanmasını istemiyorum.”

Kapının üstündeki zilin şingirtısı konuşmamızı yarıda kesti ve Holchester takımının birkaç oyuncusu içeri girdiğinde bara belirgin bir sessizlik çöktü.

Kaskatı kesildim, parmaklarım elimdeki bira bardağım sıkıca kavradı. Noah da duruşunu dikleştirirken, diğer Blackcastle oyuncuları içeri girenlere bölgemize izinsiz girmişler gibi ters ters bakıyorlardı, en azından bana göre öyle yapıyorlardı.

Angry Boar herkese açık bir yerdi ama Londra bizim şehrimizdi. Evet, buraya yılın başında taşınmıştım ama şimdiden burayı evim olarak görmeye başlamıştım. Holchester takımı sadece bugün Arsenal ile maçı olduğu için buraya gelmişti.

Gerginlik zehirli bir fırtınaya dönüştü. Diğer müşteriler bile tetikte bekliyordu.

Mac ve üç güvenlik görevlisi ilk problem belirtisinde yumruk atmaya hazır gibi görünüyorlardı ama bu Bocci, Lyle ve diğer Holchester futbolcularının bana yaklaşmasını engellemişti.

“Bakın burada kimler varmış.” Lyle’in sırtışı gözlerine ulaşmıyordu. “Yehuda’nın ta kendisi.”

Bir zamanlar arkadaştık. Ben onu zor durumlardan kurtarmıştım, o da Holchester’daki en sevdiğim kulüpte benim için sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemişti. Sıradan bir transferin aramızdaki dostluğu böyle mahvedebilmesi çok saçmaydı ama ona göre bu sıradan bir transfer değildi. Ezeli rakiplerine katılmak için sezon ortasında haber bile vermeden ayrılmıştım ve bu benim suçumdu.

Fakat neredeyse bir yıl olmuştu, sürekli bana sataşmalarından bıkmıştım. Artık bu konuyu kapatmaları gerekiyordu.

“Benden hoşlandığımı düşünmeye başlıyorum, özel lakaplar falan,” dedim ayağa kalkmadan. Bu saygıyı hak etmiyorlardı.

“Beni bulmak için en sevdiğim bara mı geldin? Gururum okşandı.”

Yüzü kızardı. “Ben hainlerden hoşlanmam,” diye tersledi. “Ama Blackcastle’dakilerle bu kadar içli dışlı olduğunu görmek güzel. Gerçekten onlardan biri oldun, değil mi?”

“Onlar benim takımım,” diye karşılık verdim. Sahte güler yüzlülüğüm kaybolmuştu. “Ayrıca Holchester barlarının önüne kuklalarımı asanlar da onlar değil.”

Spor tutkunu olmayanlar bunu asla anlayamazdı ama haksızlığa uğradığını düşünen bir Holchester taraftarından daha kötüsü olamazdı.

“İnsanların yaptığı şeylerden bizi sorumlu tutamazsın.” Bocci omuz silkti. “Senden bu kadar nefret etmeleri bizim suçumuz değil.”

Dişlerimi sıktım. Buna alışmış olmalıydım fakat bunca zaman sonra bile bu duygu hâlâ canımı yakıyordu. Bunu insanlara açıklamaya çalışabilirdim ama kimse bunu yaşamadan bir zamanlar size hayran olan bir şehrin bir anda size sırt çevirmesinin nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayamazdı.

Sanki ben onlara ihanet etmişim gibi hissediyorlardı. Oysa ben de aynı şekilde onlar bana ihanet etmiş gibi hissediyordum. Sadakatleri tamamen çıkar amaçlıydı.

Anlayabiliyordum ama yine de canımı yakıyordu.

“Siktirin gidin buradan.” Vincent kaşlarını çatarak Bocci’nin arkasına geçti. “Bir şeyler içmek istiyorsanız için ama takımımı rahat bırakın. Lanet olası bir transfer konusunu aşamayacak kadar dar kafalı mısınız?”

“Ah, transfer umurumuzda değil,” dedi Bocci. “Ona ihtiyacımız olmadığını kanıtladı çünkü bilin bakalım geçen sezon lig şampiyonu hangi takım oldu?” Yüzüne çirkin bir sırıtış yayıldı. “Sizinki değil.”

Gerginlik boğucu bir hal almaya başlamıştı.

Vincent’in ifadesi karardığında, Noah bile yanımda uyarırcasına homurdandı.

“Vaktiniz varken zaferinizin tadını çıkarın çünkü uzun sürmeyecek.” Vincent dişlerini göstererek gülümsedi. “Bir sonraki maçımızda sizi yenmek için sabırsızlanıyorum.”

Bocci sırtıttı. “Bizi yenebileceğini mi *sanıyorsun?*”

“Sanmıyorum. Yeneceğimizi *biliyorum.*” Vincent Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Bocci İtalyandı ama Vincent’ın söylediği şey onun diline yeterince benzediği için anlamıştı. Bocci hırlayarak karşılık verdi ancak Vincent bizi bardan attıracak aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalkıp aralarına girdim.

“Geri çekil,” diye uyardım. Yumruğumu Bocci’nin ukala suratına indirmeyi ne kadar istesem de bu sezon oyunu kuralına göre oynamak için gerçekten çok çabalıyordum. Şampiyonluk hedefimi hiç kimse uğruna mahvetmek istemiyordum. “Mac’in kurallarını biliyorsun.”

“Ne kadar tatlı. Yeni en iyi arkadaşını savunuyorsun,” diye alay etti Lyle. “Holchester’a geri dönme, Donovan. Orada istenmiyorsun. *Öz baban* bile artık seni orada istemiyor.”

Ellerim içgüdüsel olarak yumruk oldu. Öfke, zoraki sakinliğimin yerini alıp onu küle çevirmişti.

Arkadaş olduğumuz zamanlarda, Lyle’a babamla olan ilişkimden bahsetmiştim ve şimdi bunu beni kıskırtmak için mi kullanıyordu?

Sikerler.

“İstediğim zaman geri dönebilirim, *Artie.*” Oldukça nefret ettiği lakabını kullanmışım. *Arthur Lyle ya da kısaca Artie.* “Chelsea’ye karşı oynadığımız final maçında kaçırdığın o bomboş pozisyonu hatırlıyor musun? Amatör bir kaleci bile o topu kurtarabilirdi. Eğer ben kıcını kurtarmasaydım, o maçı kaybederdik. Ya Tottenham’a karşı oynadığımız sezon açılış maçının ilk yarısında yaptığım hataya ne demeli? Milli takımda oynatılmamanın bir nedeni var ve Holchester’a geri dönmek *isteme-*

diğim için çok mutlu olmalısın. Eğer isteseydim, sahaya veda edebilirdin çünkü tahmin et bakalım neden? Sen. O. Kadar. Da. İyi. Bir. Futbolcu. Değilsin.”

Lyle, Premier Lig’de oynayacak kadar iyiydi ama aynı kademedeki diğer forvetlerle kıyaslandığında idare eder sayılırdı ve o da bunu biliyordu.

Bu onun için hassas bir konuydu, bu da neden hızla ve düşüncesizce tepki verdiğini açıklıyordu.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve beni öyle sert itti ki Vincent’a doğru sendeledim. “Siktir git, Donovan!”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Tam karşılık verecektim ki güvenlik görevlilerinin bize doğru geldiğini görünce kendimi tuttum.

Mac onlardan önce yanımıza geldi. “Dışarı!” Kırışmış sakalları öfkeyle titriyordu. “Hepiniz dışarı!”

Her iki takımdan da itiraz sesleri yükseldi.

“Hadi ama, Mac!”

“Onlar başlattı!”

“Biz onlara dokunmadık!”

“Duymak istemiyorum!” diye bağırdı. “Kuralları biliyorsunuz. *Kavga yok*. Ne kadar zengin ya da ünlü olduğunuz umurumda değil. Sen.” Lyle’ı işaret etti. “Bir daha buraya gelersen, güvenliğe seni kapı dışarı ettiririm. Geri kalanınız kavgayı dışarıda halledin. Burada tartışmanıza ve diğer müşterilerimi rahatsız etmenize izin *vermeyeceğim*. Benimle tartışmaya kalkarsanız buraya girmenizi ömür boyu yasaklarım. Şimdi defolun!”

Çenemizi kapattık ve ön kapıdan akan turist kalabalığının dikkatini üzerimize çekmek istemediğimiz için arka kapıdan sessizce çıktık.

Üç güvenlikten biri kapıyı yüzümüze çarptı ve bizi çöp konteynerlerinin olduğu ara sokakta bıraktı.

“Bravo size,” diye bağırdı Bocci. “Daha birer içki bile içmeden bizi dışarı attırdınız.”

“Bu nasıl bizim suçumuz oluyormuş?” Adil’in normalde

yumuşak olan yüz ifadesini öfke bürümüştü. “Tartışmayı başlatan sizdiniz!”

İki taraf arasındaki tartışma yeniden alevlendi.

Bu sırada ben de bana karşı Holchester nefret kampanyasını yürüten Bocci ve Lyle’a odaklandım.

“Şimdi istediğiniz kadar tartışabilirsiniz ama gerçek kazananın kim olduğunu maçta göreceğiz,” diye karşılık verdim. “Geçen sene şampiyon olmanız, şampiyon olarak *kalacağınız* anlamına gelmiyor.”

“Öyle mi?” Bocci’nin siyah gözleri kötülükle parlıyordu. “Bahse girmeye ne dersin? Maçtan sonra bir yarış. Sen ve ben. Sahadaki gibi kurallara bağlı olmayacağız ve maçı kazanan beş saniyelik bir avantaj elde edecek.”

Diğerlerinin tartışmaları yavaş yavaş kesildi.

Bu sırada rüzgâr dinmiş, sokak ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü. Yaz sıcaklığı ve boğucu çöp kokusu ciğerlerime doluyordu.

Yarış. Yazın Clive’ı yendiğimden beri hiç yarışmamıştım.

Holchester’da yaşarken Bocci ve ben eğlencesine yarışırdık ama o, o zamandı. Bu ise şimdiydi.

İster sahada ister sokakta olsun, bundan sonra yapacağımız hiçbir müsabaka eğlencesine olmayacaktı. Ölümüne kapışacaktık.

“Neden sustun, Donovan?” diye alay etti Bocci. “Araba yarışlarını sevdiğini sanıyordum. Kaybetmekten, teklifimi kabul edemeyecek kadar mı korkuyorsun?”

Adrenalin kulaklarımda uğulduyordu. Kupayı kazanmayı ne kadar istiyorsam, onun yüzündeki ukala sırıtışı da o kadar silmek istiyordum ama Scarlett’a söz vermişim.

Artık yarışmayacağım. Söz veriyorum.

Takım arkadaşlarım merakla bana bakıyordu. Onlara sokak yarışlarını bıraktığımı söylememiştim, bu yüzden kafaları karıştığı için onları suçlayamazdım.

“Şuna bakın,” dedi Lyle. “*Korkuyor.* Hem maçı hem de yarış kaybedecek. Bunu itiraf etmekte utanılacak bir şey yok, Donovan. Ne zaman pes etmen gerektiğini bilmelisin.”

Diğer Holchester oyuncularını kısı kısı güldü.

Gurur çirkin yüzünü göstermiş, harekete geçmemi istiyordu. Bir yumruk, bir tekme, kabul ederek onları susturacağım ve iki hafta içinde onlara toz yutturacağım bir meydan okuma.

Arabanın titreşimlerini hissetmek ve bitiş çizgisini geçtiğimde motorun zafer dolu kükremesini duymak istiyordum.

Bana engel olan tek şey, Scarlett'm gözyaşlarını hatırlamamdı.

Ama her sabah uyanıp bunun şansının tükendiği gün olup olmadığını ve seni kaybettiğimi haber verecek olan bir telefon alıp almayacağımı düşünemem. Seni kaybedemem.

Boğazımdaki öfke yumağını yuttum.

Gururum ona verdiğim sözü bozmaya değmezdi.

“*Senin özgüvensizliğini tatmin etmek için kariyerimi tehlikeye atmayacağım,*” dedim sertçe. “*Kimin daha iyi olduğunu belirlemek için yarışmamıza gerek yok. Yakında sahada öğreneceğiz.*” Yüzüme buz gibi bir gülümseme yerleştirdim. “*Ayrıca, Bocci? Bana karşı yalnızca bir kez yarış kazandın, o da ben senin kazanmana izin verdiğim içindi. Sana acımuştım. Bu bir daha olmayacak. O yüzden yerinde olsam, yetenekli olmadığım bir konuda başkalarına meydan okumak için bu kadar acele etmezdim.*”

O kekelemeye devam ederken, Holchester takımının geri kalanıyla birlikte onu ara sokakta bıraktım.

Takım arkadaşlarım peşimden gelip beni sakinleştirirken ve kendi aralarında konuşurken sesleri birbirine karışıyordu.

Son sözü söyleyerek oradan ayrılmama rağmen, kalbim yaşadığımız yüzleşme yüzünden hızla çarpmaya devam ediyordu. Bocci'nin ukala sırtışının görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Onun oyununa gelmemekle doğru olanı yapmıştım.

Şimdi tek yapmam gereken iki hafta içinde onu lanet olası sahaya gömmektir.

41

SCARLETT

İyi tarafından bakacak olursam, *Lorena* için katıldığım sonraki provalar, ilk denememe göre çok daha iyi geçmişti. Her provadan sonra resmen Tamara'nın kışındaki kasların gevşediğini görebiliyordum ve ekibin geri kalanının da aralarında mırıldandığını duymamıştım.

Ancak pek de iyi olmayan tarafından bakacak olursam, *sürekli* ağrım vardı. Yvette haberini aldığım günkü kadar şiddetli ve elden ayaktan düşüren ağrılar değildi ama kolay kolay da geçmiyordu.

Kaç kez duşa girersem, masaj yaparsam ya da pilates seansına katılırsam katılayım ağrılarım geçmiyordu. Hiç geçmeyen ve tüm bedenimi saran ağrılar yüzünden, özellikle yorucu bir provadan dört gün sonra, Holchester maçının olduğu sabah acil durum paketime uzanmıştım.

Bunu yapmazsam bugünkü maça gidemezdim ve Asher için orada olmam gerekiyordu. Blackcastle, Holchester'a karşı oynayacaktı. Bunu kaçıramazdım. Fakat Markovic Stadyumu'nda iki saatten fazla yardım almadan oturacağımı düşünmek vücu-

dumun isyan etmesine neden oluyordu, bu yüzden bir ağrı kesici alıp bunun yeterli olması için dua ettim.

Zaten provalar dışında yaptığım ekstra antrenmanlarla kendimi fazlasıyla zorluyordum. Bunu biliyordum. Ancak personel gösterisi, *sadece* bir gösteri değildi. Bu benim kefaretimdi ve bu performansı kusursuz şekilde yapmak için hissettiğim baskı, Kraliyet Opera Binası'nda gerçek kraliyet ailesinin önünde dans ettiğim zamandan bile daha fazlaydı.

Sadece bir buçuk ay daha dayanmam gerekiyordu. Ondan sonra dinlenebilirdim.

“Scarlett, bir içki daha ister misin?” Brooklyn’in sesi beni düşüncelerimden kopardı. “Birer içki daha içtikten sonra stad-yuma gitmem gerekiyor. Babamı desteklemek için falan.”

Ona dönerken kalbim göğsümde küt küt çarpıyordu. “Ne?”

Mutfığa girerken, “Bir içki daha,” diye tekrarladı. “*Virgin mojito* ya da *Virgin daiquiri* yapabilirim. Seçim senin.”

“*Mojito*. Lütfen.” Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

Artan yorgunluğumu ve rahatsızlığımı arkadaşlarımdan ve Asher'dan gizliyordum. Zaten yeterince stres altında oldukları için endişelenmelerini istemiyordum. Asher yeni sezonla, Brooklyn stajla, Carina da bitmek bilmeyen ek iş arayışıyla boğuşuyordu.

Keşke sır saklamak, antrenmanlar kadar yorucu olmasaydı.

“Hâlâ Frank Armstrong’un kızı olduğuna ve bunu bizden sakladığına inanamıyorum.” Carina, Brooklyn’in arkasından boş bir bardak ve bir tabak cipsle içeri girdi. “Ama bize maç için VIP koltuklar ayarladın, o yüzden seni affediyoruz. Yaşasın torpilcilik.”

Brooklyn kahkaha attı.

Öğleden sonra, maç öncesi bir şeyler içmek için benim evimde toplanmıştık. İçki için çok erkendi, -kimileri içki içmek için *asla* erken olmadığımı iddia edebilirdi- o yüzden alkolsüz kokteyller hazırlamış ve birkaç öğünlük atıştırmağı mideye indirmiştik.

Ses tonunda hafif bir suçlulukla, “Size daha önce söylemediğim için tekrar özür dilerim,” dedi Brooklyn. “Ama babamın kim olduğunu öğrenince insanlar biraz tuhaf davranmaya başlıyor. Takımdaki oyunculara ulaşmak için beni kullanabileceklerini sanıyorlar, oysa stajım başlamadan önce takımdakilerin yarısını bile tanımıyordum.” Brooklyn burnunu kırıştırdı. “Sanırım sizinle böyle bir sorun yaşamayacağımı bilmem gerekirdi, sonuçta Asher ve Vincent ile bir bağınız var.”

“Kendini kötü hissetme. Seni anlıyorum.” Bacağımda hissettiğim acıyı görmezlikten gelmeye çalıştım. “Ben de Vincent konusunda aynı şekilde davranıyorum.”

Brooklyn’in, Blackcastle ile olan bağlantısını ilk öğrendiğimde şaşırmıştım ama bizimle bu bilgiyi paylaşmadığı için ona kızmıyordum. Daha yeni tanışmış sayılırdık ve ona geçmişini sormamıştım. Konuyu açtığım zaman da gerçeği rahatça söylemişti, o yüzden ona karşı bir kırgınlığım yoktu.

Bacağımdaki acı gitgide şiddetleniyordu.

Mutfak masasında oturmuş, dikkatimi arkadaşlarımın sohbetine vermeye çalışırken bir yandan da kusmamak için mücadele ediyordum. Biraz başım dönüyordu, içkiler yüzünden olabilirdi.

Brooklyn kokteyllerimizin alkolsüz olduğunu söylemişti ama bardaklara biraz rom eklemesi beni hiç şaşırtmazdı.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu kurcalayıp Asher ile son mesajlaşmalarımızı açtım.

BEN: *Bugünkü maçta iyi şanslar.*

BEN: *Sahada kıçlarını tekmelediğini görmek için sabırsızlanıyorum* ❤️

ASHER: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum, nokta.*

ASHER: *Bu gece kutlama yapacağız. Sadece ikimiz* 🍷

Ufak bir heyecan, ağrılarımın arasından süzüldü. Asher ile yazın olduğu kadar sık görüşmesek de her gün mesajlaşarak

ve telefonda konuşarak iletişimimizi sürdürüyorduk. Bu da neredeyse yüz yüze görüşmemiz kadar iyi geliyordu.

Neredeyse.

Bütün yorgunluğuma rağmen, bu gece biraz baş başa vakit geçireceğimiz için heyecanlanmıştım. Asher her zaman enerjimi yerine getiriyordu.

“Belki ben de Premier Lig stajyeri olmalıyım,” dedi Carina. “Ama sanırım stajyerler pek iyi kazanmıyor.”

“Maalesef,” dedi Brooklyn özür diler gibi. “Ama kişiye özel beslenme planı hazırlayacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım.” Alkolsüz *mojito*’mu bana uzatıp saate baktı. “*Kahretsin*. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Gitmem gerek. Maç yüzünden felaket bir trafik olacak.”

“Off, benim de gitmem gerek. Yarım saat sonra özel dersim var.” Daimi bir ek işi olmadığı için Carina bazen ortaokul öğrencilerine matematik dersi veriyordu. “Scarlett, daha sonra maça görüşürüz, değil mi?”

“Evet.” Kendimi zorla ayağa kaldırıp boş bardak ve tabakları lavaboya taşımalarına yardım ettim. Acı, kalçamdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı. “Siz gidin, bulaşıkları ben sonra hallederim.”

Brooklyn kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Başımı salladım. Arkadaşlarımı çok seviyordum ama bir an önce uzanmam *gerekliyordu*. Enerjim tehlikeli seviyelere düşmüştü ve saat daha öğlendi.

Terden sıırıslıklam olmuş sırtımı fark etmemeleri ya da benden şüphelenmemeleri, oyunculuk yeteneğimi kanıtlıyordu.

Onlar gittikten sonra tekrar sandalyeme yığıldım. Ağrı kesici işe yarıyor gibi görünmüyordu. Eğer işe yarasaydı, ben hâlâ neden...

Biri kapıyı çaldı.

“Scarlett?” Brooklyn’in sesi ince ahşap kapının arkasından duyuldu. “Çok özür dilerim ama sanırım çantamı mutfakta unutmuşum. Alabilir miyim?”

Ensemden şakaklarıma doğru bir ağı yayıldı.

Mutfağa göz gezdirirken sandalyemin karşısında duran mor çanta gözüme ilişti.

“Geliyorum!” diye bağırdım. Sesim tuhaf bir şekilde kısık çıkıyordu.

Gözümün önünde beliren karartıyı geçirmek için gözlerimi kırptırarak çantasını aldım. Mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru ağır adımlarla ilerledim. Evim daha önce gözüme hiç bu kadar uçsuz bucaksız görünmemişti.

Başım aniden döndüğünde sendeledim ama yine de silkinip yoluma devam ettim. Sadece kapıya ulaşarak Brooklyn’e çantasını vermem gerekiyordu. Sonra uzanıp gözlerimi kapatabilir ve *nefes alabilirdim*.

Teoride mantıklı bir plandı ve neredeyse başarılı olmak üzereydi, ta ki bedenim planlarımdan sıkılıp baş kaldırına kadar.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Çanta elimden kaydı.

Bacaklarım iki büküm oldu.

Gözlerim bulanıklaştı.

Ardından yere çakıldım, o kadar uzun süre boyunca düştüğümü hissettim ki, adeta zarif bir düşüş gibi görünüyordu.

Uzakta bir yerlerden kapıya tekrar vurulduğunu ve panik dolu bir ses duyduğumu hatırlıyordum. “Scarlett, neydi o ses? Sen iyi misin? Scarlett!”

Cevap vermek istedim ama çok yorgundum ve aklım karmakarışık.

Elimden gelen tek şey yerçekimine teslim olmak ve...

Başıma taze bir acı saplandı. Yere düşerken bir şeye çarpmış olmalıydım.

Bunu *hissetmiştim*, çarpmanın etkisi yankılanıp çoğaldı ve geriye sadece acı, bitkinlik ve en sonunda mutlu eden bir bilinçsizlik kalana kadar beni tamamen sardı.

42

ASHER

Holchester maçının olduğu sabahı kendi maç öğünümü hazırlayarak -bol karbonhidratlı, bol proteinli tam tahıllı makarna, ızgara tavuk, yanında haşlanmış yumurtalı salata- ve önceden hazırladığım maç öncesi çalma listemi dinleyerek geçirdim.

Maç günlerinde asla antrenman yapmazdım ama zihinsel hazırlık, fiziksel kondisyon kadar önemliydi. Yıllar içinde çalma listemi hem motive eden hem de sakinleştiren şarkılardan oluşacak şekilde özenle düzenlemiştim.

Şanslı kramponlarımı maç çantama atarken liste başa dönmüştü. Beni meşhur eden orta saha golümden beri onları giymemiştim ama her maça yanımda götürürdüm. Bana batıl inançlı olduğumu söyleyebilirdiniz ancak attığım imkânsız gollerin birçoğunu kramponlarıma borçlu olduğuma inanıyordum.

Onlar her şeyin başlangıcıydı ve beni Dünya Kupası şampiyonluğuna taşıyacaktı.

Damarlarımda bir heyecan kıvrılıyordu. Maç saatine daha vardı ama bugün Bocci ve Lyle'in suratındaki sırtışı silmek için sabırsızlanıyordum. Takımımız daha önce hiç olmadığı

kadar güçlü ve uyumluydu, ayrıca kartlarımızı doğru oynarsak sezon sonunda Premier Lig kupasını kaldıran biz olacaktık.

Şu an şampiyonluk Holchester’da olabilirdi ancak bu zafe-rin tadını daha da tatlı hale getirecekti.

Saatime baktım. *Siktir*. Trafiğe kalmamak ve stadyuma za-manında varmak istiyorsam bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Ekipmanlarımı alıp çıkışa doğru yöneldim. Kapıyı arkam-dan kilitlediğim sırada telefonum çaldı. Arayan numarayı tanı-madığım için telesekretere düşmesine izin verdim.

Lanet olası tele pazarlamacılar. Sistemde kayıtlı olmayan numarama nasıl ulaşabiliyorlardı?

Bir yerlerde şahsi numaramın sızdırılıp sızdırılmadığını kontrol etmesi için Sloane’a haber vermeyi aklımın bir köşesi-ne not ettim. Gerçekten böyle sapık tipler vardı ve telefonumun tanımadığım insanlardan gelen garip aramalarla dolmasını is-temiyordum.

Arabama ulaştığımda telefonum tekrar çaldı ve tekrar, sonra tekrar. Sürekli aynı numara arıyordu.

Göğsüme bir endişe çörekledi. Normalde tele pazarlama-cılar aynı numaradan art arda defalarca aramazlardı, değil mi?

Tanıdığım biri, acil bir durum için yabancı numaradan arı-yor olabilirdi. Acaba annem miydi? Babam tekrar kalp krizi mi geçirmişti? İki aydır babamla konuşmamıştım. Annemle ko-nuştuğumuzda iyi olduğunu söylüyordu ama her şey olabilirdi.

Zamanım kısıtlıydı, yine de telefonu açtım.

“Alo?” Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp spor çantamı yan koltuğa fırlattım.

Sürücü koltuğuna oturduğumda göğsüm endişeyle sıkışı-yordu.

“Asher, ben Brooklyn.” Sesindeki gerginliği duyduğum anda doğruldum. Endişe, göğsümden boğazıma doğru yükseliyordu. “Vincent’a ulaşmayı denedim ama telefonu kapalı ve ben...”

“Ne oldu?” diye sertçe sordum. Beni aramadan önce neler yaptığımı tek tek anlatabileceği kadar vaktim yoktu.

Çok kötü bir şey olmasaydı, Brooklyn maça bu kadar az kalmışken bana ulaşmaya çalışmazdı.

Zihnimde korkunç görüntüler dönüyordu, Scarlett bir yerde yaralanmış ya da...

Safra boğazıma tırmandı.

Brooklyn soruma hemen cevap vermeyince beyazlaşan parmak eklemlerimi direksiyona sıkıca sardım. “*Ne oldu?*”

“Scarlett.” Sesi, birden kulaklarımda çınlamaya başlayan nabzımın gürültüsü altında sessiz ve uzaktan gelen bir fısıltıya dönüştü. “Hastanede.”

Evden hastaneye gidişim normalde kırk dakika sürmeliydi.

Ben yirmi dakikada varmıştım.

Trafik kurallarına uymuş muydum, yoksa hepsini ihlal mi etmişim hiçbir fikrim yoktu. Yol boyunca kafam çok bulanıktı, panik ve Brooklyn’in söylediklerinin yankısıyla sürüklenmiştim.

Scarlett hastanede.

Ayrıntı vermemiş, sadece Scarlett’ın evde bayıldığını söylemişti. Şans eseri o sırada yanında olduğu için ambulans çağırabilmişti.

Hayati tehlikesi olmadığını söylese de göğsümdeki düğümü çözmeye yetmiyordu. Hastaneye varana kadar nefes bile alamadım ama durumu Sloane’a haber verecek kadar kendim-deydim.

Bu kez bana “beladan uzak dur” uyarısı yapmamıştı. Yalnızca her şeyle ilgileneceğini, koçu ve hastaneyi arayıp yeni gelişmeler için haber bekleyeceğini söyledi.

Hastaneye vardığımda, bir görevli beni yan kapıdan içeri aldı ve Scarlett’ın bulunduğu kata çıkardı. Ailesinden değildim ama anladığım kadarıyla bilinci yerindeydi ve beni içeri almalarını söylemişti.

Bilinci yerinde, demek ki o iyi.

O iyi.

Scarlett iyi.

Bu sözler, nabzımın ritmine uyum sağlayarak kafamda yankılanıyordu.

Bilinci yerinde olduğuna göre ölmemişti. Taklalar attığı anlamına da gelmiyordu ama en azından hayattaydı.

Sonsuzluk gibi geçen bir sürenin ardından asansör kapıları *ding* sesiyle açıldı. Koridora fırlayıp bana eşlik eden görevliyi arkamda bıraktım. Bana Scarlett'ın hangi odada olduğunu söylemelerine gerek yoktu. Carina ve Brooklyn'in kapının önünde, endişeden beti benzi atmış halde beklediklerini görmüştüm.

Carina ağzını açtı ama konuşmasını beklemeden odaya daldım.

Kabalık edip etmediğim umurumda değildi. Scarlett'ı kendi gözlerimle görmezsem kafayı yiyecektim.

Kapı arkamdan kapandı. Olduğum yerde donup kaldım, göğsüm yükselip alçalırken gözlerim ona kilitlenmişti.

Yatakta yarı oturur pozisyonda uzanıyordu, üzerine solgun bedeniyle neredeyse aynı tonlarda olan beyaz, bol bir hastane önlüğü giymişti. Birkaç makineye bağlıydı ve alnının bir kısmı gazlı bezle sarılmıştı.

Beni gördüğünde bariz bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Asher?" Sesi zar zor duyuluyordu.

Bir yumruk göğsümü sıktı, ciğerlerime giden oksijeni kesti.

"Merhaba, hayatım." Sertçe yutkunup yatağına yaklaştım. "Bir dahaki sefere bana ulaşmak istediğinde telefon açman yeterli, tamam mı?"

Scarlett'ın yüzündeki tebessüm, her zamanki gülümsemesinin bir gölgesiydi.

Göğsümü saran yumruk daha da sıkılaştı. Daha önce yorgun olduğunu görmüştüm, şiddetli ağrılarından sonra canının yandığını da görmüştüm ama onu hiç *bu kadar* kırılgan ve bitkin halde görmemiştim. Her zaman o kadar canlı ve hayat doluydu

ki, onun da ölümsüz olmadığını gösteren bu kanıt içimde kemiklerime işleyen bir dehşet uyandırmıştı.

“Beni bilirsin. Biraz drama yaratmayı severim.” Öksürdü. “Burada olduğumu nereden öğrendin?”

“Brooklyn aradı. Ağabeyini de aramaya çalışmış ama telefonu kapalıymış.”

Acaba ona ulaşabilmişler miydi? Kardeşinin hastanede olduğunu biliyor muydu, yoksa koç maçtan sonra mı söyleyecekti? Şimdiye kadar stadyuma gitmiş olması gerekirdi ama neler olduğunu bilseydi şu anda burada olurdu. Vincent’ın Scarlett’a verdiği değer, onun hakkında asla şüphe etmediğim şeylerden biriydi.

“Maçtan önce telefonu hep kapalı olur. Dikkatini çok dağıttığını söylüyor,” diye mırıldandı Scarlett.

Yarasım acıtmamak için fazla bastırmamaya özen göstererek saçlarını alnından çektim. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Başım döndü ve düşerken kafamı çarptım.”

“Bu *hiçbir şey* değil.” Elim sargının üzerinde oyalandı. “Canın çok yanıyor mu?” diye sordum sessizce.

Sadece yarası değil, *her şey*...

Sessizliği çok fazla şey anlatıyordu.

İçime cam parçalarının sivri uçları saplanıyordu. Kalbim parparça olmuş bir cam gibiydi, parçaları yalnızca Scarlett’ın nefes sesleri bir arada tutuyordu.

Bundan *nefret* ediyordum. Kaza günü onun bulunduğu arabaya çarpan o piç kurusundan nefret ediyordum, tıbbi teknolojinin acısını dindirecek kadar gelişmiş olmamasından nefret ediyordum ve en çok da elimden hiçbir şey gelmemesinden nefret ediyordum.

Tüm bu paraya ve şöhrete rağmen, onun için hiçbir şey yapamıyordum.

“Çok da kötü değil.” Sesi giderek zayıflıyordu. “Provalar sırasında biraz kendime fazla yüklenmişim ama hepsi bu. Biraz dinlenince toparlanırım.”

Omuzlarım kaskatı kesildi.

Gösteriyle ilgili hisleri, sadece sahneye çıkma eyleminden çok daha derindi ve konuşurken çok dikkatli olmam gerekiyordu.

“Gösteri aralık ayında,” diye nazikçe hatırlattım. “Daha prova için iki ay süren var.”

İnatçı bir tavırla çenesini kaldırmasından, daha o cevap vermeden boşuna çabaladığımı anlamıştım. “Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Aralık ayına kadar idare edebilirim.”

İçimi bir hayal kırıklığı kapladı. Zaten provalarda diğerlerinden bir farkı olmadığını kanıtlamak için kendini paralıyordu. İki ay daha bunları yaşadığını görmeye dayanamazdım.

Bugün bayılmasının kötü geçen tek bir günden kaynaklanmadığını biliyordum, üst üste böyle kötü günler geçirdiğine emindim. Canımı hangisinin daha fazla yaktığını bilmiyordum. Bunu benden saklaması mı, yoksa benim fark etmemiş olmam mı?

Sezon boyunca programım hep yoğundu ve yazla kıyaslandığında daha fazla ayrı kalacağımıza kendimizi hazırlamıştık ama lanet olsun, *yanında olmalıydım*.

“Ben hep seninle ilgileneceğim.” Yanağım avucumun içine aldığımda göğsüm sızlıyordu. “Ama sen de kendine dikkat edeceğine söz ver.”

Scarlett hafifçe başını sallayarak karşılık verirken gözleri yaşarmıştı.

“Biraz dinlenmen için dışarı çıkacağım.” Eğilip dudaklarımı hafifçe dudaklarına dokundurdum. Seçme şansım olsaydı, taburcu olana kadar yanından ayrılmazdım ama bu sadece dikkatini dağıtırdı. Uyumaya ihtiyacı vardı. “Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım.”

Ayağa kalkıp odadan çıkmak için arkamı döndüm.

“Bekle. Saati yeni fark ettim.” Scarlett’ın sesi, panikle birlikte bir nebze güçlenmişti. “Maç. Gitmen lazım. Başlamak üzere...”

“Gitmeyeceğim.” Çoktan Sloane’a, koçu arayıp olan biteni anlatmasını söylemişim. Koç daha sonra bunu bana fena öde-tecekti ama bununla zamanı gelince uğraşırdım.

“Ne?” Gözleri kocaman açıldı. “Ama maçınız Holches-ter’la. Bu... Asher. Gitmek zorundasın. Ben iyiyim.” Tekrar öksürdü, nefes alış verişi giderek ağırlaşıyordu. “Ben uyurken burada kalmanın hiçbir anlamı yok.”

“Var.” Dişlerimi sıktım. “Brooklyn arayıp senin hastane-de olduğunu söylediğinde... hissettiğim şeyi tarif edebilecek bir kelime yok. Sanki dünya yıkılmış da ben enkazının altında kalmıştım. Bana hayatta olduğunu, ciddi bir tehlike olmadığı-nı söylese de düşünemedim, lanet olsun, seni kendi gözlerimle görene kadar *nefes* bile alamadım.” Duygularım boğazıma di-zilirken başımı iki yana salladım. “Şimdi çıkıp maça gitsem de bir şey değişmeyecek. Maç boyunca sadece seni düşüneceğim. Takıma yük olmaktan başka bir şey yapmamış olacağım.”

Scarlett’tan önce, bir maçı kaçıracığıma kırık camların üze-rinde sürünürdüm. Hayatımdaki en önemli şey futboldu. Hep öyle olmuştu ve hep öyle kalacağını sanmışım.

Fakat en sonunda, futboldan daha çok değer verdiğim bir şey, *birini* bulmuştum.

Bugünkü Holchester maçım haftalardır beklememin ya da gururumun söz konusu olmasının hiçbir önemi yoktu. Koçun muhtemelen bana çok kızmış olması veya taraftarların tepkisi de önemli değildi.

Scarlett hepsinden daha önemliydi, burada olduğu sürece yanından ayrılamazdım ve *ayrılmayacaktım*.

Yanağından bir yaş süzüldü. “Özür dilerim,” dedi sessizce.

Bugün bir milyonuncu kez kalbim sıkıştı. “Dileme, haya-tım.” Başparmağımla gözyaşını sildim. “Bu senin suçun değil.”

“Ama...”

“Hayır. Buraya gelmeyi de burada kalmayı de ben *seçtim*. Maçı kaçırdığım için kendini suçlu hissetme. Bu benim çöz-mem gereken bir sorun. Sen sadece dinlenmeye odaklan, biz de

seni buradan en kısa sürede çıkarabilelim. Gereksiz yere hastaneye yemeklerine maruz kalmanı istemem.”

Scarlett’ın kahkahası bir tüy kadar hafifti ama benim için yeterliydi.

Konuşmamız onu yormuş olmalıydı çünkü daha fazla itiraz etmemişti. Gözleri yavaşça kapandı, ben de nefesi düzene girene kadar bekledikten sonra koridora çıktım.

Brooklyn ve Carina, yüzlerinde endişeli bir ifadeyle Brooklyn’in telefonuna gömülmüştü.

Kapının açıldığını duyunca başlarını kaldırdılar ve Scarlett’ı görünce hissettiğim geçici rahatlama, yerini yeni bir endişeye bıraktı.

“Ne oluyor?” diye sordum.

Birbirlerine baktılar.

“Bugün ikinci kez kötü haberi veren kişi olmak istemem ama...” Brooklyn telefonunu uzattı. “Bunu görmen gerekiyor.”

Telefonu elime aldığım anda tenimi buz kesti.

Birisi, hastaneye ulaşım girişe doğru koştuğum anın videosunu çekmişti. Yandaki girişe, ön kapıyla kıyaslandığında daha az kişinin erişimi vardı ama belli ki bu yeterli olmamıştı.

Videoyu her kim çektiyse, yedi dakika önce sosyal medyada paylaşmıştı ve şimdiden elli binden fazla izlenme ve yüzlerce yorum almıştı.

Paparazziler bunu gördüğünde, buraya kimi görmek için geldiğimi çözmeleri uzun sürmeyecekti. Sonrasında, ilişkimize dair yapboz parçalarını bir araya getirmeleri daha da kısa sürecekti.

Onun için Holchester’a karşı oynayacağım önemli bir maçı kaçırmıştım. Bunu yapmamın tek bir sebebi olabilirdi.

“Üzgünüm,” dedi Carina. O da benimle aynı sonuca varmış olmalıydı. “Yapabileceğimiz bir şey olursa haber ver.”

“Hayır. Bu...” Yüzümü ovaladım. “Hayır. Biz hallederiz. Sorun yok. Teşekkürler.”

Sorun yok. Scarlett’la birlikte bu kadar uzun süredir büyük

bir çabayla sakladığımız sırrın, yakında aleni bir şekilde ortaya çıkacağını haykıran içimdeki sesi susturdum.

Her şeyi adım adım halledecektik.

Haber *henüz* yayılmamıştı. O zamana kadar Sloane'u aramam gerekiyordu. Hızlıca mesajlarımı kontrol ettiğimde videoyu çoktan gördüğünü fark ettim, sonra da koçu arayacak ve doktoru bulup Scarlett'ın iyileşme sürecini daha rahat hale getirmenin bir yolunu bulacaktım.

Hastanede ne kadar kalması gerektiğini bilmiyordum ama o küçük, kasvetli odada bir geceden fazla kalmayacağına oldukça emindim.

Scarlett'ın odasına yakın sessiz bir köşede aramalarımı yaptım. Beklediğim gibi, Sloane yakında çıkacak olan ilişki haberleri konusunda hemen harekete geçmişti. Zamanlama ya da koşullardan memnun olmasa da sanırım artık manşetlere yarış yüzünden çıkmadığım için rahatlamıştı.

Koçu aradığımda telesekretere düştü. Maç ısınmaları çoktan başladığı için telefonunun kapalı olmasına şaşırılmamıştım ama ondan bizzat özür dilemem gerekiyordu, o yüzden kısa bir mesaj bıraktım. Daha sonra istediği kadar yüzüme öfkesini kusabilirdi.

En sonunda da doktorla konuştum ve Scarlett'm durumu stabil kalırsa yarın taburcu olabileceğini söyledi.

Bu her ne kadar içimi rahatlatmış olsa da şimdiden gelecek haftanın, sonraki haftanın ve ondan sonraki haftanın provaları için endişelenmeye başlamıştım. Lavinia, hastaneye kaldırıldığını öğrenirse başrol olarak devam etmesine izin verir miydi? Yvette yokken *Lorena* rolü için başka bir seçeneği yoktu ama kuralcı ve disiplinli müdirenin bugün olanları görmezlikten geleceğini hayal etmek zordu. Samimi ve duygusal davranan biri değildi fakat çalışanlarının sağlığına önem verirdi.

Kafamın içinde üst üste yığılmış milyon tane endişe vardı.

Scarlett uyurken ben hem haberleri hem de maçı takip ettim. Neyse ki maçta öndeydik ama oyundan çok Vincent'ın yüzüne yapılan yakın çekimlere odaklanmıştım.

Yüz ifadesini okumaya, Scarlett'ın durumunu öğrenip öğrenmediğini anlamaya çalışıyordum. Hastaneye girdiğim sırada çekilen video oyuncular sahaya çıktıktan sonra paylaşılmıştı, o yüzden haberi olduğunu sanmıyordum. Yine de maça çıkmadan önce telefonunu açmış ya da koçla konuşmuş olabilir miydi?

Vincent maç sırasında hep suratsız bir piç olduğundan anlamak imkânsızdı.

Diğer yandan, koç bariz şekilde öfkeliydi. Kameralar birkaç kez ona döndüğünde, çenesini biraz daha sıkarsa azı dişlerini kıracak gibi görünüyordu. Benim yerimi alan Gallagher gayet iyi iş çıkarıyordu ama bir önemi yoktu.

Son dakikada maçı ekmemin bedelini çok ağır ödeyecektim. Teknik olarak bu acil bir durumdu ancak kimse ölmediği ya da ölmek üzere olmadığı için koçun pek anlayış göstereceğini sanmıyordum.

“Asher, gidip bir şeyler ye,” dedi Brooklyn. “Scarlett hâlâ uyuyor. Ne bileyim, yatakta yuvarlanıp yere düşecek hali yok.”

“Biz ona göz kulak oluruz,” diye ekledi Carina.

İtiraz edecektim ama hepimiz saatlerdir hastanede olduğumuz için yorgun, aç ve asabiydik. Scarlett'm arkadaşlarıyla tartışmak istemiyordum, aynı zamanda hastane kafeteryasının yemeklerini yemektense kendi elimden bir parça koparıp çiğnemeyi tercih ederdim.

Bunun yerine lavaboya uğradım ve dönerken bir paket çubuk krakerle bir şişe su aldım. Otomatın yanında aldıklarımı yiyerek verdiği enerjiye minnettar oldum.

Scarlett'ın odasının bulunduğu koridora döndüğümde sadece Brooklyn vardı ve beni görünce ayağa fırladı.

“Ben yokken bir değişiklik oldu mu?” diye sordum.

Evet demesini beklemiyordum ama sorumu duyunca yüzünde gergin bir ifade belirdi.

“Şey, Carina tuvalete gitti ve Scarlett tekrar uyandı.”

“Bu kadar çabuk mu?” Onunla konuştuğumuzda o kadar bitkin görünüyordu ki bütün gece uyur diye düşünmüştüm. Bir şey mi olmuştu? Acısı onu uyutmayacak kadar fazla mıydı?

“Evet. Ama şey, içeri girmek istemezsin,” dedi Brooklyn, ben kapıya doğru yönelince.

Artık çok geçti. Çoktan kapıyı aralamıştım bile.

“Neden...” Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Çünkü Scarlett yalnız değildi. Vincent yatağının yanında, sırtı bana dönük şekilde duruyordu. O kısa saç kesimini ve dört numaralı formayı nerede görsem tanırdım. Maçtan çıkıp doğrucaya buraya gelmiş olmalıydı.

Arkasını döndü, beni gördüğünde yüz ifadesi karardı.

Siktir. Scarlett ile hakkımızda henüz herhangi bir haber çıkmamıştı ama sezonun en çok beklenen maçını Scarlett’ın yanında olmak için kaçırdığımı düşününce, bulmacanın parçalarını paparazzilerden daha hızlı birleştirmişti.

Vincent hızla üzerime yürürken ellerimi havaya kaldırdım. “Vincent, ben...”

Cümlemi bitirmeme fırsat kalmadan yumruğunu kaldırıp suratıma geçirdi.

43

SCARLETT

Görünüşe göre hastanelerde yumruk yumruğa kavga çıkması, özellikle de hastalardan biri yataktan kalkıp kavgayı engellemeye çalıştığında hiç hoş karşılanmıyordu.

Kendimi Vincent ve Asher'm kavgasının ortasına atacak kadar aptal değildim ama *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Tanrı biliyordu, normalde bağırdığım gibi bağırarak gücüm yoktu.

Ne yazık ki, yürümek bir yana dik oturacak gücüm bile yoktu. Başımı yastığımdan on santim kadar kaldırabildiğimde yorgunluktan başım tekrar düştü.

“Durun.” Kelime boğazımı tırmalamıştı. “*Durun.*”

İkisi de homurtuları, küfürleri ve yumruklarının birbirine çarpma sesleri arasında beni duymuyordu.

Vincent ilk yumruğu attığında her şey bitmişti. Asher karşılık vermişti ve şimdi ikisi de bir metre uzağımda, dürtülerini kontrol edemeyen *Neandertaller* gibi boğuşuyorlardı.

Migrenim kafatasımı zorluyordu.

Dinlenmek ve tıbbi müdahale şiddetli ağrılarımı biraz dindirmiş olsa da hâlâ her yerim ağrıyor, sehpanın köşesine çarpan başım zonkluyordu. Neyse ki, düştüğüm açı sayesinde bir sıy-

rık ve hafif bir beyin sarsıntısıyla kurtulmuştum. Tüm bu olanlar düşünüldüğünde çok daha kötü durumda olabilirdim.

Ancak en çok değer verdiğim iki insanın hastane odamda dövüştüğünü görmenin, hızlıca iyileşmem için pek yardımcı *do-kunmuyordu*.

“Piç kurusu!” Vincent yumruğunu tekrar Asher’a doğru savurdu. “Bana yalan söyledin!”

“Sana anlatacaktık.” Asher yumruğundan kaçtı. “İşte *bu yüzden* söylemedik.”

“Sen...”

Bir anda kapı açılınca Vincent’ın cevabı yarım kaldı. İçeri sırasıyla doktor, Carina, Brooklyn ve hemşirelerden biri girdi.

Çığlıklar, bağırışlar ve küfürler havada uçuşuyordu.

Ben de onlarla birlikte bağırmak istiyordum. Ayağa kalkmak, haykırmak, kendi hayatıma seyirci olmak dışında herhangi bir şey yapmak istiyordum ama bu gücü kendimde bulamıyordum.

Migren ağrısı gözlerime, şakaklarıma, çeneme yayıldı. *Her yerim ağrıyordu*.

“*Yeter!*” Doktorum sonunda durumu kontrol altına almıştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Herkes, *dışarı*.”

“Ama...”

“Bunu yapamazsınız...”

“O...”

“Duymak istemiyorum! Hastam burada dinleniyor.” Beni işaret etti. “Siz de *yumruk yumruğa* kavga mı ediyorsunuz? Güvenliği çağırmadığıma şükretmelisiniz. Derhal dışarı çıkın!” Bu kadar kibar görünen yaşlı bir kadına göre, Dr. Ambani’nin sesi oldukça tok ve etkileyiciydi.

Sanki sis dağılmış, Asher kapıyı açtığından beri benim de odada olduğumu ilk kez fark etmişlerdi.

Vincent ve Asher, yakalanmış gibi bana bakıyordu. Suçluluk, yüzlerinde korku dolu çizgiler bırakmıştı fakat doktor onlara özür dileme fırsatı tanımadı.

Doktor parmağını kapıya doğrulttuğunda, ikisi de utanç içinde başını öne eğerek dışarı çıktı.

Onlar gitmeden önce bir şeyler söylemeye çalıştım ama kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülmedi.

Tüm enerjimi Asher'la ve ardından Vincent'la konuşmak için harcamıştım. Gözlerimi açık tutabilmem bile mucizeydi.

Dr. Ambani ve hemşire hemen yanıma geldi. Dokunuyor, muayene ediyor ve aralarında sessizce bir şeyler konuşuyorlardı ancak ne söylediklerini anlayamadım.

Boğazımda bir sürü duygu birikmişti.

Asher'a, benim için maçı kaçırmasının beni ne kadar etkilediğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Sırrımız açığa çıkmıştı, bu da en kötüsünü atlattığımız anlamına geliyordu.

İlişkimizi ondan gizlediğimiz için Vincent'tan özür dilemek ve benim için endişelenmesine gerek olmadığına dair ona güvence vermek istiyordum. Bunun Rafael'in farklı bir versiyonu olmadığını, daha önce hiç Asher'la birlikteyken olduğum kadar mutlu olmadığımı söylemek istiyordum.

Onlara bugün yaşananların, pamuk ipliğine bağlı olan ateşkeslerini bozmasına izin vermemeleri gerektiğini hatırlatmak istiyordum çünkü dostken, düşman olduklarından çok daha iyi olduklarını biliyordum.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama hepsi beklemek zorundaydı.

Bilincimi yitirmek üzereydim. Çelikten bir çapa göz kapaklarımı ağırlaştırdı, karanlık çöktü ve dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktı.

Vincent'in ilk yumruğu atmasına izin vermiştim ancak sonrasında kurallar ortadan kalktı. Ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum ama bu durum onun kum torbası olacağım anlamına gelmiyordu.

Doktor bizi odadan kovduğunda, ikimiz de bitik durumdaydık. Dudağımdaki kesikten ağzıma kan damlıyordu, onun çenesinde de koyu bir morluk belirmişti.

Scarlett içeride yatarken onunla kavga ettiğim için çok utanıyordum. Ancak Vincent bana saldırınca savaş ya da kaç refleksim devreye girmiş ve sadece kendimi savunmaya odaklanmıştım, gözüm başka bir şey görmemişti.

Dr. Ambani ve hemşire odada kalırken, biz koridorda ters ters birbirimize bakıyorduk.

Ya çok sakın bir gündü ya da hastane personeli etrafımızda dolaşmamaları için uyarılmıştı çünkü karşı uçta duran iki hemşire dışında koridor boştu. Dinleyecek veya video çekecek kimse yoktu, yalnızca olayların bu kadar hızlı kızışmasına şok olmuş gibi görünen Carina ve Brooklyn vardı.

Vincent yumruklarını sıkıp gevşetiyordu. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bu derken, Scarlett ile olan ilişkiyi kastettiğini düşünüyordum.

Gerçek zaten ortaya çıkmıştı. Yani ona *bütün* gerçeği anlatabilirdim. "Temmuz'dan beri."

"*Temmuz mu?*" Kontrolsüz öfkesi yüzünden kulaklarından buhar çıktığını gördüğüme yemin edebilirdim. "*Neredeyse üç aydır benden habersiz gizli gizli görüşüyor muydunuz?*"

"Dediğim gibi, böyle bir tepki vereceğini bildiğimiz için sana söylemedik." Hayal kırıklığı, dişlerini gösterircesine kelimelerimdeki sert tınıyı artırdı. Hem ilişkimize dair bomba haberi hem de kız kardeşinin hastaneye kaldırıldığını aynı anda öğrenmek zorunda kaldığı için Vincent'a biraz daha anlayış

göstermeliydim. Fakat aşırı stresli ve bitkindim, bunu umursayacak halim yoktu. “Bilgin olsun, biz ne birlikte olmak ne de sen Londra’ya döndükten sonra bunu senden gizlemek *istedik*. Bu biraz... kendiliğinden oldu.”

Yetersiz bir bahaneydi ama son üç ayı ayrıntılarıyla açıklamak için doğru zaman ve yerde değildik.

Zaten Vincent da dinleyecek gibi görünmüyordu. Dikkati spor ayakkabılarıma kaymıştı. Maçtan önce stadyuma giderken asla krampon giyme zdim. Yüzünde gördüğüne inanamıyormuş gibi bir ifade belirdi. “Yazın kız kardeşimin evine uğradığımda duşta olan *sen* miydin?”

Siktir.

“Teknik olarak,” dedim çok dikkatli bir şekilde. “Banyodaydım.”

“Tanrım!” Steril koridorda bir dizi Fransızca küfür yankılandı. “Bana Akademi’den biri olduğunu söylemişti!”

Boğazımı temizledim. “Teknik olarak, *aslında* ben de Akademi’dendim. En azından yaz boyunca.”

Vincent’ın gözü seğirdi. Bana tekrar saldırmak istiyor gibi görünüyordu ama keskin bir ses araya girdi.

“Kesin şunu!” Brooklyn aramıza girdi. Kenarda sessizce izleyen Carina ve Brooklyn’i tamamen unutmuştum. “Şu halinize *bakın*. İki yetişkin insan çocuk gibi kavga ediyor, hem de hastanede. Hiç utanmıyor musunuz?”

Vincent’ın yanakları kızarmaya başladı. “Yapma...”

“Ne yapmayayım? Saçmalıklarınızı yüzünüze vurmayayım mı?” İnatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Vincent ondan en az otuz santim uzundu ama Brooklyn ona ters ters bakarken tepesinde dikiliyormuş gibi görünüyordu. “*Kız kardeşin* içeride yatıyor.” Parmağını Scarlett’in odasına doğrulttu. “Dinlenmeye çalışıyor ve senin gelir gelmez yaptığın ilk şey kızın hastane odasında lanet olası bir kavga çıkarmak. Zaten yeterince stresli. Ağabeyinin ve sevgilisinin işleri daha da kötü bir hale getirmesine gerek yok. Ve sen...”

Brooklyn bu kez parmağını bana doğrultmuştu. "...Vincent'm saçmalıklarına izin vermemen gerektiğini bilmen lazımdı. Kendini savunmak ve yumruk yumruğa kavga etmek arasında bir fark var. Babamın konu siz olunca bu kadar huy-suzlaşmasına *hiç* şaşırmıyorum. Her gün sizin bencil, çocukça hareketlerinizle uğraşmak zorunda kaldığım düşünürsek, onu erken yaşta mezara koymamış olmanıza şaşıyorum!"

İçeride öyle bir sessizlik vardı ki iğne atılsa duyulurdu.

Yarımız kadar boyu olan biri tarafından azarlandığımız için feci şekilde afallamış, tepki bile veremeden ona bakakalmıştık. Carina arkasında sırtıyordu, rahatsızlığımızdan biraz fazla keyif alıyor gibiydi.

Fakat Brooklyn haklıydı. *Gerçekten* bencil ve çocukça davranıyorduk. Doktor da aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti ama Brooklyn'in bunları söyleme tarzı tam hedefine ulaşmıştı.

Kendimizi gururumuza ve bu aptal tartışmayı kazanma arzumıza fazla kaptırmış, davranışlarımızın Scarlett'ı nasıl etkiyeceğini hiç düşünmemiştik.

Suçluluk, koridordaki tüm testosteronu yok etti ve beni utançtan buz kesmiş halde bıraktı. Karşımda duran Vincent da ellerini ceplerine sokarken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Vincent'a ilişkimizden bahsetmeyi ertelememiz için Scarlett'ı ikna eden bendim ve dolayısıyla hata bendeydi. Öfkelenmesini anlayabiliyordum ama bana saldırınca refleks olarak karşılık vermiştim.

"*Biz* burada kalıp Scarlett'a göz kulak olacağız." Brooklyn kendisini ve Carina'yı işaret etti. "Siz ikiniz gidip meselenizi başka yerde çözeceksiniz. Negatif enerjinizin burayı zehirlemesini istemiyorum."

"Öyle mi?" Vincent gözlerini kıstı. Kendisine emir verilmesinden hoşlanmadığı belliydi. "Peki bizi nasıl gönderecekmişsin?"

Brooklyn tatlı tatlı gülümsedi. "Kal da bak bakalım nasıl gönderiyormuşum."

Yüzlerinde meydan okuyan ifadelerle birbirlerinin karşısına dikildiler.

Birbirlerine gözdağı veriyorlardı ama uzun, gergin bir bakışmadan sonra Vincent gözlerini kaçırdı ve öfkeyle uzaklaştı. Çıkarken tek bir kelime bile etmemişti.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Brooklyn tek kaşını kaldırarak bana döndü. “Sıra sende, âşık çocuk.”

İtiraz etmedim, bana Scarlett’ın hastaneye kaldırıldığını haber verdiği ve bizi azarlayarak biraz olsun aklımızı başımıza getirdiği için ona bu kadarını borçluydum.

Vincent’in peşinden gittim, sonunda otomatların yanındaki sessiz bir köşeye ulaşana kadar sessizce yürüdük. Koca siyah makineler ana koridorla aramızda duruyor, biraz mahremiyet sağlıyordu.

Yan yana geçip duvara yaslandık, vücutlarımız hâlâ öfkeden titriyordu.

“Kardeşimle çıktığına inanamıyorum.” Vincent dişlerini sıkarak karşıya bakıyordu. “Ben yokken böyle bir şey yapmaya kalkışacağını biliyordum. Aksini düşünmek aptallıktı. Onu seninle yalnız bırakmamalıydım.”

“Onun kim olduğunu öğrendiğimde böyle bir şeyin olmasını *istediğimi* mi sanıyorsun? O bir DuBois. Hepinizin boktan insanlar olduğunuzu düşünüyordum.”

Vincent kıs kıs güldü.

“Sana daha önce de söyledim, bunların hiçbirini planlamamıştık,” diye devam ettim. “Kendiliğinden oldu.”

“Tabii tabii. Kız kardeşimi yatağa atman da *kendiliğinden* olmuştur.” Bana döndü, elmacıkkemikleri şüpheyile gerilmişti. “Bunu benden intikam almak için mi yaptın? İlişkinizi gözüme sokmak mı istedin?”

İçimdeki öfke yeniden alevlendi. “Birincisi, onu *yatağa falan atmadım*. İkincisi, her şey seninle ilgili değil,” diye çıkıştım. “Gözüne sokmak isteseydim, Londra’ya döndüğün anda sana söylerdim. Lanet olsun, sen burada değilken sırf sana

haberi ulaştırmak için posta güvercini bile yollardım. *Bu* çok daha mantıklı olurdu. Senden saklamaya çalışmam hiç mantıklı olmazdı. Tabii ki, fıstık büyüklüğündeki beynin ve Seine Nehri'nin dibinde bir yerde yüzen sağduyun yüzünden parçaları birleştirememene şaşırmıyorum."

Vincent'm burun delikleri genişledi. "Siktir git!"

"*Sen* siktir git!" Bu saçmalıktan sıkılmışım. Scarlett'ın önünde onunla kavga ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama şu an Scarlett burada değildi. "Dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyor olabilirsin ama Scarlett istediğini yapmakta özgür. Sana güveniyor çünkü sana saygı duyuyor, Tanrı bilir neden. Ayrıca sana değer veriyor, hem de zorunda olduğu için değil. Scarlett'a inanılmaz biri olduğu için değil de sırf senin kardeşin olduğu için ilgi duyduğumu ima ederek ona büyük bir haksızlık ediyorsun. O çok zeki, güzel, yetenekli ve komik... İnan bana, en büyük kusuru seninle kan bağı olması." Bir an için duraksadım. "Bir de aşcılık yetenekleri."

Vincent ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana ters ters baktı.

Birkaç saniye geçtikten sonra sonunda cevap verdi. "Gerçekten berbat yemek yapıyor. O yüzden ne zaman birlikte yemek yiyecek olsak dışarıdan söylüyoruz."

Hafifçe gülerek karşılık verdim ve yeniden derin düşüncelere dalıp sessizliğe gömüldük.

Yaşadığım öfke patlamasının ardından nabzım hâlâ yavaşlamamıştı, yine de içimi döktükten sonra daha net düşünmeye başlamışım. Kavga ederek sinirimizi boşaltıyor olabilirdik ama bu durum bizi hiçbir yere götürmüyordu çünkü sorunun köküne inmiyordu.

"Bak," diye devam ettim. "Scarlett'm birlikte olmasını isteyeceğin insanlar listesinde ilk sırada olmadığımı biliyorum..."

"İkinci, üçüncü ya da dördüncü sırada da değilsin."

Sinirli sinirli homurdanmasına aldırmış etmeden devam ettim. "Ama o, bu dünyada en çok değer verdiğim insan ve bu konuda

onu suçlamayı istemiyorum. Sana yalan söylemek hiç hoşuna gitmiyordu ancak kariyerin için o kadar endişelendi ki bu haberi sana pat diye vermek istemedi.”

Vincent kaşlarını çattı. “İlişkinizin benim kariyerimle ne alakası var?”

“Öğrenirsen işlerin daha da kötüleşeceğinden ve maçta performansımızı etkileyeceğinden korkuyordu. Birlikte çalışmazsak koçun bizi yedeğe alacağım biliyor. Sorunu daha da büyütmek istemedi.”

Uzun bir nefes verdi. “Doğru.”

Başta düşüncesizce, içgüdülerimizle alevlenen öfkemiz sönmüş ve geriye yalnızca yorgunluk kalmıştı. Brooklyn bizi resmen oyundan atmıştı ama buna ihtiyacımız vardı.

“Ona değer verdiğinden şüphem yok,” dedi Vincent. “*Holchester*’la olan maçımızı ekip onun yanına gelmen bunu kanıtıyor. Ama mesele onun için ne hissettiğin değil. Mesele dürüstlük. İkiniz de bana yalan söylediniz.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bağış maçından sonra Angry Boar’da otururken, ona asılmadığın için sana teşekkür edip durdum ve sen tek kelime etmedin.”

“Biliyorum.” Suçluluk içimi kemiriyordu. “Özür dilerim.”

Vincent’tan ilk kez özür diliyordum. Sandığımdan daha kolay olmuştu çünkü samimiydim. Onun yerinde olsam ben de sinirlenirdim.

“Londra’ya döndüğün hafta sana söyleyecektik,” diye açıkladım. “Ama seninle aramız düzelmeye başlamıştı ve Angry Boar’da yaptığın konuşmadan sonra bu haberi pek... iyi karşılamayacağından korktum. Seninle yapacağımız konuşmayı ertelemek için Scarlett’ı ben ikna ettim. Sezonun başlamasına bu kadar az kalmışken ateşkesimizi bozmak istemedim.”

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bunu halledebileceğimi düşünüyordum. *Konuşarak* halledebilirdik. Ancak bunlar sonradan daha net görülüyor, o an doğru kararı vermek kolay olmuyordu.

“Bana en başında söylemeliydin,” diye hırladı Vincent. “Ben bu takımın kaptanıyım. Sezonu ve kazanmayı senin kadar, belki de sen daha fazla önemsiyorum. Eğer kardeşim lanet olası bir hastanedeyken kendi kendime öğrenmeme izin vermek yerine çıkıp adam gibi yüzüme söyleseydin *daha iyi* karşılayabilirdim.”

“Haklısın,” diye kabul ettim. “Ama artık çok geç.”

Kıs kıs güldü. “Hadi ya?”

Bir süre daha sessiz kaldık.

Otomatların uğultusu, ana koridordan gelen hafif ayak seslerini ve konuşmaları bastırıyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, “Yendik mi?” diye sordum. “Maçı.” O gelmeden önce skoru kontrol etmemiştim.

Vincent başını iki yana salladı. “Berabere. İki iki.”

“Sikeyim.”

“Aynen.”

İkimiz de aynı anda derin bir iç çekişle hayal kırıklığımızı dışa vurduk.

“Bu arada koç sana inanılmaz sinirli.” Vincent bundan çok memnun olmuş gibiydi. “Seni gördüğü yerde canlı canlı derini yüzecek.”

Yüzümü buruşturdum. Gelecekte beni cezalandırmak için bol bol koşturacağını tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi. *Yani pek umurumda değildi.*

“Sorun değil,” diye karşılık verdim. “Atlatırım.”

“Sen her zaman atlatırsın.” Vincent’in sesine karışan o sert tını, beni neden sevmediğini hatırlatmıştı. “Her şeyden paçayı sıyrırıyorsun.”

“Güven bana.” Blackcastle’a transfer olduğumu açıkladıktan sonra aldığım binlerce iğrenç mesajı düşündüm. “Sandığın kadar dokunulmaz değilim.”

“Belki değildir ama bırak da öyle olduğunu düşüneyim.” Eliyle dudaklarını ovaladı. “Ne yaparsam yapayım, hep seninle karşılaştırdım. Aynı pozisyonda bile oynamıyoruz ama adımız

sürekli yan yana anılıyordu. Senin yaptıklarının yarısını yap-sam paçayı kurtaramazdım.”

Uzun bir duraksamadan sonra, “Sana daha iyi hissettirecekse,” diye karşılık verdim. “Sende Dünya Kupası var, bende yok.”

Vincent ufak bir kahkaha attı. “Doğru söylüyorsun.”

Daha düne kadar, Dünya Kupası hakkında şaka yapacağımı hayal bile edemezdim. Son turnuvada galibiyetin elimden kayıp gittiğini görmek, *her zaman* hayatımın ve kariyerimin en belirleyici anlarından biri olarak kalacaktı. Bunu asla unutamazdım.

Fakat biraz önceki kavgamız, biriken öfkemin bir kısmını boşaltmamı sağlamış ve son birkaç haftadaki ateşkesimiz, kinnimin keskin kenarlarını yumuşatmıştı. Bocci ve Lyle’a karşı beni savunmuştu, üstelik hoşumuza gitse de gitmese de aynı takımdaydık. Aynı takımda olmasaydık bile, Scarlett yüzünden onunla sürekli iletişim halinde olmak zorundaydım.

Tüm bunlar, Dünya Kupası olayını sindirmemi kolaylaştırıyordu. Artık bunları geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti ama bu durum bir sonraki karşılaşmamızda intikamımı almayacağım anlamına gelmiyordu.

“Merak etme,” diye karşılık verdim. “İki yıl sonra bu durum değişecek.”

Bir sonraki Dünya Kupası hızla yaklaşıyordu. Avrupa elemeleri baharda başlayacaktı ve şimdiden o heyecanın *tadını alabiliyordum*. İngiltere’nin turnuvaya katılmama ihtimali yoktu. Milli takımımız son on yıldır hiç bu kadar iyi olmamıştı.

“Göreceğiz,” diye alay etti Vincent ama kelimelerinde sert bir tını yoktu. Bu kez, konuşmasma devam etmeden önce duraksayan o olmuştu. “Yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Geri dönebilseydim her şeyi daha farklı yapardım ama geçmiş geçmişte kaldı. Bunu değiştiremeyiz.”

Gözlerimi kapattım. Eski anılar tekrar su yüzüne çıktı, sanki o anı yaşıyormuşum gibi canlıydı.

Düdüğün tiz sesi. Kalabalığın tezahürat ve yuhalamaları.

Çim ve ter kokusu, hakem kırmızı kartı çıkardığında yaşadığım büyük şaşkınlık.

Kariyerim boyunca ilk kez sahada birine yumruk atmama ramak kalmıştı.

Her antrenmanda, her eleştiri aldığım da ve artık devam edemeyeceğimi düşündüğümde, o anı yeni baştan yaşıyordum. Öfkemi yönlendirerek sadece daha iyi olmak için değil, *en iyisi* olmak için kullanmıştım. İşe de yaramıştı.

O kırmızı kart kariyerimin yönünü birçok açıdan etkilemişti ve her ne kadar bu sebeple Vincent'tan nefret etsem de tüm sonuçlarının kötü olduğunu söyleyemezdin. Beni bugün olduğum yere getirmişti.

“Evet, geçmiş i değiştiremeyiz,” diye yanıtladım. “Tıpkı Scarlett ve benim, sana bunu daha önce söyleyemeyeceğimiz gibi. Ama olan oldu. Üstelemenin anlamı yok.”

Dürüst olmak gerekirse, artık ilişkimizi gizlemeyeceğimiz için rahatlamıştım. Bu koşullarda ortaya çıkması pek iyi olmamıştı ve Vincent da pek iyi tepki vermemişti. Yine de o kavgaya ihtiyacımız vardı. Birbirimize o kadar büyük bir düşmanlık beslemiştik ki konuşarak halletmemiz mümkün değildi.

Vincent derin bir iç çekti. “Evet. Sanırım haklısın.”

Başka bir şey konuşmadık. Bunun yerine, sadece oturup ortak geçmişimizdeki uzun ve zorlu bir bölümü kapattığımızı kabul ettik.

Koç, Holchester, paparazziler, insanların eninde sonunda Scarlett ile ilişkimizi öğrenecek olması ve sonrasında yaşanacak olanlar... İşte gelecekte bizi bekleyen şeyler bunlardı.

Gelecek her zaman orada olacaktı ama bugün, sonunda geçmiş i geçmiş te bırakıyorduk.

44

SCARLETT

Bir gece hastanede yattıktan sonra taburcu oldum.

Aynı gece, taburcu olmadan bir saat önce Asher ile ilişkimizle ilgili haber patladı.

Futbol yıldızı, hastaneye kaldırılan kız arkadaşı için maça çıkmadı!

Aşk ve nefret arasındaki ince çizgi: Asher Donovan, en büyük rakibinin kardeşiyle çıkıyor!

Asher Donovan'ın gizli sevgilisi Scarlett DuBois kim?

Tam bir kaostu. Telefonuma o kadar fazla arama ve mesaj gelmişti ki, şarjım dayanamadı ve eve gidemedi kapandı. Magazin muhabirleri hastanenin etrafını sarmış; iyi bir kare, ses kaydı veya daha iyisi, Asher ile videomuzu yakalamayı umuyordu.

Neyse ki Sloane, dün gece New York'tan gelmişti ve olay mahallinde durumu idare ediyordu. Hastane güvenliğiyle birlikte, kimse bizi durduramadan yan çıkışlardan birine yönlendirip, göze çarpmayan siyah bir SUV'a bindirebilmişti.

Tanıdık, kır saçlı bir adam şoför koltuğunda bizi bekliyordu.

“İyi akşamlar, hanımefendi.” Earl dikiz aynasından bana gülümsüyordu ama gözleri endişeyle doluydu.

“İyi akşamlar, Earl.” Cansız bir gülümsemeyle karşılık verdim. Onu tekrar gördüğüme sevinmiştim fakat son bir saatte hayatım raydan çıkmışken neşeli olmak kolay değildi.

Baygınlığımın hâlâ süren sonuçları da işimi kolaylaştırmıyordu. Bolca dinlendikten ve tedavi gördükten sonra ağrılarım düne göre hafıflemiş olsa da *hâlâ* biraz vardı. Kaslarımda, eklemlerimde, kemiklerimde hissedebiliyordum ve bazen ruhumun derinliklerine işliyor, beni tepeden tırnağa parçalıyor gibiydi.

Dr. Ambani hastanede bir gün daha kalmamı istemişti ama eve gitmek için ısrar ettim. Evimin rahatlığını istiyordum ve hastanede, evde yapamayacağım bir şey yapmayacaklardı.

Sloane, arabanın açık kapısının yanında durarak Asher ve beni yoldan geçen herhangi birinin görmesini engelliyordu.

“Earl sizi Ashworth’e götürecektir,” dedi Sloane. Ashworth, Londra’nın en lüks otellerinden biriydi. “Benim önce paparazzilerle ilgilenmem gerekiyor ama hemen arkanızdaki arabada olacağım. Otel personeline talimat verdim. Oraya vardığınızda, genel müdür ve güvenlik bizzat sizi özel süitimize götürecektir.”

“Bir dakika.” Kalbim boğazıma tırmandı. “Neden otele gidiyoruz? Eve gideceğimi sanıyordum.”

Yine yabancı bir yatakta uyumak istemiyordum.

“Eve gidemezsin. Her yer magazin muhabirleriyle dolu,” dedi Sloane kesin bir şekilde. “Asher’in evi de öyle. Yapabileceğiniz en iyi şey, sizi bulamayacakları bir yere gidip ortalıkta görünmemek. Ashworth şehirdeki en tedbirli otel. Orada olduğunuzu sır olarak saklayacaklar.”

Sakin, huzurlu mahalleme paparazzilerin doluştuğunu hayal edince irkildim. Orası benim sığınağımdı ve o kutsal yerin ihlal edildiğini bilmek, çekilecek herhangi bir fotoğraf veya videodan daha rahatsız ediciydi.

Sloane’un ters bakışlarını görmezlikten gelerek, “Sadece bir geceliğine,” dedi Asher. “Yarın seni evine götüreceğiz.”

“*Tabii* bu durum düzelirse,” diye uyardı Sloane. “Durumu değerlendirip gerekli önemleri alması için bir güvenlik şirketiyle iletişime geçtim ama biraz zaman alacak. Otelde görüşürüz.” Başka soru sormamıza fırsat vermeden kapıyı kapattı.

Kramplarım daha da şiddetlendi. Earl arabayı çalıştırıp uzaklaşırken, “Durum ne kadar kötü?” diye sordum.

Haber yayıldıktan sonra arkadaşlarımın, iş arkadaşlarımın ve tanıdıkların gönderdiği bağlantılara tıklamaktan kasıtlı olarak kaçınmışım ama meraktan içim içimi kemiriyordu.

Asher cevap vermeden önce tereddüt etti. “*O kadar da kötü değil,*” dedi dikkatlice. “*Şu an çoğu hikâye gerçeğe dayalı, tabii gerçeği* daha genel hatlarıyla tanımlarsan. Senin kim olduğun, nasıl sevgili olduğumuz, Vincent ile geçmişim. Bu tarz şeyler.”

“Ama?”

“Ama henüz konuşmak için erken,” dedi istemeye istemeye. “Haber daha yeni duyuldu. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda magazinde nasıl bir hikâye anlatacaklarını bilmiyorum. Belki işler sarpa sarmadan bizden sıkılırlar, belki de...”

“Durum bayağı kötüleşebilir,” diye tamamladım. Geçmişte ünlü insanları nasıl paramparça ettiklerini görmüştüm. Aynısını bize de yapacaklarını düşününce midem bulanıyordu. “Başkalarının ilişkilerine *bu kadar* kafa yoran insanlarla dolu bir dünyada yaşadığıma inanamıyorum.”

“Çok fazla insan, bir sürü tuhaf şeye kafa yoruyor.” Asher elimi sıktı. “Neyse ki, bize yol gösterecek harika bir basın danışmanım var.”

“Hem harika hem de korkutucu.”

“İşte bu yüzden en iyisi o.”

Bu kez gülümsemem daha güçlüydü. Sloane’un takımımızda olması bana gerçekten iyi hissettiriyordu. Oldukça profesyoneldi. O ne yapılması gerektiğini bilirdi, değil mi?

Yorgunluk uzuvlarımı ağırlaştırıyordu. Yaklaşık on altı saat boyunca kesintisiz uyumuştum ama hâlâ uyku sersemi ve bitkin hissediyordum.

Yine de bilincimi olabildiğince açık tutmaya çalışıyordum. İçimden bir ses bunun, uzun bir süre boyunca Asher’la baş başa ve huzur içinde geçireceğimiz son an olduğunu söylüyordu.

“İnsanlar dünkü maçta oynamaman hakkında ne diyor?” diye sordum.

Bazı taraftarların fanatikliği ve Blackcastle ile Holchester arasındaki ezeli rekabet düşünüldüğünde, Asher’m maçta yer almamasına verecekleri tepkiyi düşünmek bile beni korkutuyordu.

“İronik bir şekilde, maçı *neden* kaçırdığımı öğrenince daha iyi karşılamaya başladılar,” dedi Asher alaycı bir tonla. “Tabii ki bana öfkelenen bir azınlık var ama internettekilerin çoğu yaptığım şeyi romantik buluyor.”

“*Gerçekten* romantik çünkü.” Elimi uzatarak parmaklarımı birbirine kenetledim. Sıcaklığı kolumdan yukarı tırmanıp kalbimin etrafına yerleşti. “Ama maçı kaçırdığın için üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Ben üzgün değilim,” dedi rahatça. “Senin yanında olmak kadar önemli değil.”

Duygularım göğsümde düğümlendi. Kelimelerimle karşılık verecek kadar kendime güvenmiyordum, o yüzden elini sıktım ve pencereye dönüp sakinleşmeye çalıştım.

Ana yola çıkmak için hastanenin girişinden geçmek zorunda kalmıştık. SUV’un karartılmış camları içeriği görmelerini engelliyordu ama girişteki paparazzi kalabalığını görünce omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Devasa kamera lensleri ve hararetli bir beklenti havasıyla donanmış, bana histerinin eşliğinde olan öfkeli bir kalabalığı hatırlatıyorlardı.

Üstelik hepsi *bizim* yüzümüzden oradaydı.

Asher Donovan’ın en büyük rakibinin kardeşiyle çıkması büyük bir haberd.

Ancak Asher Donovan’ın en büyük rakibinin kardeşiyle gizli bir ilişki yaşaması ve sezonun ilk büyük maçında oynamak yerine hastaneye onun yanına koşması gerçek bir sansasyond.

Midemden safra yükseldi. Gözlerimi manzaradan ayırıp tekrar Asher'a odaklandım.

"Ailenle konuştun mu?" diye sordum. Yakında dikkatle bizi izleyecek olan bakışların ağırlığını aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Annemle babam defalarca sesli mesaj bırakmıştı. Onun ebeveynlerinin de aynı derecede endişelendiğini tahmin edebiliyordum. Ancak bana babası hakkında anlattıklarına bakılırsa, büyük ihtimalle Bay Donovan'ın en çok üzüldüğü şey Asher'm maça çıkmamasıydı.

"Daha konuşmadım." Yüzünü buruşturdu. "O, yarının meselesi."

"En azından Vincent'la aranızı düzelttiniz." İyi tarafından bakmaya çalışıyordum. "Birkaç yumruğun ilişkinizi düzeltmek için yeterli olacağını bilseydim, sizi kendi ellerimle ringe fırlattırdım."

Kavga etmeleri hiç hoşuma gitmemişti ama sonunda çok daha iyi olmuştu. Bu berbat hafta sonundan çıkan *tek* iyi şey olsa da buna minnettardım.

Sloane göze batmamamız gerektiğini söylediği için Vincent beni uğurlamaya gelmemişti. Hastanenin etrafında ne kadar az ünlü görünürse, o kadar iyiydi.

"Ne diyebilirim ki?" Asher'ın asık yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Erkekler basit yaratıklardır."

"*Neandertaller* demek istedin herhalde."

"Doğru."

Sonunda hastane arazisinden çıkıp trafiğe karıştık. Sokak lambalarının sarısıyla etrafımızdaki stop lambalarının kırmızısı, düşüncelerimin kaosa uyum sağlayan devasa ve karmaşık bir akıntıya bulanmış gibiydi.

Paparazziler gittiğimizi henüz bilmiyordu ama yakında öğreneceklerdi. Ondan sonrası...

Asher ile çıkmaya başlamadan önce geceleri uykumu kaçıran an işte buydu. Hayatımın değiştiği, artık bana ait olmadığı andı.

Onunla birlikte olmaya tereddüt etmemin sayısız sebebin-den sadece biri buydu ama Asher defalarca kez bu sebeplerin hiçbirinin önemi olmadığını kanıtlamıştı. Aslında onu tanıdığım andan beri hayatım tam olarak bana ait değildi ve her şeyi yeniden yaşama şansım olsaydı, hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Yine de bu durum yakında yüzleşmek zorunda kalacağımız şeylerden korkmadığım anlamına gelmiyordu. Beni asıl huzursuz eden şey insanların gözü önünde olmak değil, belirsizlikti.

Basın muhabirleri bizi kahraman mı, yoksa kötü adam mı ilan edecekti? Hayatımı ne kadar kurcalayacaklardı? Dikkatlerini sadece bana mı, yoksa çalıştığım ve iletişimde olduğum herkese mi yönelteceklerdi?

“Merak etme, hayatım.” Asher sanki aklımı okumuştun. “Bunu birlikte atlatacağız.”

Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Yazın büyük kısmını bu fırtınaya hazırlanarak geçirmiştik. Eh, artık fırtına kopmuştu ve Asher haklıydı, bunu birlikte atlatacaktık.

Başka bir seçeneğimiz yoktu.

Otele vardığımızda, herhangi bir sorun yaşamadan süitimize çıktık.

Sloane, evimden yedek kıyafet ve gerekli eşyaları getirmesi için birini göndermişti. Bu sayede Tanrı bilir ne kadar süre aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmayacaktım.

Asher duş aldığı sırada, ben de eşyalarımın gelmesini beklerken annemle babamın aramalarına dönmeye karar verdim. En sonunda onlarla konuşacak kadar enerjimi toplayabilmişim ve sessiz kalarak onları daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

Önce babamla görüştim. Normalde ona ulaşmak için birkaç kez aramam gerekirdi çünkü dijital detoksa çok inanıyordu. Ancak ilk çalışta açtığına göre aramamı bekliyor olmalıydı.

“Scarlett.” Endişeli sesi hattın diğer ucundan süzülüp kalbi-me işledi ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Onunla *gerçekten* konuşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim. “Nasılsın, *ma chérie*?”

“İyiyim. Hastaneden yeni çıktım.” Olup biteni ona anlattım. “Basın olayı yatışana kadar otelde kalıyoruz.”

“Basın.” Babam tiksintiyle homurdandı. Basın hakkındaki görüşü, siyasetçiler -onlardan nefret ederdi- hakkındaki görüşlerinden biraz daha iyi, fast food -rezalet olduklarını düşündü- hakkındaki görüşlerinden biraz daha kötüydü. “Basm akbabadan başka bir şey değil,” derken tamamen Fransızca konuşmaya dönmüştü. “Tek işleri mümkün olduğunca saldırgan olmak ve tıklanma kazanmak. Sakın söyledikleri hiçbir şeye kulak asma.”

“Elimden geldiğince öyle yapıyorum.” Her ne kadar bunu göremeyeceğini bilsem de yüzümde bir gülümseme belirdi. “Sen nasılsın? Kalçan hâlâ ağrıyor mu?”

“Şimdi gayet iyi ama biliyorsun, yaz boyunca berbat bir ağrısı vardı.” Babam derin bir iç çektiğinde, içinde bulunduğumuz koşullara rağmen içtenlikle gülümsedim. Jean-Paul DuBois, tepeden tırnağa dramatikti. “Neyse ki ağabeyin buradaydı da bana yardım etti, yoksa hemşireyle yalnız kalacaktım. Düşünebiliyor musun? Ben, *evimde* yirmi dört saat boyunca bir yabancıyla yalnız? Hah!”

“Öyle mi?” Yaslandığım yatak başlığına biraz daha gömüldüm. “Vincent, bir süre sonra hemşireyi epey sevmeye başladığından bahsetmişti.”

“Ne? Ne dedi?” Babam telaşlanmış gibiydi. “Abine bakma sen. Benim hemşiremi *sevip sevmediğimle* ilgileneneğine seninle ilgilenmesi gerekiyor. Orada olmasının sebebi bu.”

Banyo kapısına bir bakış atarak, “Benimle ilgilenmek için değil, futbol oynamak için burada, baba,” diye karşılık verdim. “Birin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim.”

“Hastaneye kaldırılan ve şimdi de fotoğrafları bütün haber-

lere çıkmış olan bir yetişkin.” Sözleriyle irkildim, ben cevap vermeyince babam tekrar iç çekti. “Sert konuşuyorsam özür dilerim, *ma chérie*. Ama neden endişelendiğimi anlamam gerek.”

Sesi yumuşayınca boğazım düğümlendi. Onun gözünde hâlâ küçük kızydım ama artık yaralarımı bir kucaklama ve öpücükle iyileştiremiyordu. O zamanlar geride kalmıştı, ikimiz de bunu biliyorduk.

“Anlıyorum ve daha önce hatalar yaptığımı biliyorum,” diye yanıtladım. “Ama hatalarımı telafi ediyorum. Benim için bu kadar endişelenme, tamam mı?”

“Endişelenmek ebeveynlerin doğasında vardır.” Yine de babam konuyu daha fazla üstelememişti. “Eğer ilgiden bunalırsan ya da şehirden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olursa, istediğin zaman gelip benimle kalabilirsin. Zaten Paris, Londra’dan daha güzel.”

Dudaklarımda bir tebessüm daha belirdi. “Teşekkür ederim. Yakında ziyaretine geleceğim. Sadece... şimdi değil, tamam mı?” Ne kadar istesem de Fransa’ya kaçıp sorunlarım yokmuş gibi davranamazdım.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattım, derin bir nefes alıp annemi aradım. Tahmin ettiğim gibi çılgına dönmüştü.

Babama yaptığım gibi ona da konuyu özetledikten sonra, “Ah, tatlım,” dedi annem. Sesinden ağladığını anlayabiliyordum. “Gösterinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, dans etmeye geri dönmene ne kadar sevindiğimi de *biliyorsun* ama kendine dikkat etmelisin. Artık Londra’da değilim ve sana göz kulak olamıyorum. Ben sadece...” Burnunu çekerek başını iki yana salladığını duyabiliyordum. “Tekrar kendine zarar vermeni istemiyorum.”

“Bana güven. Dersimi aldım,” diye yanıtladım. Onu endişelendirmekten nefret ediyordum ama bazen ailemin bana çocukmuşum gibi davranmasından da nefret ediyordum. “Bir daha kendimi bu kadar zorlamamam gerektiğini biliyorum.”

Uzun bir sessizlikten sonra annem konuşmaya devam etti. “Gösteride yer almak istediğine emin misin? Belki de eğer...” Cümlesini tamamlamadı ama ne demek istediği ortadaydı.

Kalp atışlarım hızlanırken duruşumu dikleştirdim. Annem, bale söz konusu olduğunda her zaman en büyük destekçim olmuştu. Doktorlar bir daha asla profesyonel olarak dans edemeyeceğimi söylediklerinde yıkılmıştı ve içinde bir yerde, kariyerime kaldığım yerden devam edebilmem için mucizevi bir şekilde iyileşmemi hâlâ gizliden gizliye umut ettiğini biliyordum.

Gösteriden çekilmemi önermesi... *gerçekten* endişelendiğini gösteriyordu. Asher konusunu bile açmamasından bunu anlamalıyım. Normalde aşk hayatım zihninde büyük bir yer kaplıyordu.

“Eminim,” dedim kararlı bir şekilde. “Sadece birkaç ay kaldı. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.”

Eğer pes edersem tüm bu sıkı çalışmam boşa gitmiş olacaktı. Bir hiç uğruna *hastaneye kaldırılmış* olacaktım. Bunun olmasına asla izin veremezdim, özellikle de performansımın bu kadar önemli olduğu bir dönemde. Bir kereliğine de olsa, kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

“Pekâlâ.” Annem sesimdeki kararlılığı duymuş olmalıydı ki, itiraz etmedi. Ancak iç çekişinde pek çok endişe gizliydi. “Sadece bana söz ver, kendine daha çok dikkat edeceksin, tamam mı?”

“Edeceğim.” Tam o sırada banyo kapısı açıldı ve Asher çıktı. Ona usulca gülümsediğimde o da aynı şekilde karşılık verdi. “Söz veriyorum.”

ASHER

Koçun sinirli olduğunu söylemek, Etna Yanardağı’nın bazen birazcık hararetlendiğini söylemek gibi bir şey olurdu. Yani öfkeden köpürdüğünü söyleyebilirdik.

Holchester maçından sonraki pazartesi günüydü. Scarlett ile

hâlâ Ashworth'ün kral süitinde kalıyorduk ve Blackcastle'ın antrenman sahasına vardığımda, paparazziler tüm kadro hazır bekliyordu. Antrenmandan sonra otele geri dönerken takip etmemeleri için MI5* seviyesinde manevralar yapmak zorunda kalacaktım.

Yine de paparazzilerle uğraşmayı, koçun gazabına uğrama-ya tercih ederdim.

Bir yüzün bu kadar kısa sürede bu kadar çok kırmızı tonuna bürünebileceğimi bilmiyordum ama koç, geçmiş biyoloji bilgilerimi haksız çıkarmıştı. Özellikle ilginç bir kızılımsı mor tonuna ulaştığında, halkın benden şikâyetleri listesine koçu öldürmeyi eklemem gerekecek diye endişelendim.

“Kız arkadaşını görmeye gitmek için maçı *ekemezsin!*” Şakaklarındaki damar öyle bir zonkluyordu ki, fırlayıp masanın üzerinden geçerek beni boğacakmış gibi hissettim. “Yaptığın onca *aptalca*, pervasızca şeylerin arasında bu kesinlikle bir numaraya yerleşti!”

“Hastaneye kaldırılmıştı.” Cesaret edebildiğim kadar kendimi savunmaya çalıştım. Neden sinirlendiğini anlıyordum ama maçı ekip sahilde takılmaya falan gitmemiştim. Geçerli bir sebebim vardı. “Maçtan hemen önce arayıp haber verdiler ve o an karar vermem gerekiyordu. Eğer hastanedeki senin kızın olsaydı, sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?”

Son cümleyi ağızımdan çıkmadan geri almak istedim. Koç, Brooklyn'e aşırı düşküdü ve bu kadar öfkeliyken konuyu kızına getirmek muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Koçun yüz ifadesi karardı. “Ne dedin sen az önce?”

Betim benzim atmıştı. “Yani, acil bir durumdu, efendim,” diye düzelttim. “Maçı kaçırdığım için üzgünüm ama bu kadar önemli olmasaydı bunu yapmazdım.”

Neyse ki, Scarlett'ın hastaneye kaldırılma sebebiyle ilgili hiçbir şey magazine yansımamıştı. Bana göre önemliydi ama bir gece hastanede yatıp sonrasında taburcu edildiği için koçun

* Birleşik Krallık'ın iç istihbarat servisi olarak bilinir. (ç.n.)

ciddiye almayacağını tahmin ediyordum. Lanet olsun, onun için ölümden dönmek dışında hiçbir şey ciddi sayılmazdı. Yine de bunu *kanıtlayamazdı*.

Çenesindeki kasılmaya bakılırsa o da aynı sonuca varmıştı ama bundan hiç hoşnut değildi.

“Bir dahaki sefere,” dedi koç. “Beni *sen* arayacaksın ve ne bok döndüğünü anlatacaksın. O süslü basın danışmanından öğrenmek istemiyorum.”

Bu kadar mıydı? Azar yiyip paçayı sıyıracak mıydım?

Nefesimi tuttum. “Evet, efendim.”

“Şimdi.” Koçun bakışları, beni çırpınan bir böcek gibi sandalyeye çiviledi. *Kahretsin*. Demek ki paçayı sıyıramamıştım. “Bana neden *hem* kaptanımın *hem de* baş forvetimin bugün antrenmana MMA maçında dayak yemiş gibi geldiğini açıklar mısın?”

Patlamış dudağıma dokunmamak için kendimi zor tuttum. Paparazziler tabii ki antrenmana geldiğimizde yaralarımızı fark etmişti. Muhtemelen şu an Scarlett yüzünden kavga ettiğimize dair sansasyonel hikâyeler uydurmakla meşgullerdi.

Haksız da sayılmazlardı ama koça cumartesi gününün çirkin detaylarını anlatmayacaktım.

“Vincent’la aramızda bir yanlış anlaşılma oldu... hafta sonu da olay biraz büyüdü ama hallettik. Bir daha tekrarlanmayacak. Söz veriyorum, efendim,” diye ekledim aceleyle.

“Tekrarlanmazsa iyi olur.” Koçun şakaklarındaki damarlar tekrar zonklamaya başladı. “Şimdilik görmezlikten geleceğim ama ne bugün ne de başka bir gün aranızda en ufak bir anlaşmazlık sezersem bu kadar hoşgörülü davranmam. Şimdi defol git ve takım arkadaşlarına katıl. Zaten bu hafta fazlasıyla antrenman kaçırdın.”

Damarlarımda bir rahatlama gezindi. Beni yedek bırakmayacak ya da stadyumu dış fırçasıyla temizletmeyecekti. *Şükürler olsun*. “Emredersiniz, efendim.”

Toplantı beklediğimden çok daha iyi geçmiş olsa da fikrini değiştirmeden önce odasından sıvıştım.

Sadece ısınmayı ve antrenmanın ilk beş dakikasını kaçırmıştım, bu yüzden diğerlerine yetişmem uzun sürmedi.

Takımdakiler cumartesi günü maça çıkmadığım için beni suçlamıyordu. Onların da eşleri, sevgilileri, sevdikleri vardı ve anlayış göstermişlerdi ama bakışlarından Scarlett konusunu ve koçla olan toplantımı merak ettiklerini anlayabiliyordum.

Adil ilk molamızda, “Ne oldu?” diye konuya girdi hemen. “Koç ne dedi?”

Diğer oyuncular da dikkat kesilerek etrafımıza toplandığında koçla yaptığımız konuşmayı özetledim.

“Şanslısın, dostum.” Stevens omzuma vurdu. “Eğer maç berabere değil de mağlubiyetle bitseydi...”

Takımdakilerin ürperdiğini gördüm. Kaybetmiş olsaydık, şu an sahada değil de yerin yedi kat altında olurdum.

Maçın tekrarını izlemiştim. Bizimkiler iyi oynamıştı ama Holchester da iyiydi. Mevcut kadrolarında yıldız bir oyuncu yoktu -en iyileri Bocci’ydi- ama inanılmaz derecede uyumlulardı. Bu onların en büyük gücü, bizimse en büyük zayıflığımızdı.

Bu sezon, bunun değişeceğini umuyordum. Vincent’la aramızdaki sorunları çözdüğümüzden beri daha iyi oynamaya başlamıştık ama hâlâ kendimizi geliştirmemiz gerekiyordu.

“Maçı boş ver,” dedi Samson. “Bana gizli sevgilini anlat. DuBois’nın kız kardeşi ha?” Islık çaldı. “Cesurca. Çok cesurca.”

Herkesin bakışları, kenarda su içtikten sonra bize doğru yaklaşan Vincent’la benim aramda gidip geliyordu.

Şu anda kimseyle aşk hayatımı konuşacak havada değildim. Neyse ki, ben cevap vermek zorunda kalmadan Vincent araya girdi.

“Burada antrenman mı yapıyoruz, yoksa dedikodu mu?” diye sordu. “Özel hayatlarımızı konuşmak için burada değiliz, tabii son deplasman maçında takıldığın kızı bize anlatmak istemiyorsan.”

FORVET

Takımın geri kalanı kahkahalarla gülerek utanç içindeki Samson'a dirsek attı. Samson, o maçta bir kızı otele getirmişti ama kim olduğunu asla söylemiyordu. Bu onun için alışılmadık bir durumdu çünkü genelde anlatmayı çok severdi.

“Dostum, Kaptan, neden her seferinde bana bunu yapıyor-sun?” dedi başını iki yana sallayarak.

Vincent sırıttı. “Sen işimi çok kolaylaştırıyorsun.”

Daha fazla konuşma fırsatımız olmadı. Greely, bir sonraki kondisyon çalışması için toparlanmamızı söyledi ve dostane şakaşmalarımız anında yerini konsantrasyona bıraktı.

Bugünkü antrenmanı yardımcı koç yürütüyordu. Genelde koçtan daha yumuşak davranırdı ama bizi yine de perişan etmişti. Antrenman bittiğinde, sıcak bir duş ve temiz kıyafet için sürüne sürüne soyunma odasına gitmek dışında kimsenin hiçbir şeye enerjisi kalmamıştı.

“Molada araya girdiğin için teşekkürler,” dedim Vincent'a. Hemen hemen aynı anda hazırlanmıştık ve otoparka doğru yürürken yanına takıldım. “Çocuklar Scarlett hakkında sorular sorarken.”

Omzunu silkti. “O benim kız kardeşim. Bu aptalların onun hakkında romantik şeyler düşünmesini istemiyorum.” Bana ters ters baktı. “Lanet olsun, senin için çok geç zaten.”

Sırıttım.

“Scarlett nasıl?” diye sordu Vincent. “Dün gece telefonda konuştuk. İyi olduğunu söylüyor ama onu biliyorsun. Çıplak ayakla kızgın kömürlerin üstünde maraton koşmaya zorlasalar bile iyi olduğunu söyler.”

“Biliyorum.” Scarlett'ın inatçı direnci, en hayranlık uyandıran ama aynı zamanda en endişe verici özelliklerinden biriydi. “Kendini daha iyi hissediyor. Hâlâ bazen halsiz ve ağırları oluyor ama tamamen iyileşmek için bu hafta izin aldı.” Bu onun fikriydi, bu da bir nebze olsun içimi rahatlatmıştı. Hemen işe geri dönmek için kendini zorlamıyordu. “Bugün Lavinia'yla toplantısı var. Magazin haberlerini ve gösteri meselesini konuşacak.”

Paparazziler yine Akademi'nin önünde pusudaydı ama Scarlett'ı en çok endişelendiren şey gösteriydi. Lavinia'nın başrolü elinden almasından korkuyordu.

Bu konuda karışık hisler besliyordum. Scarlett'ın sahnede parlama şansını elde etmesini istiyordum fakat onun iki ay daha prova sürecine katlanacağını düşününce bile soğuk soğuk terliyordum.

İnsan vücudu ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

"İyi. Daha iyi hissetmesine çok sevindim." Vincent'in sesinden rahatladığı anlaşıyordu. Köşeyi dönüp son çıkış kapısına doğru yöneldik. "Paparazzi meselesi ne durumda? Beni de sıkıştırıyorlar ama sizin kadar değil."

"Bir ekip ayarladım. Evlerimizin güvenliğini sağlıyorlar." Benim evimde zaten ileri teknoloji bir güvenlik sistemi vardı, yine de savunmayı güçlendirmekten zarar gelmezdi. "İşleri bittiğinde eve geri döneceğiz."

Sonsuza kadar otelde kalamazdık ve Scarlett da şimdiden huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Geçecek." Vincent, sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Paparazzilerin dikkat süresi kısa oluyor. Yakında yeni bir hedef bulup peşimizi bırakacaklar. Ama yemin ederim..." İfadesi karardı. "Eğer herhangi biri Scarlett'a en ufak bir zarar verirse, onları mahvederim."

"Ben de tam arkanda olacağım."

Farklılıklarla dolu geçmişimize rağmen, her zaman hemfikir olduğumuz tek şey Scarlett'ı korumaktı.

Vincent kısaca başım sallayarak onayladı. "Bu akşam otele uğrayıp onu görmemin sakıncası var mı? Dikkatli olurum."

Sloane'un hoşuna gitmeyecekti. Karantina konusunu o kadar ciddiye alıyordu ki, paparazzilerin beni antrenmandan otele kadar takip etmemesi için karmaşık bir strateji geliştirmişti. Önce eve gitmem, bir saat beklemem, sonra arka kapıdan Earl'le buluşmam gerekiyordu ve tabii ki Earl her seferinde farklı bir araba sürüyordu.

Evde kalabilirdim ama Scarlett'ı otelde yalnız bırakmış olurdum çünkü onun evi benimki kadar güvenli değildi. Onu asla yalnız bırakmayacağım için tek seçenek Aldatmaca Planı'ydı.

“Olur,” diye yanıtladım. Sloane daha sonra bana epey çıkışacaktı ama Vincent onun ağabeyiydi. Onu Scarlett'tan uzak tutamazdım. “O lanet *Lambo*'yla gelme yeter.”

“Gelmem... ne halt oluyor?” Vincent otoparkın ortasında bir anda durdu. Kulüp güvenliği paparazzileri dışarı atmış olmalıydı çünkü ortalıkta basından kimse yoktu ama bizden önce çıkan oyuncular, park yerlerinden birinin etrafına toplanmıştı. “Neye bakıyorsunuz siz?” diye sordu Vincent.

Homurdanmalar bir anda kesildi. Takım arkadaşlarımız bize döndüğünde yüzlerinde şaşkınlık, huzursuzluk ve acıma karışımı ifadeler vardı.

Birkaçı huzursuzca kıpırdansa da kimse cevap vermedi. Bunun yerine, kenara çekilerek bizimle üstü açık koyu yeşil arabam arasında yol açtılar.

Bu benim arabamdı.

Korku mideme kancasını geçirdi.

Takım arkadaşlarımla yanından geçip sürücü kapısına kadar yürüdüm ve o an neye baktıklarını gördüm.

Korkum, bir anda buz kesti çünkü en sevdiğim klasik *Jaguar*'m yanına tek bir kelime, tek bir *isim* kazanmıştı.

Yehuda.

45

ASHER

Bir takımı bütünleştirmenin en etkili yolu, başka bir takımın saldırısıydı.

Arabamın çizilmesinin, Holchester'in işi olduğunu anlamak çok da zor değildi. İnsanlar profesyonel futbolcuların böyle çocukça oyunlara girmeyeceğini düşünebilirdi ama öyle değildi. Koyu yeşil boyaya kazınmış *Yehuda* yazısı bunun kanıtıydı.

Hem imkânı hem de bunu yapmak için sebebi olan sadece onlardı. Olay Holchester'da olsaydı daha temkinli davranırdım ama Londra'da? Başka kimse yapmış olamazdı.

Bana sürekli *Yehuda* diyorlardı ve hafta sonu Chelsea ile maçları vardı, yani pazartesiye kadar buradalardı. Ne yazık ki, arabam güvenlik kameralarından birinin kör noktasında durduğu için kimse görmeden bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama önemi yoktu. Önemli olan bunu yapmış olmalarıydı.

Araba bana ait olmasma rağmen, kulübün geri kalanı bunu şahıslarına edilmiş bir hakaret olarak almıştı. Koç bile sinirlenmişti, üstelik o anda onun en sevdiği kişi de sayılmazdım.

Holchester'in *bizim* antrenman sahamıza gelip *bizim* malımıza zarar vermesi savaş ilanı gibi bir şeydi, o yüzden bekle-

meye karar vermiştik. İki hafta sonra burada Arsenal ile oynayacakları maça kadar karşılırlarına çıkmadık.

O gece Vincent, Noah, Adil ve takımdan birkaç kişiyle, maçtan sonra Holchester takımının takıldığı Angry Boar'da buluştuk.

Mac, beni ittiğinden beri Lyle'in buraya girmesine izin vermediği için ortalıkta görünmüyordu. Ancak Bocci, içeri girdiğimizde başka bir oyuncu ile bilardo oynuyordu. Bizi önce diğer oyuncu fark etti ve kaptanına dirsek atarak haber verdi. Bocci doğrulup bize döndü.

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Bakın kimler gelmiş. Donovan nihayet yüzünü gösteriyor. Son maçımızdan bir korkak gibi kaçtıktan sonra izini sürmek zorunda kalacağımı sanmıştım."

Beni kışkırtmaya çalışmasına aldırtış etmedim. İngiltere'deki herkes, hatta *dünyadaki* herkes Holchester maçına çıkmamanın gerçek nedenini biliyordu.

Scarlett ile ilişkim, son iki haftadır magazinlerin başlıca malzemesiydi. Her haber sitesi, her dergi, ünlülerle ilgili her lanet podcast bizi konuşuyordu. Scarlett, paparazziler tarafından rahatsız edilmeden Akademi'ye adımını atamıyordu. İnsanlar sokakta fotoğraf çekilmek için onu durduruyor, sosyal medya hesaplarını takip edip yorum yağmuruna tuttuğu için hesaplarını gizlemek zorunda kalıyordu. Üstelik hepsi de hoş yorumlar değildi. Koşullar ne olursa olsun, bu yoğun ilgiyi elinden gelince idare ediyordu ama bu durum ikimizi de yıpratıyordu.

Uzun lafın kıssası, Bocci'nin benim ondan korktuğumu ima etmesi saçmalıktan başka bir şey değildi. Sadece ona tepki vermemi istiyordu ve ona bunu vermeyecektim.

"Bunu burada tartışmayacağız," dedim umursamazca. Mac'e baktım, kavga etsek de etmesek de her an bizi dışarı atacakmış gibi görünüyordu. "Benimle dışarıda buluş, yoksa Lyle'a mı katılmak istersin... sahi, *neredeydi* o? Muhtemelen otel odasında tek başına pizza yiyordur."

Bocci gözlerini kısıtı ama o da Lyle gibi sürgün edilmeyi benim kadar istemiyordu. Barın arkasındaki sokağa doğru giderken arkamdan geldi, takımlarımız da bizi takip ediyordu.

Diğer müşteriler dinlemiyormuş gibi yapsalar da başaramadılar, hepimiz mekândan çıkmadan önce aralarında heyecanla fısıldaştıklarım duydum.

Kapı kapanır kapanmaz Bocci'yi gömleğinin yakasından tutup duvara çarptım. Diğer Holchester oyuncuları anında öfkelenerek bize doğru hareketlendi ama takım arkadaşlarım onlara engel oldu.

İki taraf birbirine dik dik bakıyor, havada bir şiddet tehdidi dolaşıyordu.

Yaz sıcağı yerini sonbaharın ilk günlerinin serinliğine bırakmıştı ancak sokak hâlâ buram buram çöp kokuyordu.

“Arabama yaptığınız şey.” Bocci'nin gömleğini daha sıkı kavradım. “Zorba olduğunuzu biliyordum ama suçlu olduğunuzu bilmiyordum.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Bocci, içinde bulunduğu durumdan hiç etkilenmemiş gibi davransa da gözleri nefretle parlıyordu. “Farklı şehirlerde yaşıyoruz, Donovan. Kariyerimizi riske atıp bahsettiğin şakayı yapacak kadar önemli biri olduğunu mu sanıyorsun?”

“Sizden başkası yapmış olamaz,” diye bağırdım. “*Yehuda*, en sevdiğiniz lakabım. Başka kim *Jaguar*'ımın yanına bunu kazımış olabilir ki?”

Bocci'nin yüzünü gerçek bir şaşkınlık bürüdü ama sonra güldü. “Üzgünüm, Donovan ama sana bunu söylemek zorundayım. Sana *Yehuda* diyen birçok insan var ve kıymetli arabalarından birine zarar verecek kadar senden nefret eden çok daha fazla insan var. Bizi her şeyin günah keçisi ilan edemezsin.”

“Mesele günah keçisi olmak değil, mesele onur. Bana saldırmak mı istiyorsun? Cesaretin varsa bunu yüzüme karşı yap. Bu aşağılık sabotaj ancak korkaklara yakışır.”

Bocci'nin gülümsemesi kayboldu. "Onurdan mı bahsetmek istiyorsun? *Sadakatten* bahsetmeye ne dersin?" diye tısladı.

Öfkem yeniden alevlenirken dişlerini çıkarmış ve saldırmaya hazır bekliyordu. "Altı üstü bir *transfer* ve üstünden dokuz ay geçti! Aşın artık bunu!"

"Bunun siktiğimin transferi yüzünden olmadığını biliyor-sun!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ne zaman istersen transfer olabilirsin. Bunlar ligde olan şeyler. Ama bizi sırtımızdan vurup sezonun ortasında *Blackcastle*'a gitmek?" Yere tükürdü. "Bize tek kelime etmedin. Bir gün bizim yanımızdayken, bir anda seni karşımızda bulduk. Asıl korkaklık *bu*."

Hava zehirli bir çamur gibi ağırlaştı.

Hiç kimse kıpırdamıyordu. Hiç kimse nefes bile almıyordu ama gerilim o kadar yoğunlu ki, acı tadını dilimin ucunda hissedebiliyordum.

Bocci bilmediğim bir şey söylememişti. Transferden önce onlara söylemem gerektiğini *biliyordum* ama haber babama ulaşır ve sözleşmeyi imzalamadan önce beni vazgeçirirse diye korkmuştum.

Eski takımımın ihanete uğramış gibi hissetmesini anlıyordum ancak tekrar ediyorum, üzerinden dokuz lanet olası ay geçmişti. Ailelerinden birini öldürmemiş ya da *Blackcastle* ile onlara karşı bir nefret kampanyası başlatmamıştım. Uzun zaman önce kapanmış olması gereken bir davayı uzatıyorlardı ve bunların *hiçbiri* yaptıkları şeyi maruz göstermiyordu.

"Özür diledim," diye hırladım. "Haberler çıktığında, bunu size daha önce söylemediğim için *özür diledim*. Kin beslemeniz çok gereksiz, tıpkı arabama yaptığınız siktiğimin şovu gibi."

Bocci dudaklarını birbirine bastırdı. Söylediklerim umurunda bile değildi.

Yeni bir öfke dalgası beni ele geçirse de tekrar kavga etmeyecektim. Zaten koçla ilişkimiz sallantıdaydı ve paparazziler tepemdeydi. Ne yaparsam yapayım, herkesin gözü üstümde olduğu için on kat abartılarak haber yapılacaktı.

Dişlerimi sıktım ama ona bir kez yumruk atsam sıyrılabilir miyim diye ciddi ciddi düşündükten sonra -buna değmezdi- Bocci'yi bıraktım ve geri çekildim.

Yine de gerginlik dağılmadı. Aksine, daha da yoğunlaştı.

“Dobra dobra konuşmak mı istiyorsun? Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Bocci. “Yarışalım. Bu *kine* bir kalemde son verelim. Sen kazanırsan, biz geri çekiliriz. Sahada laf atmaya devam ederiz ama bir daha bizden Yehuda ya da transferin hakkında tek kelime duymazsın. Ben kazanırsam...” Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. “Senin o *Jaguar* benim olur, tabii ki sen tamir ettikten sonra.”

Lanet olası piç kurusu.

Arabayı istemiyordu. Zaferini simgeleyecek bir şey istiyordu. Bir şekilde benden daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyordu. O arabayı her sürdüğünde, beni yenmiş olmanın verdiği bir galibiyet coşkusu hissedecekti.

Ancak onun için kötü haber şuydu ki, o lanet arzusu asla gerçekleşmeyecekti.

Yumruklarımı sıktım. Ona meydan okuyup sözlerini yedirmemek için tüm irademi kullandım. Feci şekilde kaybettiğinde yüz ifadesini görmek için duyduğum istekle kanım kaynıyordu.

Fakat yarışmak, tekrar yumruk yumruğa kavga etmemden daha kötü olurdu ve Scarlett'a söz vermiştim... ne kadar istesem de yapamazdım.

“Ne oldu?” Bocci tek kaşım kaldırdı, yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. “Yine mi korktun? Bizim maçta yaptığın gibi korkup kaçacak mısın?”

Dilimi sertçe ısırduğымda ağzымda hafif bakırımı sı bir tat belirdi.

Gururum bana bir şeyler *söylememi*, onu haksız çıkarmamı haykırıyordu.

Takımım ile birlikte buraya fırtına gibi gelmişim, Bocci ile yüzleşmeye hazırdım ama elimde ne vardı? Birkaç işe yaramaz kelime mi? Eğer onunla kavga etmeyecek ve yarışmayacak-

sam, burada ne işim vardı? Evde oturup öfkemi uzaktan kus-sam da olurdu.

Scarlett'a söz verdin. Bir ses, zihnimin bir köşesinden beni uyarıyordu.

Scarlett'ın bilmesine gerek yok. Daha sinsi bir ses kulak-larımda sürünerek hem intikamımı alacağımı hem de bunun bedelini ödememe gerek olmadığını vaat ediyordu. Sadece bir yarış. Hepsi bu.

“İlk seferinde meydan okumamı kabul etmedin. Şimdi ikinci kez korkup kaçıyorsun.” Bocci hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklattı. “Yeteneğini kaybetmişsin, Donovan. Herkesin senin o kusursuz altın çocuk olmadığımı öğrenmesi an meselesi. Ama sana bu düşmanlığı tek kalemde bitirme şansı sundum ve *sen* reddettin.” Etrafımızda sessizce bekleyen takım arkadaşlarımızı başıyla işaret etti. “Bunu doğrulayabilecek pek çok şahidimiz var.”

Kalbim, kaburgalarımı morartacak bir güçle çarpıyordu. Bocci'nin alaycı sözleri, geçmişimden kesitlerle karıştı ve zihnimi istenmeyen anılarla doldurdu.

Hiçbir zaman, bir değer olmayacak.

Futbol saçma sapan bir hayal.

Lanet olsun, Asher, yeterince çaba göstermiyorsun! Sonsuza kadar her şeyde ikinci mi olacaksın?

Bana, ikimiz adına oynayacağına söz ver. Dünyanın en iyi futbolcusu olacak yeteneğe sahipsin. Bu fırsatı heba etme.

Yeteneğini kaybetmişsin, Donovan.

Takımın mı, yoksa oğlun mu?

Eski öğretmenlerim, babam, Teddy... Kesik kesik sesleri zihnime pençelerini geçirdi ve zihnimi paramparça ederek bu karanlık sokakta beni saf duygularla kanattı.

Yap şunu.

Yapma.

Uzaklaş buradan.

Son sözü onun söylemesine izin veremezsin.

Mantığın son nefesi, kulaklarımdaki kanın uğultusu altında söndü.

Yılın büyük bir kısmında doğru olanı yapmışım. Alay ve nefret mesajlarına sessizce, karşılık vermeden katlanmışım ama artık doğru olanı yapmaktan *bıkmışım*.

Bocci ve eski takım arkadaşlarım sadakate çok değer verdiklerini söyleseler de aslında hepsi tam bir zorbaydı. Birine yüklenmek onlara kendilerini iyi hissettirdiği için bu kini sürdürüyorlardı. Onlara hadlerini bildirmediğim sürece, ben kendimi kaybedene ya da onlar bundan sıkılana kadar beni taciz etmeye devam edeceklerdi.

Kariyerimde bu noktaya kadar pasif kalarak, olayların kendiliğinden olup bitmesini bekleyerek gelmemiştim. Söz konusu olan *benim* hayatım ve *benim* itibarımdı. Kontrolü tekrar elime almanın vakti gelmişti.

“Ben hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmam, Bocci. Hele senden hiç,” dedim usulca. Gülüşüm karanlıkta beyaz bir bıçak gibi parlıyordu. “Yarışmak mı istiyorsun? Öyle olsun. Hadi, hemen şimdi yarışalım.”

Son dakika yarışının haberi, şehrin sokak yarışı topluluğunun belli bir kesimi arasında yangın gibi yayılmıştı.

Onlara haberi kimin verdiğini bilmiyordum ama Kuzey Londra'daki buluşma noktamıza vardığımızda -Clive'la yarışıp kazandığım yere- yaklaşık yirmi kadar insan bizi bekliyordu. Çoğu sporcuydu.

Simon oradaydı. Çift randevusundan beri görmediğim Clive da gelmişti. Ragbi takımından arkadaşlarını da yanında getirmişti ve Bocci'yle benim arabalarımızdan inip kalabalığa karışmamızı sessiz bir beklentiyle izliyorlardı.

Onlara kısa bir baş selamı vermekle yetindim. Clive'dan hâlâ hazzetmiyordum ve yazın Scarlett'ı bizim atışmamızın or-

tasına çekmesini affetmemiştim. O da egosuna indirdiğim darbeyi hâlâ hazmedebilmiş gibi görünmüyordu.

Clive, Bocci'nin sırtına vurdu ve her ne söylediye onu güldürdü. Bu gece kimin kazanmasını istediği konusunda en ufak bir şüphe yoktu.

Ayağı tamamen iyileştiği için yeniden oyuna dönen Simon'la selamlaştıktan sonra, Noah yanıma geldi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sessizce sordu. "Koçla ilişkiniz hâlâ pamuk ipliğine bağlı. Eğer öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek." Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tehlikeye karşı tedbirli olmamı imkânsız kılıyordu. Koçu, paparazileri, kaza yapma ihtimalini -düşük olsa da her zaman var olan o ihtimali- o an için düşünemiyordum. O anda düşünebildiğim tek şey galibiyetin parıltılı cazibesiydi. "Yarış kabul ettikten sonra geri adım atamam. Bunu biliyorsun."

Noah kaşlarını çatı, yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti. Beni tekrar vazgeçirmeye çalışmadı ama kalabalıktan uzak duruyordu. Havada yankılanan bağırış ve kahkahalar arasında huzursuz olduğu çok belliydi.

Aslında burada olmasına bile şaşırmıştım. Bu saatlerde genelde kızıyla evde olurdu fakat kısa süre önce yeni bir bakıcı bulmuştu, belki de bu yüzden geç saatlere kadar dışarıda kalabiliyordu.

Bocci hâlâ kalabalığın arasında dolaşmaya devam ediyordu.

İstediği kadar oyalanmasına izin verdim. Yaklaşık yarım saat sonra, bu kadar mutlu olmayacaktı.

"Asher."

Vincent'in sesini duyunca arkama döndüm. Aracımla aramda duruyordu, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı.

Kız kardeşine verdiğim sözden haberi yoktu, ben de ona anlatmamıştım. Şu anda buna takılamazdım. Yarışa bu kadar az kalmışken olmazdı.

Vincent kısa bir baş selamı verdi. "İyi şanslar."

Ben de başımı salladım, hepsi bu kadardı. Daha fazlasını söylemeye gerek yoktu.

İki dakika sonra sonunda yarış başladı.

Bocci ve ben arabalarımıza bindik. Onun *Lamborghini*'si benim sadık *Bugatti*'me karşı yarışacaktı. Holchester'da yaşıyordu ama Londra'da da bir evi olduğu için araba koleksiyonunun bir kısmını burada tutuyordu.

Ana caddedeki belirlenmiş başlangıç noktasına doğru sürdük.

Direksiyonu sıkıca kavradım, bedenim gerginlik ve beklentiyle dolup taşıyordu.

İçimdeki bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu, çok geç olmadan vazgeçmem gerektiğini haykırıyordu ama *zaten* çok geçti. Noah'ya söylediğim gibi, artık geri adım atamazdım ve bunu yaparsam itibarım geri dönülmez şekilde zarar görürdü.

Bocci'yle karşı karşıya gelişimizin zemini aylar öncesinden hazırlanmıştı. Geriye dönüp bakınca, aramızdaki anlaşmazlığı sahada kibarca ve kurallar çerçevesindeki bir maçla çözebileceğimizi düşünerek aptallık ettiğimi fark ediyordum. Bu daha dişli ve daha şahsi bir şey olmak zorundaydı.

Gözümün önünde Scarlett'ın yüzü canlandı ama sevgili olduğumuzdan beri ilk kez bu görüntüyü aklımın bir köşesine ittim.

Ona verdiğim sözü çiğnemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ancak bu gece keyfi bir heyecan için yarışmıyordum. Bunu yapmak *zorundaydım*. Geçmişimin bu bölümünü kapatmamın tek yolu buydu.

Özür dilerim, hayatım.

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Yapmam gereken tek şey bu son yarışı kazanmaktı. Sonra gerçekten her şey bitecekti.

Simon geri sayımı yapmayı teklif etmişti ve motorlarımızın gürültüsü, önümüzdeki birkaç saniye dışında her şeyi susturdu.

Üç.

İki.

Bir.

Bayrak indi ve ikimiz de ileri atıldık.

46

SCARLETT

Paparazzilerden iliğimle kemiğimle nefret ediyordum.

Daha önce, Asher ve beni Akademi’de pusuya düşürdükleri ilk gün onlardan nefret ettiğimi sanmıştım. Ancak bu, şu an onlara karşı beslediğim nefretle kıyaslanamazdı.

Her yerdeydiler; okulda, evimin önünde, Carina’yla her hafta sonu gittiğimiz kafede. Orası artık basın cehennemine dönmüştü çünkü görünüşe göre insanlar Asher Donovan’m sevgilisinin çay içip çörek yediğini görmek istiyordu.

İlişkimizin ortaya çıkmasının üzerinden iki hafta, Ashworth’ten çıkmamızın üzerinden ise bir hafta geçmişti. Neyse ki, Asher’ın ayarladığı güvenlik ekibi paparazzileri evimin etrafından uzak tutmakta iyi iş çıkarıyordu ama her adımımı takip eden bir korumayla dolaşmayı kesinlikle kabul etmemiştim.

Zaten sokakta bir mahremiyetim kalmamıştı, evimde de bunu kaybetmeye niyetim yoktu.

“İyi tarafından bak.” Carina yüzüme bir kat daha yoğurt sürdü. “En azından senin hakkında kötü şeyler yazmıyorlar. Haberlerin çoğu gayet olumlu.”

Carina, Brooklyn ve ben, Brooklyn’in evinde spa gecesi ya-

piyorduk. Hastaneye kaldırıldığımdan beri ilk kızlar gecemizdi. Daha sakin bir gece geçirmeyi tercih etmiştik çünkü birincisi, tanımadığımız insanlarla uğraşmak zorunda kalmıyorduk ve ikincisi, kendimi fazla zorlamamış oluyordum.

Aslında oldukça iyileşmiştim fakat enerjimi nasıl ve nerede harcadığıma çok dikkat etmem gerekiyordu.

“*Şimdilik* olumlu,” diye karşılık verdim. “Ama basın nasıl olduğunu biliyorsun. Hava durumundan bile daha değişkenler. Ayrıca sorun sadece basın değil.”

Magazinde şaşırtıcı bir şekilde ölçülü haberler yapılmış olsa da internetteki belirli ve sesini duyuran bir kesim, Asher’ı onlardan “çaldığımı” düşündüğü için sinirliydi. Sosyal medya hesaplarımı gizliye almadan önce araya sızan kötü niyetli kişileri engellemeye çalışmışım ancak mesaj istekleri klasörüne bakmamam gerektiğini kısa süre içinde öğrenmişim. Orası tamamen kontrolden çıkmıştı.

“Bunların hepsi yakında geçecek,” dedi Brooklyn iyimser bir tavırla. Kanepenin karşısındaki berjerde oturuyordu, onun yüzü de balla kaplıydı. “Duyduğuma göre iki ünlü film yıldızı boşanmak üzereymiş. O haber patladığında herkesin dikkati sizden uzaklaşacak.”

Son günlerde bu cümle mantram haline gelmişti. *Herkesin dikkati bizden uzaklaşacak.*

“Umarım,” diye yanıtladım.

Daha önce *hiçbir* ünlü skandalının içinde olmamışım. Ağabeyimin şöhretine rağmen, ben göz önünde olmaktan hep kaçmışım ve bu sebeple hiç tanımadığım insanların hayatımı didik didik etmesi çok rahatsız ediciydi.

Herkesin görünüşüm, kıyafetlerim, beslenme şeklim ve bir bale öğretmeninin İngiltere’nin yıldız futbolcusu için “yeterince iyi” olup olmadığı hakkında bir fikri vardı. Asher’la olan meşhur rekabetleri yüzünden ağabeyimi de taciz ediyorlardı ama gözler asıl benim üstümdeydi. Hatta Asher bile şu an benim gördüğüm kadar yoğun ilgi görmüyordu.

Ben bilinmeyen bir değişkenden ibarettim, parçalanıp didiklenecek parlak yeni bir şeydim. Bundan nefret ediyordum.

“Annen hâlâ durum yatışana kadar gelip seninle yaşamakla tehdit ediyor mu?” diye sordu Carina. Salatalık dilimleriyle dolu kâseye uzandı ve iki tanesini gözlerinin üzerine yapıştırdı.

“Sayılır ama şimdilik Birmingham’da kalması için onu ikna ettim. Annemin etrafta koşturup, paparazzilerden kaçarken hayali düğünümüzü planlamaya alışmasmm kimseye faydası olmaz.”

Ailem, özellikle de her türlü toplumsal ilginin, gereksiz bir ilgi olduğunu düşünen babam basının bitmek bilmeyen ilgisinden hiç memnun değildi. Annem daha temkinliydi ama *sonunda* biriyle birlikte olduğum için havalara uçmuştu. Şimdiden komodinine, pasta önerileri ve dantel örnekleriyle dolu bir defter sıkıştırdığına emindim.

İronik bir şekilde, hastanedeki yumruklaşmalarını saymazsak, yeni ilişkimi en olgun şekilde karşılayan kişi ağabeyimdi. Ona yalan söylediğim için özür dilemişim, o da artık sorun etmediğini söylemişti ama yine de biraz suçlu hissediyordum.

“Çok yazık. Annenin paparazzilerle kavga ettiğini görmeyi *çok* isterdim.” Brooklyn ayağımla onun ayağına vurduğumda güldü. “Yani, eninde sonunda Londra’ya gelmek zorunda, değil mi? Personel gösterisi için?”

Yüzümü buruşturdum. Annem Asher konusunda havalara uçmuştu ama *Lorena*’da başrolü üstlendiğimi söylediğimde sevinçten *kafayı yemişti*.

Onun ve açıkçası diğer herkesin önünde sahne alma konusunda hâlâ kararsızdım, en azından Lavinia beni gösteriden ı-karmamıştı.

Bedenimi dinlemeyip kendimi çok fazla zorladığım için bayıldığımı öğrendiğinde müdiremiz çok öfkelenmişti. Dansçılar için düzgün bir öz bakımın önemi üzerine yirmi dakikalık bir nutuktan sonra, beni gösteriden tamamen atmakla ve *Lorena* rolü için son dakikada yerime birini bulmakla tehdit etmişti.

Gösteriye sadece iki ay kaldığı düşünülürken, bu çok riskli bir hamle olurdu ama işte *o kadar* öfkeliydi.

Neyse ki, uzun yakarışlar ve ikna çabalarından sonra, her hafta provalara katılmak için doktor onayı getirdiğim sürece beni kadrodan çıkarmamayı kabul etmişti. Dersimi almıştım. Prova olmayan günlerde bolca dinleniyor, ayrıca vücudumun ihtiyaç duyduğu bakımı alabilmesi için yeniden haftada bir kez fizik tedaviye gidiyordum.

Şimdilik her şey yolundaydı.

Asher bana kronik ağrısı olan kişiler için özel tasarlanmış, ısıtılmalı yeni bir yatak bile almıştı. Fiyatını ilk gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama beni o kadar rahatlatmıştı ki direnmekten vazgeçmiştim.

Asher demişken...

Telefonuma baktım. Takımla birlikte dışarı çıkmıştı ve yarım saat önce ona, nasıl gittiğini sormak için mesaj atmıştım ama hâlâ cevap vermemişti. Normalde mesajlarıma hemen dönerdi, sanırım büyük ihtimalle her ne yapıyorlarsa ona takılmıştı.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. İyi vakit geçirdiğini umuyordum. Söylemese de takım arkadaşlarıyla daha güçlü bir dostluk kurmak istediğini biliyordum.

Ben telefonumu kenara bırakırken, “Yani hepimiz paparazilerin sinir bozucu ve rahatsız edici olduğu konusunda hemfikiriz *ama* kabul etmek zorundasın, Asher’ın yaptığı şey çok romantikti,” dedi Carina. Bana bakabilmek için gözlerindeki salatalık dilimlerini kaldırdı. “Ülkenin yıldız futbolcusunun büyük bir maçı bırakıp, senin canın yandığı için hastane odana koşması mı? *Bayıldım*. Tam filmlere konu olacak şeyler. Tabii canının yanmasını istemezdik,” diye aceleyle ekledi. “Ama sen ne demek istediğimi anladın.”

Kollarını başının üzerine uzatarak gerinirken, “Carina haklı,” dedi Brooklyn. “Sen o nadir iyi futbolculardan birini kaptın. Geçmiş hayatında bayağı iyi karma biriktirmiş olmalısın.”

Güldüm. Hâlâ maçı benim yüzümden kaçırdığı için biraz suçlu hissediyordum ama heyecanım suçluluğumu bastırıyordu. En son ne zaman biri beni ilk sıraya koyacak kadar önemsemişti?

Hiç. Ne Rafael ne de ondan önceki sevgililerim bunu yapmıştı.

Artık Asher’la ilişkimiz öğrenildiği için üzerimizdeki yük kalkmış gibi hissediyorduk. Önceden o yük, endişe ve kaygı zincirleriyle beni olduğum yere mıhlıyordu.

Şimdi... Şimdiyse beni asla dönmeyeceğime yemin ettiğim bir yere tepetaklak çakılmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ne bir emniyet kemeri ne de bir emniyet filesi vardı.

Bunun korkutucu olacağını düşünmüştüm ama tam tersine, heyecan vericiydi çünkü beni aşağıda kimin beklediğini biliyordum. Onun beni yakalayacağına güveniyordum.

O her zaman oradaydı.

“Şu kızarmana bak,” diye takıldı Carina. “Sanırım bizim kız kendini fena kaptırmış.”

“*Kesin şunu.*” Yüzüm daha da ısınsa da sırtışıımı gizleyemedim. Homurdanmalarıma rağmen son iki haftanın baş ağrıları ve dramaları, sonunda Asher’la saklayıp gizlemeden sevgili olabileceğimiz anlamına geliyorsa, kesinlikle buna değerdi. Sloane, başka bir müşterisinin krizini çözmek için Londra’dan ayrılmıştı ama şimdilik paparazzilere daha fazla malzeme vermememizi tavsiye etmişti. Biz de planına sadık kalıyorduk, bir gün evlerimize saklanmak zorunda kalmayacaktık.

Yine de tüm gece kendimden bahsetmek istemediğim için konuyu değiştirmeye çalıştım. “Futbolculardan bahsetmişken, stajın nasıl gidiyor?” diye sordum Brooklyn’e.

“Harika.” Yüzü ışıltı ışıltı parladı. “Beslenme uzmanı Jones oldukça donanımlı biri ve ondan çok şey öğreniyorum.”

“Eğer bir ücretli stajyer daha ararlarsa bana haber ver,” diye iç çekti Carina. “Baristalık işim *hiç* iyi gitmiyor.”

Her zaman gittiğimiz kafemizde hafta sonu işi bulmuştu. Ne

yazık ki, *latte* spesiyallerini içmekte çok iyiydi ama hazırlama konusunda pek iyi değildi. Geçen hafta onun lavantalı *latte*'sinden bir yudum aldığımda az daha geri tükürüyordum. En yakın arkadaşımı sevdiğim için ve nefes almadan sıcak bir içeceği içebilme yeteneğim sayesinde dayanabilmişim.

Carina'nın *Peggy's Place*'deki geleceğinin pek parlak görünmediğini söylemeye gerek yoktu.

“Beslenme düzeniyle ilgileniyor musun?” diye sordu Brooklyn.

Carina burnunu kırıştırdı. “Ben daha çok yemeklerle ilgileniyorum. Sayılır mı?”

Sarışın, aynı anda hem güldü hem yüzünü buruşturdu. “Başlangıç için fena değil ama staj koordinatörümüz aynı fikirde olur mu emin değilim...”

Arkadaşlarım potansiyel ek işler üzerine beyin fırtınası yaparken -müze rehberi, sosyal medya fenomeni ve tebrik kartı tasarımcısı dahil ama bunlarla sınırlı olmamak üzere- gözlerimi kapattım ve bunun bu kadar *normal* hissettirmesinin tadını çıkardım.

Normal, bu günlerde nadir bulunan bir şeydi ve ben onu bulduğum her anda tadını çıkarıyordum.

Telefonuma gelen haber bildirimleriyle istemeye istemeye bir gözümü araladım. Hastaneden çıktıktan sonraki ilk birkaç gün hakkımdaki tüm haberleri görmezlikten gelmeye çalışmışım ama artık arka planda kalmaktansa olup bitenleri takip etmenin daha iyi olduğuna karar vermişim.

Hem kendi adım hem de Asher'ın adı için bildirim gelecek şekilde ayarlamıştım. Neyse ki, şimdiye kadar çıkan “haberlerin” çoğu tarafsız ya da düpedüz saçmaydı. Bir magazin dergisine göre, Asher'la düzenli olarak yeraltı seks kulüplerinde *BDSM* salıncak partilerine katılıyorduk. O versiyonum oldukça asi görünüyordu ama vücudum buna asla dayanamazdı.

Fakat bildirimi kontrol ettiğimde, yine bu hafta giydikle-rimle ilgili boş bir haber ya da Vincent'm ilişkimiz hakkında

gerçekte neler hissettiğine dair bir spekülasyon olmadığını gördüm.

Bu...

Bedenim tepeden tırnağa buz kesti.

Hayır. Bu bir şaka olmalıydı. Kesinlikle o alaycı haber sitelerinden birine ait olmalıydı çünkü gerçek olması *mümkün değildi*. Buna inanmıyordum.

Arkadaşlarım ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalıydı ki sohbetleri aniden kesildi.

“Scarlett? Sorun ne?” diye sordu Carina. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Cevap vermedim. Veremedim.

Tek yapabildiğim, telefon ekranındaki kelimelere bakakalmak ve ciğerlerime yığılan kurşun külçelerinin oksijen akışımı kesmesine izin vermektir.

Harflerin yeni bir cümleye, kabullenebileceğim bir şeye dönüşmesini bekledim ama manşet aynı kaldı.

SON DAKİKA: Asher Donovan, Kuzey Londra’da geçirdiği trafik kazasının ardından hastaneye kaldırıldı.

47

SCARLETT

İki hafta önce o benim için aynısını yaptıktan sonra, şimdi de benim Asher için hastaneye koşmamın ne kadar ironik olduğunun farkındaydım ama içinde bulunduğumuz durumun benzerlikleri üzerinde duramıyordum.

Nefesimi kontrol etmeye ve aklımı kaçırmamaya çalışmakla meşguldüm.

Brooklyn, Londra'nın merkezindeki sokaklarda hızla ilerlerken Carina herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için haberleri takip ediyordu. Şu ana kadar hiçbir gelişme yoktu. Ne olduğunu öğrendikleri anda harekete geçmişlerdi ve ben o kadar sersemlemiştim ki, Brooklyn arabayı bu kadar hızlı sürdüğü için endişelenmeye bile halim yoktu.

Her sarsıntı ve frende midem bulanıyordu. Kusmama *ramak* kalmıştı ama kusarsam bizi yavaşlatmış olacaktım.

Yavaşlatamazdım. Her dakika bu kadar önemliyken yapamazdım.

Haberlerde Asher'm hangi hastanede olduğu açıklanmıştı ancak ayrıntılara çok az yer verildiğinden, hayal gücüm boşlukları bulup korkunç görüntülerle dolduruyordu.

Asher 'ın kemikleri kırılmış. Asher yanmış. Asher...

Akşam yemeğinde yediklerim ağzıma geliyordu. Hastaneye varana kadar aklımı kaçırmamak için ellerimle koltuğa sıkıca tutundum.

Bir. İki... Küçük bir hıçkırık nefesimi kesti. Koltuğu daha sıkı kavradım ve bir kez daha hıçkırmamaya çalıştım.

Üç.

Dört.

Brooklyn arabayı park eder etmez kapıyı hızla açıp girişe doğru koştum. Carina bağırarak bir şeyler söylüyordu ama gürültüden onu duyamamıştım.

Kalabalık... Tanrım, hastaneden taburcu olduğum gün basının buraya toplanmasının çılgınca olduğunu düşünmüştüm ancak bu gece buradaki gazeteci sayısı akıllara durgunluk veriyordu. Şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldıklarım, büyükanemin arka bahçesindeki tuhaf aile toplantıları gibiydi.

“Bakın! Bu Scarlett!” İçlerinden biri beni fark etti ve diğerleri taze ete üşüşen akbabalar gibi üzerime çullandılar.

“Scarlett, Asher’ın durumunu biliyor musun?”

“Kaza hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ağır yaralı mı?”

“Scarlett!”

“*Scarlett!*”

Etrafımda yoğun, dalgalanan siyah bir okyanusa dönüştüler. Kameraların flaşları her saniye patlayarak beni neredeyse kör ediyordu ve mide bulantım yoğunlaşarak bir tür baş dönmesine dönüşmüştü.

“Çekilin yolumdan!” diye bağırdım. Fakat sesim o karmaşık gürültünün içinde kaybolmuştu. İnsanların arasından geçmeye çalıştım ama çok kalabalıklardı.

Panik ve klostrofobi ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Geçmek *zorundayım*, ona bir şey...

Siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu.

Nefes al. Nefes almak zorundayım. Nefes...

“Kadın size *siktiğimin yolundan çekilmenizi* söyledi.” Brooklyn’in sinirli sesi kalabalığın gürültüsünü bastırmıştı.

Şaşkınlıkla karışık birkaç haykırış ve ardından acı dolu bir homurtu duyduktan sonra iki el kolumu sertçe kavrayıp beni yılan çukurundan dışarı sürükledi.

Boğucu sıcak yerini serin havaya bırakmıştı.

Noktalar yavaş yavaş kaybolurken, açık havayı içime o kadar hızlı çektim ki öksürük krizine girdim.

Hastane lobisinde durduk. Biri bana bir şişe su uzattığında şişenin yarısını kafama diktim.

Su içmeyi bırakıp elimin tersiyle ağzımı silerken, “Daha iyi misin?” diye sordu Carina.

Başımı salladım, düzgün bir cevap veremeyecek kadar yorulmuştum. “Asher’ı bulmam gerek.” İçimde yeniden filizlenen panik, geçici rahatlamamı yok etmişti.

“Hemen soruyorum.” Brooklyn kolumu bırakıp doğruca resepsiyona yürüdü. İkna etmesi biraz zaman almıştı ama hemşirelerden biri Asher’in sevgilisi olduğumu anladığında, hakkımda çıkan sayısız haber sonunda bir işe yaramıştı.

Bana Asher’in durumu hakkında bilgi vermeseler de arkadaşlarım ve bir güvenlik eşliğinde VIP katma çıkmama izin vermişlerdi.

Asansörle yukarı çıkışımız sonsuza kadar sürmüş gibi hissettim. Kimse konuşmuyordu ve vücudumu saran dondurucu soğuk yüzünden titrememe engel olamıyordum.

Asher’ı görmek için yanıp tutuşuyordum ama bir yandan da korkuyordum. Ne durumdaydı? Hemşire neden bana bir şey söylememişti? İyi olsaydı bana söylerlerdi, öyle değil mi?

Işıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Asansör neden *bu kadar* yavaştı? Bu çelik kafeste bir saniye daha sıkışıp kalırsam çılgılık atacaktım.

Sanki bir şekilde daha hızlı gitmesini sağlayabilirmişim gibi düğmeye defalarca bastım. Güvenlik görevlisi bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Brooklyn ona sert bir ifadeyle bakınca ağzını kapattı.

Sonunda, çok şükür, Asher'in bulunduğu kata ulaştık. Kapılar açıldığında güvenlik görevlisini ya da arkadaşlarımı beklemeden dışarı fırladım.

Arkamdan gelip bana yetişebilirlerdi. Hastanelerde, bir saniye ölümle yaşam arasındaki o ince çizgi anlamına gelebiliyordu.

Koridorda koşturup delirmiş gibi Asher'in odasını ararken şaşkın hemşireler ve çalışanlar bana çarpmamak için önümden çekiliyordu. Neyse ki, VIP katında sadece birkaç süit vardı ve köşeyi dönünce, koridorun en sonunda onun odasını bulmuştum.

Kapının karşısında tamdık koyu saçlı biri oturuyordu.

Başım kaldırdı, beni görünce gözleri kocaman açıldı. Ben ona doğru yaklaşırken ayağa kalktı.

"Vincent." Ağabeyimin adı yarı ağlamaklı, yarı yalvaran bir sesle dudaklarımdan döküldü. Kolunu tuttum, kalbim göğüs kafesimin arkasında karmakarışık bir düğüm olmuştu. Sormak istemiyordum ama bilmek zorundaydım. Buna kendimi hazırlamak zorundaydım. "Hemşire bir şey söylemedi... O..."

"O iyi. Kötü yaralandı ama iyi." Vincent, ona sıkı sıkıya tutunan elimi nazikçe gevşetti ve elimi tuttu, yüzü solgun ama sesi sakindi. "Hâlâ birkaç tahlil yapıyorlar ama yaşıyor ve pek bir şeyi yok."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Yaşıyor. Asher yaşıyor. Bu cümle kulaklarımda çınlıyordu.

Küçük, karamsar bir parçam buraya geldiğimde Asher'in öldüğünü öğreneceğime o kadar inanmıştı ki, Vincent'in içimi rahatlatan sözlerine bir türlü inanamıyordum. Aklımın bir köşesinde ağabeyimin bir şekilde yanlış anladığına ve Asher'm aslında ölüm döşeginde olduğuna dair saçma bir korku dolaşıyordu.

"Bütün çocukların buraya girmesine izin vermediler, ben de burada kalıp herkesi Asher'in durumundan haberdar etmeyi teklif ettim." Vincent bir eliyle yüzünü ovaladı. Yorgunluktan

gözlerinin altındaki torbalar koyulaşmıştı. “Seni daha önce aramalıydım ama hastaneye gelirken telefonumu kaybettim. Buraya geldiğimde işler çok karışmıştı, aklımdan çıkmış. Sen geldiğinde daha yeni kendimi toparlıyordum.”

“Kaza olduğunda onunla birlikte miydin?” Altdudağım titredi. “*Tam olarak* ne oldu?”

Vincent arabanın yolcu koltuğunda mı oturuyordu? Eğer öyleyse, Asher “kötü yaralanmış” haldeyken neden Vincent’a hiçbir şey olmamıştı? Asher bana takım olarak çıktıkları erkekler gecesinde ne yaptıklarını söylememişti ama alkol, testosteron ve arabalar genellikle patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Arabayı sarhoş mu kullanıyordu?

İçimi bir huzursuzluk kapladı.

Vincent tereddüt etti. “Doktorlar işlerini bitirdiğinde onunla konuşmalısın.” Omzumun üzerinden baktı ve oraya döndüğümde Carina, Brooklyn ve güvenlik görevlisinin bize doğru hızla geldiğini gördüm.

Güvenlik görevlisi Vincent’la birlikte olduğumu görünce koridorun sonunda durdu. Arkadaşlarım yanıma geldiğinde sessizce ağabeyime selam verdiler.

Bu sırada ben de Asher’ın hastane odasının kapalı kapısına bakıyor, kapının açılmasını bekliyordum.

Sinir bozucu endişelerimi bir kenara bırakabilmemin tek yolu onu görmektir. Vincent iyi olduğunu söylemişti, demek ki *iyiydi*. En önemlisi iyi olmasıydı, kazanın nedeni değildi.

Yine de doktor ve hemşire sonunda dışarı çıkıp onu görmem için bana izin verene kadar içimdeki tedirginlik kaybolmadı.

Kolumu sıkarak, “Bize ihtiyacın olursa buradayız,” dedi Carina.

Başımı salladım, hastane süitine girerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Son dört ayda, yıllardır görmediğim kadar çok hastane odası görmüştüm ve bundan usanmıştım. Kokudan, hemşirelerin ayakkabıllarının zeminde çıkardığı gıcırtıdan, koridorlarda

ölüm saçan bir hayalet gibi dolaşan bunaltıcı korku bulutundan usanmıştım.

Yine de hastaneye karşı beslediğim tüm olumsuz duygular, Asher'in bir metre ötemde canlı ve tek parça olarak oturduğunu görünce yok oldu. Vincent'in söylediği gibi, yara bere içindeydi ama işte *oradaydı*.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Merhaba, hayatım." Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Keşke önce beni arayıp geleceğini haber verseydin. Şu anda pek iyi görünmüyorum."

Yarı öfkeli, yarı keyifli bir ses çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Asher Donovan, şu an şaka yapmanın sırası *değil*."

Yüz ifadesi biraz daha yumuşamıştı. "Biliyorum. Özür dileirim." Kollarını açtı. "Buraya gel."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Kendimi bir anda yanında buldum, o bana sıkıca sarılırken yüzümü boynuna gömdüm. Gözyaşlarım yağmur gibi boşalırken bedenim hıçkırıklarımla sarsılıyordu.

SON DAKİKA: Asher Donovan Kuzey Londra'da geçirdiği trafik kazasının ardından hastaneye kaldırıldı.

Haber başlığını ilk gördüğümde beni yutan duyguları tarif edecek kelime yoktu. Daha önce *hiç* böylesine soğuk, şiddetli bir korku yaşamamıştım. Bir taksinin arka koltuğunda otururken başka bir arabanın saatte 100 km hızla bana doğru hızla yaklaştığını gördüğümde bile.

Ben ölürsem, hiçliğin huzuruna kavuşurdum. Acı ya da üzüntü yaşamamış, sadece *ölmüş* olurdum.

Fakat sevdiğim biri ölürse, sonsuza kadar onsuz yaşamak zorunda kalacaktım. Bunun acısı şimdiye kadar hissettiğim her şeyi gölgede bırakabilirdi, özellikle de kaybettiğim kişi Asher ise.

Çünkü onu sadece sevmiyordum, ona *âşıktım*. Ona o kadar âşıktım ki, öleceğini düşünmek bile *benim* ölmek istememe neden oluyordu.

Bu gerçek bana bir mermi gibi çarptı ve bu duygu çok yabancı, aşırı yoğun bir duyguydu. Bununla nasıl başa ıkacağımlı bilmiyordum.

Bu yüzden yoğun duyguların gözlerimden ve boğazımdan akmasına izin vererek hıçkırıklarımla odayı doldurdum.

“Ağlama.” Asher başımın üstünü öptü, sesi titriyordu. “Her şey yolunda, hayatım. Ben iyiyim.”

“Doktorlar... sen...”

“Futbol oynamaya devam edebileceğim.” Yarım kalan sorumu anlamıştı. Ölüm dışımda, en büyük kâbusu kariyerini bitecek bir sakatlıktı. “Beyin sarsıntısı geçirmişim, çok sayıda kesik var ve bir de ayak bileğim burkulduğu için birkaç maça ıkamayacağım. Hâlâ birkaç tahlil sonucu bekliyorlar ama doktor birkaç hafta içinde tamamen iyileşeceğimi söyledi.”

Sonunda başımı kaldırıp doğrulacak kadar kendime gelmiştim. Burnumu çekip şişen gözlerimi ovuşturdum. Berbat görünüyor olmalıydım ama umurumda değildi. Artık utanacak halim kalmamıştı.

“İyi. İyi olmana çok sevindim çünkü düşündüm ki... Bir an...” Sesim titredi.

Asher’in bakışları daha da yumuşadı. “Ben iyiyim,” diye tekrarladı. “Söz veriyorum.”

Başımı sallayıp tekrar yanaklarımı sildim. “Ne oldu?” Hıçkırdım. “Biri sana mı çarptı?”

Tüm vaktimizi sarılıp öpüşerek ve bu gece olanları yok sayarak geçirmeyi isterdim ama kazanın sebebini öğrenene kadar hayal dünyam çılgınca senaryolar üretmeye devam edecekti.

Asher tereddüt etti. “Bir bakıma evet.” Artık gülümsemiyordu.

İnsan beyni belirsizlikten nefret ederdi. Boşlukları doldurmak için tasarlanmıştı ve Asher’in belirsiz cevabı beynime çılgınca teoriler üretmesi için geniş bir alan sağlıyordu.

Yoksa o mu başka bir arabaya çarpmıştı? O arabanın içindekiler hastanenin başka bir odasında ağır yaralı olarak mı yatıyordu?

Damarlarıma yoğun ve çirkin bir his yayıldı. *Hayır. Asher'dan şüphe etmek istemiyordum. Asher yarışmadığı zamanlarda oldukça dikkatli bir sürücüydü ve eğer başka birine zarar vermiş olsaydı üzüntüden mahvolurdu. Bu kadar sakın kalmazdı.*

Yine de sadece bu ihtimal bile hayal gücümde bir kapı açıp beni zamanda geriye götürmüştü.

Bir an için Asher'la birlikte hastanedeydim. Sonra birden, beş yıl öncesine, bu odaya çok benzeyen bir odada uyandığım ve durumumu tartışan belli belirsiz mırıltıları duyduğum zamana ışınlanmıştım.

Akciğerlerde zedelenme, kaburgalarda kırık, leğen kemiği de parçalanmış.

Bir daha asla dans edemeyebilir. Eğlencesine bile.

Ağır yaralı ama yine de çok şanslıymış... Ölebilirdi...

Geçmiş ve şimdiki zaman mide bulandırıcı bir karışıma dönüşürken dünya bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Biri sana mı çarptı?

Bir bakıma evet.

Bir elimi yakındaki makinenin üzerine koyup doğruldum. *"Bir bakıma derken ne demek istedin?"*

Muhtemelen masum bir cevap verecekti. Söz konusu arabalar olduğunda, kazaların siyah ve beyaz olmasını engelleyen pek çok teknik detay vardı.

Ancak Asher'ın yüz ifadesine yansıyan duyguları fark etmiştim. Masum değildi.

Kendini suçluyordu.

Neden öyle hissediyordu ki...

Nefesim ciğerlerimde düğümlendi. Başka birinin arabasına çarpmamıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Fakat bunu yapmadıysa, gözlerinde parlayan suçluluk duygusunun tek bir nedeni olabilirdi.

Buz gibi pençeler omurgamdan aşağı süzüldü. *Sakın söyleme, diye sessizce yalvardım. Lütfen, sakın bunu söyleme.*

“Ben yarışıyordum,” dedi sessizce. “Eski takımımdan birine karşı. Gerideydi ama yarışın yarısında, bir virajı dönerken kasıtlı olarak bana çarptı. Arabam bariyerleri aşarak bir çiti delip geçti.”

Mide bulantım intikam alırcasına geri dönmüştü.

Ben yarışıyordum.

İtirafı, yere çarpıp ayaklarımın dibine yuvarlanan canlı bir el bombası gibiydi. Az önce hissettiğim rahatlama parçalara ayrılarak görüntülere dönüştü. Asher direksiyonda, iki spor araba karanlık sokaklarda dikkatsizce ilerliyor, biri diğerine çarpıyor, tıpkı on yıl önce bir arabanın içinde bulunduğum taksiye çarpması gibi. Ancak bu kez kaza değildi, planlıydı. Kasıtlıydı.

Parçalar daha da dağıldı, arabanın bariyerlerin üzerinden geçerken attığı takla ve kaportasına çarpan eğilmiş metalin sürünmesi tüm ayrıntılarıyla gözümün önünde canlandı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Bunu sırf heyecan olsun diye yapmadım.” Asher’ın sesi boğuklaşmış, duygularını açıklamadan ziyade bir özre dönüş-türmüştü.

Bana Holchester’in en sevdiği arabaya ne yaptığını ve Angry Boar’da onlarla yaşadıkları karşılaşmayı anlattı. Boc-ci’nin yarış teklifinden ve Asher kazanırsa geçmişi geçmişte bırakacaklarına dair söz verdiğinden bahsetti.

Teknik olarak ne dediğini duymuştum. Hatta bir yanım onun gerekçelerini anlayabiliyordu. Ancak gerçek sözler, lastiklerin zihnimde dolaşan gıcırtısının ve geçmişten gelen vaatlerin arka planında kalıyordu.

Artık yarışmayacağım. Söz veriyorum.

Geçirdiğim kazanın hatıraları, Asher’ın geçirdiği kaza ve Japonya’daki ilk gecemizle birbirine karışmıştı. Dönüp duruyor, acımasız bir inatçılıkla beynimi delip geçiyorlardı.

“Holchester’la aramızdaki düşmanlığı sona erdirmek için tek şansımdı.” Asher’ın sesi sanki suyun altından geliyormuş gibiydi. “Ben...”

İçimde süregelen savaş, cümlesinin geri kalanını bastırmıştı.

Geçmişte yarıştığını *biliyordum*. Daha önce araba kazası geçirdiğini *biliyordum*. Hatta biz sevgili olmadan kısa süre önce yarıştığını bile biliyordum çünkü bana yarıştığını kendisi söylemişti. Yaptığımız konuşmaya ve Japonya’da söz vermesine yol açan şey de buydu zaten.

Ancak bu bilgi ve beraberinde getirdiği korku bana hep uzak bir ihtimal gibi görünmüştü. Tıpkı bir ebeveynin çocuğunun kaçırılmasından ya da bir sörfçünün köpekbalığı saldırısından korkmasına benziyordu. Tehlike hep vardı ama sonuçlarına hiç şahit olmadığım için *yok gibiydi*.

Şimdi şahit oluyordum.

Asher ciddi bir yara almadan kurtulduğu için şanslıydı ama durum farklı şekilde de sonuçlanabilirdi. Şu anda hastane değil de bir morgda olabilirdim ve tehlikenin tamamen farkında olmasına rağmen, kendini bu duruma soktuğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu.

“Bir daha yarışmayacağına söz vermiştin.” Kelimeler ağızımdan sert ve boğuk bir şekilde dökülmüş, sanki hayatım boyunca hissettiğim duyguları beş kelimeye sığdırmaya çalışmıştım.

Ardından oluşan sessizlikte, monitörden gelen bip sesleri çınlıyordu.

Asher elleriyle çarşafı kavradı, yüzündeki tüm renk çekilmişti. “Biliyorum.”

Bu sessiz kabul, içimde derinlerde bir şeyleri paramparça etti.

Hayatta olduğu için çok mutlu olmalıydım ve *mutluydum*. Kaç sözünü çiğnerse çiğnesin, hayatta olup olmadığını umursamadığım bir an asla olmayacaktı.

Ancak ona baktığımda başına neler *gelebileceğini* düşünmeden edemiyordum ve bunu düşündüğümde mide bulantıma engel olamıyordum.

Bu yarıştan ya da tutulmamış bir sözden daha fazlasıydı. As-

her'in özünde kim olduğuyla ilgiliydi. O iyi bir insandı ve ona bu haliyle *âşıktım* ama aynı zamanda kendine zarar vermeye varacak kadar dürtüsel, pervasız bir yanı da vardı.

Kendine zarar verirse bana da zarar verirdi ve bir zamanlar bir daha asla bir erkeğin üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyeceğime yemin etmişim.

Ancak işte vermişim, Asher bu gücü elinde tutuyordu ve bunun sorumlusu bendim.

“Çok özür dilerim, Scarlett.” Asher'm kasvetli bakışları floresan ışıklarının altında parlıyordu. “Yemin ederim, verdiğim sözü çiğnemek istememişim. Bocci'yi son gördüğümde beni yarışa davet etti ama ben reddettim. Bugün...” Yutkundu. “Duygularıma yenik düştüm. Ama bu son olacaktı, *öyle de oldu*. Bir daha asla yarışmayacağım.”

Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki, içim sızlıyordu fakat aynı şeyi daha önce de söylemişti ve işte şimdi bu durumdaydık.

Ancak bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. O yaralıydı, aşağıda paparazzilerin ağzından salyalar akıyordu ve arkadaşlarımız kapının hemen önündeydi. Ayrıca, bu geceki şiddetli duygu dalgalanmaları yüzünden bitkin düşmüştüm. Sağlıklı düşünemiyordum, karmakarışık düşüncelerimi toparlayacak kadar gücüm yoktu.

“İyi olmana sevindim,” diye karşılık verdim. Göğsüme bir ağırlık çöktüğünde nefesim kesildi. “Gerçekten çok sevindim. Ama olmaz, yapamam... benim...” Ağırlık daha da bastırırken Asher'in yüzü bulanıklaştı.

Geceyi onun yanında geçirmek ve doğru düzgün bir konuşma yapana kadar her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordum. Fakat paparazziler yüzünden evimin kapısından her çıktığımda “rol yapmak” zorundaydım ve bunu bu gece yapamazdım. Yanında hiçbir zaman maske takmak zorunda kalmadığım tek insanın, Asher'm yanında bunu yapamazdım.

Zaten şu anki halimle onu teselli edemezdim. Yaptığı yarışın

hayaleti üzerimizde dolaşacak, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin üzerine bir gölge düşürecekti.

Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışsam da tek kelime edemedim. Sadece nefes alış verişim ve monitörlerden gelen bip sesi duyuluyordu.

Hiç düşünmeden geriye doğru küçük bir adım attım.

“Scarlett.” Asher’ın acısını içimde *hissedebiliyordum*. O his tüm vücuduma yayılıp kemiklerimde yankılandı, en şiddetli ağrılarımdan bile daha çok sızlatıyordu.

Asher yeterince acı çekiyorken buna neden olduğum ve onu daha fazla teselli edemediğim için kendimden nefret ediyordum.

Hepimiz bazen çirkin hisler besleriz. İnsan doğasının bir parçası. Önemli olan o hislerle ne yaptığımız.

O çirkin duyguların içinde boğuluyordum ve pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce buradan gitmem gerekiyordu.

“Hava almam gerek.” Yüzüne yansıyan perişanlığı görmek için gözlerimi kaçırdım. “Özür dilerim. Benim... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Nefes almam gerek.”

Başımı eğip hızla dışarı fırladım, ağabeyimin ve arkadaşlarımdan yanından hızla geçerken dünya soluk renkli zemin ve telaşlı seslerden oluşan bir bulanıklığa bürünmüştü.

Akciğerlerimdeki baskıyı azaltmak için yeterince hızlı ya da derin nefes alamıyordum. Yıllardır hiç panik atak geçirmemiş-tim ama nüksetmek üzereydi.

Yine de aşağıya inip doğruca paparazzilerin kollarına atlamayacak kadar aklım başımdaydı. Bu yüzden en yakın tuvalete koşup kendimi en köşedeki kabine kilitledim.

İçeri girdiğim anda tekrar midem bulanmıştı.

Dizlerimin üzerine çöküp klozete doğru eğildim ve o gün yediğim her şeyi kustum. Öğürme sesim boş tuvaleti doldururken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Boğazım o kadar kötü yanıyordu ki bundan sonra konuşa-

mayacağıma emindim. Yine de kafamın içindeki küçük bir ses beni abartılı tepki verdiğime ikna etmeye çalışıyordu. Bu sadece tek seferlik bir yarıştı. Verdiği onlarca sözü tutmuşken, sadece bir tanesini çiğnemişti.

Ancak her zincirleme reaksiyon bir yerde başlardı ve bu gecenin yalnızca bir başlangıç olmasından korkuyordum.

Kendini sevmeyen birine âşıktım ve bunun beni ya da bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

Tuvalette diz çöktüm, içimi boşaltana ve dökecek gözyaşım kalmayana kadar kustum. İnsanların içeri girip çıktığını duyu-yordum ama Asher'in itirafı burada bana eşlik eden tek şeydi.

Ben yarışıyordum.

İki kelimenin ilişkimizi değiştirecek güce sahip olduğunu biliyordum.

Sadece bu iki kelimenin bunlar olmasını beklemiyordum.

48

SCARLETT

O gece hastanede uyudum. Asher'in yanına dönmedim ama o orada yatarken kendimi gitmeye de zorlayamadım, bu yüzden bekleme salonunda kıvrılıp yattım.

Beni eve gitmeye ikna etme girişimi başarısız olunca, Vincent büyük bir Blackcastle hayranı olan hemşirelerden birini ikna ederek birkaç saatliğine personel dinlenme odasındaki kanepeye uzanmam için izin aldı.

Ertesi sabah işe gitmek için hastaneden ayrıldım ama Vincent'a, Asher'in durumunda herhangi bir değişiklik olursa bana haber vermesi için söz verdirttim.

Neyse ki olmamıştı.

Kazadan dört gün sonra taburcu oldu. O süre zarfında, magazin basını resmen meydanı boş bulmuştu. Yarışın detayları önce parça parça, sonra sel gibi sızmaya başladı.

İddialara göre Asher, Holchester'in kaptanı Enzo Bocci ile yarışıyordu. Haberlerde "iddialara göre" olarak geçmişti çünkü yarıştıklarına dair somut bir kanıt yoktu. Koşullar bir yarış olduğunu işaret ediyordu ancak şüpheyi doğrulayacak hiçbir

şahit ortaya çıkmamış ve hiçbir kamera onları olay anında yakalamamıştı.

Fakat kazadan birkaç saat önce Angry Boar'da Asher ve Bocci'nin tartıştığını gören birkaç kişi olmuştu ve Bocci'ye, Asher'in kazasındaki rolü nedeniyle soruşturma açıldığı söyleniyordu. Soruşturma tamamlanana kadar kadro dışı bırakılmıştı. Asher da aldığı yaralar yüzünden en az üç hafta resmi olarak maçlarda oynayamayacaktı.

Futbol dünyası çalkalanıyordu ama benim içimdeki kaosla kıyaslanamazdı.

Günlerden pazartesiydi ve kazadan tam dokuz gün, Asher'm hastaneden çıkışının üzerinden beş gün geçmişti. İlk gece onu ziyaret ettiğimden beri ne görmüş ne de konuşmuştum. Muhtemelen istediğim gibi bana alan tanımaya çalışıyordu. Onu görürsem ne söyleyeceğimi bilmediğim için buna ne kadar minnettar olsam da yokluğuna dayanmak nefessiz kalmak gibiydi.

Bu yüzden göğsümdeki o donuk acıya odaklanmak yerine kendimi işe vermiştim. Yoğun bir program ve öğrencilerle dolu bir sınıf, böyle duyguları bastırmak için birebirdi.

Ne yazık ki, her iş günü eninde sonunda bitmek zorundaydı.

"Aferin hepinize." Öğrenciler eşyalarını toplarken yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Çarşamba günü bir sonraki dersimizde görüşürüz."

Asıl söylemek istediğim şeyi söylememiştim. *Burada kalın. Beni kendimle baş başa bırakmayın.*

Onların varlığı sayesinde duygularımdan kaçabileceğim bir sığınak bulmuştum ama bu günün son dersiydi ve onları zorla tutamazdım. Elimden gelen tek şey, oyalanma umutlarımı da yanlarına alıp stüdyodan yavaş yavaş çıkmalarını izlemektir. *Hepsi... bir kişi hariç.*

"Bayan DuBois, iyi misiniz?" diye sordu Emma. O her zaman sınıfa ilk gelen ve en son çıkan olurdu. Aynı zamanda on

yedi yaşında birine göre şaşırtıcı derecede dikkatliydi. “Biraz solgun görünüyorsunuz. Kendinizi iyi hissetmiyorsanız hemşireyi çağırabilirim.”

“Hayır, iyiyim.” Zoraki bir gülümseme takındım. “Sadece uzun bir gün oldu, hepsi bu. Benim için endişelenme. Git, güzel bir akşam geçir.”

Gitmek yerine, yüzünde kararsız bir ifadeyle yanımda oyalandı.

Barı silmeyi bırakıp duraksadım. “Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Şey, sizi sıkboğaz etmek istemiyorum ama acaba öğrenci gösterisine gelebilecek misiniz diye merak etmiştim,” dedi utangaç bir şekilde. “Eğer gelecekseniz, annemle babam sizin için yanlarında bir koltuk ayırmak istiyor. Benim için yaptığınız her şeye gerçekten minnettarlar. Siz bana yol göstermeseydiniz o rolü asla alamazdım.”

Suçluluk ciğerlerimi sıkıştırdı.

Onun umutlarını kırmak istemiyordum fakat basın ve Asher arasında duygusal dayanıklılığımın sonuna gelmiştim. Westbury hakkında hissettiğim şeylerle uğraşacak gücüm kalmamıştı.

“Üzgünüm, Emma.” Onu elimden geldiğince nazik bir şekilde reddettim. “Açılış gecesine katılamayacağım... Benim... başka bir yere sözüm var ama tekrarını mutlaka izleyeceğim.”

Bir an için yüzü düşse de hemen ardından cesur bir gülümsemeyle kendini topladı. “Anlıyorum. Çarşamba günü görüşürüz.”

Stüdyodan çıkmasını izlerken kendimi dünyanın en berbat, en bencil insanı gibi hissediyordum.

Bir bok yığınınna dönüşen hayatımın bir kez daha içine etmiştim.

Kazadan sonra paparazziler daha da acımasızlaşmıştı ve ailem sürekli arıyordu. Babam Paris’te yaşadığı için çıkan haberlerden nispeten uzak kalıyordu ama paparazziler artık an-

nemi de rahatsız etmeye başlamıştı. Bir gün eve geldiğinde, bir muhabiri çöp kutusunu karıştırırken bulmuş ve polis çağırmak üzereyken adam kaçmıştı.

Hem bu olay hem de kaza yüzünden, annem son günlerde Asher'a karşı pek de cana yakın değildi.

Belki de bütün yaz sakladığım sırların karmasını yaşıyordum. Yapmam gereken...

“Merhaba.”

Beklenmedik sesi zihnim tam idrak edemedi, savaş ya da kaç içgüdüm devreye girdi.

İçeri gizlice giren bir paparazzi olduğunu düşünerek arkama döndüm. Akademi'nin önüne sülük gibi yapışıp kalmışlardı.

Fakat gelen paparazzi değildi.

Çok daha kötüsüydü.

Kalbim sıkıştı. Ona ne söylemek istediğimi bilmiyor olabirdim ama bir haftalık ayrılıktan sonra, susuzluktan kavrulan bir göçebenin vahaya kavuşması gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Asher'ın geniş omuzlarıyla güçlü, heykel gibi vücudu kapı eşiğini kaplıyordu. Sıyrık ve morluklarına rağmen her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu ancak yorgunluktan yüzü düşmüştü ve gözlerinde her zamanki ışıltıdan eser yoktu.

Yine de üzerimde müthiş bir etkisi vardı.

Onu bizzat karşımda görmek, yıkım topuyla vurulmuşum gibi hissettirmişti. Nefesimi kesiyor ve bir haftadır özenle yattığım soğuk, sakın maskeye büyük bir darbe indiriyordu.

“Burada ne işin var?” Neyse ki, göğsümü parçalayıp çıkacak gibi şiddetle çarpan kalbimin aksine sakince konuşmayı başarmıştım.

“Seni görmem gerekiyordu.” O yeşil gözler benimkilerle buluştu. Onların içimi delip geçmesine hem âşıktım hem de bundan nefret ediyordum. Sanki kalkanlarımı parçalayıp altındaki kırılgan, kendisiyle çatışan kızı görebiliyorlardı. “Sadece iyi olduğunu görmek istedim.”

Bir an için kalbim durdu. “Kısa süre önce kaza geçiren sensin. Bunu benim sana söylemem gerekiyor.” Fakat korkak olduğum ve hastaneden beri onu inatla görmezlikten geldiğim için söylemiyordum. “Tekrar ayağa kalktığını gördüğüme sevindim.”

“İkimiz de kazadan bahsetmediğimi biliyoruz.” Kibar, sıradan bir sohbet girişimimi tamamen yok ederek stüdyoya adım attı.

Ayak bileği burkulduğu için sol bacağına fazla yüklenmiyordu ama bunu öyle zarifçe saklıyordu ki, her hareketini bu kadar dikkatli izlemesem fark etmezdim. “Konuşmamız gerek.”

Havadaki her bir molekül hayata dönmüş gibiydi.

“Ne hakkında?” diye sordum.

Konuşmak için hazır değildim. Konuşursak, ilişkimizin durumuyla yüzleşmek zorunda kalırdım ve ben inkâr ederek yaşamayı tercih ediyordum.

Belirsizlik, cehennemi yaşamaktan iyiydi.

Asher aramızda bir metre bile bırakmadı. “Bizim hakkımızda.”

Boğuk, tok sesi üzerime hücum etti.

Sözünü çiğneyip hayatını tehlikeye atması beni ne kadar üzse de onu umursamıyormuş gibi yapamazdım.

Sorun da buydu.

Çok fazla umursuyordum. Ben çok fazla umursarken, onun yeterince umurunda değildi ve aradaki boşluğu asla kapatamayacağımızdan korkuyordum.

“Seni özledim,” dedi usulca.

Gözümünden bir damla yaş kaçtı ve yanağımı yaktı. “Yapma.”

“Gerçek bu.” Asher yutkunduğunda boğazı hareket etti. “Sana söylediğim şeyden sonra zamana ihtiyacın olduğunu bildiğim için daha önce gelmedim ama senden daha fazla uzak duramam. Bir hafta bile cehennem gibi geçti.” Gözleri, verebileceğimden emin olmadığım bir şeyi arıyordu. “Bana kızgın

olduğunu biliyorum. Her şeyi batırdığımın farkındayım. Ama bunun son olduğunu söylerken ciddiydim. Bana inanmak zorundasın.”

Derin bir nefes aldım. Hava ciğerlerimi yakıyormuş gibi hissediyordum.

“Sana bir soru soracağım ve bana dürüst olmanı istiyorum.” Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, kalbim mide bulandıracak bir hızla çarpıyordu. “Diyelim ki o geceye geri dönebileceksin ama bu sefer Bocci arabana çarpmayacak ve yarış sorunsuz bitecek. Bunu bilerek yine de yarış teklifini kabul eder miydin?”

Asher’in saniyelik tereddüdü, bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Kalbim ikiye ayrılırken oda bulanıklaşmaya başladı. Acı, kalbimdeki çatlaklardan sızıp damarlarıma işleyerek buz gibi, kaskatı bir hal aldı.

“Bu yarışla ya da bana verdiğin sözle ilgili değil.” Her bir kelime, dudaklarımdan dökülürken paslı bir çivi gibi sürtünerek canımı yakıyordu ama kendimi devam etmeye zorladım. “Bu, devamlılığıyla ilgili. Defalarca, kendine zarar verecek bir şeyi seçmenle ilgili. Bu yarışın Holchester ile işleri çözmenin tek yolu olduğunu söyledin, peki ya ondan önceki yarışlar? Daha önce de kaza yaptın. Japonya’da bunun hakkında konuşmuştuk. Tehlikeli olduğunu biliyorsun ve...” Sesim çatladı. “Sana bir şey olursa bunun beni mahvedeceğini biliyorsun.”

Asher cevap vermedi ama göğsü çok hızlı alçalıp yükseliyordu, sanki ciğerlerine yeterince oksijen gitmiyormuş gibiydi.

“Haberleri ilk gördüğümde ne hissettiğimi biliyor musun? Bir an için *öldüğüne* inanmıştım ve bu beni paramparça etti.” Yanağımdan bir damla yaş daha süzülerek dilimde tuzlu bir tat bıraktı. “Son olduğunu söylüyorsun ama ya biri seni tekrar zorlarsa veya duygularına yenilirsen?”

“Bir daha olmayacak.” Cevabına panik karışmıştı. “Bocci ile yaptığım yarış *gerçekten* sondu. Sana...” Tereddüt ederek cümlesini yarım bıraktı.

“Söz mü veriyorsun?” Buruk bir gülümsemeye cümlesini tamamladım. “Öğrendiğim bir şey varsa, o da eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğudur. Sana inanmak istiyorum, Asher. Gerçekten istiyorum. Çünkü ben...” *Seni seviyorum*. Kelimeler dilimin ucunda asılı kaldı, sonra onları yuttum. Her biri boğazıma hap gibi dizildi. “Sana değer veriyorum ve bu yüzden seninle... seninle birlikte olamam.” Bu gerçek vahşice pençeleriyle beni paramparça etti, sendelememe ve sesimin çatlamasına neden oldu. “Öylece durup kendini yok etmeni izleyemem.”

Onu değiştirmeye zorlayamazdım, onu değiştirmek de istemiyordum. Değişmeyi *kendisi* istemeliydi ama onun hâlâ kendini yok etme yolunda olduğunu bile bile yanında kalırsam eylemlerini sessizce onaylamış olurdum.

Onu, bunu yapamayacak kadar çok seviyordum.

Asher ölümcül bir sessizliğe büründü. Bana bakarken, gözleri çıplak tenimin her santimini yakıp kül eden bir duygu fırtınasına kapılmıştı. “Benden ayrılıyor musun?” Sesindeki şok ve acı, o kadar kontrolsüzdü ki neredeyse beni kararımdan döndürecekti.

“Ben...” *Söyle artık. Başladığın işi bitir.* “Sana her zaman değer vereceğim,” diye yineledim. Bozuk plak gibi kendimi tekrar edip duruyordum ancak yeni cümleler kuramayacak kadar yorgun ve tükenmiş haldeydim. “Ama sen de kendine aynı değeri gösterene kadar birlikte olamayız. Bu... ben... bu mümkün değil.”

Gözyaşlarım artık hiç durmadan akıyordu. Silmeye çalıştım fakat çok fazlaydı, boşu boşuna çabalıyordum.

Bu yüzden sessizce akmalarına izin verdim. Yine de içimi dökmem, göğsümdeki boğucu baskıyı hafifletmedi.

Asher yerinden kımıldamadı. Neredeyse nefes bile almıyordu. Kaslarındaki ufacık seğirmeler olmasa, şaşkınlık içinde donup kalmış bir heykel olduğunu sanırdım.

“Scarlett.” Sonunda konuştuğunda, adım sesiyle birlikte çatladı. İkiye ayrılan kalbim binlerce parçaya bölündü. “Bunu yapma. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yapma.”

“Üzgünüm.” Gücümü toplamak için bara turundum ama bar, acımı kayıtsızca izleyen bir seyirci gibi soğuk ve hissizdi. “Kararımı verdim.”

“Bana değer verdiğini söyledin, ben de sana değer veriyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok.” Kelimelerini boğuk bir yakarış sardı. “Lütfen, hayatım. Bir kez sözümü tutmadım ama bir daha asla olmayacak. Seni kaybedeceğimi bile bile bunu asla yapmam.”

Pes etmek, kollarına yığılıp bizi bu dayanılmaz işkenceden kurtarmasına izin vermek o kadar kolay olurdu ki...

Dışarıdan bakıldığında, gerekçeleri gayet mantıklıydı. Neden birlikte *olmayalım* ki? Şu anda bize engel olan tek şey kendimizdik.

Ancak çoğu zaman en büyük engelimiz yine biz olurduk ve şimdi sorunlarımızın üstünü kapatırsam, bunlar ileride daha da iltihaplanıp büyüyecekti.

“Sorun da bu.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Yarışmayı bırakmanın tek sebebi ben olmamalıyım. Bunu anlamıyor olman, benim... bizim biraz zamana ihtiyaç duymamızın asıl sebebi.”

“Scarlett.” Bu kez adım dudaklarından bir yakarış olarak değil, dua gibi dökülmüştü.

Asher bana doğru uzandığında içgüdüsel olarak geri çekildim. Zaten ince bir ip üstünde yürüyordum, bana dokunursa her şey biterdi.

Ciğerlerim karmakarışık bir düğüme dönüştü. Yanında kalmazdım. Şu an olmazdı. Benim... onun...

Oksijen giderek azalırken, başım dönmeye başladı.

“Lütfen git,” diye yalvardım. Onun cevabı bir yakarış olmayabilirdi ama benimki öyleydi.

Asher sessiz kaldı. Gözyaşlarının gözlerime indirdiği perdenin ardından neredeyse hiçbir şey göremememe rağmen acısını *hissedebiliyordum*.

Savunma kalkanlarımın arasına asit gibi sızıyor, kararlılığımı ve direncimi yiyip bitirerek altındaki kırılganlıklara ulaşıyordu.

Kendimi bu saldırıya karşı sağlam durmaya zorladım. “Bana olan iyilik borcunu hatırlıyor musun? İlk kez senin evinde kaldığım gece, o korku filmini izlemeyi kabul ettiğimde?”

Asher’in ağır ve düzensiz nefesleri sessiz stüdyoda yankılanıyordu. “Yapma.”

“O hakkımı şimdi kullanıyorum.” O geceyi bugünün zehriyle kirletmekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. “Lütfen git.”

Son cümlem zar zor duyuluyordu.

Bir an gitmeyecek sandım ama Asher sözünü tuttu.

“Bana ihtiyacın olursa...” Bunu o kadar yumuşak ve saf şekilde söylemişti ki neredeyse onu duyamıyordum. “Ben buradayım.”

Sonra da gitti, sıcaklığını ve sözlerini de yanına alıp götürdü.

Ayak sesleri kaybolana kadar bekledikten sonra yere çöküp dizlerimi göğsüme çektim. Yüzümü kollarımın arasına gömdüm ve sonunda yasıma teslim oldum.

Buruk ve keskin bir acı, sessiz hıçkırıklarla boğazımdan döküldü. Omuzlarım titriyordu ve gözyaşlarım hiç durmadan akarken bunu hiç atlatamayacağımı düşündüm. Gözlerimde o kadar yaş kalmış olamazdı. Eninde sonunda kuruyup, eski halime benzer bir kabuğa dönüşecektim.

Acıya yabancı değildim. Her gün acıyla yaşıyordum, bazı günler diğerlerinden daha kötüydü.

Fakat daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Sanki binlerce metal diş kaburgalarımı kemiriyor, etimi ve kemiklerimi lime lime ediyordu. Sonunda ödülleri -acının kaynağı, küt küt atan o hassas organa- ulaştıklarında ona saldırıyor, tanımaz hale gelene kadar parçalıyorlardı.

Bir süre sonra hıçkırıklarım bile acı vermeye başladı ama göğsümün içinde yayılan bu ıstırabı durduramadığım gibi onları da durduramıyordum.

Kaslarımın isyan etmesi ya da bedenimin bitkinliğe karşı

koyması gibi bir acı değildi. Hatta Rafael beni terk ettiğinde içine düştüğüm o umutsuzluk çukuruna bile benzemiyordu. O zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum ama Asher'a olan hislerimin yanında o yalnızca bir hevesti.

Hayır. Bu mu? Bu kaçması da tarif etmesi de imkânsız olan işkence mi?

Bu, hayatımda ilk kez kalbimin gerçekten kırılmasının acısıydı.

49

ASHER

Hayaletlere inanmazdım. Maçtan önce yaptığım totemler konusunda batıl inançlıydım. Mesela şanslı kramponlarım ve şarkıları tam olarak belirlediğim sırayla, hiçbirini atlamadan ya da tekrar etmeden dinlediğim bir çalma listem vardı. Fakat ruhani varlıkların ya da perili evlerin varlığına inanmazdım.

Scarlett benden ayrıldıktan sonra fikrim değişmişti.

Stüdyosundan çıkıp gitmemin üzerinden bir hafta geçmişti ama nereye baksam onu görüyordum, bir hayalet gibi beni takip ediyordu. En ufak şeyler bile bana onu hatırlatıyordu. Asansörde çalan hafif klasik müzik, bütün korku filmleri, hatta antrenmanlarımız sırasında çok fazla giydiğinden pembe rengi bile onu hatırlatıyordu.

Sinema odası ya da bale stüdyosu gibi bazı odalara giremiyordum bile. O odalardaki varlığı o kadar *yoğun* hissediliyordu ki, içeri adım atmak göğsümün içine uzanıp kalbimi ortadan ikiye ayırmak gibiydi.

Evim, anılardan oluşan bir mozoleye dönüşmüştü ve bunu görmeye dayanamıyordum. Sakatlığım yüzünden yedekte ol-

duğumdan, bu hislerden kaçmak için futbolu bile kullanamıyordum.

Neyse ki, cehennem gibi geçen bir haftanın sonunda doktorum antrenmanlara dönmemi onaylamıştı. Egzersizlerim burkulma ve kasılmalarımı göz önünde bulundurarak yeniden düzenlenmişti ama en azından takımın geri kalanı acı verici koşularla uğraşırken spor salonuna gidecek kadar sağlıklıydım.

Doktorumdan büyük bir onay aldığım söylenemezdi ancak hiç yoktan iyiydi.

Bir.

Scarlett'in kulaklarımda yankılanan sesi yerine, dambıl antrenmanı tekrarlarımı saymaya odaklandım. *Öylece durup kendini yok etmeni izleyemem.*

Göğsüm sıkışınca dikkatim dağılmıştı.

Dişlerimi sıkarak devam ettim.

İki.

Yaşlarla kaplı yüzü gözümün önünde canlandı. O gözyaşları ayrılığımızın onu da en az beni ettiği kadar mahvettiğinin kanıtıydı ve işte beni asıl öldüren de buydu.

O bir yerlerde acı çekiyordu ve ben onu teselli edemiyordum çünkü acısının *sebebi* bendim. Ben ve benim aptal, bencil, dar görüşlü eylemlerimdi.

Boğazımdaki yumruyu yutsam da anında yerini bir başkası aldı.

Sığmağım haline gelen spor salonunda bile beni suçluluğumdan kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Üç.

Terim yüzümden aşağı süzülerek gözlerimi yaktı. Yaklaşık bir saattir çalışıyordum ama midemdeki bulantıyı hâlâ söküp atamamıştım.

Dört.

Kulağımda kısık sesle çalan müziğin arasından telefonumun zil sesi sızıp geçti. Arayan Scarlett değildi, aradığı zaman bileyim diye onun için ayrı bir zil sesi ayarlamıştım. Ancak o hiç aramamıştı.

Muhtemelen yine annem arıyordu, kaza ve magazin haberleri yüzünden endişeleniyordu. Hatta babam bir sürü konuda bağırıp çağırmak için bile arıyor olabilirdi. Hastanede ziyaretime gelmişlerdi fakat Londra’da uzun süre kalmamışlardı.

Annem tamamen iyileşene kadar yanımda olmak istiyordu ama onu hafif sıyrıklarla atlattığıma -kısmen doğrudu- ve öğretmen olarak işinden uzun süre ayrı kalamayacağına -kesinlikle doğrudu- ikna ettim.

Hastaneye gelmeden önce babama her ne söylediyse babam dilini tutmuştu, gerçi gözlerine yansıyan kırıcı düşünceleri görebiliyordum.

İşte bu yüzden son zamanlarda çoğu aramasını görmezlikten geliyordum. Zaten paramparça olmuştum, onlarla tartışacak mental ya da duygusal gücüm yoktu. Annem babamla konuşmamı isteyecekti, babam da... eh, her zamanki babamdı işte.

Gözlerimi kapattım ve müziğin telefonumun sesini bastırmasına izin verdim.

On tekrar.

On beş.

Yirmi.

Yirmi beş.

Bu set için planladığım tekrarları aşmıştım ama durursam düşüncelerimle baş başa kalmaktan korkuyordum.

O yüzden ben de devam ettim.

“Donovan.”

Yirmi beş ve otuzuncu tekrar arasında bir yerde, tamdık bir ses antrenmanımı böldü.

Dambılları bırakıp müziği durdurdum. “Senin antrenmanda olman gerekmiyor mu?”

“Antrenmana gidiyorum. Önce koçla konuşmam gerekti.” Noah, antrenman forması ve eldivenleriyle spor salonunun kapısında duruyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. Noah her zaman kurallara uyan, *aşla* başını belaya sokmayan biriydi. Koçla antrenmanın bitmesini bekleyemeyecek kadar acil konuşması gereken şey neydi?

Yüzündeki soğukkanlı ifade herhangi bir ipucu vermiyordu ama omzunun üzerinden başparmağıyla arkasını işaret ederken gözlerinde hafif bir anlayış belirdi. “Şimdi de seni görmek istiyor?” dedi Noah. “Hemen.”

Korku, midemi sarıp sarmaladı. Kazadan sonra ilk kez antrenmana geliyordum. Sabah takımın rehabilitasyon ve fizyoterapi uzmanıyla görüşmüştüm, yani şimdi taburcu edildiğimden beri ilk kez koçla yüz yüze görüşecektim.

Hastanede ziyaretime gelmişti ama konuşmamız yalnızca planlamalar ve fiziksel sağlığımla sınırlı kalmıştı.

Bugünkü toplantımızın daha ılıman geçeceğini sanmıyordum.

“Tamamdır. Teşekkürler.” Ayağa kalktım, kulaklıklarımı çıkardım ve cebime attım. Dambılları yerine koyup kullandığım ekipmanları temizlerken yavaş hareket ediyordum ancak fazla oyalanamazdım.

“İyi şanslar.” Yanından geçerken Noah elini sırtıma attı.

Başımı sallayarak teşekkür ettim.

Koçun ofisine doğru ilerlerken endişelerim, burkulan ayak bileğim kadar hızımı yavaşlatıyordu. Geçen bir hafta boyunca oldukça iyileşmiş olsa da henüz tam olarak eski haline dönmemişti.

Kapıyı çaldım ve koçun sertçe *gir* dediğini duyduktan sonra içeri girdim. Her zamanki koltuğuma oturdum. Şimdi düşününce, alıştığım bir koltuğum olmasına üzülüyordum. Yüz ifadesini okumaya çalıştım.

Beni öfkeli ve kıpkırmızı bir suratla karşılaşmasını bekliyordum ama o sessiz ve duygusuzdu, üstelik bu en kötüsü sayılırdı. Ne hissettiğini tahmin etmektense, bilmeyi tercih ederdim.

“Seni neden bu takıma transfer ettiğimi biliyor musun?”

Sorusu beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, birkaç saniye cevap veremedim. “Hücum hattınızı güçlendirmek ve kulübü on yıl sonra ilk kez Premier Lig’de şampiyon yapmak istediniz.”

Blackcastle, efsanevi forvet oyuncusu Jamie Defoe emekli olduğundan beri on yıldır Premier Lig’de şampiyon olmamıştı. Savunmaları mükemmeldi ama tarih boyunca hücum hatları Holchester gibi takımları yenmek için yeterince güçlü değildi.

Koç cevabımı duyunca homurdandı. “Bu da sebeplerden biri ama ligde bir sürü harika forvet oyuncusu var ve hiçbiri senin kadar pahalı değil.”

Sessiz kaldım, nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordum.

“Adını transfer komitesine ilk kez sunduğumda çok fazla kişi itiraz etti,” dedi koç. “Sen hayatta bir kez karşılaşılacak bir oyuncusun, buna şüphe yok. Hatta teknik direktör olduğumdan beri çalıştırdığım en yetenekli oyunculardan birisin. Ama aynı zamanda asabi, dikkatsiz ve kişisel dertlerini takımın çıkarının önüne koymaya meyillisin.”

Yüzüm ısınmaya başladı. “Koç...”

“Konuşmam bitmedi.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen-ce sana lanet olası iki yüz elli milyon sterlini ödeyip seni Markovic Stadyumu’na getirmeden önce araba yarışlarını ya da DuBois ile arandaki rekabeti bilmiyor muydum? Herkes biliyordu ve komitedeki herkesin bu kadar karşı çıkmasının sebebi buydu. Hatta seni takıma getirmeyi düşündüğüm için delirdiğimi söylediler.” Başını iki yana salladı. “Senin için savaşmak zorunda kaldım, Donovan. Kaç *hat-trick* yaptığının ya da kaç *Ballon d’Or* kazandığının hiçbir önemi yok. Dikkatsiz bir futbolcu tehlikelidir ve komite, ligin şampiyonu olmaya çalışırken skandallarının bizi oyalamasına izin vermeyeceğini net bir şekilde belirtti.”

Yutkundum. Transferimin arkasındaki detayları daha önce hiç konuşmamıştık. Benim yüzümden bu kadar dirençle karşılaştığını bilmiyordum. “Ama siz onlara hak vermediniz, değil mi, efendim?”

“O zamanlar hak vermedim. Nedenini bilmek ister misin?” Koçun gözleri beni delip geçiyordu. “Çünkü dikkatsizliğini

körükleyen ateş, harika futbolcuları efsanelerden ayıran ateşle aynı. Dediğim gibi, ligde bir sürü harika futbol oyuncusu var. Ama sendeki hırs onlarda yok. Onlar kazanmak istiyor, sen rekor kırmak istiyorsun. Onlar maksimum potansiyellerini kullanmakla yetiniyor, sen yetinmiyorsun çünkü potansiyelinin bir sınırı olduğuna *inanmıyorsun*. Gururunu ve önemsiz anlaşılmazlıklarını bir kenara bırakıp *tüm* bu ateşi sahaya yönlendirebilseydin kimse seni durduramazdı. Komiteyi elimden geldiğince ikna ettim. Onlara biraz yol gösterildiğinde, neleri riske attığını anlayacağını ve toparlanacağını söyledim.” Hüsrani kelimelerine bulaşmıştı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Koltuğumun kenarlarını sıkıca kavradığımda parmak boğumlarım bembeyaz oldu. *Beni hayal kırıklığına uğrattın*. Hayatım boyunca bu cümleyi pek çok kez duymuştum, hatta babamdan bile. Fakat koçum bunu o kadar sakın ve ciddi şekilde söylemişti ki, en öfkeli sözlerden de bağırışlardan da daha acı vericiydi.

Scarlett’la yaptığımız ayrılık konuşması hayatımın en kötü konuşmasıysa, bu konuşma ikinci sıra için güçlü bir adaydı.

Her yönden üzerime baskı yapan suçluluk duygusu giderek artıyordu, yerin dibine girip sonsuza dek ortadan kaybolmak istiyordum.

“Eski takımınla karmaşık bir ilişkin olduğunu ve Bocci’nin kışkırtıcılığıyla nam saldiğını biliyorum,” dedi koç. “Ama şimdiye kadar dürtülerini daha iyi kontrol etmeyi öğrenmiş olmanı umuyordum. Yetkililerin sizi suçla ilişkilendirmek için yeterli delili yok ama sen de ben de kazanın olduğu gece gerçekte neler olduğunu biliyoruz.”

Hatalarımın hayaleti yeniden çirkin kafasını kaldırdı. Sanki ne kadar öldürmeye çalışırsam çalışayım, sürekli yeniden canlanan bir canavar gibiydi.

“Şanslıydın ama bir gün herkesin şansı tükenir. Asıl soru şu: Şansın tükenmeden önce kafanı çalıştıracak mısın?” Koç sinirli değil, sadece yorgun görünüyordu. “Komite çok gözü kara

olduğunu söyledi. Gençliğine ve yeteneğine fazla güvendiğini, eylemlerinin sonuçlarını yeterince önemsemediğini belirtti. Şimdiye kadar onları haklı çıkardın. Harika bir futbolcu olmak yalnızca yetenek ve azimle olmaz. Odaklanmayı gerektirir. Takım çalışması gerektirir. Disiplin, irade ve eyleme geçmeden önce *durup düşünmeyi* gerektirir. Duygular harika bir motivasyon aracıdır ama aynı zamanda en büyük düşmanın da olabilir.”

Bir sonraki yutkunuşum, boğazımdan çivi geçiriyormuş gibi hissettirdi. “Ben disiplinliyim. Disiplinli *olacağım*. Bir daha asla saha dışında Holchester’la kavga etmeyeceğim ve beni bir araba yarışında direksiyonun başında görmeyeceksiniz, efendim.”

Scarlett’a da aynı sözü vermiştim ama onun aksine koç ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Disiplinli misin?” Beni apaçık bir şüpheyile süzdü. “Disiplin mental bir egzersizdir, Donovan. Fiziksel olarak oyunda çok başarılısın ama mentalin, Greely’nin şurada yaptırdığı kondisyon çalışmaları kadar önemli. Şu an kafanın içi allak bullak olmuş durumda. Hayır, gerçek bu.” İtiraz etmek için ağzımı açtığımda beni susturdu. “Sen göremiyor olabilirsin ama ben oyuncularımı tanırım ve kulübüme katıldığından beri özellikle seni dikkatle izliyorum. Psikolog falan değilim ama ben bile o *aptal* ve düşüncesiz kararlarını tetikleyen bir şey olduğunu görebiliyorum. Mesele ne Holchester ne de DuBois. Ne olduğunu bulup çözene kadar, hedeflerine ulaşmak veya takım ile uyum içinde çalışmak için gereken disipline asla sahip olamayacaksın.”

Tenime buz gibi bir huzursuzluk yayıldı. Koçun sözleri hem belirsiz hem de endişe vericiydi, yani en kötü kombinasyondur.

“Doktorlar ve rehabilitasyon ekibimiz iki hafta içinde tamamen iyileşip oynamaya hazır olacağını söylüyor ama bundan daha uzun süre saha dışında kalacaksın.” Koç iç çekti. “Seni bir sonraki talimata kadar yedekte tutuyorum.”

“Ne?” Resmen yerimden fırladım. “Koç... bunu yapamaz-

sın...” Yorgun argın kaşlarını çattığını görünce cümlem yarım kaldı.

O da bunu yapmayı en az benim kadar istemiyordu. Beni bir süre belirtmeden yedek bırakmak *büyük* bir kumardı. Transfer ücretim ve takımın santraforu olduğum düşünülduğünde, sahada olmamam ortalığı karıştıracaktı. Blackcastle her maç kaybettiğinde, beni oyuna çıkarmadığı için onu suçlayacaklardı.

Hem taraftarlar hem de kulübün yönetim kurulu koçu lime lime edecekti çünkü onlar da bir kenarda oturayım diye milyonlarca sterlin ödememişlerdi. Yine de koçun hisleri, bu sonucu göze alacak kadar güçlüydü.

Tekrar koltuğuma otururken anlık yükselen öfkemi kontrol altına aldım. Beni yedek bırakmak için çok fazla sebebi vardı. Beni davranışlarımla ilgili defalarca uyarmasına rağmen ben ona aldırış etmemiştim.

Beni disipline *sokmasaydı* berbat bir teknik direktör olurdu.

“Eyleme geçmeden önce düşünebildiğini ve dürtülerini kontrol altına alabildiğini bana kanıtla. Bunu yaptığında seni tekrar sahaya çıkaracağım.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Şimdi git, antrenmana dön. Yedek kulübesinde oturacaksın diye tembellik edemezsin.”

“Emredersiniz, efendim,” dedim sessizce.

Odasından çıkarken suçlamalar kulaklarımda çınlıyordu.

Bu, devamlılığıyla ilgili. Defalarca, kendine zarar verecek bir şeyi seçmenle ilgili.

O aptal ve düşüncesiz kararlarını tetikleyen bir şey olduğunu görebiliyorum.

Öylece durup kendini yok etmeni izleyemem.

Bana olan iyilik borcunu hatırlıyor musun? Lütfen git.

Kafam, beynimi kemiren seslerin uğultusuyla zonkluyordu. Hepsi üst üste biniyor, birbirine karışıyor ve sesleri öyle yükseliyordu ki, artık beton zeminde yankılanan adımlarımı ya da küt küt çarpan kalbimin endişeli seslerini duyamıyordum.

Scarlett, futbol, lanet olası hayatım üzerindeki kontrolüm...

FORVET

Sevdiğim her şey ve herkes parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Eğer bir an önce kendime çekidüzen vermezsem, uğruna bu kadar çaba harcadığım her şeyi kaybedecektim.

Sonsuza kadar.

50

ASHER

O hafta sonu, Blackcastle'ın Tottenham'la maçı vardı ve bensiz de gayet iyi iş çıkarmışlardı. Son dakikada mucizevi bir gol atmışlardı ama sonuçta kazanmışlardı ve onlar adına -bizim adımıza- ne kadar mutlu olsam da damarlarımda hoş olmayan bir duygunun dolaşmasına engel olamıyordum.

Sanki benim yokluğum hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

Sanki hiçbir önemim yokmuş gibiydi.

Kazadan beri peşimi bırakmayan kara bulutlar daha da güçlendiği için maçtan sonra takımla kutlama yapmaktan vazgeçtim. Sonuçta onların galibiyetine bir katkı olmamıştı.

Belki Teddy hayatta olsaydı ya da başka bir yakın arkadaşım olsaydı, içimde yükselen kötü duyguları dışa vuracak bir çıkış yolum olurdu. Olmadığına göre, bu duygular içinde tek başıma boğulmak zorundaydım.

Ona eve gideceğimi söylediğimde, “Bize Noah gibi davrandığına inanamıyorum,” dedi Adil. Noah maçlardan sonra bizimle pek takılmazdı.

Yine de her zaman ısrarcı olan Adil bile beni kutlamaya katılmam için zorlamadı. Kazadan ve Scarlett'la ayrıldığımızdan

beri takım etrafımda pervane oluyordu. Ayrıldığımızı onlara söylememiştim ama Scarlett konusu açıldığında suskunlaştığımı fark etmiş olmalılardı ki, Vincent'ı bu konuda sıkıştırıyorlardı.

Bu çok utanç vericiydi, acınacak halde olmaktan nefret ediyor olsam da en azından arkamı kolluyorlardı. Bocci'yle aramızda geçenler kimsenin umurunda değildi. Birçoğu yarışa gelmiş ve en az benim kadar ona laflarını yedirmek istemişti.

“Her neyse, iyi geceler. Pazartesi görüşürüz.” Adil elini omzuma koydu. İkimiz de koç beni yedek bıraktığından beri artık gecelerimin *iyi* geçmediğinden bahsetmemiştik. “Kendine iyi bak, Donovan.”

Takım arkadaşlarım arabalarına doluşup Angry Boar'da eğlenmeye giderken zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. Noah eve gitmişti ve Vincent ortalıkta yoktu. Belki de çoktan bara gitmişti. Son birkaç haftadır pek konuşmamıştık ve Scarlett'la ayrıldığımız için benden uzak durduğundan şüpheleniyordum.

Böylesi en iyisiydi. Onu her gördüğümde aklıma Scarlett geliyordu ve Scarlett aklıma her geldiğinde biri karnıma kılıç saplamış gibi hissediyordum.

Stadyumdan doğruca eve dönüp mutfığa geçtim. Neyse ki, güvenlik görevlileri evimin etrafına pusu kurmuş olan gazetecileri kovmayı başarmıştı da her şeyin üstüne bir de onlar için endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Evet, resmen debeleniyordum.

Hayır, hiç umurunda değildi.

Buzdolabından cam kola şişesini alıp kapağını kapattım. Normalde sezon boyunca pek alkol ya da asitli içecek tüketmezdim ama yakın gelecekte yedek kulübesinde olacağımı bildiğim için kendime bir, iki ya da üç bardak içmek için izin vermiştim.

Tezgâha yaslamp bir yudum aldım, gözlerim devasa mutfakta kayıtsızca gezinirken bakır tavanın parıltısı gözüme takıldığında bir hatıra seli üzerime hücum etti.

İçeri gizlice giren biri olduğunu sandım.

Neden böyle bir şey düşündün ki?

Bir şeyler atıştırmak için aşağı indiğimde mutfaktan gelen ışığı gördüm. Senin de...

Benim de aynı şeyi yapacağım aklına mı gelmedi?

Scarlett'ın tavayı silah gibi kullandığını hatırlayınca hafifçe sııttım, sonra gerçek kendini bana tekrar hatırlattığında gülümsemem soldu.

O gecenin üstünden bir ömür geçmiş gibiydi.

Bir daha bırakın mutfağımı, evime bile adımını atmayabilirdi.

Kolanın tadı kursağımda kalmıştı, şişenin geri kalanını bitirirken ikinci şans isteyen zavallı bir eski sevgili gibi onu aramamak için kendimi zor tuttum. Üstelik *öyleydim* ama bunu bu kadar yüksek sesle dile getirmeyecek kadar haysiyetim vardı.

Yine de ondan tamamen uzak duracak kadar da haysiyetli değildim. Her hafta sonu onu görebilmek umuduyla en sevdiği kafeye gidiyordum fakat asla orada olmuyordu. Paparazziler yüzünden haftalar önce oraya gitmeyi bırakmıştı ama düşündüm ki...

Senin ne düşündüğünün bir önemi yok. Sen kendini toparlayana kadar seni istemiyor.

Midem hayal kırıklığıyla düğüm düğüm olmuştu. Ona ve koça bir daha yarışmayacağıma dair söz vermiştim ancak bunu nasıl *kanıtlayabilirdim*? Yapmadığım bir şeyi kanıtlamak imkânsızdı.

Ayrıca, koçun fevri kararlarımı tetikleyen bir şey olduğunu söylerken neyi kastettiğini hâlâ anlamamıştım. Eğer tetikleyen şey, gururum ya da onun deyimiyle asabiliğim değilse, neydi?

Telefonum çaldı.

Kalbim yerinden fırladı ve delice, umut dolu bir an için *onun* aradığını sandım. Sonra zil sesini fark edince kalbim yeniden normal haline döndü.

O değildi.

Ekрана hızlıca baktığımda arayanın babam olduğunu gördüm. Telefonu hemen sesli mesaja yönlendirdim.

Ondan daha önce de uzak duruyordum ancak sahadan süresiz uzaklaştırıldığım haberi sızdığından beri onunla konuşmama yeminliydim. Tahmin edildiği gibi, Blackcastle taraftarları küplere binmişti ama bugünkü zafer öfkelerini bir nebze yatıştırmıştı.

Bunun babam için bir önemi yoktu. Hatta muhtemelen bu onu *daha da* kızdırmıştı. Ona göre vazgeçilmez olmalıydım ve eğer değilsem, o zaman belli ki bir şeyleri yanlış yapıyordum.

İkinci kola şişesine uzanırken telefon tekrar çaldı ve onu sesli mesaja gönderdim. *Tekrar*. Eğer acil bir durum olsaydı, ilk aramasından sonra mutlaka bir mesaj bırakırdı. Bırakmamıştı, bu yüzden sadece bana bağırarak ve kendimi bok gibi hissettirmek istediğini düşündüm. Yeni bir şey yoktu yani.

Uzaklaştırılmam, trafik kazası ve Scarlett'la ilişkim etrafında dönen basın karmaşası sayesinde babamın kızmak için çok sebebi vardı. Fakat bu ay yeterince fırça yemiştım ve bu gece onun kum torbası olmak istemiyordum.

İçeceğimi alıp oturma odasına geçtim.

Bugünlerde ev dayanılmaz derecede soğuk ve yalnız hissettiriyordu, yine de tek sığınağım burasıydı. İnsan içine çıkarsam görülmeme gibi bir şansım yoktu. Evime gidersem de ailemle yüzleşmek zorunda kalırdım. Ayrıca, artık Scarlett'ın evinde kalma lüksüne de sahip değildim.

Pişmanlık boğazımda düğümlendi. Etrafım parayla satın alınabilecek en lüks eşyalarla çevriliydi ama Scarlett'ı tekrar görmek için hepsinden vazgeçebilirdim.

Sana değer veriyorum. Sana değer veriyorum ve bu yüzden seninle birlikte olamam.

Kafamda kuruyor olabilirdim ancak "değer veriyorum" demeye karar vermeden önce başka bir kelime kullanmak üzere olduğuna yemin edebilirdim. *S harfiyle başlayan dokuz harfli bir kelime.*

Bunun her şeyi daha iyi mi, yoksa daha kötü mü yapacağından emin değildim ancak o anda hissettiğimden daha kötü hissedebileceğimi hayal bile edemiyordum.

Telefonum tekrar çaldı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Telefonu açtım ama konuşma fırsatı bile bulamadan babamın huysuz sesini duydum.

“Nihayet telefonunu açabildin,” diye tersledi. “Giriş kapısını aç.”

Hemen ayağa fırladım. “Ne?”

“Sana şu lanet kapıyı aç dedim.” Sesi sinirli bir homurtuya dönüştü. “Taksi şoförü sabırsızlanıyor, ben de öyle.”

Telefonumdan arazinin çeşitli bölümlerini görmemi sağlayan güvenlik uygulamamı kontrol ettim. Giriş kapısının önünde siyah bir taksi öylece duruyordu. Arka camdan babamın çatık kaşlarını görebiliyordum.

Siktir. Kalp atışlarım hızlandı.

Babamın haber vermeden Londra’ya geleceğini hayatta tahmin edemezdim. Buraya kadar geldiğine göre onu içeri almaktan başka çarem yoktu.

Kapıları açıp onu kapıda bekledim. Tenimden kemiklerime kadar vücudumun her zerresi korkuyla dolmuştu.

Taksi onu tam kapının önünde bırakıp hızla uzaklaştı.

Babam bana doğru yürürken bastonu evin ışıklarının altında parlıyordu. Kalp krizi geçirmesinden bu yana aylar geçmişti ama annemin dediğine göre çok çabuk yoruluyordu, bu yüzden doktoru düzenli olarak baston kullanmasını önermişti.

“Baba.” Onu sert bir tavırla selamladım.

“Asher.” Biraz bitkin görünüyordu ancak bakışları her zamanki gibi keskindi.

Onu oturma odasına doğru götürürken ağızımızdan tek kelime bile çıkmadı. Aramızdaki gerginlik, kaldırımdaki çatlaklar-

dan fişkırان yabani otlar gibi filizleniyordu. Ayak bileklerimize dolanıyor, beni kendi evimde bir mahkûm gibi hissettiriyordu.

Babam Londra'daki evime ilk kez geliyordu. Malikâne, çocukluk evimden yaklaşık elli kat daha büyük ve pahalı olmasına rağmen pek etkilenmiş görünmüyordu. Hatta aksine, bu zenginlik gösterisinden rahatsız olmuş gibiydi.

Oturma odasına vardığımızda birbirimizden olabildiğince uzakta, iki ayrı kanepeye oturduk.

Sessizliği bozarak, "Annem nerede?" diye sordum. Babam Holchester'dan annem olmadan gelemezdi.

"Otelde. Gelmek istedi ama ona önce seninle yalnız konuşmak istediğimi söyledim." Sesi aldatıcı bir biçimde sakın geliyordu. "Ben sana *ne bok yediğini sorarken* onun burada olmasını istemedim!"

Öfkesindeki ani ama beklenmedik artış karşısında kaskatı kesildim. Doğrusu, evime gelip canıma okumak için bu kadar beklemesine şaşırmıştım.

Bana dik dik baktı, öfkesiyle derimi canlı canlı yüzüyordu sanki.

Ben de ona ters ters baktım, tüm kaslarım gerilmişti. Kabul, bu yıl ben de fazlasıyla hata yapmıştım ama artık çocuk değildim. Lanet olası evimde beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecektim.

"Hiç havamda değilim, baba." Sakin kalmaya çalışıyordum. "Kaza yaptığım ya da sahadan uzaklaştırıldığım için bana bağırırmaya geldiysen hiç şansın yok. Koçtan gerekli azarı yedim zaten. Senden de azar yemeye ihtiyacım yok."

Yüzü daha da kızardı. "Bunca yolu sadece sen *yedek bıraktığın* için mi geldiğimi sanıyorsun? Evlat, eğer bu konuda sana bağırıp çağırmak isteseydim seni telefonla arar, tren ve otel masrafından kurtulurdum. Ayrıca hayır, aramalarımı görmezlikten gelmen zerre kadar umurumda değil. Bir yolunu bulurdum." Gözleri parlıyordu. "Buradayım çünkü lanet olası gözlerimin içine bakmanı ve dışarıdaki akbabalara..." Parmağını

giriş kapısına doğrulttu. “Lanet olası Asher Donovan olmanın bir sebebi olduğunu kanıtlaman gerekirken *neden* evde kışının üstünde oturduğunu anlatmanı istiyorum. Senin hakkında neler söylediklerini gördün mü? Bunu sineye mi çekeceksin?”

Çenemi sıktım.

Magazin basımda acımasızca haberler yapıyordu. Beni kadro dışı bıraktığı için koçu yerden yere vuruyorlardı ama kendimi yedek kulübesine atılacak bir pozisyona soktuğum için bana da saldırıyorlardı.

Kazanın olduğu gece yaşananlarla ilgili “soruşturmanın” hiçbir sonuç vermemesinin ardından paçayı kurtaran lanet olası Bocci hariç, bu herkes için kötü sonuçlanan bir durumdu.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde, “Nasıl?” diye bağırdım. “Magazini kontrol edemiyorum ve koç beni yedek bıraktı çünkü *fevri kararlarımı bir şeyin tetiklediğini* düşünüyor, bu her ne demekse. Sanırım bir daha yapmayacağımı söylememe rağmen kendimi neden yarışmak zorunda hissettiğimi anlamamı istiyor. Yarışmak falan istemiyorum. Ama bir şeyi *yapmayacağımı* nasıl kanıtlayabilirim ki?”

“En başında seninle neden o transfer sözleşmesini imzaladığını göstererek!” Babam bastonunu yere vurdu. “Ben sana hiçbir şey öğretemedim mi? Hayat karşına engeller çıkardığında ya onları yok edersin ya da etraflarından dolaşmanın bir yolunu bulursun. Evrenin onları senin için yolundan çekip almasını beklemezsin. Sence o parazit muhabirler oturup kucaklarına bir fotoğraf düşmesini mi bekliyorlar? *Hiç sanmıyorum*. Bir şey *yapmayacağını* kanıtlayamazsın ama en azından kendine acı-maktan çok daha fazlasını yapabilirsin!”

Ellerimi yumruk yaptım. Haksız değildi, *gerçekten de* kendime acıyordum. Ne var ki, Scarlett’ın beni suçladığı gibi, kendime zarar verdiğim davranışların kaynağındaki gibi daha kötü etkenlere maruz kalmadan bu derin çukurdan nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum.

Yine de bunların hiçbirini babama itiraf etmeyecektim.

Haftalardır içimde biriken duygular yüzünden yeterince yara almıştım ve kavga etmeye hazır bekliyordum.

“Mutlu olmalısın,” diye karşılık verdim. “Artık oğlunu Holchester için değil de Holchester’a karşı oynarken izlemek zorunda değilsin. Senin istediğin de bu değil miydi?”

Babamın burun delikleri genişledi. “İstediğim mi? Sence ben duygularına hâkim olamadığı için kadro dışı bırakılan ve basında yerden yere vurulan bir oğlum olmasını mı *istedim*?”

“Hayır, sen kazanan bir oğlun olmasını istedin ama sadece senin takımına kazandırdığı sürece,” diye cevap verdim. “Söylesene. Blackcastle’a transfer olduğumdan beri tek bir maçma bile geldin mi? Beni hiç sahada yaptığım her şeyi eleştirme fırsatım kullanmak için değil de sadece oğlunla *sohbet etmek* için aradın mı?”

“Tanrı aşkına, ne yapmamı istiyorsun?” diye bağırdı. “Lanet bir bebekmişsin gibi seni kucaklamamı mı? Kahrolası topa her vurduğunda başını okşayıp *aferin* dersem kendini geliştiremezsin!”

“Beni kucaklamamı falan istemiyorum. Bana lanet olası bir antrenör gibi değil de babam gibi davranmamı istedin!” Duygularım serbest kalıp yıllardır ördüğüm duvarı aştı ve dudaklarımdan dökülürken odayı bir ömürlük öfkeyle doldurdu. Bu sadece son bir ayla ilgili değildi, mesele sadece babam da değildi.

Her şeydi. Koç, Scarlett, Teddy, Vincent, beni eleştiren tüm insanlar, taraftarlar, zaferlerim ve hatalarım... Bazen bunlar öyle ağırlaşıyordu ki adeta nefes alamıyordum.

Evimin sığınağım olması gerekiyordu ama onu bile kaybetmiştim.

“Benim zaten bir koçum var. İkincisine ihtiyacım yok.” Öfkeden titreyen sesimi gizleyemedim. “Benim asıl ihtiyacım olan şey *ailem* ve sen bunu elimden aldın!”

Babamla birbirimize ters ters bakıyorduk, göğüslerimiz öfkemizin şiddetiyle inip kalkıyordu.

Hayatımız boyunca bu konuşmayı yapmamak için lafı do-

landırıp durmuştuk. Hastanedeki tartışmamız bu konuşmanın küçük bir parçasını ortaya çıkarmıştı ama bu... onlarca yılın birikimiydi.

“*Ben* mi aileni elinden aldım?” diye çıkıştı babam. “Senin koçun falan olmaya çalışmıyorum! Seni hep olmak istediğin şeye, dünyanın en büyük futbolcusuna dönüştürmeye çalışıyorum. Seni potansiyeline ulaşman için zorlamazsam nasıl bir baba olurum?”

“*Oğluna* takımından daha çok değer veren bir baba.” Yine başladığımız yere dönüyorduk ama aslında bu noktadan hiç ayrılmamıştık. “Hedeflerime ulaşmam için bana yardım etmeye çalışıyor olsaydım, Blackcastle’a transfer olduktan sonra da aynı tavrı korurdun. Ama bunu yapmadın, değil mi? Sadece sana ve Holchester’a ihanet edip gitmeme odaklandın. Maç kazandığımızda bile beni tebrik edemedin. Bir kez bile.”

Elindeki bastonu sıkıca tutmuş, sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tehditler savurmasını ve bağırıp çağırmasını bekledim ama şaşırtıcı bir şekilde gözlerimin önünde öfkesi sönüverdi. Kızgınlığı yüzünden ve bedeninden çekilip gitti, birkaç dakika öncesine göre daha ufak, daha yaşlı görünüyordu.

“Davranışlarımın her zaman mükemmel olduğunu söylemiyorum,” diye homurdandı. “Bana haber vermeden Blackcastle’a transfer olunca kızdım mı? Tabii ki kızdım. Holchester *benim* takımım değildi. *Bizim* takımımızdı. Çocukken sürekli onlardan bahsederdin. Birlikte bütün maçlarına giderdik. Sana kulüpte bir yer bulmak için planlar yaptık. Onları sevdiğini sanmıştım.”

Onun beklenmedik sakinliği karşısında, benim öfkem de dindi ve geride midemde boş bir oyuk bıraktı.

“Evet, seviyordum. Ancak sevdiğimiz için sonsuza dek aynı yerde kalamayız. Büyümek zorundayız.” Yutkundum. “Sana haber vermedim çünkü belgeler tamamlanmadan önce bir şekilde beni Holchester’da kalmaya ikna etmenden korktum. Kendim

olabilmek için Holchester'dan ayrılmak *zorundaydım*. Sen sürekli kulağımın dibindeyken bunu yapamazdım. Beni yaptığım her hamlede, kutladığım her zaferde küçümsedin. Eleştirileri kaldırabilirim ama duyduğum tek şey bu olduğunda yapamam.”

Babam dudaklarını birbirine bastırdı. “Annen hep futbol konusunda sana fazla sert davrandığımı söylerdi, belki de haklıydı. Ama seni kendim için kazanmaya zorlamadım. Senin için yaptım.”

“Saçmalık.” Medeni bir konuşma yapıyor olabilirdik fakat aptal değildim.

“İstediğin gibi düşün ama gerçek bu,” diye çıkıştı. “O unvana *ihtiyacın* var, oğlum. Onaylanmaya ihtiyacın var. Eleştirilenleri haklı çıkarmaktan o kadar korkuyordun ki, başarısız olmak seni mahvederdi. Özellikle de Teddy öldükten sonra... Bu yüzden başarısız olmana izin vermedim. Bir de şimdiki haline bak.” Etrafımızdaki kupaları, madalyaları ve pahalı cihazları işaret etti. “Sence ben en başından beri seni zorlamasaydım, buraya kadar gelir miydin?”

Ona inanmıyordum. Ona inanmak *istemiyordum*.

İlişkimizle ilgili hikâyemi kurgulamak için çok uzun zaman harcamıştım. Hikâyenin herhangi bir parçasını değiştirmek dünya görüşümü değiştirmek demektir ve bu imkânsızdı.

Yine de sözlerindeki doğruluğu duyabiliyordum, bütün doğruları söylemese de beklediğimden fazlasıydı.

Babam iç çekerken yüz ifadesi tekrar yumuşadı. “Teddy öldüğünde teselli edilebilecek durumda değildin,” dedi babam. İrkildim. Ergenliğimden beri Teddy hakkında konuşmamıştık ve böylesi daha iyiydi. Bazı anılar geçmişte kalmalıydı. “Onun başına gelen şey için kendini suçladın. Cenazesinden sonraki gece arabamı alıp bütün geceyi dışarıda geçirdin. Annen de ben de korkudan aklımızı kaybedecektik. Ama nihayet sabahın dördünde eve geldiğinde bira ve sigara kokuyordun. Tahmin bile edemezsin...” Sesi alçaldı. “Sanki ölmek istiyordun ve o ölmüşken, sen hayatta kaldığın için kendini cezalandırıyordun.”

Şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Bunu hatırlamıyorum.”

Doğrusu, Teddy öldükten sonraki günler ve haftalar bir sis bulutu gibiydi. Ya bilincimi yitirmiştim ya da o zamana dair anılarımı baskılamıştım ama babamın sözleri bana ucuz biranın kokusunu ve karanlık, تنها sokaklarda gazı köklediğim anları hayal meyal hatırlatmıştı.

“Hatırlamanı beklemiyordum ama bu ebeveynlerin unutabileceği bir şey değil.” Babamın çenesi kasıldı. “Evden çıkmanı yasakladık. Sana bağırıp çağırdık. Nasihat verdik. Ama o zamanlar seni ayakta tutan tek şeyin futbol olduğunu görebiliyordum. Artık *hem* kendin için *hem de* Teddy için hırslıydın. Bu yüzden ben de sadece buna odaklandım. Önüne çıkan her şeyi yolundan çektim ve aklımdaki tek şeyi gerçekleştirdim.”

Ensemden şakaklarıma doğru yoğun bir ağrı yayıldı. Artık gerçekleri kurgudan ayıramıyordum ve babamın niyetini olduğundan daha saf göstermeye çalıştığını düşünmeye başlamıştım.

Yine de bir konuda haklıydı. Teddy’nin ölümü ve bu olayda oynadığım rol beni karanlık bir girdaba sürüklemişti. Futbol beni kurtarmıştı ama...

O aptal ve düşüncesiz kararlarını tetikleyen bir şey olduğunu görebiliyorum.

Sanki ölmek istiyordun ve o ölmüşken, sen hayatta kaldığın için kendini cezalandırıyordun.

Bir an için kalbim durdu.

Hayır. Bu kadar basit olamazdı, değil mi?

Dikkatimi yeniden bulunduğumuz ana döndürerek, “İster inan ister inanma. Önemli değil. Geçmiş, geçmişte kaldı,” dedi babam. “Ama buraya, şu an oturduğun yerde oturmak için *her şeyi* yapacak olan o çocuğu sana hatırlatmaya geldim. Sence ergenlik çağındaki sen, birkaç aptalca ve lanet hata uğruna hayallerini heba etmek için mi buralara kadar geldi? O tekrar sahaya çıkmak için *savaşırdı.*”

Ayağa kalkıp bastonuna ağırlığını verdi. “Seni istemediğin

bir şeyi yapmaya zorlayamam, Tanrı şahit ki denedim. Ama bu gece söylediklerimi bir düşün. Eğer kafanı bir an önce toparlamazsan neleri çöpe atacağım düşün.” Aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Çıkışı kendim bulurum. Saat geç oldu, otele vakitlice dönmezsem annen beni parçalar.”

Neredeyse hiçbir şey söylemeden gitmesine izin verecektim ama aramızda hâlâ çözülmemiş bir mesele asılı duruyordu.

Kapıya ulaşmadan önce onu durdurdum. “Hastanede sordüğüm soruya hâlâ cevap vermedin.”

Takımın mı, yoksa oğlun mu?

Cevabını duymam gerekiyordu.

Babam, yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle bana baktı. “Takım her zaman orada olacak,” diye yanıtladı. “Ama benim bir oğlum var.”

Sonra çıktı, ben de bir kez daha sessizliğin içinde bir başıma kaldım.

51

ASHER

Babamın sözleri, özellikle de Teddy ve benim ölmek istememle ilgili söyledikleri, o gittikten sonra uzun bir süre kafamda cınladı.

Yarış saplantımın altında yatan sebep bu muydu? Çok saçma görünüyordu. Yarışmayı *seviyordum* ve onun ölümü kendime zarar verme dürtümün sebebi olamazmış gibi geliyordu. Bu durum beni başarılı olmaya itmişti, kendimi sabote etmeye değil.

Fakat yarışın bana yaşattığı heyecan, ölümü kandırma heyecanıydı; öyleyse belki de...

Baş ağrım şiddetlendi. Bunun için saat çok geçti. Önce uyumam gerekiyordu. Babamın beklenmedik müdahalesiyle fark ettiğim şeyleri yarın düşünebilirdim.

Ne yazık ki, babamın gitmesinin üstünden bir saat bile geçmeden giriş kapısında bir başkası belirdiğinde gecenin benim için başka planları olduğunu anladım.

Kapıda kimin olduğunu görünce gözlerime inanamadım. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Bir parçam onu içeri almak istemiyordu ama dayanamadım

ve tekrar kapıyı açtım. Bir ziyaretçinin daha ne zararı olurdu ki? Hatta belki Londra Filarmoni Orkestrası'nı çağırmalı ve tüm paparazziler için uyku tulumu kurup oturma odamda kamp yapmaya davet etmeliydim.

Belki de evren, beni Scarlett hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırarak bana bir iyilik yapıyordu. Ya da belki de bir saat içinde *hem* babamla *hem de* bana Scarlett'ı en çok hatırlatan kişiyle uğraşmak zorunda bırakarak beni cezalandırıyordu.

Kapıyı açtığımda Vincent'in somurtan yüzüyle karşılaştım.

İçime bir öfke saplandı. Hem evime habersiz çıkıp geliyordu hem de suratını asmaya mı cüret ediyordu?

Her zamanki Vincent.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Yoksa Londra'ya bu gece evimin kapılarını herkese açtığıma dair bir anons mu yapıldı?"

Bu hafta yaşadıklarımın bakılırsa bunun da olmasına şaşır-mazdım.

"Konuşmamız lazım." Önümden geçip içeri girdi. Üzerinde hâlâ öğlen giydiği formanın olması iyice canımı sıkıyordu.

Bana kız kardeşini hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda yedek bırakıldığımı da hatırlatıyordu. O an, Vincent kaybettiğim her şeyin simgesi gibiydi ve onu yumruklamak istiyordum.

Yine de bunu yapmadım.

Birincisi, bu sorunlarımı çözmeyecek, aksine daha da kötüleştirecekti. İkincisi, ne kadar istesem de sorunlarım onun suçu değildi. Başıma gelen talihsizlikler için başkasını suçlamak, kendimi suçlamaktan kolaydı.

"Konuşmak istemiyorum." Yine de dışarıda uzun menzilli gece lensi ya da paparazzilerin kurbanlarını gözetlemek için kullandıkları her ne varsa onunla pusuda bekleyen biri varsa diye kapıyı sertçe kapattım. Güvenlik ekibime güveniyordum ama insan hiçbir zaman yeterince dikkatli olamazdı. "Kız kardeşinle ilgiliyse..."

Scarlett'ın adını ağzıma alamıyordum. Canımı çok yakıyordu.

“Değil. Buraya Scarlett’ın ağabeyi olarak gelmedim.” Vincent *merhaba, seni gördüğüme sevindim* falan demeden konuşmaya devam edince irkildim. “Kaptanın olarak geldim ve sana *artık kendine gelmeni* söylüyorum.”

Tanrı aşkına. Bugün *Yere Düşen Asher’a Bir Tekme De Sen At* günüydü de kimse bana haber vermemiş miydi? Neden herkes *evime* dalıp bana bağıırıyordu? “Ben zaten...”

“Şunları görüyor musun?” Koridordaki cam vitrinde sergilenen madalyaları işaret etti. “Bunlardan bir tane daha istiyorsan, o kafanı artık toplaman gerekiyor. Evet, kadro dışı bırakıldın ve sevgilin senden ayrıldı. Zavallı, çok üzüldüm.”

Omuzlarım kaskatı kesildi. “Bunun Scar... onunla ilgili olmadığını söylemiştin.”

“Onunla ilgili değil. Onun *yüzünden* nasıl davrandığınla ilgili,” diye çıkıştı Vincent. “Dünyanın en iyi futbolcusu olmak istiyorsun ama bir ayrılıktan sonra kendini toparlayamıyorsun. Diyelim ki barıştınız. Maçtan önce kavga ederseniz ne olacak? Ya da Dünya Kupası’ndan hemen önce yine senden ayrılırsa ne yapacaksın?”

“Ben...”

“Bir *haftadır* ergen gibi surat asıyorsun, artık bunu aşman lazım.” Konuşmaya çalıştım ama sözümü kesti. “Şimdi bunu bir kez söyleyeceğim ve eğer birine anlatırsan sonuna kadar inkâr ederim ama senin sahaya geri dönmene ihtiyacımız var. Takımın morali yerlerde, sensiz galibiyet serimizi devam ettiremeyiz. Tottenham maçını *zar zor* kazandık. En önemlisi, kendini toparlayıp Scarlett’ı geri kazanmanın bir yolunu bulmalısın. Nedenini anlamasam da hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor ve açıkçası onun da sürekli canının sıkkın olduğunu görmekten bıktım.”

Ona bakakaldım, bu gece ikinci kez şaşkınlıktan dilim tutulmuştu.

Vincent DuBois’nın bana gaz vermeye çalıştığına inanamıyordum. Sert ve sinir bozucu bir şekilde olsa da sonuçta bu bir gaz verme konuşmasıydı.

Ya bu geceki çifte saldırı için babamla işbirliği yapmıştı ya da evren, aklımı başıma toplamam için bu kadar güçlü bir tek-meye ihtiyaç duyduğuma karar vermişti.

İkinci seçenek olduğunu düşünüyordum.

O gece yaşananların şoku, son iki haftadır içine gömüldüğüm sersemliği biraz olsun dağıtmıştı.

Bunu itiraf etmek canımı ne kadar yaksa da babam ve Vincent haklıydı. Her zaman hırsım ve kararlılığımla övünürdüm ama Scarlett kaza gecesi hastane odamdan kaçtığından beri ikisini de kaybetmiştim.

Neden Scarlett ve sahadaki yerim için *savaşmak* dururken ilham gelmesini bekleyerek oturuyordum ki? Yapmadığım bir şeyi kanıtlamanın imkânsız olduğunu düşünüyordum ama gerçekten öyle miydi?

Öyle olsa bile, daha önce imkânsızı başarmıştım. Tekrar yapabilirdim.

Scarlett için her şeyi yapabilirdim.

Sersemliğimin geri kalanı da dağıldığında, Vincent'ın sözleri kafama dank etti. "Canı mı sıkkın?"

Bana bezmiş gibi bir bakış attı. "Söylediğim onca şeyden, *bunu* mu çıkardın? Ayrıca evet, maalesef canı çok sıkkın."

Bir an için kalbim durdu. Scarlett'ın üzgün olduğunu düşünmekten nefret ediyordum ama canının sıkkın olması iyi bir işaretti. Canı sıkkın olduğuna göre, beni aşip yoluna devam etmiyor demekti.

Sorunlarımızın kaynağında birbirimize olan hislerimizin azalması yatmıyordu, yine de Vincent'm bunu teyit etmiş olması ihtiyacım olan teşviki sağlamıştı.

"Biliyor musun, o konuşmanın yarısını yapmasan da olurdu," diye karşılık verdim. "Biraz önce babam buradaydı. O da bana kışımı kaldırıp savaşmamı söyledi, yani sen biraz geç kaldın."

Vincent kaşlarını çatı. "Cidden mi? Benim daha söyleyecek çok şeyim var. Buraya gelirken arabada prova yaptım."

“Boş ver. Mesaj alındı.”

“Ah. İyi o zaman.” Asıl planı engellendiği için biraz kararsız kalmış gibi görünüyordu. “Peki bunu düzeltmek için ne yapacaksın?”

Zihnimde onlarca plan kurdum ve hepsi birer birer elendi.

Scarlett’a, o gece Bocci ile yarışan dikkatsiz ve fevri adamlarla aynı olmadığımı kanıtlamak zorundaydım.

Bunu yapabilmek için somut adımlar atmalıydım. Değişmeye ne kadar kararlı olduğumu gösterecek bir şey yapmalıydım. *Ne yapabilirim...*

Kalbim bir an durdu, sonra iki kat hızla atmaya başladı.

Bulmuştum.

“Bir planım var,” diye cevap verdim. “Ama takımın yardımına ihtiyacım var.”

Ertesi gün öğleden sonra, bütün Blackcastle futbol kulübü “resmi olmayan bir takım toplantısı” için evime doluşmuştu.

Son dakikada çağırılmamdan, uzun yolculuktan ve izin günlerinin bölünmesinden şikâyet etseler de hepsi buradaydı.

Kalabalık oturma odasına bakarken çok duygulanmıştım. Bunu asla sesli dile getiremezdim çünkü sonsuza kadar dalga geçerlerdi ama toplantının konusu hakkında onlara hiçbir detay vermemiş olmama rağmen, pazar günlerinin bir kısmını benim için ayırmaları çok anlamlıydı.

Futbolun en sevdiğim yanlarından biri de bu kardeşlik bağıydı. Holchester’den ayrıldıktan sonra bu bağı kaybetmiştim fakat içimde tekrar bulduğuma dair temkinli bir umut besliyordum.

“Ee, bu gizemli toplantının konusu ne?” diye sordu Samson. Esneyerek kollarını ve bacaklarını gerdi. “Önemli bir konu olsa iyi olur. Bunun için pazar rostomu kaçırıyorum.”

“Sonunda kitap kulübümüzü kuruyor muyuz?” Adil doğrul-

du, gözleri heyecanla parlıyordu. “Yakında *Wilma Pebbles*’ın yeni bir kitabı çıkacak. İlk okuyacağımız kitap o olmalı.”

Triceratops kitabını okuduğundan beri *Wilma Pebbles*’a takıntılıydı.

Takımın geri kalanı gülüp alay etti ama birkaç kişi meraklanmış gibiydi. Stevens ona bir yastık fırlattığında, Adil rahatça yakaladı.

“Kitap kulübüne katılmayı kabul ettiğinizi unutmayın,” diye hatırlattı. “Planlamayı yaptıktan sonra herkesi grup sohbetine ekleyeceğim.”

“Daha planlamaları yapmadın mı?” Gallagher kıs kıs güldü. “*Nasıl* bir kulüp yöneticisisin sen?”

“Bana daha çok saygı göstermezseniz, size temizlik görevi verecek türden bir yönetici.”

“Öyle mi? *Bu* kuralı uyguladığını görmek isterim... Hey! Saçlarıma dikkat et!” diye bağırdı Gallagher, Adil yastığı ona geri fırlatmıştı.

Vincent yanımda şakaklarını ovuşturarak başını iki yana sallıyordu.

İşte bu yüzden takım kaptanı olmak istemiyordum. Bir grup futbolcuyu kontrol etmek, hiperaktif yavru köpek sürüsünü yönetmekten daha zordu.

“Bu bir kitap kulübü toplantısı *değil*,” dedi Vincent. “Plan yapmak için toplandık. Takımımızın en yeni üyesiyle ilgili.”

Herkes sustu, gözleri merakla ikimiz arasında gidip geliyordu. Vincent ve benim artık tartışmak yerine birlikte çalışıyor olmamıza hâlâ alışma aşamalarında ama aramızdaki yeni dinamiği tamamen destekliyorlardı. Geçen sezonun gerginliği kimseye eğlenceli gelmemişti.

Şöminenin yanında oturduğu yerden, “Siz ikiniz sonunda öpüşüp barıştınız mı?” diye sordu orta saha oyuncumuz Elliot. “Artık ebeveynlerimiz ayrı değil mi?”

Takımın kahkahaları odada yankılandı.

“Pardon?” Vincent alınmış gibi görünüyordu. “Ben yıllardır

sizin kaptanınızım. O daha bu yıl transfer oldu.” Başparmağıyla beni işaret etti. “Aynı seviyede değiliz. Burada tek bir ebeveyn var, o da benim.”

“Olur,” diye araya girdim. “Sen sinir bozucu ebeveyn olabilirsin. Ben eğlenceli ağabey olacağım.”

Bana ters ters baktı ama bakışlarında gerçek bir öfke yoktu. “Dalga geçmeye devam mı edeceksin, yoksa herkese neden burada olduklarını açıklayacak mısın?”

Doğru. Onun egosunu zedelemek hoşuma gitse de konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı.

Tekrar takıma döndüm. “Öncelikle, neden toplandığımız konusuna geçmeden önce özür dilemek istiyorum,” diye devam ettim. Bunu bir süredir düşünüyordum ve artık söylemem gerekiyordu. “Kulübe katıldığımdan beri çeşitli nedenlerle işler ters gitti. Bunun bir kısmı dışarıdan kaynaklı olsa da bir kısmı tamamen benim yüzümden. Öfkemden, dikkatsizliğimden...”

“Devasa egondan,” dedi Vincent.

“*Gururumdan,*” dedim ona aldırış etmeden. “Bütün bunlar sezonun çalkantılı başlamasına neden oldu. Sizi Holchester’la olan kavgamın içine sürükledim, bunu yapmamalıydım ve şimdi hepimiz bunun bedelini ödüyoruz.”

Herkesin ciddi yüz ifadelerine tek tek baktım. İlk kez şakalaşmıyor ya da dalga geçmiyorlardı. Zor bir başlangıç yapmış olsak da birlikte çok şey atlatmıştık. Yanımda oldukları için minnettardım ve onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

“Ancak bu durum değişecek çünkü ben kendimi Blackcastle’a adadım ve sezon sonunda kupayı evimize getireceğimize kesinlikle eminim.”

Sözlerime gürültülü tezahüratlarla karşılık verdiler. Alkışlar ve bağırışlar durulana kadar bekledikten sonra devam ettim. “Koçu beni tekrar oyuna alması için ikna edeceğim. İkna olduğunda da sahada *hepimiz* adına mücadele edeceğimi bilin. Bu sadece benimle ilgili değil, bu takımla ilgili. Ve birlikte, diğer takımların *kıçını tekmeleyeceğiz.*”

Gürültülü tezahüratlar tekrar başladı.

“Aynen öyle!”

“*Kahrolsun* Holchester!”

“Blackcastle kazanacak!” Elliot masaya vurarak sözlerini vurguladı.

“Pekâlâ, herkes sakın olsun,” dedi Vincent. Her zamanki gibi keyif kaçınıyordu ama bu kez yüzünde bir gülümseme vardı. “Futbol konuşacak bolca zamanımız olacak. Hadi asıl meseleye gelelim.” Bana anlamlı bir bakış attı.

Çocuklar sessizleşti, hepsi konunun nereye varacağını merak ediyordu.

Konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamak için kısa bir süre duraksadım. “Bazılarınız belki biliyordur, Scarlett ile kısa süre önce ayrıldık.”

“Evet, duydum. Sen ve DuBois’nın kız kardeşi.” Stevens dilini şaklattı. “Şanssızsın, dostum. Çok seksiydi...” Vincent ve ben öfkeli bakışlarla ona döndüğümüzde birden sustu. “Şey, yani demek istediğim, hoş bir kadına benziyordu. Üzgünüm. Lütfen devam et.”

Saygısız tavrım bu seferlik görmezlikten geldim.

“Dediğim gibi, Scarlett ile ayrıldık ama sizi buraya toplamamın sebebi bu durumla ilgili yardımınızı istemem.”

Bütün takım şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu.

“Anlamadım,” dedi Samson. “Biz nasıl yardım edebiliriz ki?”

“Ayrıca bunun için neden buluşmamız gerekiyordu?” Gallagher esnedi. “E-posta da atabilirdin.”

“Hayır, atamazdı,” dedi Vincent. “Asher birinci adımı açıklayınca anlayacaksınız.”

Gallagher kaşlarını çatı. “Neyin birinci adımını?”

İki haftadır ilk kez yüzüme içten bir gülümseme yerleşti. “Son oyun kitabımız: * Scarlett’ı Geri Kazanmak.”

* Özellikle spor takımlarında kullanılan bir terimdir, takımın hücum ve savunma taktiklerini, özel oyun setlerini içerir. (ç.n.)

52

SCARLETT

“Size bir soru sorabilir miyim?” Emma dersten sonra yine oyalanıyordu, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. “Öğrenci gösterisiyle ilgili değil. Yani tam olarak.”

“Elbette.” Müziği kapatıp ona döndüm. Bazı eğitmenler dersleri bir piyanist eşliğinde işlemeyi tercih ediyordu ama ben müziği istediğim yerde durdurup istediğim yerde başlatabilme özgürlüğünü seviyordum. Böylece başkalarının verdiği ipuçlarını yakalamasını beklemek zorunda kalmıyordum. “Ne soracaktın?”

Emma ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Uzun sessizliğinde sabırla, merakla kulaklarımı açmış bekliyordum. Genelde ne söylemek istiyorsa direkt söylerdi.

“Sahneye çıkma baskısıyla nasıl başa çıkıyorsunuz?” diye sordu sonunda. Yanakları kızarmıştı. “Yani, tüm gözlerin üzerinizde olacağını bilmek ve insanların sahnede yapacağınız en ufak hatayı yakalayacak olması... Bu hiç aklınızı kurcalıyor mu? Rolü artık... istememenize neden oldu mu?”

Göğsüm anlayışla sızladı. “Bu *Fındıkkıran* gösterisiyle mi ilgili?”

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı, yüzünde perişan bir ifade vardı. “Biliyorum, bu bir okul gösterisi ve kralın karşısında falan sahne almayacağız ama bu şimdiye kadarki en büyük rolüm. Her şeyi berbat etmek istemiyorum. Yapabileceğimi *biliyorum* ama açılış gecesi yaklaştıkça daha çok korkuyorum. Kafamın içinde bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen bir sürü ses var ve onları susturamıyorum.” Emma’nın çenesi titredi. “Ya o sesler açılış gecesi de kafamın içinde olursa ve performansımı mahvederse? Tüm arkadaşlarımla ailem orada olacak. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum.”

Hissettiğim anlayış yoğunlaşırken içine biraz da utanç karıştı. Sesinde fazlasıyla toy ve kararsız bir ton vardı, geçmişte ona karşı duyduğum ve çoktan derinlere gömdüğüm kıskançlık daha da çirkin bir hal aldı.

Böyle hissetmemin sebepleri vardı ama ben bir yetişkindim; o ise daha ergenlik çağındaydı, olağanüstü derecede yetenekli olsa da yine de ergendi. Ben de bir zamanlar onun yerindeydim ve tam olarak neler hissettiğini anlıyordum.

“Kolay olmadı,” diye itiraf ettim. “Bazı gösterilerde o kadar gergindim ki kuliste kusmak isterdim. Bence bu his hiçbir zaman tamamen yok olmuyor. En büyük dansçılar bile bazen önemli performanslarından önce gergin olur. Bu çok *normal*, o yüzden böyle hissettiğin için kendini yetersiz görme. Aslında, sahtekârlık sendromu* çoğu zaman ne kadar harika olduğunu gösterir.”

Emma kaşlarını çattı. “Nasıl?”

“Bu, kendin için yüksek standartlar belirlediğini ve yalnızca *yeterince iyi* olmakla tatmin olmadığını gösterir,” diye açıkladım. “Eğer kendimizi kusursuz sanır ve geliştirecek hiçbir yanımız olmadığını düşünürsek, asla ilerleyemeyiz. İlerleyemezsek, yerimizde sayarız. Ve yerimizde sayarak büyük dansçılar olamayız, ilerleyerek olabiliriz.”

Bunları Emma’ya söylüyordum ama onları sesli dile getirmek içimde derin bir yere dokunmuştu.

* Bireylerin toplumda, iş hayatında, sınavda ya da herhangi bir alanda başarı sergilediklerinde geldiği konumu hak etmediklerine inanma durumudur. (ç.n.)

Kaza geçirdiğimden beri yerimde sayıyor gibiydim. Asher beni sarsarak konfor alanımın dışına çıkmaya zorlamıştı ama hâlâ bir yanım ilerlemek *istemediğim* için direnmeye devam ediyordu. Bu halimle yerimde sayıyor olsam da bu öngörülebilir ve güvenli bir alandı. Üstelik o parçam, yeni bir başlangıcın tohumlarını kucaklamak yerine çoktan ölmüş bir ağacın cılız dallarına tutunup kalıyordu.

Bu kabul etmesi zor bir gerçektir ve sıradan bir çarşamba gününde bununla yüzleşmeyi hiç beklemiyordum. Ancak çoğu zaman bizi en çok şaşırtan da bu sıradan günler olurdu.

Derin bir nefes aldım ve bu gerçeği gelecekte üzerinde düşünmek üzere bir kenara ittim. Şimdi kafamın içinde kaybolmanın zamanı değildi. Tanrı biliyordu ki, son haftalarda *bunu* zaten fazlasıyla yapmıştım.

Emma'nın sorusunun ikinci kısmına yanıt olarak, "Performans konusuna gelince," diye devam ettim. "Her şeyin mükemmel olacağına dair söz veremem. Kimse bunun garantisini veremez. Ama seni sahnede izledim, derslerde ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Sen benim *en iyi* öğrencilerimden birisin ve Şeker Perisi'ni hakkıyla oynayacağına tüm kalbimle inanıyorum."

Utangaçlığının arasında minik bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümsemesine karşılık verdim. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zihnin endişeyle dolu olsa bile bedeninin hatırlar. Sahneye adım attığım anda tüm endişelerim uçup giderdi çünkü onları *serbest bıraktım*. Korkuma tutunmaya çalışmazdım. Öylece bırakır ve kas hafızamın devreye girmesine izin verirdim."

"Çok mantıklı." Emma derin bir nefes verdi. Tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu ama baştaki kadar endişeli değildi. "Bunu daha önce de yaptım ama hiç bu kadar büyük bir sorumluluk üstlenmemiştim, anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Bundan sonra sorumlulukların hep büyüyecek ama deneyimin ve direncin de onlarla birlikte artacak."

“İlerleyeceğim, yerimde saymayacağım.”

“Aynen öyle.”

“Teşekkür ederim, Bayan DuBois.” Utanmış gibi tekrar kıpırdandı. “Derslerden sonra sizi sürekli rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu konuşma bana çok iyi geldi. Gerçekten. Bu duyguları sadece benim hissetmediğimi bilmek iyi hissettirdi.”

“Güven bana, asla yalnız değilsin ve beni rahatsız etmiyor-sun.” Bunu içtenlikle söylemişim. Ben de bir zamanlar onun yerindeydim, o baskıyı çok iyi biliyordum. “Ne zaman istersen ben buradayım. İster performansla ister balenin iş yönüyle ilgili olsun.”

Emma’nın yüzüne minnet dolu bir gülümseme yayıldı, yüzü adeta ışıldıyordu.

O gittikten sonra stüdyoyu temizledim, zihnim onlarca farklı konunun arasında gidip geliyordu.

Hem öğrenci hem de personel gösterisine iki aydan az kalmıştı. Personel gösterisine katıldığımda, öğrenci gösterisi konusunda bakış açımı etkileyeceğini hiç düşünmemiştim ama etkilemişti.

Benim yedek dansçı olarak seçilmemden Emma’yla bugünkü konuşmamıza kadar, onun *Fındıkkıran*’da başrol olmasından duyduğum kıskançlık yavaş yavaş kaybolmuştu. Belki de kendi provalarım, bana başrol olmanın fiziksel ve zihinsel açıdan ne kadar yıpratıcı olabileceğini hatırlattığı içindi. Ya da belki en sonunda kazadan beri içimi kemiren huzursuzluktan bir çıkış yolu bulduğum içindi. Sebep ne olursa olsun, o çirkin duygulardan kurtulmuş olmak sonunda özgür hissettiriyordu.

Hastaneden taburcu olduğumdan beri provaların sorunsuz ilerlemesi de yardımcı olmuştu. Evde de işte de elimden geldiğince kendime dikkat ediyordum. Tamara’yla birlikte sınırlı süreler, sık molalar ve daha ılımlı bir tempo içeren bir prova süreci planlamıştık. Neyse ki, ekibin geri kalanı da bu plana tamamen destek vermişti ve o zamandan beri şiddetli bir ağrı yaşamamıştım.

Geriye dönüp baktığımda, kendimi hastanelik edecek noktaya gelene kadar zorladığım için utanıyordum. Mükemmellik arzum ve kendime koyduğum gerçekçi olmayan standartlar az kalsın beni mahvediyordu. Kendimle ilgili fazlasıyla dikkatsizdim ve...

Kelimeler zihnimde yankılanırken olduğum yerde donup kaldım.

Fazlasıyla dikkatsiz.

Kalbim burkuldu.

Bugün Asher'ı düşünmeme konusunda gayet iyi iş çıkarmıştım. O sabah uyandığımdan beri aklıma sadece beş kez gelmişti. Tüm gün boyunca aklımdan çıkmadığı günlerle kıyaslandığında bu büyük bir ilerlemeydi.

Ancak az önce kendimle yaşadığım yüzleşmenin yankısı, onu yeniden zihnimin ön saflarına sürüklemişti. Stüdyonun kapısında duruşu, ondan ayrıldığımda sesine yansıyan ıstırap, benden uzaklaşırken yankılanan adım sesleri...

Anılar göğsümdeki düğümü çekiştirip daha da sıkılaştırdı.

Fazlasıyla dikkatsiz.

Asher'ı fazla dikkatsiz olmakla ve kendini tehlikeye atmakla suçlamıştım ama bedenimin isteklerini dinlemeyi reddederek ben de aynı şeyi yapmamış mıydım? Elbette, benim durumumda oracıkta alevler içinde ölümle sonuçlanacak kadar büyük bir tehlike yaratma olasılığı daha düşüktü ama temelde aynıydı.

Damarlarımda bir huzursuzluk dolaştı.

Acaba onu bizzat benim de suçlu olduğum bir şey yüzünden cezalandırarak ikiyüzlülük mü ediyordum?

Tam olarak aynı şey değil, dedi kafamın içindeki mantıklı bir ses. Sen ona dansla ilgili hiçbir söz vermedin. Daha önce kendini ya da başkalarını tehlikeye atmadın. Sadece kendini fazla zorladın, hepsi bu.

Durum birebir aynı olmayabilir ama temelde aynı, diye karşı çıktı başka bir ses.

Ah, kes sesini.

Sen kes sesini.

Kafamın içindeki kavga yüzünden başım zonklamaya başlamıştı. Gaipten sesler duymam kötüye işaretli, o seslerin didiştini duymak ise daha da kötüydü.

Eski terapistimi gerçekten aramam gerekiyordu. Hastaneye kaldırılmamdan sonra bunu düşünmeye başlamıştım zaten ama son birkaç haftada bu kararım kesinleşmişti. Onunla yıllar süren seanslarımızdan sonra iyi bir noktaya ulaştığımı sanmıştım ancak belli ki hem profesyonel hayatım hem de kişisel hayatım için daha yolum vardı.

Asher'dan ayrılmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Yokluğunun acısını hafifleteceğini sanmıştım ama gün geçtikçe daha da güçlenmişti. Ne zaman televizyonu açsam ya da bir gazete bayisinin önünden geçsem, her yerde onun yüzünü görüyordum. Hatta evimin içinde dolaşırken bile yüzü gözümün önüne geliyor, kahkahası kulağında çınılıyordu.

Onu tanıdığım kısa süre içinde hayatımda öyle derinlere işlemişti ki, artık hayatımı onsuz geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Bunu hayal etmeye çalışmak... zor olmuştu. Ayrıca, benim bile ulaşamadığım ideallere ulaşmasını bekleyerek ona haksızlık ettiğime dair yeni endişelerim, bu süreci hiç de kolaylaştırmıyordu.

Barı temizledikten sonra kullandığım mendilleri çöp kutusuna attım.

İkiyüzlü olup olmamamın bir önemi var mıydı? Bu, içinde bulunduğumuz durumu değiştirmiyordu. Asher'ın kendine zarar verdiği ya da tehlikeye açık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ta ki o...

"Scarlett." Carina başını stüdyoya doğru uzattığında düşüncelerim bölündü. Yüzü kızarmıştı ve gözleri heyecanla parlıyordu. "*Hemen aşağı inmen gerekiyor.*"

"Neden ki? Yine paparazziler mi geldi?" Henüz Asher'la ayrıldığımı öğrenmemişlerdi ama öğrenmeleri an meselesiydi.

Carina başını iki yana salladı, büyülenmiş gibi görünüyordu. "Bunu kendi gözlerinle görmek gerek."

53

SCARLETT

Carina binadan çıkarken, “Onları güvenlik kameralarından gördüm,” dedi nefes nefese. “Sana söylemek zorundaydım.”

“Kimi gördün...” Otoparka vardığımızda sorum yarım kaldı.

Durdum.

Nefesimi tuttum.

Öylece bakakaldım.

Mantıken gözlerimle ne gördüğümü anlayabiliyordum ama beynim bu manzarayı tam olarak idrak edemiyordu.

Çünkü tüm Blackcastle futbol takımı yüzlerinde neredeyse aynı sırıtışlarla bana bakıyordu. Her biri, sanki lüks bir otomobil fuarında satış görevlisiymiş gibi farklı bir spor arabanın yanında duruyordu.

Yani şey, *neredeyse* her biri.

Ortadaki iki oyuncu kenara çekildiğinde, siyah saçları ve zümrüt yeşili gözleriyle tanıdık bir sima ortaya çıkınca kalbim durdu.

Nasıl... Ne...

Asher takım arkadaşlarının yanından geçip bana doğru yürürken beynim doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Merhaba, hayatım.”

Bu çok basit bir selamlamaydı. Daha önce pek çok kez duyduğum iki kelimeydi. İçimde bu kadar hızlı ve şiddetli bir tepki yaratmamalıydı ama yaratmıştı.

Her bir sinir ucu, yağmur altındaki elektrik telleri gibi kıvılcım saçıyordu. Kalp atışlarım yavaşladıkça vücuduma bir sıcaklık yayılıyor, bu anı mümkün olabildiğince uzatmaya çalışıyordum.

Merhaba, hayatım. Bana her zaman eve döndüğümü hissettiren tek şey bu kelimelerdi.

Beni ona doğru koşmaya ve kollarımı boynuna dolamaya itiyorlardı. Yüzümü göğsüne gömüp, hayatta ve *burada* olduğunun kanıtı olarak kalp atışlarım dinlemem için beni zorluyorlardı.

Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, ona doğru ufak bir adım attım ama aklım galip geldi ve kendimi durdurdum.

Bunun yerine boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak bastırdım ve arkasında sıralanmış arabaları işaret ettim. “Bu ne?”

Asher aramızdaki mesafeyi kapatırken yalpalamamak için kalan tüm gücümü kullandım.

Bir adım.

İki adım.

Üç adım.

Aramızda iki adımdan daha az bir mesafe bırakarak durdu. Kokusu ciğerlerime işleyecek ve sıcaklığı karlı bir kış gecesindeki battaniye gibi beni saracak kadar yakındı.

Tenimden bir ürperti süzüldü.

“Birazdan anlatacağım.” Asher sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle konuşuyordu. “En son konuştuğumuzda beni fazla dikkatsiz olmakla ve kendime zarar vermekle suçlamıştın. O zaman bunu kabul etmek istememiştin ama yaptıklarımla arkasındaki nedenler üzerine düşünecek zamanım oldu ve sen haklıydın.” Üstünden bir bulut geçti ve yüzünün biçimli hatlarını gölgeledi. “Tehlikeye rağmen yarışmıyordum, tehlike

için yarışıyordum. Adrenalini seviyordum. Ölümüne yarışmanın ve kazanmanın heyecanını seviyordum. Ancak son zamanlarda, hayatımdaki diğer yakın insanlarla yaptığım birkaç... konuşmadan sonra, tek nedenin bu olmadığını fark ettim.”

Asher sözlerine devam etmeden önce yutkundtu. “Koç beni kadrodan çıkardığında Bocci’yle yarışmak gibi aptalca şeyler yapmama yol açan fevriliğin altında daha derin bir şey olduğunu, bunun da disiplinli olmamı engellediğini söylemişti. Mesele Holchester değildi. Gururum ya da en iyisi olma arzum değildi. Başka bir şeydi ve ne olduğunu bir türlü bulamamıştım. Sonra hafta sonu babam geldi.” Şaşkınlığım karşısında tekrar gülümsedi. “Evet, ben de şok oldum. Ama geldi ve uzun uzun konuştuk. Teddy öldükten sonra yaptıklarımın ve o zamanlar ölmek istiyormuşum gibi görüldüğümünden bahsetti. İşte o zaman anladım. Teddy’nin ölümü yüzünden duyduğum suçluluk duygusuyla yüzleşememiştım. Yarışlardaki tehlike beni kendine çekiyordu çünkü olanlar için kendimi cezalandırmaya çalışıyordum. Çünkü bir parçam o gece ölenin o değil, ben olmam gerektiğine inanıyordu.”

Yaptığı itiraf bana bir yumruk gibi çarptı. “Asher...”

“Beni affetmen için kendimi acındırmaya çalışmıyorum,” dedi Asher. “Yaptıklarımın mazereti olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Daha önce de söylediğim gibi, geçtiğimiz iki hafta boyunca düşünmek için bolca zamanım oldu ve başka bir şeyi fark ettim. Geçmişte ne zaman yarışmayı düşünsem, adrenalin patlaması yaşıyordum. Direksiyonun başına geçmek ve ne kadar ileriye gidebileceğimi görmek için sabırsızlanıyordum. Ama şimdi düşününce hissettiğim tek şey pişmanlık oluyor. Teddy konusundaki hislerimi fark etmemiş olsam da aynı şekilde hissedecektim çünkü yarışmak bana dünyada en çok değer verdiğim tek şeyi, *tek kişiyi* kaybettirdi. Seni.”

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Konuşmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. *Nefes almak* bile imkânsızdı. Bu yüzden o yavaşça ancak planlı bir şekilde kalbimin etrafına ördüğüm duvarları

yıkarken ben sadece orada öylece durabildim, gözlerim yanıyor ve göğsüm sızlıyordu.

“Hayatım boyunca futbola ve kazanmaya odaklandım. Hepsi buydu,” dedi Asher. Kırılganlık, sesinde yumuşak bir tını bıraktı. “Sonra sen geldin, kim olduğuma ve ne istediğime dair tüm düşüncelerimi yerle bir ettin. Hayatımı yeniden gözden geçirmemi ve sadece senin için değil, kendim için de daha iyi bir insan olmak istememi sağladın.”

Bir damla gözyaşı firar edip yanağımı ıslattı. Carina’nın, takım arkadaşlarının ve o anda yanımdan geçen başka kim varsa hepsinin hâlâ orada olduğunun hayal meyal farkındaydım ama umurumda değildi.

O anda bizden başka kimsenin önemi yoktu.

“Teddy’nin ölümünün üzerimde yarattığı etkiyi bir gecede atlatmam mümkün değil ama bunu kabullenmenin başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünüyorum. Artık geçmişinin ve gururunun onu dikkatsiz kararlar almaya itmesine izin veren bir adam olmak istemiyorum,” dedi Asher. “Kısa sürecek bir heyecan uğruna kendime ya da değer verdiğim insanlara zarar vermek istemiyorum. Hepsinden önemlisi, seninle mümkün olabildiğince fazla gün geçirme şansımı kaybetmek istemiyorum çünkü seni seviyorum. Futboldan, yarıştan, bu evrendeki her şeyden daha çok seviyorum, Plüton dahil.”

Kahkaha ve hıçkırık karışımı bir ses boğazımı parçaladı. Daha çok ağlamaya başladım fakat kendimi durdurmaya çalışmadım.

Asher’in yaz boyunca yaptığım aptal Plüton muhabbetini ve küçük gezegenin o anda benim için ne kadar önemli olduğunu belirtmesi o kadar mükemmel, o kadar *ona özgü* bir şeydi ki kalbim sıkışmıştı.

“*Seni* seviyorum,” diye tekrarladı, kelimeleri duygularıyla yoğunlaşmıştı. “Sana deli gibi âşığım, hayatım. Hiç düşünmeden yapmak istediğim tek şey bu uçsuz bucaksız aşkı seninle keşfetmek. Birlikte.”

Bir kahkaha daha attım, sesim utanç verici derecede ağlamaklı çıkmıştı. “Ucu bucağı olmadığını tahmin edebiliyorum.”

Gülümsedi. “Sanırım öyle.”

Seni seviyorum. Bedenim bu sözleri haykırıyordu ama ben bu duyguya gözyaşlarından başka bir şeyle karşılık veremedim ya da onaylayamadan Asher kenara çekildi.

“Yine de kelimelerin boş olduğunu biliyorum, bu yüzden çocuklardan gelip bana yardım etmelerini istedim.” Arabaları işaret etti. “Bu benim araba koleksiyonumun tamamı. Takımın her üyesine birer araç hediye ettim.”

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Biraz önce takımı gördüğümde dikkatim o kadar dağılmıştı ki arabalara dikkat etmemiştim.

Porsche. Bugatti. Jaguar.

Hepsini Asher’ın garajından tanıyordum ama artık hepsi başka birine aitti.

“Bana bunu yapmadığını söyle,” dedim nefes nefese. Karşımda milyonlarca sterlinlik lüks araç duruyordu.

Parası bir yana, Asher arabalarını *çok severdi*. Yarışmasa bile, koleksiyonundan vazgeçmesi gerekmiyordu.

Porsche’nin yanında duran oyuncu, “Daha önce tanışmadık ama sen benim *en* sevdiğim insansın,” diye seslendi. Takımın kanat oyuncularından Samson Agbo olduğunu biliyordum. “Bu bebeği bedavaya aldım.” Parlak siyah kaputu şefkatle okşadı.

“*Lambo*’yu ben aldım!” Adil muzaffer bir sırıtışla anahtarlarını şingirdattı. “Asher’den ayrıldığın için teşekkürler, Scarlett. Bunu daha sık yapmalısın.”

Asher, Adil’e ters ters bakarken diğer oyuncular kahkaha- larla güldüler.

Gözlerim arabaların arasında gezinirken üstü açık, vintage, haki renkli bir *Jaguar*’ın yan tarafına yaslanmış olan Vincent’i gördüm. Asher’ın favori arabasıydı. Holchester’ın hasar verdiği ve tüm bu karmaşayı başlattığını söylediği arabaydı.

Boyayı yenilemesi için kimi bulduysa kusursuz bir iş çıkarmıştı çünkü tek bir çizik bile yoktu.

Göz göze geldiğimizde Vincent başını salladı. Bu küçük bir jestti ama ben onu çok iyi anlamıştım.

Eğer istersem, Asher’la yeniden bir ilişkiye başlamamızı sonuna kadar destekliyordu.

Yeni bir duygu boğazımda düğümlendi.

Asher’a tekrar döndüğümde tutarsız düşüncelerimden düzgün bir cevap oluşturmaya çalıştım. Söylemek istediğim onlarca çok önemli şey vardı ancak hepsini bir araya getiremiyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeye odaklandım. “Eğer tüm arabalarını verdiysen, sen ne kullanacaksın?”

Jaguar’ın yanındaki arabayı işaret ederken yüzüne bir sırıtiş yayıldı. Sedan fazlasıyla sade ve sıradandı, o dikkatimi oraya çekene kadar gri betonun arasında tamamen kaybolmuş gibiydi.

“İşte bu,” dedi gururlu bir ifadeyle. “Bu yıl dünyanın en güvenli arabası seçildi. Dört tekerlekli anti-blokaj fren sistemi, ileri çarpışma uyarı sistemi, ön ve arka kafa koruması... Adaptif hız sabitleyici varken kim sıfırdan altmışa iki nokta üç saniyede çıkmaya ihtiyaç duyar ki?”

Rüzgâr şaşkın kahkahamı otoparkın dört bir yanına taşıdı. “Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa... güvenli geliyor.”

“Oldukça güvenli.” Asher’ın ifadesi ciddileşti. Takıma sırtını döndü ve karşıma geçip sesini tekrar alçalttı. “Değişmek konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermek istedim. Yaptığım şeyi telafi edemem ama bir daha asla olmaması için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Lanet olsun, sana bunları yaşattığım için çok özür dilerim...”

Konuşmasını bir öpücükle kestim.

Uygun kelimeleri bulamayınca, konuşmayı eylemlerime bıraktım. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdığımda, bir anlık afalladıktan sonra o da beni öptü. Dudakları bedenimin her zerresinde hissettiğim eşsiz bir arzuyla dudaklarımla buluştu.

Zihnim bulanıklaştı ve ekim soğuğuna rağmen tenim sımsıcak oldu.

Neredeyse iki haftalık yokluğundan sonra Asher'ı tekrar öpmek, saatlerce buz gibi suyun altında kaldıktan sonra suyun yüzeyine çıkmak gibiydi. Bütün duyularım kristal berraklığında; şehvetle open dudaklarının sertliği, tıraş losyonundaki baharat kokusu, yüzümü kavrayan ellerinin gücü...

O anın tatlı sersemliğine teslim olurken takımdakilerin ısıklıklarını ve tezahüratlarını zar zor duyuyordum.

Asher'ın ileride eski alışkanlıklarına geri dönmeyeceğinden emin olamazdım ama ona güveniyordum. Gözlerindeki inancı görmüş ve sesinde duymuştum. Bunu bilmesem bile, o çok sevdiği araba koleksiyonundan vazgeçebilmesi bana ihtiyacım olan her şeyi gösteriyordu.

Ayrıca son dört ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da hem kendime hem de başkalarına anlayış göstermenin ne kadar önemli olduğuydu.

Geçmişini değiştiremezdik. Sadece geleceği şekillendirebilirdik ve ben onunla bir geleceğimiz olmasını istiyordum. *Birlikte*.

Nefes almamıza fırsat verecek kadar geri çekildim. "Biraz önce söylediğin şeyi hatırlıyor musun?"

"Anti-blokaj fren sistemi hakkında mı?"

"Hayır." Yüzümde bir gülümsemeyle, birazcık da bıkkınlıkla iç geçirdim. "Beni sevdiğini söyledin."

Avucunu enseme doğru kaydırdı. Sıcaklığı tenimi nefis bir şekilde yakıyordu. "Seni evrendeki her şeyden daha çok sevdiğimi söyledim, Plüton dahil," diye düzeltti alayla. "Sözlerimin şiiirselliğini bozma."

"Bunu kasıtlı olarak yapmıştım. Tekrarlamak istemedim çünkü asıl söylemek istediğim şey, ben de seni seviyorum." Sesim yumuşadı. "Seni evrendeki her şeyden daha çok seviyorum, Plüton dahil."

Ona bunu söylemekten çok uzun süre kaçmıştım, kelimelerin dökülmesine izin vermek bile başlı başına bir özgürlüktü.

Bir anlığına Asher'ın nefesi kesildi. Daha önce bu sözlerle karşılık vermem için bana hiç baskı yapmamıştı ve bunu bekler

gibi de görünmüyordu. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

Kusursuz değildi ama benim için mükemmeldi.

“Seni özledim,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım kurumuştur ancak içimdeki duygu göğüs kafesimin arkasında yükselmeye devam ediyordu. “Hem de çok.”

Ne kadar kızgın olsam da ayrı olduğumuz her saniyede onu o kadar çok özlemiştim ki, geceleri itiraf etmek istemediğim kadar çok rüyalarım girmişti.

Asher başparmağını yanağımdaya gezdirdi, dokunuşu dayanılmaz derecede şefkatliydi. “Ben de seni özledim, hayatım.”

“Bana tek bir şey için söz ver.”

“Ne istersen.”

“*Jaguar*’ı, Vincent’tan geri al. O arabayla çekilmez biri olur.”

Asher’in değişme konusundaki kararlılığını ne kadar takdir etsem de onu en sevdiği arabasından vazgeçmeye zorlayamazdım. Ona bu basit sedan değil, o araba yakışıyordu.

Asher kahkahalarla güldü, gözleri akşamüstü güneşinin altında parlıyordu. “Anlaştık.”

Sonra başını eğip dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve her şey, tüm o arabalar, insanlar, takım arkadaşlarının ısıkları yeniden solup gitti.

ASHER

“Donovan!” diye bağırdı koç. “Çabuk buraya gel.” Sonra da tekrar ofisine girdi.

Takım arkadaşlarımla söylediklerini duymazlıktan gelip tişörtümü giydim. “Bu artık eskimeye başladı.” Koçun ofisine doğru yürürken Elliott’ı hafifçe ittim. “Dalga geçecek yeni bir şey bulun.”

“Başını belaya sokmayı bıraktığında yeni bir şey bulacağız.” Elliot kıs kıs güldü. “Bu sezon kaç kez koçun ofisine çağrıldın? Ayrıca daha kasım ayındayız.”

“Yeni bahis!” diye bağırdı Adil. “Donovan’ın tatilden önce en az iki kez daha oraya çağrılacağına 50 sterlin koyuyorum.”

Takımın geri kalanı bahislerini oynarken başımı iki yana salladım. *Aptallar*.

Yine de onlara gerçekten öfkelenemiyordum. Scarlett’la barışmamızın üzerinden iki hafta geçmişti ve o zamandan beri sürekli sırtıyordum. Takıma yardımları için borçluydum, -yardımları sadece arabalarımı elimden alıp Akademi’ye götürmekten ibaret olsa bile- bu yüzden benimle dalga geçmelerini görmezlikten geliyordum.

Bu sezon kaçınıcı kez olduğunu hatırlamıyordum ama koçun odasına girip konuşmasını bekledim.

Tamamen iyileşmiştim ve takımla birlikte sahada antrenman yapıyordum ama yine de yedek kulübesindeydim. Ne yazık ki, koçu değiştigiime ikna etmek Scarlett’ı ikna etmekten daha zordu.

Koça onu sevdiğimi söylemenin ve takımın önünde sarılıp öpüşmemizin işe yarayacağını pek sanmıyordum.

Koç düşüncelerimi duyuyormuş ve bundan hiç memnun *değilmiş* gibi gözlerini kıstı. “Ee,” diye başladı. “Kız arkadaşınla barıştığınızı duydum.”

Ağzım açık kaldı, sonra tekrar kapattım. Konuşmak isteyeceğini düşündüğüm onca konu varken, aşk hayatımdan bahsetmesini beklemiyordum.

Ayrıca... Scarlett’la barıştığınızı nereden biliyordu?

Dile getirmedığım soruma cevap vererek, “Kızımın sevgilinin arkadaşlar,” dedi koç. “Kızım çok konuşur. Takımdakiler de öyle.” Çenesiyle kapıyı işaret ederken kaşlarını çatmıştı. “Bazen profesyonel sporculardan oluşan bir takımı mı yönetiyorum, yoksa *Gossip Girl*’ün bir bölümünü mü çekiyorum kestiremiyorum.”

Günün ikinci şoku, koçun *Gossip Girl*'ü bilmesi olmuştu.

“Evet, Scarlett’la barıştık, efendim.” Konunun nereye varacağını anlamamıştım.

“Scarlett ne kadar aptal biriyle sevgili olduğunun farkında mı?”

“Evet, efendim. Ama yine de beni seviyor.”

Koçun dudaklarında, 1995’te attığı *hat-trick*’in ardından gördüğüme en yakın gülümseme belirdi. Benim de gülümsediğimi fark ettiğinde tekrar kaşlarını çattı. “Havalı araba koleksiyonundan da vazgeçtiğini duydum.”

“Çoğundan vazgeçtim, efendim. Bir tanesi hariç.” Scarlett’la barıştıktan sonraki gün, Vincent ne kadar karşı çıksa da *Jaguar*’ı ondan geri almıştım. Bana İngilizce ve Fransızca küfürler savurmuş ama sonunda öfkeyle homurdanarak anahtarları teslim etmişti.

Scarlett’a gelecek ay Vincent için büyük bir doğum günü partisi planlamasında yardım ediyordum, umarım bu durumu telafi ederdi.

“Bunun için üzgün müsün?” diye sordu koç.

Başımı iki yana salladım. “Arabalar maddi şeylerdi. Onları severdim ama artık onlara ihtiyacım yok.”

Kulübün psikoloğu Myles’la, Teddy’nin ölümüyle ilgili süregelen suçluluk duygum üzerinde çalışıyorduk. Ancak neden böyle davrandığımı öğrenmek, en kötü dürtülerimi dizginleme yardımcı olmuştu.

Hâlâ bazen duygularıma yeniliyor olsam da onları birini yumruklayarak ya da bir spor arabayla hız yaparak dışa vuruyordum.

Bu da bir gelişme sayılırdı.

Koç gönülsüzce homurdanarak beni onayladı. “Daha tam iyileşmemişken bile antrenmanlarda çok çalıştın.” Keskin bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. “Cumartesi günkü maç hakkında ne düşünüyorsun?”

Yüzümü buruşturdum. Bu hafta sonuyla birlikte Blackcastle

üst üste ikinci maçını kaybetmişti. Kendi sahamızda oynadıklarını bir maçtı ve bu bizi daha kötü bir duruma sokuyordu.

“İlk yarıda oldukça iyiydik ama ikinci yarıda hücum hattımız biraz dağıldı,” dedim dürüstçe. “Gerektiği kadar atağa çıkmadık ve kararsızlığımız bize en az bir gole mal oldu.”

Koç yine homurdandı. “Takıma katıldığından beri başımı ağrıyorsun, Donovan. Ayrıca seni ofisimde sayamayacağım kadar çok gördüm. Eğer sana gerçekten bir ders vermek isteseydim, seni tatil boyunca ve yeni yılda kadro dışı bırakırdım. İnsanların ne dediği umurumda olmazdı.”

Yutkundum, sözleri karşısında kanım dondu. “Anlıyorum.”

“Ancak...” Öne doğru eğilip ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Sen ve DuBois sonunda birbirinize karşı iki yetişkin gibi davranmaya başladınız. *Söz dinleyip* değişmek için sağlam bir irade gösterdin ve her ne kadar ayrıntıları paylaşamasa da Myles görüşmelerinizde iyi bir ilerleme kaydettiğinizi söylüyor. Bu yüzden dersini çoktan aldığını düşünmeye başladım.”

Kalbim hızlandı ama sözünü bitirmesini beklerken yüzümü ifadesiz tuttum. Uğursuzluk getirmek istemiyordum.

“Gelecek haftaki maç için seni tekrar kadroya alıyorum. Bunu bir deneme olarak düşün. Ondan sonra ne yapacağımıza bakarız.” Koç kaşlarını çattı. “Ancak, benim kontrolüm altında hız cezası bile alırsan, doğruca yedek kulübesine geri dönersin. Anlaşıldı mı?”

Muazzam bir rahatlama vücudumun her hücresine yayıldı. *Lanet olsun, işte geri döndüm.* Scarlett’a ve takıma söylemek için sabırsızlanıyordum.

“Evet, efendim.” Sırtışım tek başına Markovic Stadyumu’nun tamamını aydınlatabilirdi. “Pişman olmayacaksınız. Söz veriyorum.”

54

SCARLETT

Kış Dönemi Öğrenci Gösterisi'nin olduğu gece, ısıt ısıt ve soğuk bir geceydi.

Paltom soğuktan donmama engel olsa da kuvvetli rüzgâr yün katmanı geçip iliklerime kadar işliyordu.

Tir tir titredim, birazdan içeri gireceğimiz için hem şükrediyor hem de biraz endişeleniyordum.

Emma'ya geleceğimi haber vermemiştim. Sürpriz olmasını istedim ama attığım her adımda kıyafet tercihimden şüphe etmeye başladım.

Asher eldivenli eliyle benimkini sıkıca tuttu. "Hazır mısın?" diye sordu sessizce.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Olabildiğince hazırım."

Artık gelmiştik. Geri dönmek için çok geçti.

Yine de köşeyi döndüğümüzde ve Westbury'nin ünlü neoklasik dış cephesi gözlerimizin önüne serildiğinde, ciğerlerimi dolduran hava bir anda uçup gitti.

Önümüzde yükselen binanın görkemli sütunları ve gösterişli altın kaplamaları, komşu sokak lambalarının loş ışığıyla

aydınlanıyordu. Mermer basamaklar takım elbise ve şık elbiseler giymiş insanlarla doluydu, birkaç profesyonel fotoğrafçı kırmızı halı etkinliğindeymişiz gibi gelen konukların fotoğraflarını çekiyordu.

Akademi için bu *gerçekten* bir kırmızı halı etkinliğiydi. Katılımcıların çoğu öğrencilerin arkadaşlarıyla ailelerinden oluşuyordu ama mezunlar ve dans şirketi temsilcileri de gelmişti. Okulun dışarıdan gelecek olan insanlar için sınırlı sayıda satışa çıkardığı biletler, gerçek bale tutkunları tarafından kapılmıştı.

Muhteşem bir gece olacaktı, tabii eğer gerginlikten göğsümün içinde çırpınan kalbimi kontrol altına alabilirsem.

Basamaklara doğru ilerlerken, “Nefes al,” dedi Asher. “İstedğin zaman gidebiliriz.”

Bu kez, sessizce teşekkür etmek için ben onun elini sıkıca tuttum.

“Gitmeyeceğiz.” Cesaretim gerginliğimi bastırarak kararlılığa dönüştü. “Buraya Emma için geldik ve onun için kalacağız.”

Geçen ay, uzun uzun bu konuyu tartıştıktan sonra Emma’nın resmi danışmanı olmuştum. Daha önce kimseye danışmanlık yapmamıştım ama yeni rolüme *bayılıyordum*. Öğrencilere dans tekniklerini öğretmek de güzeldi ama kariyerlerine yön vermek bambaşkaydı.

Bu beklediğimden çok daha tatmin ediciydi ve onu sahnede izlemek *istiyordum*. Bu rol için çok sıkı çalışmıştı. Kendi takıntılarımı bir kenara bırakıp, kariyerinin bugüne kadarki en büyük gecesinde onu desteklemeye bile çalışmayacak kadar zayıf ve bencil biri olmak istemiyordum.

İşte buradaydım. Asher biletlerimizi görevlilere gösterirken benim dilim damağım kuruyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Birkaç kişi onu görünce dönüp tekrar tekrar baktı ama her biri saygılı bir mesafede duracak kadar nazikti ve hiçbir sorun yaşamadan tiyatroya girdik.

Neyse ki, artık bizi taciz eden paparazzilerle de uğraşmak

zorunda değildik. Haftalar süren haber ve tıklama tuzağı yazılardan sonra, sonunda sıkılmış ve Brooklyn'in sonbaharda tahmin ettiği gibi ünlü film yıldızlarının o karmaşık boşanma davasına yönelmişlerdi.

Arada sırada hâlâ karşımıza çıkıyorlardı çünkü sonuçta o Asher'dı ama ilk günlerimizdeki sirkle kıyaslandığında nispeten huzurlu zamanlarımızın tadını çıkarıyorduk.

“Buraya daha önce hiç gelmemiştim.” Asher, etrafımızdaki göz alıcı ortamı incelerken fazlasıyla etkilenmiş gibi görünüyordu. “Ne kadar güzelmış.”

Aşına olduğum mermer basamaklar ve yüksek pencereler boğazımı düğümledi.

“Öyle,” dedim usulca. “Hiç değişmemiş.”

Ne durumda olduğumu kontrol eder gibi bir bakış attı. İyi olup olmadığını sorarak beni küçümsememişti ama ana salona çıkan merdivenleri tırmanırken ne kadar endişelendiğini hissedebiliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, *gerçekten* iyiydim.

Yeniden Westbury'nin koridorlarında olmanın bana ağır geleceğini düşünmüştüm. Ancak gerginlik ve geçmişe duyduğum özlem yüzünden yaşadığım ilk şokun ardından, tek hissettiğim Emma'nın performansı için duyduğum heyecandı.

Yıllarca bu tiyatro salonunu eski hayatımın korkunç bir simgesi olarak görmeme rağmen sadece bir binaydı. Zihnimde onu dönüştürdüğüm *Oz Büyücüsü*'nün yanında ufacık bir adam gibi görünüyordu. Bunca zamandır elinde yalnızca benim ona verdiğim gücü tutuyordu ve artık geçmişimle, bu gücü ona veremeyecek kadar barışmıştım.

Başka bir hayatta, şu an gösterinin yıldızı olarak sahne arkasında performansla hazırlanıyor olabilirdim.

Ancak bu gece, yalnızca gelecek neslin dansçılarını desteklemek için gelen yüzlerce katılımcıdan biriydim.

Üstelik bundan fazlasıyla memnundum.

“Asher! Gerçekten sen misin?”

Aynı anda başlarımızı çevirdik. Kızıl saçlı bir kadın yanında uzun boylu, yakışıklı Asyalı bir adamla birlikte koridorda bize doğru yaklaşıyordu. Kadının yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“*Sensin!* Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsın?” Asher’a sarıldıktan sonra bana döndü, gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. “Ve sen, meşhur Asher Donovan’ı tavlayan kız. Nihayet tanışa-bildiğimize sevindim.”

Gülümseyerek karşılık verdim. Yeni tanışmış olsak da ener-jisi o kadar bulaşıcıydı ki ona karşı koymak imkânsızdı.

Asher güldü. “Scarlett, bu Jules. Eski bir arkadaşım.”

Yanındaki adamı işaret ederek, “Bu da erkek arkadaşım Josh,” diye ekledi Jules.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Josh, etkileyici gamzeleri-ni ortaya çıkaran içten bir gülümseme takındı. Ancak Asher’a döndüğünde gülümsemesi yüzünden silindi. “Donovan.”

Asher gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Josh. Seni gördüğüme sevindim.”

“Yerimize geçerken seni gördüm. Josh’a sen olduğunu söy-ledim ama ısrarla karşı çıktı. Gördün mü?” Jules dirseğiyle ha-fifçe Josh’a dokundu. “Haklı çıktım.”

“Evet, haklıymışsın.” Josh bu durumdan pek memnun gö-rünmüyordu.

Josh kolunu Jules’un beline doladı ve perdenin açılmasını beklediğimiz sırada sohbet ederken ters ters Asher’a bakıyordu.

Görünüşe göre Amerikalı çift, Washington’dan buraya tatile gelmişti. Asher onlarla birkaç yıl önce Kraliçe Bridget’in düğü-nünde tanışmıştı -Asher’ın yüzyılın *en önemli* kraliyet düğünü-ne davetli olduğuna hâlâ inanamıyordum- ve o zamandan beri iletişimlerini sürdürmüşlerdi.

Eh, tabii iletişim halinde olan Asher ve Jules’tu. Josh’un ça-tık kaşlarına bakınca, Asher’dan pek hoşlanmadığını anlayabi-liyordum.

Jules bir avukattı ve bağlı olduğu hukuk firmasının bir üye-

sinin kızı bu gösteride sahne alacaktı. Katılmak isteyen tüm çalışanları için bilet almıştı, hatta Londra’da yaşamayanlar için bile.

“Daha önce hiç bale gösterisi izlememiştim, ben de neden olmasın dedim.” Jules omuz silkti. “Her neyse, sanırım gösteri başlamak üzere. Sizi daha fazla tutmayayım. Sadece selam vermek istedim.” Sesini alçalttı. “Ayrıca Asher, dava ekibimiz durumundan bahsetti. Ben o alanda çalışmıyorum ama yine de yardıma ihtiyacın olursa haber ver.” Sesi tekrar normale döndü. “Gösterinin tadını çıkarın! Sizinle karşılaştığımıza çok sevindim.”

Vedalaştık ve bizi duyamayacakları bir mesafeye ulaştıklarında tek kaşımı kaldırarak mahcup görünen Asher’a döndüm. “Hangi durumdan bahsediyordu?”

Elini belime koyup beni ön sıradaki yerimize doğru yönlendirdi. “Sana daha sonra söyleyecektim ama sonunda arabama kimin zarar verdiğini öğrendim,” diye itiraf etti. “Bocci ya da Holchester’den biri değilmiş. Clive yapmış.”

Adımlarım bir anda durdu. “Ne? Ragbi oyuncusu olan Clive mi? Randevuya çıktığım hani?”

Asher başını salladı. “Geçen gün Ivy arayıp söyledi. Anlaşılan çift randevumuzdan sonra tekrar sevgili olmuşlar. Araba olayını Poppy’den duymuş, Poppy de bunu oyunculardan birinden öğrenmiş. Sonra da tesadüfen Clive’m arabamı çizerken çekilmiş fotoğraflarına rastlamış. O ahmak herif, suç delillerini ortalıkta bırakacak kadar aptal. Sanırım bir ödül kazanmak istiyordu.” Başını iki yana salladı. “Ona bunu açıkça sormuş, Clive da itiraf etmiş. Yine de egosu hâlâ geçen yaz yaptığımız yarışta onu yenmiş olmamı hazmedememiş, tabii o zamanlar kazandığımda pek kibar olmamıştım.”

Yürümeye devam ettiğimizde başım dönmeye başlamıştı.

“Vay canına.” Neon’da tanıştığımızda Clive hoş birine benziyordu ama randevumuzda birkaç tehlike işareti kendini belli etmişti. O zamandan beri onunla konuşmadığım için ara-

baya zarar verenin o olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım. “Onunla yüzleştin mi?”

“Az daha yüzleşecektim.” Asher’in çenesinde bir kas seğirdi. “Bunu yapmayı düşündüm ama uğraşmaya değmezdi. Arabam tamir edildi, kazadan sağ kurtuldum ve yaptığı şey yüzünden Ivy ondan ayrıldı. Avukatlarımla da görüştüm, zaten Jules da böyle öğrenmiş ama hukuki bir yola girmek istemiyorum. Karma üstüne düşeni yapıyor.” Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Son üç maçını kaybettiğini gördüm. Son maçta da sert bir darbe aldı ve yakın zamanda kırık bacağıyla sahada olamayacak. Yani karma işini hızlı yapıyor.”

“Asher Donovan doğru yolu seçmeye mi karar verdi?” diye takıldım. “Gerçekten büyüyorsun.”

Emma’nın ailesi gelmeden önce fazla konuşma şansımız olmadı. Onların yanında oturduğumuz için bizi gördüklerinde sınırsız bir selamlayla karşıladılar.

Asher’la tokalaşırken, “Bu arada, Blackcastle’da olduğun için mutluyum,” dedi Emma’nın babası. “Holchester’da olduğun zamanlardan beri hayranınım. Sanırım bu yıl bizim yılımız olacak.”

Asher gülümsedi. “Bence de öyle olacak.”

Işıklar söndüğünde sessizleştik ve ardından gösteri başladı.

Emma beni görünce gözleri parladı ama bu, Şeker Perisi rolüne bürünmeden önce verdiği tek tepkiydi.

Tahmin ettiğim gibi harika bir performans sergilemişti. Sahne boyunca süzülürken, huzur veren bir zarafet tablosu gibiydi. En ufak bir kıskançlık hissetmedim, kalbimde yalnızca gurur ve geçmişimin hayaletlerinden en sonunda kurtulmanın getirdiği özgürleştirici bir huzur vardı.

Personel gösterisinin olduğu hafta boyunca, Westbury gibi bunun da sandığım kadar göz korkutucu olmayacağım umuyordum.

Şimdiye kadar karmaşık duygular içindeydim.

Performansımız, öğrenci gösterisinden tam bir hafta sonra gerçekleşiyordu. Sahne arkasında adeta bir kaos hâkimdi, herkes hazırlıkları tamamlamak için koşuşturuyordu ve kalın perdelerin arkasından gelen gürültüye bakılırsa bu gece salon tamamen doluydu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Tamara. Sesi sakın çıkıyordu ama çatık kaşları gerginliğini ele veriyordu.

“Fena değil.” Kostümümü düzeltirken kalbimin düzensiz ritmini kontrol altına almaya çalıştım. “Sonunda o anın geldiğine inanamıyorum.”

“Yine de için içini kemiriyor, değil mi?” Tamara gülümsedi. “Provalarda harikaydın, o yüzden endişelenmeyi bırak. Her şey güzel geçecek.”

İkimiz de felaketle sonuçlanan *ilk* provamdan hiç bahsetmedik. O geçmişte kalmıştı ve o zamandan beri çok yol kat etmiştik.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladım. “Her şey için.”

İlk provada bana ters davranmış olsa da o zamandan beri ihtiyaçlarımı karşılamak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Onun yardımları olmasaydı, son birkaç ay işkence gibi geçirdi.

“Hiç duygusallaşma,” dedi Tamara net bir şekilde ama gözlerindeki minik parıltıyı görebiliyordum. “Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, sahneye çık ve onlara bu işin nasıl yapılacağını göster.”

“Deneyeceğim. Yani göstereceğim,” diye düzelttim.

“Güzel.”

Kısa bir süre sonra başka bir dansçı onu çağırdı, ben de o gidene kadar bekledikten sonra cesaretimi toplayıp perdenin arkasına baktım. Gösteri salonunu dolduran kalabalık karşısında kalbim durdu ama tanıdık yüzler görünmeye başladıkça yavaş yavaş sakinleşti.

En ön sırada Asher, Vincent, Carina, Brooklyn ve birbirleriyle konuşmak zorunda kalmamak için iki ayrı uca oturan an-

nemle babamı gördüm. Babam tamamen iyileşmişti ve eski ev hemşiresiyle birlikte gelmişti. Bu annemi kırmış olmalıydı, o tek başına gelmişti. Önümüzdeki ay sırf babam sinir olsun diye yakışıklı genç bir bahçıvanla takılmaya başlayacağına bahse girebilirdim.

Emma ve ailesi onların arkasında oturuyordu ve çok heyecanlıydılar. Seyirciler arasında Noah, Adil, Samson ve Gallagher dahil birkaç Blackcastle oyuncusu da vardı.

Derin bir nefes alarak her şeyi sindirmek için kendime zaman tanıdım; ışıkları, insanları, havada dolaşan beklenti dalgasını...

Bu, umut vaat eden genç bir yıldız olarak parlayacağım an değildi. Performansım *The Guardian*'da eleştirilmeyecek ya da ertesi gece Westbury'de tekrar sahnelenmeyecekti. Bir daha asla o dansçı olamayacaktım ve kazamdan beri ilk kez bu düşünceyle barışmıştım.

Hayatımın o bölümü kapanmıştı ama bu kez finali kendi belirlediğim şartlarda yapabiliyordum.

"Pekâlâ, millet!" Tamara ellerini çırparak dikkatimizi üzerinde topladı. "Gösterinin başlamasına beş dakika kaldı."

Önemli an gelip çatmıştı.

Gerginlikten deliye dönmek üzereydim.

Dört dakika.

Hava gerçekdışı, puslu bir hal aldı. Aylarca süren provaların, kaygıların ve özgüven eksikliğinin ardından o anın geldiğine inanmak zordu.

Üç dakika.

Perdenin diğer tarafında bekleyen insanları gözümde canlandırdım. Orada yabancılar da vardı, evet ama *benim* için gelen insanlar da vardı. Beni seven, destekleyen ve performansım iyi de olsa kötü de olsa asla yargılamayacak olan insanlar. Onlar benim dayanağımdı, onları düşündüğümde gerginliğim biraz olsun yatışıyordu.

İki dakika.

Herkes yerlerini alırken üzerime garip bir sakinlik çökmüştü. Tabii ki sahnede herkesi büyülemek istiyordum ancak gecenin sonunda mesele kusursuz bir performans sergilemek değildi. Asıl mesele, burada olmamdı.

Yıllarca, eskisi kadar iyi olamayacağımdan korktuğum için bu gösteriye katılmaktan kaçmışım. Sonunda o korkularıyla yüzleşmiş ve bedenimi her haliyle sevmeyi öğrenmişim.

Bu noktaya tırnaklarımla kazıyarak gelmişim ama sonuçta başarmışım. *Buradaydım* ve bu bile başlı başına bir başarıydı.

Bir dakika.

Yine de sahnede kalbimi ortaya koymadan ben, ben olamazdım. Bu performans benim veda dansımdı ve hakkını vermek için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Kalan tüm gerginliğim, minik bir gülümsemeye dönüştü.

Gösteri zamanı.

Perdeler açıldı.

Müzik başladı.

Ve dans ettim.

55

ASHER

İki Ay Sonra...

“İlişkimizin altıncı ayını kutladığımızdan teknik olarak nereye gittiğimizi söylemen için seni *zorlayabilirim*,” dedi Scarlett. “Bunun yıldönümü hediye olarak kabul ederim. Bunu inkâr edemezsin, değil mi?”

“İyi deneme, hayatım. Ama hediye hakkını sürprizi sorarak harcarsan, sürprizin kendisini alamazsın,” dedim gülerek. “Ayrıca güven bana. Sürprizi tercih edersin.”

“Bu tam bir işkence,” diye homurdandı. Gözlerindeki heyecanı göremiyor olmama rağmen sesindeki meraklı tınıyı duyabiliyordum.

Evden çıkmadan önce gözlerine ipek bir kumaş bağlamış ve beni pes ettirmeye yönelik girişimlerine karşı direnmişim. Aylarca plan yaptıktan sonra bu geceki randevumuzu son dakikada mahvetmeye niyetim yoktu.

Onu girişten geçirip asansöre yönlendirirken ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyordu. Gideceğimiz yer üçüncü kattaydı ve gözleri bağlıyken onu üç kat merdiven çıkarıp düşme ihtimalini göze alamazdım.

“Ooo, bir asansör.” Scarlett kapıların kapanma sesinden

sonra neşelendi. “Yani Shard’dakilerden biri ya da onun gibi bir yer *değilse* muhtemelen restoranda değiliz. Otelde miyiz? Müzede mi? *Harrods*?”

Kahkahamı bastırdım. “Hiçbiri değil. Tahmin etmeye çalışmayı bırak, hayatım. Bulamazsın.”

“Pekâlâ, artık bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum.”

Tabii ki öyle kabul edecekti. Rekabetçi tavrı en sevdiğim yönlerinden biriydi.

Ancak tahmin ettiğim gibi, Scarlett biz oraya varmadan önce doğru tahminde bulunamamıştı. Onun yerinde olsaydım ben de tahmin edemezdim. Burası pek fazla insanın gelebileceği bir yer değildi ve Sebastian’ın yardımı olmasaydı bu işi beceremezdim.

“Tahmin yürütmeyi bırakabilirsin.” Sırıtarak elimi beline koydum ve onu bir dizi kemerli kapının önünde durdurdum. “İşte geldik.”

Gözlerindeki bağı çıkarıp cebime koyarken heyecanıyla birlikte içimi bir gerginlik kaplamıştı. Bu gece büyük geceydi, Tokyo’da ilişkimizi resmileştirmeye karar verdiğimiz randevumuzun üzerinden altı ay geçmişti ve kutlama yemeğimize *eşsiz* bir şeyler ekleyerek risk almıştım.

Ancak risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olurdu ve Scarlett lüks bir akşam yemeğinden daha özel bir şeyi hak ediyordu.

Scarlett gözlerini kırpıştırdı, gözleri yaklaşık bir saat boyunca bağlı kaldığı için muhtemelen ışığa alışmaya çalışıyordu. Müze kalitesindeki tabloların ve paha biçilmez antika vazoların bulunduğu mermer salona göz gezdirdi. Tüm ihtişamına rağmen binanın kullanım amacı ya da konumuyla ilgili hiçbir ipucu vermiyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu. Yüzü merak ve şaşkınlığın harmanlandığı bir mozaik gibiydi.

Altın kaplama kulplara uzanıp çift kapıyı açtığımda gerginliğim daha da arttı. Kenara çekilip içeri girmesini bekledim

ve onun sesli bir şekilde nefesini tutmasıyla gülümsemem geri döndü.

“Scarlett,” diye seslendim. “Valhalla Kulübü kütüphanesine hoş geldin.”

Valhalla Kulübü, dünyanın en zengin ve en güçlü kişilerinin üye olduğu son derece seçkin bir topluluktu. Her büyük şehirde yerleri vardı ve Londra’daki yerleri İngiltere’nin en görkemli malikânelerinden birinde bulunuyordu. Her oda Buckingham Sarayı’na aitmiş gibi görünüyordu ama ya kütüphane?

Kütüphane içlerinde en görkemli olanıydı.

Scarlett’in ardından içeri girdim ve kapıların arkamızdan *usulca* kapanmasına izin verdim. Bu benim buraya ikinci gelişimdi. İlki Sebastian bu geceki randevuyu planlayabilmem için beni içeriyi gezdirmeye getirdiğinde olmuştu ama burası bir kez daha beni kendine hayran bırakmayı başarmıştı.

Üç katlı ve özenle boyanmış devasa bir tavana sahip olan kütüphane, altın renkli freskler ve deri ciltli kitaplardan oluşan bir harikalar diyarıydı. Kristal avizeler odayı kehribar rengi bir ışıqla aydınlatıyordu. Giriş katında kütüphanenin etkileyici koleksiyonunu kategorilere göre ayıran yedi odacık bulunuyordu. Basamakları odanın geneliyle aynı parlak zümrüt rengi halıyla kaplı, geniş bir merdiven ikinci ve üçüncü katlara sarmal bir şekilde uzanıyordu.

Scarlett yanımda her şeyi, gözle görülür bir hayranlıkla inceliyordu. “Bu hayatımda gördüğüm en *güzel* oda,” dedi soluk soluğa. “Sen nasıl...”

“Sebastian üyelerden biri ve benim için bir jest yaptı, özellikle de Blackcastle’ın son galibiyetlerinden sonra.” Laurent Restoran Grubu’nun vârisi kulübün New York bölümüne üyeydi ama Valhalla’nın kurucu ailelerinden birinin soyundan geldiği için diğer üyelerin çoğundan daha fazla nüfuza sahipti. “Ama asıl sürpriz kütüphane değil. Burada kimin olduğu.”

Elini tutup onu yedi odacıktan birine doğru çektim.

Kutlama gecemize neden üçüncü bir kişiyi davet ettiğimi

düşünürken kaşları belirgin bir şaşkınlıkla çatıldı. “Kim...” Odacığa ulaştığımızda ve içeride kimin olduğunu gördüğünde kelimeleri yine yarım kaldı.

“Olamaz.” Scarlett olduğu yerde donup kaldı. “Asher. *Bunu yapmış olamazsın.*”

Yüzündeki şaşkın ifade karşısında hissettiğim rahatlama ve keyif, gerginliğimin son kalıntılarını da silip süpürmüştü. “Hep onunla tamşmak istemiştin. Bu gecenin bunu için iyi bir zaman olacağını düşündüm, özellikle de yeni bir kitap çıkardığı için.”

Odacığa girdiğimizde mor-siyah saçlı çarpıcı bir kadın, partneriyle konuşmasına ara verip küçük bir masanın arkasındaki koltuğundan kalktı. Masanın cilalı yüzeyinde bir yığın kitap düzgünce istiflenmişti. “Merhaba!” Gülümsemesi göz kamaştırıyordu. “Sen Scarlett olmalısın. Ben Isabella. Sarılmayı seven insanlardan mısın? Ben sarılmayı severim.”

En sevdiği yazar olan Isabella Valencia masaya gelip ona sıkı sıkı sarılarak selam verdiğinde Scarlett boğuk bir ses çıkardı.

“Asher bana bunun altıncı ay kutlamanız olduğunu söyledi.” Isabella geri çekildiğinde gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Tebrik ederim. Bu büyük bir dönüm noktası.”

“Ben... Şey, yani, evet.” Scarlett sonunda konuşabilmişti. “Merhaba. Ben *büyük* bir hayranınım. Son kitabına bayıldım.”

“Ah, buna çok sevindim! Çok teşekkür ederim.” Isabella’nın içten gülümsemesi daha da büyümüştü. “İmza faslına geçmeden önce seni nişanlım Kai’yle tanıştırmak istiyorum.”

Çarpık bir gülümsemeyle masanın yanında duran partnerine göz kırptı.

Kai ve Scarlett selamlaştıktan sonra Scarlett’ın bakışları masanın üzerindeki kitap yığınının kaydı. “Bir dakika. İmza mı?”

Açıklamayı ben devraldım. “Isabella henüz İngiltere’de imza günü yapmadı ama özel bir tanışma, saatlerce kuyrukta beklemekten daha keyifli olur diye düşündüm.” Kitapları işaret ettim. “Senin için bizzat imzalayabilsin diye tüm kitaplarının özel baskılarını yaptırdım.”

Özel baskıları ciltli olarak, tüm detaylarıyla kabartma tekniği, gösterişli biçimlendirmeler ve benim anlamadığım ama matbaacının Scarlett'ın çok seveceğini iddia ettiği bir sürü başka özellikle basabilecek bir matbaa bulmuştum.

Scarlett'ın gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, adam haklı çıkmıştı. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

“Asher bu konuyla ilgili bana e-posta gönderdiğinde, hiç düşünmeden kabul ettim,” dedi Isabella. Dili tutulan Scarlett'ı cevap verme zorunluluğundan kurtarmıştı. “New York'tan buraya uçmak zorunda kalmam umurumda değildi. Bu fikir hayatımda duyduğum en romantik şeydi.”

Arkasında duran Kai kaşlarını çatmış, hakarete uğramış gibi görünüyordu.

“Gel.” Isabella kolunu Scarlett'ın koluna dolayarak onu masaya doğru götürdü. “Bu kitapları senin için imzalayalım, böylece kutlama gecenizin geri kalanını Asher'la baş başa geçirebilirsin. Şimdiye kadar en sevdiğin kitap hangisi oldu?”

Kadınlar sohbet ederken ben de gidip Kai'nin yanında durdum. Daha önce hiç iletişim kurmamıştık ama onu çeşitli haberlerden büyük bir medya holdinginin CEO'su olan Kai Young olarak tanıyordum. *Match* ve *Sports UK* de dahil olmak üzere Birleşik Krallık'ta düzinelerce haber kuruluşunun sahibiydi.

“Isabella'yı burada yalnız bırakmaman büyük incelik,” dedim sohbet etmeye çalışarak. “Ekibim onu çok iyi ağırlardı ama bence onunla birlikte gelmek için zaman ayırman çok hoş.”

Pek çok milyarder CEO, nişanlısıyla birlikte özel bir imza etkinliğine katılmak için işinden zaman ayırmazdı. Hatta çoğu büyük bir imza turnesi için bile zaman ayırmazdı.

Isabella'ya Londra seyahatinin tüm masraflarını karşılamayı teklif etmiştim ama Kai'nin burada bir evi olduğu için buna gerek olmadığı konusunda ısrar etmişti.

“Evet, sonuçta o benim *nişanlım*.” Ses tonu oldukça kibardı ama son kelimeye garip bir şekilde agresif bir vurgu yapmıştı. “Onu desteklemekten her zaman mutluluk duyarım.”

Hoş bir sohbet başlatmak için yaptığım diğer girişimler de başarısızlıkla sonuçlanınca, sonunda susup Scarlett'ı izlemekle yetindim.

Isabella'yla konuşurken yaşadığı heyecan karşısında gülümsedim. Biraz önceki utangaçlığından sıyrılmıştı ve yazarın önceki eserlerinden birindeki bir olay örgüsünden bahsederken yüzü heyecanla parlıyordu.

İmza faslını bitirdikten sonra Isabella ona tekrar sarıldığında, Scarlett'ın parıltılar ve gülümsemelerden oluşan bir bulutun içinde eriyip gideceğini düşündüm.

Lanet olası kalbimi yerinden oynatıyordu. Henüz resmi olarak birbirimize hediyelerimizi vermemiştik -gerçi özel basım kitaplar benim ona yıldönümü hediyeledi- ama onun bana bir şey vermesine hiç gerek yoktu. Onu bu kadar mutlu görmek çoktan gecemi güzelleştirmişti.

“Kulağa çok yapmacık geleceğini biliyorum ama gitmeden önce seninle fotoğraf çekilip imzanı alabilir miyim?” diye sordu Isabella, özür diler gibi bir ses tonuyla. “Arkadaşlarım ve ben büyük hayranınızız ve imzanı almadan dönersem beni öldürürler.”

Kai'nin kaşları daha da çatıldı.

“Elbette. En azından senin için bunu yapabilirim,” dedim rahatça.

“Harika! Kai, fotoğrafımızı çekebilir misin?” Telefonunu nişanlısına doğru uzattı. “Scarlett'la da fotoğraf çekilmek istiyorum.”

Not defterindeki birkaç sayfayı onun için imzaladım ve sırayla fotoğraf çekildik. Önce ben Isabella'yla, sonra Scarlett Isabella'yla, en sonunda da üçümüz birlikte. Isabella ayrıca “gecemizi belgelemek” için benim ve Scarlett'm fotoğrafım çekmek konusunda ısrar etmişti.

Bu onuru Kai yerine getirdi. Diğer CEO'larla kıyaslandığında oldukça kibar ve centilmen olduğunu duymuştum ama bana pek de kibar ve centilmen gelmemişti. Beni diri diri yakmak

istiyormuş gibi görünüyordu, özellikle de Isabella'yla, *Isabella'nın bizzat* kendisinin istediği fotoğrafı çekilirken.

Tanrım. Ben bu adama ne yapmıştım?

Neyse ki, fotoğraf çekiminden sağ salim kurtulmuştum ve Isabella ile Kai bizi tekrar tebrik ettikten sonra yanımızdan ayrılmışlardı. Kütüphanenin kapıları kapanınca Scarlett ve ben bir kez daha yalnız kalmıştık.

“Isabella Valencia’la özel bir imza etkinliği ayarladığına inanamıyorum.” Scarlett hâlâ olayın şaşkınlığından kurtulamamıştı. “Bunu planlamak ne kadar zamanını aldı?”

“Yaklaşık iki buçuk ay. Isabella’yı ikna etmek için çok uğraşmama gerek kalmadı. Söylediği gibi, bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.”

“Hayranın olduğu için şanslısın,” diye takıldı Scarlett. “Gerçi Kai için aynı şeyi söyleyebileceğimi sanmıyorum. Nedense sana ters ters bakıp duruyordu.”

“Belki de Blackcastle taraftarı değildir.” Omuz silktilim. “Anladığım kadarıyla yirmi beş ila elli yaş arasındaki nişanlı ya da evli erkekler arasında pek sevilmiyorum. Nedenini bilmiyorum.”

“Onlar kaybeder.” Kollarını boynuma doladı. “Bence sen gayet harika birisin.”

“Gayet harika mı?”

“Son derece harika,” diye düzeltti. “Böylesi daha iyi mi?”

“Çok daha iyi.” Onu usulca öptüm. “Altıncı ayımız kutlu olsun, hayatım.”

“Altıncı ayımız kutlu olsun.” Dudaklarıma doğru dalgın dalgın iç geçirdi. “Sonsuza kadar burada kalabilirim. Bu kütüphane rüya gibi.”

“Akşam yemeği rezervasyonumuza kadar bir saatimiz var.” Valhalla’nın restoranında bize özel bir yer ayırtmıştım. “Ama bu bir saat boyunca yapabileceğimiz birkaç şey bulabilirim...” Ağzımı yavaşça kulağına yaklaştırdım. “Kütüphaneden ayrılmadan.”

Scarlett'in nefesi hızlandı. "Burada mı?" diye mırıldandı. Ses tonumdaki imayı açıkça anlamıştı. "Ya içeri biri girerse?"

"Kimse giremez. Kütüphane bu geceliğine bize ayrıldı." Kulak memesini nazikçe ısırdıktan sonra daha sert bir tonla devam ettim. "Şimdi arkanı dön, öne eğil ve bacaklarını aç."

Ortamın havası bir anda değişirken neşeli şakalaşmamız, arzunun karanlık ve bulanık sularına sürüklendi.

Scarlett'in yüzü kızarmıştı ama itiraz etmeden dediğimi yaptı. Masanın üzerine eğilip bacaklarını ayırırken vücudunun titrediğini görebiliyordum. Kolu yeni imzalanmış kitap yığınına değdi, ben de kitapları yakındaki bir kanepeye yerleştirdikten sonra yastıklardan birini aldım.

Yastığı kalçasının altına sıkıştırdım ve öne doğru eğilerek ona yaklaştım. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı ama ipek kumaşı cebimden çıkarıp tekrar yavaşça gözlerine bağladığımda sık nefesleri şaşkınlıkla kesildi.

Ayağa kalkıp geri çekildiğimde boğazından alçak bir inilti döküldü.

"Şşt," diye mırıldandım. "Birazdan seninle ilgileneceğim." Elbisesini kalçalarından yukarı sıyırdım, onun bariz şekilde tahrik olduğunu fark edince burun deliklerim genişledi.

Parmaklarımı arzuyla ıslanmış ipek kumaşın üzerinde sadece kıvranmasına ve tekrar sızlanmasına yetecek kadar hafifçe gezdirdim. Daha fazla sürtünmek için kalçasını bana doğru itti ama ben sağlam durup pantolonumdaki artan sertliğe rağmen onu yavaşça keşfetmeye devam ettim.

Zamanımız vardı ve ben bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Bu sadece seksle ilgili değildi, bana kendini bırakacak kadar güvenmesiyle de ilgiliydi. Dizginleri bana devretmesi ve onu asla incitmeyeceğimi bildiği için bizi istediğim noktaya götürmeme izin vermesiydi. Onun bana olan güveni, herhangi bir cinsel ilişkiden daha büyüleyiciydi.

Ayrıca... Başlattığım işi, *her zaman* sonuna kadar götürürdüm.

“Lütfen,” diye inledi Scarlett. “Beni daha fazla tahrik etme.”

“Seni tahrik etmemden hoşlandığını sanıyordum.” Parmaklarımı iç çamaşırının dantelli kenarında gezdirdim ve onun küçük, sevimli hırıltısına kıkırdadım.

“Asher Donovan, eğer hemen... *ah, siktir.*” İç çamaşırını hızlıca çekip bir parmağımı içine soktuğumda konuşması derin bir nefes ve küfürle bölündü.

Şimdiden o kadar ıslanmıştı ki parmağımı ipek kumaşın üzerinde kaydırıyormuşum gibiydi ve ikinci parmağımı da içine soktuğumda neredeyse hiç zorlanmadı. Aksine kalçasını sıkıttı, diğer elimle uzanıp başparmağımı klitorisine bastırdığımda yüksek sesle inledi.

Bir tempo oluştururken Scarlett’ın görüntüsü, sesi ve *koku-su* vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı. Havayı onun uyarılmasının baş döndürücü güzelliği sarmıştı ve aletim acı verici bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Derin nefeslerim onun inlemelerine ve parmaklarımın içine girip çıkarken çıkardığı sese karışıyordu. Parmaklarımla onu arkadan, daha hızlı ve daha derinden becerirken başparmağımı klitorisinin üzerinden ayırmadım, iniltilerini vücudumun her sinir ucunu ateşe veren çığlıklara dönüştürdüm.

Gözlerine bağlı kumaş ve duyularından birini geçici olarak kaybetmesi aldığı zevki artırmış olmalıydı çünkü sadece birkaç dakika içinde kaskatı kesilmişti. Nefes alışları hızlandı ve elimi içinden çıkardığımda orgazmın eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum.

Scarlett’ın boğuk itirazı fermuarımın aşağı kayması ve prezervatif paketinin hışırtısıyla kesildi. Prezervatifi sertleşmiş ve sızlayan aletime taktığımda tekrar kasıldı, vücudu neredeyse beklentiyle titriyordu.

Aletimin ucuyla girişine sürtündüm. “Masaya tutun,” diye emrettim.

Söylediğimi yaptı, sert bir hamleyle içine girerken parmakları tam zamanında masanın kenarından kıvrılmıştı. Üzerine eğilip ellerimi iki yanında masaya dayadığımda tekrar inledi.

“Seni ne kadar sert becermemi istiyorsun, Scarlett?” Usulca sorduğum soru, omuriliğimin ucunda toplanan ısrarcı, doyumsuz harareti gizliyordu. Onunla sevişmek ve çığlıklarım duymak, masayı sımsıkı tuttuğunu ve aletimin etrafında parçalandığını görmek istiyordum ama önce onun bunu söylediğini *duymak* istiyordum.

Dudaklarımı yanağında gezdirirken Scarlett’ın tir tir titrediğini hissettim.

Cevap vermedi ama elimle çenesini kavradığımda dudaklarından bir inilti döküldü. “Ne kadar sert?” diye sordum tekrar.

“Çok sert,” diye fısıldadı. Sıcak nefesim yanaklarına değiyordu.

“Seni duyamıyorum, hayatım.” Kendimi daha derine ittim, bir santimetreden fazla değildi ama kalçasını tekrar sıkmasına yetmişti.

“Çok sert.” Parmak eklemleri beyazlamıştı. “Beni sertçe becermeni istiyorum. *Lütfen.*” Son kelimesi dudaklarından bir hıçkırık gibi dökülmüştü.

İnledim. Tanrım, ona asla hayır diyemez ve ona asla doyamazdım.

Çenesini bıraktım, elimi tekrar masaya dayayıp onu tam istediği şekilde becerdim. *Sert ve şiddetli.* Hayalarım her hamlede tenine çarpıyor, çığlıkları ve inlemeleri beni daha hızlı olmaya, daha *derine* sürüklüyordu. Ta ki çığlık ve hıçkırık karışımı bir sesle boşalana kadar.

Kadınlığı hafifçe titredi, aletimin etrafında öyle bir kasılıyordu ki, saniyeler sonra harika bir orgazm yaşadım. Gözümün önü karardı ve dünya enfes, neredeyse acı verici bir zevk dalgasının altında saf bir durağanlığa gömüldü.

Scarlett’la nefeslerimiz normale dönene ve ben uzuvlarımı tekrar hareket ettirebilene kadar orada nefes nefese öylece durduk.

Gözlerini açıp ayağa kalkmasına yardım ettim ve yanımda getirdiğim mendille ikimizi de temizledim. Kullanılmış prezer-

vatifi ve kirli mendili özel basım kitapların teslim edildiği kutuya atarken buradan çıkmadan önce tüm kutuyu çöpe atmayı zihnime not ettim.

İşimiz bittiğinde, yüzünü göğsüme gömmeden önce Scarlett'ın kızardığını gördüm. "Yemeğe bu şekilde gidemem," dedi boğuk bir sesle. "Ben..."

"Biraz önce sert bir seksten çıkmış gibi mi görünüyorsun?" Başını kaldırıp bana ters ters bakınca kıkırdadım, yanaklarının rengi soluk gül renginden pancar kırmızısına dönüşmüştü.

"Asher."

"Yine de çok güzel görünüyorsun. Sadece birazcık... dağılmışsın." Bir tutam saçını alnından geriye doğru çektim. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bize özel bir oda ayırttım. Kimse bize görmeyecek."

"Garsonlar hariç."

"Eminim daha kötülerini de görmüşlerdir ve yemekten önce kendimize çekidüzen verebiliriz. Buradaki spada kullanabileceğimiz bir duş alanı ve bakım malzemeleri var."

Scarlett'ın ağzı açık kaldı. "Sen ciddi misin? Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü seni restorana seks kokularıyla götüreceğimi düşünürken çok sevimli görünüyordun."

"Sen *tam bir şeytansın*." Yine de sinirlenmemiştii, gözleri o kadar büyük bir sevgiyle parlıyordu ki göğsüme ok gibi saplandı. "Bana Isabella Valencia'yla özel bir imza etkinliği ve bir orgazm yaşattığın için bu seferlik bunu görmezlikten geleceğim. Bu hayatımda yaşadığım en iyi kutlama olabilir."

"*Şimdiye kadarki* en iyi kutlama," diye düzelttim.

Scarlett kahkaha attı. "Sen türünün tek örneğisin, Asher Donovan." Parmak ucuna kalkarak beni usulca öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Öpücüğüne karşılık verdim, kalbim onaylarcasına güçlü bir şekilde çırpındı. "Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

FORVET

Başkalarının, bir insan değil de bir marka ya da ticari bir ürünmüşüm gibi tam adımı söylemelerinden hoşlanmazdım.

Ancak Scarlett bunu söylediğinde, sanki iyi ve kötü her parçamı görüyormuş ve beni karakterimin farklı yönlerine rağmen değil, onlar yüzünden seviyormuş gibi söylüyordu.

Yetişkinlik hayatımın büyük bir bölümünde etrafım para ve şöhretle çevrili olmuştu. Fakat tam burada, Scarlett kollarımda mutlu ve huzurluyken?

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu.

EPILOG 1

ASHER

ADIL: *Blackcastle Kitap Kulübü'nün resmi grup sohbetine hoş geldiniz!*

BEN: *Cidden mi? Grubun profil resmine Tarih Öncesi Topraklarda*'nın bir sahnesini mi koydun?*

ADIL: *Neden olmasın ki? Gayet güzel bir film.*

STEVENS: *Dostum, bu çok yanlış. Bu bir çocuk filmi ve biz dinozorların sevişmesiyle ilgili kitaplar okuyacağız.*

ADIL: *Sonuçta çocuklara bu kitapları okutmuyoruz, değil mi?*

ADIL: *Ama tamam, ne demek istediğinizi anladım.*

ADIL: *Sürpriz olsun istemiştım ama madem yöneticinin kararlarını denetlemekte ısrarcısınız, grubun resmini bu ayki kitabımızın kapağıyla değiştiriyorum.*

ADIL: *Beyler, kendinizi hazırlayın... *Davullar çalsın* işte karşınızda, Spinosaurusla** Sevişmek!*

* Tarih Öncesi Topraklarda (Orijinal adıyla The Land Before Time), ailesini kaybeden küçük bir dinozor olan Littlefoot'un hikâyesini anlatan bir Amerikan animasyon filmidir. (ç.n.)

** Kretase döneminde (yaklaşık 95 milyon yıl önce) yaşamış, bilinen en büyük etçil dinozorlardan biridir. (ç.n.)

FORVET

VINCENT: *Zaten ayın kitabının o olacağını tahmin etmiştik. Geçen gün seni o kitabı okurken gördük.*

BEN: *Kitabı kulüple birlikte okuman gerekmiyor muydu? Niye bizden önce okudun?*

STEVENS: *Evet, bu yaptığına HİLE denir.*

ADIL: *Hayır, buna ön araştırma denir. Ayrıca, kulübün yöneticisi benim. Ne istersem yaparım.*

SAMSON: *Dün kitapçada aradım ama bulamadım. Donovan, senin gittiğin mağazanın adı neydi?*

BEN: *Şey... Hatırlamıyorum. Şehir merkezinde denk geldiğim bir kitapçıydı. Kitabı internetten de satın alabilirsin.*

GALLAGHER: *Aklım almıyor. Bir spinosaurusla nasıl sevişilir ki?*

STEVENS: *Triceratops ve T-Rex'le nasıl sevişiliyorsa öyle, dâhi.*

GALLAGHER: *Ah, ne kadar da kendinden eminsin. Kendi deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun?*

ADIL: *Beyler, konumuza dönelim! Burası bir kitap kulübü, dövüş kulübü değil.*

ADIL: *İlk resmi toplantımız çarşamba günü olacak. Herkesin gelmeden önce en az bir tartışma sorusu hazırlamasını istiyorum.*

GALLAGHER: *Benim sorum "Bir spinosaurusla nasıl sevişilir?" olacak.*

ADIL: *Bunu soramazsın. ÜZERİNE DÜŞÜNÜLMÜŞ bir soru olmalı.*

VINCENT: *Üzerine ne kadar düşünmemizi bekliyorsun? Resmen dinozorların sevişmesini okuyacağız.*

BEN: *Ve insanların.*

BEN: *Onları unutursan, insanlığı silmiş olursun.*

VINCENT: *Siktir git, Donovan.*

BEN: *İyi bir soru bulacak zekâ seviyesinde olmayan biri gibi konuştun.*

VINCENT: *Demek öyle? Çarşamba gününe kadar bekleyelim de görelim öyleyse. Bahse varım senden daha iyi bir soru bulacağım.*

BEN: *Varım. En iyi soru soran kazansın.*

ADIL: *Pekâlâââ. Devam ediyoruz.*

ADIL: *Noah, kulübümüzün EDEBİYAT kısmına katılmayı kabul etmediğin için atıştırmalık getirme işi sende.*

NOAH: *İyi.*

ADIL: *Bence dinozor krakerleriyle temalı bir etkinlik yapabiliriz.*

ADIL: *Sizce özel spinosaurus krakerleri yapıyorlar mıdır?*

SAMSON: *Yani bir yandan o küçük yarattığı yerken bir yandan sevişmesini mi okuyacağız. Bu çok yanlış geliyor.*

STEVENS: *Zavallı, Spiny. Bundan daha iyisini hak ediyor.*

ADIL: *Sadece bir FİKİR sundum. Sizin daha iyi fikirleriniz varmış gibi görünmüyor.*

GALLAGHER: *Dinozor temasına uygun olması için orman meyveli içki içsek nasıl olur?*

VINCENT: *Dinozorlar ormanda yaşamıyordu.*

GALLAGHER: *Nereden biliyorsun? Orada mıydın?*

BEN: *Hahahaha.*

VINCENT: *Kaptanınızla böyle konuşmayın.*

GALLAGHER: *Sen futbolda kaptanımızsın. Bu kitap kulübünün başkanı değilsin.*

GALLAGHER: *Ayrıca, az önce araştırdım ve gerçekten ormanda yaşıyorlarmış, yani haksızsın.*

SAMSON: *Bir dakika, başkanımız mı var?*

ADIL: *Evet, benim.*

ADIL: *Her neyse.*

ADIL: *Noah, dinozor krakerleri yapan firmayı arayıp özel spinosaurus krakerleri isteyebilir misin?*

ADIL: *Heyyy?*

ADIL: *Noah?*

***Noah Wilson grup sohbetinden ayrıldı.**

EPILOG 2

ASHER

Uzatmaların bitmesine otuz saniye kalmıştı.

Vücudum ter içindeydi ve gözlerime damlıyordu. Taraftarlar kendi takımlarından birinin, herhangi bir oyuncunun gol atması için bağırırken stadyumda durmak bilmeyen, kulakları sağır eden bir uğultu yankılanıyordu.

Bu sezon son maçımızdı. Bir kez daha Holchester ile oynuyorduk. Bir kez daha berabere kalmıştık ve bir kez daha kupayı eve götürmek için galibiyete ihtiyacımız vardı.

Havayı güçlü bir dejavu hissi kaplamış, her Blackcastle oyuncusunun yüzündeki çizgilere kararlılığı kazınmıştı. Geçen sezon Premier Lig şampiyonluğunun kıl payı elimizden kayıp gitmesine izin vermiştik ama Holchester'a bir zafer daha yaşatmaktansa ölmeyi tercih ederdik.

Hem de kendi stadımızda, kendi şehrimizde, kendi taraftarlarımızın karşısında asla olmazdı.

Bocci savunmamızı delip geçti ve bir şut çekti. Kalbim bir an için duracak gibi oldu ancak Vincent son dakikada muhteşem bir müdahale yapıp topu kestiğinde kalbim tekrar hızlandı.

Topu Elliott'a attı, o da topu karşı sahaya sürmeye çalış-

tı ama Holchester'in güçlü savunmasıyla karşılaştı. Mücadele ederek zaman kaybetmek yerine Vincent'a geri pas verdi, o da topu alıp sürmeye başladı.

On beş saniye kalmıştı.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu ve Vincent'ı bir kartal gibi takip ediyordum.

Hadi, hadi, hadi...

Gözüm rakip takımdayken bile sessizce onu daha hızlı koşmaya teşvik ediyordum. Bu bizim son şansımızdı. Ya gol olacaktı ya da olmayacaktı ama gol olmak *zorundaydı*.

On saniye kalmıştı.

Vincent sonunda durdu ve hiç tereddüt etmeden o kadar düzgün bir orta yaptı ki, Holchester'in savunma hattı ben topu almaya koşarken hâlâ toparlanmaya çalışıyordu.

Beş saniye.

Hiç düşünmedim. İçgüdülerimle hareket edip topa net ve basit bir kafa vuruşu yaptım.

Stadyumu sarsan gürültü tenimin altından taşarak, yetmiş bin kişiyle birlikte topun ağır çekimde kaleye doğru gidişini izlerken ciğerlerimi doldurdu.

Dört.

Holchester'in kalecisi topa uzandı.

Üç.

Parmakları topu sıyırıp geçti ama tutamamıştı.

İki.

Top ağlarla buluştu.

Bir.

Saf bir sessizlik anı yaşandı.

Ardından stadyum birden coştı, öyle sağır edici bir gürültü yükseldi ki dişlerim ve kemiklerim sesin şiddetiyle takırdıyordu. Gittikçe yükseldi, yükseldi, yükseldi; ta ki Blackcastle'ın on yıl sonraki ilk Premier Lig şampiyonluğunu kutlayan on binlerce taraftarın sevincinden yer sallanmaya başlayana kadar.

Orada öylece durdum, takım arkadaşlarım sevinçle bağıra-

rak bana sarılana kadar yerimden kıpırdayamayacak kadar sersemlemiştim.

“Biz kazandık!” Samson omuzlarımı sarsarak bağıırıyordu. “Sikeyim, kazandık!”

“Lanet olsun, başardık! Alın bakalım, aşağılık herifler!” Gallagher sahanın diğer ucundaki Holchester oyuncularına ortaparmağını göstererek bağıırıyordu.

Pek sportmence değildi ama kimin umurundaydı ki?

Biz kazandık. *Biz kazandık.*

Coşku, yaşadığım şokun etkisini yok etti.

Sonunda ben de kutlamalara katıldım, takım arkadaşlarıma sarılıp omuzlarına vururken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Yaşadığımız onca boktan şeyden ve karşılaştığımız onca zorluktan sonra kupayı kazanmıştık.

Tanrım, bu iyi hissettirmişti. Hatta iyiden de öteydi. Nirvanaya ulaşmak gibiydi.

Takım beni ve Vincent’ı omuzlarına aldığıında kahkahalarla gülüyordum. Yukarıdan bakınca, kenarda sevinçle coşan kulüp personelimizi ve 1995’ten beri yüzüne ilk kez gerçek bir gülümseme yerleşen teknik direktörümüzü gördüm.

“İyi ki açtığım ortayı berbat etmedin!” diye bağırdı Vincent, gürültünün arasından. Yüzü ter ve mutluluk karışımı bir ışıltıyla parlıyordu. “Eğer berbat etseydin, seni takımdan kendim sürerdim.”

“Sanki öyle bir gücün var da!” diye bağırdım. El hareketi çektim ama takım bizi yere indirdikten sonra Vincent bana ayı gibi sarılınca tekrar güldüm.

“Siktir git, Donovan!” diye bağırdı kulağıma ama hâlâ sırtıyordu.

Hepimiz sırtıyorduk.

Eh, Holchester hariç hepimiz demek istedim. Holchester’ın oyuncuları başları öne eğik bir şekilde sahayı terk etmişlerdi. Bocci çıkarken bana nefretle bakıyordu. Geçen ay sokak yarışlarında yakalandıktan sonra Holchester yöneticileriyle arası

açılmıştı. Tutuklanması ağır bir para cezası ve on iki ay araba kullanma yasağıyla cezalandırılmasına neden olmuştu. Takımda kalmasının bu yıl onlara bir lig şampiyonluğu daha kazandırmasına bağlı olduğuna dair söylentiler vardı.

Şimdi ona ne olacağını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Daha önemli birini bulmaya odaklanmıştım.

Ben stadyumu tararken Vincent, Adil ve Stevens’la birlikte takım marşımızı söylemeye gitmişti.

Etrafta bu kadar çok insan zıplayıp koşuştururken onu bulmak imkânsız gibi görünebilirdi ama ben onu hemen fark etmiştim.

Burada yetmiş bin değil de yedi yüz bin kişi olsaydı bile onu aynı kolaylıkla bulabilirdim çünkü bir parçam her zaman onun bir parçasına bağlı olacaktı.

Scarlett kuzey kanadmda Carina, Brooklyn... ve ailemle birlikte oturuyordu.

O gün kalbim ikinci kez duracak gibi olmuştu. Doğru olduğumdan emin olmak için gözlerimi kırıştırdım ama annemin kıvrıcık siyah saçlarını ve babamın kırışmış sakalını başkasıyla karıştırmam mümkün değildi.

Bugünkü maça geleceklerine dair *tek kelime* etmemişlerdi fakat işte karşımda Blackcastle formasıyla duruyorlardı, hatta babam bile.

Annem beni görünce neşeyle gülümseyerek el salladı. Babam gülümsememiş ya da el sallamamıştı ama kısaca başımı sallaması, bu takıma transfer olduğumdan beri ondan aldığım en büyük onaydı.

“Normal” bir baba-oğul ilişkisine sahip olabileceğimizi sanmıyordum, yine de sonbaharda canıma okumak için yaptığı sürpriz ziyaretten bu yana aramızdaki ilişki giderek iyileşmişti. Ayrıca, bugün *Blackcastle* formasıyla burada olması? Bu onun yapabileceği her şeyden daha anlamlıydı.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım -sahada ağlarsam bunu asla unutmazdım- ve yeniden Scarlett’a odaklandım.

Bana sırtarak bir eliyle öpücük gönderdi. Diğer elinde ise kocaman, parlak mor harflerle *Holchester'in kışına buradan Plüton'a kadar tekmeyi bas* yazan bir pankart tutuyordu.

Kahkahalara boğuldum. Tanrım, bu kadını seviyordum.

Göz kırpıp ona bir öpücük gönderdim.

Çok klişeydi ama kaç kişinin homurdanacağı ya da yarın kaç manşete çıkacağı umurumda değildi.

Bunu tüm kalbimle hissediyordum.

SCARLETT

Girişteki zemine kazınmış dev Blackcastle logosuna bakarak, “Sence logo hep orada mıydı, yoksa siz kazandıktan sonra birine mi yaptırdı?” diye sordum.

Asher güldü. “Hiçbir fikrim yok. Buraya ilk kez geliyorum. Markovic’le daha önce hiç görüşmedim bile.”

Blackcastle’ın Koç Frank Armstrong yönetimindeki ilk ve şu anki sahibi Vuk Markovic yönetimindeki ilk tarihi lig şampiyonluğunun ertesi haftasıydı ve Markovic tüm kulübü Londra’nın dışındaki malikânesinde bir kutlamaya davet etmişti.

Ya takımın şampiyon olacağından son derece emindi ya da bu kadar kısa sürede böylesine gösterişli bir partiye ev sahipliği yapabilmek için aşırı miktarda para harcamıştı.

Bunu kesinlikle karşılayabilirdi. Milyarder CEO, bazı küçük Avrupa ülkelerinden daha büyük bir servete sahipti. New York’ta yaşıyordu ancak Markovic Stadyumu da dahil olmak üzere Birleşik Krallık’ta çok sayıda mülkü vardı ve herkesin bildiği gibi toplumdan son derece uzak biriydi. İnternette yer alan bilgilere göre, toplum içinde konuştuğu neredeyse hiç görülmemişti.

Şöhreti düşünüldüğünde, böylesine özenli bir parti düzenlemesine şaşırmıştım ama Premier Lig’i kazanmak *büyük* bir me-

seleydi. Takımın sahibi olarak, oyunculara bir şekilde teşekkür etmek zorundaydı.

“Sonunda gelebildiniz.” Vincent bir anda karşımıza çıktı. Diğer tüm erkekler gibi o da resmi kıyafet kuralına uyarak smokin giymişti. “Üç kişilik grubumuz içinde erken gelen kişinin ben olduğuma inanamıyorum. Bunun ‘hevesli görünmemek için geç gelme’ imajımı nasıl zedeleyeceğini hiç düşündünüz mü?”

Teselli edici bir tavırla omzuna dokundum. “Dakik olmak iyidir. Bunu kabullen.”

“Daha erken gelecektik ama dikkatimiz dağıldı,” diye ekledi Asher. Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinde duran kızarmış ekmek üstü karideslerden iki tane alıp birini bana uzatırken diğerini de kendi ağzına attı.

Ağabeyim öğürür gibi yaptı. “*Sakin* bir daha benim yanımda böyle şeyler söyleme. Kusacağım.”

Asher tek kaşını kaldırdı. Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra rahat bir tavırla, “Ben yolda kurtardığımız yaralı kuştan bahsediyordum. *Sen* neden bahsediyordun?” diye karşılık verdi.

Güldüm ve dirseğimle Asher’ı hafifçe dürttüm. “Onu kızdırmayı kes. Siz ikiniz uslu durun, ben Brooklyn’e selam vermeye gidiyorum.”

Arkadaşım, kubbeli girişin diğer tarafında başka bir Blackcastle çalışanıyla konuşuyordu.

Giriş, Markovic malikânesinin sadece küçük bir parçasını temsil ediyordu. O kadar geniş bir malikâneydi ki, içine birkaç futbol sahası rahatlıkla sığabilir, hatta yanına bir ya da iki Amerikan beyzbol sahası bile eklenebilirdi. Ancak her halükârda benim dairemden beş kat büyüktü. Bahsi geçen takımın altın renkli at logosu, soluk yeşil mermerin üzerinde parlıyordu ve avizeler ağır, damla şeklinde kristallerle süslenmişti.

Burada bu kadar çok insan varken Brooklyn’e ulaşmam muhtemelen on dakikamı alacaktı. Blackcastle takımı ve onla-

rın sevgililerinin yanı sıra, yazın Asher’la öpüşürken yakaladığım model Polina da dahil olmak üzere birkaç ünlü ve sosyetik ismin de burada olduğunu fark etmiştim. Gallagher ile gelmişti ama odanın her köşesini taramasına bakılırsa, başka birini arıyor gibiydi.

“Ben de seninle birlikte Brooklyn’e selam vereyim.” Vincent, peşimden gelmeye yeltendi ama elimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

“Akıldan bile geçirme,” diye uyardım.

“Neyi geçirmeyeyim?” Masum rolü yapmaya çalışıyordu.

“O seninle birlikte olmaz. O istese bile babası kabul etmez. Patron, kızının yanında yanlış nefes alsan bile seni çıplak elleriyle öldürür.”

“Hadi ama. Canıma susamadım,” dedi Vincent. “Isabella Valencia’nın son kitabını ona ödünç vermiştim ve sadece kitabı geri almak için onunla konuşmak istiyorum.”

Ağabeyim gerilim romanları *okumazdı*. “O kitap sende yok...” Gözlerimi kıstım. “Bir dakika. *Benim* Isabella Valencia kitabımı mı verdin? Benim bile daha okumadığım kitabı? Geçen gün her yerde onu arıyordum!”

Vincent omuz silkerken, en azından mahcup görünme nezaketini göstermişti.

İnanılmaz. Sanki *Adele*’in plak olayını *yeni baştan* yaşıyor gibiydik.

“Her neyse, onunla o şekilde ilgilenmiyorum,” dedi Vincent. “İtiraf ediyorum, ilk tanıştığımızda ilgimi çekmişti ama çok sinir bozucu biri.”

“Seninle ilgilenmeyen tek kadın olduğu için mi? Carina sayılmaz. O kardeşin gibi bir şey.”

“*Hayır*. Sinir bozucu olduğu için.”

“Eskiden Asher’ın da sinir bozucu olduğunu düşünürdün ve şimdi en yakın arkadaşsınız.”

Vincent’in dudakları kıvrıldı. “En yakın arkadaş demek abartı olur. Sadece birbirimize tahammül ediyoruz.”

“Hey, ben tam buradayım,” diye araya girdi Asher. “Ama Vincent haklı. Takım ve *senin* için birbirimize tahammül ediyoruz. Hepsi bu.”

“Hı-hı, tabii.” Birbirlerine o kadar iyi tahammül ediyorlardı ki, yakında vizyona girecek olan *Nate Reynolds* filmini *bensiz* izleyeceklerdi ama her neyse. Hiç de alınmamıştım. “Eminim öyledir. Eh, ben *tek başıma* Brooklyn’e selam verirken, siz birbirinize tahammül etmeye devam edin.”

Onları didişirken bırakıp, *Picasso* tablolarından birinin yanında duran arkadaşımın yanına gittim. Yanındaki kulüp çalışanı gitmiş ve onu yalnız bırakmıştı.

“Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum,” dedi Brooklyn. Asher ve Vincent’la aramızda geçen sohbeti izlemiş olmalıydı. “O ikisiyle aynı anda uğraşmak, iki çocukla uğraşmak gibi bir şey.”

“Hiç sorma.” Ona sarıldım. “Harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle.” Brooklyn sırtıttı. “Carina’nın gelememesi çok kötü oldu. Burası inanılmaz bir yer. Arka bahçede bir poligon olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır. *Sen* bunu nereden biliyorsun?”

“İnsanlar bana her şeyi söyler.” Omuz silkti. Bakışları omzumun üzerinden kaydığında gözleri kocaman oldu ama takdirle mi, yoksa endişeyle mi anlayamadım. “İnsanlardan bahsetmişken... bak kim gelmiş.”

Antredeki hararetli sohbet sessizliğe gömülürken ve duyulan tek ses mermer zeminde yankılanan ayakkabı tıkırtıları olurken arkama döndüm.

Başka bir odanın gölgelerinden çıktı ve kalabalığın kenarında durdu. Onu internetten yaptığım araştırmalar sayesinde hemen tanımıştım.

Vuk Markovic.

Fotoğraflarının ürkütücü olduğunu düşünmüştüm ama fotoğrafları ona hakkını vermiyordu. Gerçekte çok daha korkutu-

cuydu. Bunun sebebi iri vücudu, yüzünü ikiye bölen kötü yara izi, gülümsemeyen dudakları, boğazındaki yanık izleri ya da neredeyse renksiz gibi görünen o soluk mavi gözleri değildi.

Kuzu postuna bürünmüş bir yırtıcı gibi etrafına yaydığı tehlike hissiydi. On bin sterlinlik özel dikim smokin içinde bile CEO gibi görünmüyordu. Ona karşı gelirsene seni çıplak elleriyle sakince ve ustalıkla parçalara ayırabilecek birine benziyordu.

O rahatsız edici gözler üzerimden kayıp giderken omurgamdan soğuk bir ürperti geçti ama bakışları üzerimde oyalanmadı.. Sanki hiç var olmamışım gibi öylece süzülüp geçmişti.

Odayı tek bir duygu belirtisi bile göstermeden taradı. Belli ki birini arıyordu ama her kimse burada değildi, dudaklarını hoşnutsuzlukla birbirine bastırdı.

Yaşlıca bir kadın yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Markovic başını sallayıp Patron'a doğru yürüdü, böylece içeri girdiğinde odaya çöken sessizlik büyüğü bozuldu.

Odadaki herkes tuttuğu nefesini bıraktı ve sohbet yeniden başladı.

“Sanırım teşekkür konuşması yapmayacak,” dedim alaycı bir şekilde.

“Çok seksi.”

Başımı hızla ona doğru çevirdim. “Kim? *Markovic mi?*”

“Evet. Korkutucu, *seni becerdikten sonra öldürebilirim* tarzında bir seksilik. Ama yine de seksi. Ne?” Tek kaşımı kaldırarak onu bakınca savunmaya geçti. “Benim kötü çocuklara zaafım var.”

“Bazen beni endişelendiriyorsun.”

“Seni her zaman endişelendiriyorum.” Normale göre biraz fazla neşeliydi. Tekrar omzumun üzerinden baktığında yüzüne minik bir gülümseme yayıldı. “Ama bence birazdan kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

“Ne...”

“Böldüğüm için üzgünüm ama Scarlett'ı biraz ödünç almanın sakıncası var mı?” Asher'm pürüzsüz sesiyle birlikte kal-

çama koyduğu elini hissettim. “Ona göstermem gereken çok önemli bir şey var.”

Brooklyn sırtıttı. “Eminim vardır.”

Yüzüm alev alev yanıyordu. “O edepsiz düşünceleri aklımdan çıkar.”

“Yok. Ben edepsiz düşüncelerimle mutluyum ama mesaj alındı.” Bize göz kırptıktan sonra Adil’e selam vermeye gitti. “Size iyi eğlenceler.”

Asher beni antrenin kenarından evin ana kısmına doğru götürürken, “Bana göstermek istediğin bu çok önemli şey neymiş bakalım?” diye sordum şüpheyle. “Aletini göstermeyeceksin, değil mi?”

Asher’ın kıkırtıları uğultunun üzerinde yükseldi, duyularıyla alay eder gibiydi. “Amacım bu değildi ama görmek istersen...”

Yanaklarım daha da kızardı. “Yeterince gördüm zaten. Gerek yok... ne yapıyorsun?” Asher beni girişten ayrılan karanlık bir odaya çekip arkamızdan kapıyı kilitletiğinde kahkahayla karışık bir çığlık attım.

“Sevgilimi biraz yalnız vakit geçirmek için kaçırıyorum.” Beni yan taraftaki masalardan birinin üstüne oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. “Sürekli seni başkalarıyla paylaşmaktan bıktım.”

“En fazla on dakika ayrı kaldık ve her gün birlikteyiz.”

Geçen ay, evimin kira sözleşmesi bitince resmi olarak Asher’in evine taşınmıştım. Çok büyük bir adımdı ama ilişkimiz düşünüldüğünde doğal bir akışta ilerliyordu.

“Doğru,” diye kabul etti. “Ama on dakika çok uzun bir süre ve seni her gün görmek bana yetmiyor.”

“İnanılmaz birisin,” dedim tekrar gülerek. “Ama yine de Bay Markovic burayı kirlettiğimizi öğrenirse çok kızar.” Sesim bir anlığına kesildi, Asher’in eli bacağıma kaydığında nefesim kesildi. “Burası artık her ne odasıysa.”

Misafir odası mıydı? Oturma odası mı? Yoksa bekleme oda-

sı mı? Bulanıklaşmış zihnim sandalyeleri ve masaları fark etmiş olsa da dikkatim çoktan Asher'in parmaklarının uyluğunda bıraktığı izlere kaymıştı.

"Kısa süre önce Bay Markovic'e on yıl sonraki ilk Premier Lig şampiyonluğunu kazandırdım." Asher başını eğdi, kadifemsi fısıltısı tüylerimi ürpertmişti. "Bence bana biraz hoşgörülü davranacaktır."

Asher çeneme usulca öpücükler kondururken direncim, güneşin altında eriyen kar gibi çözülüyordu.

"Bilmiyorum," dedim soluk soluğa. "Biraz acımasız birine benziyor. Sence o..." Asher'in eli dantelli iç çamaşırımın kenarına ulaştığında yutkundum. "Şey... İş dünyasında mı? Yoksa..." Sözlerim, parmaklarının dantelin altından kayıp klitorisime dokunmasıyla zevk dolu bir nefese karışıp dağıldı.

Asher dudaklarıma doğru öpücükler kondurarak ilerledi. "Scarlett?"

"Efendim?"

"Şu an Markovic ya da başka hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum."

Bacaklarımın arasında sıcak bir kıpırtı dolaştı. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

Karanlığın içinde, dudaklarında saf kötücül bir gülümseme belirdi.

Dizlerinin üstüne çökerken, "Göstermek varken..." diye mırıldandı. "Neden söyleyeyim ki?"

Bunlar, önümüzdeki yarım saat içinde ağzımızdan çıkan son sözlerdi.

İnsanların bizi arayıp aramadığını ya da Markovic'in misafir/oturma/bekleme odasını kirlettiğimiz için kızıp kızmayacağını bilmiyordum.

Eğer insanlar bizi arıyorlarsa ve Markovic kızmışsa, birlikte halledebilirdik. Her zaman öyle yapmıştık.

Şimdilik, endişelerimi bir kenara bırakıp kendimi anın hazına bıraktım.

ANA HUANG

Geçmiş geçmişte kalmıştı, gelecek ise öngörülemezdi.

Peki ya şu an? Sadece bize aitti ve başka türlü olmasını asla istemezdim.

TEŞEKKÜR

Bu kitap, benim spor-romantizmi dönemimin resmi başlangıcıydı ve benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için önce siz, sevgili okurlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Yeni bir seriye başlamak her zaman göz korkutucu olsa da Anaverse'ün Londra bölümünü keşfetmek çok eğlenceliydi ve umarım siz de Asher ve Scarlett'ı benim kadar sevmişsinizdir.

Bu işi yapmamın sebebi sizsiniz ve futbolcularla şöhret dünyasına dalarken yanımda olduğunuz için minnettarım.

Ayrıca Atlas Okyanusu'nun öteki kıyısına yaptığımız bu edebi seyahati mümkün kılan herkese de teşekkür etmek istiyorum.

Becca; süreç her kitapta farklı ilerliyor ama ister üç saatlik bir *Zoom* toplantısı yapmış olalım ister geceyi benim evimde geçirmiş olalım, her seferinde büyülmüş bir şekilde sonuçlanıyor. Harika bir editör olduğun ve çok daha iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler.

Brittney, Rebecca ve Salma; birçok kitapta birlikte çalıştık ve umarım daha nicelerinde birlikte oluruz!

Paige, Emma ve Ellie; kronik ağrılarla ilgili açıklamalarınız, İngiliz coğrafyası ve kültürü ile Premier Lig konusundaki geri bildirimleriniz paha biçilmezdi. Axe'ın isminin İngiltere'de Lynx olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben bu kitaptan önce bilmiyordum. Hikâyeyi parlatmama yardım ettiğiniz için teşekkürler.

Jess, Malia, Jessie, Chelsea ve Tori; benim harika beta okuyucularım. Tüm notlarınız ve önerileriniz için teşekkür ederim. Asher ve Scarlett'ın aşkım bir üst seviyeye taşımamda gerçekten çok yardımcı oldunuz.

Britt; her zamanki gibi keskin gözlerin ve sıkışık teslim tarihlerimle başa çıktığın için teşekkürler. Sen bir yıldızsın!

Ali ve Khush; sizin futbol bilginiz olmasa ne yapardım? Sorularımı *Google* arama motorundan çok daha detaylı şekilde yanıtladığınız için teşekkürler.

Cat; aylarca süren DM'ler, mor tonlu rüyalar ve stres kaynaklı panik ataklardan sonra başardık! Bu -çok- uzun süreç boyunca yanımda olduğun için ve muhteşem kapak tasarımı için teşekkürler. Seni seviyorum.

Christa, Madison ve Bloom'daki diğer ekip üyeleri; bir serimiz daha dünyayla buluşuyor! Coşkunuz ve bağlılığınız her zaman yüzümü güldürüyor ve ortaklığımızın bu bölümü için çok heyecanlıyım.

Ellie ve Piatkus ekibi; Anaverse artık Londra'da! İngiliz aksanına özgü ifadelerle ilgili yardımlarınız ve yaptığınız her şey için teşekkürler. Yakında Birleşik Krallık'ta yapacağım ilk imza turunda görüşmek üzere.

Kimberly, Aimee ve Brower Literary ekibi; sahne arkasında yaptığınız her şey için teşekkürler. Bu inanılmaz kariyeri benim için çok daha sorunsuz hale getiriyorsunuz. Minnettarım!

Sevgiler, Ana

